ஸ்ரீ

பகவத்விஷயம்

நான்காம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர்அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி, திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு.

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியராலும்,
அ. வீ. நரஸிம்மாசாரியராலும்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

சென்னை.
கணேச அச்சுக்கூடம்.

ரக்தாக்ஷி ௵] [1924.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. பிரியில் தரிக்கவொண்ணுதபடி நிரதிசயபோக்யனை நீ, உன்னை நான் காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென்கிறர்.

[தேவிமார் இத்யாதி]-†"நகஸ்ஶிந்நாபராத்யதி" (நகஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்பாரும் அருகேயிருக்க, எனக்கு க்லேஶப்படவேண்டுகிறஹேதுவென்? ‡"மித்ரமௌபயிகம்" (மித்ரமௌபயிகம்): ராவணன் பிராட்டி திருமுன்பேநின்று சிலவற்றை ஜல்பிக்கப்புக்கவாறே, ப்ரஜைநலிந்ததென்னுத் தாய் சீறுளிறே! ஜநநியானமுறையாலே, அவன் அநர்த்தங்கண்டு ஹிதமருளிச்செய்கிருள். "அவர்திருவடிகளிலே ஶரணம்புகு" என்ருல், அவன் தாழ்வாகநினைத்து இசையானென்னுமத்தாலே - தோழமைக்கோள் என்கிருள்; அவர்§"மித்ரபாவேந" (மித்ரபாவேந) என்பர்: இவள் "மித்ரமௌபயிகம்" (மித்ரமௌபயிகம்) என்னும். அவ்வருகுபோனுலும் பரமஸாம்யாபத்தியிறே கொடுப்பது. எனக்கு ஶத்ருவாயிருப்பாரோடு உறவுபண்ணவேண்டுகிறதென்? என்னுமே! "ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா" (ஸ்த்தாநம்பரீப்ஸதா)-கெடுவாய், வழிபறிப்பார்க்கும் தறையிலேகால்பாவிநின்று கொள்ளவேணுமே:. உன்குடியிருப்பை ஆசைப்பட்டாயாகில் இத்தனையுஞ்செய்ய வேணும். 'எனக்கு ஒருகுடியிருப்பும் வேணுமோ? ஆகாஶ சாரிகளாயன்றேஇருப்பது நாங்கள்'என்று அவனுக்கு நினைவாக, "வதம் சாநிச்சதா" (வதம்சாநிச்சதா)-அவர்அம்புகள் ஆகாசத்திலே நடவாதோ? "கோரம்" (கோரம்) - உன்னைச் சிங்கவிளக்கேரித்துக்கோல்லாதே நற்கொலையாகக் கொல்லும்போதும் அவரைப்பற்றவேணுங்காண். "த்வயா"(த்வயா)-பலசொல்லியென்? உனக்கு அவர்வேணும். "அஸௌ" (அஸௌ) - அவர்படி உனக்குத்தோற்றுகிறதில்லையோ? உருவுவெளிப்பாட்டாலே முன்னிலை இவளுக்கு: அச்சத்தாலே முன்னிலையாகத்தோற்றும் அவனுக்கு. 'தீரக்கழிய-அபராதம்பண்ணி நிற்கிற என்னைக் கைக்கொள்ளுவரோ?' என்ன - "புருஷர்ஷப:" (புருஷர்ஷப:) -

---

முதற்பாட்டு.—தேவிமார் இத்யாதி. "அமுதே - காணுமாறருளாய்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - பிரியில்தரிக்க இத்யாதி.

பிராட்டிமாரைச்சொன்ன அநந்தரம், 'காணுமாறருளாய்' என்றதுக்கு ஹாவம்-நகஸ்சித் இத்யாதி. புருஷகாரத்தின் உறைப்பைக்காட்டுகிருர் - மித்ரம் இத்யாதி. ஶ்லோகாவதாரிகை - ராவணன் இத்யாதி. ப்ரதிகூலனைவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுவானென்? என்ன - ப்ரஜை இத்யாதி. மேலே "ஶரணாகதவத்ஸல:" என்னுமவள், ஶரணம்புகு என்னுதே, "மித்ரம் - ஔபயிகம்" என்பானென்? என்ன - அவர்திருவடிகளிலே இத்யாதி. தங்கள் ஸ்வஹாவத்தாலும் சொல்லுகிருளென்று பரிஹாராந்தரம் - அவர் மித்ரபாவேந இத்யாதி. அதாவது - "மித்ரபாவேந"என்னுமவர்அபிப்ராயத்தை யறிந்து, "மித்ரமௌபயிகம்" என்னும் என்றபடி. தங்களோடு ஸமராக நினைத்திருப்பர்களென்கைக்கு, இவர்கள் ஸாம்யாபத்திப்ரதரோ? என்ன - அவ்வருகு இத்யாதி. "ஸ்தாநம்பரீப்ஸதா" என்றதுக்கு அவதாரிகை - எனக்கு இத்யாதி. - கொள்ளவேணுமே - பறிக்கவேணுமே. சிங்கவிளக்கேரிக்கை - தலையிலே சாணியை வைத்து விளக்கேற்றுகை; வாலிலே பந்தங்கட்டி யெரிக்கையும். ராவணனைப்பார்த்து "அஸௌ" என்று காட்டுகிறவளுடைய ஹாவம் - அவர்படி இத்யாதி. அவர் அஸந்நிஹிதராயிருக்க, "அஸௌ" என்று முன்னிலையாகத் தோற்றக்கூடுமோவென்ன - உருவு இத்யாதி வாக்யத்வயம். "புருஷ

---

† ராமா-யுத்-116, 44. ‡ ராமா-ஸுந்-21, 20. § ராமா-யுத்-18, 3.

நீசெய்தவற்றை ஒன்றாக நினைத்திருப்பாரொருவரல்லர், புருஷோத்தமர்காண். [தேவி மாராவார் திருமகள்பூமி] - அவர்கள்புருவம் நெளிந்தவிடத்தே உனக்குக் காரியஞ்செய்ய வேண்டும்படி வல்லவைகளாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரும்ஆண்டாளாரும் †"நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்று பொறைக்கு உவாத்தாயிருக்கும் ஒருத்தி, 'பொறுப்பதுஎத்தை? குற்றந்தானுண்டோ?' என்று அந்தப்பொறைவிளையும் பூமியாயிருக்கும் ஒருத்தி. அவர்கள் அங்கேயிருக்க எனக்கு இழக்கவேண்டுகிறதேன்? [ஏவ]- கைங்கர்யந்தான் உத்தேஶ்யமானவோபாதி ஏவிக்கொள்ளுகையும் உத்தேஶ்யமென்கை; ‡"க்ரியதாமிதிமாம்வத" (க்ரியதாமிதிமாம்வத): மின்னிமுழங்கி வில்லிட்டுவர்ஷிக்கும் மேகத்வநிபோலே, கம்பீரமாயிறே திருமிடற்றோசைதானிருப்பது. [மற்றமரராட்செய் வார்] - இச்சேர்த்தியில் கிட்டிநின்று அடிமைசெய்வார் நித்யஸூரிகள். மற்றென்பது – துல்யவிகல்பத்தையாயிற்று: திருமுலைத்தடத்திலே அணைந்தால் பிராட்டிமார்க்குண்டான இனிமை இச்சேர்த்தியிலே கைங்கர்யம்பண்ணப்பெறுகையாலே இவர்களுக்கும் உண்டாம்; §"ரமமாணாவநேத்ரய:" (ரமமாணாவநேத்ரய:) என்கிறபடியே, ஸ்வரூபாநுரூபமாயிறே ஸுகங்களிருப்பது: பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் அந்யோந்ய ஸம்ஶ்லேஷத்தால் பிறக்கும் ரஸம், இருவருமானசேர்த்தியைக் காண்கையாலே பிறக்கும் இளையபெருமாளுக்கு. [அமரராட்செய்வார்] - "வேதம்வல்லார்களைக்கொண்டு" என்கிறபடியே அவர்களும் புருஷகாரபூதராயிறே யிருப்பது. பிராட்டிமாரும் அருகேயுண்டாய், "மற்று" என்று அவர்களோடொக்க விகல்பித்துச் சொல்லலாம்படியான நித்யஸூரிகளு முண்டானாலும், ஐஶ்வர்யத்திலே குறையுண்டாகில் கார்யஞ்செய்யவொண்ணாதிறேயென்னில்,—[மேவிய இத்யாதி] - கீழும் மேலும் நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல், த்ரிவிதசேதநரையுஞ் சொல்லுதல். [மேவிய] - லோகத்துக்கு இவன் ரக்ஷகனென்றால் தகும்படியிருக்குமென்னுதல், ராஜ்யந்தான் பொருந்தியிருக்குமென்னு

க்ரீடாவிஜிகீஷா" இத்யாதி தாதுவாலே க்ரீடாவதிகளென்றாய், வல்லபைகள் என்கிறார். ஸஹிதம் - நகஶ்சித் இத்யாதி வாக்யத்வயம். உவாத்தாய்-உபாத்யாயனாய். இருவரையும் சொல்லுகிறதுக்கு ஸாவம் - அவர்கள் இத்யாதி. கைங்கர்யம் உத்தேஶ்யமானால் தாங்களே செய்யவொண்ணாதோ? ஏவிச்செய்யவேணுமோ? என்ன - கைங்கர்யந்தான் இத்யாதி. அதாவது - பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபமாகையாலே, ஏவுகை ப்ராப்தமென்றபடி. அவனுடைய மிடற்றோசை போக்யமாகையாலும் ஏவவேணுமென்ற ஸாவாந்தரம் - மின்னி இத்யாதி. "திருமகள்பூமி" என்றவநந்தரம், "ஆட்செய்வார்" என்றதுக்கு ஸாவம் - இச்சேர்த்தியில்இத்யாதி. துல்யவிகல்பமாம்போது பிராட்டிமாருடைய ஸுகம் இவர்களுக்குமுண்டோ? என்ன - திருமுலைத்தடத்திலே இத்யாதி. உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ரமமாணா இத்யாதி. 'த்ரய: - ரமமாணா:" என்றதுக்கு ஸாவம்-ஸ்வரூப இத்யாதி வாக்யத்வயம். அமரரைச்சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன - வேதம் இத்யாதி. யத்வா, "மற்று" என்று-துல்யவிகல்பத்துக்கு, ஸூத்ரத்தில் துல்யத்வத்தைக் கீழ் அருளிச்செய்து, புருஷகாரத்வத்தில் துல்யதையாக ஸாவாந்தரம் – வேதம் இத்யாதி என்னுதல்: ஏதந்நியாமகம் – மற்று என்று அவர்களோடொக்க என்ற மேலில்வாக்யம். "மேவிய" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - பிராட்டிமாரும் இத்யாதி. ரக்ஷகனென்றல் - ஆளுகிறவனென்றால் என்றபடி. முந்தின அர்த்தத்தில், "மேவிய" என்றது - ஆட்சிக்கு விஶேஷணம். முந்தின அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஒஶ்ரு

---

† ராமா-யுத்-116, 44. ‡ ராமா-ஆரண்ய-15, 7. § ராமா-ஸங்க்ஷேப-௩௧,

தல். "த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்" (த்ரைலோக்யமபி நாதேநயேநஸ்யாந்நாதவத்தரம்) — த்ரைலோக்யத்தையும் கையடைப்பாக்கிறுலும், ரக்ஷ்யம் சுருங்கி ரக்ஷகத்வப்பாரிப்பே விஞ்சியிருக்கும். [வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்]- அவ்வோரக்ஷணத்துக்கு வேண்டினவேண்டினவென்னுதல்; * இச்சாக்ருஹீதமென்னுதல்; ஆஸ்ரிதர் உகந்தவற்றையே தனக்குத் திருமேனியாகக்கோள்ளுமென்னுதல். [பாவியேன்தன்னை] - புருஷகாரமுண்டாய், விபூதியையுமுடையனுய், ஆஸ்ரிதாதீநமான விக்ரஹத்தையு முடையனுயிருக்க, இழக்கைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னை. அந்த ஶார்ஹஸ்த்யத்துக்குப் புறம்பாவேனே! என்கிறார். [அடுகின்ற] - முடிகின்ற. † உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணையுடையவனே! [பவளவாய்] - "ஸவிலாஸஸ்மிதாதாரம் பிப்ராணம் முகபங்கஜம்" (ஸவிலாஸஸ்மிதாதாரம்பிப்ராணம்முகபங்கஜம்) என்கிற ஸ்மிதத்தையுடையவனே! [மணியே] - விடாயர்முகத்தே குளிர்நீர்வெள்ளத்தை வெட்டிவிட்டாற்போலே ஶ்ரமஹரமானவடிவையுடையவனே! இவைகிடீர் எனக்கு பாதகமாகிறது; [ஆவியே] - ஒரு வாயுவிஶேஷமன்று இவர்க்கு ப்ராணன்; நாய்ச்சிமாரோடும் நித்யஸூரிகளோடுங்கூடிக் கண்ணும் வாயும் வடிவுமாயாயிற்று இவருடைய ஆவியிருப்பது. [அமுதே] - தாரகமான ப்ராணனாய், ஹோக்யவஸ்துவைப் புறம்புதேடவேண்டாதே ஹோக்யமும் தானேயாயிருக்கை. ஹோக்யமும்தானானால் ஸாதித்துக்கோள்வார் இவரன்றிக்கே உபாயமும்தானேயாயிருக்கை. [அலைகடல்கடைந்தவப்பனே] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் அரியனசெய்து அபேக்ஷிதங்களைச்செய்யும் உபகாரகனே! உமக்குச்செய்யவேண்டுவதேன்? என்ன,

---

ப்ர.—[மேவியவுலகம் மூன்றவையாட்சி] — [illegible]
[illegible]
[illegible] த்ரைலோக்யமபி
நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம் [illegible]
[illegible]

லோக்யம் இத்யாதி. "நாதவத்தரம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - த்ரைலோக்யத்தையும் இத்யாதி. "இச்சாக்ருஹீதம்" என்ற த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "வேண்டுவேண்டுருவம்" என்று - முழுச்சொல்லாய், எப்போதுமொக்க வேண்டினவுருவ மென்றபடி மூன்றுமர்த்தத்துக்கு,ஆஸ்ரிதர்வேண்டினரூபமே உனக்குவேண்டினரூபமாயிருக்கு மென்றபடி. "பாவியேன்" என்றதுக்கு - கீழில் பதங்களைக்கடாக்ஷித்து அர்த்தம் - புருஷகாரம் இத்யாதி. "மேவிய" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து, "பாவியேன்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - அந்த ஶார்ஹஸ்த்ய இத்யாதி. "கமலக்கண்ணதோர்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - உயிர்க்கெல்லாம் இத்யாதி. கீழெல்லாம் சொன்ன வநந்தரம், "ஆவி" என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஒருவாயு இத்யாதி வாக்யத்வயம். "அலைகடல்கடைந்தவப்பன்" என்றதுக்கு அவதாரிகை - ஹோக்யமும் இத்யாதி. இப்பதத்தில் "உபாயமும்தானே" என்று தோற்றுகிறதோவென்ன - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு இத்யாதி. அத்தேவதைகளைப்பற்றத் தமக்கு வ்யாவ்ருத்தி அருளிச்செய்கிறார் - எனக்கு இத்யாதி, "காணுமாறு, அருளாய்" என்கிற பதத்வய ஹலிதஹாவம் - வடிவை இத்யாதி வாக்யத்வயம். தேவதைகளில் தமக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறாராதல், ஹலிதமாதல் - ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இத்யாதி. "த்ரைலோக்யமபி நா

---

† இந்த ஈட்டின் பங்க்தியைப் பார்க்கும்போது 'கமலக் கண்ணவோர் பவள வாய் மணியே' என்று பாடமிருக்குமோ என்று தோன்றுகின்றது.

[காணுமாறருளாய்]- எனக்குக் கடல்கடையவேண்டா, அவ்வடிவைக்காட்ட அமையும். வடிவைக்காண்கை - ப்ராப்யம், அருள் - ப்ராபகம். "ப்ராப்யப்ராபகங்கள் நீயே" என்றிருப்பார்கார்யம் செய்யலாகாதோ? (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

காணுமாறருளாயென்றென்றேகலங்கிக் கண்ணநீரலமர வினையேன்
பேணுமாறெல்லாம்பேணி நின்பெயரேபிதற்றுமாறருளெனக்கந்தோ!
காணுமாறருளாய்காகுத்தா! கண்ணா! தொண்டனேன்கற்பகக்கனியே!
பேணுவாரமுதே! பெரியதண்புனல்சூழ் பெருநிலமெடுத்தபேராளா!

ஆ.—[காணுமாறருளாய்.] – இப்படி, காணுமாறருளாயென்றென்றே கலங்கிக் கண்ணநீரலமர வினையேன், இதற்குமேல் இல்லையென்னும்படி ஆசைப்பட்டாலும், உன்திருநாமங்களையே சொல்லிக் கூப்பிடப்பெறும் இதுவோ எனக்கருளும் அருள்! இங்ஙனன்றிக்கே, காணுமாறருளாய். காணவொண்ணுமோ? என்னில்,— காணவேணுமென்று அபேக்ஷித்தார்க்கு, சக்ரவர்த்தித்திருமகனும்ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனும் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியன்றோ உன்னைக் காட்டிக்கொடுத்தருளிற்று? நெஞ்சாலே அநுபவிக்கலாம்படி உன்னை எனக்கு போக்யமாகத் தந்தருளின பரமோதாரனல்லையோ? மற்றும் ஆசைப்பட்டாரெல்லார்க்கும் உன்னை போக்யமாகக் கொடுக்குமவனல்லையோ? மஹார்ணவாந்தர்நிமக்நமான ஜகத்தையெடுத்து ரக்ஷித்தருளின பரமகாருணிகனல்லையோ? காணுமாறருளாய் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், "என்றுங்காணவேணும்" என்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்குமிருப்போ என்திறத்துச்செய்தருளப் பார்த்தருளிற்று? ஐயோ! இவ்வினைபடாமே உன்னைக்காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணும்! என்கிறார்.

[காணுமாறென்று தொடங்கி] - காணுமாறு அருளாய் என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு அந்த தாருணத்வநிவழியே ஹ்ருதயம் கலங்கிக்கலங்கின ஹ்ருதயத்துக்குப் போக்குவிட்டாற்போலே மிகவும் கண்ணநீர்வரும்படி உன்னைக்காணாதே இப்படிது:க்கப்படுகைக்கீடான பாபத்தைப்பண்ணின நான்தேடும்படியெல்லாம்தேடி உன்னைப்பெறுதவ்யஸநத்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களைப் பிதற்றும்படியான இதுவோ நீஎனக்குப்பண்ணும் க்ருபை? [காகுத்தாவென்று தொடங்கி] - அர்த்திகளுடைய ஸர்வாபேக்ஷிதமும் கிடைக்கும் ககுத்ஸ்தகுலத்திலே வந்துபிறந்தருளி, அதுக்குமேலே அங்குப்பெறுதனவும் பெறலாம்படி க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணி சபலனான எனக்கு அபத்நலித்தபோக்யனானவனே! [பேணுவாரென்று தொடங்கி] - உன்னையாசைப்பட்டார்க்கு நிரதிசயபோக்யனாய், உன்னையாசைப்படுதல் தன்ஆபத்தை உனக்கறிவித்தல் செய்யமாட்டாதேயிருந்த ஜகத்தை ப்ரளயார்ணவத்தினின்றும் வெறும் உன்க்ருபையாலே எடுத்தபெரியோனே!

[illegible] "[illegible]" இத்யாதி (ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே) [illegible] (17,21.) (க)

ப.—அநந்தரம், ''வேண்டுவேண்டுருவம் நின்னுருவம்'' என்றுசொன்ன அவதார விக்ரஹயோக்யதையை அநுஸந்தித்து, நான் க்லேஸியாதபடி கண்டு அநுபவிக்கும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

காணுமாறு - காணும்படி, அருளாய்-க்ருபைபண்ணவேணும், என்றென்று - என்று பலகாலுஞ்சொல்லி, கலங்கி - (காணப்பெறாமையாலே) கலங்கி, கண்ணநீர் - கண்ணினுடைய நீர், அலமர - பரவாநிற்க, வினையேன் - காணப்பெறாத பாபத்தை யுடையேனான நான், (உன்னை ஆசைப்பட்டும் நீ ஆதரியாதவளவில்), பேணும் - (ஆத்மாத்மீயங்களையும் இழந்தும் பலகாலும் ஸரணம்புக்கும் மோஹித்தும் இப்படி) ஆதரிக்கும், ஆறு - ப்ரகாரம், எல்லாம் - எல்லாம், பேணி - ஆதரித்து, (அவ்வளவிலும் கிடையாமையாலே), நின் - உன், பெயரே - திருநாமங்களையே, பிதற்றுமாறு - சொல்லிக் கூப்பிடும்படியாகவிறே, எனக்கு — எனக்கு(ப்பண்ணின), அருள் - அருள்; அந்தோ - ஐயோ! (ஆஸாலேஸமுடையாரும் அநவரதமநுபவிக்க, எனக்கு இப்படி பலித்தது! ஆனபின்பு), காகுத்தா - ககுத்ஸ்த்த வம்ஸத்திலே பிறந்து (காட்டோடு நாட்டோடு வாசியறக் காட்சிகொடுக்குமவனாய்), கண்ணா - க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து (பெண்பிறந்தாரெல்லாரும் கண்டநுபவிக்கும்படி எளியனாய்), (இவ்வளவன்றியே), தொண்டனேன் - சபலனான எனக்கு, கற்பகம் - (நீதானே உன்னை ப்ரகாஸிப்பித்த) ஔதார்யத்தையுடையையாய், கனியே-(அப்போதே நுகரவேண்டும்படி)பக்வபலமானாய், பேணுவார் - ஆசையுடையார்க்கு, அமுதே - ஸத்தாஹேதுவான நித்யபோக்யமாய், பெரிய-அபர்யந்தமாய், தண் - ஸீதளமான, புனல் — ப்ரளயஜலத்திலே, சூழ் - அழுந்தின, பெருநிலம் — மஹாப்ருதிவியை, எடுத்த - எடுத்த, பேராளா - மஹாபுருஷனே! (முழுகவும்மீட்கவும்வேண்டா); காணுமாறு - (நான்) கண்டு அநுபவிக்கும்படி, அருளாய் - க்ருபைபண்ணியருளவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ''காணவேணும் என்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்குமிருப்பேயோ என்திறத்தில் செய்யப்பார்த்தது? நான் இங்ஙனேபடாமே உன்னைக்காணும்படி க்ருபைபண்ணியருளவேணும்'' என்கிறார்.

[காணுமாறருளாய்] - ''அலைகடல்கடைந்த அப்பனே! காணுமாறருளாய்'' என்னச்செய்தே காணப்பெறாதேயிருக்க, பின்னையும் ''காணுமாறருளாய்'' என்கிறாரிறே. காண்கைக்கு ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணுமவரல்லரே. வர்ஷதாரையாலல்லது தரியாத சாதகம்போலே அருளல்லது அறியாதவர்; ப்ரவர்த்திக்கைக்குத் தாம் ஸக்தரானாலும், ப்ராப்தியில்லை என்றிருக்குமவர். [என்றென்றே] - அநவரதம் இத்தையே சொல்லாநிற்பர். ஒருகால்சொன்னால் வரக்காணாதொழிந்தால், வேறொரு புகலுண்டாகிலிறே அத்தைப் பற்றலாவது? [கலங்கி] - இப்படி கூப்பிட்டு ஒருபடிப்படச் சொல்லாநின்ற வந்த தாருணத்வநிவழியே ஹ்ருதயத்திலேபிறந்த கலக்கம் ஒருகாலைக்கொருகால் ஏறிவாராநின்றது. ''ஜஙிஐவீரவஸநழ''. [கண்ணநீரலமர] - அகவாயிற் கலக்கம் உள்ளடங்காமை கண்ணநீராய்ப் ப்ரவஹியாநின்றது. [வினையேன்] - இதுக்குமுன்பு அவ்விஷயத்தைப்பற்றினார்க்குக் கலக்கமும் கண்ணநீருமில்லைகிடீர்! ஆஸாலேஸமுடையார் காற்கடையிலே துவளக்கடவ தத்த்வத்தைப்பெறுகைக்கு நான் இங்ஙனே கூப்பிடும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பேணுமாறெல்லாம் பேணி] - முதலிலே அயோக்யனென்று அகன்று, ''அவன்விரும்பாத நானும் என்னுடையையும் எனக்கு

வேண்டா'' என்று ஆற்றாமையாலே மடலிலே கைவைத்து, பலபடியும் ப்ரபத்தி பண்ணி, ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்துக் கிலாய்ப்பதும் செய்தவிடத்திலும். [நின்பெயரே பிதற்றுமாறருள் எனக்கு] - எனக்கருள் உன்பெயரே பிதற்றுமாறாய்விட்டது. உன்னைப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களை அக்ரமமாகச்சொல்லிக் கூப்பிடும் இதுவோ நீ எனக்குப்பண்ணும் க்ருபை? நீசவிஷயங்களை ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடுமத்தைத் தவிர்த்து, நம்மையொழியச் செல்லாமைவிளைத்து, நம்மைப் பேர்சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினோமேயென்றன்றோ இருக்கிறது? ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியோ எனக்கு வேண்டுவது? என் அபிமதம் பெறவேண்டாவோ? [அந்தோ] - உன்னை நீ பிரிந்தறியாய்; பிரிந்தாரைக்கண்டறியாய்; நித்யஸூரிகள் பிரிந்தறியார்கள். ஸம்ஸாரிகள் பிரிவறியார்கள்; இவ்வாற்றாமையையுடையார் இவரொருவருமேயாயிற்று. [காணுமாறருளாய்] - திருவாறன்விளையைத் திருநகரியிலேயணித்தாக்குதல், நான் கால்நடைதந்துபோய்ப் புகவல்லேனும்படி பண்ணுதல் செய்யாய்! 'இப்படி நாமெங்கே செய்யக்கண்டு நிர்பந்திக்கிறீர்?' என்ன,—[காகுத்தா] - ககுத்ஸ்த வம்ஶத்திலே அவதரித்து உன்வடிவை எல்லார்க்கும் காட்டிற்றில்லையோ? "ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்", "ஸௌகுமார்யம் ஸுவேஷதாம்" என்னும்படியன்றோ? [கண்ணா] - ருஷிகளுக்கேயன்றிக்கே "தாஸாரோவிரஹஜ:" என்று இடைப்பெண்களுக்கு உன்னைக் காட்டிற்றில்லையோ? [தொண்டனேன் கற்பகக்கனியே] - எனக்கு உபகரித்தது கிடக்க, பழங்கிணறு கண்வாருகிறதென்? விஷயாந்தரங்களிலே சபலனான என்னை அத்தைத்தவிர்த்து நீயேவந்து உன்னை எனக்கு ஸர்வஸ்வதாநம்பண்ணினவனே! அயத்நஸித்தபோக்யனானவனே! [பேணுவாரமுதே] - உன்பக்கல் ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு நிரதிஶயபோக்யனானவனே! கலங்குகையும், அக்ரமமாகக் கூப்பிடுகையும் மிகையாம்படியன்றோ உன்படியிருப்பது? [பெரிய இத்யாதி] - ஆர் உன்னைப்பேணி, ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தையெடுத்து ரக்ஷித்தது? ப்ரளயார்ணவம் சூழ்ந்த மஹாப்ருதிவியை யதிலின்றும் உத்தரித்த பெரியோனே! உன்னை ஆசைப்படுதல், ஆபத்தையறிவித்தல் செய்யமாட்டாத ஜகத்தையன்றோ ரக்ஷித்தது? நீ யறிய ஆபத்துண்டாமத்தனையன்றோ ரக்ஷிக்கைக்கு வேண்டுவது? [பேராளா] - ரக்ஷ்யத்தினளவல்லாதபடியான ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. காணவேணுமென்று மிகவும் நோவுபட்டிருக்கும் இருப்பேயோ என்திறத்துச் செய்தருளப் பார்த்தது? நான் இங்ஙன்படாமே உன்னைக் காணும்படி க்ருபை பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[காணுமாறருளாய்] - ஒருகால் "காணுமாறருளாய்" என்றால், அப்போதே செய்யக் காணவிட்டால், "நாமே ப்ரவர்த்தித்துப் பெறுகிறோம்" என்றிருக்குமவரன்றே. வர்ஷதாரையாலல்லது பரியாத சாதகம்போலே அவனருளே பார்த்திருக்குமவராகை

இரண்டாம்பாட்டு.—காணுமாறு இத்யாதி. "பிதற்றுமாறருளெனக்கு - காணுமாறருளாய்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - காணவேணும் இத்யாதி.

மீளவும் "காணுமாறருளாய்" என்றது ஆற்றாமையின் அதிசயமென்கிறார் - ஒருகால் இத்யாதி. எதுபோலேயென்ன - வர்ஷதாரையால் இத்யாதி. வீப்ஸைக்கும் அவதாரணத்துக்கும்

யாலே, திரியட்டும் ''காணுமாறருளாய்'' என்கிறார். [என்றென்றே]-பலகாலும் வார்த்தை இதுவே. ''புறம்பேயும் ஒருபுகலுண்டு'' என்றிருக்கிலிறே அத்தைப் பற்றுவது. [கலங்கி] - கலக்கமேயாயிற்று ஏறிவருவது;†''ஜடிலம்சீரவஸநம்'' (ஜடிலம்சீரவஸநம்). [கண்ண நீரலமர] - நிரம்பின ஏரிகளுக்குப் பரீவாஹம்போலே, கலங்கினகலக்கம் உள்ளடங்காமல் கண்ணநீராய் ப்ரவஹியாநிற்கும். [வினையேன்] - இதுக்குமுன்பு இவ்வஸ்துவைக்காண ஆசைப்பட்டாரில் கலங்கிக் கண்ணநீர்பாய்ந்துஅறிவாரில்லைகிடீர்! ''காணவேணும்'' என்கிற ஆசாலேசமுடையார்க்குத் தன்னைக்காட்டி அவர்கள் கண்ணநீரையுந் துடைக்கு மவனை ஆசைப்பட்டுக் கிடையாதே, கண்ணுங்கண்ணநீருமாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [பேணுமாறெல்லாம்பேணி] - பேணுகை - ஆசைப்படுகை. முதலிலே அயோக்யன் என்று அகன்று, ''அவன் விரும்பாத நானும் என்னுடைமையும் எனக்கு வேண்டா'' என்று ஆற்றாமையாலே மடலெடுக்கையிலே கைவைத்து, பலபடியும் ப்ரபத்தி பண்ணி, ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்துக் கிலாய்ப்பதுஞ் செய்தவிடத்திலும். [நின்பெயரே பிதற்றுமாறருளெனக்கு]-நீஎனக்கு அருளப்பார்த்தபடி, நின்பெயரே பிதற்றுமாறாய்விட்டது; உன்னைப்பெறாத வ்யஸநத்தாலே உன்னுடைய திருநாமங்களைச்சொல்லி அக்ரமமாகக் கூப் பிடும்படியோ நீ எனக்குப் பண்ணும் க்ருபை? 'நீசவிஷயங்களை ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிடு மது தவிர்ந்து நம்பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினோமாகில் இனியென்?'' என் றிருக்கிறாயோ? ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தியோ எனக்குவேண்டுவது? என் அபிமதம் பெறவேண்டாவோ? [வினையேன் பேணுமாறெல்லாம்பேணி] - பேணுதல் - ஆசைப்படு தல். ஆசைப்படும் வழியெல்லாம் ஆசைப்பட்டு. பலவழியுண்டோ ஆசைப்பாட்டில் என் னில்? - உண்டு; வகுத்த விஷயத்திலாசை, அபிமதவிஷயத்திலாசை. இவர்க்கு வகுத்த விஷயம் அபிமதமாயிருக்கும். வகுத்தவிஷயத்திலாசை க்ரமமாயிருக்கும், அபிமதவிஷ யத்திலாசை வரம்பழிந்திருக்கும். வகுத்தவிஷயத்தி லாசைக்கு, அவனைக் கால்கட்டக் கிடைக்கும்; அதுவும் செய்தாரிறே: ''நோற்றநோன்பு,'' ''ஆராவமுது,'' ''மானேநோக்கு,''

ஸாவம் - பலகாலும் இத்யாதி. வேறுவார்த்தையில்லையோ? என்ன - புறம்பேயும் இத்யாதி. ''காணுமாறருளாயென்றென்றேகலங்கி'' என்றத்தாலே-ஆகிஞ்சந்ய அநந்யகதித்வம் சொல்லுகிறது. இன்னகாலம் கலங்கி என்னாமையாலே - ஏறிவருவது என்றது. கலங்குகை - து:கப்படுகை. இப் படி கலங்கினார் உண்டோ? என்ன - ஜடிலம் இத்யாதி. விஸ்லேஷமுண்டானால் கண்ணநீர்பாய் கிறது எல்லாருக்கும் ஸஹஜமாயிருக்க, தம்மை ''வினையேன்'' என்றுசொல்லுவானென்? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. விவரணம் - காணவேணும் இத்யாதி. ஆசாலேஸ முடையார்க்கு என்றது - ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான், ஸ்ரீகோபிமார் முதலானோரை. ''பேணுமாறெல் லாம்பேணி-'' ஆசைப்படும் ப்ரகாரமெல்லாம் ஆசைப்பட்டு. ப்ரகாரமேதென்ன - முதலிலே இத் யாதி. ''எனக்கு - அருள் - நின்பெயரேபிதற்றுமாறு'' என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - நீ எனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - உன்னைப்பெறாத இத்யாதி. ஹார்த்தபாவம் - நீசவிஷயங்களை இத்யாதி. இதுதானே போராதோ உமக்கு உபகாரம்?என்ன- ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அபி மதமாவது - ஸாக்ஷாத்காரம். ''ஆறு'' என்றதுக்கு - கீழே, ப்ரகாரமாகச்சொல்லி, இங்கே, வழி யென்று அர்த்தாந்தரம் - ஆசைப்படும் வழி இத்யாதி. இவர்க்கு இரண்டும் பிந்நமாயிருக்குமோ? என்ன - இவர்க்கு இத்யாதி. த்விவிதவிஷயத்தில்ஆசைகளுக்கும் பேதமேதென்ன - வகுத்தவிஷ யத்தில் இத்யாதி. இவ்விரண்டும் தீரும் ப்ரகாரமேதென்ன - வகுத்தவிஷயத்திலாசைக்கு இத் யாதி. அன்றிக்கே, க்ரமமாயிருக்கும்படி யென்? என்ன - வகுத்தவிஷயத்தி லாசைக்கு இத்யாதி

---

† ராமா. அயோ. 100, 1.

"பிறந்தவாறு," "உலகமுண்டபெருவாயன்" இவற்றிலே. அபிமதவிஷயத்தி லாசைக்கு, அபிமதன்பாடேறத் தூதுவிடுகை தொடக்கமாக மடலெடுக்கை கமுடிவாகத் துணிகை; அவையுமெல்லாம் செய்தாரிறே "அஞ்சிறையமடநாரை" தொடக்கமாக, "மாசறுசோதி," "வைகல்பூங்கழிவாய்," "பொன்னுலகாளீர" இத்யாதிகளிலே. இப்படி பேணுமாறெல் லாம் பேணியும், நின்பெயரே பிதற்றுமாறே நீ எனக்குஅருளும்அருள் என்கிறார். [அந்தோ]- உன்னை நீ பிரிந்தறியாய், பிரிந்தாரைக் கண்டறியாய். நித்யஸூரிகள் பிரிந்தறியார்கள், ஸம்ஸாரிகள் பிரிவறியார்கள்; இவ்வாற்றாமை யுடையேன் நானொருவனுமே யாயிற்று. [காணுமாறருளாய்] - திருவாறன்விளையை அணித்தாக்குதல், எனக்கு அவ்வளவும் கால் நடைதருதல் செய்யும்படிபண்ணாய். இப்படி நீர் எங்கே அருளக்கண்டு நிர்ப்பந்திக்கிறீர்? என்ன, - [காகுத்தா]- "ககுத்ஸ்த்வம் ஶவிமுகாः ப்ரயாந்தி."(ககுத்ஸ்த்தவம்ஶே விமுகாःப்ரயாந்தி) "ரூபஸம்ஹநநம்" (ரூபஸம்ஹநநம்) - ஸம்ஸ்த்தாநந்தன்னை "லக்ஷ்மீம்" (லக்ஷ்மீம்) - ஸமுதாயஶோபையை. "ஸௌகுமார்யம்" (ஸௌகுமார்யம்) -அநுகூலர்க்கும் அடுத்துப்பார்க்கப் போராதிருக்கை. "ஸுவேஷதாம்" (ஸுவேஷ தாம்) - தாபஸவேஷம். "தத்ருஶுர்விஸ்மிதாகாராः" (தத்ருஶுர்விஸ்மிதாகாராः)- விஸ்மிதாந்தःகரணராய்க்கொண்டு கண்டார்கள். ஆர்தான்? என்னில்,-"வநவாஸிநः" (வநவாஸிநः) - படைவீட்டிலுள்ளார் காணப்பெறாததைச் சருகிலைதின்று தூற்றிலே கிடந்தவர்கள் பெற்றார்கள். 'அது ஒருகாலம் அங்ஙனேசெய்து போனோமாகில், அதுகொண்டு வளைக்கிறீரோ'?என்ன?-[கண்ணா]- ருஷிகளுக்கேயன்றிக்கே, †"தாஸாமாவிரபூத்", (தாஸாமாவிரபூத்) என்று இடைச்சிகளுக்கும் இடையர்க்கும் காட்டிற்றிலையோ? புறம்பு தேடிப்போகிறதென்? [தொண்டனேன் கற்பகக்கனியே] - ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே அந்ய பரனாய், அவற்றிலே சபலனாய்த்திரிகிற என்னை, அத்தைத் தவிர்த்து உன்னை ஸர்வஸ்வ தானம்பண்ணினவனே! [பேணுவாரமுதே] - நீயேவந்து மேல்விழாநின்றால் "அல்லோம்" என்னாதார்க்கு நிரதிஶயபோக்யனானவனே! [பெரிய இத்யாதி] - ஆர் உன்னைப்பேணப் ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தை எடுத்து ரக்ஷித்தது? ப்ரளயார்ணவஞ்சூழ்ந்த மஹாப்ருதிவியை அதினின்றும் உத்தரித்த பெரியோனே! உன்னைஆசைப்படுதல், ஆபத்தை யறிவித்தல்

என்னுதல். வரம்பழிந்திருக்கும்படி யென்? என்ன - அபிமதவிஷயத்தில் இத்யாதி. இப்படி சொன்னவிடத்திலும் உதவாமையாலே விஷண்ணராகிறவருடைய விஷாதத்தை த்வேதா அருளிச்செய்கிறார்-உன்னை நீ இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. பிரிந்தாரைக் கண்டறியானோ? என்ன- நித்யஸூரிகள் இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஆனபின்பு, விஶ்லேஷவ்யஸநம் எனக்கே உள்ளதென் கிறார் - இவ்வாற்றாமை இத்யாதி. அருளும்ப்ரகாரமேதென்ன - திருவாறன்விளை இத்யாதி. ககுத்ஸ்த்தவம்ஶத்திலே பிறந்தால் அர்த்திகள் கார்யம் செய்யவேணுமோ? என்ன - ககுத்ஸ்த்வம்ஶ இத்யாதி. "நிவேஶ்ய கௌஸல்யா நரேந்த்ரோ ஹ்ருஷ்டஸம்ஸ்த்தா ஸ்வஸுதம் ராஜபுத்ரம் ஸமாதிஷ்ட: । நருஷிபிக்ஷாந: கார்யவஶாத்ஸுவேஷதாः ககுத்ஸ்த்வம்ஶே விமுகாः ப்ரயாந்தி" இதிவிஷ்ணுபுராணே, ஶோஸாகாரம் ப்ருதி கந்யாயீப்ஸௌஹ்ரிः. (உ-கக) அப்படி ஆருக்குக்காட்டினோம்என்ன-ரூபஸம்ஹநநம் இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே (க-கங). "திலம்" என்ற அசேதநஸமாதிக்கு ஸாவம்-ஆர்உன்னை இத்யாதி.வாக்யவிவரணம்-உன்னை ஆசைப்

† ஸ்ரீபாகவதே. 10, 32, 2.

செய்யமாட்டாத ஜகத்தையன்றோ ரக்ஷித்தது? நீ அறிய ஆபத்துஉண்டாமத்தனையன்றோ ரக்ஷிக்கவேண்டுவேது? [பேராளா] - ரக்ஷ்யத்தினளவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பு. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

எடுத்தபேராளன்நந்தகோபன்தன் இன்னுயிர்ச்சிறுவனே! அசோதைக்கு
அடுத்தபேரின்பக்குலவிளங்களிறே! அடியனேன்பெரியவம்மானே!
கடுத்தபோரவுணனுடலிருபிளவாக் கையுகிராண்டஎங்கடலே!
அடுத்ததோருருவாய்இன்றுநீவாராய் எங்ஙனந்தேறுவர்உமரே?

ஆ.—(எடுத்த)- அயத்நேந நிதியெடுத்தாற்போலேஎடுத்துஅநுபவிக்கலாம்படி ஸ்ரீநந்தகோபர்க்கும், யசோதைப்பிராட்டிக்கும் பரமஸுலபனாய், ஸ்ரீப்ரஹ்லாத ப்ரதிஜ்ஞாஸமய ஸர்வகதனாய், தத்விரோதிபஸுரசிரஸநோசித ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹரூபனாய், நவராங்குரகோடிவிதாரித தத்புஜாந்தரனாய், தத்விதாரணஹேதுபூதநிரவதிகஆஸ்ரித வாத்ஸல்ய மஹோததியாயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரிதனான எனக்கு அரியையாய் இன்று நீ வருகிறிலை; வாராதொழிந்தால், உன்னுடைய ஆஸ்ரித வாத்ஸல்ய குணைகதாரகரான ஆஸ்ரிதஜநங்கள் எங்ஙனேதரிக்கும்படி? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதஸுலபனாயிருக்கிற நீ, இன்று வந்து என் ஆபத்தை நீக்காதொழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கும் உன்னுடையார் எங்ஙனே தரிக்கும்படி? என்கிறார்.

[எடுத்த என்றுதொடங்கி] - நிதியெடுத்தாற்போலே உன்னையெடுத்துக்கொண்ட பாக்யாதிகரான ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய நற்சீவனான சிறுவனே! [அசோதைக்கு என்றுதொடங்கி] - யசோதைப்பிராட்டிக்கு வருத்தமின்றிக்கே கிட்டுவதுஞ்செய்து அவர்களுக்குப் பேரின்பத்தை விளைக்கும் ஸ்வபாவனாய் இடைக்குலத்துக்கு ஆனைக்கன்றுபோலே ஸ்லாக்யனானவனே! [அடியனேன் பெரிய அம்மானே]-எனக்கு எட்டவொண்ணாத ஈஸ்வரனானவனே! [கடுத்த என்றுதொடங்கி] - ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக அப்போதைக்கு யோக்யமான வடிவைக்கொண்டு யுத்தகண்டூதியையுடைய ஹிரண்யனுடைய உடல் இருபிளவாம்படி கையுகிராண்ட அபரிச்சேத்யமான வடிவையுடைய நீ, எனக்கு இப்படிப்பட்ட ஆபத்து வர்த்திக்கிறஇன்று எனக்குதவுவதாக வந்து தோற்றுகிறிலை!

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸுலபனைக்கொண்டு அநிஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பிக்கும் நீ, என் அவஸ்த்தாநுரூபமாக வாராதவளவில் உன்னைப்பற்றினவர்கள் எங்ஙனே விஸ்வஸிப்பர்? என்கிறார்.

படுதல் இத்யாதி. ஹிதம்-நீ அறிய இத்யாதி. 'காணுமாறருளாயென்றென்றே' என்றுதொடங்கி, 'எனக்கு - அருள் - நின்பெயரே பிதற்றுமாறாய்விட்டது - அந்தோ - காகுத்தா' என்றுதொடங்கி, 'எடுத்தபேராளா - காணுமாறருளாய்'இத்யந்வய:. (உ)

எடுத்த – (ஈச்வரன் மஹாப்ருதிவியை யெடுத்தாற்போலே உன்னை) எடுத்துக் கொண்ட, பேராளன் - பெரியவனான, நந்தகோபன்தன் - நந்தகோபனுக்கு, இன் - நிரதிசயபோக்யமான, உயிர் – ப்ராணனாய்க்கொண்டு, சிறுவனே - (ஸ்வயனாய் அத்யந்த) சைசவத்தையுடையனாய், (தேவகியார்பிரிந்திருக்க), அசோதைக்கு – யசோதைக்கு, அடுத்த - வந்துகிட்டின, பேரின்பம் – ("தொல்லையின்பத்திறுதி" என்கிறபடியே) நிரதிசய ஆநந்தாவஹனாய், குலம் - அக்குலத்துக்கு, இளங்களிறே - ஆனைக்கன்றுபோலே செருக்கனாய் வர்த்திப்பானாய், (தாயுந் தமப்பனுமாக நினைத்திராதே), அடியனேன் - அடியேனான எனக்கு, பெரிய–(உன் பெருமையெல்லாங்காட்டி) எட்டாதிருக்கும், அம்மானே – ஸ்வாமியாய், (ப்ரபலமாய்), கடுத்த போர் - யுத்தகண்டூதி விஞ்சியிருக்கிற, அவுணன் - ஹிரண்யாஸுரனுடைய, உடல் - சரீரம், இருபிளவுஆ - இரண்டுபிளப்பாம்படி, கை - கையில், உகிர் - உகிரை, ஆண்ட - பரிகரமாக வுடையையாய், எங்கடலே - (இப்படி ஆச்ரிதவிஷயவாத்ஸல்யத்துக்கு) ஜலதியானவனே! (நீ, அன்றுபோலே), இன்று – இன்றும், அடுத்தது - அநுரூபமான, ஓர் உருவாய் - வடிவைக்கொண்டு, வாராய் - வருகிறிலை; (ஒருவிஷயத்திலுதவாதிருந்தால்), உமர் - உன்னைத் தஞ்சமென்றிருப்பார், எங்ஙனம் - எங்ஙனே, தேறுவர் - விச்வஸிப்பர்? ஒன்றோடொன்றடுத்த ரூபமென்று - நரஸிம்ஹரூபமாகவுமாம்.

இ—மூன்றாம்பாட்டில், ஆச்ரித ஸுலபனாயிருக்கிற நீ, இன்று வந்து என் ஆபத்தை நீக்காதொழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கிற ஆச்ரிதர் உன்னை எங்ஙன் விச்வஸிக்கும்படி? என்கிறார்.

[எடுத்த பேராளன்] - நிதியெடுத்தாற்போலே உன்னை யெடுத்துக்கொண்ட பாக்யாதிகன். நெடுநாள் நோன்புநோற்றுப் பெற்று முகத்திலே விழிக்கப்பெறாதே, சிலர் போரவிட்டிருக்க, நிதியெடுத்தாற்போலே யெடுத்து புத்ரமுகம் கண்டார் இவரிறே. முன்பு ரிக்தனாய்ப்போந்தவன் கனக்க ஜீவிக்கப்புக்கவாறே, "இவன் எடுப்பெடுத்தான்" என்பர்களிறே. [பேராளன்]–பெரியோன். அவன் பெருமையோபாதி போருங்கிடீர் என் சிறுமை! "நீ மகனாகவேணும்". என்றார்க்கோ முகங்காட்டலாவது? [நந்தகோபன் இத்யாதி] - ஸ்ரீ நந்தகோபருடைய நற்சீவன் ஒரு வடிவுகொண்டு புத்ரனாய் உலாவுகிறபடி. க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே வெண்ணெய் களவுகண்டு ஸ்வயனாய்த்திரிந்த நாலுநாளுமாயிற்று, இவர் தமக்கு ப்ரயோஜநாம்சமாக நினைத்திருப்பது. கீழ் பரத்வத்தை 'மண்பற்றென்று' கழிப்பர்; கம்ஸவதத்துக்குமேல் 'நுனிக்கரும்பென்று' கழிப்பர். [அசோதைக்கடுத்த] - அவளுக்கு வந்து கிட்டிக்கொடு நிற்கக்கண்ட இத்தனை. ப்ரஸவ வேதனாக்லேசத்தாலே மயங்கிக் கிடந்தவள் உணர்ந்துவந்த வநந்தரம், இவன் முகத்தைப் பார்த்து விழித்தவித்தனை; "ததஸ்த்வபுத்யஸுவஸாலய யசோதா ஜாதகோத்த ஜஜ்ஞ" [பேரின்பம்]- நிரதிசயஸுகத்தை விளைத்தவன்; "தொல்லையின்பத் திறுதிகண்டாளே" என்கிறபடியே. * அந்தமில் பேரின்பத்தைச் சிற்றின்பமாக்கினான். [குலவிளங்களிறே] - இடைக்குலத்துக்கு ஆனைக்கன்றுபோலே ச்லாக்யனானவனே! அபிஜாதமாய்ப் பருவத்தாலே ஆகர்ஷகமாயிருப்பதொரு மத்தகஜம்போலே, யசோதைப் பிராட்டிக்குப் பிடிகொடாதே திரியும்படி என்னவுமாம்; அகப்பட்டபோது, "யதிசதோஷிதவத்ஸஸ்ஸ" என்னும்படியிறே இருப்பது; "தறியார்ந்தகருங்களிறே போலநின்று

தடங்கண்கள் பனிமல்கும் தன்மையானை" என்னக்கடவதிறே. [அடியனேன்பெரிய அம்மானே] - விபரீதஜ்ஞாநமுடையார்க்கோ வந்துகிட்டலாவது? ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார்க்கு வந்து கிட்டலாகாதோ? அடியே னென்றிருப்பார்க்கோ உன் பெருமையெல்லாங் காட்டுவது? [கடுத்தபோரித்யாதி] - யுகூகண்டுதி வர்த்திக்கிற ஹிரண்யனுடைய உடலானது இரண்டு கூறும்படியாக. [கையுகிராண்ட]-"படையாண்டான்" என்னுமா போலே. [எங்கடலே] - "ஊமாவிஷ்ணும்" என்கிறபடியே, அபரிச்சேதப்மான வடிவை யுடையவனே! ப்ரஹ்லாதனுக்கு ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே வந்து உதவினதும் தமக்கு உதவினதாக நினைத்திருக்கிறார். [அடுத்ததொருநவாய்] -, அப்போதைக்கு யோக்பமான வடிவைக்கொண்டு. "நரஸ்யாயுக்தநம் க்ருகா ஸிம்ஹஸ்யாயுக்தநம் தயா" என்கிறபடியே அவன்வரத்தில் அகப்படாத வடிவைக்கொண்டு; பதற்றத்தாலே ஒன்றினுடலையும் ஒன்றின்தலையையும் ஒன்றுகச் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தா னென்னவுமாம். [இன்றுநீ வாராய்] - அன்றுமின்றுமாயிற்று உதவவேண்டும் நாள்: அன்று உதவினாய், இன்று உதவுகிறிலே. விபரீதஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினாய்; யதாஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினாய்; இரண்டுகோடிக்கும் புறம்பேபா நான்? "மகன்" என்று கலங்கினவனுக்கு உதவினாய்: "ஊதஸ்வஷ்ஷஹம்ஸவஷ்ழ" என்கிற தெளிவையுடையவனுக்கு உதவினாய்: "என்றென்றே கலங்கி" என்கிற கலக்கத்தையுடைய எனக்கேயோ உதவலாகாது? [எங்ஙனம் தேறுவர்உமரே] - நீ வாராவிட்டால் நான் முடிகிறேன்; அது கிடக்க: உன் குணஜ்ஞாநத்தாலே தரிக்கிற ஆஸ்ரிதர் எங்ஙனே தரிப்பர்கள் என்னுதல்; "உன்குணங்களே தஞ்சம்"என்றிருக்குமவர்கள் எங்ஙனே உன்னை விஸ்வஸிக்கும்படி? என்னுதல்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யனுயிருக்கிற நீ இன்றுவந்து என் ஆபத்தை நீக்காதொழியில், உன்குணமே ஜீவநமாயிருக்கிற ஆஸ்ரிதர் உன்னை எங்ஙனே விஸ்வஸிக்கும்படி? என்கிருர்.

[எடுத்தபேராளன்] - நியியெடுத்துக்கொண்டாற்போலே உன்னை யெடுத்துக் கோண்ட ஹாக்யாதிகன். இருவருமொக்க நோன்புநோற்க, அவர் பெற்று முகத்திலே விழிக்கப்பெறுதே போரவிட்டிருக்க, நியியெடுத்தாற்போலே யெடுத்து புத்ரமுகங்கண்டவரிறே. முன்பு ரிக்தனுய்ப்போந்தவன் கனக்க ஜீவிக்கப்புக்கவாறே, "இவன் எடுப்பெடுத்தான்" என்பர்களிறே. [பேராளன்] - பெரியோன். அவன்பெருமையோபாதியும் போருங் கிடீர் என் சிறுமையும்; "நீ மகனுகவேணும்" என்பார்க்கோ முகங்காட்டலாவது? ஸ்ரீநந்தகோபருடைய நற்சீவன் கண்ணுக்குத்தோற்ற ஒருவடிவுகொண்டு திரிகிறவித்தனை.

மூன்றும்பாட்டு.—எடுத்த இத்யாதி. "நந்தகோபன்தன் இன்னுயிர்ச்சிறுவனே" என்று தொடங்கி, "இன்றுநீவாராய்; எங்ஙனம் தேறுவர்உமரே" என்கிறவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஆஸ்ரித இத்யாதி.

"எடுத்த" என்றதுக்கு பாவம் - நிழியெடுத்து இத்யாதி. இருவரும் நோன்புநோற்றிருக்க, இவரை "எடுத்தபேராளன்" என்பானென்? என்ன-இருவருமொக்க இத்யாதி. "எடுத்த" என்றால் - நிழியெடுக்கையைச் சொல்லுமோ? என்ன - முன்பு இத்யாதி. பெருமைசொன்னதுக்கு பாவம் - அவன்பெருமை இத்யாதி. அவன் - நந்தன். ஹார்த்தபாவம் - நீமகனுக இத்யாதி. "இன்னுயிர்ச்சிறுவன்" என்றதுக்கு பாவம் - ஸ்ரீநந்தகோபருடைய இத்யாதி. பெற்றப்ராப்தி

[அசோதைக்கடுத்த] - ஒக்கநோற்கச் செய்தேயும் க்லேஶம் மிக்கிருக்குமிறே, உடம்பு நோந்து பெற்றவளாகையாலே; இவள் ப்ரஸவவேதனை அநுபவியாதிருக்கப் பெற்றுக் கோடுநின்றுளித்தனை. கிட்டிக்கொண்டுநிற்கக் கண்டதித்தனை; "ததர்ஶ ச ப்ரபுத்தா ஸா யஶோதா ஜாதமாத்மஜம்" (ததர்ஶசப்ரபுத்தாஸாயஶோதாஜாதமாத்மஜம்). [பேரின்பம்] - நிரதிஶய ஸுகத்தை விளைத்தவன்; "தோல்லையின்பத்திறுதிகண்டாளே" என்னும்படி இவளுக்கு நிரதிஶய ஆநந்தத்தை விளைத்தானாயிற்று. * அந்தமில் பேரின்பத்தைச் * சிற்றின்பமாக்கினான். [குலவிளங்களிறே] - இடைக்குலத்துக்கு ஆனைக்கன்றுபோலே ஶ்லாக்யமானவனே! அபிஜாதமாய், பருவத்தாலே ஆகர்ஷகமா யிருப்பதொரு மத்தகஜம் போலே, யசோதைப்பிராட்டிக்குப் பிடிகொடாதே திரியும்படி என்னவுமாம்; அகப்பட்டாலும் ஆனைக்கன்றுபோலே யாயிற்று இருப்பது; "தறியார்ந்தகருங்களிறே போலநின்று" - என்கிறபடியே ஒருகம்பத்தோடே சேர்ந்த களியானைபோலே யாயிற்றுக் கட்டுண்டுநிற்கும் போதும் இருக்கும்படி. "தடங்கண்கள்பனிமல்கும்" - இவள் † "யதி ஶக்நோஷி" (யதி ஶக்நோஷி) என்றால், பின்னை அவனுக்குக் கண்ணநீர்பாய்கைக்கு மேற்படவில்லை: ஸர்வ ஶக்தி அஶக்தனென்று தோற்றவிருக்கையிறே இவள் நியமிக்க வல்லளாகிறது? "தன்மை யானை" - ஆஶ்ரிதரிட்ட வழக்காகையே ஸ்வபாவமாகவுடையவனை? [அடியனேன் பெரியவம்மானே] - உன்னை "மகன்" என்றிருப்பார்க்கோ உதவலாவது, முறையுணர்ந்திருப்பார்க்கு உதவலாகாதோ? நான் முறையிலே நின்றவாறே நீயும் முறையிலே நில்லாநின்றாய். "அடியேன்" என்று நான்சொல்ல, நீ ஈஶ்வரனாயிராநின்றாய். [கடுத்த இத்யாதி] - யுத்தகண்டூதியையுடையனான ஹிரண்யாஸுரனுடலை இரண்டுபோதியாம்படி. [கையுகிராண்ட] - "படையாண்டான்" என்னுமாபோலே. [எங்கடலே] - "மஹாவிஷ்ணும்" (மஹாவிஷ்ணும்) என்னும்படி பெரியகீர்த்தியோடேவந்து ப்ரஹ்லாதனுக்கு உதவின

இருவர்க்கும் ஒத்திருக்க, "அசோதைக்கடுத்த" என்பானென்? என்ன - ஒக்கநோற்க இத்யாதி வாக்யத்வயம். "அடுத்த" என்றதுக்கு அர்த்தம் - கிட்டிக்கொண்டு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - ததர்ஶ இத்யாதி. "ததர்ஶ ச ப்ரபுத்தா ஸா யஶோதா ஜாதமாத்மஜம் । நீலோத்பலதளஶ்யாமம் ததோऽத்யர்த்தம் முதம் யயௌ" இதி வைஷ்ணவே ம்ஶே. (ரு-உகூ) அப்படி விளைத்தானோ? என்ன - தோல்லை இத்யாதி. "பேரின்பம்" என்றதுக்கு அர்த்தம்-அந்தமில் இத்யாதி. "குலம்" என்று - இடைக்குலமாதல், ஆபிஜாத்யமாய் களிறுக்கு விஶேஷணமாதல். குலத்திலே பிறந்த இளவானை என்று இரண்டாமர்த்தத்துக்கு ஸப்தார்த்தம். திருமொழி பாசுரமெடுக்கைக்கு அதிஷ்டிகை - அகப்பட்டாலும் இத்யாதி. அகப்பட்டாலும் ஆனைக்கன்றுபோலே யிருக்குமோ? என்ன - தறியார்ந்த இத்யாதி. இப்பாசுரத்துக்கு அர்த்தம் - ஒருகம்பத்தோடே இத்யாதி. களியானை - மதித்தவானை. களி - கர்வம். ஸர்வஶக்தி இப்படியிருக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஸர்வஶக்தி இத்யாதி. அடியனான எனக்குப் பெரியனாயிருக்கிறவனே என்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் - உன்னை இத்யாதி வாக்யத்வயம். "அடியனேன்" என்றவநந்தரம், "பெரியவம்மானே" என்றதுக்குபாவம் - நான் முறை இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அடியேன் என்று இத்யாதி. "பொரிலே - கடுத்த - அவுணன்" என்று அந்வயித்து - யுத்தகண்டூதியையுடையனான என்கிறார். "எம்" என்றதுக்கும், "கடல்" என்றதுக்கும் பாவம் - மஹாவிஷ்ணும் இத்யாதி. "உக்ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும் ஜ்வலந்தம் ஸர்வதோமுகம் । ந்ருஸிம்ஹம் பீஷணம் பத்ரம் ம்ருத்யும்ருத்யும் நமாம்யஹம்" இதி ஶ்ருதாவுக்தே. அடுத்தல் - சூழலாய், எங்கும் சினைத்திருந்த வடிவை

---

† ஸ்ரீவிஷ்ணுபுரா-5, 6, 115.

அது தம்பேருயிருந்தபடி. [அடுத்ததோருருவாய்] - இவன் எங்கேகாட்டப்புகுகிறுன் என்று அறியாமையாலே எங்குமோக்கச் சினைத்துக்கோடு நின்ருன். ஒன்றை அறுதியிட்டுத் தோற்றப்பற்றுதபடி அவன்மிகைக்கையாலே அப்போதைக்கு யோக்யமான வடிவைக்கோண்டு. "நரஸ்யார்த்ததநும் க்ருத்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்ததநும் ததா" (நரஸ்யார்த்ததநும் க்த்ருவாஸிம்ஹஸ்யார்த்ததநும்ததா) என்கிறபடியே அவன்வரத்திலே அகப்படாத வடிவைக்கோண்டு; பதற்றத்தாலே ஒன்றினுடலையும் ஒன்றின்தலையையும் சேர்த்துக்கோண்டு வந்தானென்றுமாம். அடுத்ததோருருவாயாயிற்றுக் கடுத்தபோரவுணனுடல் பிளந்தது. [இன்றுநீ வாராய்] - அன்றுமின்றும் ஆயிற்று உதவவேண்டுவது? அன்று உதவினுய், இன்று உதவுகிறிலை. விபரீதஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினுய்,யதாஜ்ஞாநமுடையார்க்கு உதவினுய், இவ்விரண்டுகோடிக்கும் புறம்போ நான்? "மகன்" என்று கலங்கினவனுக்கு உதவினுய்: "மத்தஸ்ஸர்வமஹம் ஸர்வம்" (மத்தஸ்ஸர்வமஹம்ஸர்வம்) என்னுந் தெளிவுடையவனுக்கு உதவினுய்: "என்றென்றேகலங்கி" என்கிற கலக்கமுடைய எனக்கேயோ உதவலாகாதது? நீ வாராதொழிந்தாலும் ஜீவிக்க ஆசையுடையார்க்கேயிறே உன்னைக் காற்கட்டவேண்டுவது. அதுகிடக்கிடீர்; ஆனுல், நீர் ஏதுக்குப் படுகிறீர்? என்ன, - [எங்ஙனம் தேறுவர்உமரே] - இவ்வளவில் நீ முகங்காட்டாவிட்டால், உன் குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவிக்குமவர்கள் பிழைப்பர்களோ? "உன்குணங்களேதஞ்சம்" என்றிருக்கிறவர்கள் எங்ஙனே உன்னை விஸ்வஸிக்கும்படி? என்னுதல். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

உமருகந்துகந்தவுருவம்நின்னுருவமாகி உன்தனக்குஅன்பரானு
ரவர்உகந்தமர்ந்தசெய்கையுன்மாயைஅறிவோன்றுஞ்சங்கிப்பன்வினையேன்,
அமரதுபண்ணியகலிடம்புடைசூழ்அடுபடையவித்தஅம்மானே!
அமரர்தம்அமுதே!அசுரர்கள்நஞ்சே!என்னுடையாருயிரேயோ!

யுடையனுய் என்று முந்தின அர்த்தம்; இத்தை அருளிச்செய்கிருர் - இவன் எங்கே இத்யாதி. சினைத்துக்கோடு-தழைத்துக்கொடு."அடுத்ததோருருவாய்"என்றதுக்கு-யோக்யமானவடிவையுடையனுய் என்று அர்த்தாந்தரம் - ஒன்றை அறுதியிட்டு இத்யாதி. அடுத்துப்பிடித்தவுருவாய் என்று மூன்ருமர்த்தம் - நரஸ்ய இத்யாதி. விவரணம்-பதற்றத்தாலே இத்யாதி. அன்றிக்கே, இரண்டாமர்த்த விவரணம் - நரஸ்யார்த்ததநும் இத்யாதி வாக்யத்வயமும். இரண்டர்த்தமென்கையே ஸ்வரஸம். விவரணம் - மகனென்று இத்யாதி. மகனென்று கலங்கினவன் - நந்தகோபன். "எங்ஙனம் தேறுவர்" என்றதுக்கு ஸங்கதியாதல், "இன்றுநீவாராய்" என்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவமாதல் - நீவாராதொழிந்தாலும் இத்யாதி. ஸங்கதியானபோது, அதுகிடக்கிடீர் என்னுமளவும் ஏகவாக்யம். அதுகிடக்கிடீர் - "இன்றுநீவாராய்" என்னுமது கிடக்கிடீரென்றபடி. "உமர் - எங்ஙனம் தேறுவர்" என்கையாலே - தாம் நிராஸரகிருரென்றது வித்தம். "தேறுவர்" என்று - தரிப்பரென்னுதல், விஸ்வஸிப்பரென்னுதல், "நரஸ்யார்த்ததநும்" உத்யாதி, ஜெஹாஹாரதே, ஜநாரஹஸ்யெ. 'எடுத்தபேராளன்' என்று தொடங்கி,'அடுத்ததோருருவாய்-கடுத்தபோரவுணன் உடலிருபிளவாக்கையுகிராண்ட எங்கடலே - இன்றுநீவாராய்-உமர்-எங்ஙனம்தேறுவர்' இத்யந்வய:.

ஆ.—(உமருகந்து) - ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநைக ஸ்வபாவனுய், ஆஸ்ரித பரமபோக்யனுய், ஆஸ்ரிதவிரோதிநாஸகத்வைக ஸ்வரூபனுய், எனக்கு தாரகனுயிருந்த உன்னுடைய ஆஸ்ரிதேச்சாதீந திவ்யாவதார திவ்யசேஷ்டிதத்வ ரூபமான ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யகுணமொன்றுமே எனக்குதாரகம்; நீ வாராமையாலே, அதுவும் என்னுடைய பாபத்தாலே பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றேனென்கிறுர்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதர்உகந்த ரூபசேஷ்டிதாதிகளையே நீயுகப்புதி என்னும் இவ்வறிவு ஒன்றுமே தரித்திருக்கிற நான், அவ்வறிவு பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றேனென்கிறுர்.

[அமராழுபண்ணியென்று மேனுக்கு]-பாண்டவர்களுக்காக மஹாயுத்தத்தைப் பண்ணி மஹாப்ருதிவியெல்லாம் வ்யாபித்து நலிகிற ஸேனையை முடித்தபெரியோனே! இச்செயலாலே தேவர்களுக்கு இனிமையாய் அஸுரர்களுக்குநஞ்சாய் எனக்கு தாரகனுனவனேயோ?

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிஷயங்களில் அநுகூலனுமாய் ப்ரதிகூலனுமாயிருக்கையாலே, உன்னுடைய ரூபகுணசேஷ்டிதங்கள் ஆஸ்ரிதாதீநமென்று நினைக்கிற அறிவு ஸங்கநீயமாகாநின்றதெனகிறுர்.

அழு - தாத்யாதிமுகத்தாலே லோகப்ரஸித்தமான, அமர் - யுத்தத்தை, பண்ணி - உண்டாக்கி, அகல் - விஸ்தீர்ணையான, இடம் - பூமியினுடைய, புடை - பரிஸரமெங்கும், சூழ் - சூழ்ந்திருப்பதாய், அடு - கொலையிலே உத்புக்தையான, படை - ஸேனையை, அவித்த - (நிஸ்ஸேஷமாக) நஸிப்பித்த, அம்மானே - ஸ்வாமியாய், (பூமியளவன்றியே), அமரர்தம் - (அநுகூலரான) தேவர்களுக்கு, அமுதே - அதிஸயித போக்யமாய், அசுரர்கள் - (ப்ரதிகூலரான) அஸுரர்களுக்கு, நஞ்சே - (ப்ராணவிநாஸ ஹேதுவான) நஞ்சாய், (உபயாகாரத்தாலும்), என்னுடை - எனக்கு, ஆருயிரே - தாரகனுனவனே! உமர் - உனக்குஅஸாதாரண ஸேஷபூதரானவர்கள், உகந்துகந்த - எப்போதுமுகந்த, உருவம் - ரூபமே, நின் - உனக்கு, உருவமாகி - ரூபமாய், உன்தனக்கு - அவ்வடிவிலே, அன்பரானுரவர் - அன்பையுடையரானவர்கள், உகந்து - ஆதரித்து, அமர்ந்த - அநந்யப்ரயோஜநமாக, செய்கை - அடிமைசெய்கைக்கீடாயிருக்கிற, உன் - உன்னுடைய, மாயை - ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களை, அறிவு ஒன்றும் - அறியும் இதொன்றையுமகடபட, சங்கிப்பன் - ஸங்க்யாநிற்பன், வினையேன் - தஞ்சமாகநினைத்திருக்கும்அர்த்தத்திலே ஸங்கைபிறக்குபபடியான பாபத்தையுடைய நான். ஓ - ஓ என்று தம்மிழவுதோறை அருளிச்செய்கிறுர்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், உன்னை ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காக்கி வைப்புதி என்னும் அறிவுஒன்றுமே தரித்திருக்கிறநான், அதவும் பொய்யோவென்று ஸங்கியாநின்றேன் என்கிறுர்.

[உமருகந்துகந்தவுருவம்நின்னுருவமாகி] - உனக்கு அஸாதாரணராயிருப்பார் எப்போதுமுகந்தரூபமே உனக்குத்திருமேனியாக நினைத்திருப்புதி என்னுதல், உனக்கு அஸாதாரணராயிருப்பாருகந்தவற்றாலே நீயுகந்திருக்கும் வடிவிறே உனக்குவடிவாய்விட்டது என்னுதல். "தமருகந்ததெவ்வுருவம்" "ஸாக்ஷேமெயவஹஜாத்மேஹ" [உன்றனக்கன்பரானுரவர்]- உன்பக்கலிலே ப்ரேமபரவஸராயிருக்குமவர்கள். [உகந்து]-

அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. [அமர்ந்தசெய்கையுன்மாயை] - ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகக் கிட்டவேண்டும் செயல்கள் உன்னுடைய ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்கள். [அறிவொன்றும் ஸங்கிப்பன்] - தன்னை ஆஶ்ரிதரிட்டவழக்காக்கும் அறிவேயாயிற்று, இவர் உஜ்ஜீவந ஹேதுவாக நினைத்திருப்பது? அதொன்றிலும் ஸங்கைபண்ணாநின்றேன்: [வினையேன்] நான்கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு அதிஸங்கைபண்ணினபோதாக ஸ்வரூபாநுபந்தியான குணங்களில்லையாகாதிறே; அதிலே அதிஸங்கைவர்த்திக்கைக்கடி என் பாபமிறே. [அமர் இத்யாதி] - ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதியென்னுமிடத்திலே உதாஹரணங்கள் காட்டுகிறார்: [அமரது பண்ணி] - அந்தமஹாபாரத யுத்தத்தைப்பண்ணி. "பெரியபாரதங்கைசெய்து" என்கிற படியே ஸாரத்யவேஷத்தோடே கையாளாய். உடம்புக்கிடாதே தன்னைப்பேணாதே நின்று போரைவிளைத்து. [அகலிடம்பொழில்சூழ்] - பெரும்பரப்பையுடைய பூமி யெல்லாம். பொழில் - பூமி. [சூழ்படை] - வ்யாபித்துநலிகிற ஸேனையை. ஸர்வ தோமுகமாகச் சூழ்ந்துகொண்டு கொல்லவந்த ஸேனையை. [அவித்த] - "ஸாரயி, ஸாரயி" என்று வாய்பாறிக்கொண்டுவந்த தௌர்யோத்ஸவத்தைமுடித்த. [அம்மானே] - "தேவாநாம் தாநவாநாம் ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்" என்று ஸர்வஸாதாரணனாயிருக்க, ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்தாலே தத்விரோதிகளையழியச்செய்தவனே! [அமரர்தம்அமுதே] - அஸுரர்களையழியச்செய்து குடியிருப்புக்களைக் கொடுக்கையாலே தேவர்களுக்கு நிரதிஶயபோக்யனானவனே! [அசுரர்கள்நஞ்சே] - ஜந்மத்தாலே அஸுரர்களாயும், ஸ்வ பாவதோஷங்களாலே அஸுரர்களாயுமுள்ளவர்களுக்குஆற்றவொண்ணாதநஞ்சானவனே! [என்னுடையாருயிரேயோ] - எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே! அநுகூலர்க்கு போக்ய னாய் ப்ரதிகூலர்க்கு நஞ்சாயிருக்கிற இரண்டும் எனக்கு தாரகம் என்றுமாம்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. "உன்னை ஆஶ்ரிதரிட்டவழக்காக்கிவைப்பது" என்னும் அறிவு ஒன்றுலுமே தரித்திருக்கிற நான், அதுவும் பொய்யோவென்று ஸங்கியா நின்றேனென்கிறார்.

[உமருகந்துகந்தவுருவம்நின்னுருவமாகி] - உனக்கு அஸாதாரணராயிருப்பார் மாறாதே உகந்தவடிவை உனக்குத் திருமேனியாகக்கொள்ளுவுதியென்னுதல், உனக்கு நல்லராயிருக்குமவர்கள் உகந்தத்தாலே நீயுகந்து அதுஉனக்கு வடிவென்னுதல். "யேய யதாமாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்" (யேயதாமாம்ப்ரபத்யந்தே தாம் ஸ்ததைவபஜாம்யஹம்) என்னுமாபோலே; "தமருகந்ததெவ்வுருவம்" இத்யாதி. [உன் தனக்கன்பரானாரவர்] - உன்பக்கல் ப்ரேமபரவஶராயிருக்குமவர்கள். [உகந்து] - அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. [அமர்ந்தசெய்கை உன்மாயை] -ப்ரயோஜநநிரபேக்ஷமாகக் கிட்ட வேண்டும்செயல்கள், உன்னுடைய ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்கள். [அறிவொன்றும்சங்கிப்

நாலாம்பாட்டு.—உமர் இத்யாதி. "உமருகந்துகந்தவுருவம்" என்றுதொடங்கி, "அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உன்னை இத்யாதி.

"உமருகந்துகந்தவுருவம்" என்கிற வீப்ஸைக்கு இரண்டுபாவம் - உனக்கு அஸாதாரண இத்யாதி வாக்யத்வயம். எப்போதும் உகந்து போருகிற என்று முந்தின பாவம்; விஷயவிபாகத் தாலே பேதத்தையங்கீகரித்துஇரண்டாம்பாவம். ஆஶ்ரிதர்உகந்தத்தையே திருமேனியாகக் கொள் ளுமோவென்ன, ப்ரமாணங்கள்- யேயயதா இத்யாதி வாக்யத்வயம். கீதாபகவத்கீதை (கக). ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் கிட்டவேண்டும் செயல்கள் உன்னுடைய ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்க

பன்] - இந்தஒருகுணத்தையும்பற்றின அறிவாயிற்று இவர்க்கு ஸத்தாஹேது; அதிலே யாயிற்று இப்போது இவர்க்கு அதிஶங்கை வர்த்திக்கிறது. [வினையேன்]-நானொருவன் கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு அதிஶங்கைபண்ணுங்காட்டில், ஸ்வரூபாநுபந்திகுணங்க ளில்லை யாகாதிறே; அதிலே அதிஶங்கைபண்ணுகிறது, நான்பண்ணினபாபமிறே; †"𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌨𑍁𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌶𑍍𑌚 𑌰𑌾𑌘𑌵𑌃 । 𑌸𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌨𑍁𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌶𑍍𑌶𑌙𑍍𑌕𑍇 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌾𑌗𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌤𑍍" (க்யாதஃபராஜ்ஞஃக்ருதஜ்ஞஶ்ச ஸாநுக்ரோஶஶ்ச ராகவஃ | ஸத்வ்ருத்தோநிரநுக்ரோஶஶ்ஶங்கேமத்பாக்யஸங்க்ஷயாத்) - இப்படிப்பட்ட குணங்களுடையவர்க்கு நான் அதிஶங்கை பண்ணுங்காட்டில் அவையில்லையாகிறதன் றிறே: நான் ஶங்கிக்கைக்கடி என்பாக்யஹாநி என்றருளிறே. [அமரதுபண்ணி] - ஆஶ்ரித பக்ஷபாதி என்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார்: அந்த அமரைப்பண்ணி. மஹா பாரதமிறே:பூமிப்பரப்படைய நெளியும்படியிறே வந்துசூழ்ந்துகொண்டது. [சூழ்அடுபடை யவித்த] - ஸர்வதோதிக்கமாகச்சூழ்ந்துகொண்டு கொல்லவந்த ஸேனையைஅவித்த. துர் வர்க்கமடைய காட்டுத்தீக் கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்து, "ஸாரதி, ஸாரதி" என்று வாய் பாறிக்கொண்டுவந்துதோற்ற அவர்கள்கிளர்த்தியை அவித்தானாயிற்று. "மழைகொலோ வருகின்றது" என்று சொல்லுகிற க்ருஷ்ணனாகிற காளமேகமிறே எறியவித்தது. [அம் மானே] - ஸர்வஸ்வாமியாயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்தாலே அநாஶ்ரிதரைக் கிழங்கெடுத்துப் போகட்டானித்தனை. [அமரர்தமமுதே] - தேவர்களுக்காக ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளோடே அம்பேற்றுப்பண்ணின வ்யாபாரங்களாலே அவர்களுக்கு நிரதிஶய போக்யனாயிருக்கும்படி. [அசுரர்கள்நஞ்சே]- ஜந்மத்தாலே அஸுரர்களாயும் ஸ்வபாவ த்தாலே அஸுரர்களாயு முள்ளவர்களுக்கு ஆற்றவொண்ணாத நஞ்சானவனே! [என்னு டையாருயிரேயோ] - எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனே! தேவர்களுக்கு போக்யனாய் அஸுரவர்க்கத்துக்கு நஞ்சாயிருக்கிறவிருப்புத் தமக்கு ஸத்தாஹேதுவாயிருக்கிறபடி. (௪)

வென்றது - அவர்கள் யாதொருசேஷ்டிதங்களை உகப்பர்களோ, அந்த சேஷ்டிதங்களை உடைத்தா யிருப்பா யென்றபடி. இவ்வதிஶங்கை அவன் உமக்கு உதவாமையாலே வந்ததன்றோவென்ன - நானொருவன் இத்யாதி. கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு - ஆற்றாமையின் அதிஶயத்தாலே கண்சுழன்றென்ற படி. இப்படி அதிஶங்கைபண்ணினருண்டோவென்ன-𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌃 இத்யாதி."𑌶𑌙𑍍𑌕𑍇 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌾𑌗𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌤𑍍" என்றதுக்கு அர்த்தம் - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. விக்ரஹசேஷ்டிதங்கள் சொன்னது - ஸ்வரூப குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அவனுடைய விக்ரஹமும் செயலும் ஆஶ்ரிதாதீந மென்னுமதுக்கு நியாமகம் - பாரதஸமரவ்ருத்தாந்தமென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார்- ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதி இத்யாதி. "அந்த" என்கிற ப்ரஸித்திக்கு பாவம் - மஹாபாரதமிறே என்று. "அகலிடம் புடை சூழ்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - பூமிப்பரப்படைய இத்யாதி. "அவித்த" என்றதுக்கு வாஸனை - துர்வர்க்கம் இத்யாதி. அவிக்கைக்கு அவன் மழையோவென்ன - மழைகொலோ இத்யாதி. பெரி யாழ்வார்திருமொழி. "அம்மானே - அடுபடையவித்த" என்றதுக்கு பாவம் - ஸர்வஸ்வாமியாய் இத்யாதி. "அடுபடையவித்த" என்றவநந்தரம், "அமரர்தமமுதே" என்றதுக்கு பாவம் - தேவர் களுக்காக இத்யாதி. கீழோடேகூட்டி பாவம் - தேவர்களுக்கு இத்யாதி. அம்மானாயிருந்து வைத்து - அது - அமர் - பண்ணி, அகலிடம் புடைசூழடுபடை யவித்த - அமரர்தமமுதே! அசுரர் கணஞ்சே! என்னுடையாருயிரேயோ! உமருகந்து' என்று தொடங்கி,'சங்கிப்பன் வினையேன்' இத்யந்வய:. (௪)

---

† ஸ்ரீராமா·ஸுந்தர·உக·௩௩.

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஆருயிரேயோ! அகலிடமுழுதும்படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்த
பேருயிரேயோ! பெரியநீர்படைத்துஅங்குறைந்தது கடைந்தடைத்துடைத்த
சீரியரேயோ! மனிசர்க்குத்தேவர்போலத் தேவர்க்குந்தேவாவோ!
ஒருயிரேயோ! உலகங்கட்கெல்லாம் உன்னைநான் எங்குவந்துறுகோ!

ஆ.—(ஆருயிரேயோ) - நீரே உபாயங்களையநுஷ்ட்டித்து என்னைப்ராபிக்குமத்தனையன்றோ வென்னில்? - எனக்கு தாரகனாய், நிகிலஜகந்நிர்மாண மஹார்ணவநிமக்ந ஜகதுத்தரண நிகரணோத்கிரண விக்ரமண ஹேதுபூத பரமகாருண்ய விஸிஷ்டனாய், பயோநிதி ஸயந மந்த்தந பந்தந பேதந ஹேதுபூத ப்ரணயித்வ குணயுக்தனுமாய், ஆத்மகுணங்களாலும் ரூபகுணங்களாலும் மநுஷ்யரிற்காட்டில் தேவர்கள் எத்தனை விலக்ஷணராயிருப்பார், அப்படியே தேவர்கள் மநுஷ்யரென்னும்படி அந்தக்குணங்களால் விலக்ஷணனாய் ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருந்த உன்னை நான் என்னுடைய யத்நத்தாலே எங்ஙனே ப்ராபிக்கும்படி? என்கிறார்.

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில், காண்கைக்கீடான ஸாதநாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணி என்னைவந்து காணீர் என்னில்; நான் யத்நம்பண்ணி வந்து காண்கையென்று ஒருபொருளில்லை: ஸர்வநிர்வாஹகனான நீ உன்னை எனக்குக் காட்டவேணுமென்கிறார்.

[ஆருயிரேயோ] - எனக்கு தாரகனானவனே! [அகலிடமென்று தொடங்கி]- கேவலக்ருபையாலே ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணின பெரியோனே! [பெரியநீரென்று தொடங்கி] - ஜலஸம்ருத்தியைப் பண்ணி அங்கே ஸயநாதிகளைப் பண்ணின சீரியவனே! [மனிசர்க்கென்று தொடங்கி] - ஐஸ்வர்ய பரிசரணாதிகளால் மநுஷ்யரிற்காட்டில் தேவர்கள் விலக்ஷணமாயிருக்குமாபோலே அவற்றால்தேவர்களுக்கும் விலக்ஷணனானவனே! [ஒருயிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்] - எல்லார்க்கும் நீயே ஆத்மாவானவனே!

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகனான உன்னை நான் யத்நம்பண்ணிக் காண்பது எங்கே? என்கிறார்.

(“ப்ராணஸ்யப்ராண:” என்கிறபடியேயாரகமான ப்ராணாதிகளுக்கு தாரகனாகையாலே), ஆருயிரே - பரிபூர்ண ப்ராணபூதனாய், அகல் - விஸ்தீர்ணமான, இடம் - ஜகத்தை, முழுதும் - எல்லாம், படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து - (ப்ரளயத்தில் அழியாமல்) இடந்தெடுத்து, உண்டு - வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, உமிழ்ந்து - உமிழ்ந்து (வெளிநாடுகாட்டி), அளந்த - (அபிமானமறும்படி) அளந்துகொண்ட, பேருயிரே - ஸர்வாதிகஸேஷியாய், (ஜகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக), பெரிய நீர் - மஹாஜலமான ஏகார்ணவத்தை, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அங்கு-அங்கே, உறைந்து - கண்வளர்ந்தருளி, அது - (தத்கார்யமான) க்ஷீரார்ணவத்தை, கடைந்து - கடைந்து, அடைத்து — (தத்ஸஜாதீயமான கடலை) அடைத்து, உடைத்த - (ஸம்ஸாரிகளுக்கு தீர்த்தஹேதுவாம்படி தநுஷ்கோடியாலே) உடைத்த, சீரியரே - (ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் ஆத்மாவோபாதி) சீரியனாய், மனிசர்க்கு - மநுஷ்யாதிகளுக்கு, தேவர்போல -

தேவர்கள் உத்தேஶ்யரானவோபாதி, தேவர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், தேவா - (உத்தேஶ்யதயா) ஆஶ்ரயணீயனாய், உலகங்கட்கெல்லாம் - (ப்ராணகம்யமான) ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும், ஒருயிரே - ஏகாத்மாவானவனே! உன்னை - (ஶரீரத்துக்கு ஆத்மாவைப்போலே தாரகனுமாய், ஶேஷியுமாய், பரிவனுமாய், உத்தேஶ்யனுமாய், அவ்வாத்மாக்களைப்போலே ஸ்வரூபபேதமில்லாதபடி ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும் ஏகநியந்தாவான ஆத்மாவான) உன்னையொழிய, நான் - (த்வதேகதார்யனுமாய், த்வதேகஶேஷபூதனுமாய், த்வதேகரக்ஷ்யனுமாய், த்வதேகாஶ்ரயனுமாய், த்வதேகநியாம்யனுமாயிருக்கிற) நான், எங்கு - எங்கே, வந்து - வந்து, உறுகோ - கிட்டுவேன்? ஸ்வதந்த்ரனான உன்னுடைய யத்நம் ஸபர்யந்தமாமதொழிய ஸர்வப்ரகார பாரதந்த்ரனான நான் யத்நம்பண்ணிக் கிட்டுவதொன்றுண்டோவென்று. ப்ரதிபதம் ஓ! என்றது - 'அத்தலை இத்தலையாவதே!' என்கிற வெறுப்பைக் காட்டுகிறது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "ஶாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி" என்று பேறு உம்மதானால் ஸாதநமும் உம்முடைய தலையிலேயாகவேண்டாவோ? என்ன, 'நான் யத்நம் பண்ணிவந்து காண்கையென்றொரு பொருளில்லை' என்கிறார்.

[ஆருயிரேயோ] - ஶரீரரக்ஷணம் ஆத்மாவதன்றோ? ஶரீரந்தான் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவோ? ஸம்பந்தமேயோ வுள்ளது, அநுஷ்டாநமில்லையோ? என்கிறார். [அகலிடமுழுதும்படைத்து] - "பஹு ஸ்யாம்" என்று பூமிப்பரப்பையடைய ஸ்ருஷ்டித்து, இத்தை ப்ரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாயுத்தரித்து, பின்பு ப்ரளயங்கொள்ளப்புக வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்து உள்ளிருந்து நோவுபடாமே வெளிநாடுகாணவுமிழ்ந்து, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான பூமியில் எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி அபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே யிருக்க, கேவலக்ருபையாலே ரக்ஷித்த நீவேண்டாவோ இதுக்கு, ஹிதம்பார்க்கும்போது? [பேருயிரேயோ]-பெரியோனே! [பெரியநீரித்யாதி]- பிராட்டியோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியற ரக்ஷிக்கும் சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. "ஶயிதிஸ் ஸ்தோயநே":"நமக்கும்பூவின்மிசைநங்கைக்கும் இன்பனை" என்கிறபடியே. [பெரியநீர்படைத்தங்குறைந்து] - ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக அதிலே கண்வளர்ந்து. [அதுகடைந்து] - பிராட்டியை லபிக்கைக்காக அத்தைக் கடைந்து, அவளோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக அத்தையடைத்து, அவ்வருகுண்டான ராக்ஷஸர் ஆஶ்ரிதரை நலியாதபடி அத்தையுடைத்த. [சீரியரேயோ] - நித்யாஶ்ரிதையோடு அல்லாதாரோடு வாசியற விஷயீகரிக்குந்தனைசீரியவனே! [மனிசர்க்குஇத்யாதி] - ஐஶ்வர்யத்தாலும் கௌரவத்தாலும் மநுஷ்யர்களிற்காட்டில் தேவர்கள் உத்க்ருஷ்டராயிருக்குமாபோலே, அவற்றாலே தேவர்கள் மநுஷ்யஸ்தாநீயராம்படி ஸர்வாதிகனானவனே! ஸர்வாதிகனான நீ வேண்டாவோ, ஹிதசிந்தைபண்ணும்போது? ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஏகாத்மாவானவனே! ஆத்மா, ஶரீரத்துக்கு ஹிதசிந்தைபண்ணுமதொழிய, ஶரீரம் ஸ்வரக்ஷணத்தைப்பண்ண என்பதொன்றுண்டோ? ஆதாரமாய் நியந்தாவாய் ஶேஷியாயிருக்கிற நீயொழிய, ஆதேயமாய் நியாம்யமாய் ஶேஷமான இது, ஸ்வரக்ஷண சிந்தைபண்ணவோ? சைதந்யத்துக்கு விநியோகம் "பேறு அவனாலே" என்றிருக்கை, பெற்ற அம்ஶத்தில் உபகாரஸ்ம்ருதி யுண்டாகை, அநுபவிக்கை இவற்றிலே யன்றோ? [உன்னை] - ஆத்மபூதனான உன்னை. [நான்] - ஶரீரபூதனான நான் ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணி வந்துகிட்டவென்பதொன்றுண்டோ?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 1"ஶாஸ்த்ரஃபலம் ப்ரயோக்தரி" (ஶாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி) என்று பேறு உம்மதானால் ஸாதநம் உம்முடையதலையிலே ஆகவேண்டாவோ? என்ன, நான் யத்நம்பண்ணி வந்துகாண என்று ஒருபொருளில்லைகாணென்கிறார்.

[ஆருயிரேயோ]-உயிர் நீயாயிருக்க நான் என்ன ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணி வந்து கிட்டுவேன்? ஶரீரரக்ஷணம் ஆத்மாவதன்றோ? ஶரீரந்தான் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளவோ? ஸம்பந்தமேயோ, அநுஷ்ட்டாநமும் இல்லையோ? என்கிறார்:- [அகலிடமுழுதும்படைத்து] - 2"பஹுஸ்யாம்" (பஹுஸ்யாம்) என்று பூமிப்பரப்படங்க ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயத்திலே நோவுபட மஹாவராஹமாய் எடுத்துக்கொண்டேறி, திரிய ப்ரளயம்வர வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, உள்ளே கிடந்து தளராதபடி வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்து, மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான தசையிலே எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி அந்த துர்த்தசைகளிலே அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக உணர்ந்து நோக்கும் நீயே இது கிட்டும் விரகு பார்க்கவேண்டாவோ? [பேருயிரேயோ] - பெரியோனே! [பெரிய நீர் இத்யாதி] - ஸர்வவிஷயமாகப்பண்ணும் வ்யாபாரத்தோடு பிராட்டிக்காகப் பண்ணும் வ்யாபாரத்தோடு வாசியற்றிருக்கும்படி. [பெரியநீர்படைத்து அங்குறைந்து]. ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து,ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக அதிலேகண்வளர்ந்து. [அதுகடைந்து]. பிராட்டியை லபிக்கைக்காக அத்தைக்கடைந்து, அவளோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்காக அத்தை யடைத்து அவ்வருகுண்டான ராக்ஷஸர்வந்து ஆஶ்ரிதரைநலியாதபடி அத்தையுடைத்த. [சீரியரேயோ]-நித்யாஶ்ரிதையோடு அல்லாதாரோடு வாசியற விஷயீகரிக்குஞ் சீர்மையுடையவனே! [மனிசர் இத்யாதி]-ஐஶ்வர்யத்தாலும் சௌரவ்யதையாலும் மநுஷ்யர்களுக்கு தேவர்களிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அந்தத்தேவர்களிற்காட்டில் ஸர்வேஶ்வர னிருக்கும்படி. [ஓர்உயிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்]-கேவலஶரீரமோ, ஆத்மாவோ, ஹிதசிந்தைபண்ணுவார்? நான் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிறேன், உன்னைப்போலேயிருப்பதொரு தத்த்வாந்தரமுண்டாகில் சொல்லிக்காண். உயிராயிருக்கிற உன்னை ஶரீரஸ்தனான நான் என்ன ஸாதநாநுஷ்ட்டாநத்தைப்பண்ணி வந்து கிட்டுவேன்? ஆத்மா ஶரீரத்துக்கு ஹிதசிந்தைபண்ணுமதொழிய, ஶரீரம் ஸ்வரக்ஷ

அஞ்சாம்பாட்டு.—ஆருயிரேயோ இத்யாதி. "எங்குவந்துறுகோ" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஶாஸ்த்ரஃபலம் இத்யாதி.

பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் — உயிர்நீயாய் இத்யாதி. உயிர் அவனானால் ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணப்போகாதோ? என்ன - ஶரீர இத்யாதி. விவரணமாதல். "அகலிடம்" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - ஸம்பந்தமேயோ இத்யாதி. ஜகத்ஸ்ருட்யாதிகளைச் சொன்ன அநந்தரம், பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரங்களைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - ஸர்வவிஷயமாக இத்யாதி. வாசியற்றிருக்கும்படி என்றது - பிராட்டிகார்யம்போலே எல்லார்கார்யமும்செய்யும் என்றபடி. "பெரியநீர்படைத்தங்குறைந்து - அகலிடமுழுதும்படைத்து" என்று அந்வயிப்பது. சீர்மை ஏதென்ன - நித்யாஶ்ரிதை இத்யாதி. "உலகங்கட்கெல்லாம் - உயிர்" என்றதுக்கு பாவம் - கேவல இத்யாதி. "ஓர்" என்றதுக்கு பாவம் - நான்உன்னை இத்யாதி. கீழே "ஆருயிரேயோ" என்றது - ஸ்வவிஷயம்; "ஓருயிரேயோ" என்றது - ஸர்வவிஷயம்; ஆகையாலே புநருக்தியில்லையென்னுதல். அதவா, "ஆருயிரேயோ" என்றதின் நிகமநம் - "ஓருயிரேயோ" என்றதென்னுதல். "உன்னைநான்" இத்யாதிக்கு அர்த்தம் - உயிராயிருக்கிற இத்யாதி. விவரணம் - ஆத்மா இத்யாதி. ஶரீர ஶரீரிபாவ லக்ஷணங்கள் சொல்லாநின்றுகொண்டு, பூர்வோக்தார்த்தத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் -

---

1. பூர்வமீமாம்ஸாயாம். 2- ஹாம் உ-உ-உ

ணத்தைப்பண்ண என்பதோன்றுண்டோ? ஆயாரமாய் நியந்தாவாய் ஶேஷியாயிருக்கிற நீயொழிய, ஆயேயமாய் நியாம்யமாய் ஶேஷமான இது ஸ்வரக்ஷணத்தைப்பண்ணவோ? ஆயாராயேய நியந்த்ருநியாம்யஹாவங்களாலே ஶரீரலக்ஷணம் இதுக்குஉண்டானபின்பு, அல்பசைதந்யமும் "நீயே கடவாய்" என்கிற ப்ரதிபத்திக்குக் கண்ட வித்தனையன்றி ஸாயநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணக்கண்டதோ? (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

எங்குவந்துறுகோ? என்னையாள்வானே! ஏழுலகங்களும்நீயே
அங்கவர்க்கமைத்ததெய்வமும் நீயே அவற்றவைகருமமும்நீயே
பொங்கியபுறம்பால்பொருளுளவேலும் அவையுமோநீயின்னேயானால்
மங்கியஅருவாம்நேர்ப்பமும்நீயே வான்புலனிறந்ததும்நீயே.

ஆ —(எங்குவந்து.)-ஸர்வலோகங்களும், தத்ஸமாராத்யமான அக்நீந்த்ராதி தைவமும், அவற்றினுடைய க்ரியைகளும், லோகத்துக்குப் புறம்புள்ள பதார்த்தங்களும், ப்ரக்ருதி ஸம்யுக்தமாப் கர்மஸங்குசித ஜ்ஞாநமாய் ஸூக்ஷ்மமாயிருந்த புருஷஸமஷ்டியும், கர்மஸம்பந்தாஹிதமாய், ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தமாய், பரிசுத்தமாயிருந்த ஆத்மஸ்வரூபமும் நீயே; ஆதலால், என்னுடைய யத்நத்தால் உன்னை நான் எங்ஙனே ப்ராபிக்கும்படி? இதற்கு முன்பு நிர்ஹேதுகமாக என்னை விஷயீகரித்தாற்போலே, இன்னமும்உன் க்ருபையாலே விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

பூர்வோக்தமான ஆத்மஶரீரஹாவம் இந்த ஸாமாநாதிகரண்யமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், கீழிற்பாட்டில் சொன்னபொருளை விஸ்தரிக்கிறார். [என்னையென்று தொடங்கி] - என்னையாளுகிறவனே! ஸர்வலோகமும் நீயிட்டவழக்காம்படி யிருந்தவனே!

[அங்கவர்க்கென்று தொடங்கி] - அந்தலோகங்களிலுள்ளார்க்கு சமைத்த தெய்வமும் அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும் அவற்றுக்குப்புறம்பு விஸ்த்ருதமான மஹதாதிகளும் நீயிட்டவழக்கு. [இன்னேயானால்]—இங்ஙனேயானால். [மங்கியவென்று தொடங்கி] - கார்யாகாரமழிந்து காரணவஸ்தமான ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதியும் அத்தையும் கூட வ்யாபிக்கவல்ல புருஷனும் நீயிட்டவழக்கு. பத்தஜீவஸமஷ்டியும் முக்தாத்மாக்களு மென்றுமாம்.

அயாரமாய் இத்யாதி. இவ்விபூதி ஶரீரமானபடி எப்படியென்ன, ஶரீரலக்ஷணமுண்டாகையாலே என்கிறார் - ஆயாராயேய இத்யாதி. ஶரீரம்போலே அசேதநமன்றே, சிறிது சைதந்யமுண்டே யென்ன - அல்பசைதந்யமும் இத்யாதி. 'ஆருயிரேயோ! பெரியநீர்படைத்தங்குறைந்து அகலிடமுழுதும்படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்த பேருயிரேயோ! அதுகடைந்தடைத்துடைத்தசீரியரேயோ! மனிசர்க்குத் தேவர்போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ! உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிரேயோ! உன்னை நான் எங்குவந்துறுகோ?' இத்யந்வய:. (சு)

ப.—அநந்தரம், கார்யகாரணாவஸ்த்த ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்காம்படி ஸர்வாத்மஸாதனைகையாலே எங்கேவந்து கிட்டுவது? என்கிறார்.

என்னை-என்னை, ஆள்வானே-(இவ்வளவும்வர) நிர்வஹித்தவனே! ஏழுலகங்களும்-(ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணுவார்க்கு அநுஷ்ட்டாநஸ்த்தலமாயும் ப்ராப்யமாயுமுள்ள) ஸமஸ்தலோகங்களும், நீயே-நீயிட்டவழக்கு: அங்கு-அந்தலோகங்களில், அவர்க்கு-(ஃலார்த்திகளான) ஆராதகர்க்கு, அமைத்த- (ஃலப்ரதமாகவும் ஆராத்யமாகவும்) சமைத்துவைத்த, தெய்வமும்-தைவங்களும், நீயே-நீயிட்டவழக்கு: அவற்றவை-அத்தைவங்கள் விஷயமாக, கருமமும்-(ஆராதநரூபமான அவ்வோ) கர்மங்களும், நீயே-நீயிட்டவழக்கு: பொங்கிய-(இந்தலோகங்களிற்காட்டில்) விஞ்சி, புறம்பால்-புறம்பான, பொருள்-(மஹதாதி ஸமஸ்த) பதார்த்தங்கள், உளவேலும்- (ப்ரமாணப்ரஸித்தமாய்த்தோன்றின) வுண்டாகிலும், அவையும்-அவையும், நீ-நீயிட்டவழக்கு: மங்கிய-(ஸம்ஹ்ருத்யவஸ்தமாய்) நாமரூபாஹிதமான, அருவாம் நேர்ப்பமும் - ஸூக்ஷ்மசிதசித்தும், நீயே - நீயிட்டவழக்காயிருக்கும்: வான்- பரமாகாசத்தில், புலனிறந்ததும்-அதீந்த்ரியமான முக்தாத்மவர்க்கமும், நீயே-நீயிட்டவழக்காயிருக்கும்: இன்னே-இப்படி, ஆனால்-ஸர்வாத்மஸாதனைதலினால், நான் - (த்வதேகநிர்வாஹ்யனான)நான், (யத்நம்பண்ணி), உன்னை - உன்னை, எங்கு - எங்கே, வந்து உறுகோ - வந்து கிட்டுவேன்?

இ.—ஆறும்பாட்டில், உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார். [எங்கு வந்து உறுகோ] - உன்னளவுஎது? நான்நிற்கிற நிலஎது? நீ என்னைக் கிட்டுமதொழிய நான் ஸாதநாநுஷ்ட்டாநப்பண்ணி வந்துகிட்டவோ?

[என்னையாள்வானே] - இவ்வளவு புகுரநிறுத்தினவனே! இவ்வளவு நான்வரநின்றேனாகிலன்றோ மேலும் எனக்கு பரமாவது? [ஏழுலகங்களும் நீயே] - ஸர்வலோகங்களும் நீயிட்டவழக்காம்படி யிருக்கிறவனே! அபேக்ஷைவர்த்திக்கிற என்னையொழிய விமுகராயிருப்பார்தானோ ஸ்வாதீநராயிருக்கிறார்கள்? அந்தலோகங்களிலுள்ளார்க்குச்சமைந்த தெய்வமும் நீயிட்டவழக்கு. அவர்களைக் குடிமைகொள்ளுகிற தேவர்களோ ஸ்வாதீநராயிருக்கிறார்கள்? அவற்றினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும் நீயிட்டவழக்கன்றோ? [பொங்கியவித்யாதி] - ஒன்றுக்கொன்று விஸ்த்ருதமாய், அண்டத்துக்குப்புறம்பாய், அதுக்குக்காரணமான மஹதாதிகளென்று சிலவுண்டாகில், அவையும் உன் அதீநம். [மங்கியவித்யாதி] - கார்யாகாரமழிந்து காரணாவஸ்தமாய்,ஸூக்ஷ்மமான அவ்யக்தமும் நீயிட்டவழக்கு. [வான்புலனிறந்ததும் நீயே] - அவ்யக்தத்தையும் வ்யாபிக்கவற்றாய், அதீந்த்ரியமான காரணாவஸ்த பத்தஸமஷ்டியும் நீயிட்டவழக்கு. [நீயின்னேயானால்] - அர்த்தஸ்த்திதி இதுவானபின்பு எங்குவந்துறுகோ? ஆரேனுமாக, ஒருவன் தன்காரியம் தான் நிர்வஹித்துக்கொள்ளுமன்றன்றோ என்காரியம் எனக்குபரமாவது?என்றபடி. "மங்கியவருவாம் நேர்ப்பமென்று-பத்தஸமஷ்டி" என்றும்; "வான் புலனிறந்ததென்று - முக்தஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறது"என்றும் பிள்ளான். அப்போது, அஸத்ஸமமாய் ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மஸமஷ்டியென்றும், வான்புலனிறந்ததென்று வானிலேயாய் - பரமபதத்திலேயாய், அதீந்த்ரியமான முக்தஸ்வரூபமென்றும் நிர்வாஹம்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. உக்தார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார்:- [எங்குவந்துறுகோ]- மேருஶிகரத்திலே நிற்கிறுனெருவனை ஒரு†பங்கு சென்றுகிட்டவோ! [என்னையாள் வானே] - இவ்வளவும் வரநின்றேன் நானுகிலன்றே, மேலும் நான் வந்து கிட்டப்பார்ப் பநு? [ஏழுலகங்களும்நீயே] - ஸகலலோகங்களும் நீ யிட்டவழக்காம்படி இருக்கிற வனே! அபேக்ஷைஷ்வர்த்திக்கிற என்னையொழிய விமுகராயிருப்பார் தானே ஸ்வாதீநரா யிருக்கிறார்: [அங்கவர்க்கு அமைத்த தெய்வமும்நீயே] - அவர்களைக் குடிமைகொள்ளு கிற தேவதைகளும் நீயிட்டவழக்கு. [அவற்றவைகருமமும் நீயே] - அவ்வோ தேவதை களுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களோதான் அவர்கள்பக்கல்கிடக்கிறது? ஆக, இவ் வருகுண்டான கார்யவர்க்கம் த்வததீநம் என்னுமிடஞ் சொல்லிற்று. [பொங்கிய இத் யாதி] - ஒன்றுக்கொன்று விஸ்த்ருதமாய், அண்டத்துக்குப் புறம்பாய், அதுக்குக் காரண மான மஹதாதிகளென்று சிலவுண்டாகில், அவையும் உன்அதீநம். [மங்கிய இத்யாதி]- கார்யாகாரமடங்க அழிந்து ஸூக்ஷ்மாவஸ்த்தையைஹஜித்திருக்கிற அவ்யக்தமும் நீயிட்ட வழக்கு. [வான்புலனிறந்ததும் நீயே] - இவற்றின்படியன்றிக்கே, வானாய் - அவ்யக் தத்தையும் வ்யாபிக்கவற்றாய், சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு அவிஷயமாயிருந்துள்ள காரண மான ஜீவஸமஷ்டியும் நீயிட்டவழக்கு: பத்தாத்மஸ்வரூபமும் நீயிட்டவழக்கென்கை. [இன்னேயானால் - எங்குவந்துறுகோ] - அர்த்ததத்த்வம் இதுவானபின்பு, எங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன்? "மங்கிய அருவாம் நேர்ப்பமென்று - பத்தஸமஷ்டி" என்றும், "வான்புலனிறந்ததென்று - முக்தஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது" என்றும் பிள்ளான். அப்போது, அஸத்ஸமமாய் ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மஸமஷ்டியென்றும், பரமபதத்திலேயாய் அதீந்த்ரியமான முக்தாத்மஸ்வரூப மென்றும் நிர்வாஹம். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று ஏன்? என்னில், - கார்யாவஸ்த்தையோடு காரணாவஸ்த்தையோடு முக்தனான அவஸ்த் தையோடு வாசியற உன்கை பார்த்திருக்கவேண்டினபின்பு, நான் என்காரியத்துக்குக் கடவேனாகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ? (சு)

ஆறும்பாட்டு.—எங்குவந்துஇத்யாதி. "எங்குவந்துறுகோ!" என்கிற ஸ்வரத்துக்குபாவம்- மேரு இத்யாதி. "எங்கு" என்று - அவன்வர்த்திக்கிற ஸ்த்தாநத்தின் ஔந்நத்யமும், "வந்துறுகோ' என்று தம்முடைய் அஶக்தியும் தோற்றுகிறது. இவ்வளவும்வா - உன்பக்கல் ருசிபிறக்குமளவும் வா என்றபடி. "அங்கவர்க்கு" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை - அபேக்ஷ இத்யாதி. "பொங்கிய -" ஒன்றுக்கொன்று உபசூஶிதமாய் என்றபடி. "பொருள்" என்று - மஹதஹங்காராகாஶ வாயு அக்நிஜல ஷடாவரணத்தைச் சொல்லுகிறது. "உளவேலும்" என்கிற யஷிஶப்தம் - வார்த்தைப் பாடு. "நேர்ப்பம்-" அவ்யக்தமென்றபடி. "வானாய்" என்றதின் விவரணம் - அவ்யக்தத்தையும் வ்யாபிக்கவற்றாய் என்றது: அதாவது - ஜ்ஞாநத்வாரா விபுவாய், அத்தாலே வ்யாபிக்கவற்றாய் என்றபடி. ப்ரக்ருதியிலே லீநமாய்க் காரணமான ஜீவஸமஷ்டியு மென்றபடி. பிள்ளான் நிர்வாஹத் துக்கு, ப்ரக்ருத்யாத்யாவரண ஸப்தகத்தையும் - பொருளென்கிறது. ஶப்தார்த்தம் - அப்போது இத்யாதி. நேர்ப்பம் - ஆத்மா. 'என்னையாள்வானே' என்றுதொடங்கி, "இன்னேயானல்-எங்குவந்து றுகோ" இத்யந்வயம். (சு)

---

† பங்கு-நொண்டியாயிருப்பவன்,

ஏழாம் பாட்டு.

**இறந்ததும்நீயேயெதிர்ந்ததும்நீயே நிகழ்வதோநீயின்னேயானல் [யேன்
சிறந்தநின்தன்மையதுவிதுவுதுவென்றுஅறிவோன்றுஞ்சங்கிப்பன்வினை
கறந்தபால்நெய்யே! நெய்யினின்சுவையே! கடலினுள்அமுதமே! அமுதிற்
பிறந்தவின்சுவையே! சுவையதுபயனே! பின்னைதோள்மணந்தபேராயா!**

ஆ — [இறந்ததும்நீயே] — பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமாந ஸகலஜந்துஜாதத்துக்கும் ஆத்மாவாய் ரக்ஷகனுயிருந்த உன்னுடைய இந்த நிரவயிக காருண்யத்தையும் பொய்யோவென்று ஶங்கியாநின்றேன். இப்படி அதிஶங்கைபண்ணுவானேன் ? என்னில்,—நிரவயிக போக்யபூதனுயிருந்த உன்னைக் காணப்பெறுதொழிந்தால் ஶங்கை பிறவாதோ? என்கிருர்.

ஒ —ஏழாம்பாட்டில், ஜகத்தடைய உனக்குஶேஷமாய், அதுக்குநீயே நிர்வாஹகனுபிருக்தி என்னும் இவ்வறிவொன்றும் கொண்டு யரித்திருக்கிறநான், கர்மத்தாலே யிதுவும் பொய்யோவென்று ஶங்கியாநின்றேன் என்கிருர்.

[இறந்ததென்றுதொடங்கி]- காலத்ரயவர்த்திபதார்த்தங்களும்நீயிட்டவழக்கு. இங்ஙனேயாகையாலே ஶேஷியாயிருக்கிறஉனக்கு ஶேஷம் ஸகலபதார்த்தங்களும். [கறந்தபால் நெய்யென்று மேலுக்கு] - பால்தொடக்கமாக ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமான பதார்த்தங்களை அவனுடைய போக்யதைக்கு ஸத்ருஶமாகச்சொல்லி, அவன்படிக்கு அவையும் போராமையாலே அதுதன்னையே சொல்லுகிருர். [கறந்தபால்] - கறந்தபோதை ரஸத்தை நினைக்கிறது. [சுவையதுபயனே] - ரஸாநுபவத்தால் வந்த ஸுகம். இங்குப்பேசின போக்யதாப்ரகர்ஷமுண்டாயிருக்க, இவர்க்கு அப்போதே கிடையாமை அதிஶங்காஹேது என்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகார போக்யபூதனை நீ, காலோபாதிகமாயும் தேசோபாதிகமாயுமுள்ள ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும் ப்ரகாரமாக உடையையாயிருப்புதி என்கிற இத்தத்த்வஜ்ஞாநத்தையும் ஶங்கிக்கும்படி பண்ணுநின்றது உன்னைக் கிட்டப்பெறுத இழவு என்கிருர்.

கறந்த — கறந்தபோதே, பால்—(ஸ்வாபாவிக ரஸத்தையுடைத்தான) பாலாய், நெய்யே - (அதில் ஸாராம்ஶமான) நெய்யாய், நெய்யின் - நெய்யினுடைய, இன் - இனிய, சுவையே - ரஸமாய், (இப்படி லௌகிகபோக்யமன்றியே, திவ்யபோக்யமாம்படி), கடலினுள் - கடலிலேபிறந்த, அமுதமே - அம்ருதமாய், அமுதில் - அந்த அம்ருதத்திலே, பிறந்த - உத்பந்நமாய், இன்சுவையே - (லோகோத்தரமான) இனிமையாய், சுவையது - அவ்வினிமையால்பிறந்த, பயனே - ப்ரயோஜநமான ஸுகமாய், (இப்படி ப்ராக்ருத போக்யமாமளவன்றியே, அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு அதிஶயித போக்யபூதனும்படி), பின்னை - நப்பின்னைப்பிராட்டி, தோள் - திருத்தோளோடே, மணந்த - ஸம்ஶ்லேஷித்த, பேராயா - மஹாப்ரபாவனான க்ருஷ்ணனே ! வினையேன் - உன்னுடைய நிரதிஶயபோக்யதையை அநுபவிக்கப்பெறுத) பாபத்தையுடைய நான், இறந்ததும் நீயே எதிர்ந்ததும்நீயே நிகழ்வது ஓ நீ - பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமாந காலோபலக்ஷித ஸகல

பதார்த்தங்களும் (தனித்தனியே) நீயிட்டவழக்கு; இன்னே - இப்படி, ஆனல் - ஆனபின்பு, அது-தூரஸ்த்தமாயும், இது-ஸந்நிஹிதமாயும், உது - அதூர விப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள தேசோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களும், சிறந்த - விலக்ஷணமான, நின் - உன்னுடைய, தன்மை - ஸ்வபாவங்கள், என்று-என்று, அறிவு - அறிகிற இத்தத்த்வ ஜ்ஞாநம், ஒன்றும் - ஒன்றையுமகப்பட, சங்கிப்பன் - குலையப்புகுகிறதோ என்று ஶங்கியாநிற்பன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரதயாஶேஷமாய், ப்ரகாரியானநீயே அவற்றுக்குநிர்வாஹகனென்னும் அறிவொன்றும்கொண்டு தரித்திருக்கிற நான், என்பாபத்தாலே அதிலும் அதிஶங்கை பண்ணாநின்றேனென்கிறார்.

[இறந்தது இத்யாதி] - காலத்ரயத்திலும் வர்த்திக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு. தாந்தாமுள்ள காலத்தில் அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கு ஶேஷிகளாயிருப்பாரில் வ்யாவ்ருத்தி. [சிறந்தநின்தன்மை அதுவிதுவுதுவென்று] - தூரஸ்யமாயும் ஸந்நிஹிதமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமிருக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் ஶேஷித்வத்தாலே சிறந்திருந்துள்ள உன்னுடையப்ரகாரம். 'இன்னேயானல் - இறந்ததும்நீயே' என்னுதல். 'இஙனேயானல் - சிறந்தநின்தன்மை' என்னுதல் - தூரஸ்யமாயும், ஸந்நிஹிதமாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள பதார்த்தங்கள் உனக்குப்ரகாரமாயற்ருல் காலத்ரயவர்த்தி ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கென்னுதல், காலத்ரயவர்த்தி ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்காகையாலே ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரமென்னுதல். [அறிவொன்றும் ஶங்கிப்பன்] - ஶரீரகதமான து:கவம் ஆத்மாவுக்கானற்போலே, எல்லாருடைய து:கங்களும் ப்ரகாரியான உன்னதென்னும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநமொன்றையுமாயிற்று எனக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாக நினைத்திருப்பது; அதொன்றிலும் அதிஶங்கை பண்ணாநின்றேன். [வினையேன்] - கலக்கத்தாலே அதிஶங்கைபண்ணுங்காட்டில் அவன்ஸ்வரூப மில்லையாகாதிறே; எனக்கு இப்புத்திபிறக்கைக்கடி என்பாபமிறே. கீழில் அதிஶங்கைக்கும் இதுக்கும் நெடுவாசியுண்டு. ஆஶ்ரிதபாதந்த்ரனென்கிற ஸ்வபாவத்திலே அதிஶங்கைபண்ணினல், ஆஶ்ரயணத்திற்குறையாலே அங்கீகரித்திலனென்று நினைத்திருக்கலாம்; இதில் அவனுடைய ஸத்பாவத்திலே அதிஶங்கைபண்ணுகிறதிறே. ஸர்வப்ரகாரியாய்க் கொண்டிறே அவனுடையஸத்தை: ஸ்வவ்யதிரிக்தங்கள் ப்ரகாரமாய்க்கொண்டிறே யுண்டாவது? இப்படிஸ்வரூபத்திலே யதிஶங்கை வர்திக்கைக்கடியென்? என்னில், அதிஶங்காஹேது சொல்லுகிறது: [கறந்த பால் இத்யாதி] - வ்யதிரேகத்தில் ஜடத்துஉபஸம்ஹ்ருதமென்று நினைக்கவேண்டும்படியான உன்போக்யதாப்ரகர்ஷம் அதிஶங்காஹேது. [கறந்தபால்] - கறந்தபோதே ரஸத்தை நினைக்கிறது; கறவாதபாலில்லையிறே; உபாதிவிஶேஷங்களால் வந்த ரஸவிஶேஷத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [நெய்யே] - அதில் ஸாராம்ஶம். [நெய்யி னின்சுவையே]- நெய்யின் இன்சுவையானவனே! மஹத்வத்தைக்கலக்கி அதில் ஸாரமான அம்ருதமானவனே! [அமுதிற்பிறந்த இன்சுவையே] - அந்த அம்ருதத்திற்பிறந்த இனியரஸமானவனே! [சுவையதுபயனே] - ரஸாநுபவத்தால் வந்த ஸுகமானவனே! ஒன்றிலொன்று மேற்பட்ட ரஸங்களைச்சொல்லி, அவைபோராமையாலே தன்னையே சொல்லுகிறது. [பின்னைதோள் மணந்தபேராயா] - ஒருமிதுநாநுபவமாயிற்று இவர்க்குபோக்யம்,

ஸம்ஸாரியை ஆநந்திப்பிக்குமாபோலேயாயிற்று ஆநந்தமயனை அவனுகப்பிப்பது; இருவருடையவுஞ் சேர்த்தியழகாயிற்று இவர்க்குஹோக்யம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷமாய், நீ ப்ரகாரியாய், நீயே அவற்றுக்கு நிர்வாஹகனேன்னும் அறிவோன்றுங்கோண்டு யிரித்திருக்கிற நான் என்பாபத்தாலே அதிலும் அதிஶங்கைபண்ணுநின்றே னேன்கிறார்.

[இறந்தது இத்யாதி]-"இக்காலத்துக்கு நான் கடவேன், மற்றோருகாலத்துக்கு வேறேசிலர் கடவர்" என்றுதான் உன்னாலே சோல்லலாமோ? பூதகாலத்திலுள்ளாரோடு பவிஷ்யத்காலத்திலுள்ளாரோடு வர்த்தமாநகாலத்திலுள்ளாரோடு வாசியற எல்லாரும் த்வததீநர். "இன்னேயானால் - எங்குவந்துறுகோ" என்று கீழிற்பாட்டோடே அந்வயம். [சிறந்தநின்தன்மை அதுவிதுவுதுவேன்று] - தூரஸ்தமாயும், ஸந்நிஹிதமாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களும், ஶேஷித்வத்தாலே சிறந்திருந்துள்ள உன்னுடைய ப்ரகாரம். "இன்னேயானால் இறந்ததும்நீயே" என்னுதல், "சிறந்தநின்தன்மை" என்னுதல் - இப்படி காலத்ரயவர்த்தி பதார்த்தங்களும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு ப்ரகாரமேன்னுதல்; தூரஸ்த்தமாயும் ஸந்நிஹிதமாயும் அதூரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள பதார்த்தங்கள் உனக்கு ப்ரகாரமாயற்றால் காலத்ரயவர்த்தி பதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கேன்னுதல். [என்றறிவோன்றும் சங்கிப்பன்] - தன்னையோழிந்ததடங்கலும் தனக்கு ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கையாலே, இவற்றுக்கு வந்தது தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருப்பானொருவனேன்கிற அறிவாயிற்று, இவர்க்கு ஜீவிக்கைக்குஹேது; அதோன்றிலும் அதிஶங்கைபண்ணுநின்

ஏழாம்பாட்டு.—இறந்ததும் இத்யாதி. "அதுவிதுவுது - சிறந்தநின்தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினையேன்" என்கிறவற்றைக்கடாக்ஷித்த அவதாரிகை - ஸகல இத்யாதி. "இறப்பு எதிர்" என்று - காலபரமாகையாலே, "இறந்தது, எதிர்ந்தது" என்றது - தத்தத்காலவர்த்தி பதார்த்தவாசகமாகிறது.

ஏககாலவர்த்திபதார்த்த நிர்வாஹக னென்னாதே, "காலத்ரயவர்த்திபதார்த்தநிர்வாஹகன் நீ" என்றதுக்கு பாவம் - இக்காலத்துக்கு இத்யாதி. பூதார்த்தம் - பூதகாலத்தில் இத்யாதி. "இன்னேயானால் -" இப்படியானாலென்றபடி. "இறந்ததும் நீயே" என்றுதொடங்கி, "நிகழ்வதோநீயின்னேயானால் - எங்குவந்துறுகோ" என்று கீழிற்பாட்டோடே அந்வயமானபோது, "அதுவிதுவுது - சிறந்தநின்தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்" என்று மேலே அந்வயம். "இன்னேயானால்" என்றது - இப்பாட்டுக்குஶேஷமாக யோஜநாத்வயம் அருளிச்செய்கிறார் - இன்னேயானால் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. த்ருதீயயோஜநாவிவரணம் - இப்படி காலத்ரய இத்யாதி. இந்தயோஜனையில், "இன்னேயானால்" என்றது - இப்படியாகையாலே என்றபடி. த்விதீயயோஜநாவிவரணம் - தூரஸ்த்தமாயும் இத்யாதி. த்விதீயயோஜனையில், "அதுவிதுவுதுவென்கிறவை - சிறந்தநின்தன்மை - இன்னேயானால் - இறந்ததும்நீயே எதிர்ந்ததும் நீயே நிகழ்வதோநீயென்கிற - அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினையேன்" என்று அந்வயம். த்ருதீயயோஜனையில், "இறந்ததும்நீயே எதிர்ந்ததும்நீயே நிகழ்வதோநீயின்னேயானால் - அதுவிதுவுது - சிறந்தநின்தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன்வினையேன்" என்று அந்வயம். "'அதுவிதுவுது - சிறந்தநின்தன்மை' என்றது- †'ஸவஂஸமாப்நோஷி' என்றாற்போலே; 'இறந்ததும் நீயே' இத்யாதி- †'ததேவாவிஸவஂ' என்றாற்போலேயிருக்கிறது" என்று அருளிச்செய்வர். இவ்வறிவிலே ஶங்கிக்கிறேனென்கைகு, இத்தைத் தஞ்சமாக நினைக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவற்றுக்குவந்தது இத்யாதி. "வினையேன்" என்றதுக்குக் கீழில் பதத்தோடே ஸங்கதியருளிச்

றேன், அது எனக்குக் கார்யகரமல்லாமையாலே. [வினையேன்]- கலக்கத்தாலே அதிஶங்கைபண்ணுங்காட்டில் அவன்ஸ்வரூப மில்லையாகாதிறே: எனக்கு இப்புத்தி பிறக்கைக்கடி என்பாபமிறே. †"ஶங்கே மத்பாக்யஸங்க்ஷயாத்" (ஶங்கேமத்பாக்யஸங்க்ஷயாத்)-கீழிலதிஶங்கைக்கும் இதுக்கும் நெடுவாசியுண்டு. ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரனென்கிற ஸ்வபாவத்திலே அதிஶங்கைபண்ணிலாகில்ஆஶ்ரயணத்திற் குறையாலேயென்று நினைத்திருக்கலாம்; இதில் அவனுடைய ஸத்பாவத்திலேயிறே அதிஶங்கை. ப்ரகாரியாய்க் கொண்டிறே அவனுடைய ஸத்தை; ஸ்வவ்யதிரிக்தங்கள் அவனுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டிறே உண்டாவது? இப்படி ஸ்வரூபத்தில் அதிஶங்கை வர்த்திக்கைக்கு அடியேன்? என்னில்; - அதிஶங்காஹேது சொல்லுகிறது:[கறந்தபால் இத்யாதி]-வ்யதிரேகத்தில் ஜகத்து உபஸம்ஹ்ருதமென்று நினைக்கவேண்டும்படியான உன்போக்யதாப்ரகர்ஷம் அதிஶங்காஹேது. [கறந்தபால்] — கறந்தபோதை ரஸத்தை நினைக்கிறது: அல்லது கறவாதபாலில்லையிறே: உபாதிவிஶேஷத்தால்வந்த ரஸவிஶேஷத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [நெய்யே] - அதில் ஸாராம்ஶம். [நெய்யினின்சுவையே] - நெய்யில்இனியசுவையானவனே! [கடலினுளமுதமே] - மஹத்தத்த்வத்தைக்கலக்கி அதில் ஸாராம்ஶமாக வாங்கின அம்ருதம் போலே போக்யனானவனே ! [அமுதில்பிறந்த இன்சுவையே] - அதில் ரஸாம்ஶத்தைச்சொல்லுகிறது.. [சுவையதுபயனே]- ரஸாநுபவத்தால்வந்த ஸுகஸ்வரூபமானவனே ! ஒன்றிலொன்று மேற்பட்ட ரஸாம்ஶங்களைச்சொல்லி, அதுபோராமையாலே தன்னையே சொல்லுகிறது. [பின்னைதோள்மணந்தபேராயா] - ஒருமிதுநாநுபவமாயிற்று இவர்க்கு போக்யம். ஸம்ஸாரியை அவன் ஆநந்திப்பிக்குமாபோலேயாயிற்று, ஆநந்தமயனை அவள் உகப்பிக்கும்படி. இருவருடைய சேர்த்தியழகாயிற்று இவர்க்கு போக்யம். (எ)

செய்கிறார் - கலக்கத்தாலே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஶங்கே இத்யாதி. கீழிலதிஶங்கைக்கும் இதுக்கும் வாசியேதென்ன - கீழில் இத்யாதி. கீழிலதிஶங்கையென்றது - நாலாம்பாட்டிலதிசங்கை. இதுக்கும் - இப்பாட்டிலதிஶங்கைக்கு மென்றபடி. ப்ரகாரித்வத்திலேயன்றோ அதிஶங்கை? ஸத்பாவத்திலேயோ? என்ன - ப்ரகாரியாய் இத்யாதி. ப்ரஸங்காத் ப்ரதிகோடியையும் காட்டுகிறார் - ஸ்வவ்யதிரிக்த இத்யாதி. அந்தஹேதுவேதென்ன - வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி. பால்என்னுமல், "கறந்தபால்" என்று விஶேஷித்ததுக்கு ப்ரயோஜநமும், வ்யாவர்த்யமும் அருளிச்செய்கிறார் - கறந்தபோதை இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. உபாதிவிஶேஷமாவது - காய்ச்சுகை முதலானவை. மேலுக்கு அவதாரிகை - ஒன்றிலொன்று இத்யாதி. தன்னை - அவன்தன்னை என்றபடி. பேராயா - பெரிய இடையனே! கேவலம் அவனைச்சொல்லாதே, "பின்னைதோள்மணந்த" என்றுவிஶேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஒருமிதுந இத்யாதி. "பின்னைதோள்மணந்த" என்றதால் பலிதம் - ஸம்ஸாரியை இத்யாதி. "ஒருமிதுநாநுபவம்" இத்யாதியின் விவரணம் - இருவருடைய இத்யாதி. பேராயா - பெரியோனே என்றுமாம். 'கறந்தபால் நெய்யே' இத்யாரப்ய, 'மணந்தபேராயா - இறந்ததும் நீயே' என்றுதொடங்கி, 'இன்னேயானால் - அதுவிதுவது - சிறந்தநின் தன்மை - என்றறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்' இத்யந்வயம். இது மூன்றும் யோஜநையில். "என்றறிவொன்றும்" என்றது - என்கிற ஜ்ஞாநமொன்றையு மென்றபடி; என்றறிகிற அறிவொன்றுமென்றுமாம். (எ)

---

† ராமா-ஸுந்தர-(உ-௬-௩)

எட்டாம் பாட்டு.

மணந்தபேராயா! மாயத்தால்முழுதும் வல்வினையேனையீர்கின்ற [தாய்!
குணங்களையுடையாய்! அசுரர்வன்கையர்கூற்றமே! கொடியபுள்ளுயர்த்
பணங்களாயிரமுடையபைந்நாகப்பள்ளியாய்!பாற்கடற்சேர்ப்பா!
வணங்குமாறறியேன் மனமும்வாசகமும்செய்கையும்யானும்நீதானே.

ஆ.—(மணந்தபேராயா.) - உம்முடையஅபேக்ஷிதம் செய்யவேண்டுமாகில் ஓரஞ்சலிமாத்ரமாகிலும் பண்ணமாட்டீரோ? என்னில்;—அதுக்கு உத்தரம் மேலிட்டு, ப்ரவணஸ்வபாவனாகையாலும், "ஹ்ருதயாந்யாததே தேஷாம் நவஜநவஸ்யாஷ்மவதீ தயா" என்னும் ப்ரக்ரியையாலே முழுதும் வல்வினையேனாயிருந்த என்னையுங்கூட ஈராநின்ற ஸௌசீல்யாதி கல்யாணகுணங்களை உடையையாயிருக்கையாலும், ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநைக ஸ்வபாவனாயிருக்கையாலும், ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்துக்கு உதவவருகைக்கீடான பெரிய திருவடியை திவ்யவாஹநமாக உடையவனாகையாலும், திருநாட்டில்நின்றும் வந்து ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்தைப்போக்கப் பற்றாமை அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலும், மத்ஸ்வரூபகரணசேஷ்டிதங்கள் த்வத்ஸங்கல்பாயத்தமாய் த்வதாத்மகமாய் த்வச்சரீரமாகையாலும், என்னால் ஒரு செயலில்லை; ஆதலால், வணங்குமாறு அறியேனென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஏதேனுஞ்செய்தாலும் நீரே யத்நம்பண்ணவேண்டாவோ? என்னில்,—ஆத்மாத்மீயங்களடைய உன்னதாய்,எனக்கென்ன ஒருஉபகரணமில்லாமையாலே என்னால் செய்யலாவதொன்றுமில்லை; ரக்ஷிக்கவல்லையுமாய் ரக்ஷணஸ்வபாவனுமான நீயே வந்து என்னை விஷயீகரித்தருளவேணுமென்கிறார்.

[மணந்த என்றுதொடங்கி] - அத்யபிநிவிஷ்டனாய்க்கொண்டு நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய திருத்தோள்களையணைந்த பேராயனே! ஒன்றொழியாமே எல்லாம் என்னையீரும்படியான குணங்களையுடையவனே! இப்போது காணப்பெறாத இன்னாப்பாலே, 'வல்வினையேன்' என்கிறார். [அசுரர்வன்கையர் கூற்றமே] - வன்கையரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவானவனே! [கொடிய புள்ளுயர்த்தாய்] - கண்டதிசையிலே ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கவல்ல பெரிய திருவடியைக் கொடியாகவுடையவனே! [பணங்களென்று தொடங்கி]- உன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதமான ஆயிரம்பணங்களையும் கண்வளரப்போரும்படி விஸ்தீர்ணமான உடம்பையுமுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு ரக்ஷ்யஜந்துக்களுக்கு அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே!

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாகவும் விரோதிநிரஸநார்த்தமாகவும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீயிட்ட வழக்காம்படி என் கரணங்களும் கரணியான நானும் உனக்கு ப்ரகாரமானபின்பு, நான் வணங்குவன் என்றொரு ப்ரகாரம் அறிகிறிலேனென்கிறார்.

மாயத்தால் - ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களாலே, முழுதும் - அகிலபதார்த்தங்களையும், மணந்த - அபிமதையோடே செறிந்து உகப்பிக்கும், பேராயா - பெருமையை

யுடைய க்ருஷ்ணனாய், வல்வினையேனை - அப்படி ஸம்ஶ்லேஷிக்கப்பெறாத ப்ரபலபாபத்தையுடையேனான என்னை, ஈர்கின்ற-ஸர்வகாலமும் ஈராநிற்கிற, குணங்களை - (ஶீலஸௌலப்ய ஸௌந்தர்யாதிகளான) குணங்களை, உடையாய் - (ஸ்வபாவமாக) உடைமையாய், வன்கையசுரர் - (ஆஶ்ரிதவிரோதிகளான) ப்ரபலாஸுரர்க்கு, கூற்றமே - ம்ருத்யுவாய், கொடிய - (அவர்கள் கண்டபோதே) முடியும்படியான, புள் - பெரியதிருவடியை, உயர்த்தாய் - (கொடியாக) உடையையாய்,(இப்படி ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக), ஆயிரம் பணங்கள் - ஆயிரம் ஃபணங்களை, உடைய - உடையனுமாய், பை - அதிவிஸ்தீர்ணமான, நாகம் - திருவநந்தாழ்வானாகிற, பள்ளி - படுக்கையை, ஆய் - உடைமையாய்க்கொண்டு, பாற்கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, சேர்ப்பா - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! மநமும் வாசகமும் செய்கையும் - மநோவாக்காயரூப கரணங்களும், யானும் - (கரணியான) நானும், (உனக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு), நீதானே - நீதானேயாம்படியாயிருந்தது; (ஆகையால்), வணங்கும் - வணங்குகைக்கு, ஆறு அறியேன் - ஒருகர்த்தாவையும் அறிகிறிலேன், கரணங்களையும் அறிகிறிலேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஏதேனுஞ் செய்தாலும் பேறுஉம்மதாய் ஆஶ்ரயிக்கைக்குக் கரணமும்உண்டானால் நீரே யத்நிக்கவேண்டாவோ? என்னில்,—ஆத்மாத்மீயங்களடைய உன்னதீநமானபின்பு என்னால் செய்பலாவதொன்றில்லை; நீயே ரக்ஷிக்கவேணு மென்கிறார்.

[மணந்தபேராயா மாயத்தால்] - அபரிச்சேத்யமாக நப்பின்னைப்பிராட்டிதோளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த பேராயனே! நப்பின்னைப் பிராட்டியிற்காட்டில் இடைத்தனத்தில் க்ருஷ்ணனுக்குஉண்டான ஏற்றம். [வல்வினையேனை முழுதமீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்] - குணங்களிலே ஒருகுணம் ஆஶ்வாஸஹேதுவாகிறதில்லை. உன்குணமாகையும் நானாகையுமே ஈருகைக்கு வேண்டுவது.எல்லாமொக்க ஈரும்படியான குணங்களையுடையவனே! [வல்வினையேன்] - சிலர் குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவித்திருக்க, அதுவும் வாயகமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். "ஸஹஸ்ரவொருவகல்யாணகுணா:வாத்ருஸ்யஸந்தி தே". [ஈர்கின்ற] - நலிந்ததாய் விடுகிறதில்லை: அம்புபட்டநோவுக்கு மருந்திட்டாற்றலாம், குணஜ்ஞாநத்தாலேவந்த நோவுக்குப் பரிஹாரமில்லை. [அசுரர்வன்கையர்கூற்றமே] - கண்பாராதே நலியும் அஸுரர்களுக்கு அந்தகனானவனே! அநுகூலரை குணங்களாலேயழிக்கும்: ப்ரதிகூலரை ஆயுதத்தாலேயழிக்கும். [கொடியபுள்ளுயர்த்தாய்] - உன்னிலும் கண்டபோதே ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கவல்ல பெரியதிருவடியைக் கொடியாக உடையவனே! ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கைக்குத் தான் வேண்டா, கொடியைக்காணவே முடியும் அத்தனை. [பணங்கள் இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான ஃபணங்களையுடையனாய், பகவதநுபவஜநித ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பல தலையையுடையனாய், தானும்பிராட்டியும் பரிமாறப்புக்கால் விஸ்தீர்ணமாயிருக்கும் உடம்பையுடையனான திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகயுடையவனே! [பாற்கடல் சேர்ப்பா] - இப்படிப்பட்ட திருவநந்தாழ்வானை ஆஸநமாகக்கொண்டு பரமபதத்திலேயிருக்கையன்றிக்கே, ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [வணங்குமாறறியேன்] - பரமபதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்து என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முற்பாடனாயிருக்கிற உனக்கு நானொரு

கிஞ்சித்காரம் பண்ணினேனாக ஒருவிரகறிகிறிலேன். உமக்கு மநோவாக்காயங்களுண்டு; அவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமான நீர்உண்டு; வணங்கத்தட்டென்? என்ன, [மனமுமித்யாதி]- அவற்றினுடைய ஸத்பாவமே யமையுமோ? அவை ஸ்வாதீநமாகவேண்டாவோ? மநோவாக்காயங்களினுடைய ஸத்தை நீயிட்டவழக்கன்றோ?

ஈடு.— எட்டாம் பாட்டு. ஏதேனும் செய்தாலும் பேறு உம்மதாய் உமக்கு ஆஶ்ரயிக்கைக்குக் கரணங்களுமுண்டானால் நீரே யத்நிக்கவேண்டாவோ? என்ன, - ஆத்மாத்மீயங்களடைய உன் அதீநமானபின்பு என்னால் செய்யலாவது ஒன்றில்லை, நீயே ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்.

[மணந்தபேராயா மாயத்தால்]- அபிநிவேஶத்தாலே நப்பின்னைப்பிராட்டி தோளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த பேராயனே! நப்பின்னைப்பிராட்டியிற்காட்டில் இடைத்தனத்தில் க்ருஷ்ணனுக்குஉண்டானஏற்றம். [முழுதும்வல்வினையேனையீர்கின்றகுணங்களையுடையாய்] - (முழுதும் - ஈர்கின்றகுணங்கள்) சிலகுணங்கள் ஈரச் சிலகுணங்கள் தாரகமாகையன்றிக்கே, எல்லாம் ஒக்க ஈரும்படியான குணங்களையுடையவனே! உன்குணங்களாகையும் நானாகையுமே நோவுபடுகைக்குஅடி. [வல்வினையேன்]- சிலர் குணஜ்ஞாநத்தாலே ஜீவித்திருக்க, அது பாதகமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [ஈர்கின்ற] - நலிந்ததாய் விடுகிறதில்லை: அம்புபட்டபுண் மருந்திட்டு ஆற்றலாம், குணத்தால் வந்தநோய்க்குப் பரிஹாரமில்லையே. [அசுரர்வன்கையர்கூற்றமே] - முன்கை மிடுக்கரான அஸுரர்க்கு அந்தகன் தண்ணீரேன்னும்படி கூற்றமானவனே! [கொடியபுள்ளுயர்த்தாய்] - கண்டபோதே ப்ரதிபக்ஷத்தை மாய்க்கவல்ல பெரியதிருவடியைக் கொடியாகவுடையவனே! ப்ரதிபக்ஷத்தை முடிக்கைக்குத் தான் வேண்டா, கொடியைக்காணவமையும். [பணங்கள் இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விகஸிதமான ஃபணங்களையுடையனாய், பகவதநுபவ ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பலதலைகளையும் உடையனாய், ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் பிராட்டிமார்க்கும் நினைத்தபடி பரிமாறுகைக்கீடான பரப்பையுடையனாயிற்றுத் திருவநந்தாழ்வா னிருப்பது; அப்படிப்பட்டிருக்கிறவனைப் படுக்கையாக உடையவனே! [பாற்கடற் சேர்ப்பா] - ஆஶ்ரிதர்கூக்குரல் கேட்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தவனே! [வணங்குமாறுஅறியேன்] - பரமபதத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்து என்

எட்டாம்பாட்டு—மணந்த இத்யாதி. "வணங்குமாறறியேன், மனமும் வாசகமும் செய்கையும்யானும்நீதானே" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ஏதேனும் இத்யாதி.

"மாயம் -" அபிநிவேஶம். "பேராயா" என்றதுக்கு அர்த்தம் - நப்பின்னை இத்யாதி. "முழுதுமீர்கின்ற" என்றதுக்கு பாவம் - சிலகுணங்கள் இத்யாதி. "வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்கள்" என்றுகூட்டி பாவம் - உன்குணங்களாகையும் இத்யாதி. விஶ்லேஷவேளையிலே குணங்கள் பாதகமாகை ஸஹஜமாயிருக்க, "வல்வினை" என்று நோவுபடுவானென்? என்ன - சிலர் இத்யாதி. குணஜ்ஞானத்தாலேயென்றது-"தவ ஸம்ஶ்ரவ ஹ்ருஷ்டவோ ஜநா:" என்றத்தைப் பற்ற. வர்த்தமாநார்த்தம் - நலிந்ததாய் இத்யாதி. பரிஹரித்துக்கொள்ளவொண்ணாதோ? என்ன - அம்பு இத்யாதி. "வன்கையர், வன்கூற்றம்" என்று அந்வயித்து அதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - முன்கை இத்யாதி. புள்ளின்கொடுமைசொல்லி, "உயர்த்தாய்" என்றதுக்கு பாவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தை இத்யாதி. "பணங்கள், ஆயிரம், பை" என்ற மூன்றுக்கும் அர்த்தம் - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே இத்யாதி. "சேர்ப்பா -" சேர்ந்தவனே. "வணங்குமாறறியேன்" என்று உபாயம் தேடுவதில், வணங்காதே வெறுமனே இருக்கவொண்ணாதோ? என்ன - பரமபதத்தை இத்யாதி. "ஆறு" என்றதுக்கு

னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முற்பாடனாயிருக்கிற உனக்கு நான் ஒரு கிஞ்சித்காரம் பண்ணி னேனாகைக்கு ஒருவிரகறிகிறிலேன். 'அறியாதொழிகிறதென்? உமக்கு மநோவாக்காயங்க ளுண்டே, அவற்றுக்கு ஆஸ்ரயம் நீருண்டே, வணங்கத்தட்டேன்?' என்ன, - [மனமும் இத்யாதி] - எனக்காயிருப்பதொரு நெஞ்சும் வாக்கும் செய்கையும் எனக்காயிருப்பதொரு நானும் உண்டாகவேணுமே; எல்லாம் நீயிட்டவழக்காயன்றோ இருக்கிறது. வணங்க வேணுமென்னும் நினைவுண்டே, வணங்கும்ப்ரகாரம் அறிகிறிலேன். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

யானும்நீதானேயாவதோமெய்யே அருநரகவையும்நீயானால்
வானுயிரின்பமெய்திலென்? மற்றைநரகமேயெய்திலென்? எனினும்
யானும்நீதானாய்த்தெளிதோறும்நன்றும் அஞ்சுவன் நரகம்நானடைதல்
வானுயிரிடம்மன்னிவீற்றிருந்தாய்! அருளுநின் தாள்களையெனக்கே.

ஆ.—(யானும்நீதானே.) - உம்முடைய ஸ்வரூபமுட்பட ஸர்வமும் நானே யென்னுமிடம் அறிந்தீராகில் உமக்கு என்பக்கல் அலப்தாம்ஸமுண்டோ? என்னில்,— ஸர்வமும் நீயேயாதலால், இவ்விடத்தே யிருந்ததோடு திருநாட்டிலிருந்ததோடு வாசி யில்லை நிரூபிக்கில்; அப்படியேயாகிலும், ஸர்வமும்நீயே யென்னுமிடத்தை அறியச் செய்தேயும், திருநாட்டிலே நீயேயாயிருக்குமிருப்பைக் காணாதேயிருக்கும் இவ்விருப் பாகிற நரகத்தை மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்; அருளு நின்தாள்களை எனக்கே என்கிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு சேஷமானபின்பு, இந்தஜ்ஞானத்தோடே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்ததோடு திருநாட்டிலே யிருந்ததோடு வாசியில்லையாகிலும், சேஷத்வ ஜ்ஞாநவிரோதியான ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்க அஞ்சா நின்றேன்; இதுக்கு அநுகூலமான திருநாட்டிலே என்னைக் கொடுபோகவேணு மென்கிறார்.

[யானும்நீதானே யாவதோமெய்யே] - நானும் உனக்கே சேஷமென்னுமிடம் ஸத்யம். [அருநரகவையும்நீ] - மற்றும் ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சேதநாசேதநபதார்த் தங்களெல்லாம் உனக்கே சேஷம். [ஆனால் என்று தொடங்கி] - 'ஆனபின்பு சேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தோடே திருநாட்டிலேபோய் நிரதிசயாநந்தத்தைப் பெற்றிருந்ததோடு சேஷத்வத்துக்கும் சேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் எதிர்த்தலையான ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தத் தோடு வாசியென்?' என்று இப்பொருளுண்டேயாகிலும். [யானும்நீ என்று தொடங்கி]- ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு சேஷமாகையாலே நானும் உனக்கு சேஷமென்று உணருந்தோறும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்; இந்தஜ்ஞானம் பரி மாறக்கடவதான திருநாட்டிலே நிரதிசயாநந்தியாய்க் கொண்டு வேறுபட இருந்தருளின நீ, அங்கே எனக்கு உன் திருவடிகளைத் தந்தருளவேணும்.

ஸாவம் - வணங்கவேணுமென்னும் இத்யாதி. 'மாபத்தால் - மணந்தபோரயா - வல்வினையேனை - மூழுதும் - ஈர்கின்ற குணங்களையுடையாய்' இத்யாப்ய, 'சேர்ப்பா: மநமும் வாசகமும் செய்கை யும் யானும்நீதானே - வணங்குமாறறியேன்' இத்யந்வய:. (அ)

ப.—அநந்தரம், இவ்வறிவோடே எங்குமிருந்தாலும் குறைவற்றிருக்க, து:வார்த்மகமான ஸம்ஸாரத்திலிருக்க அஞ்சாநின்றேன் ; நிரதிஶயபுருஷார்த்தமான ப்ராப்ய தேசவர்த்தியான உன்திருவடிகளைத் தந்தருளவேணுமென்கிறுர்.

யானும் - (அஹப்புத்திவ்யவஹார விஷயமான) நானும், நீதானே - (த்வத்ப்ர காரபூதனுகையாலே) நீதானேயா யிருப்பன் ; (இப்படி ''ஸுஹம்ஶெவெகஸுஸிஹமவொ ஷெவமெ'' என்று), ஆவது - இவ்வர்த்தம், (ப்ரமாணப்ரஸித்தமாகையாலே), மெய்யே- பரமார்த்தம்: அரு - துஸ்தரமாய், நரகவையும் - துஃவோத்தரமான ஸம்ஸாரத்தில் வஸ்துக்களானவையும், (''ஸவ.ு௦வஶிஷ௦ஞஹ'' என்கிற மர்யாதையாலே), நீ - த்வத் ப்ரகாரபூதங்கள்; ஆனல் - ஆனபின்பு, வான் - (விலக்ஷணமான உனக்குஶேஷமான ஆத்மாவுக்கு அநுரூபமான) பரமபதத்தில், உயர் - உச்ச்ரிதமான, இன்பம் - ஆநந் தத்தை, எய்தில்என் - பெற்றிருக்கில் என்? மற்றை - (அவிலக்ஷணமாய் ஸ்வாதந்த்ர்யா வஹமாய் துஃவோத்தரமாகையாலே) அதுக்கெதிர்த்தட்டான, நரகமே - ஸம்ஸாரநிர யத்தை, எய்தில் - பெறில், என் - என்? எனினும் - என்கிற அர்த்தஸ்த்திதிபானது லோகத்திலே வ்யவஹரித்துப்போரிலும், யானும் - (ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய் விலக்ஷண மான) அஹமர்த்தம், நீதானுய் - (அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநனுன) நீயாம்படி த்வத்ப்ரகாரமாக, தெளிதோறும் - உணர்ந்தபோதெல்லாம், நரகம்-ஸம்ஸாரநிரயத்தை, நான் - நான், அடைதல் - கிட்டுகையை, (ஸ்ரீ கௌஸ்துபத்தைச் சேற்றிலேபுதைத்த வோபாதி), நன்றும் - மிகவும், அஞ்சுவன் - அஞ்சாநின்றேன்; வான் - (பரமவ்யோம ஶப்தவாச்யமான) பரமபதத்திலே, உயர் - (அவாங்மநஸகோசரமாம்படி) உச்ச்ரிதமான, இன்பம் - ஆனந்தத்தை, மன்னி - உடையையாய்க்கொண்டு, (நிரந்தரமாக), வீறு - உன்னுடைய ஸர்வஶேஷித்வ வ்யாவ்ருத்திதோன்ற, இருந்தாய் - எழுந்தருளியிருக்கிற வனே! (இவ்விபூதியிலுள்ளார் அநுபவித்து அடிமைசெய்கிற), நின் - உன், தாள்களை - திருவடிகளை, எனக்கு - எனக்கு, அருளு - தந்தருளவேணும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ''ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு'' என் கிற இந்தஜ்ஞாநத்தோடே யிருக்குமிடத்து ஸம்ஸாரத்தோடு பரமபதத்தோடு வாசியில் லையேயாகிலும் இந்தஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திலிருக்க அஞ்சாநின் றேன்; இதுக்கு அநுகூலமான பரமபதத்திலே என்னைக் கொடுபோக வேணுமென்கிறுர்.

[யானும் நீதானே]-நானும் ''நீ'' என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி உனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கிறவனே! ''ஜூதெதெ்வக-ஹுஹீயாஸ'',''ஜூதெகிக-ுவமவநி'' '' ஸுஹம்ஶநாராயவம்ஸஙிரூஃ.'' [ஆவதோமெய்யே] - உனக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கிற இவ்வர்த்தம் ஸத்யம். [அருநரகவையும் நீ] - ஸம்ஸாரத்திலுண்டான சேதநாசேதநங் களுக்கும், என்னோபாதி உன்னோட்டைப்ராப்தியுண்டு. நான் நீயிட்டவழக்காயிருக் கிறவோபாதி ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு. [ஆனல்] - அர்த்தஸித்திதி இது வானபின்பு.[வானுயரின்பமெய்தில்என்]-இப்ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தோடே திருநாட்டிலே போய் நிரதிஶயாநந்தத்தைப் பெற்றிருக்கில்என் ? [உயரின்பம்] - நிரதிஶயாநந்தம். [மற்றைநரகமே எய்தில்என்] - ஸ்வத்துக்கும் ஶேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் எதிர்த்தலை யான ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கில்என்? ஶேஷவஸ்துவானல் ஶேஷியுடைய எல்லைக்குள்ளே ''அவன்செய்தபடி செய்கிறுன்'' என்றிருக்குமதொழிய, அவனை நிர்பந்திக்கக் கடவ

னல்லவென்பதோர் அர்த்தமுண்டு; [எனினும்]-இவ்வர்த்தம் இப்படியானாலும். [யானும் நீதானாய்த்தெளிதோறும்] - ஸகலபதார்த்தங்களும் உனக்கு அத்யந்தபாரதந்த்ரமாகை யாலே, நானும் உனக்கு அத்யந்தபாரதந்த்ரனென்னும் தெளிவுபிறக்கப் பிறக்க. [நன்றும் அஞ்சுவன்நரகம் நானடைதல்] - ஶேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கு விருத்தமான ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கில், அகப்பட்ட இந்தஜ்ஞாநத்தையும் இழப்பனென்று நான் அஞ்சாநின்றேன். "உம்மோடு மற்றுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களோடு வாசிபற நம்மைக்குறித்து அத்யந்த பாரதந்த்ரமானபின்பு பரமபதத்திலிருப்போடு ஸம்ஸாரத்திலிருப்போடு வாசியென்? என்று நீகைவாங்கியிருக்கப் புகுகிறாயோ"? என்று ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை நான் மிகவும் அஞ்சாநின்றேன். 'இப்படி யஞ்சுகிறவுமக்கு நாம் செய்யவேண்டுவதென்?' என்ன - [வானுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய்] - பரமபதத்திலே நிரதிஶயாநந்தயுக்தனாய்க் கொண்டு உன்னுடைய ஶேஷித்வத்தால் வந்த வேறுபாடெல்லாந்தோற்ற, உனக்கமைந் தாரும் நீயுமாகவிருப்பதோரிருப்பு உண்டு. [அருளு நின்தாள்களையெனக்கே] - அவ் விருப்பிலே என்னைக் கொண்டுபோய், அவர்கள் அநுபவிக்கிற உன்திருவடிகளை எனக் குத் தந்தருளவேணும்.

ஈடு — ஒன்பதாம்பாட்டு. "ஸகலபதார்த்தங்களும் நீயிட்டவழக்கு" என்கிற இந்தஜ்ஞாநத்தோடேயிருக்குமிடத்தில் ஸம்ஸாரத்தோடு பரமபதத்தோடு வாசியில்லையே யாகிலும், இந்தஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திலிருக்க அஞ்சாநின்றேன்: இதுக்கு அநுகூலமான பரமபதத்திலே என்னைக்கொடுபோகவேணுமென்கிறார்.

[யானும்நீதானேயாவதோமெய்யே] - நான் "நீ" என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி உனக்குப்ப்ரகாரமாய், நான் ப்ரஹ்மஶப்தவாச்யனாம்படியிருக்கிற இவ்வர்த் தமோ, அது ஸத்யம். †"ஆத்மேத்யேவது க்ருஹ்ணீயாத்",‡"அஹம்மநுரபவம்ஸூர்யஶ்ச" (ஆத்மேத்யேவது க்ருஹ்ணீயாத்,அஹம்மநுரபவம்ஸூர்யஶ்ச) என்றிறே முக்தர் பாஶுரம். [மெய்யே] - அதில் ஸம்ஶயமில்லை. [அருநரகவையும்நீ] - எனக் குப் பொறுக்கவொண்ணாதே கால்வாங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான ஸம்ஸாரமும் நீயிட்ட வழக்கு. இது இப்போதுசொல்லுகிறது, நீ நினைத்தவன்று கழித்துத்தரவல்லை யென்கைக்காக. ஆக, நானும் எனக்குவிரோதியான ஸம்ஸாரமும் உனக்கு ப்ரகாரம். [ஆனால்] - அர்த்ததத்த்வம்இதுவானால். [வானுயரின்பமெய்தில்என்] - ஶேஷத்வஜ்ஞாநத் தோடே திருநாட்டிலேபோய் நிரதிஶயாநந்தத்தைப் பெற்றிருக்கில் என்? [மற்றைநரகமே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—யானும்நீ இத்யாதி. "நன்றும் அஞ்சுவன்நரகம் நான் அடைதல், வானுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸகல இத்யாதி. கண்டதெல்லாவற்றிலும் அதிஶங்கைபண்ணுகிறதென்? ஸர்வமும் ப்ரகாரமாக நாம் ப்ரகாரியாக விருக்கிற அறிவுகொண்டு ஆறியிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன-ஸகல இத்யாதி என்று ஶ்லோகத்தோடே இதச்சுஸங்கதி." யானும்நீதானே, அருநரகவையும்நீ" என்றது - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். தன்னை அவனாகச் சொல்லலாயிருக்குமோ? என்ன - ஆத்மேத்யேவ இத்யாதி. முக்தர்பாசுரம் - முக்தப்ராயர் பாசுரமென்றபடி. அவதாரணார்த்தம் - அதில் இத்யாதி. நரகவையென்றது - நரகமென்றபடி. ஸம்ஸாரமும் உனக்கு ப்ரகாரமென்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார்-இது இப்போது இத்யாதி. பதத்வயோக்தார்த்தத்தைச் சேர்த்து அருளிச்செய் கிறார் - ஆகநானும் இத்யாதி. "எனினும்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - உடையவன் இத்யாதி வாக்யத்

† 3. ‡ ப்ராஹதாரணியகே-௪.

யெய்தில்லென்] - ஸ்வபாவத்துக்கும் ஶேஷத்வஜ்ஞாநத்துக்கும் எதிர்த்தட்டான ஸம்ஸாரத்திலே இருக்கில்லென்? உடையவன் வைத்தவிடத்திலே கிடக்குமத்தனையன்றோ என்று ஓரர்த்த தத்த்வமுண்டு; [எனினும்] - இவ்வர்த்தம் இப்படியானாலும். [யானும்நீதானாய்த் தெளிதோறும்] - இஸ்ஸம்ஸாரம் உனக்குப்புறம்பு என்கிற ஆகாரத்தாலன்றிக்கே, "நான் உனக்கு அத்யந்தஶேஷபூதன்" என்கிறதெளிவு பிறக்கப்பிறக்க. [நன்றும் அஞ்சுவன்நரகம் நான் அடைதல்] - 'ஶேஷத்வஜ்ஞாநமுண்டானபின்பு ஶேஷவஸ்துஶேஷிசெய்தபடிகண்டு அவனெல்லைக்குள்ளே கிடக்குமித்தனையன்றோ? நம்மை நிர்ப்பந்திக்கக்கடவனோ?'என்றிறே தேவர்க்குநினைவு! உனக்கு இது நினைவானாலும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலிருப்பை நான் மிகவும் அஞ்சாநின்றேன்: ஶேஷத்வப்ரதிபத்திக்கு விரோதியாகையாலே. நீர் அஞ்சுங்காட்டில் நம்மாற் செய்யலாவதுண்டோ? என்னில்-[வானுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய்இத்யாதி]- இதுவேயன்றிக்கே, நித்யவிபூதியிலே நிரதிஶயாநந்தயுக்தனாய், உன்னுடைய ஶேஷித்வ வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருப்பதோர் இருப்புண்டு; அவ்விருப்பிலே என்னையழைத்து அஸாதாரணர்பரிமாற்றத்தை எனக்குத் தரவேணும். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

தாள்களையெனக்கேதலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த பேருதவிக்கைம்மாறு
தோள்களையாரத்தழுவி என்னுயிரையறவிலைசெய்தனன்சோதீ ! [தாய்!
தோள்களாயிரத்தாய்! முடிகளாயிரத்தாய்! துணைமலர்க்கண்களாயிரத்
தாள்களாயிரத்தாய்!பேர்களாயிரத்தாய்!தமியனேன்பெரியவப்பனே !

ஆ.—(தாள்களை.) - ஸம்ஸாரிகளெல்லாரும் ப்ராக்ருதவிஷயைக தாரக போஷக போக்யராயிருக்கச்செய்தே, என்னை உன் திருவடிகளையே தாரகபோஷக போக்யமாயிருக்கும்படி பண்ணியருளினாய்; இந்த மஹோபகாரமே அமையாதோ? இவ்வுபகாரத்துக்குக் கைம்மாறாக என்னுடைய ஆத்மாவை உனக்கே அடிமையாகத்தந்தேனென்னும் ப்ரீதியாலே ஸம்பாவித்து, தம்முடைய ஆத்மாவை ஆத்மாந்தஶேஷமாகக் கொடுத்து, இந்தமஹோபகாரத்தைப்பண்ணின உன்னை ஒருகால் காணவேணும். காண எளிதோ? என்னில்,—காணவேணுமென்று அபேக்ஷித்த ஆஶ்ரிதர்க்காகவன்றோ, நீ அஸங்க்யேய திவ்யரூபங்களையும், அஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களையும் உடையையாயிருக்கிறது; உன்னையொழிய ஒருக்ஷணமாத்ரமும் செல்லாதிருக்கிற எனக்கும் அரியையாகலாமோ? பிரானே! என்கிறார்.

வயம். புறம்பென்கிற ஆகாரத்தாலன்றிக்கேயென்றது - உன்னையொழிய ஸ்வதந்த்ரமென்கிற ஆகாரத்தாலன்றிக்கே, உனக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமாகையாலே என்றபடி. "நீதானாய்த்தெளிதோறும்" என்றது - நீதானாகத் தெளிவுபிறக்கப்பிறக்க என்றபடி. "நான்" என்றதுக்கு பாவம் - ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் இத்யாதி என்னுதல்; "உடையவன்வைத்தவிடத்திலே" இத்யாதிவாக்யவிவரணமாதல். இதுவேயன்றிக்கே - இஸ்ஸம்ஸாரமேயன்றிக்கே என்றபடி. 'யானும்நீதானே' என்று தொடங்கி, 'யானும்நீதானாய்த் தெளிதோறும் - நரகம் - அடைதல் - நான் - நன்றும்அஞ்சுவன் - வானுயரின்பம் மன்னிவீற்றிருந்தாய் - நின்தாள்களையெனக்கு - அருள்' இத்யந்வய:. (௯)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நான் ஆசைப்பட்டபடியே திருவடிகளை எனக்குத் தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்னுத்மாவை உனக்குத்தந்தே னென்கிறார்.

[தாள்களையென்று தொடங்கி] - "நான்பெற்றபடி பேறுபெற்றாரில்லை" என் னும்படி மிகவும் பரிபூர்ணமாம்படி திருவடிகளை எனக்குத்தந்த மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக உனக்குத் தரப்புகுகிறதென்று மிகவும் கொண்டாடி என்னுத்மாவை உனக்கே ஸ்வம்மாகத் தந்தேன். [சோதி] - தம்மோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே எம் பெருமானுக்குப்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம். [தோள்களென்று தொடங்கி] - தம்மைத் தரிப் பிக்கையாலே எம்பெருமானுக்குப்பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப் பேசி உன்படியிருந்தபடி யென்? என்றுகொண்டாடுகிறார்: [தமியனேன் பெரியவப்பனே] - உன்னைப்பிரிந்து தனி மைப்பட்டு நோவுபடுகிற எனக்கு உன்னைக்காட்டியருளி, உன்னுடைய குணங்களிலே அதிஶங்கைபண்ண, அவ்வதிஶங்கையைப்போக்கின மஹோபகாரகனே!

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதரூபோபகாரத்துக்குத் தாம்பண்ணின ப்ரத்யுப காரத்தாலே அத்தலையிற்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும் அதிஶயித வைபவத்தையும் அரு ளிச்செய்கிறார்.

("அருளுநின்தாள்களை எனக்கே" என்ற ஆசைக்கீடாக), தாள்களை - அத் திருவடிகளை, எனக்கே - எனக்கு அஸாதாரணமாம்படி, (மோக்ஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியாக வும், ஆஶ்ரயணப்ரதிஸம்பந்தியாகவும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாகவும்), தலைத்தலை - மேன்மேலென, சிறப்ப - சிறக்கும்படி, தந்த - தந்தருளின, பேருதவி - மஹோபகாரத் துக்கு, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரமாக, (அமூர்த்தமான), என் - என், உயிரை — ஆத்ம வஸ்துவை, (உபகாரஸ்ம்ருதியிலுண்டான ஹர்ஷாதிஶயத்தாலே), தோள்களை - தோள் கள், ஆர - நிரம்பும்படி, தழுவி - (மூர்த்தவஸ்துவை) ஆலிங்கநம்பண்ணுமாபோலே அத்யாதரம்பண்ணி, (இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி, உபகார ப்ரத்யுபகாரங்களிலுண் டான க்ரயவிக்ரயஸமாதியாலே), அறவிலை - அறவிலை, செய்தனன் - செய்துதந்தேன்; சோதீ - ("அதுவுமற்றாங்கவன்தன்னது" என்று மீளாதே உபகாரஸ்ம்ருதியிலுண் டான கலக்கத்தாலே பண்ணின ஸமர்ப்பணத்தை, ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, உன்னது பெற்றாயாயிராதே பெறாப்பேறுபெற்றாய்ன) ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையவனே! தோள் கள் ஆயிரத்தாய் - (இந்த வடிவிலொளியளவன்றிக்கே, ஸஹஸ்ரமுகமாகத் தழைத்த "ஆயிரந்தோளால்" என்கிறபடியே (உபகாரமான திருத்தோள்கள் ஆயிரத்தையு முடையையாய், முடிகள் ஆயிரத்தாய்-("ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா" என்கிறபடியே) திருமுடி கள் ஆயிரத்தையுமுடையையாய், துணை மலர் கண்கள் ஆயிரத்தாய் - ("ஸஹஸ்ராக்ஷ:" என்கிறபடியே) இணையான மலர்போன்ற திருக்கண்கள் ஆயிரத்தையுமுடையையாய், தாள்கள் ஆயிரத்தாய் - ("ஸஹஸ்ரபாத்" என்கிறபடியே) திருவடிகள் ஆயிரத்தையு முடையையாய், பேர்கள் ஆயிரத்தாய்- ("நாமஸஹஸ்ரவாந்" என்கிறபடியே) திருநா மங்கள் ஆயிரத்தையுமுடையையாய், தமியனேன் - (அறிவையும் ஶங்கிக்கும்படி தனி மைப்பட்ட) எனக்கு, பெரிய அப்பனே - உன்பெருமைக்கீடாக உபகரித்தஸ்வாமி யானவனே! இப்படி ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும் வைபவத்தையுமுடையவனே! எனக்கு மஹோபகாரகனானாய் என்றுமாம். 'என்னுயிரை அறவிலைசெய்தனன்' என்று அந்வயம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் அபேக்ஷித்தபடியே திருவடிகளைத்தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை உனக்குத்தந்தே னென்கிறார். இப்போது திருவடிகளைக்கொடுக்கையாவது - ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாதபடியையும், தன்னையொழியச் செல்லாதபடியையும் தமக்குப்பிறப்பித்த தசையை ப்ரகாசிப்பிக்கை.

[தாள்களையெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்ப] - உன்திருவடிகளைப்பற்றினாரில், 'நான்பெற்றபேறு பெற்றாரில்லை' என்னும்படியைக்கொண்ட. "இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்" என்று - பராஶராதிகள், முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்க, என்னைக்கொண்டு வாசிகமான அடிமையைக்கொண்ட. [தலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த] - மிகச் சிறக்கும்படி தந்த: பூர்ணமாம்படிதந்த என்கை. [பேருதவி] - கொள்கின்ற என்தரத்திலன்றிக்கே, தன்தரத்திலே தருகை. [கைம்மாறு] - ப்ரத்யுபகாரமாக. [தோள்களையாரத்தழுவி] - உனக்குத்தரப்புகுகிற வஸ்துவென்று மிகவும் கொண்டாடி. உபகாரஸ்ம்ருதியிலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே, அமூர்த்தமான ஆத்மவஸ்து ஸாவயவம்போலே அணைக்கலாம்படி தடித்தது. [†என்னுயிரை] — விலக்ஷணமான ஆத்மாவை. [அறவிலைசெய்தனன்] - இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி யாவிலைசெய்து தந்தேன். தாம் முன்பு "மனமும் வாசகமும் செய்கையும் யானும் நீதானே" என்று சொன்ன வார்த்தையை மறந்து உபகாரஸ்ம்ருதியாலேவந்த ஹர்ஷத்தாலே ப்ரமித்துச்சொல்லுகிறார். [சோதீ] - இவர்பண்ணின ஆத்மஸமர்ப்பணத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த ஔஜ்ஜ்வல்யம். இவர் தம்மதல்லாததொன்றை ஹர்ஷத்தாலே கலங்கிக்கொடுத்தார்; அவன் தன்னதல்லாததொன்றைப் பெற்றானாய் அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாகாநின்றான். * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற இவர் கலங்கச்சொல்லவேணுமோ ? * மயர்வறமதிநல மருளினவன்தான் கலங்காநின்றான். முன்பு இழவாலே கூப்பிட்டவர், தரித்து ப்ரத்யுபகாரத்திலே [தோள்களென்று தொடங்கி]. இழிந்தபடியைக்கண்டு, அத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப் பேசுகிறார்:— உபகாரஸ்ம்ருதியில் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே, அமூர்த்தமான ஆத்மவஸ்து அணைக்கலாம்படி தடித்தாற்போலே, * ஸதைகரூபரூபமானவடிவும் ஸதஸாவமாயிற்று. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனானவன் ஒருஸம்ஸாரியைலபித்து ஹ்ருஷ்டனானேனென்கிற இதுகூடுமோ வென்னில்? - ஸார்வபௌமனான க்ஷத்ரியனுக்கு உபர்த்தி உண்டென்னா அபிமதையான மஹிஷிபக்கலிலே சாபலமின்றிக்கே யொழியுமோ ? அவாப்தஸமஸ்த காமத்வமும் ப்ரமாணஸித்தமாய், ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யமும் ப்ரமாணப்ரஸித்தமானால் அப்படியேகொள்ளுமித்தனையன்றோ ? எனக்கு ஹர்ஷத்தைத் தானே பிறப்பித்து, அந்தஹர்ஷத்தைக் கண்டு அத்தாலே தான் இப்படி விஸ்த்ருதனவதே ! என்று கொண்டாடுகிறார். [தமியனேன்] - அவன்ஸ்வரூபத்திலும் ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலும் அதிஶங்கைபண்ணின போதை வெறுமையைநினைத்துச் சொல்லுகிறார். [பெரியவப்பனே] - அவ்வதிஶங்கைகளையும்போக்கி இவ்வளவு புகுரநிறுத்தின மஹோபகாரகனே !

---

† இருபத்து நாலாயிரத்தில் 'இன்னுயிரை' என்று பாடமாகில் அர்த்தத்துக்குச் சேரும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தாம் மநோரதித்தபடியே திருவடிகளைத் தந்தருளின மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை உனக்குத்தந்தே னென்கிறார். இப்போது திருவடிகளைக் கொடுக்கையாவது - ஸம்ஸாரத்தோடுபொருந்தாதபடியையும் தன்னையொழியச்செல்லாதபடியையும் தமக்குப்பிறப்பித்த தசையை ப்ரகாஶிப்பிக்கை.

[தாள்களையெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த] - "பலரடியார்முன்பருளிய" என்கிறபடியே-ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், முதலாழ்வார்கள்தொடக்கமானார் உண்டாயிருக்க, என்பக்கலிலே விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணி, மிகச்சிறக்கும்படி தந்த: பூர்ணமாகத் தந்த என்கை. [பேருதவி] - கொள்ளுகிற என்தரத்திலன்றிக்கே, தன்தரத்திலே தருகை. [கைம்மாறு] - ப்ரத்யுபகாரமாக. [தோள்களையாரத்தழுவி] - ஒருவனுக்குஒருவன் கந்ய கையையணைத்துக் கொடுக்குமாபோலே, இங்கும்அணைத்துக்கொடுக்கலாம்படி அமூர்த்த மான ஆத்மவஸ்து தாளுந்தோளுமாய்ப்பணைத்ததாயிற்று உபகாரஸ்ம்ருதியாலே. "என தாவியாவியும் நீ" "எனதாவியார்? யான் ஆர்?", "மனமும்வாசகமும்செய்கையும் யானும்நீ தானே" என்பதானவற்றை மறந்தார் ஹர்ஷத்தாலே. [என்னுயிரையறவிலைசெய்தனன்]- என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை தேவர்க்கு அநந்யார்ஹமாம்படி அற விலை செய்துதந்தேன். [சோதீ]-இவர் தம்மதல்லாததொன்றைத் தம்மதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தாற்போலே, அவனும் தன்னதல்லாததொன்றைப் பெற்றாற்போலே ப்ரமித்து உஜ்ஜ்வலனாகாநின்றான்: "விஜ்வர:"(விஜ்வர:) என்னும்படி யிராநின்றான். [தோள்கள்இத்யாதி] - முன்புஇழவாலே கூப்பிட்டவர் தரித்து ப்ரத்யுபகாரத்திலே இழிந்தபடியைக்கண்டு, அத்தாலே அவனுக்குப் பிறந்த பௌஷ்கல்யத்தைப் பேசுகிறார். உபகாரஸ்ம்ருதியாலே இவருடைய ஆத்மவஸ்து தாளுந்தோளுமாய்த் தளிர்த்தாற்போலே, ஸௌசீலரூபமானவடிவும் ஶத ஶாகமாயிற்று. ஒருஸம்ஸாரியை லபித்து அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான இவன் இப்படி ஹ்ருஷ்டனானானென்கிறஇது கூடுமோ? என்னில், ஸார்வபௌமனான க்ஷத்ரியனுக்கு ஒருயர்த்தியுண்டேன்று, அஸிமதையான மஹிஷிபக்கலிலே சாபலமின்றிக்கே ஒழியுமோ? அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும் ப்ரமாணஸித்தமாய், ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யமும் ப்ரமாணப்ர ஸித்தமானால் அப்படியேகொள்ளுமத்தனையன்றோ? எனக்கு ஹர்ஷத்தைப்பிறப்பித்து,

பத்தாம்பாட்டு.—தாள்களை இத்யாதி. "பேருதவிக்கைம்மாறு" என்றுதொடங்கி, "அற விலைசெய்தனன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தாம் மநோரதித்த இத்யாதி. ஆனால், தாள்களைத் தந்தானோ? என்ன - இப்போது இத்யாதி.

"தலைத்தலை"-மிகவும். "சிறப்ப-" ஶ்லாக்யமாக. "எனக்கே" என்கிற அவதாரணார்த்தம் - பலரடியார் இத்யாதி. ஸஹிதம் - பூர்ணமாக இத்யாதி. உபகாரத்துக்கு மஹத்வம் ஏது? என்ன - கொள்ளுகிற இத்யாதி. நிரவயவமான உயிருக்குத் தோள்களுண்டோ? என்ன - ஒருவனுக்கு இத்யாதி. ஆத்மாவாகிற பெண்ணின்தோளை ஆரத்தழுவி என்றபடி. ஆத்மஸமர்ப்பணம், கீழ் அத்யந்த பாதந்த்ரமாகச்†சொ வுக்திகளோடு விரோதியாதோ? என்ன - எனதாவி இத்யாதி.உஜ்ஜ்வலனான தக்கு ப்ரமாணம் - விஜ்வர: இத்யாதி. "தோள்களாயிரத்தாய்" என்றுதொடங்கி வர்ணிக்கிறதுக்கு ஸாவம் - முன்பு இழவாலே இத்யாதி. "அறவிலைசெய்தனன்-" அறவிலைசெய்து தந்தேனென்ற படி. விக்ரஹம் ஸதைகரூபமாயிருக்க, அநேகாவயவங்களாகப் பணைக்கக்கூடுமோ? என்ன - உபகார ஸ்ம்ருதியாலே இத்யாதி. யுக்தியேயன்றிக்கே ப்ரமாணகதியாலும் கூடுமென்கிறார் - அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வமும் இத்யாதி. ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யமும் ப்ரமாணப்ரஸித்தமானாலென்றது - "நத தோவிஜ்வரோ பபூவஹ" இத்யாதி ப்ரமாணங்களைப்பற்ற. "தோள்களாயிரத்தாய்" இத்யாதி ஸம்

† இங்கே அந்வயிக்கவில்லை: சொன்ன என்று இருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

அந்தஹர்ஷத்தைக்கண்டு அத்தாலே தான் இப்படி விஸ்த்ருதனுவதே!என்று கொண்டாடுகிறார். [தமியனேன்] - இவன்ஸ்வரூபத்திலும் ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்திலும் அதிசங்கை பண்ணினபோதை வெறுமையை நினைத்துச்சொல்லுகிறார். [பெரியவப்பனே] - பண்ணினவுபகாரம், ஓர் அளவுபட்டிருந்ததில்லையி!என்பக்கலிலே ஒருநன்மையுண்டாய்ச் செய்தாயல்லையிறே, ப்ராப்தியாலே செய்தாயத்தனையிறே. (க0)

பதினோராம் பாட்டு,

பெரியவப்பனைப்பிரமனப்பனை உருத்திரனப்பனை முனிவர்க்கு
உரியவப்பனை அமரரப்பனை உலகுக்கோர்தனியப்பன்தன்னை
பெரியவண்குருகூர்வண்சடகோபன் பேணினஆயிரத்துள்ளும் [கே.
உரியசொல்மாலையிவையும்பத்து இவற்றால்உய்யலாந்தொண்டீர்!நங்கட்

ஆ.—(பெரியவப்பனை) - ப்ரஹ்மாதி ஸகலஸுரகணங்களுக்கும், ஸர்வலோகத்துக்கும் ஈஸ்வரனாயிருந்த நீயே உன் திருவடிகளைத் தந்தருளவேணும் என்று ஆசைப்பட்டு, "மஹதோஹ்யஸம்க்ஷயாக" என்று பிராட்டிசொன்னாற்போலே சொன்ன உரியசொல்மாலையான இத்திருவாய்மொழியை வல்லார்க்கு எம்பெருமானைப்பெறலாம்; நான்பட்டபாடு படவேண்டா. நீர் இப்பாடு படுவானென்? என்னில்,—இக்கண்ணாலே இப்போதே காணவேணுமென்று படுகிறேன்; எம்பெருமானைப் பெறுதொழிகிறேனென்று படுகிறேனல்லேனென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தத்தையெல்லாம் ஸங்க்ரஹேண சொல்லி, இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு எம்பெருமானைப்பெற்று உய்யலா மென்கிறார்.

[பிரமனென்று தொடங்கி]-ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனானவனை. முனிவர்க்குரிய அப்பனாகையாவது - கேவலம் ப்ரஹ்மபாவனையேயானவர்களுக்குத் தன்னோடுண்டான அணுமை சொல்லுகிறது. உலகுக்கோர் தனியப்பன் தன்னையென்கிறது - ப்ரஹ்ம லோகத்துக்கெல்லாம் தனியே நிர்வாஹகனானவனை. [பேணினவாயிரம்] - எம்பெருமானைத் தாம் ஆசைப்பட்ட படியைச் சொன்ன ஆயிரம். [உரியசொல்] - பகவத்குணங்களுக்கு நேரே ப்ரதிபாதகமாகை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி ஆத்மோஜ்ஜீவநஹேது என்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

புத்திகளுக்கு பாவம்-எனக்குஹர்ஷத்தை இத்யாதி. இப்போது ஹர்ஷமாயிருக்க, "தமியனேன்" என்கிறதென்? என்ன - இவன் ஸ்வரூபத்திலும் இத்யாதி. "அப்பன்" என்றதுக்கு - உபகாரகன் என்றருளிச்செய்து, ஸ்வாமியென்று அர்த்தாந்தரம் - என்பக்கலிலே இத்யாதி. 'சோதீ, தோள்களாயிரத்தாய்' என்றுதொடங்கி, 'பெரியவப்பனே - தாள்களையெனக்கே தலைத்தலை' என்று தொடங்கி, அறவிலைசெய்தனன்' இத்யந்வய:.

பெரியவப்பனை - ஸர்வாயிகஸ்வாமியாய், பிரமன் - (ஸகலஸ்ரஷ்டாவான) ப்ரஹ்மாவுக்கு, அப்பனை - உத்பாதகனாய், (அப்படியே), உருத்திரன் - (ஸம்ஹாரகர்த்தாவான) ருத்ரனுக்கும், அப்பனை - உத்பாதகனாய், முனிவர்க்கு - (ஜ்ஞாநாயிகரான ஸநகாதி) முநிகளுக்கு, உரிபஅப்பனை - அஸாதாரண போஷியாய், அமரர் - (அஸமிஷ்டரான) தேவர்களுக்கு, அப்பனை - உத்பாதகனாய், (இப்படி), உலகுக்கு - ஸகலலோகத்துக்கும், ஓர் - அத்விதீயனான, தனிஅப்பன்தன்னை - ப்ரதாந நாயகனானவனை, பெரிய - பெரிய, வண் - ஸம்பத்தையுடைத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகராய், வண் - (ப்ரபந்தநிர்மாணமுகத்தாலே) ப்ரோஹாரரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், பேணின - (அத்யந்தாதிவேஸம்பண்ணி) ஆதரித்துச்சொன்ன, ஆயிரத்துள்ளும் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், (ஸகவத்ஸாக்யதாஜிகுணப்ரதிபர்தநத்தில்), உரிய - உரிய, சொல்மாலை - ஸப்தஸந்தர்ப்பத்தை யுடைத்தாயிருக்கும், இவைபத்தும் — இவைபத்தும்: இவற்றால் - இவற்றாலே, தொண்டீர் - (இதரவிஷயங்களிலே சபலராய்த்) தொண்டராய்த் திரிகிறவர்களே! நங்கட்கு - (அநாதிகாலம் அந்யபரரான) நமக்கு, உய்யலாம் - உஜ்ஜீவிக்கலாம். இது - எழுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேணசொல்லி, இத்தையப்யஸிப்பார்க்கு ஈஸ்வரனைலஸித்து உஜ்ஜீவிக்கலாமென்கிறார்.

[பெரியவப்பனை]- உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனானவனை. [பிரமனப்பனை]- சதுர்முகஸாவகேஸ்வரனுக்கு ஜநகனானவனை. [உருத்திரனப்பனை] - அவனுக்குப் புத்ரனாய், அவன்தன்னைளவிலும் மிகைத்துத்திரிகிற ருத்ரனுக்கு உத்பாதகனானவனை: "களை திவஹுணொனாக". [முனிவர்க்குரியவப்பனை] - முனிவரென்கிறது - ஸநகாதிகளை அவர்களுக்குக் கேவலம் ப்ரஹ்மஜாவகநயாயிருக்கையாலே உரியவென்று - அனுவமை சொல்லுகிறது. [அமரரப்பனை] - தேவர்களுக்கு உத்பாதகனானவனை: [உலகுக்கோர் தனியப்பன்தன்னை] - இப்படி பிரித்துச்சொல்லுகிறதென்? ஸகலலோகங்களுக்கும் ஏகநிர்வாஹகனானவனை. இப்போது இவைசொல்லுகிறதென்? என்னில்,— நிதியெடுத்தவன் "இன்னதுகண்டேன்; இன்னதுகண்டேன்" என்னுமாபோலே, ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும் அதிஸங்கைபண்ணினபோது இழந்தாராயிருந்தவற்றை லஸிக்கையாலே, இவற்றைப் பிரித்துப் பேசுகிறார். முனிவர்க்குரியஅப்பனை யென்கிறது - ஆஸ்ரிதஸவ்யதையைச் சொல்லுகிறது. [பெரியவண்குருகூர்] - ரக்ஷணம் தாழ்த்தவாறே அதிஸங்கைபண்ணுகையும், உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஹ்ருஷ்டராகையுமாகிற இவையுண்டாகைக்கடி, அவ்வூரில் பிறப்பென்கை. [வண்சடகோபன்] - மாநஸாநுபவமாத்ரமேயாய்விடாதே, ப்ரவந்யீகரித்த ஔதார்யம். [பேணினவாயிரத்துள்ளும் உரியசொல்மாலை இவைபத்து] - அவனைத் தாம் ஆசைப்பட்டபடியைச் சொன்ன இப்பத்து. [உரியசொன்மாலை] - "யதொவாசொநிவத்ந்தே" என்று மீளுகையன்றிக்கே, ஸர்வதகுணங்களுக்கு நேரே வாசகமாகை. [இவற்றால் உய்யலாந்தொண்டீர் நங்கட்கே] - அநாதிகாலம் ஸம்வத் விமுவராய், விஷயாந்தரப்ரவணராய், "அஸந்நேவ" என்கிறபடியே அஸத்ஸமராயிருக்கிற நமக்கு, "ஸந்தமேநம்" என்கிறபடியே உஜ்ஜீவிக்கலாம்.

ஈடு:—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியிற்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸங்க்ர ஹேணசொல்லி, இத்தை அப்யஸிப்பார்க்கு ஸர்வேஸ்வரனை லஹித்து உஜ்ஜீவிக்கலா மென்கிறார்.

[பெரியவப்பனை] - உபயவிபூதியுக்தனை. [பிரமனப்பனை] - சதுர்த்தஶ புவநேஶ்வரனான ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகனானவனை. [உருத்திரனப்பனை] - அவன் புத்ரனான ருத்ரனுக்கும் நிர்வாஹகனானவனை. “முனிவர்க்குரிய வப்பனை” - யென்கி றது, ஸநகாதிகளுக்கு ப்ரஹ்மஹாவனையேயாகையாலே: உரியவென்று *அணுமைசொல்லு கிறது. [அமரரப்பனை] - தேவர்களுக்கு உத்பாதகனானவனை. [உலகுக்கோர்தனியப்பன் தன்னை]-இப்படிப் பிரித்துச்சொல்லுகிறதென்? ஸகலலோகங்களுக்கும் ஏகநிர்வாஹகனான வனை. §“ஹூதாநாம்யோऽவ்யய:பிதா” (பூதாநாம்யோவ்யயஃபிதா) என்றிறேயிருப் பது. இப்போது இவை சொல்லுகிறதென்? என்னில், நிதியெடுத்தவன் “இன்னதுகண் டேன், இன்னதுகண்டேன்” என்னுமாபோலே, ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும் அதிஶங்கை பண்ணினபோது இழந்தாராயிருந்தவற்றை லஹிக்கையாலே இவற்றைப்பிரித்துச்சொல்லுகி றார். முனிவர்க்குரிய அப்பனையென்று - ஆஶ்ரிதஸுலபதையைச் சொல்லுகிறது. [பெரிய வண்குருகூர்] - ரக்ஷகன் தாழ்த்தவாறே அதிஶங்கைபண்ணுகையும், உபகாரஸ்ம்ருதி யாலே ஹ்ருஷ்டராகையுமாகிற இவற்றுக்கடி, அவ்வூரில் பிறப்பென்கை. [வண்சட கோபன்]- மாநஸாநுஹவமாத்ரமாய்விடாதே, ப்ரபந்திகரித்த ஔதார்யம். [பேணினவா யிரத்துள்ளும் உரியசொல்மாலையிவையும்பத்து] - அவனைத் தாம் ஆசைப்பட்டபடியைச் சொன்ன பத்து. [உரியசொன்மாலை] - † “யதோவாசோநிவர்த்தந்தே” (யதோவா சோநிவர்த்தந்தே) என்று மீளுகையன்றிக்கே, ஹகவத்குணங்களுக்கு நேரேவாசகமாகை. [இவற்றாலுய்யலாந் தொண்டீர்நங்கட்கே] - அநாதிகாலம் ஹகவத்விமுகராய், விஷயாந் தரப்ரவணராய், ‡‘அஸந்நேவ’ (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே அஸத்ஸமராயிருக்கிற நமக்கு, ‡‘ஸந்தமேநம்’ (ஸந்தமேநம்) என்கிறபடியே உஜ்ஜீவிக்கலாம். (கக)

நிகமம்.—பெரிய இத்யாதி. “இவற்றாலுய்யலாம்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதா ரிகை - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன அர்த்தமாவது - ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமும், ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்து ப்ரகாரித்வமும்.

“பெரியவப்பனை” என்றதுக்கு - பரமஶேஷியென்று அர்த்தமாகையாலே, அத்தால் ஃபலித்த அர்த்தம் - உபயவிபூதியுக்தனை என்று. “உரியவப்பனை” என்று விஶேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ஸநகாதிகளுக்கு இத்யாதி. ப்ரஹ்மஹாவனை - ப்ரஹ்மைகத்யானத்தையுடையராகை. தனி - அஸஹாயனென்றபடி. “ஏகநிர்வாஹகன்” என்னுமதிக்கு ப்ரமாணமாதல், “அப்பன்” என்றதுக்கு ஜநகனாக அர்த்தாந்தரமாதல் - ஹூதாநாம். இத்யாதி. இப்போது இவை என் றது - “பெரியவப்பன்” என்றுதொடங்கிச் சொன்னவற்றை. ஸ்வரூபத்தில் அதிஶங்கைதீர்ந்த மைக்குப் பதங்கள் ஸ்புடமாய், ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தில் அதிஶங்கைதீர்ந்தமைக்கு பதம்அஸ்புடமா யிருக்கையாலே, அது இன்னதென்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - முனிவர்க்குரிய இத்யாதி. திருநகரியில் ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறதுக்கு ஹாவம் - ரக்ஷகன் இத்யாதி. *வண்மையேதென்ன - மாநஸாநுஹவம் இத்யாதி. பேணின - ஆசைப்பட்ட. உரிய - தகுதியாக. ‘பெரிய வண்குருகூர் வண்சடகோபன் - ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு - பெரியவப்பனை’ என்றுதொடங்கி, ‘உலகுக் கோர் தனியப்பன்தன்னை - முனிவர்க்குரியவப்பனை - பேணின - இவையும்பத்து - உரியசொன் மாலை - இந்தப் பத்துப்பாட்டும் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸத்ருஶமான ஸந்தர்ப்பத்தை யுடைத் தாகை யாலே, ‘தொண்டீர், நங்கட்கு - இவற்றாலுய்யலாம்’என்றந்வயம். (கக)

* அணுமை - சமீபம். § ஸ்ரீமஹாபாரதம்,ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம். † தை-ஆ-க. ‡ தை - ஆ - ௬.

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — அஷ்டமஸ்ய ஶதகஸ்ய யேஷு விஷயேஷு ப்ராப்யவிஷயே திராஶ்ரிதவாத்ஸல்யம் ஸ்வஸ்வரூபஸ்திதிஶைதில்யம் த்வாஶ்ரிதஸ்ய தேநைவ ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷாயிதஸ்ய ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி. — ஶ்ருத்யைஶ்வர்யாதி ஸ்வாமித்வம் அஸ்ய ஸ்வாஶ்ரிதேஷ்வாஸ்ய தோஷாதிஷு ஸகலஸ்வஸம்ஶ்லேஷாதிஸக்தி ஸ்வாஶ்ரிதாவலம்பநாஶ்ரிதா தயா ஜ்ஞாநினா ஸ்வதந்த்ரஃ ஸ்வஸ்வாநுபாவாந்தநாதேஷு ஸ்வஸம்ஸ்ரயேஷு ஸம்ஶ்லேஷஸ்வாந்தஃ ஶ்ருத்யஃ.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

தேவனுறைபதியிற்சேரப்பெறாமையால்
மேவுமடியார்வசனமெய்ந்நிலையும்—யாவையுந்தா
னும்நிலையுஞ்சங்கித்தவைதெளிந்தமாறன்பால்
மாநிலத்தீர்!நங்கள்மனம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி - நங்கள் - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(நங்கள் வரிவளை.)- இந்தவ்யஸநம் முறுகி எம்பெருமானோடேகலந்து பிரிந்த பிராட்டியாய், காணவேணுமென்று கூப்பிடுகிறார். ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை ஸர்வேஶ்வரனும், "உன்னுடைய கடாக்ஷலக்ஷ்யமாகப் பெறுவதுகாண், என்று ஆசைப்படவேண்டும்படியான வடிவையுடைய நீ, ஆசைப்படுகைக்குஈடாயிருப்பதொரு விஷயமுண்டோ? நீயாசைப்பட்ட விஷயமேது?"என்றும், "உனக்குச்செல்லுகிற அவஸாதமேது?" என்றும் இவளுடைய தோழிமார் கேட்க;

ஒ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாதபடி தன் பக்கலிலே மிகவும் ஆபிமுக்யத்தைப் பிறப்பித்தபடியை யநுஸந்தித்து யரித்த ஆழ்வார், "இவ்வவஸாதத்திலும் அவன் வந்து விஷயீகரியாதொழிகைக்குக் காரணம் ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கம் நிஶ்ஶேஷமாகப் போகாமை" என்றுபார்த்து, "நாம் அறியாமே எம்பெருமானறிய ஏதேனும் ஸம்ஸாரத்திற் பற்றுண்டாகிலும் அத்தைவிடவேணும்"என்றத்யவஸித்து, அதில் தாம் நசையற்றபடியை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடே விஶ்லேஷித்து மிகவும் நோவுபடுகிறாளொருபிராட்டி, "அவனைப் பெறாமைக்குக் காரணம், தோழிமார்தொடக்கமான பரிகரங்களிலுண்டான ஸங்கலேஶமாகவேணும்" என்றுபார்த்து அவற்றில் நசையறவிட்டு அவனைக் காணப்பெறாமையாலே மிகவும் தளர்ந்திருக்கிற இவளைக்கண்டு இவளுடைய தோழிமாரும் தாய்மாரும் மிகவும் விஷண்ணைகளாய், "உனக்கோடுகிற வ்யஸநம் என்?" என்றுகேட்க, "என்னுடைய தஶை பேசநிலமன்று; நீங்கள் என்னையலைத்து உங்களுக்கு ஒருப்ரயோஜநமில்லை"

என்றுசொல்லி, குலத்திலும், பந்துக்கள்பக்கலிலும், ஸ்வஶரீரத்திலும், தன்னுடைய அபிமானுதிகளிலும், மற்றும் தன்னுடைய பரிகாரங்களிலும் உண்டான நசையற்றேன்; அதுக்கடியாக, அவனாலே அபஹ்ருதசித்தையுமானேன் என்று அவர்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிருள்: இவள்தானே எம்பெருமானை அபிஸரித்து அபேக்ஷிதம்பெருதே நோவு படுகிருள் ஒருத்தி.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், தம்முடைய ஆகாங்க்ஷாநுரூபமாக அக வாயிலே அவன்வந்து முகங்காட்டினபடியை அநுஸந்தித்தவர், அவனுடைய பூர்த்தியைக் கண்டு வாஹ்யஸம்ஶ்லேஷம்பண்ண அபிநிவேஶித்து அதித்வரிதசித்தராய், ப்ராப்ய பூதனான ஈஶ்வரனுடைய அபிகம்யத்வஸூசகமான ஸௌலப்யாதி குணவத்தையை யும், அநுரூபவ்யாகாரத்தையும், ஆகர்ஷகமான ஆபிரூப்யத்தையும், அநிஷ்டநிராஸகமான பரிகாரவத்தையையும், அபரிச்சேத்யமான ஔஜ்ஜ்வல்யாதிஶயத்தையும், அதிஶயிதஜ்ஞா நர்க்கும் அவமந்தும ஶக்யதையையும், அபிநிவேஶஜநகமான ஆகாரவிஶேஷங்களையும், அந்யஸக்தவிஷயத்தில் அஸூயைதையையும், அநந்யார்ஹத்வா பாதகத்வத்தையும், சித் தாபஹாரியான திவ்யவிக்ரஹோச்ச்ராயத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்பூதனான ஸர் வேஶ்வரனை அநுபவிக்குமிடத்து இவ்வருகுண்டான அநுபவத்தில் ஸங்கம்அற்றாலல் லது ஸித்தியாதென்று அறுதியிட்டு த்வரையாலே ஆர்த்தரான தம்முடைய ஆர்த் தியை ஆற்றுகைக்காக நிஷேதாக்ருகரான ஸுஹ்ருத்ப்ரப்ருதிகளைக்குறித்துத் தம்மு டைய நிஸ்ஸங்கதையை வெளியிட்டப்ரகாரத்தை, நாயகனான ஈஶ்வரனைப்பிரிந்த நாயகி யானவள், தன்னுடைய அபிஸரணேச்சையோர்கத்தாலே தோழிமார் தாய்மாரோடு தான் வளர்த்த கிளி பூவை மயில்குயில்களோடு வாசியற ஸர்வர்பக்கலிலும் ஸங்கமற்று, தன் னுடைய ஸ்த்ரீத்வாதிகுணங்களையும் அநாதரித்து அவன்வடிவழகிலே அபஹ்ருதசித் தையான ஆகாரத்தைப் பேசின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிருர்.

இ:—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழி ப்ராபகப்ர யோகம்; இது ப்ராப்யப்ரயோகமாயிருக்கிறது. கீழே, அவன்குணங்களிலும் ஸ்வரூபத்தி லும் அதிஶங்கைபண்ணித் தெளிந்து, "வணங்குமாறறியேன்" என்று தந்தலையில் ஸாதநபோக்யதையைத் தவிர்த்து, "யானும் நீதானேயாவதோ மெய்யே" என்று அவன் பக்கல் ந்யஸ்தபரதையைச்சொல்லி, இப்படி ப்ராஸங்கிகமாக "அவனே ப்ராபகம்" என் னுமிடத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார். அவனே ப்ராபகனென்னுமிடத்தில் பேற்றுக்கு விளம்ப ஹேதுவில்லையாயிருக்க, "அவன்வந்து முகங்காட்டாதொழிகைக்குக் காரணம் அவ னறிய ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்கம் நிஶ்ஶேஷமாகப்போகாமை"என்றுபார்த்து,நாம்அறியாமே அவனறிய ஏதேனும் ஸம்ஸாரத்தில் பற்றுண்டாகிலும் அத்தைவிடவேணும்" என்று அத்யவஸித்து, ஸம்ஸாரத்தில் தாம் நசையற்றபடியை யந்யாபதேஶத்தாலே யருளிச் செய்கிருர். எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி அவன்தானேவரக் கண்டிருக்குமதொழிய, தன்னாற்றாமையாலே "தலைமகனிருந்த தேசத்தேறப் போமித் தனை" என்று அபிஸாரிகையாய்ப் புறப்பட்டுப் போகப்புக, தோழிமார் தொடக்கமான பந்துக்கள், "அவன் தானேவரக்கண்டிருக்குமதொழிய நீபுறப்பட்டுப் போகை போ ராது" என்று ஹிதஞ்சொல்லி நிஷேதிக்க, "நமக்கு இவர்கள்பக்கலுண்டானபற்றாலே நம்பக்கலிலே அவன் நெகிழ்ந்திருக்கிறானாகவேணும்" என்று நினைத்து, தனக்குத் தோழிமார்பக்கலிலும், தாய்மார்பக்கலிலும், மற்றுமுள்ள பந்துக்கள் பக்கலிலும்,

குலத்திலும், ஸ்வஶரீரத்திலும், ஸ்த்ரீத்வமர்யாதையிலும் ஸங்கமற்றபடியைத் தோழிமார்க்கறிவிக்கிற பாசுரந்தாலே, தமக்கு ப்ராப்யவிரோதிகளில் ருசியற்றிருக்கிறபடியை ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அறிவிக்கிறார்.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழி ப்ராபகப்ரதாநம்; இது ப்ராப்யப்ரதாநமாயிருக்கிறது. கீழே அவன்குணங்களிலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிஶங்கைபண்ணித் தெளிந்து, "வணங்குமாறறியேன்" என்று தந்தலையில் ஸாதநயோக்யதையைத்தவிர்த்து, "யானும் நீதானேயாவதோமெய்யே" என்று அவன்பக்கல் ந்யஸ்தபரதையைச்சொல்லி, இப்படி ப்ராஸங்கிகமாக "அவனேப்ராபகன்" என்னுமிடத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார். அவனே ப்ராபகனுமிடத்தில் பேற்றுக்கு விளம்பஹேதுவில்லையாயிருக்க, அவன்வந்து முகங்காட்டாதொழிகைக்கு ஹேது உண்டாகவேணுமென்று பார்த்தார்; அதில் அவன்பக்கல் பார்க்கலாவதொன்றில்லை, இதுக்கடி நம்பக்கலிலேயாகவேணும்; "மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந் மஹதஸ்தி நஸம்ஶய:" (மமைவதுஷ்க்ருதம்கிஞ்சிந்மஹதஸ்திநஸம்ஶய:) ரா-ஸு.௩அ-௪௨. என்றருளிச்செய்தபிராட்டி இவரும் அப்படியே, "நெடுநாள் ஸம்ஸரித்துக் கண்டதெல்லாவற்றிலும் ருசிபண்ணிப் போந்தோம்; நம்முடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையும் நமக்கு இப்போதுள்ள அளவையும் ஸர்வஜ்ஞனவன் அறியாமையில்லை; நாம் அறியாதிருக்க,அவனறிய அவன்பக்கல் ருசியிலே நமக்குக்குறையுண்டாகவேணும்" என்றுபார்த்து, "அது உண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமாம்: புறம்புண்டானவற்றில் ருசியில்லையென்னுமிடத்தை அவன்திருவுள்ளத்திலே படுத்துவோம்" என்றுபார்த்து, ப்ராப்யவிரோதிகளிலும், ப்ராபகவிரோதிகளிலும் தமக்கு ருசியில்லாமையை அந்யாபதேஶத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேஶ்வரனோடு கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, அவன்தானே வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே, அபிஸாரிகையாய் அவனிருந்த தேசத்தேறப் போவதாக ஒருப்பட, இத்தையநுஸந்தித்த தோழிமார் தொடக்கமானார், "உனக்கு இது ஆகாதுகாண்" என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்க, அவர்களைக்குறித்து, தோழிமார் தொடக்கமானவர்களிலும் மற்றுமுள்ளவர்களிலும் நசையில்லாமையை அவர்களுக்கு அறிவிக்கிற பாசுரத்தாலே தமக்கு நசையில்லாமையை அவன்திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறார்.

நங்கள்வரிவளை ப்ரவேஶ: கீழில் திருவாய்மொழிக்கும் இத்திருவாய்மொழிக்கும் ஸங்கதமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - கீழில் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ப்ராபகப்ரதாநமானபடி எங்ஙனே? என்ன - கீழே அவன் இத்யாதி.இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி- அவனே இத்யாதி. "நம்பக்கலிலேயாகவேணும்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - மமைவ இத்யாதி. " மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந் மஹதஸ்தி நஸம்ஶய: "இத்யாதி ஸீதா. "கிஞ்சித்" என்றது அநிர்வாச்யமென்றபடி. ப்ராப்யவிரோதி-கிளிமுதலானவை. ப்ராபகவிரோதி- தாயார்முதலானார்.ப்ராபகவிரோதிகளில் நசையற்றபடியைச் சொல்லுகை இத்திருவாய்மொழிக்கு அநபேக்ஷிதம்; ஸ்ரீகோஶாந்தரங்களிலுமில்லை. மாதாபிதாக்களுக்கு ப்ராபகவிரோதித்வம் தச்சுஶ்ரூஷணாதிகளாலே ஸிலஹலங்களுண்டென்று ஶாஸ்த்ரம்சொல்லுகையாலே. அந்யாபதேஶப்ரகாரத்தை விஸ்தரிக்கிறார் - ஸர்வேஶ்வரனோடு இத்யாதி. "காஹாயி நீவ யாயா கிஸஜ்ஜதம் ஸாஷிஸாரிகா."

முதற் பாட்டு.

நங்கள்வரிவளையாயங்காளோ! நம்முடையேதலர்முன்புநாணி, நுங்கட் குயானொன்றுரைக்குமாற்றம் நோக்குகின்றே னெங்குங்காணமாட்டேன், சங்கஞ்சரிந்தனசாயிழந்தேன் தடமுலைபொன்னிறமாய்த்தளர்ந்தேன், வெங்கண்பறவையின்பாகனெங்கோன் வேங்கடவாணனைவேண்டிச்சென்றே.

ஆ.—(நங்கள் வரிவளை) - உகவாதார்முன்பு என்னுடைய அவஸாதத்தை வ்யஞ்சிப்பிக்கையிலுள்ள லஜ்ஜையாலும், அவஸாதந்தான் நிரவத்யகமாயிருக்கையாலே அதுக்கு வாசகமாயிருப்பதொரு ஶப்தம்காணாமையாலும் என்னுடைய அவஸாதத்தை உங்களுக்குச் சொல்லமாட்டுகிறிலேன். இப்படி அவஸாதம் வருகைக்கு ஆசைப்பட்டதென்? என்னில்,—தீக்ஷ்ண நிரீக்ஷண நிர்தக்த ப்ரதிபக்ஷனான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடைய திருவேங்கடமுடையானை ஆசைப்பட்டு "சங்கம்சரிந்தன சாயிழந்தேன் தடமுலை பொன்னிறமாய்த் தளர்ந்தேன்" என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானை யாசைப்பட்டு அவன் உகந்தருளின விடங்களிலேசென்றும் அபேக்ஷிதம் பெறாமையாலே மிகவும் அவஸந்நையாயிருக்கிற இப்பிராட்டியை, தோழிமாரானவர்கள், "உகவாதாரெதிரன்றோ லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது? எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணுமோ? உனக்கோடுகிற தஶையைச்சொல்லு" என்ன, 'அவர்களெதிர் லஜ்ஜித்துச்சொல்லாதே உங்களுக்குச் சொல்லலாம் வார்த்தை பார்த்தவிடத்திலொன்றுங் காண்கிறிலேன்' என்கிறார்.

[வரிவளை ஆயங்கள்] - தோழிமார். [ஏதலர்] - ஶத்ருக்கள். [சங்கஞ்சரிந்தனவென்று மேலுக்கு] - ப்ரதிகூலர்க்கு பயங்கரமான த்ருஷ்டியையுடைய பெரிய திருவடியாலே ஏறியருளிவந்து என்னை யடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானைக் காணவாசைப்பட்டு அவனிருந்தவிடத்திலே போய் அபேக்ஷிதம்பெறாமை மிகவும் நோவுபட்டு வளைகள்கழன்றன: ஒளியிழந்தேன்: பூர்ணமான முலைகளும் விரஹவ்யஸநத்தாலே விவர்ணமாய் நானுந் தளர்ந்தேன். வ்யஸநம் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டா: என் வடிவிலே தெரியுமென்று கருத்து. "ஸக்ரு ஶ்ரு: க்ரு ஶ்ரோஷ்யதி:" என்றாற்போலே, அநவாப்தியாலே 'வெங்கட்பறவை' என்கிறாள் காணும்.

ப.—முதற்பாட்டில்; ஸர்வஸௌலப்யனான திருவேங்கடமுடையானை அபிநிவேஶித்து என் ஆபரணஶோபையோடு ஆபிரூப்யத்தோடு வாசியற இழந்தேனென்று தோழிமார்க்கு அறிவிக்கிறார்.

வரி - வரியையுடைத்தான, வளை - வளையையுடையராயிருக்கிற, நங்கள் - நம்முடைய, ஆயங்காளோ - ஆயங்காள்! (நம்முடை ஸமாநஸுகதுக்கைகளான உங்களைப் போலன்றியே), ஏதலர் - (ஹிதவசநம்பண்ணி மீட்கத்தேடுகிறவர்களாகையாலே சாத்ரவ கோடியிலே நிற்கிறதாயார்) அயலார்: முன்பு - முன்பு, நாணி - (சொல்ல)நாணி, நுங்கட்கு - (அந்தரங்கைகளான) உங்களுக்கு, யான் உரைக்கும் - யான்சொல்லலாவது, ஒன்று-ஒரு, மாற்றம் - வார்த்தையானது, நோக்குகின்றேன்-பாராநின்றேன்: எங்கும் -

எல்லாவழியாலும், (இந்தவிகாரஹேதுவைப் பாசுரமிட்டுச்சொல்லும்படி), காண மாட்டேன் - காணமாட்டுகிறிலேன்; (ஆதலால், என்விகாரங்கொண்டு அறியுமித்தனை; அதாவது), வெம் - (ஆஶ்ரிதவிரோதிகளை யழியச்செய்யும்) வெவ்விய, கண் - பார்வை யுடைய, பறவையின் - பெரியதிருவடியை நடத்தும், பாகன் - நிர்வாஹகனுய், (அந்த வாஹநாதிஷ்டாநத்தைக்காட்டி), எம் - என்னையடிமைகொண்ட, கோன் - ஸ்வாமியாய், (அநுபவிக்கைக்கிடாக), வேங்கடம் - திருமலையிலே, வாணனை - ஸாலஹனுய்வந்துநிற்கிற இவனை, வேண்டி - (இவ்வாகாரங்களடியாக) அபிநிவேஶித்து, சென்று - நடந்து, சங்கம் - (என்னுடைய) சங்குவளைகளானவை, சரிந்தன - சரிந்துகழன்றன; சாய் - (ஸ்வாபாவிகமான) வடிவிலொளியும், இழந்தேன் - இழந்தேன்; தடம் - பெரிய, முலை - முலைகள், பொன்னிறமாய் - (பசப்பாலே) பொன்னிறமாய், தளர்ந்தேன் - ஶிதில ஶரீரையானேன். நிர்த்தோஷப்ரமாணருடனுய், நிருபாதிகஸம்பந்தயுக்தனுய், நிரவதிக ஸௌலப்யவிஶிஷ்டனுனவனென்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், தோழிமாரானவர்கள், "உகவாதார்கிரன்றோ லஜ்ஜிக்கவேண்டுவது? எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணுமோ? உனக்கு ஓடுகிற ஊமையைச் சொல்லு" என்ன, "பிறர்க்குலஜ்ஜித்து உங்களுக்குச்சொல்லலாம் வார்த்தை பார்த்த விடத்துஒன்றும் காண்கிறிலேன்" என்கிருள்.

[நங்கள்வரிவளை] - முன்பு உங்களோடு என்னோடு வாசிபற எல்லார்க்குமுண்டான வளை. "ஸஹஸம்ஸ்தவஸாவஹநள" என்று ஸுகதுக்கங்களொன்றாகச் சொல்லிப்போந்த நீங்கள், அநுஷ்டாநத்திலே வந்தவாறே பேஶிப்பதே! இப்போது அநுஷ்டாநத்தில் பேதமென்? என்னில்; நான் சங்கஞ்சரிந்தேன்: நீங்கள் வளை கழலாதிருக்கிறீர்கள். [வரிவளை] - வரியையுடைத்தான வளையென்கை. இவள்கையில் வளைதொங்காதிருக்க, அவர்கள் வளையூரிப்பர்களோ? என்னில்,— பிராட்டியைப் பிரிந்தவிடத்தில் பெருமாளிற்காட்டில் தம்முடைய காவற்சோர்வாலே வந்ததென்று வ்யஸநமிரட்டித்திருக்கச் செய்தேயும் பெருமாள்தளருவரென்று தம்முடைய தளர்த்தி தோற்றுதபடி இளையபெருமாள் தரித்திருக்குமாபோலே, இவளைப்ரிப்பிக்கைக்காக வளையூரிப்பர்கள். [ஆயங்காளோ] - தோழிமாரிலும் தாமுண்டாயிருக்க, இதிலெல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆயங்கள்-தோழிமார். [ஓ] - விஷாதாதிஶயஸூசகம். அவர்களை ஸம்போதித்து வார்த்தை சொல்லுவதற்குமுன்னே விஷண்ணையாகிருள். இவ்விஷாதஹேதுவைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்தாலும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவோ? உனக்கோடுகிற ஊமையைச்சொல்லாய்! என்ன, [நம்முடை இத்யாதி] - தோழிமார் ஹிதஞ்சொல்லி இப்போது மீட்கப்பார்க்கிறார்களாகிலும், பேரும் இழவும் விழுக்காட்டி லொத்திருக்கைபாலே-நம்முடையேதலர் என்கிருள். ஏதலர் - ஶத்ருக்கள். இவளுக்கு ஶத்ருக்களில்லையிறே; ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்புகுகிற தாய்மாராயிற்று ஶத்ருக்கள். [ஏதலர் முன்புநாணி] - ஶத்ருக்கள்முன்பு லஜ்ஜித்து. [நுங்கட்கு] - தோழிமாரான உங்களுக்கு, - நானொருவார்த்தை சொல்லவேணுமென்று ஆராய்ந்து பாராநின்றேன். [எங்கும் காணமாட்டேன்] - இதுக்கொரு பாசுரமிட்டுச் சொல்லவேணுமென்று பார்த்தவிடத்து ஒருபடியாலும் க்ஷமையாகிறிலேன். மாட்டேனென்கிறதென்? சிலர்க்குமறைத்து ஆப்தர்க்குச் சொல்லத்தட்டேன்? என்ன, [சங்கஞ்சரிந்தன] - இத்தை யார்க்கு மறைத்து ஆர்க்கு வெளியிடுவேன்? [சங்கஞ்சரிந்தன] -

“ஜநகஸுதா” என்றாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று. அதாவது - இவள் கையும் வளையு மாயிராதவன்று நாயகனுளனாகமாட்டான்: இருவருமான சேர்த்தியிலேயுண்டாகக்கடவ உபயவிபூதியுமழியும்; இவள் கையும் வளையுமாயிருக்க நாயகனுளனும்: இருவருமான சேர்த்தியிலே உபயவிபூதியும் உஜ்ஜீவிக்கும். [சாயிழந்தேன்] - அவனோடுகலந்து பெற்றதாய் அவன்வருமளவும் தரிக்கைக்குக் கைம்முதலான எழிலையும்இழந்தேன். [தட முலைஇத்யாதி] - அவன்வந்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லாதபடி அவன்கைம்முதலும் அழிந்தது. [தடமுலை] - போக்தாவால் உண்டறுக்கவொண்ணாத பரப்பையுடைத்தாகை. [பொன்னிறமாய்] - விவர்ணமாய்; ஸுக்ஷேத்ரம் மணலீடாய்ப் போமாபோலே. [தளர்ந் தேன்] - இழந்தவை வந்தாலும் தொங்குகைக்கு ஆஸ்ரயமில்லை. [வெங்கட்பறவை யித் யாதி] - இழந்த இழவுக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது. [வெங்கட்பறவை] - வெவ்விய கண்ணையுடைய பெரியதிருவடி வருமிடத்தில் ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கிக் கொடுவரவல்லனென்னுதல்: ஸம்ஸ்லேஷதசையில் கண்ணற்றுக் கொடுபோமவனென் னுதல். “ஸுபர்ணோஸி க்ருதக்ஞோஸி”. [பறவையின் பாகனெங்கோன்] - பெரிய திருவடிமுதுகிலிருப்பைக் காட்டியாயிற்று என்னை யநந்யார்ஹையாக்கிற்று. [வேங்கட வாணனை] - பரமபதத்திலிருப்பை யாசைப்பட்டேனல்லேன்; நமக்குக் காட்சிதருகைக்கு வரநின்ற விடத்திலே. [வேண்டிச் சென்றே]-நம்மையாசைப்பட்டு நிற்கிறவனைக் காண ஆசைப்பட்டுச் சென்று. அவன்தான் வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே, அவனிருந்த தேசத்தளவும் சென்று, அபேக்ஷிதம்பெறாமையாலே சங்கு சரிந்தன. [சென்று]-பால் சென்றாற்போலேசென்று என்றுமாம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. தோழிமாரானவர்கள், “உகவாதார் எதிரன்றோ லஜ் ஜிக்கவேண்டுவது? எங்களுக்கு லஜ்ஜிக்கவேணுமோ! உனக்கோடுகிற தசையைச்சொல்லு’’ என்ன, பிறர்க்குமறைத்து உங்களுக்குச் சொல்லலாம்வார்த்தை பார்த்தவிடத்து ஒன்றுங் காண்கிறிலேனென்கிறாள்.

[நங்கள்வரிவளை] - முன்பு உங்களோடு என்னோடு வாசியற எல்லார்க்குமுண் டான வளை. †“ஏகம் து:கம் ஸுகம் சநௌ” (ஏகம்து:கம்ஸுகஞ்சநௌ) என்று ஸுகது:கங்களொன்றாகச் சொல்லிப்போந்த நீங்கள் அநுஷ்டாநத்திலே வந்தவாறே ஹேஜிப்பதே! இப்போது அநுஷ்டாநத்தில் பேதமென்? என்னில்,—கையிலேகண்டி லோமோ? நான் சங்கையற்றிருந்தேன், நீங்கள் சங்கையுடையிகோளாயிருந்திகோள். [வரிவளை] - வரியையுடைய வளையென்னுதல், தர்ஸநீயமான வளையென்னுதல். இவளை தரிப்பிக்கைக்காக அவர்களும் வருந்தி தரித்திருப்பர்களிறே. பிராட்டியைப் பிரிந்தவிட்

முதற்பாட்டு.—நங்கள் இத்யாதி. “நம்முடையேதலர்” என்றுதொடங்கி, “காணமாட் டேன்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தோழிமார் இத்யாதி.

“நங்கள்” என்றத்தை வரிவளைக்கு விசேஷணமாக்கி, விஸ்லேஷதசையிலே வரி வளையெங்கேயென்ன - முன்பு உங்களோடு இத்யாதி. ‘நங்கள்” என்று - ஆத்மநிவேதநவசந மாய், “வரிவளையையுடைய நங்களாயங்காளோ” என்று - தோழிமார்க்கு விசேஷணமாக்கி, அர்த் தாந்தரம் - ஏகம் து:கம் இத்யாதி. ரஸோக்தியாகக் கீழ்வாக்யவிவரணம் - நான்சங்கையற்று இத்யாதி. சங்கு - வளையென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; சங்கையென்று - த்வநி. இவள்கையில் வளை தொங்காதிருக்க அவர்கள் தரித்திருக்கை ஸ்நேஹத்துக்குக் கொத்தையன்றோ? என்ன - இவளை தரிப்பிக்கைக்காக இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிராட்டியை இத்யாதி. காவற்சோர்வு -

† ராமா-கிஷ்-ு-கஅ.

தில் பெருமாளிற்காட்டிலும் "தம்முடையகாவற்சோர்வாலே வந்தது" என்று தளர்த்தி இரட்டித்திருக்கச்செய்தேயும், பெருமாள் தளருவரேன்று தம்முடைய தளர்த்திதோற்றாத படி இளையபெருமாள் தரித்திருந்தாற்போலே, இவர்களும் தரித்திருப்பர்கள் வளையை. [ஆயங்காளோ] - தோழிமாரிலும் தரமுண்டாயிருக்க, இப்போது எல்லாரும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கிறார்கள். [ஆயங்காள்] - தோழிமீர்! [ஓ]-விஷாதாதிசய ஸூசகம். அவர்களை ஸம்போதித்துவைத்து வார்த்தைசொல்லுவதுக்குமுன்னே விஷண்ணையாகிறாள். இவ்விஷாத ஹேதுவைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்தாயாகிலும் எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டாவோ? உனக்கு ஓடுகிற தசையைச் சொல்லாயென்ன, [நம்முடை இத்யாதி] - தோழிமார் இப்போது ஹிதஞ்சொல்லிமீட்கப் பாராநின்றார்களாகிலும், பெறுமிடத்தில் விழக்காட்டில் ஒத்திருக்கையாலே 'நம்முடை ஏதலர்' என்கிறாள். ஏதலர் - ஶத்ருக்கள். இவளுக்குச் சில ஶத்ருக்களில்லையிறே; ஹிதஞ்சொல்லிமீட்கப் பார்க்கிற தாய்மாரிறே ஶத்ருக்கள். [ஏதலர்முன்புநாணி]- ஶத்ருக்கள்முன்பு லஜ்ஜித்து. [நுங்கட்கு] - தோழிமாரான உங்களுக்கு. [யான்இத்யாதி] -நான் ஒருவார்த்தைசொல்லவேணுமென்று ஆராய்ந்து பாராநின்றேன். [எங்குங்காணமாட்டேன்] - இதுக்கு ஒருபாசுரமிட்டுச்சொல்லவேணுமேன்று பார்த்தவிடத்து ஒருபடியாலும் க்ஷமையாகவில்லேன். மாட்டேனென்கிறதென்? சிலர்க்கு மறைத்து ஆப்தர்க்குச்சொல்லத்தட்டென்? என்ன, - [சங்கம்சரிந்தன] - நான்இத்தை யார்க்குமறைத்து ஆர்க்குவேளியிடுவேது? "ஜகதஸ்தமிதம்" (ஜகதஸ்தமிதம்) என்றாற் போலேகாணும் இருக்கிறது. இவளைக்கிடையாதபோது நாயகனில்லை; நாயகனில்லாத போது உபயவிபூதியுமில்லை. அதாவது - இவள கையும்வளையுமாயிராதவன்று நாயகன் உளனாகமாட்டான்: இருவருமானசோத்தியிலே உண்டாகக்கடவ உபயவிபூதியும் அழியும். [சாயிழந்தன] - அவனோடேகலந்துபெற்றதாய அவன வருமளவும் தரிக்கைக்குக் கைம்முதலான எழிலையுமிழந்தேன். [தடமுலைஇத்யாதி] - அவன்வந்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லாதபடி அவன்கைம்முதலும் அழிந்தது. [தடமுலை] - போக்தாவாலுண்டறுக்கவொண்ணாத பரப்பையுடைய முலை. [பொன்னிறமாய] - விவர்ணமாய். ஸுக்ஷேத்ரம் மணலிடாய்ப் போமாபோலே. [தளர்ந்தேன] - இழந்தவைவந்தாலும் தொங்குகைக்கு ஆஸ்ரயமில்லை. [வெங்கட்பறவையின பாகனெங்கோன்இத்யாதி] - இழந்த இழவுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது. [வெங்கட்பறவை] - வெவ்வியகண்ணையுடைய பெரியதிருவடி. வருமிடத்தில் ப்ரதிபந்தகங்களையும போக்கிக்கோடுவரு மேன்னுதல். ஸம்ஶ்லேஷ

ரஸாச்யுதி. ஹிதவசநார்த்தம் - தோழிமாரிலும் இத்யாதி. விஷாதாதிஶயமேதென்ன - அவர்களை இத்யாதி. என்னுடையேதலர் என்னாதே, மீட்கப்பார்க்கிற தோழிமாரையுங்கூட்டி "நம்முடையேதலர்" என்கிறதென்? என்ன - தோழிமார் இப்போது இத்யாதி. இப்போது "ஏதலர்" என்கிறது ஆரை? என்ன - இவளுக்குச்சில இத்யாதி. "மாட்டேன்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - இதுக்கொருபாசுரம் இத்யாதி. கழன்றன என்னாதே, "சரிந்தன" என்றதுக்கு பாவம் - ஜகதஸ்தமிதம் இத்யாதி. அஸ்தமிதமானபடி எப்படி? என்ன - இவளைக்கிடையாதபோது இத்யாதி வாக்யத்வயம். உத்தரார்த்தவிவரணம் - அதாவது இத்யாதி வாக்யத்வயமும். "சாய்" என்றது - ஸமுதாயஶோபை. போச்சுதென்னாதே, "இழந்தேன்" என்றதுக்கு பாவம் - அவனோடே இத்யாதி. "தடமுலை" என்றுவர்ணித்து, "பொன்னிறமாய்" என்றதுக்கு பாவம் - அவன்வந்தாலும் இத்யாதி. "தடம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - போக்தாவால் இத்யாதி. "தடமுலை" என்று - முலையினுடைய போக்யதையைச்சொல்லி, பொன்னிறமாச்சுதென்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-ஸுக்ஷேத்

தசையிலே பிரித்துக்கொடுபோமென்னுதல்; †"அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய:" (அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய:.) [பறவையின்பாகனெங்கோன்] - பெரியதிருவடிமுதுகி லிருப்பைக்காட்டி யாயிற்று, என்னை அநங்யார்ஹையாக்கிற்று. [வேங்கடவாணனை] - பரமபதத்திலிருப்பை ஆசைப்பட்டேனல்லேன்: நமக்குக் காட்சிதருகைக்கு வரநின்றவிடத்தே. [வேண்டிச் சென்றே] - நம்மைவேண்டிவந்தவனை நாம் வேண்டிச்சென்று: நாம்ஆசைப்பட்டுச்சென்று என்றபடி. அவன்தான் வரக்கண்டிருக்கையன்றிக்கே, அவனிருந்ததேசத்தளவும் சென்று அபேக்ஷிதம் பெறுமையாலே, சங்கஞ் சரிந்தன. [சென்று]-பால்சென்றாற்போலே சென்று அற்றென்றுமாம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வேண்டிச்சென்றேன்றுபெறுசிற்பாரில் என்னுடைத்தோழியர்நங் கட்கேலும், ஈண்டிதுரைக்கும்படியை அந்தோ! காண்கின்றிலேனிடராட்டி யேன்நான், காண்தகுதாமரைக்கண்ணன்கள்வன் விண்ணவர்கோன் நங்கள்கோனைக்கண்டால், ஈண்டியசங்கும்நிறைவுங்கொள்வான்எத்தனை காலம்இளைக்கின்றேனே!

ஆ.—(வேண்டிச்சென்று) - நீஆசைப்பட்ட விஷயம் திருவேங்கடமுடையானாகில் அது யுக்தம். உனக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயனானவனாகிலும், நீயாசைப்பட்டால் கிடையாததுண்டோ? என்னில்,—ஆசைப்பட்டபொருள் பெறுவாரெல்லாரிலும் தலையாயிருக்கச்செய்தேயும், ஆசைப்பட்டுப்பெறாதே நான்படுகிறவ்யஸநம் வாசாமகோசரமாகையாலே வ்யஸநப்படுமத்தனையல்லது உங்களுக்குச் சொல்லுகைக்கு ஒருசொல்லு சொல்லக் காண்கிறிலேன். அவனை ஆசைப்பட்டால் உத்தாரக்ஷணம் பெறுதொழியில் தளர்ந்துகொண்டு நிற்குமித்தனையோ வென்னில்; - ஸ்வாநுபவயமாநமானாலும் அபூர்வ தர்ஸநீயமாய், புண்டரீகதளாமலாயதமான திருக்கண்களையுமுடையனாய் தத்ஸௌந்தர்ய பரிமுஷித ஸகலஜந மநோநயநனாய், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து, என்னை அடிமைகொண்ட பரமசீலனாயிருந்த அவனை ஆசைப்பட்டுப் பெறாதே, என்னுடைய வலயாதிரூஷணங்களையும், ஆத்மகுணங்களையும் இழந்து, அவைகொள்கைக்கு நான்வருந்துகிறது எத்தனைகாலமுண்டு?என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், உனக்கு அத்யந்தம் அந்தரங்கைகளாயிருக்கிற எங்களுக்கு உன்னுடைய நோவு சொல்லலாகாததுமுண்டோ? என்ன,— என் து:க்கத்தின் மிகுதியாலே உங்களுக்குச்சொல்லும் பாசுரமறிகிறிலேனென்கிறாள்.

ரம் இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - அக்ரூர: இத்யாதி. "வேங்கடவாணனை" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. "வேண்டிச்சென்று" என்றதுக்கு பதார்த்தம் - நம்மை இத்யாதி. "சென்று" என்றதுக்கு பாவம் - அவன்தான் இத்யாதி. "சென்று" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - பால் இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, "சென்று" என்றது - போயென்றபடி. இரண்டாம்அர்த்தத்துக்கு, இளைத்தென்றபடி.'வெங்கட்பறவை' என்றுதொடங்கி, வேண்டிச்சென்று - கிடையாமையாலே 'சங்கம் சரிந்தன' என்றுதொடங்கி, 'தளர்ந்தேன்'-ஆகையாலே,'நங்கள்வரிவளை' என்றுதொடங்கி, 'காணமாட்டேன்' இத்யந்வய:. (க)

---

†விஷ்ணு-பு-க-கஅ ௩௦.

[வேண்டிச் சென்றென்றுதொடங்கி] - ஏதேனுமொன்று என்னைவந்து அர்த்தித்தாலும் அதுபெறும் வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்காகிலும். சென்றென்றது - வந்தென்றவாறு. [ஈண்டென்று தொடங்கி] - படுகிறது:கத்தை உங்களுக்குச்சொல்லவேண்டாதபடி நோவாட்டியான நான் இப்போது இதுசொல்லும்படி அறிகிறிலேன். [காண்தகுதாமரைக் கண்ணனென்று மேலுக்கு] - எப்போதும் காணவேண்டும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான திருக்கண்களைக்காட்டிஎன்னுடைய ஆத்மாத்மீயங்களை அபஹரித்து அயர்வறுமமரர்களை யடிமைகொண்டாற்போலே நம்மை யடிமைகொண்டவனைக் கண்டிடில் அவன்பக்கலிலே திரண்டவளையும் நிறைவும் கொள்கைக்காக எத்தனை காலம் து:கப்படக்கடவேன்?

ப.—அநந்தரம், அநுஸந்த்யாகார விஶேஷத்தையுடையனான அவன் அபஹரித்த வளை முதலானவற்றை வாங்குகைக்கு எத்தனைகாலம் க்லேஶிக்கிறேன்? உங்களுக்கு அகப்பட இதுசொல்லும் விரகறிகிறிலேனென்கிறாள்.

சென்று - (இவன்பாடே) சென்று, ஒன்று - ஒன்று, வேண்டி - வேண்டி, பெறுகிற்பாரில் - பெறவேணுமென்றிருப்பாரில், என்னுடை - எனக்கு அஸாதாரணைகளான, தோழியர் - தோழியாரான, நுங்கட்கேலும் - உங்களுக்கேயாகிலும், ஈண்டு - இவ்விடத்தில், இது - இந்த அவஸாதஹேதுவை, இடராட்டியேன் - து:காதிஶயத்தையான, நான் - நான், (சொல்லி யாறவேண்டி யிருக்கச்செய்தே), உரைக்கும்படியை - சொல்லும்படி, அந்தோ - ஐயோ! காண்கிறிலேன் - காண்கிறிலேன்; (து:கமேதென்னில்), காண் - (எப்போதும்) காண்கைக்கு, தகு - தக்கிருப்பதாய், தாமரை - (விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற்றங்களாலே) தாமரைபோன்றிருக்கிற, கண்ணன் - கண்ணையுடையனாய், கள்வன் - (பார்வையாலே தன் ஶவ்யதையைக் காட்டி வஞ்சித்து ஸர்வஸ்வாபஹாரப்பண்ணின) க்ரித்ரிமனாய், (இக்கண்ணழகாலே), விண்ணவர் - ஸூரிகளை யடக்க, கோன் - அலற்றப்பண்ணுமவனாய், (அப்படி), நங்கள் - என்னையும், கோனை - ஈடுபடுத்தினவனை, கண்டால் - கண்டால், ஈண்டிப - (என்பக்கலில் நின்றும்) அங்கே போய்க்குவிந்த, சங்கும் - வரிவளையும், நிறைவும் - ஸ்த்ரீத்வாதிபூர்த்தியையும், கொள்வான் - வாங்கிக்கொள்ளுகைக்காக, எத்தனை - எத்தனை, காலம் - காலமுண்டு, இளைக்கின்றேன் - தளர்ந்து க்லேஶிக்கிறேன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "இப்படியானாலும் அந்தரங்கைளான எங்களுக்கு உன்நோயிற் சொல்லலாகாததுண்டோ? சொல்லாய்!" என்ன, 'து:காநுபவத்தால் வந்தஇளைப்பின் மிகுதியாலே உங்களுக்குச்சொல்லலாம் பாசுரமறிகிறிலேன்' என்கிறாள்.

[வேண்டிச்சென்றுஒன்றுபெறுகிற்பாரில்] - என்பக்கலிலே வந்து ஒன்றை யபேக்ஷித்துப் பெறுமவர்களில் தலையான வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்காகிலும். [என்னுடைத் தோழிமார்] - நிருபாதிகஸௌஹார்தமுடைய தோழிமார்: உயிர்த்தோழியர். சென்றென்றது - வந்தென்றபடி. அங்ஙனன்றிக்கே, "அவனை ஒன்று அபேக்ஷித்துச் சென்றாரில் ஓர் அபேக்ஷிதம்பெற்றறிவாரில்லை; "ஸகலஃபலப்ரதோஹி விஷ்ணு:' என்கிறது - உக்திமாத்ரமே" என்றொரு தமிழன் நிர்வஹித்தான். [ஈண்டு] - இப்போது முன்பெல்லாம் சொல்லிப் போந்தேனாகிலும்இப்போது சொல்லலாவது காண்கிறிலேன். [இது] - எல்லாவற்றிலும் பாசுரமிட்டுச் சொல்லிப் போந்தேனாகிலும் இது

சொல்லுகைக்குப் பாசுரம் காண்கிறிலேன். [உரைக்கும்படியை] - நெஞ்சிலே விஷமூர்ந்தாற்போலே பூராநின்றது, பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாவதில்லை. [அந்தோ; காண்கின்றிலேன்] - எனக்கோடுகிற தசையை உங்களுக்குச் சொல்லி அகஞ்சுரிப்படுத்தித்தரிக்க, கேட்கிறவுங்களிலும் எனக்குத் தேட்டமாயிருக்க, பாசுரம் காண்கிறிலேன். "ஹா வைவர்ண்யாருதே". [இடராட்டியேன் நான்]: என்னிடருக்கன்றிக்கே, "சொல்லு, சொல்லு" என்று அலைக்கிறவுங்களுக்கன்றியே, துக்கப்படுகிற நான். [காண்தகுதாமரைக்கண்ணன்] - காணத்தக்கிருந்துள்ள கண்களையுடையவன். ஸதாதர்ஶநயோக்யமான கண்கள். விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற்றம் இவற்றாலே பங்கஜஸத்ருஶமாயிருக்கை. [கள்வன்] - "நானும் என்னுடைமையும் உன்னதன்றோ" என்று ஒருகால் தன்செல்லாமையை ஆவிஷ்கரித்து, ஆத்மாத்மீயங்களை யபஹரித்தவன். [விண்ணவர்கோன் நங்கள்கோனை] - நித்யஸூரிகளைப்போலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன். ஒருவிபூதியாகப் படுத்தினபாட்டைக்கிடீர் என்னைபொருத்தியையும் படுக்கிறது! [கண்டால்] - காணப்பெற்றால். [ஈண்டிய சங்கும் நிறைவும் கொள்வான்] - அவன்பக்கலிலே திரண்ட வளையையும், அடக்கத்தையும் அவன்பக்கலிலே கொள்ளுகைக்காக. தன்பக்கல் தொங்காதவை யெல்லாவற்றுக்கும் புகல் அங்கேயன்றிருக்குமே. [எத்தனை காலம் இளைக்கின்றேனை] - இவ்வாசையோடே எத்தனைகாலமுண்டு இளைத்துப்போருகிறது?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. "இப்படியானாலும் அந்தரங்கைகளான எங்களுக்கு நோவிற் சொல்லலாகாததுண்டோ? சொல்லாய்" என்ன. "து:கானுபவத்தால்வந்த இளைப்பின் மிகுதியாலே உங்களுக்குச் சொல்லும் பாசுரம் அறிகிறிலேன்" என்கிறாள்.

[வேண்டிச்சென்றொன்று பெறுகிற்பாரில் இத்யாதி] - என்பக்கலிலேவந்து ஒன்றை யபேக்ஷித்துப் பெறுமவர்களில் தலையான வரிசையையுடைய தோழிமாரான உங்களுக்காகிலும். [என்னுடைத்தோழியர்] - உயிர்த்தோழியர். சென்றென்றது - வந்தென்றபடி. அங்ஙனன்றிக்கே, பதஸங்கத்தைப்பண்ணி, [வேண்டிச்சென்றொன்றுபெறுகிற்பார்இல்] - அவனை ஒன்றபேக்ஷித்துச்சென்றாரில் ஓரபேக்ஷிதம்பெற்றாரில்லை; "ஸகலபலப்ரதோஹி விஷ்ணு:" (ஸகலபலப்ரதோஹிவிஷ்ணு:) 'வேண்டிற்றெல்லாந்தரும்' என்கிறவிடம் உக்திமாத்ரமே" என்று ஒரு தமிழன் நிர்வஹித்தான். [ஈண்டு] - இப்போது. முன்பெல்லாம் சொல்லிப் போந்தேனேயாகிலும் இப்போது சொல்லலாவதுகாண்கிறிலேன். [இது] - எல்லாவற்றிலும் பாசுரமிட்டுச் சொல்லிப்போந்தேனேயாகிலும், இது சொல்லு

இரண்டாம்பாட்டு —வேண்டி இத்யாதி. "ஈண்டிதுரைக்கும்படியை யந்தோ காண்கின்றிலேனிடராட்டியேன்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்படியானாலும் இத்யாதி.

"சென்று வேண்டி - ஒன்றுபெறுகிற்பாரில் என்னுடைத்தோழியர் நுங்கட்கேலும்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - என்பக்கலிலே இத்யாதி. "தலையானவரிசையையுடைய" என்றதுக்கு ஶப்தமேதென்ன - என்னுடைத்தோழியர் இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு, "பெறுகிற்பாரில்" என்றது - ஸப்தமீ. "சென்று" என்றது - விபரீதலக்ஷணையாய், வந்தென்றபடி. த்விதீயார்த்தம் - வெறுப்பிலே. பதஸங்கத்தைப் பண்ணியென்றது - "பெறுகிற்பார்" என்கிற இவ்வளவிலே பதத்தைநிறுத்தி என்றபடி. "இல்" என்றது - இல்லையென்றபடி. "பெறுகிற்பார்" - பெற்றாரென்றபடி. "ஈண்டு" என்கிறதுக்கு பாவம் - முன்பெல்லாம் இத்யாதி. "இது" என்றதுக்கு வாஸநை -

கைக்குப் பாசுரங் காண்கிறிலேன். [உரைக்கும்படியை] - நெஞ்சிலே விஷமூர்ந்தாற் போலே ஊராநின்றது; பாசுரமிட்டுச் சொல்லலாவதில்லை. [அந்தோ! காண்கின்றிலேன்] - எனக்கோடுகிற தசையை உங்களுக்குச் சொல்லி அகஞ்சுரிப்படுத்தி தரிக்கைக்கு, கேட்கிற உங்களிலும் எனக்குத் தேட்டமாயிருக்க, பாசுரங் காண்கிறிலேன். † "ஹ்ருதயம் ப்ரலாபைரேவ தார்யதே" (ப்ரலாபைரேவ தார்யதே). [இடராட்டியேன்நான்] - நோவாட்டியேன் நான். என் இடருக்கன்றிக்கே, "சொல்லு, சொல்லு" என்றலைக்கிற உங்களுக்கன்றிக்கே, துக்கப்படுகிற நான்: [காண்தகு தாமரைக்கண்ணன்] - காணத்தக்கிருந்துள்ள கண்ணை யுடையவன். ஸதா தர்ஶநயோக்யமான கண்கள்: விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற்றம், இவற்றால் பங்கஜஸத்ருஶமாயிருக்கை. [கள்வன்] - நோக்காலே தன் செல்லாமையை ஆவிஷ்கரித்து, என் ஆத்மாத்மீயங்களை அபஹரித்தவன். [விண்ணவர்கோன் நங்கள்கோனை] - நித்யஸூரிகளைப்போலே என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன். ஒருவிபூதியாகப் படுத்தின பாட்டைக்கிடேர் என்னையொருத்தியையும் படுத்திற்று. [கண்டால்] - காணப்பெற்றால். [ஈண்டியசங்கு] - திரண்டவளையையும். ஒருவலம்புரி கிடந்தவிடத்தே ஆயிரம் சங்குசேரும். "வலம்புரியாழியன்வேங்கடவேதியன்" இறே. [நிறைவும்] - அடக்கத்தையும். [கொள்வான்] - கொள்ளுகைக்காக. தன் பக்கல் தொங்காதவை யெல்லாவற்றுக்கும் புகல் அங்கேயென்றிருக்குமே. இவளுக்குக் கைமுதல் அங்கேயிறே. இதுவாகில் உன்துணிவு காலஞ்சென்றவாறே நீயே இளைத்துமீளுகிறாயென்ன?—[எத்தனை காலமிளைக்கின்றேனே] - இதுசொல்லிப் பகட்டக் கேட்பனோ? இவ்வாசையோடே எத்தனைகாலமுண் டிளைத்துப்போருகிறது? (உ)

எல்லாவற்றிலும் இத்யாதி. "உரைக்கும்படியை" என்றதுக்கு வாஸனை - நெஞ்சிலே இத்யாதி. "உரைக்கும்படியை - காணமாட்டேன்" என்கையாலே - நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கிறது ஸித்தம். "அந்தோ!" என்று விஷண்ணையாகிறவளுடைய பாவம் - எனக்கோடுகிற இத்யாதி. அகஞ்சுரிப்படுத்தி - ஸங்கோசிப்பித்து. அப்படி சொலவு ப்ராணத்துக்குடலாய்த் தேட்டமாயிருக்குமோ வென்ன - ஹ்ருதயமேவ இத்யாதி. நோவேது? என்ன - என் இடருக்கு இத்யாதி. "இடராட்டியேன்" என்றதுக்கு அவதாரிகையிலொரு பாவமும், இங்கேயொரு பாவமும். விவரணம் - ஸதா தர்ஶந இத்யாதி. "தாமரைக்கண்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - விகாஸம் இத்யாதி. "தாமரைக்கண்ணன்" என்றத்தையும் கூட்டி, "கள்வன்" என்றதுக்கு பாவம் - நோக்காலே இத்யாதி. இத்தால் பாவம் - ஒருவிபூதியாக இத்யாதி. இவள்கையிற்சங்குகள் அவனிடத்தில் சேருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஒருவலம்புரி இத்யாதி. அவனுக்கு வலம்புரியுண்டோவென்ன - வலம்புரியாழியன் இத்யாதி. திருமொழி. ஸ்பஷ்டோர்த்த:. அவனிடத்திலே கொள்ளவேணுமென்கிறதென்? என்ன - தன்பக்கல் இத்யாதி. கேட்பனோ - கேட்பேனோவென்றபடி. பகட்ட - ப்ரமிப்பிக்க. 'காண்தகுதாமரை' என்று தொடங்கி, எத்தனைகாலமிளைக்கின்றேன்; ஆகையாலே, இடராட்டியேன் நான் - சென்றென்று - வேண்டி - பெறுகிற்பாரில் வைத்துக்கொண்டு, 'என்னுடைத்தோழியர் நங்கட்கேலும் ஈண்டிதுரைக்கும்படியை - காண்கின்றிலேன் - அந்தோ!' இத்யந்வய:. அன்றிக்கே, 'காண்தகுதாமரை' என்று தொடங்கி, இளைக்கின்றேன்; ஆகையாலே, வேண்டிச்சென்றென்று பெறுகிற்பாரில்; 'என்னுடைத்தோழியர் என்று தொடங்கி, இடராட்டியேன்நான் - காண்கின்றிலேன் - அந்தோ!' என்று தமிழன் நிர்வாஹத்துக்கு அந்வயம். "த்வதேக ஸிம்ஹாஸந ஸமயே ஸகலவிஷயவ்யாப்திம் த்ரிஸர்வநகாணகாதருவீர்யா: த்வதேகஸ்வரவேதம் ஹ்ருஸாத்யவிஷண்ணம் ஸம்ப்ராப்தஸகலஹ்ருஷ்டோ விஷண்ண:" இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தீயே.

---

†"சோகக்ஷோபே ச ஹ்ருதயம்" இத்யாதி உத்தரராம சரிதநாடகே.

மூன்றும் பாட்டு.

காலமிளைக்கிலல்லால்வினையேன்நான் இளைக்கின்றிலன்கண்டுகொண்மின்
ஞாலம்அறியப்பழிசுமந்தேன் நன்னுதலீர்! இனிநாணித்தானென் ?
நீலமலர்நெடுஞ்சோதிசூழ்ந்த நீண்டமுகில்வண்ணன்கண்ணன்கொண்ட
கோலவளையோடுமாமைகொள்வான் எத்தனைகாலமுங்கூடச்சென்றே.

ஆ.—(காலமிளைக்கில்.) - அவனை யாசைப்பட்டுப் பெறாதே உனக்குள்ள வையுமிழந்து அவைபெறுகைக்கு நெடுங்காலம் வருந்தியும் பெறாதபின்பு இனித்தான் வருந்தினால் கிடைக்குமோ? இனி, அவைபெறுகையில் வருந்தாதேவிட்டாலோ ? என்னில்,—நிரவதிக நீலஜ்யோதி:பரிவ்ருதமஹாவலாஹக ஸத்ருஶமான திருமேனியையுடையனான க்ருஷ்ணனாலே அபஹ்ருதமான கோலவளையொடுமாமைகொள்வான் உத்யுக்தையான நான், எத்தனைகாலம் கூடச்சென்றாகிலும் கொள்வன் ? இக்காலதத்த்வந்தான் முடிந்துபோமத்தனையல்லது நான்கொண்டல்லதுவிடேன்; இத்தைக் கண்டு கொண்மின். அவன்தானாசைப்பட அவனுக்கும் அரியையாயிருக்கடவ நீ, "அவனையாசைப்பட்டால் உனக்குப் பழிவருமென்று லஜ்ஜையில்லையோ? என்னில்,—'ஞாலமறியப் பழிசுமந்தேன்: நன்னுதலீர்! இனி, நாணித்தானென் ?' என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், நாங்கள் சொல்லவிட்டிலேயேயாகிலும் நீயேயிளைத்து விடுகிறாயிறே? என்ன ; நித்யகாலதத்த்வம் முடியிலும் நான் அவனைக் கண்டல்லதுவிடேனென்கிறாள்.

[ஞாலம் அறியவென்று மேலுக்கு] - "உனக்கு லஜ்ஜையில்லையோ" என்று தோழிமார் சொல்ல, நெடுங்காலம் ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாகச் சென்றாகிலும் நீலமாய்விகஸியாநின்றுள்ள மிக்க ஒளிசூழ்ந்து பெருத்த முகில்நிறத்தையுடைய க்ருஷ்ணன் இவ்வழகைக்காட்டி அபஹரித்துக்கொண்ட அழகியவளையும் மாமையும் கொள்ளுகைக்காக ஜகத்தெல்லாம் அறியும்படி பழிசுமந்தேன் ? இனி லஜ்ஜித்து என்னப்ரயோஜநமுண்டு?

ப.—அநந்தரம், அதிஶயிதாபிரூப்யத்தை யுடையவனைச் சென்று கிட்டி என்வளைதொடக்கமானவை வாங்குமிடத்தில், நீங்கள் "அவன் துர்லபன்" என்று விலக்கிலும், காலம் முடிந்துபோகிலும், நான் கிட்டியல்லது விடேனென்கிறாள்.

நீலம் - நீலநிறமாய், மலர் - விகஸிதமாய், நெடும்-அபரிச்சேத்யமான, சோதி-தேஜஸ்ஸாலே, சூழ்ந்த - சூழப்பட்ட, நீண்டமுகில் - மஹாமேகம்போலே யிருக்கிற, வண்ணன் - நிறத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், கொண்ட - அபஹரித்துக்கொண்ட, கோலம் - தர்ஶநீயமான, வளையொடு - வளையோடேகூட, மாமை - என் நிறத்தை, எத்தனைகாலமும்-, கூடச்சென்றே - கூடச்சென்றேயாகிலும், கொள்வான் - கொள்ளுகைக்காக, ஞாலம் - லோகம், அறிய - அறியும்படி, பழி - (துணிந்து புறப்பட்டாளென்கிற) பழியை, சுமந்தேன் - சுமந்தேன்; நல் - அழகிய, நுதலீர் - நுதலையுடைய தோழிமீர்! இனி - இனி, நாணித்தான் - லஜ்ஜித்து, என் - என்னப்ரயோஜநமுண்டு ? (ஆதலால்), காலமிளைக்கிலல்லால் - காலமிளைத்து முடிந்துபோமதொழிய, வினையேன் - (அவன் துர்லபனானாலும் விடமாட்டாத) பாபத்தையுடைய, நான் - நான்,

இளைக்கின்றிலன் - இளைத்துவிடுகிறேனல்லேன்; கண்டுகொண்மின் - இது ப்ரத்யக்ஷித்துக்கொள்ளுங்கோள்!

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், "ஸ்ரவத்விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் தண்ணிது" என்கிறாளல்லோம்: நாங்கள் சொல்லமீண்டிலேபாகிலும் எட்டவொண்ணாத விஷயமாகையாலே நாட்சென்றவாறே நீயே மீளுவுதி; எங்கள் வார்த்தைக்கு மீண்டாயாகவமையாதோ?' என்ன; காலதத்த்வம் முடியிலும் அவனைக்கண்டாலல்லது விடேனென்கிறாள்.

[காலம் இத்யாதி]-"ஐநாதிஸம்ப்ரவாஹகால...நாம்ததாஸு" என்கிற காலம் முடியுமத்தனையல்லது நானிளைத்து மீளுகிறேனல்லேன். [நானிளைக்கின்றிலன்]-"நகாஷஸ்த்ருதெவஷம்ஸ:" என்று காலத்துக்கும் அவ்வருகான விஷயத்தை விளாக்குலை கொண்ட அத்யவஸாயத்தையுடைய நான் மீளுவேனோ? [வினையேன்] - "துர்லபம்" என்றாலும் விடவொண்ணாத விஷயத்திலே கைவைக்கும்படி பாபத்தைப்பண்ணினேனென்னுதல், நீங்கள்சொன்ன வார்த்தை நெஞ்சில் படாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேனென்னுதல். [கண்டு கொண்மின்] - சொல்லுமத்தனைபோக்கி முடியாதுகாண் என்ன, ப்ரத்யக்ஷிக்கப் புகுகிற வர்த்தத்துக்கு வேறொன்று வேணுமோ? இப்படித்துணிந்தால் லோகமடையப் பழிப்புச்சொல்லாதோ? என்ன, [ஞாலம் அறியப் பழிசுமந்தேன்]- "நாடுமிரைக்கவே - யாமடலூர்ந்தும்" என்ற அன்றுதொடங்கிப் பழிசுமந்துபோருகிறேனன்றோ? ஆனாலும் ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான லஜ்ஜையைவிடாதே நோக்கவேண்டாவோ? என்ன-[நன்னுதலீர்இனி நாணித்தானென்] - ஜகத்தெல்லாம்அறியப் பழிசுமந்தபின்பு லஜ்ஜித்து என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [நன்னுதலீர்] - நுதல் - நெற்றி. உங்கள்முகத்தில் எழிலழியாதிருக்க என்முகத்தில் எழில் குடிபோனபடி கண்டிகோளே! இந்நெடுவாசியைப் பார்த்தன்றோ ஒருவார்த்தை சொல்லுவது. [நீலமலர் இத்யாதி] — நீலமாய், விஸ்த்ருதமாய், அபரிச்சேத்யமான தேஜஸ்ஸூ சூழ்ந்த அபரிச்சேத்யமான காளமேகத்தின் நிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைய ஆஸ்ரிதஸவ்யன் இவ்வழகைக் காட்டி யபஹரித்துக் கொண்ட. [கோலவளை] - அவன் தன்கையிலேபிட்டுக்கொண்டு கொண்டாடும் வளையாகையாலே - அழகிய வளையென்கிறாள். [மாமை] - அவன் கொண்டாடுகிற நிறம். [கொள்வான்] - வளையோடேகூடின நிறத்தை மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக. [எத்தனைகாலமும் கூடச்சென்றே] - நெடுங்காலம் ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாகச் சென்றாகிலுமென்னுதல், காலமெல்லாங் கூடியாகிலும் சென்றென்னுதல். 'நீலமலரொன்று தொடங்கி, கோலவளையொடுமாமை - எத்தனைகாலமும் கூடவாகிலும் சென்று - கொள்வன்; ஞாலம் அறியப் பழிசுமந்தேன்: நன்னுதலீர்! இனி நாணித்தஎன்? காலம் இளைக்கிலல்லால் வினையேன் நானிளைக்கின்றிலன் கண்டுகொண்மின்' என்று வாக்யபேதம் பண்ணி அந்வயிக்கை முக்யம்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. 'நாங்கள் சொல்ல மீண்டிலையாகிலும் எட்டவொண்ணாத விஷயமாகையாலே நாட்சென்றவாறே நீயேமீளுவுதி: எங்கள்வார்த்தைக்கு மீண்டாயாக அமையாதோ?' என்ன, - காலதத்த்வம் முடியிலும் நான் அவனைக் கண்டல்லது விடேனென்கிறாள்.

மூன்றாம்பாட்டு.—காலம் இத்யாதி. "காலமிளைக்கிலல்லால்வினையேன் நானிளைக்கின்றிலன்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நாங்கள் இத்யாதி.

[காலம் இத்யாதி] - "அநாதிர் பகவாந் காலோ நாந்தோஸ்ய" (அநாதிர்ப்பகவாந் காலோநாந்தோஸ்ய) என்கிற காலம் முடிந்துபோமித்தனையல்லது நான் இளைத்து மீளுகிறிலேன். [நான் இளைக்கின்றிலன்]-† "நகாலஸ்தத்ர வை ப்ரபு:" (நகாலஸ்தத்ரவைப்ரபு:) என்று காலத்துக்கும் அவ்வருகான விஷயத்தை விளாக்குலை கொண்ட அபிநிவேசத்தையுடைய நான் மீளுவனோ? [வினையேன்] - "துர்ல்லபம்" என்றாலும் மீளவொண்ணாதவிஷயத்திலே கைவைக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்னுதல், நீங்கள்சொன்னவார்த்தை நெஞ்சில் படாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினே னென்னுதல். இப்போது இங்ஙனேசொன்னாயாகிலும் மேல்அநுஷ்டிக்கிறாய் நீயேயென்ன, [கண்டுகொண்மின்] - ப்ரத்யக்ஷிக்கலானவர்த்தம் பிறர்பக்கலிலே கேட்டறியவேணுமோ? உன்துணிவு இதுவானபின்பு எல்லாருமொக்கப் பழிசொல்லுகிறார்களிறேயென்ன, [ஞாலம்அறியப்பழிசுமந்தேன்] - இன்றோ நான்பழிசுமந்தது ? "நாடமிரைக்கவே" என்றவன்றே பழிசுமந்திலேனோ ? "பழிசுமந்தேன் என்னுமது வார்த்தையோ? ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான லஜ்ஜையை நோக்கவேண்டாவோ ?" என்ன, [நன்னுதலீரினிநாணித்தானென்-] - நம் அழகு அழிவதற்குமுன்பன்றோ அவைநோக்கவேண்டுவது? ஜகத்ப்ரஸித்தமாய்விட்டதாகில் இனிலஜ்ஜித்து என்னப்ரயோஜநமுண்டு? [நன்னுதலீர்] நுதல்-நெற்றி. உங்கள்முகத்தில் எழிலழியாதிருக்க என்முகத்தில் எழில் குடிபோனபடி கண்டிகோளே; இந்தநெடுவாசியைப் பார்த்தன்றோ வார்த்தைசொல்லுவது? அது கிடக்க: அவன் ஸௌந்தர்யம் நம்மை நினைத்தபடிசெய்யவொட்டாநின்றதோவென்கிறது மேல்:—[நீலமலர் இத்யாதி]-நீலமான நிறத்தையுடைத்தாய். [மலர்]-விஸ்த்ருதமாய். [நெடு]-அபரிச்சேத்யமாய்.[சோதிசூழ்ந்தஇத்யாதி]-தேஜஸ்ஸாலே சூழப்பட்டு, அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதோரு காளமேகத்தின் நிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய், அவ்வடிவைப் பரார்த்தமாக்கிவைக்கும் அவன்அபஹரித்த ஔஜ்ஜ்வல்யமான வளையோடேகூட அவன் வாய்புலற்றும் நிறத்தையும் மீட்டுக்கொள்ளுகைக்காக, காலமெல்லாம் கூடச்சென்றும் - ஞாலமறியப்பழிசுமந்தேன், நன்னுதலீர் ! இனிநாணித்தானென் ? [எத்தனைகாலமும் கூடச்சென்று] - நெடுங்காலம் ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாகச் சென்று என்னுதல். (ரு)

நீ இளையாமைக்கு ஹேதுவேதென்ன - நகால இத்யாதி. அநாதிர் பகவாந் இத்யாதி- "கலா முஹூர்த்தாதிமயஸ்ச காலோ ந யத்விபூதே: பரிணாமஹேது:" இத்யுத்தரார்த்தம். (விஷ்ணு-பு-க-உ-உஅ) அவர்களை "நன்னுதலீர்" என்கையாலே தான் எழிலிழந்தமையை வ்யக்தமாக்கினது; "இனி", என்றதுக்கு அர்த்தம் - நம்மழகு அழிவதற்கு இத்யாதி. "ஞாலமறியப்பழிசுமந்தேன் இனி" என்று கூட்டி பாவார்த்தம்-ஜகத்ப்ரஸித்தமாய் இத்யாதி. "நன்னுதலீர்" என்று அவர்களை ஸம்போதிக்கிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம்-உங்கள்முகத்தில் இத்யாதி வாக்யத்வயமும்.அதுகிடக்க-பரிஹரிக்குமது கிடக்கச்செய்தே என்றபடி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, "எத்தனைகாலமும் கூடச்சென்று" என்று-முழுச்சொல்லாய், காலமெல்லாம் கூடியுமென்றபடி. நீலமலர் என்றுதொடங்கி, 'கூடச்சென்று - ஞாலமறியப்பழிசுமந்தேன் நன்னுதலீரினிநாணித்தானென்?' ஆகையாலே, காலமிளைக்கிலல்லால் வினையேன் நானிளைக்கின்றிலன் கண்டுகொண்மின்' இத்யந்வய:. அன்றிக்கே, "நாணித்தானென்" என்று க்ரியாபதமாகவுமாம். (ரு)

---

† இது, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் ப்ரதமாம்ஸத்தில் ஒன்பதாவது அத்தியாயத்திலுள்ளதென்பர்.

நான்காம் பாட்டு.

கூடச்சென்றேன் இனியென்கொடுக்கேன் ? கோல்வளைநெஞ்சத் தொடக்கமெல்லாம், பாடற்றொழியஇழந்துவைகல் பல்வளையார்முன்பரி சழிந்தேன், மாடக்கொடிமதிள்தென்குளந்தை வண்குடபால்நின்றமாயக் கூத்தன் ஆடற்பறவையுயர்த்தவெல்போர் ஆழிவலவனைஆதரித்தே.

ஆ. --(கூடச்சென்றேன்) - இதுக்குமுன்பு அவனை யாசைப்பட்டு உன்னுடைய உபகாரணங்களை இழந்தாற்போலே, இனியுள்ளவற்றையும் இழவாதே அவனை யாசைப்படத்தவிர்ந்தாலோ ? என்னில்,—ஹேமமரிஸிகா ஸத்ருஸ ப்ராஸாதாலங்க்ருதமாய், த்வஜவிராஜித ப்ராகாரபரிவ்ருதமாய், தக்ஷிணதிக்திலகபூதமாயிருந்த திருக்குளந்தையில் பரமோதாரமான மேல்ததிக்கிலே, வைநதேயவாஹநனாய், விஜிதரிபுநிகர ஸுதர்ஸந விப்ராந்த தக்ஷிணபுஜனாய்க்கொண்டு, ஸுந்ருததவததர்ஸநீயனாம்படி நின்றருளின அவனை ஆதரித்துக் கூடச்சென்றேன். சென்று, கோல்வளைநெஞ்சந்தொடக்கமெல்லாம் பாடற்றொழிய இழந்து வைகல் பல்வளையார்முன்னே என்ஸ்வபாவமெல்லாமிழந்தேன். இனி என்கொடுக்கேன் ? என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், உன்துணிவுஇதுவாக எல்லாவற்றையுமிழக்கிறாயிறே என்று தோழிமார் சொல்ல ; இனியெதையிழப்பது ? பண்டே எல்லாமிழந்தோமிறேயென்று பயாநநோடாயும் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெருமையாலே சொல்லுகிறாள்.

[கூடச்சென்றேன்] - இபபாட்டுக்கு, நல்ல மாடங்களையும் கொடியோடு கூடின மதிள்களையுமுடைய தெற்குதிககிலேயுண்டான திருக்குளந்தையில் விலக்ஷணமான மேற்பார்ஸ்வததிலே நின்றருளுவதுஞ்செய்து ஸர்வேஸ்வரவாஹந மென்னும் ஹர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியாலே வஹிக்கப்படுவதுஞ் செய்து போரிலேவெல்லும் திருவாழியை வலததிலேயுடைய மாயககூத்தனை ஆதரித்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கச்சென்று என் அழகிதான வளை நெஞ்சுதொடக்கமாக எல்லாவற்றையும் நிஸ்ஸேஷமாக இழந்து அவனையும் குணஹாநி சொல்லக்கடவ ஸ்த்ரீகள் எதிரே என்னுடைய ஸ்த்ரீதவபரகாரமான குணஙகளை யிழந்தேன். இனி எதனைக் கொடுபபேன் ?

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதாநிஷ்ட நிவர்த்தகமான ஆயுதாதிபூர்த்தியையுடையவனைக் கிட்டவேணுமென்று நினைத்து ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பிறந்த நான் இனி எத்தைக் கொடுப்பதென்கிறாள்.

மாடம் - மாடங்களையும், கொடி - கொடியோடுகூடின, மதிள் - மதிளையுமுடைத்தாய், தென் - நன்றான, குளந்தை - திருக்குளந்தையில், வண் - அழகிய, குடபால் - மேற்பக்கத்திலே, நின்ற - நின்ற, மாயக்கூத்தன் - ஆஸ்சர்ய சேஷ்டிதயுக்தனாய், ஆடல் - (ஹர்ஷத்தாலே) தர்ஸநீயகதியான, பறவை - பெரியதிருவடியை, உயர்த்த - மேற்கொண்டிருப்பானாய், (ஆஸ்ரிதஸ்ரோதிநிரஸநததில்), வெல் - வெற்றியையுடைத்தான, போர் - போரையுடையனான, ஆழி - திருவாழியை, வலவனை - வலத்திலேயுடையனானவனை, ஆதரித்து - ஆதரித்து, கூட - ஸம்ஸ்லேஷிக்கவேணுமென்று, (நான்), கோல் - அழகிய, வளை - வளை, நெஞ்சம் - நெஞ்சு, தொடக்கமெல்லாம் - தொ

டக்கமானவையெல்லாம், பாடு - என்பக்கல், அற்று - ஶேஷியாமல், ஒழிய - விட்டுப் போம்படியாக, இழந்து - இழந்து, பல் - பல, வளையார் - வளையையுடையபெண்டுகள், முன் - முன்னே, வைகல் - நெடுங்காலமுண்டு, பரிசு - என்ஸ்வபாவம், அழிந்தேன் - அழிந்துபோய், இனி - இனி, என் - எத்தை, கொடுக்கேன் - கொடுப்பேன்? ஆழி வலவனென்று - வல்லவனென்றுமாம். நெஞ்சத்துளக்கமென்று - நெஞ்சோடுண்டான துவக்கு இழந்தேனென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், உன்துணிவிதுவாக இன்னமெல்லாவற்றையும் இழக்கிறாயிறே என்ன ; இனி எத்தையிழப்பது? எல்லாமிழந்திலேனோ ? என்கிறாள்.

[கூடச்சென்றேன்] - ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாகச் சென்றேன். ஸ்வரூபத்தையழியமாறியன்றோ நான் சென்றது? [இனியென் கொடுக்கேன்] - பண்டே எல்லாம் இழந்தபின்பு இனி எத்தையிழப்பது ? [கோல்வளை] - அழகியவளை. [நெஞ்சமித்யாதி] - நெஞ்சு தொடக்கமானவையெல்லாம். அவன் விபூதியோபாதி போரும் இவளுடைய பரிகரத்தின்பரப்பும். [பாடற்றொழிய இழந்து] - என்பக்கல் ஸவாஸநமாக ஸம்பந்தமற்றுப்போம்படி யிழந்து. [வைகல் பல்வளையார்முன்] - என்றுமொக்கப் பல வகைப்பட்ட வளையையுடைய ஸ்த்ரீகள்முன்பே, அவனையுமென்னையும் குணஹாநி சொல்லக்கடவ ஸ்திரீகள் எதிரே. [பரிசழிந்தேன்] - பரிசு - ப்ரகாரம். என்னுடைய ப்ரகாரம் - ஸ்த்ரீத்வப்ரகாரம்; அத்தையிழந்தேன். கழற்றிப் பூணுமவற்றை அவர்கள் யரித்திருக்க, கழற்றவொண்ணாதபடி ஆபரணமாயிருக்கிற லஜ்ஜாதிகளை யிழந்தேன். [மாடக்கொடிமதிள் தென்குளந்தை] - மாடங்களையும் கொடியோடுகூடின மதிள்களையுமுடைத்தாய், தெற்குத்திக்குக்கு ஶ்லாக்யமான திருக்குளந்தையில். [வண்குடபால் நின்ற] - அழகிதான மேற்பார்ஶ்வத்திலே நின்ற. மேலைத்திக்கில் நிற்கிறவிதுவும் ஒரு வைலக்ஷண்ய ஹேது. [மாயக்கூத்தன்]-ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதன். [ஆடல்பறவையுயர்த்த]- ஸர்வேஶ்வர வாஹநமென்னும் ஹர்ஷத்தாலே மயூரபாநம் பண்ணினாற்போலே களித்தாடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியாலே வஹிக்கப்பட்டவனை. பெரியதிருவடி திருத்தோளிலிருப்பும் ஒருவைலக்ஷண்யஹேது. [வெல் போராழிவலவனை] - யுத்தத்தில் வெற்றியோடல்லது மீளாத திருவாழியை வலவருகே யுடையவனை யாதரித்து. 'மாடக்கொடிமதிள்' என்றுதொடங்கி, 'வெல்போராழிவலவனை - மாயக்கூத்தனை-ஆதரித்து - கூடச்சென்றேன் - கோல்வளை நெஞ்சத்தொடக்கமெல்லாம் பாடற்றொழியவிழந்து வைகல்பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன் - இனியென் கொடுக்கேன்?'

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. உன்துணிவு இதுவாக இன்னமுள்ளதடைய இழக்கிறாயிறேயென்ன; 'இனி நான் எத்தை இழப்பது?' என்கிறாள்.

[கூடச்சென்றேன்]-நான் முடிந்து ஒருதலையேயாம்படி கிட்டினேனென்னுதல், ஸம்ஶ்லேஷார்த்தமாகச்சென்று கிட்டினேனென்னுதல். [இனியேன்கொடுக்கேன்] - பண்டே எல்லாமிழந்தபின்பு இனி எத்தை இழப்பது? [கோல்வளை இத்

நாலாம்பாட்டு.—கூடச்சென்றேன் இத்யாதி. "கோல்வளை" என்றுதொடங்கி, "பரிசழிந்தேன் - இனியென்கொடுக்கேன்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உன்துணிவு இத்யாதி.

முந்தினயோஜனையில், ஶரீரத்தைவிட்டு நித்யவிபூதியிலேபோய் அவனோடே கூடும்படி சென்று என்று பாவார்த்தம்; அத்தைக்கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - பண்டே இத்யாதி.

யாதி]-ஒர்மஸ்யமான வளை, நெஞ்சுதோடக்கமானவை யெல்லாம் என்பாடற்று வாஸநை யோடே போம்படியாக இழந்து. அவன் விபூதியோபாதி போரும், இவள்பரிகரத்தின் பரப்பும். [வைகல்பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன்]-கழற்றிப்பூணும் ஆபரணமும் இழவாதவர்கள் முன்பே, கழற்றவேண்டாத ஆபரணமான பரிசுண்டு·ப்ரகர்ரம்-லஜ்ஜை; அத்தை இழந்தேன். [மாடக்கொடிமதிள் தென்குளந்தை] - மாடங்களையும், கொடியோடேகூடின மதிளையுமுடைத்தான தென்குளந்தையிலே. [வண்குடபால்நின்ற]-அழகிதான மேலைப்பார்ஸ்வத்திலேநின்ற. இதுவும் ஒரு பாத்வஹேதுபோலே. [மாயக்கூத்தன்]-ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதன். [ஆடல் பறவையுயர்த்த] - ஸர்வேஸ்வரவாஹநமேன்னும் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களித்தாடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியாலே வஹிக்கப்பட்டிருப்பானாய். [வெல்போராழிவலவனை] - புக்கபோரிலே வென்றல்லது மீளாத திருவாழியை வலவருகேயுடையனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை ஆசைப்பட்டு. 'மாடக்கொடிமதிள் தென்குளந்தை வண்குடபால் நின்ற - ஆடல்பறவையுயர்த்த வெல்போராழிவலவனை - மாயக்கூத்தனை - ஆதரித்து - கூடச்சென்றேன் - கோல்வளைநெஞ்சத் தொடக்கமெல்லாம் பாடற்றொழிய இழந்து வைகல்பல்வளையார்முன் பரிசழிந்தேன் - இனி என்கொடுக்கேன்?' என்றந்வயம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஆழிவலவனையாதரிப்பும்ஆங்கவன் நம்மில்வரவுமெல்லாம்
தோழியர்காள்!நம்முடையமேதான்?சொல்லுவதோஇங்கரியதுதான்
ஊழிதோறூழியொருவனாக நன்குணர்வார்க்குமுணரலாகா
சூழலுடையசுடர்கொளாதித் தொல்லையஞ்சோதிநினைக்குங்காலே.

ஆ --(ஆழிவல்வனை) - அவனை ஆசைப்பட்டாற் பெறவொண்ணாத: துஷ்ப்ராபன், அவனை ஆசைப்படவேண்டாவென்னில்; * பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸான ஸர்வேஸ்வரனை நினைக்கப்புக்கால் ஜ்ஞாநவதாம் அக்ரேஸரர்களான ஸநகாதிமுநிகளுக்கும் ஊழிதோறூழிகூடினாலும் ஒருவனாகஉணரவொண்ணாத திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், தேஜஃப்ராப்ருத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணத்தையும் உடையானொருவனாகிலும் அந்தஸங்கசக்ரஸஹாயனாயிருந்தவனை ஆசைப்படுகையும், ஆசைப்பட்ட நம்போல்வார்பக்கல் அவன் வருகையும், நாம் தொடங்கியோ? இப்படி அரியனாயிருக்கச்செய்தே, ஆசைப்படுவாரும், பெறுவாருமெத்தனைவர்? "அவனரியன், அவனையாசைப்படவேண்டா" என்று சொல்லுகை யெளிதென்னச் சொல்லுமித்தனையோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அறியவும்எட்டவும் அரிதானநிலத்தை ஆசைப்பட்டு அதுக்குநோகப்படுகிறாயென்று தோழிமார்சொல்ல, அவன் எத்தனையேனும்

பாடு - பக்கமாய், என்பார்ஸ்வத்திலே. அற்று - இராதே. ஒழிய - வாஸநையோடே போம்படியாக என்றபடி. "எல்லாம்" என்கைக்கு அநேகமுண்டோவென்ன - அவன்விபூதி இத்யாதி. மேலைப்பார்ஸ்வத்திலே நிலையைச்சொன்னதுக்கு பாவம் - இதுவும் இத்யாதி. இதுவும் ஒரு பாத்வஹேதுவென்று - ஆடல் பறவை, ஆழிவலவன் என்றத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. (ச)

விஸஜாதியனாய் துர்ஜ்ஞேயனாயிருந்தானே யாகிலும், அவனையாஶ்ரயிக்கையும், அவனாலே விஷயீகரிக்கப்படுகையும், இம்மர்யாதை நான் தோற்றியுண்டாயிற்றோ? இது அநாதியன்றோ? என்கிறாள்.

[ஆழிவலவனையென்று தொடங்கி] - தோழிமீர்காள்! ஸர்வேஶ்வரனை நாம் ஆதரிக்கையும் அவன் நம்மை விஷயீகரிக்கையும் இவையெல்லாம் நம்மளவேதோ? அர்த்தஸ்திதி ஏதேனுமாயிருக்க இங்கேயிருந்து தோற்றிற்றுச் சொல்லாநிற்கைதான் அரிதோ! [ஊழியென்று மேலுக்கெல்லாம்] - அவன்படியை யநுஸந்திக்கப்புகில் அர்த்தஸித்திதி அழகிதாகவறிய வல்லவர்களுக்கும் காலமுள்ளதனையும் கூடினாலும் இப்படிப்பட்டவனென்று நிலையிடவொண்ணாதானுமாய்த் தப்பாமே யகப்படுத்திக்கொள்ளும் விரகுகளையுடைய தேஜஃப்ரப்ருதி அஸங்க்யேயகல்யாணகுணங்களையுடையனாய் நிருபாதிகமுமாய் விஸ்ஜாதீயமுமான அழகையுடைய ஜகத்காரணபூதன்.

ப.—அநந்தரம், தத்த்வஜ்ஞராயிருப்பார்க்கும் அபரிச்சேத்யமான அதிஶயித ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடையனான ஸர்வேஶ்வரனை யாசைப்படுகையும், அவன் நமக்கு முகங்காட்டுகையும், நம்முடைய அளவேயாயிருக்கிறதோ வென்கிறாள்.

நினைக்குங்கால் - (ஆராய்ந்து) பார்க்குமளவில், (தத்த்வத்தை), நன்கு - நன்றாக, உணர்வார்க்கும் - உள்ளபடி அறியவல்லார்க்கும், ஊழிதோறூழி - காலதத்த்வமுள்ளதனையும், ஒருவனாக-ஏவம்வித ஸ்வபாவனாயிருப்பானொருவனாக, உணரலாகா - பரிச்சேதித்தறியவொண்ணாதபடி, சூழல் - (ஆஶ்ரிதரை அகப்படுத்திக் கொள்ளும்) சூழ்ச்சியாகிற சேஷ்டிதங்களை, உடைய - உடையனாய், சுடர் - (ஸ்வரூபபரிணாமம் வாராதபடி உபாதாநமாகையும் உபாதாநமான தானே நிமித்தமாகையும், சிதசித்பரிணாமம் தனக்குத் தட்டாதபடியுமாகிற) தேஜஸ்ஸை, கொள் - உடைய, ஆதி - காரணபூதனாய், தொல்லை-நித்ய அஸாதாரணமாய், அம்- அப்ராக்ருதமான, சோதி-ஜ்யோதிர்மயரூபத்தை யுடையனாய், ஆழிவலவனை-கையுந்திருவாழியுமான ஸர்வேஶ்வரனை, ஆதரிப்பும் - ஆதரித்தாஶ்ரயிக்கையும், ஆங்கு - ஆஶ்ரயணாவஸ்தையில், அவன்- (ஸர்வஸ்மாத்பரத்வத்தோபாதி ஸௌஶீல்யத்தையுமுடைய) அவன், நம்மில் - (ஆஶ்ரிதைகளான) நம்பக்கலிலே, வரவும் - வருகையும், (அபேக்ஷிதங்கள்செய்கையும்), எல்லாம் - எல்லாம், நம்முடையமே தான் - நம்மளவிலே உடையோமானோமோ? தோழியர்காள் - (என்னோபாதி இவ்விஷயத்தில் வாசியறியும்) தோழிமீர்காள்! (ஸர்வஸாதாரணமான ஸௌலப்ய ஸௌஶீல்யாதிகள் கிடக்க),சொல்லுவதோ-ஸ்வைரமான தௌர்லப்யம் சொல்லுகையோ, இங்கு-இங்கு, அரியதுதான் - அரியதாயிருக்கிறது?

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அறியவும் எட்டவுமொண்ணாத விஷயத்திலே அதிப்ரவணையாய் எதுக்கு ஊடகப்படுகிறாயென்ன, ஆனாலும் அவனையாஶ்ரயிக்கையும், அவனாலே விஷயீக்ருதராகையுமான இம்மர்யாதை நான் தோற்றியுண்டாயிற்றோ? அநாதியன்றோ? என்கிறாள்.

[ஆழிவலவனையாதரிப்பும்] - கையுந்திருவாழியுமான ஸர்வேஶ்வரனை நாம் ஆஶ்ரயிக்கையும். [ஆங்கு] - ஆஶ்ரயணதஶையிலே. [அவன்] - மேன்மையோபாதி நீர்மையுமுடையவன். [நம்மில்வரவும்] - ஆஶ்ரயித்த நாம் இருந்த ப்ரதேஶங்களிலே வந்து விஷயீகரிக்கையும் இவையெல்லாம். [தோழியர்காள்] - என்னோபாதியிவ்விஷயத்தில் அவகாஹித்தவர்களல்லிகோளோ? [நம்முடையமே தான்] - நம்அளவேதோ?

அவனையாஶ்ரயிக்கையும், அவனபேக்ஷிதம் செய்கையுமாய்ப் போருகிற இது நம்மளவிலே யுண்டாயிற்றதொரு மர்யாதையோ? [சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்]-அர்த்தஸ்திதி யேதேனுமாயிருக்க, தோற்றிற்றுச்சொல்லாநிற்கைதான் அரிதோ? நிவாரகரில்லையென்று ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன் கிட்டவரியனென்று ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன் கிட்ட அரியனாயிருக்கிறமை யில்லையோ? என்ன, அது தானும் என்வாயிலே கேளுங்கோள்! [ஊழியித்யாதி] - [நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனென்று - ஊழிதோறூழி - உணரலாகா] - அர்த்தஸ்திதியுள்ளபடி யறியவல்லவர்களுக்கும் ஏவம்விஶிஷ்டனென்று காலமெல்லாம் கூடினாலும் நிலையிடவொண்ணாது. [சூழலுடைய] - தன்பக்கலிலே தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளும் விரகுகளையுடையவனாயிருக்கும். [சுடர்கொளாதி] - தேஜஃப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணஜனத்காரண ஹேதன். [தொல்லையஞ்சோதி] - ஸ்வாபாவிகமாய், நிரவத்ய தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுடையவனை. [நினைக்குங்கால்] - அவன் பெருமையையாராயப்புகில். 'நினைக்குங்கால் - நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனை - ஊழிதோறூழி - உணரலாகாச் சூழலுடைய சுடர்கொளாதித் தொல்லையஞ்சோதி - ஆழிவலவனை யாதரிப்பும்', என்றந்வயம். ஊர்ஜ்ஜேருபனென்றக்கால் வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்று: விலக்ஷண விஷயமே ஸாலம்பமானால், சொல்லிழந்து பற்றவன்றோ வடுப்பது? என்கை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 'வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு எட்டவொண்ணாத விஷயத்திலே அதிப்ரவணையாய் எதுக்க துஃகப்படுகிறாய்'என்ன; ஆனாலும் அவனையாஶ்ரயிக்கையும் அவனாலேவிஷயீக்ருதராகையுமான இம்மர்யாதை நம்மைத் தோற்றியுண்டாயிற்றோ, அநாதியன்றோ? என்கிறாள்.

[ஆழிவலவனையாதரிப்பும்] - திருவாழியை வலவருகேயுடையனானவனை ஆஶ்ரயிக்கையும். [ஆங்கு] - ஆஶ்ரயணதஶையிலே. [அவன்] - மேன்மையோபாதி நீர்மையுடையனானவன். [நம்மில்வரவுமெல்லாம்] - ஆஶ்ரயித்த நாமிருந்த ப்ரதேசங்களிலேவந்து விஷயீகரிக்கையுமாகிற இவையெல்லாம். [தோழியர்காள்] - என்னோபாதி இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்திகோளல்லிகோளோ? [நம்முடையமேதான்] - நம்மளவதோ? அவனை யாஶ்ரயிக்கையும் அவன் அபேக்ஷிதம் செய்கையுமாய்ப் போருகிற இது, நம்மைத்தோற்றிப் புதியதாகவிட்டதொரு மர்யாதையோ? [சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்] - அர்த்தஸ்த்திதி ஏதேனுமாயிருக்க, தோற்றிற்றுச் சொல்லுகையோ அரியது! நிவாரகரில்லையென்று ப்ரதிபந்நங்களைச் சொல்லக்கடவதோ? அவன் கிட்ட அரியவனாயிருக்கிறமை இல்லையோவென்ன; அதுதானும் நான் சொல்லக் கேட்கவேண்டாவோ உங்களுக்கு? [ஊழி இத்யாதி] - (நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனென்று - ஊழிதோறூழி - உணரலாகா) எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநரா யிருப்பார்க்கும், காலமெல்லாம் கூடியறியப்புக்காலும் அறியப்போகாது, ஏவம் விஶிஷ்டன் என்று. [சூழலுடைய] - கிட்டினாரை அகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்கு ஈடான விரகுகளை யுடையனாயிருக்கும். [சுடர்கோள்] - தேஜஃப்ரப்ருதிஅஸங்க்யேய கல்யாணகுணங்களை யுடைய

அஞ்சாம்பாட்டு.—ஆழிவலவனை இத்யாதி. "ஆழிவலவனை" என்றுதொடங்கி, "நம்முடையமேதான்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு இத்யாதி.

"நம்மில்வரவும்" என்றத்தைப்பற்ற - மேன்மையோபாதி இத்யாதி. நம்மில்-நாமிருந்த

வன். [ஆதி] - ஜகத்காரணபூதன். [தொல்லையஞ்சோதி] - ஸ்வாபாவிகமாய், நிரவயிகதேஜோரூபமாய், இதரவிஸஜாதீயமான திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனுயிருக்கும். [நினைக்குங்கால்] - அவன்பெருமையை ஆராயப் புகில். 'நினைக்குங்கால் - நன்குணர்வார்க்கும் - ஒருவனுக - ஊழிதோறூழி - உணரலாகாச் சூழலுடைய சுடர்கோளாதித் தொல்லையஞ்சோதி - ஆழிவலவனை யாதரிப்பும், ஆங்கவன் நம்மில் வரவுமெல்லாம், தோழியர்காள்! நம்முடையமேதான், சொல்லுவதோ இங்கரியதுதான்?' —விலக்ஷண வஸ்துவே ஸுலபமானல், பற்றவடுக்குமோ? விடவடுக்குமோ? என்கிறுள். (ரு)

ஆரும் பாட்டு.

தொல்லையஞ்சோதிநினைக்குங்கால் என்சொல்லளவன்றிமையோர் தமக்கும்
எல்லையிலாதனசூழ்ப்புச்செய்யும்அத்திறம்நிற்கவெம்மாமைகொண்டான்
அல்லிமலர்த்தண் துழாயுந்தாரான் ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல்? சொல்லீர்
வல்லிவளவயல்சூழ்குடந்தை மாமலர்க்கண்வளர்கின்றமாலே.

ஆ.—(தொல்லையஞ்சோதி) - அவன் அரியனல்லனேவென்னில்?— நாம் சொல்லுமளவோ அவனுடைய அருமை? ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுக்குங்கூட அறியவொண்ணுத ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களையுடையா னெருவனல்லனே? அத்திறம்நிற்க, என்னை விஷயீகரித்தருளுகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலேபுகுந்துவைத்து என்னுடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துத் தன்திருவடிகளில்அல்லிமலர்த்தண்துழாயும் தருகிறிலன். இப்படி அந்யாயஞ்செய்த அவனையொழிய மற்று ஆரைக்கூப்பிடுவோம்? சொல்லீர்! என்கிறுர்.

ஒ.—ஆரும்பாட்டில், "நீர்சொல்லுகிறபடி எளியனல்லன், எட்டாதானென்ருவன்" என்று தோழிமார் சொல்ல, 'துர்லபனுகிலும் ஸுலபனுகிலும் நம்மை இப்படி நோவுபடுத்தினவன்வாசலிலே கூப்பிடாதே நம்மோடே ஸம்பந்தமில்லாதாரையோ இன்னுதாவது?' என்கிறுள்.

[என்சொல்லளவென்று தொடங்கி] - அவனுடைய வைலக்ஷண்யம் பேச்சினளவன்று; அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் மிகவும் து:ர்ஜ்ஞேயமாயிருக்கும் வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனு யிருந்துவைத்துத் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினுன். [அல்லிமலரென்று தொடங்கி] - என்னை இப்படி நோவுபடுத்தி வைத்த தான் வந்து ஸம்ஶ்லேஷியாவிட்டால் தன்னோடு ஸ்பர்ஶமுள்ளவற்றைத் தந்தாகிலும் என்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கிறிலன். என்னை யிப்படிநலிந்த இவனுக்குக் கூப்பிடாதே யாருக்குக் கூப்பிடுவோம்? சொல்லிகோள். [வல்லியென்று தொடங்கி]- பூங்கொடிபடர்ந்த சோலைகளும் வளவிதான வயலும் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரன். [குடந்தை] - கூப்பீடு கேட்கும்படி ஸந்நிஹிதனென்று கருத்து.

விடத்தே. விவரணம் - நிவாரகர் இத்யாதி. அந்வயத்தில் பாதவத்தை முந்தறச்சொல்லி, அநந்தரம் நீர்மையைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - விலக்ஷணவஸ்து இத்யாதி. (ரு)

ப.—அநந்தரம், அதிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அவாங்தும் அஶக்யமாம்படி ஸம்ஶயஜநகனான அவன், நம்மோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து ஈடுபடுத்தினபின்பு, வேறு ஆர்க்குக் கூப்பிடுவோமென்கிறாள்.

நினைக்குங்கால் - ஆராயப்பார்த்தோமாகில், தொல்லை - அஸாதாரணமாய், அம் - அநவயிகமான, சோதி - அவனுடைய தேஜஸ்ஸானது, என் - என்னுடைய, சொல்லளவு - சொல்லிலடங்குமது, அன்று - அன்று; இமையோர்தமக்கும் - (அதிஶயித ஜ்ஞாநரான) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், (நிஷ்கர்ஷிக்கவொண்ணாதபடி), எல்லையிலாதன-அபர்யந்தமான, கூழ்ப்பு - ஸம்ஶயத்தை, செய்யும் - விளைக்கும், அ - அந்த, திறம் - மேன்மையினுடையாட்டம், நிற்க - நிற்க: வல்லி - பூங்கொடியும், வளம் - அழகிய, வயல் - வயலும், சூழ் - சூழ்ந்த, குடந்தை - திருக்குடந்தையிலே, மா - ஶ்லாக்யமான, மலர் - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்கள், வளர்கின்ற - வளரும்படி சாய்ந்தருளின, மால் - ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹத்தையுடையவனைக்கொண்டு, எம் - என், மாமை - நிறத்தை, கொண்டான் - அபஹரித்தான், அல்லி - பூந்தாரினுடைய, மலர் - விகாஸத்தையுடைத்தான, தண்துழாயும் - திருத்துழாய்மாலையையும், தாரான்-தருகிறிலன்; இனி - (நாம் அவனாலே நலிவுபட்ட) பின்பு, (நலிந்த அவனையொழிய), ஆர்க்கு - ஆரிருக்கலாரிட்டு, பூசலிடுகோ - கூப்பிடுவோம்; (உறவுசெய்து அகப்படுத்தினவனையொழிய உறவில்லாதார்க்குக் கூப்பிட்டுப்ரயோஜநமென்)? சொல்லீர் - சொல்லிகோள்!

இ.—ஆறும்பாட்டில். நீ சொல்லுகிறபடியே எளியனல்லன், ஔர்ஸன் என்ன; ஸௌலஹநையும் ஔர்ஸஹநையும் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி நம்மைப் புகுரநிறுத்தினவன் வாசலிலே கூப்பிடாதே, ஸம்பந்தமில்லாதார் வாசலிலேயோ கூப்பிடுவது? என்கிறாள்.

[தொல்லையஞ்சோதி நினைக்குங்கால்] - ஆராயப்புகில். இதரவிஸஜாதீயமான விக்ரஹத்தை யுடையவன். [என்சொல்லளவன்று] - அவன் வைலக்ஷண்யம் என்னுடைய பேச்சினளவன்று. நான் ஓர் அவயவமிருந்து சொல்லுமளவோ அவன்பெருமை? [இமையோர் இத்யாதி] - அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அளவிறந்த ஸம்ஶயங்களைப் பண்ணும்; "யந்நாயம்ஸம்வாதஹ்ஸர்வஜா நாதிவாஸம்வஷட்" "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந". இமையோரென்று நித்யஸூரிகளாய். அவர்கள் * சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி நிற்க, ஈட்டியவெண்ணெய் தொடுவுண்ணப்போந்து மென்றுமாம். [அத்திறம்நிற்க வெம்மாமைகொண்டான்] - அம்மேன்மையுங் கிடக்கச்செய்தே, தன்ஸௌந்தர்யாதிகளைக்காட்டி என்நிறத்தைக் கொண்டான். என்னோடே இட்டுக்கொண்டல்லது பரியானாய், நம்முடைய நிறத்தைக்கொண்டது அந்தவைலக்ஷண்யத்தைப் பாராதே என்கிறாள். [அல்லிமலர்த் தண்துழாயுந்தாரான்] - இப்படி நோவுபடுத்தினவன்தான் வாராவிட்டால், தன்னோடு ஸ்பர்ஶமுள்ளவற்றைத் தந்தாகிலும் என்னையுஜ்ஜீவிப்பிக்கிறிலன். அபிமதம் கிட்டாதொழிந்தால் ஸத்தையை நோக்கவேண்டாவோ? [ஆர்க்கிடுகோ இத்யாதி] - நலிந்த இவனுக்குக் கூப்பிடாதே யாருக்குக் கூப்பிடுவோம்? சொல்லிகோள்! ஸம்பந்தமில்லாதார் வாசலிலே சென்று கூப்பிடவோ? [வல்லி இத்யாதி] - பூங்கொடிபரந்த சோலைகளும், வளவிதான வயல்களும் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரன். வளம் - அழகு. [மாமலர்க்கண் வளர்கின்றமாலே] - ப்ராப்தனானவன் மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற கண்கள் என்

னளவில் அலரக் காண்கிறிலேன். விஶேஷகடாக்ஷம்பண்ணக் காண்கிறிலே னென்கை. கூக்குரல் கேட்கைக்கு ஸந்நிஹித னென்கை. 'வல்லிவளவயல் சூழ்குடந்தை மாமலர்க் கண் வளர்கின்றமால் - தொல்லையஞ்சோதி நினைக்குங்கால்' என்றுதொடங்கி, 'ஆர்க்கிடு கோவினிப்பூசல் சொல்லீர்!' என்று அந்வயம்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு 'நீ சொல்லுகிறபடியே எளியனல்லன், துர்லபன்' என்ன; ஸுலபனாகிலும் துர்லபனாகிலும் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி நம்மைப்புகுர நிறுத்தினவன்வாசலிலே கூப்பிடாதே, ஸம்பந்தமில்லாதார் வாசலிலேயோ கூப்பிடுவேது?' என்கிறாள்.

[தொல்லையஞ்சோதிநினைக்குங்கால்] - ஆராயப்புக்கால், இதரவிஸஜாதீயமான விக்ரஹத்தையுடையவன். [என்சொல்லளவன்று]-அவனுடைய வைலக்ஷண்யம், என்னுடையபேச்சினளவன்று. நான் ஓர்அபலையிருந்து சொல்லுமளவோ அவன்பெருமை? [இமையோர்இத்யாதி]-எத்தனையேனும்அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அளவிறந்த ஸம்ஶயங்களைப் பண்ணுநிற்கும். "யந்நாயம்பகவாந்ப்ரஹ்மா ஜாநாதிபரமம்பதம்," (யந்நாயம்பகவாந்ப்ரஹ்மா ஜாநாதிபரமம்பதம்,) "நக்ராஹ்யஃகேநசித் க்வசித்." (நக்ராஹ்யஃகேநசித் க்வசித்) இதன்றிக்கே, இமையோர் என்கிறது - நித்யஸூரிகளையாய், அவர்கள் * சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்திநிற்க, தான் * ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப் போரும்படியாகவுமாம். [அத்திறம்நிற்க வெம்மாமை கொண்டான்] - அம்மேன்மையுங் கிடக்கச்செய்தே, தன் ஸௌந்தர்யாதிகளைக்காட்டி என்நிறத்தைக் கொண்டான். என்னோடே இட்டீடுகொண்டல்லது தரியாதானாய், நம்முடைய நிறத்தைக்கொண்டது தன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் பாராதேயன்றோ? [அல்லிமலர்த் தண்துழாயுந்தாரான்] - நம்நிறத்தைக்கொண்டால் தன்னோடே ஸ்பர்ஶமுள்ளதொன்றைத்தந்து நம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கலாமிறே, அது செய்கிறிலன். அது செய்

ஆறும்பாட்டு.—தொல்லையஞ்சோதி இத்யாதி. "அத்திறம்நிற்க வெம்மாமைகொண்டான் - ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல்சொல்லீர்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-நீசொல்லுகிற இத்யாதி. "குடந்தைமாமலர்க்கண்வளர்கின்ற" என்றத்தைப்பற்ற - ஸுலபனாகிலும் என்றது. "இமையோர்தமக்கும்" இத்யாதியைப்பற்ற - துர்லபனாகிலும் என்றது. "மால்" என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்பந்தமில்லாதார் என்றது.

"நினைக்குங்கால் - அஞ்சோதி" என்றதுக்கு பாவம் - ஆராயப்புக்கால் இத்யாதி. தன்பேச்சளவன்றோவென்ன-நான் ஓர்அபலை இத்யாதி. இவ்விடத்திலே-"நஸமேயே ஸ்துஶ்ரோதாஷ்ய நந்யஸ்ம விஶிஷ்ட்ய ஸ்வரூபவண்ணம் தஸ்யகுஷம் யோஷித் ஸ்திஷ்ட்டி" (வி-பு-௫-எ-௪௯). என்றது அநுஸந்தேயம். "தமக்கும்" என்றத்தை உபஜீவித்தருளிச்செய்கிறார் - எத்தனையேனும் இத்யாதி. ஸம்ஶயங்களை யென்றது-அறியாமைகளை யென்றபடி. ஸம்ஶயங்களைப்பண்ணுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்வயம்-யந்நாயம் இத்யாதி. "தஜ்ஞாதாஸ்ஜமஶோகதவஸவப்ரதாஷ்யத", இத்யுத்தரார்த்தம். "தவாஹுராத்ராஶ்வயெவாநேந்யேஷிஸஞ்ஜ்ஞகாஃ। ஸவெஷாம்ஸாக்ஷிபூதொஸௌநக்ராஹ்யஃகேநசித்க்வசித்" இதி (பாரத-மோ-௧௭௯-௪) ப்ரஹ்மருத்ரஸம்வாதே. ஸம்பந்தமில்லாதார் வாசலிலேயோகூப்பிடுவது' என்று - உபகாரம்சொல்லி' "மாமைகொண்டான்" என்று - அபகாரம்சொல்லுவானென்? என்ன - என்னோடே இத்யாதி இட்டீடு-விவாதம். அல்லி - உள்ளிதழ். தந்தானாகில் தரமோவென்ன-அதுசெய்தானாகில் இத்யாதி.

தாளுகில் பூவுக்குஇட்டோம்போலும் என்றிருக்கலாமே. [ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல்சொல்லிர்] - நம்மைநலிந்தவன் வாசலிலே கூப்பிடாதே ஆர்வாசலிலே கூப்பிடுவோம்? சொல்லிகோள்! [வல்லி இத்யாதி]. பூங்கொடிபடர்ந்த சோலைகளும், வளவிதான வயல்களும் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன். [மாமலர்க்கண் வளர்கின்றமால்] - ப்ராப்தனுனவன் மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிறகண் என்னளவில் அலரக் காண்கிறிலேன். விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணக்காண்கிறிலேனென்கை. கூக்குரல் கேட்கைக்கு ஸந்நிஹித னென்கை. 'வல்லிவளவயல்சூழ்குடந்தை மாமலர்க்கண் வளர்கின்றமால், தொல்லையஞ்சோதி' என்றுதொடங்கி, 'ஆர்க்கிடுகோவினிப்பூசல் சொல்லிர்' என்றந்வயம். (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

மாலரிகேசவன்நாரணன் சீமாதவன்கோவிந்தன்வைகுந்தனென்றென்று
ஓலமிடஎன்னைப்பண்ணிவிட்டிட்டு ஒன்றும்உருவுஞ்சுவடுங்காட்டான்
ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்! என்னுடைத்தோழியர்காள்!என்செய்கேன்?
காலம்பலசென்றுங்காண்பதானை உங்களோடெங்களிடையில்லையே.

ஆ.—(மாலரி) - இப்படி கூப்பிடச்செய்தேயும் தன்னைக்காட்டாதிருக்கிற அவனை ஆசைப்படுவாருண்டோவென்னில், — ஆஶ்ரிதவத்ஸலன், ஆஶ்ரிதார்த்திஹரன், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வபாவன், ஸர்வஶக்தி, ஸமஸ்தகல்யாணகுணநிதி, ஶ்ரிய:பதி, பரமஶீலவான், ஶ்ரீவைகுண்டநிலயன் என்றுகூப்பிடும்படி பண்ணிவிட்டிட்டு ஒன்றும் உருவும் சுவடுங்காட்டான்; ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்! என்னுடைத் தோழியர்காள்! என்செய்கேன்? வ்யஸநம் பொறுக்கலாயிருக்கிறதில்லை; காலம்பலசென்றும் உங்களானையே கண்டல்லதுவிடேன்; நீங்கள் இதற்குவிரோதத்தைப்பண்ணில் உங்களோடும் உறவில்லையென்கிறுர்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், 'அவனைக்கண்டு முடிகையரிது இத்தைவிடவில்லையே' என்று உறவுமுறையார்அலைக்க; அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலேயகப்பட்ட நான் காலமெல்லாம் கூடவாகிலும் அவனைக் கண்டல்லதுவிடேன், தத்விரோதிகளான உங்களோட்டை ஸம்பந்தம் எனக்குவேண்டாவென்கிறுள்.

பூவுக்கிட்டோம் போலுமென்றது - காமுகர் காமிநிகளுக்குஇட்டதென்றபடி. பூவுக்கிட்டோமென்று - காமிநிகளுக்கிட்டத்தை. பூவுக்கிட்டோமென்று- ஸங்கேதச்சொல். இத்தால் - அவன் திருத்துழாய்தந்தானாகில், நாமும் பூவுக்கிட்டதென்றிருக்கலாமென்றுகருத்து. "இனி - ஆர்க்கு - பூசல் - இடுகோ - சொல்லீர்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - நம்மை நலிந்தவன் இத்யாதி. "வல்லி"என்றது -சோலைக்கும் உபலக்ஷணம். வளவிதான - அழகிதான. தாத்பர்யம் - ப்ராப்தனுனவன் இத்யாதி. மா - ஶ்லாக்யமாய், மலர் - மலர்ந்த என்றபடி. கீழ்வாக்யத்துக்கு பாவம் - விஶேஷகடாக்ஷம் இத்யாதி-"குடந்தைமாமலர்க்கண் வளர்கின்ற" என்றதுக்கு பாவம்-கூக்குரல் இத்யாதி. வல்லிவளவயல் என்றுதொடங்கி, மால் - நினைக்குங்கால் - தொல்லையஞ்சோதி என்றுதொடங்கி, பூசல்சொல்லீர் இத்யந்வய:. (௬)

[மாலரியென்று தொடங்கி] - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் மிகவும் வ்யாமுக்தன், அவர்களுடைய ப்ரதிகூலங்களைப் போக்குமவன், அவர்கள் நித்யாநுபவம் பண்ணுநின்றாலும் விடவொண்ணாதபடியான அழகிய திருக்குழலையுடையான், ஆஸ்ரிதவத்ஸலன், இக்குணங்களுக்கெல்லாம் அடியாம்படி நீர்மையுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபன், ஆஸ்ரிதர்க்கு அத்யந்தஸுலபன், இங்ஙனேயிருக்கிற இவன் அத்யந்தம் பரிபூர்ணனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் என்று நிரந்தரமாகக் கூப்பிடும்படிபண்ணிச் சமைத்து என்னை அசேதநங்களைப் பொகடுமாபோலே பொகட்டுத் தன்னையும் காட்டுகிறிலன்; தானின்னவிடத்திலானென்று அறிகைக்கீடாக அடையாளம் ஒன்றும் காட்டுகிறிலன். [ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்] - பண்டுபோலே நீங்கள் தரித்திருக்க நான் காணவல்லேனே என்று கருத்து. [ஆணை] - அவனாணை.

ப.—அநந்தரம், அபிநிவேசஜநகமாய் ஆஸ்ரிதோபகாரகனுடைய ஆகாரங்களை அநுபவித்தீடுபட்ட நான் அநேககாலஞ் சென்றேயாகிலும் கண்டல்லது விடேன்: விலக்குகிற உங்களோடு எங்கள்பக்கல் ஒருதொடக்கமில்லை என்கிறாள்.

மால் - ஆஸ்ரிதவ்யாமுக்தனானவன், (அந்தவ்யாமோஹத்தாலே), அரி - அவர்கள்பாபங்களை அபஹரிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையவன், (நிவ்ருத்தபாபரானார்க்கு நித்யாநுபாவ்யமான துணையாம்படி), கேசவன் - ப்ரஸஸ்தகேசனானவன், நாரணன்-(கீழ்ச்சொன்ன வ்யாமோஹாதிகளுக்கெல்லாம் தளமான) நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையுடையவன், சீமாதவன் - (இக்குணங்களை ப்ரவ்ருத்தமாக்கும் லக்ஷ்மிக்குப் பதியானவன்; (ஸ்ரீபதித்வ நாராயணத்வங்கள் நிறம்பெறும்படி பிறந்து), கோவிந்தன் - ஆஸ்ரிதஸுலபனானவன், வைகுந்தன் - (ஸுலபதையைக்கண்டு ஆஸ்ரயித்தார்க்குக்கொடுக்கும்) பரிபூர்ணவிபூதியையுடையவன், என்றென்று - என்றென்று இந்தஸ்வபாவங்களைப்பலகாலுஞ் சொல்லி, (ஒருகார்யார்த்தமாகவன்றியே), ஓலமிட - ஆர்த்தியதிஸயத்தாலே கூப்பிடும்படி, (இதுவே ஸ்வபாவமாக), என்னை - என்னை, பண்ணி - பண்ணி, விடடு - கைவிட்டு, இட்டு - பொகட்டு, ஒன்றும் - ஒருப்ரகாரத்தாலும், உருவும் - தன்வடிவையும், சுவடும் - தன்னைக்கிட்டுகைக்குறுடாயிருப்பதோரடையாளத்தையும், காட்டான் - காட்டுகிறிலன்; (என்னைவிலக்குவதாக உத்யோகித்து), ஏலம் - ஏலம்போலே ஸ்ரமஹரமான பரிமளத்தையும், மலர் — பூவையுமுடைத்தாயுள்ள, குழல் - குழலையுடைய, அன்னைமீர்காள் - அன்னைமீர்காள்! (ஏவம்விதைகளாய்), என்னுடை-எனக்கு அஸாதாரணைகளான, தோழியர்காள் - தோழிமீர்காள்! (அவன்ஈடுபடுத்தி முகங்காட்டாதொழியில்), என்செய்கேன் - என்னாலேசெய்யலாவதென்? என்றான்! ('இப்போதைக்கு விட்டுப்பிடி' எனினும்), பலகாலும் - காலதத்த்வமுள்ளதனையும், சென்றும் - சென்றாகிலும், ஆணை-ஆணையே, காண்பது - காணக்கடவேன்; உங்களோடு - (இந்த வ்யவஸாயத்தைக் குலைக்கநினைக்கிற) உங்களோடு, எங்கள் - எனக்கு, இடை - ஒருஸம்பந்தம், இல்லை - இல்லை. கேவலம் ஆணையென்றது - அவன் நாமக்ரஹணம் பண்ணுமைக் கென்றுகருத்து. அல்லது, உறவில்லாத இவர்களை ஆணையிடக்கூடாதிறே.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவனைக் கண்டுமுடிகை யரிது, விடவில்லையேயென்று உறவுமுறையார் அலைக்க; அவன்குணங்களிலேயகப்பட்ட நான் காலமெல்லாம் கூட

வாகிலும் அவனைக் கண்டல்லதுவிடேன், தத்விரோதிகளான உங்களோட்டை ஸம்பந்தம் எனக்குவேண்டா என்கிறாள்.

[மால்] - ஆஶ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹமே வடிவாகவுடையவன். * பொய்ந்நின்ற ஞானந்தொடங்கி, இவ்வளவும் வரக் கூப்பிடப்பண்ணின வ்யாமோஹம். [அரி]- ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநஶீலன். [கேசவன்] - நித்யாநுபவம் பண்ணாநின்றாலும் விடவொண்ணாத ப்ரஶஸ்தகேஶன். [நாரணன்] - ஆஶ்ரிதர்பக்கல் குணாகுணநிரூபணம் பண்ணாத வாத்ஸல்யத்தை யுடையவன். [சீமாதவன்] - இந்தகுணங்களுக்கெல்லாம் அடியான நீர்மையையுடைய பிராட்டிக்கு வல்லபன். [கோவிந்தன்] - லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தாலே ஆஶ்ரிதர்க்குக் கையாளாயிருக்குமவன். [வைகுந்தன்] - இப்படியிருக்கிறவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான ஸ்ரீவைகுண்டநாயன். [என்றென்று]-ஒருகாலிருகால் சொல்லுகையன்றிக்கே நிரந்தரமாக. [ஓலமிட] - காரியப்பாடறக் கூப்பிடும்படி. [என்னைப்பண்ணி] - "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய" என்கிறபடியே இதுவே யாத்ரையாகப் பண்ணி. [விட்டு] என்னைத் தன்பக்கலினின்றும் பிரித்து. [இட்டு] - அசேதநவத் போகட்டு. [ஒன்றும் உருவுசுவடுங் காட்டான்] - தன்வடிவைக் காட்டுகிறிலன் தானிருந்தவிடத்துக்கு ஓர் அடையாளம் காட்டுகிறிலன். "தாஸாமாவிரபூச்சௌரி:" என்கிறபடியே வடிவைக்காட்டுதல் ராமாஶ்ரமத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, "ஹோமதா யத்ருயதூமாக்ரம் த்ருஷ்டிம்ஸமாவ்ருணோதியே" என்கிறபடியே தூமாதிகள் அடையாளமானாற்போலே, இருந்தவிடத்துக்கு ஸூசகம் காட்டுதல் செய்கிறிலன். [ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்] — நீங்கள் பண்டிருக்கக் கண்டாற்போலேயிருக்கக் காணவல்லேனே யென்கிறாள். ஏலம்போலே கமழுகிற நறுநாற்றத்தையுடைய மலர். நான் இப்பாடுபட ஒப்பனையில் குறியழியாதிருக்குமவர்களன்றோ நீங்கள். [என்னுடைத் தோழியர்காள்] - உங்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்குமதில்லை, என் ப்ரியமேயிறே யுங்களுக்கு உத்தேஶ்யம். [என்செய்கேன்] - தன்வடிவைக் காட்டுதல், இருந்தவிடத்துக்கொரு சுவடு தெரிவித்தல் செய்கிறிலன். மேல் நான் செய்யவடுப்பதென்? என்ன; எங்களைக் கேட்கில் விட்டுப்பற்ற வடுக்குமென்ன,—[காலம்பலசென்றும் காண்பது] - காலமெல்லாங் கூடவாகிலும் கண்டல்லது மீளேன். சொல்லலாமத்தனையல்லது செய்யப்போமோ? என்ன, [ஆணை] - அவனுடையஆணை விடுகிறவர்களோடு ஸம்பந்தமில்லாமையாலே யவர்களாணையிடாளே! இப்படி இவள் ஆணையிடச் செய்தேயும் தங்கள் சாபலத்தாலே சிலசொல்லப்புக. [உங்களோடு எங்களிடையில்லையே] - உங்களோடு எனக்கு ஒருஸம்பந்தமில்லை: நீங்களொன்றும் சொல்லவேண்டா? என்கிறாள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவனைக்கண்டு முடிகைஅரிது, விடவல்லையே என்று உறவுமுறையாரலைக்க; அவன் குணங்களிலே அகப்பட்ட நான் காலமெல்லாம்கூடவாகிலும் அவனைக்கண்டல்லது விடேன்: தத்விரோதிகளான உங்களோட்டை ஸம்பந்தம் எனக்கு வேண்டா என்கிறாள்.

ஏழாம்பாட்டு.—மால் இத்யாதி. "காலம்பலசென்றும்காண்பது ஆணை, உங்களோடெங்களிடையில்லையே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவனை இத்யாதி. முடிகை - தலைக்கட்டுகை.

[மால்] - ஆஶ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹமே வடிவாகவுடையவன். * போய்ந் நின்றளுநாந் தொடங்கி, இவ்வளவும்வரக் கூப்பிடப்பண்ணின வ்யாமோஹம். [அரி] - விரோதிநிரஸநஶீலன். [கேசவன்] - காலமெல்லாம் அநுபவியாநின்றாலும் மீளவொண்ணாதபடி ப்ரஶஸ்தகேஶன். [நாரணன்] - ஆஶ்ரித வத்ஸலன். [சீமாதவன்] - அதுக்கடியான ஶ்ரியஃபதியானவன். [கோவிந்தன்] - அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆஶ்ரிதர்க்குக் கையாளாயிருக்குமவன். [வைகுந்தன்]-இதுக்கெல்லாம்அடியான மேன்மையையுடையவன். [என்றென்று] - நிரந்தரமாக [ஓலமிட] – காரியப்பாடறக் கூப்பிடும்படி. [என்னைப்பண்ணி] - † "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய" (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம்வநவாஸாய) என்கிறபடியே, இதுவேயாத்ரையாகப் பண்ணி. [விட்டு]-என்னைத் தன்பக்கலினின்றும் பிரித்து. [இட்டு] - அசேதநவத் போகட்டு. [ஒன்றும்உருவும்சுவடுங்காட்டான்]-தன்வடிவைக்காட்டுகிறிலன், தானிருந்தவிடத்துக்கு ஓரடையாளங்காட்டுகிறிலன். ‡ "தாஸாமாவிரபூத்" (தாஸாமாவிரபூத்) என்கிறபடியே வடிவைக்காட்டுதல், ராமாஶ்ரமத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு யஜ்ஞதூமாதிகள் அடையாளமானாற்போலே, இருந்தவிடத்துக்கு ஒருஸூசகம்காட்டுதல் செய்கிறிலன். [ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள்] - நீங்கள் பண்டிருக்குமாபோலே நான் உங்களை என்று காணக்கடவேன்? [ஏலமலர்] - ஏலம்போலே கமழுகிற பரிமளத்தையுடைய மலர். [என்னுடைத்தோழியர்காள்]-உங்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்குமதில்லை. என்ப்ரியமேபிறே உங்களுக்கு உத்தேஶ்யம். [என்செய்கேன்]-ஓரடையாளமும் காணாத நான் இனி எத்தைச் செய்வேன்? எங்களைக்கேட்கில் விடவடுக்குமென்ன, - [காலம்பலசென்றும்காண்பது] - காலமெல்லாம் கூடவாகிலும் கண்டல்லது மீளேன். அது செய்துதலைக்கட்டலாவதொன்றல்லகாணென்ன; - [ஆணை]-விடுகிறவர்களாணையிடாளிறே. பற்றுகிறவனாணை யிடுகிறாள். இப்படி துணியச்செய்தேயும் ஹிதஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்கள்: [உங்களோடு இத்யாதி] - உங்களோடு எனக்கு ஒரு ஸம்பந்தமில்லை; எனக்கு நீங்கள் ஹிதஞ்சொல்லவேண்டா. (எ)

அந்த வ்யாமோஹமேதென்ன - போய்நின்ற இத்யாதி. அன்றிக்கே, ஸ்வவிஷயே வ்யாமோஹமாக அர்த்தாந்தரமாதல். "என்றென்றோலமிட" என்கையாலே - காரியப்பாடறக் கூப்பிடும்படி என்றது. காரியப்பாடாவது - ஶ்யாதிலாஜ பூஜாபேக்ஷை. சுவடு - அடையாளம். "உருவும்சுவடும் - ஒன்றும் - காட்டான்" என்று அந்வயம். அப்படி காட்டினவிடமுண்டோ? என்ன - தாஸாம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். இப்போது ஏலமலர்க்குழலாயிருக்கிறார்களோ? என்ன - நீங்கள்பண்டு இத்யாதி. "என்னுடை" என்றதுக்கு பாவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஆராணை இடுகிறது?என்ன-விடுகிறவர்கள் இத்யாதி. 'ஏலமலர்க்குழலன்னைமீர்காள், என்னுடைத்தோழியர்காள் - மாலரி' என்றுதொடங்கி 'உருவும்சுவடும் - ஒன்றும் - காட்டான் - என்செய்கேன், காலம்பல' என்றுதொடங்கி,'இடையில்லையே' இத்யந்வய:. (எ)

---

† ரா - அ - ௯௦ - ௫.   ‡ பாக - ௧ - ௩௦ - ௬௨ - ௨.

எட்டாம் பாட்டு.

இடையில்லையான்வளர்த்தகிளிகாள்! பூவைகள்காள்! குயில்காள்! மயில்காள்!, உடையநம்மாமையுஞ்சங்கும்நெஞ்சும் ஒன்றுமொழியவொட்டாது கொண்டான், அடையும்வைகுந்தமும்பாற்கடலும் அஞ்சனவெற்புமவைநணிய, கடையறப்பாசங்கள் விட்டபின்னையன்றி அவனவைகாண்கொடானே.

ஆ.—(இடையில்லை) - தன்னை ப்ரதிஷேதிக்கிற அன்னைமாரோடும் உறவறச்செய்தையும் அவனைக்காணாதொழிந்தவாறே, தான்வளர்த்த தன்னுடைய லீலோபகரணமான கிளிகள், பூவைகள், குயில்கள், மயில்களென்கிற இவற்றோடுள்ள ஸம்பந்தமாகாதே அவனைக்காண்கைக்கு ப்ரதிபந்தகமென்றுபார்த்து, அவற்றைநோக்கிச்சொல்லுகிறாள்: அவன் நம்முடைய நிறமும், வளையும், நெஞ்சும் தொடக்கமாகவுள்ள ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக்கொண்டுபோனானாகிலும், பரமப்ராப்யமான திருநாடும், திருப்பாற்கடலும், திருமலையும் தன்னையாசைப்பட்டார்க்குக் காணல் நணியவாகில் காட்டாதொழிவானென்? என்னில், - உங்கள்பக்கலுள்ள ஸங்கம் நிஶ்ஶேஷமாகப்போனாலல்லது அவன் அவைகாண்கொடான்: ஆகலால் இனி உங்களோடும் உறவில்லையென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், கிளிகள் பூவைகள் தொடக்கமான பரிகரங்களில் தனக்கு உண்டான நைரபேக்ஷ்யத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

[இடையில்லை] - என்பக்கல் அவகாஶமில்லை. [உடைய நம்மாமையென்று தொடங்கி] - நம்முடைய மாமைதொடக்கமான பரிகரங்களை நிஶ்ஶேஷமாகக் கொண்டவன் சேரும் பரமபதம், திருப்பாற்கடல், திருமலை இவ்விடங்களிற்செல்லுகையில் ஓருமையில்லை; இப்போது நமக்குஅரிதாவரனென் என்னில்? வாஹ்யருசிகள் நிஶ்ஶேஷமாகப் போனாலல்லது அவற்றைக்காட்டான்.

ப—அநந்தரம், நிஸ்ஸங்கர்க்கல்லது அவன் ஸுலபனாகாதபடியாலே முன்பே வஸ்த்ரவர்க்கத்தில் ஸங்ராஹித்யஞ்சொன்னளாய், தன் லீலோபகரணங்களான ஶுகஶாரிகாதிவிஷயமான ஸங்ராஹித்யத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

யான் - யான், வளர்த்த-வளர்த்துப்போந்த, கிளிகாள்-கிளிகாள்! பூவைகள்காள் - பூவைகாள்! குயில்காள் - குயில்காள்! மயில்காள் - மயில்காள்! (உங்களுக்கு), (என்பக்கல்), இடை - ஓரவகாஶம், இல்லை - இல்லை; நம்முடைய - நம்முடையதான, மாமையும் - நிறத்தையும், சங்கும் - வளையையும், நெஞ்சும் - நெஞ்சையும், ஒன்றும் - ஒன்றும், ஒழிய - அவஶேஷிக்க, ஒட்டாது - ஒட்டாதே, கொண்டான் - அபஹரித்துக்கொண்டவன், அடையும் - எட்டாதபடிபோயிருக்கிற, வைகுந்தமும் - பரமபதமும், பாற்கடலும் - திருப்பாற்கடலும், அஞ்சனவெற்பும் - திருமலையுமாகிற, அவை - ப்ராப்யஸ்தலங்களானவை, நணிய - கிட்டியநுபவிக்கக்குறையில்லை: பாசங்கள் - (இதரவிஷயத்தில்) ஸங்கங்களை, கடையற - ஸவாஸநமாக, விட்ட - விட்ட, பின்னை - பின்பு, அன்றி - அல்லது, அவன்-ப்ராப்யபூதனானவன், அவை - அந்த ஸ்தாநங்களை, காண்கொடான் - காணக்கொடான்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், கிளிதொடக்கமான லீலாபரிகரங்களில் தனக்கு உண்டான அநாதரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

[இடையில்லை] - உங்களுக்குஎன்பக்கல் ஓரவகாஶமில்லை. [யான்வளர்த்தகிளிகாள்] - பழமைகொண்டு பின்னாட்டுகிறிகோளன்றோ நீங்களும்? [பூவைகள்காள்இத்யாதி] - முன்பு இவள் ஆதரித்தவை அவனுடைய லீலோபகரணங்களிலும் குவாலிறே; அவையெல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடி. [உடைய இத்யாதி] - எல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடிக்கு ஹேதுசொல்லுகிறாள்: நம்முடைத்தான நிறமும், வளையும், நெஞ்சும், வாஹ்யங்களோடு ஆந்தரங்களோடு வாசியற நம்பக்கலொன்றும் ஶேஷியாதபடி கைக்கொண்டவன்சேரும் பரமபதமும்; இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் நேராகக்கொண்டு எட்டவொண்ணாத நிலத்திலேபோய்ப் பாரித்து வெற்றிகொண்டாடியிருந்தானென்கை. [பாற்கடலும்] - அத்தோடு தோள்தீண்டியான திருப்பாற்கடலும். [அஞ்சனவெற்பும்] - திருமலையும் பரமபதத்தோடொக்கச் சொல்லலாயிருக்கிறதாயிற்று. [அவைநணிய] - ப்ராப்யபூமியானவை நமக்குக் கிட்டிற்றின. ஆனால்,புக்கநுஹவிக்கத்தட்டேன்? என்ன,- அவனுகிறான் - சுணையுடையனுயிருப்பானொருவன், புறம்பேயுமொருவிஷயத்திலே நசைகிடக்க ஸ்வாநுபவத்தைக் காட்டிக்கொடான். [கடையறஇத்யாதி] - பின்னாட்டாதபடி நிஶ்ஶேஷமாக வாஹ்பருசிபோனாலல்லது ஹேஹஸ்யூாநங்களைக் காட்டிக்கொடான். கீழே,"வணங்குமாறறியேன்" என்று ப்ராபகாஹஸங்களைவிட்டாராய், இங்கே ப்ராப்யாஹாஸங்களை விட்டேனென்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. கிளிகள்தோடக்கமான லீலோபகரணங்களில் தனக்கு உண்டான அநாதரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

[இடையில்லை] - என்பக்கல் உங்களுக்கு ஓரவகாஶமில்லை. [யான்வளர்த்த கிளிகாள்] - பழமைகொண்டு பின்னாட்டுகிறிகோளிறே நீங்களும். [பூவைகள்காள் இத்யாதி] - முன்பு இவள்ஆதரித்தவை, அவனுடைய லீலோபகரணங்களிலும் குவாலிறே; அவையெல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடி. [உடைய இத்யாதி] - எல்லாவற்றிலும் நசையற்றபடிக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது: நம்முடைத்தான நிறமும், வளையும், நெஞ்சும், வாஹ்யங்களோடு ஆந்தரங்களோடு வாசியற நம்பக்கல் ஒன்றும் ஶேஷியாதபடி கைக்கொண்டவன். [அடையும்வைகுந்தமும்] - சேரும் பரமபதமும். இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் நேராகக்கொண்டு, எட்டவொண்ணாதநிலத்திலேபோய்ப் பாரித்து வெற்றிகொண்டாடியிருந்தா னென்கை. [பாற்கடலும்] - அத்தோடு தோள்தீண்டியான திருப்பாற்கடலும். [அஞ்சனவெற்பும்] - திருமலையும் பரமபதத்தோடொக்கச் சொல்லலாயிருக்கிறதாயிற்று. [அவைநணிய] - ப்ராப்யபூமியானவை கிட்டிய: கிட்டிற்றின. ஆனால், அநுஹவிக்கத் தட்டேன்? என்ன, - அவன் சுணையுடையவன், புறம்பேயும் ஒருவிஷயத்திலே நசை

எட்டாம்பாட்டு.—இடையில்லை இத்யாதி. "மயில்காள்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - கிளிகள் இத்யாதி.

இடை - அவகாஶம். "யான்வளர்த்த" என்றதுக்கு ஹாவம் - பழமைகொண்டு இத்யாதி. கிளிதொடக்கமானவற்றில் வ்யாவசநத்துக்கு ஹாவம்-முன்பு இவள் இத்யாதி. "உடைய நம்" என்றது - நம்முடையதான என்றபடி. ஒழியவொட்டாது - ஶேஷிக்கவொட்டாதபடி. "அடையும்" என்றது - ஈஶ்வரனைச்சேருகிற என்றபடி. "கொண்டான் அடையும்வைகுந்தமும்" என்றுகூட்டி ஹாவம் - இத்தலையிலுள்ளதெல்லாம் இத்யாதி. ப்ரவேஶத்திலே - இத்திருவாய்

கிடக்க ஸ்வாநுபவத்தைக் காட்டிக்கொடான். [கடை இத்யாதி] - பின்னுட்டாதபடி ஸவாஸநமாக வாஹ்யருசிபோனாலல்லது ஹேய ஸ்த்தாநங்களைக் காட்டிக்கொடான். கீழே - "வணங்குமாறறியேன்" என்று ப்ராபகாபாஸங்களை விட்டார்; இங்கே - ப்ராப்யா பாஸங்களை விடுகிறார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னைக்†கைசெயப்பாலதோர் மாயந்தன்னால், மாண்குறள்கோலவடிவுகாட்டி மண்ணும்விண்ணும் நிறையமலர்ந்த, சேண்சுடர்த்தோள்கள்பலதழைத்த தேவபிராற்குஎன் நிறைவினொடு,நாண்கொடுத்தேனினியென்கொடுக்கேன்? என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள் !

ஆ.—(காண்கொடுப்பானல்லன்) - உனக்குத் தன்னைக்காட்டானோ என்னில்?—ஸ்வவ்யதிரிக்தவிஷயஸங்கம் விட்டாலல்லது ஆர்க்கும் தன்னைக்காட்டானென்று அவற்றை நோக்கிச் சொல்லி, தத்தர்ஸனார்த்தமான ஸ்வோத்யோகத்தை ப்ரதிபந்திக்கைக்காக, "அவனையாசைப்பட்டு, இதுக்குமுன்பு உன்னுடைய உபகரணங்களை இழந்தாற்போலே இன்னமுள்ளவற்றை இழவாதேயிருக்கப்பார்க்கில் அத்தைவிடு" என்று அந்யாராயிருப்பார் சொல்ல; அவர்களைநோக்கி, "ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாயிருந்த ஸர்வேஸ்வரனாலும் இப்படி நிர்மிக்கமுடியாது" என்னும்படி ஆஸ்சர்யமாய், நிரதிஶய ஸௌந்தர்யவிஸிஷ்டனுமாய், ஸர்வவஸீகரணமான தன்னுடைய மாண்குறள் கோலவடிவு காட்டி, மஹாபலியுடைய ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் அபஹரித்து, நெய்தல்பூவலர்ந்தாற்போலே ஸர்வலோகமும் நிறையும்படி மலர்ந்த திருமேனியையும், கற்பகச்சோலை தழைத்தாற்போலே தழைத்த நிரதிஶயோஜ்ஜ்வலமான திருத்தோள்களையும் உடையனாயிருந்த தேவபிராற்கு என்நிறைவினோடு நாண்கொடுத்தேன்; இனி என்கொடுக்கேன்? என்னுடை நன்னுதல் நங்கைமீர்காள்! என்று சொல்லுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "இதுவே துணிவாகில் உன்னையும் உனக்குள்ளனவும் இழக்கிறாயிறே" என்று சொன்ன தாய்மாரைக் குறித்து, பண்டேநிறைவும் லஜ்ஜையும் இழந்தேன்: இனி எத்தையிழப்பது? என்கிறாள்.

[காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னை] - ஸ்வயத்நத்தால் காணப்புகில் எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் தன்னைக்காட்டும் ஸ்வபாவனல்லன். [கைசெயப் பாலதென்று தொடங்கி] - மஹாபலியை வஞ்சிக்கைக்காக அக்ரித்ரிமமான குறள் வடிவைக்காட்டி ஸமஸ்தலோகமும் விம்மும்படிவளருவதுஞ் செய்து நீண்டு ஒளியையுடைத்தான பலதோள்களையுமுடையனாய் தேவர்களுக்கு உபகாரகனானவனுக்கு. [கைசெயற் பாலது] - வேணுமென்று உயிர்பெறப் பண்ணினாற்போலே யிருக்கையென்றுமாம்.

மொழி ப்ராப்யப்ரதாநமென்று சொன்னத்தை இங்கேகாட்டுகிறார் - கீழேவணங்குமாறு இத்யாதி. 'நம் - உடைய - மாமையும் சங்கும்' என்றுதொடங்கி, காண்கொடான்; ஆகையாலே, யான் வளர்த்த என்றுதொடங்கி, இடையில்லை இத்யந்வய:. (அ)

† கைசெயற்பாலதோர் என்றும் பாடம்.

[என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்]-இஃதின் வைலக்ஷண்யம் அறியாமையாலே அழகையுடையராய் பூர்ணைகளாய்த் தனக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறபடியைச் சொல்லி ஸம்போதிக்கிறாள்.

ப—அநந்தரம், வாமநவேஷத்தைக்காட்டி அநங்யார்ஹமாம்படி ஜகத்தை அளந்துகொண்ட ஸர்வேஸ்வரனுக்கு என்னுடைய பூர்த்தியோடே லஜ்ஜையுமிழந்தேன்; இனி எத்தைக்கொடுப்பேன்? என்கிறாள்.

ஆர்க்கும்-எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும், (ஸ்வயத்நத்தாலே), தன்னை - தன்னை, காண்கொடுப்பான் அல்லன் - காணக்கொடுக்குமவனல்லனாய் வைத்து, (ஆஸ்ரிதார்த்தமாக), மாயந்தனால் - தன்வஞ்சநத்தாலே, கைசெய் - கைத்தொழிலுக்கு, அப்பாலது - அப்பாலாய், ஓர் - அத்விதீயமான, கோலம் - ஸௌந்தர்யத்தையுடைய, மாண் - அர்த்தியான, குறள்வடிவு - வாமநவேஷத்தை, காட்டி - காட்டி, (அநந்தரத்திலே), மண்ணும் - பூமியும், விண்ணும் - ஊர்த்வலோகமும், நிறைய - நிறையும்படியாக, மலர்ந்த - விஸ்த்ருதனாய், சேண் - ஓங்கி, சுடர் - உஜ்ஜ்வலமான, பல - பல, தோள்கள் - தோள்களும், தழைத்த — தழைத்திருக்கிற, தேவபிராற்கு - ப்ரஹ்மருத்ராதிபதியான அவனுக்கு, என் - எனனுடைய, நிறைவினோடு - ஸ்த்ரீத்வபூர்த்தியோடே கூட, நாண் - லஜ்ஜையையும், கொடுத்தேன் - கொடுத்தேன்; என்னுடை - என்னோடு உறவுஉடையீர்களாய், நல் - உஜ்ஜ்வலமான, நுதல் - நெற்றியையுடைய, நங்கைமீர்காள் - குறைவற்றவர்களே! (ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களிரண்டும் இழந்தபின்), இனி - இனி, என் - எத்தை, கொடுக்கேன் - கொடுப்பேன்?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "இதுவேதுணிவாகில் ஆத்மாத்மீயங்களை நேராக இழக்கிறாயிறே" என்ற உறவுமுறையாரைக் குறித்து, முன்பே அடைய இழந்திலேனோ? இனி எத்தையிழப்பேன்? என்கிறாள.

[காண்கொடுப்பானல்லன் ஆர்க்குந்தன்னை]-எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞானர்க்கும், ஸ்வயத்நத்தாலே யறியப்புகில், தன்படிகளைக் காட்டிக்கொடாத ஸ்வபாவன். [கைசெய இத்யாதி] - [மாயந்தன்னால் - கைசெயப்பாலதோர் - கோலம் - மாண்குறள் - வடிவுகாட்டி] - மாயந்தன்னால் - க்ரித்ரிமத்தாலே. க்ரித்ரிமமாவது — உபயவிபூதியுக்தனான தான் ஒன்றுமில்லாதானாய் வருகையும், ஶ்ரிய:பதியான தன்னை அர்த்தியாக்குகையும, சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்துகொள்ளுகையும். [கைசெயப்பாலதான - கோலவடிவு] - கைசெய் - கைசெய்கைக்கு அப்பாலதான அழகையுடைய வடிவு. கைசெய்கையை - கைசெய் என்று குறைத்துக் கிடக்கிறது: அக்ரித்ரிமமான அழகையுடைய வடிவென்கை. கைசெயலென்கையாலே - உயிர்பெறவெழுதினாற்போலேயிருந்துள்ள கோலவடிவென்றுமாம். [மாண்குறள் - வடிவு]-இரப்பிலேதகணேறி அபரிச்சேத்யனான தான் வாமநவேஷனாய். [காட்டி] - மஹாபலியைவஞ்சிக்கைக்காக அக்ரித்ரிமமான குறள்வடிவைக் காட்டி. [மண்ணும் விண்ணும் நிறைய மலர்ந்த] - கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரம் ஸமஸ்தலோகங்களும் விம்ம வளர்ந்த. [சேண்சுடர்த் தோள்கள் பலதழைத்த] - நீண்டு ஒளியையுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே பலதோள்களை யுடையவன். [தேவபிராற்கு] - இந்த்ரனிழந்த ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து தேவர்களுக்கு உபகாரகனானவனுக்கு. [என்நிறைவினோடு நாண்கொடுத்தேன்] - இந்த்ரன் ராஜ்யம்பெற்றான், மஹாபலி ஔதார்யம்பண்ணிப் போனான், நான் எனக்கு ஸர்வ

ஸ்வம்மான அடக்கத்தையும் லஜ்ஜையையுமிழந்தேன். [இனி என்கொடுக்கேன்] - இனி எத்தைக்கொடுப்பேன்? [என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்] - இத்தைஃதுஃ:வம்அறியாமையாலே அழகிலும் குறைவற்றுப் பூர்ணைகளாய் எனக்கு ஹிதஞ்சொல்லலாமிறே யுங்களுக்கென்கிறாள். கீழே நாலாம் பாட்டிலேயும் "இனி என்கொடுக்கேன்" என்று சொல்லிற்று: இதுக்கும் அதுக்கும் வாசியென் என்னில்?—பெரியதிருவடி முதுகிலிருப்பிலும் கையும் திருவாழியுமான சேர்த்தியிலும் தோற்று மாயக்கூத்தனையாசரித்துக் கலக்கச்சென்று கிட்டாமையாலே வந்த இழவு - அதில்; ஸ்ரீவாமநனுடைய அழகிலும் சீலத்திலும் தோற்று மஹாபலியைப்போலே ஸர்வஸ்வத்தையும் இழந்தேன் என்கிறது - இதில்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. "இதுவே துணிவாகில் ஆத்மாத்மீயங்களை நேராக இழக்கிறாயிறே" என்ற தாய்மாரைக்குறித்து, 'முன்பே அடைய இழந்திலேனோ? இனி எத்தை இழப்பது?' என்கிறாள்.

[காண்கொடுப்பானல்லனார்க்குந்தன்னை] - ஸ்வயத்நத்தாலே காணநினைப்பார் எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரேயாகிலும், தன்னைக்காட்டும் ஸ்வபாவனல்லன். [கைசெய் இத்யாதி] - (மாயந்தன்னால் - கைசெய்ப்பாலதோர் - கோலம் - மாண்குறள் - வடிவுகாட்டி) மாயந்தன்னால் - க்ருத்ரிமத்தாலே. க்ருத்ரிமமாவது - உபயவிபூதியுக்தனான தான் ஒன்றுமில்லாதானாய்வருகையும், ஸ்ரீய:பதியான தன்னை அர்த்தியாக்குகையும், சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலாலே அளந்துகொள்ளுகையும். [கைசெய்ப்பாலதான - கோலவடிவு] - கைசெய்கைக்கு அப்பாலதான அழகையுடைய வடிவு. கைசெய்கையை - கைசெய் என்று குறைத்துக்கிடக்கிறது. அக்ருத்ரிமமான கோலமென்னுதல். அன்றிக்கே, † கருவி உயிர்பெறவெழுதினாற்போலே யிருந்துள்ள கோலவடிவென்றுமாம். [மாண்குறள் - வடிவு] - இரப்பிலே தகணேறி அபரிச்சேத்யனான தான் வாமநவேஷனாய். [கோலவடிவு] - இப்படி அழிவுக்கிட்டவடிவுக்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டியிருக்கை. [காட்டி] - மஹாபலியை வஞ்சிக்கைக்காக அக்ருத்ரிமமான அழகையுடைய மாண்குறளான வடிவைக்காட்டி. [மண்ணும்விண்ணும்நிறையமலர்ந்த] - கையிலே நீர்விழுந்த ஸமநந்தரம் ஸமஸ்தலோகங்களும் விம்ம வளர்ந்த. [சேண்சுடர்த்தோள்கள் பலதழைத்த] - நீண்டு ஒளியையுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே பலதோள்களையுடையவன். [தேவபிரார்க்கு] - இந்த்ரனிழந்த ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து தேவர்களுக்கு உபகாரகனானவனுக்கு. [என்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—காண்கொடுப்பான் இத்யாதி. "நாண்கொடுத்தேன் இனியென் கொடுக்கேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இதுவே இத்யாதி.

"கைசெய்கை" என்றிருக்கவில்லையேயென்ன - கைசெய்கையை இத்யாதி. "கைசெய்கைக்குஅப்பாலது" என்றத்தால் ஃபலிதம்-அக்ருத்ரிமம் இத்யாதி. கைசெய்கைக்கப்பாலதான-கடந்திருப்பதான என்றாய், அக்ருத்ரிமமான என்றபடி. "க்ரியாநிவ்ருத்த:க்ருத்ரிம:" என்கிற ந்யாயத்தாலே, க்ருத்ரிமமென்று - பண்ணப்பட்டத்தைச்சொல்லி, அக்ருத்ரிமமென்று - பண்ணப்படாதபடி என்றபடி. இத்தால் - சித்ரத்தில் எழுதப்போகாத வடிவழகென்கை. கையாலே செய்கையை - சித்ரமாக எழுதுகையை, பாலது - ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான, கோலவடிவென்று அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே கருவி இத்யாதி. கருவி - சித்ரம். உயிர்பெற - ப்ராணனுண்டாம்படி அழகிதாகவென்றுமாம். "மாண்" என்று - ப்ரஹ்மசாரியாகையாலே - இரப்பிலேதகணேறி என்கிறார். அழிவுக்கிட்டவடிவுக்கு - தன்மேன்மையைவிட்டு நீர்மையைக் கொள்ளுகைக்காகக்கொண்டவடிவுக்கென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்தை யுபஜீவித்து, "காட்டி" என்றதுக்கு அர்த்தம் - மஹா

---

† இந்தப் பொருளில் 'கைசெயற்பாலதோர் மாயந்தன்னால்' என்று பாடம்.

நிறைவிஞேநோண்கோடுத்தேன்] - நான் இரண்ரோஜ்யமிழந்தேன். இந்த்ரன் ராஜ்யம்பெற்றுப் போனான், மஹாபலி ஔதார்யம்பண்ணிப்போனான், நான் எனக்கு ஸர்வஸ்வமுமான அடக்கத்தையும் லஜ்ஜையையும் இழந்தேன். [இனியென்கொடுக்கேன்] - இனி எத்தைக்கொடுப்பேன்? [என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள்] - து:வம்அறியாமையாலே அழகிலும் குறைவற்று, பரிபூர்ணைகளாய், எனக்கு ஹிதஞ்சொல்லலாமிறே உங்களுக்கு. கீழே நாலாம்பாட்டிலே, "இனியென்கொடுக்கேன்" என்றுசொல்லிற்று; இதுக்கும் அதுக்கும் வாசியேன்? என்னில், - பெரியதிருவடி முதுகிலிருப்பிலும் கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியிலும் தோற்று * மாயக்கூத்தனை ஆதரித்துக் கலக்கச்சென்று கிட்டாமையாலே வந்த இழவு - அதில்; ஸ்ரீவாமநனுடைய அழகிலும் சீலத்திலும் தோற்ற மஹாபலியைப்போலே ஸர்வத்தையும் இழந்தேனேன்கிறது - இதில். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள்! யானினிச்செய்வதேன்? என்னேஞ்சு என்னை, நின்னிடையேனல்லேனேன்றுநீங்கி நேமியுஞ்சங்கும் இருகைக்கோண்டு, பன்னேடுஞ்சூழ்சுடர் ஞாயிற்றோடு பால்மதியேந்தி ஓர் கோலநீல, நன்னேடுங்குன்றம்வருவதோப்பான் நாண்மலர்ப்பாதம் அடைந்ததுவே.

ஆ.—(என்னுடை) - "ஆகிலும் அவனை ஆசைப்படுகை ஈடல்ல" என்று அவர்கள்சொல்ல, 'நான் தோழிமாரைவிட்டாற்போலே என்னெஞ்சு என்னை நின்னிடையேனல்லேன் என்று நீங்கி, ஶங்கசக்ர தராயனாய், நீலமான திருமேனியையுடையனாய், கிரணசீதித்திபுக்த திவாகர நிஶாகராலங்க்ருத நிரதிஶய ரமணீய வரணீப ஐங்கம நீல மஹாசலம்போலேயிருந்த அவனுடைய நாண்மலர்ப்பாதமடைந்தது; யான் இனிச்செய்வதேன்? என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள்!' என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், "இங்ஙனே செய்யலாமோ? தரித்திருக்கவேண்டாவோ?" என்று தோழிமார்சொல்ல, என்னெஞ்சானது என்னைவிட்டுப்போய் எம்பெருமானழகிலே யகப்பட்டது, இனி என்னாற்செய்யலாவதில்லை யென்கிறாள்.

[என்னுடையென்றுதொடங்கி] - எனக்குஉறவுமுறையாரான நிர்தோஷைகளான நங்கைமீர்காள்! இப்படியவஸந்நையான நான் இனி எத்தைச்செய்வேன்? [என்னெஞ்

பலி இத்யாதி. "நிறைவும், நாணும்" என்று இரண்டாகையாலே ரஸோக்தி - நான் இரண்டு ராஜ்யமிழந்தேன் என்று. இத்தை விவரிக்கிறார்-இந்த்ரன் ராஜ்யம் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. இவர்களுடைய அழகையும் பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தபாவம் - து:வமறியாமையாலே இத்யாதி. இப்புநருக்திக்கு விஷயபேதத்தாலே வந்தபேதமொழிய, ஆகாரபேதமில்லையென்று பரிஹரிக்கிறார் - பெரியதிருவடி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. 'என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள் - ஆர்க்குந்தன்னை - காண்கொடுப்பானல்லனாய் - கைசெயப்பாலதான ஓர் - கோலம் - மாண்குறள் - வடிவுகாட்டி - மாயந்தன்னால்-மண்ணும்விண்ணும் நிறையமலர்ந்த சேண் சுடர் - தழைத்த - பல - தோள்களையுடைய - தேவபிராற்கு - என்னிறைவினோடு நாண்கொடுத்தேன், இனி என்கொடுக்கேன்' இத்யந்வய:. (கூ)

சென்றுதொடங்கி]-என்னெஞ்சு, என்னை யுன்னோடு எனக்கடைவில்லையென்று அகன்று, திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் இரண்டுகையிலும் ஏந்திக்கொண்டு, பலவாய் தூரமாகச்சென்று எங்கும் வ்யாபியாநின்றுள்ள ஒளியையுடைய ஆதித்யனோடே பேரொளியையுமுடைய சந்த்ரனையும்வந்தி அழகியதாய் நீலமாய் மிகவும் நெடிதாயிருப்பது ஒருமலை நடந்துவருமாபோலே யிருக்கிறவனுடைய நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளைச் சேர்ந்தது.

ப.—அநந்தரம், மநோஹாரியாய் உத்துங்கமான வடிவழகையுடைய அவன் திருவடிகளிலே என்னெஞ்சானது என்னைவிட்டு ப்ரவேஶித்தது; நீங்கள் நியமிக்கிறதுக்கு என்னுற்செய்யலாவதென்? என்கிறாள்.

என் - எனக்கு ஐவ்யமாய்ப்போந்த, நெஞ்சு - நெஞ்சானது, நின் - (அவன் விஶ்லேஷித்துப்போன) உனக்கு, இடையேனல்லேன் - கரணமாவேனல்லேன், என்று - என்று, என்னை - (கரணியான) என்னை, நீங்கி - விட்டகன்று,— நேமியும் - திருவாழியையும், சங்கும் - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், இருகை - இரண்டுதிருக்கையிலும், கொண்டு - ஏந்திக்கொண்டு, பல் - பலவாய், நெடும் - பரந்து, சூழ் - சூழ்ந்த, சுடர் - சுடரையுடைத்தான, ஞாயிற்றோடு - ஆதித்யனோடேகூட, பால் - பால்போலேவெளுத்த நிறத்தையுடைய, மதி - சந்த்ரனையும், ஏந்தி - தன் கொடுமுடிகளிலே ஏந்தி, ஓர் - அத்விதீயமாய், கோலம் - ஸௌம்யாகாரமாய், நீலம் - நீலநிறத்தையுடைத்தாய், நல் - யாதுவைசித்ர்யாதிகளாலுண்டான வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய், நெடு - உத்துங்கமான, குன்றம் - மலை, வருவது - நடந்துவருமது, ஒப்பான் - ஒத்து, (ஆஶ்ரிதர்க்குவந்து தோற்றுமவனுடைய), நாள் - அபிநவமான, மலர் - தாமரைபோலே யிருக்கிற, பாதம் - திருவடிகளை, அடைந்தது - அடைந்தது; என்னுடை - என்னோடு உறவுடையிகோளாய் வைத்து, (எங்ஙனேபாடறியாதபடியாமல), நன்னுதல் - அவயவஶோபையாலும், ஆத்மகுணத்தாலும், நங்கைமீர்காள - பூர்ணைகளாயிருக்குமவர்களே! யான் - (உங்களைப்போலன்றியே ஈடுபட்ட) நான், இனி - அஸஹாயையாமபடி நெஞ்சமிழந்தபின்பு, (உங்கள் நியமநத்துக்கு), என் - எத்தை, செய்வது - செய்வேன்? நெஞ்சுடையாரன்றோ பரித்திருப்பதென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், எல்லாஞ்செய்தாலும் ஹிதைஷிகளாய் வந்யாக்களான நாங்கள் சொல்லிற்றுக்கேட்கவேணுங்காணென்ன, 'நீங்கள் சொன்னவார்த்தை கேட்கைக்கு நெஞ்சுவேணுமே; அது அவன் பக்கலிலேபோயிற்று' என்கிறாள்.

[என்னுடை நன்னுதல் நங்கைமீர்காள்] - எனக்குஉறவுமுறையாரான நீங்கள், வடிவழகிலும் ஸ்த்ரீத்வத்திலும் குறைவற்றிருக்கையாலே நிர்து:கைகளாயிருந்திகோள். [யான்] - நான் எல்லாமிழந்து அஸஹாயையாயிருந்தேன். [இனிச் செய்வதென்] - இப்படியானபின்பு, எத்தைச்செய்வேன்? 'இவற்றை மீட்கவோ, அவனை நியமிக்கவோ, எல்லாவளவிலும் பரித்திருக்கவேண்டாவோ? என்ன, 'அதுக்கு நெஞ்சுவேண்டாவோ?' என்கிறாள் :—[என்னெஞ்சு] - எல்லாவவஸ்தையிலும் இதுக்குமுன்பு எனக்கு ஐவ்யமாய்ப்போந்த என்னெஞ்சு. [என்னை] — தன்னைக்கொண்டு ஜீவித்திருந்த என்னை. [நின்னுடையேனல்லேனென்று நீங்கி] - உன்னோடு எனக்குஅடைவில்லையென்று அகன்று. * உதாஸீநவ்யாபாரஷம் பண்ணிப்போயிற்று. ப்ராப்திசொல்லி

மீட்கவொண்ணுதபடி, "ஸந்த்யஸம்யா" என்றுபோயிற்று. உங்களுக்கு நான் நிற்கிற நிலையிலேயிறே என்னெஞ்சு எனக்கவ்வருகே போனபடி. [நேமியும் இத்யாதி] - பின் தொடரவொண்ணுதபடி கடலிலேயாயிற்றுப்புக்கது. வெறும்புறத்திலே யாலத்திவழிக்க வேண்டும்படியிருக்கிற இரண்டுகையிலும் ஆழ்வார்களை தரித்து, பலவாய் தூரப்போய் எங்கும் வ்யாபிப்பனவான ஒளிகளையுடைய ஆதித்யனேடேகூட அவனேடொத்த தேஜஸ்ஸையும் வெண்மையையுமுடைய சந்த்ரனையேந்தி, அத்தேஜஸ்ஸுக்களுக்கு பரபாகமாய், இதரவிஸஜாதீயமாய், தர்ஸநீயமாய் கண்டார் கண்குளிரும்படி நீலமாய், மற்றும் அநுக்தமான அழகுகளையுடைத்தாய், அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதொரு மலை நடந்து வருமாபோலேயாயிற்று ஆழ்வார்களைக்கொண்டு உலாவும்படி. [நாண்மலர்ப் பாதமடைந்தது] - செவ்விப்பூவிலே வண்டுபடிந்தாற்போலே திருவடிகளிலே சேர்ந்தது. யான் இனிச் செய்வதென் ?

௯௰.—பத்தாம்பாட்டு. எல்லாஞ்செய்தாலும் ஹிதைஷிகளான நாங்கள் சொல்லிற்றுக் கேட்கவேணுங்காணென்ன,—'நீங்கள்சொன்ன வார்த்தை கேட்கைக்கு நெஞ்சுவேணுமே; அவன்பக்கல் போயிற்று' என்கிறுள்.

[என்னுடைநன்னுதல்நங்கைமீர்காள்] - எனக்கு உறவுமுறையாரானநீங்கள், வடிவழகிலும் ஸ்த்ரீத்வத்திலும் குறைவற்றிருக்கையாலே நிர்த்துஃகைகளாயிருந்திகோள். [யான்] - நான் எல்லாமிழந்து அவஸந்நையானேன். [இனிச்செய்வதேன்] - இப்படியானபின்பு, எத்தைச்செய்வேன் ! இவற்றைமீட்கவோ, அவனைநியமிக்கவோ ? எல்லாவளவிலும் தரித்திருக்கவேண்டாவோ ? என்ன, 'அதுக்கும் நெஞ்சுவேண்டாவோ?' என்கிறுள். [என்னெஞ்சு]-எல்லாஅவஸ்த்தையிலும் எனக்குஸவ்யமான நெஞ்சு. [என்னை]-தன்னைக் கொண்டு ஜீவிக்க இருக்கிற என்னை. [நின்னிடையேனல்லேனென்று நீங்கி] - உன்னேடு எனக்கு அடைவில்லையென்று அகன்று. * உத்தாக்ஷவாருஷம் (இத்யுக்த்வாபருஷம்) பண்ணிப்போயிற்று. ப்ராப்திசொல்லி மீட்கவொண்ணுதபடி. "ஸஸந்த்ஸம்ரயா" (ஸஸ்ந்யஸ்தம்மயா) என்றுபோயிற்று. உங்களுக்கு நான் நின்றநிலையிறே என்னெஞ்சு எனக்கவ்வருகேபோனபடி. [நேமியும் இத்யாதி] - பின்தொடரவொண்ணுதபடி கடலிலேயாயிற்றுப் புக்கது.வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டியிருக்கிற இரண்டுகையிலும் ஆழ்வார்களை தரித்து, பலவாய் தூரப்போய் எங்குமொக்க வ்யாபிப்பனவான ஒளிகளையுடைய ஆதித்யனேடே பாலோடொத்த தேஜஸ்ஸையுடைய சந்த்ரனையேந்தி, அத்தேஜஸ்ஸுக்களுக்கு பர

பத்தாம்பாட்டு.—என்னுடை இத்யாதி. "என்னெஞ்சு - நாண்மலர்ப்பாதமடைந்தது" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - எல்லாம்செய்தாலும் இத்யாதி.

செய்யலாவதில்லையோவென்ன - இவற்றை இத்யாதி. இவற்றையென்றது - கீழிற் பாட்டிற்சொன்ன நாணும் நிறைவும் தொடக்கமானவற்றை. அடைவு - ஸம்பந்தம். அகன்றதின் சரமாவதியை அருளிச்செய்கிறுர் - உத்தாக்ஷா இத்யாதி. "உத்தாக்ஷாவருஷம்வாக்யம் ராவணம்ராவணாநுஜ: । ஆஜகாமமுஹூர்த்தேந யத்ரராமஸ்ஸலக்ஷ்மண:" உதி யுத்தகாண்டம். (௧௭-௧) ஸம்பந்தம்சொல்லி மீட்கப்போகாதபடி ஸவாஸநமாகவிட்டுப்போயிற்றென் கிறுர் - ப்ராப்திசொல்லி இத்யாதி. "உங்களோடெங்களிடையில்லை" என்று நான் போனுற் போலே நெஞ்சும் போயிற்றதென்கிறுர் - உங்களுக்கு இத்யாதி. "நேமியும்" இத்யாதி பதங்களுக்கு வாஸநை - பின்தொடர இத்யாதி. "நல்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - மற்றும் அநுக்தமான

ணாகமாய், இதரவிஸஜாதீயமாய், கண்டார்கண்குளிரும்படி நீலமாய், மற்றும் அநுக்தமான அழகுகளையுடைத்தாய், அபரிச்சேத்யமாயிருப்பதொருமலை நடந்துவருமாபோலேயாயிற்று, ஆழ்வார்களை எந்திக்கொண்டு உலாவும்படி. [நாண்மலர்ப்பாதமடைந்ததுவே] - செவ்விப் பூவிலே வண்டுபடிந்தாற்போலே சேர்ந்தது - யான் இனிச்செய்வதேன் ? (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

பாதமடைவதன்பாசத்தாலே மற்றவன்பாசங்கள் முற்றவிட்டுக்
கோதில்புகழ்க்கண்ணன் தன்னடிமேல் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
தீதிலந்தாதியோராயிரத்துள் இவையுமோர்பத்துஇசையோடும்வல்லார்
ஆதுமோர்தீதிலராகி இங்குமங்குமெல்லாம்அமைவார்கள்தாமே.

ஆ.—(பாதமடைவதன்) - திருவடிகளைச் சேரவேணுமென்னும் ஆசையாலே, தத்வ்யதிரிக்தவிஷயஸங்கத்தை நிஶ்ஶேஷமாகவிட்டு, ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸகல விஷயஸங்கநிவர்த்தகமான கல்யாணகுணங்களையுடையனான கண்ணன்தன்னடிமேல் வண் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன நிரவத்யமான இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், நிரஸ்த ஸமஸ்தது:கராய், அங்குமிங்குமெல்லாப்படியாலும் பரிபூர்ணரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் அவித்யாகர்மாதி தோஷங்களும் நீங்கி, இஹலோகபரலோகங்களில் தாங்களே ப்ரதானராவரென்கிறார்.

[பாதமென்று தொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறுகையாலுண்டான ஆசையாலே புறம்புண்டான விஷயஸங்கங்களையெல்லாம் விட்டு. [கோதிலென்று தொடங்கி] - தன் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்தார்க்குப் புறம்புண்டான ஸங்கங்களை அறுக்க வல்லவான கல்யாணகுணங்களையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பகவத்குணங்களையொழிய கதாந்தரப்ரஸங்கமாகிற பொல்லாங்கில்லாத ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை இசையோடே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், உபயவிபூதியிலும் பகவதநுபவ பரிபூர்ணராயிருப்பரென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

பாதம் - திருவடியை, அடைவதன் - ப்ராபிக்கையிலுண்டான, பாசத்தாலே - அபிநிவேஶத்தாலே, மற்ற - இதரவிஷயமாய், வன் - ப்ரபலமான, பாசங்கள் - பாசங்களை, முற்ற - ஶேஷக, விட்டு - விட்டு, (இப்படி இதரஸங்கமறுகையாலே), கோது — கோது, இல் - அற்ற, புகழ் - புகழையுடைய, கண்ணன்தன் - க்ருஷ்ணன், அடிமேல் - திருவடிகள் விஷயமாக, வண் - (தம்முடைய பாவவ்ருத்தியை ப்ரபந்தீகரித்த) பரமௌதார்யத்தையுடைய, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய்,

---

அழகுகளையுடைத்தாய் என்றது. "யானினிச்செய்வதென்" என்றதுக்கு, இப்பாட்டுக்கு ஶேஷமாக ஒரு தாத்பர்யம்அருளிச்செய்கிறார் - செவ்விப்பூவிலே இத்யாதி. 'என்னுடைநன்னுதல் நங்கைமீர்காள், என்னெஞ்சுஎன்னைநின்னிடையேன்' என்றுதொடங்கி, அடைந்தது; யானினிச் செய்வதென்?' இத்யந்வய:, (கக)

தீது - (வர்த்தாந்தம் ப்ரஸ்தாவமாகிற) தீது, இல் - இன்றியே, அந்தாதி - அந்தாதியாய், ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஓர் - (கடலிலே முத்துப்பட்டாற்போலே) அத்விதீயமான, இவை - இவை, பத்தும் - பத்தையும், இசையொடும் - இசையோடேகூட, வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், (அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தரூப தோஷங்களில்), ஆதும் - ஏதேனும், ஓர் - ஒரு, தீது - தோஷம், இலராகி - இன்றியே, இங்கும் - இந்தவிபூதியிலும், ("த்ருஷ்டேவ ஸுகீவ" என்கிறபடியே குணாநுபவபூர்ணராய்), அங்கும்- அந்தவிபூதியிலும், ("ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்" என்கிறபடியே அவாப்தஸமஸ்தகாமராய்க்கொண்டு அநந்யாதீநராய்), எல்லாம் அமைவார்கள்தாமே - ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணராவர்கள். இது - எண்சீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், அவித்யாதிஸகலதோஷங்களும் நீங்கி இஹலோகபரலோகங்களில் தாங்களே க்ருதக்ருத்யராவ ரென்கிறார்.

[பாதம் இத்யாதி]-திருவடிகளைக் கிட்டுகையிலுண்டான ஸங்கத்தாலே புறம்புண்டான வலியஸங்கங்களை நிஶ்ஶேஷமாக விட்டார்; இதுவாயிற்று இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்றாயிற்றது. புறம்புள்ள பற்றற்றுத் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டவரல்லர்; "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு" என்கிறபடியே, திருவடிகளில் ஸங்கத்தாலே ஔபாயிகமான பாஹ்யஸங்கத்தைத் தவிர்ந்தவர். [கோதில் புகழ்] - திருவடிகளில் ஸங்கத்துக்குடலான அவனுடைய கல்யாணகுணங்கள். இக்குணங்களுக்குக் கோதாவது - தன்னையொழியப் புறம்பேயும் நசைபண்ணும்படியிருக்கை. [கண்ணன் தன்னடிமேல்] - இப்புகழையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளிலேயாயிற்றுச் சொல்லிற்று. "எல்லாம் கண்ணன்" என்றிறே தொடங்கிற்று. பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [தீதிலந்தாதி]-ப்ரபந்தத்துக்குத் தீதாவது: கதாந்தர ப்ரஸ்தாவம். ராமவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லப்புக்கு, ஸாஷ்ட்ஹணோத்பத்தி, புஷ்பகவர்ணநம் இவற்றிலேயிழிகையும், "நாராயணகதாமிமாம்" என்று சொல்லிவைத்து, விட்டார் விட்ட அம்பெண்ணுகையும், இவை. [ஓராயிரத்துள்ளிவையுமோர் பத்து இசையொடும் வல்லார்]-அத்விதீயமான திருவாய்மொழியில், இப்பத்தைப் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுமவர்கள். [ஆதுமோர் தீதிலராகி] - அவித்யாதிதோஷங்களும் நீங்கும். புறம்புள்ள நசையற்றிருக்கச்செய்தே, ப்ரபந்தந் தலைக்கட்டுகைக்காக விருக்குமதுவும் அவர்களுக்கில்லை [இங்கும் அங்கும் எல்லாமமைவார்கள்தாமே] - இஹலோகத்தோடு பரலோகத்தோடு வாசியறக் குறைவற்றிருப்பர்கள்; இஹலோகத்தில், "க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே" என்கிறபடியே சமைந்திருப்பர்கள் ; பரலோகத்தில், "ஸுகம்ஸவப்ரகஸிஷ்யாமி" என்று குறைவற்றிருப்பர்கள். [தாமே]-ஈஶ்வரன் முழங்கைத் தண்ணீர்வேண்டா, உபயவிபூதியிலும் தாங்களே ப்ரதாநராவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், அவித்யாதி ஸகலதோஷங்களும் நீங்கி, இஹலோக பரலோகங்களில் தாங்களே க்ருதக்ருத்யராவ ரேன்கிறார்.

[பாதம் இத்யாதி] - திருவடிகளைக் கிட்டுகையிலுண்டான ஸங்கத்தாலே புறம்புண்டான வலியஸங்கங்களை நிஶ்ஶேஷமாகவிட்டார்: இதுவாயிற்று இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லிற்றாயிற்று. புறம்புள்ள பற்றுக்களற்றுத் திருவடிகளை யாசைப்பட்டவரல்லர்; "மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு" என்கிறபடியே, திருவடிகளில் ஸங்

நிகமம்.—பாதம் இத்யாதி. "இவையுமோர்பத்துஇசையொடும்வல்லார்" என்றுதொடங்கி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. "ஆதுமோர்தீது" என்றத்தைப்பற்ற - அவித்யாதி ஸகலதோஷங்களும் என்றது.

அடைவதன் - அடைகையிலுண்டான என்றபடி. இத்திருவாய்மொழியில் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சுருங்கவருளிச்செய்ததென்னுமிடம் தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - இதுவாயிற்று இத்யாதி. இத்தால் இவர்க்கு வ்யாவ்ருத்தி - புறம்புள்ள இத்யாதி, தவிர்ந்தவர் என்னுமளவாக.

கத்தாலே ஔபாதிகமான பாஹ்யஸங்கத்தைத் தவிர்ந்தவர். [கோதில்புகழ்] - திருவடிகளில் ஸங்கத்துக்கு முதல் அவனுடைய கல்யாணகுணங்கள். குணங்களுக்குக்கோதாவது - தன்னையொழியப் புறம்பேயும் நசைபண்ணும்படியிருக்கை. [கண்ணன் தன்னடிமேல்] - இப்புகழையுடைய க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலேயாயிற்றுச் சொல்லிற்று. பரமோதாரரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. [தீதிலந்தாதி] - ப்ரபந்தத்துக்குத் தீதாவது - கதாந்தரப்ரஸ்தாவம். ராமவ்ருத்தாந்தத்தைச் சொல்லப்புக்கு, ஸுப்ரஹ்மண்யோத்பத்தி, புஷ்பகவர்ணநம் இவைதொடக்கமானவற்றிலே இழிகை; "𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌕𑌥𑌾𑌮𑌿𑌮𑌾𑌮𑍍" (நாராயணகதாமிமாம்) என்று யுத்தப்ரகாராதிகளைச் சொல்லுகை; [ஓராயிரத்துள்ளிவையுமோர் பத்திசையொடும்வல்லார்] - அத்விதீயமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியில் இப்பத்தையும் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே சொல்லுமவர்கள். [ஆதுமோர்தீதிலராகி] - அவித்யாதி தோஷங்களும் நீங்கும். புறம்புள்ள நசையற்றிருக்கச்செய்தே ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டுகைக்காக இருக்குமதுவும் அவர்களுக்கில்லை. [இங்குமங்குமெல்லாமமைவார்கள்தாமே] - இஹலோகத்தோடு பரலோகத்தோடு வாசியறக் குறைவற்றிருப்பர்கள். இஹலோகத்தில், "𑌕𑍃𑌤𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍇" (க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே) என்கிறபடியே சமைந்திருப்பர்கள்; பரலோகத்தில், †"𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿" (அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று குறைவற்றிருப்பர்கள். [தாமே] - ‡(ஈஶ்வரன் முழங்கைத்தண்ணீர் வேண்டா,) உபயவிபூதியிலும் தாங்களே ப்ரதாநராவர்கள். (கக)

"பாதமடைவதன்பாசத்தாலே" என்றத்தோடே "கோதில்புகழ்" என்றதுக்கு ஸங்கதி - திருவடிகளில் இத்யாதி. கதாந்தரப்ரஸ்தாவமுண்டான ப்ரபந்தங்களைக் காட்டுகிறார்-ராமவ்ருத்தாந்தத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "𑌨𑌮𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌤𑍇𑌜𑌸𑍇 । 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌕𑌥𑌾𑌮𑌿𑌮𑌾𑌮𑍍." இசையோடே பாடும்போது ப்ரீதியுண்டாக வேண்டுகையாலே - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே என்கிறார். "ஆதும் - தீது" என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவித்யாதி இத்யாதி. "ஓர்தீது" என்றதுக்கு அர்த்தம் - புறம்புள்ள இத்யாதி. இருக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன - இஹலோகத்தில் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "தாமே" என்ற அவதாரணார்த்தம் - உபயவிபூதியிலும் இத்யாதி. '𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌶𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾𑌂 [illegible] 𑌤𑍇𑌜𑌸𑌃 । 𑌕𑍃𑌤𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌿𑌵𑌾𑌤𑌿𑌥𑌿𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌭𑌵𑍇 𑌨𑌿𑌜𑌵𑌾𑌞𑍍𑌛𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌉𑌤 𑌪𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌪𑌾𑌰𑌮𑍇𑌶𑌃 । [illegible] 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍇 ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.— [illegible] 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹 𑌨𑌾𑌥𑌶𑍍𑌶𑌠𑌾𑌰𑌿𑌃 ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

நங்கருத்தைநன்றுககாடி நிற்கும்மாலறிய
இங்கிவற்றிலாசை எமக்குளதென்—சங்கையினல்
தன்னுயிரில்மற்றில்நசை தானொழிந்தமாறன்தான்
அங்கிலையை ஆய்ந்துரைத்தான்அங்கு.

---

† ரா-அயோத். 31, 25. ‡ குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரப்படி.

ஸ்ரீ:

மூன்றாந் திருவாய்மொழி—அங்குமிங்கும் : ப்ரவேஶங்கள்.

ஆறாயிரப்படி.

இப்படி எம்பெருமானைப்பிரிந்து வ்யஸநப்படுகிற தமக்கு ஒரு துணையின்றியேயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

மூன்றாந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தர்பாட்டிலே எம்பெருமானுடைய திருவழகை மிகவும் அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், "ஆரேனும் ஆர்த்தித்ததுவே வ்யாஜமாகக்கொண்டு, தந்தாம் ப்ரயோஜநங்களல்லது அறியாதிருப்பாரும், மத்யஸ்தரும், ஶத்ருக்களுமேயாய்த் தன்பக்கல் பரிவுடையாரொருவருமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, அத்யந்த ஸுகுமாரனான தான், தன்னிற்காட்டிலும் ஸுகுமாரமான பரிகரங்களோடே பலகாலும் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி: அவ்வவகாலங்களில் ஆர்த்திகளுடைய ஆர்த்திதங்களைப் பூரிக்கைக்காகத் தனியேயுலாவிநிற்பது: அவ்வளவன்றிக்கே, கோயில்கள்தோறும் நித்யஸந்நிஹிதனாவது: தான் இப்படித் தனிமைப்படாநிற்க நான் உதவப்பெறுகிறிலேன்" என்று இவர் பீதராக, தனக்குப்பரிவருள்ளபடியையும், பரிவரில்லையேயாகிலும் தன்னை ஒருவரால் நலியவொண்ணாதபடியான ஸாமர்த்யத்தையுங் காட்டியருளக்கண்டு பயந்தீர்ந்து த்ருப்தராய் முடிக்கிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், அவனுடைய நிஸ்ஸங்கஸௌலப்யத்தை யநுஸந்தித்து, இதரஸங்கநிவ்ருத்திபூர்வகமாகத் தாம் தத்விஷயத்திலே ஸக்தரானபடியை அநுஸந்தித்தவர், அவன் ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக இந்த விபூதியிலே தன் போக்யதையையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் பாராதே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளும் அந்யபரருமான திரள்களுக்குநடுவே அஸஹாயனாய்வர்த்திக்கிற இதுக்குஅஞ்சி; அவனுடைய அதிஶயித போக்யதையையும், விரோதிநிரஸநோத்யுக்தமான ஆயுதவத்தையையும், ஸஹாயாந்தராஸஹித்வத்தையும், க்ஷணகாலம் காணாதொழியிலும் கல்பமாம்படி அச்சத்தை விளைக்கும்படி ஆபிரூப்யாதிஶயத்தையும், ஆயாஸஸஹமல்லாத ஸௌகுமார்யத்தையும், ரமணீய விக்ரஹனாய்வைத்து விரோதிநிரஸநார்த்தமாக வ்யாபரிக்கும்படியையும், கிஞ்சித்காராநுகுணமான ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும், அஶேஷஜநஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவத்தையும், அதிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும் அறியவரியவாகாரத்தையும், அத்யந்தவிலக்ஷணபுருஷரும் ஸேவிக்கும்படியான அதிஶயிதஶக்தியோகத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஶிஷ்டனானவன் தன்னழகையும் மார்த்தவத்தையும் பாராதே ப்ரதிகூலபூயிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்திலே அஸஹாயனாய்வர்த்திக்கிறவளவிலே அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்று தளர்ந்தவர், அவன் தன்னுடைய ஆஶ்ரிதஸாமக்ர்யத்தையும் அதிஶயிதஶக்தியையுங் காட்டக் கண்டு ஸமாஹிதரா யுகந்து தலைக்கட்டுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

மூன்றாந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டிலே - "ஓர்கோலநீல நன்னெடுங்குன்றம் வருவதொப்பான்" என்று வடிவழகை யநுஸந்தித்தவாறே தாம் பட்டக்லேஶத்தைமறந்து, "இவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலேசிலர் ஆர்த்தித்ததுவே வ்யாஜமாகத் தனியே வந்தவதரித்து உதவாநிற்கும்; ஶத்ருக்களும், மத்யஸ்தரும், ப்ரயோஜநாந்தரபரருமாய்ப் பரிவுடையாரொருவருமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, ஆர்த்திகளுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் பூரிக்கைக்காக ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனாய், சிலர்க்கு பரதந்த்ரனாயும், அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கும் கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸந்நிஹிதனாயும் வர்த்திக்கிற இவனுடைய ஸௌகுமார்யம் அறிந்து பரியக்கடவாரொருவருமில்லை; நானும் உதவப்பெறுகிறிலேன்" என்று அவன் தனிமைக்கு வெறுத்து ஸீதராக, "'நமக்குப் பரிவரில்லை' என்று பயப்படவேண்டா, முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யஸித்தரும் நமக்குப் பரிகையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்களன்றோ? நமக்குத்தான் சிலர் பரியவேண்டியோ இருக்கிறது" என்று ஸர்வேஶ்வரன் தன்ஶக்திகளைக் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ஹ்ருஷ்டராகிறார். "ஸர்வேஶ்வரனுக்குப் பரிகைக்குத் தமக்குக் கூட்டாவார் இல்லையென்று தன் தனிமைக்கு வெறுக்கிறார்" என்றுஞ் சொல்லுவர்கள். நித்யஸூரிகள் பகவதநுபவத்திலே அந்யபரர்; ஸம்ஸாரிகள் ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே அந்யபராதல், தங்களுக்காக அவனையும் புக்கிலக்காக்குதல் செய்வர்கள்; ஆகையாலே, பரிகைக்குத் தமக்கொரு துணையன்றிக்கே யிருக்கிற தனிமைக்கு வெறுக்கிறார். ஶேஷவஸ்துவுக்கு "ஶேஷியே ரக்ஷகன்" என்னும் வெளிச்சிறப்பு அறிவுக்கு முதலடி; ஶேஷவஸ்துவாகில், ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைத்துத் தன் ஸ்வரூபம் பெறுமதாகையாலே, "அவன்ரக்ஷ்யன், நாம் ரக்ஷகர்" என்னுமளவும் செல்லவறிகை - உள்ளபடி ஸ்வரூபத்தை யுணருகையாவது.

ஈடு—முப்பத்தாறாயிரப்படி.

கீழில் திருவாய்மொழியில், பத்தாம்பாட்டிலே - "ஓர்கோலநீலநன்னெடுங் குன்றம் வருவதொப்பான்" என்று வடிவழகை யநுஸந்தித்தவாறே, தாம் பட்ட க்லேஶத்தை மறந்து, "இவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே தனியேவந்து அவதரித்துஉலாவாநிற்கும். ஶத்ருக்களும், மத்யஸ்த்தரும், ப்ரயோஜநாந்தரபரருமாய் இவனுக்குப்பரிவுடையார் ஒருவருமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே, ஆர்த்திகளுடைய அபேக்ஷிதங்களைப் பூரிக்கைக்காக ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனாய், சிலர்க்குப் பரதந்த்ரனாயும் † (சிலர்ஆர்த்தித்ததுவே வ்யாஜமாக,) அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டார்க்குக் கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸந்நிஹிதனாயும் வர்த்திக்கிற இவனுடைய ஸௌகுமார்யம் அறிந்து பரியக்கடவாரொருத்தருமில்லை; நானும் உதவப்பெறுகிறிலேன்" என்று அவன்தனிமைக்கு வெறுத்து ஸீத

அங்குமிங்கும் ப்ரவேஶ:—கீழே ஆத்மாத்மீயங்களிலே நசையற்றபடியைச் சொல்லி, இதிலே "அவனுக்குப் பரிவரில்லை" என்று து:கப்படுகிறதுக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன - கீழில் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. "என்மனம்சூழவருவாரே" என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி. "நானவர்யாவரும்.- வானவர்" என்றத்தைப்பற்ற - ஶத்ருக்களும் இத்யாதி த்ரயம். "கோளூரகத்தும்புளிங்குடியும்" என்றத்தைப்பற்ற - கோயில்களிலும் இத்யாதி. "கைகளையாரத்தொழக் கண்டேன்" என்றத்தைப்பற்ற - நானும் உதவப்பெறுகிறிலேன் என்றது. "கலக்கமில்லா" இத்

---

† குண்டலிதம் "இவ்வடிவோடே" என்பதற்கு அடுத்து முன் இருப்பின் நலம்.

ராக; "'நமக்குப்பரிவரில்லை' என்று பயப்படவேண்டா, முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யஸித்தரும் நமக்குப் பரிகையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்களன்றோ ? நமக்குத்தான் வேறே சிலர் பரியவேண்டியிருந்ததோ?" என்று ஸர்வேஶ்வரன் தன் ஸர்வஶக்தித்வத்தைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய் ஹ்ருஷ்டராகிறார். "ஸர்வேஶ்வரனுக்குப் பரிகைக்குத் தமக்குக்கூட்டாவாரில்லையென்று தம் தனிமைக்கு வெறுக்கிறார்' என்றும் சொல்லுவர்கள். "நித்யஸூரிகள் ஭கவதநுபவத்திலே அந்யபரர்; ஸம்ஸாரிகள் ஶப்தாதிகளிலேஅந்யபரர் : ப்ரஹ்மேஶாநாதிகள், தங்களுக்காக 'நீணகர்நீளேரிவைத்தருளாய்' என்று அவனை அம்புக்கிலக்காக்குதல், ஏவித்தேவைகொள்ளுதல் செய்வர்கள்: ஆகையாலே, பரிகைக்குத் தமக்கொருதுணையில்லை" என்று தம்தனிமைக்கு வெறுக்கிறார். ஶேஷவஸ்துவுக்கு "ஶேஷியே ரக்ஷகன்" என்னும் வெளிச்சிறப்பு அறிவுக்கு முதலடி ; ஶேஷவஸ்துவாகில், ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தைவிளைத்துத் தன்ஸ்வரூபசித்தியாகையாலே, "அவன்ரக்ஷ்யன், நாம் ரக்ஷகர்" என்னுமளவும் செல்லவறிகை-ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணருகையாவது.

முதற் பாட்டு.

அங்குமிங்கும் வானவர்தானவர்யாவரும்
எங்கும்இனையையென்று உன்னையறியகிலாதலற்றி
அங்கஞ்சேரும்பூமகள்மண்மகள்ஆய்மகள்
சங்குசக்கரக்கையவனென்பர் சரணமே.

ஆ.—ஸ்வர்க்காதிலோகங்களிலும், இந்தலோகத்திலும், மற்றுமெங்கும் வர்த்திக்கிற தேவதானவ ப்ரப்ருதி ஸமஸ்தாத்மாக்களும், ஏவம்பூதனென்று உன்னை உள்ளபடியறியாதே, லக்ஷ்மீ பூமி நீளாநாயகனுய், ஶங்கசக்ரதராயனுய், பரமப்ராப்யனுயிருந்த உன்னைத் தங்களுக்கு ப்ராப்யமான க்ஷுத்ரைஶ்வர்யத்துக்கு உபாயமென்பர் ; ஆதலால், எனக்கு அவர்கள் துணையல்ல ரென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸம்ஸாரத்தில் விலக்ஷணரோடு அவிலக்ஷணரோடு வாசியின்றிக்கே, உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்து, உனக்குப் பரிவரின்றிக்கே உன்னைத் தந்தாமுக்கு இஷ்டப்ராப்திஸாதநமென்றே யிருப்ப ரென்று ஐஶ்வர்யார்த்திகளை இகழ்கிறார்.

[அங்குமென்று தொடங்கி] - மேலில் லோகங்களிலும் இந்த லோகத்திலும் மற்றும் எல்லாலோகங்களிலு முண்டான அநுகூலரான தேவர்கள் ப்ரதிகூலரான அஸு

யாதியைப்பற்ற - முமுக்ஷுக்களும் இத்யாதி. "மாகடல்தன்னைக்கடைந்தானை" என்றதைப்பற்ற - ஸர்வஶக்தித்வத்தை என்றது. "தாளும்தோளும்கைகளையார" இத்யாதியைப்பற்ற ஸங்கதந்தரம் - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இத்யாதி. துணையில்லையென்கிறதென், நித்யஸூரிகள்முதலானர் இல்லையோவென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. தேவை - கார்யம். ரக்ஷகனைக்கண்டால் ஸ்வாபேக்ஷிதங்களை அர்த்திக்குமதொழிய, பரியத்தேடுகிறதென் ? என்ன - ஶேஷவஸ்துவுக்கு இத்யாதி. சரமாவதியேதென்ன - ஶேஷவஸ்துவாகில் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழி "ஆழ்வாருடைய திருப்பல்லாண்டு" என்று அருளிச்செய்வர்.

ரர்கள் மற்றும் இரண்டு வகையுமான மநுஷ்யாதிகளெல்லாம் இப்படி நிரதிசயபோக்ய னென்று உன்னையறியாதே உன்படியைச் சொல்லுகிறாராக ஏதேனுமொருபடியைச் சொல்லிக்கதறி. [அங்கம் சேரும் இத்யாதி]- இத்தால் ஸௌகுமார்யத்தையும் அழகை யுஞ் சொல்லுகிறது.

ப.—முதற்பாட்டில், உன்னுடைய நிரதிசயபோக்யதையை அறியாதே, உன்பரத்வாத்யாசத்தையேசொல்லி அநுகூல ப்ரதிகூல விமிசமற அபிமதஸாதநமென்று நிற்பர்களென்கிறார்.

அங்கும் - ஊர்த்வலோகங்களிலும், இங்கும் - பூமியிலும், எங்கும் - (பாதா ளாதிகளான) ஸமஸ்தப்ரதேசங்களிலும், வானவர் — (அநுகூலரான) தேவர்களும், தான வர் - (ப்ரதிகூலரான) அஸுரர்களும், யாவரும் - (ததாவிதரான) மநுஷ்யாதிகளுமெல் லாம், உன்னை - (அநுபாவ்ய மஹிஷ்யாதிவிசிஷ்டனான) உன்னை, இனையை - இவ்வித போக்யன், என்று - என்று, அறியகிலாது - அறியமாட்டாதே, அலற்றி - (ரக்ஷகத் வைகாந்தமான ஸர்வசக்தியோகாதிகளைச்சொல்லிக் கூப்பிட்டு, பூமகள்- புஷ்பபரிமளம் வடிவுகொண்டாற் போலேயிருக்கிற லக்ஷ்மியும், மண்மகள் - (கந்தவதியாகையாலே போக்யதையேவடிவான) பூமியும், (அவ்வளவேயன்றியே), ஆய்மகள் - (ஆபிஜாத்யா திக்யத்தையுடைய) நீளையும், (ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளிலேயகப்பட்டு), அங்கம்- திருமேனியை, சேரும் - பிரியாமல்பொருந்தி அநுபவிக்கும்படியாய், சங்குசக்கரம் - (அநுபாவ்யரான) ஆழ்வார்களை, கையவன் - கையிலேயுடையவனாயிருக்கிற இவன், (போக்யபூதனென்று அநுபவியாதே), (புருஷகாரபூர்த்தியையு முடையவனாகையாலே), சரணம் - அபிஷ்டபல ஸாதநபூதன், என்பர் - என்று நிற்பர்கள். ப்ரதிகூலரான அஸுரவர்க்கத்தைப்பற்றவும் போஷித்வம் ஸாதாரணமாகையாலே, ஸ்வாபீஷ்டஸித்த யர்த்தமான சரண்யத்வமும் உண்டென்றுகருத்து. ப்ரயோஜநாந்தரபரானவர்களும், இவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளை அநுஸந்தித்துப் பரிவராகப்பெற்றதில்லை யென்று வெறுத்தாராயிற்று.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன் ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தித்துப் பரிகை யன்றிக்கே, அவனைத் தங்களுக்கு இஷ்டப்ராப்திஸாதந மென்றிருப்பார்களென்று ஐஸ்வர்யார்த்திகளை க்ஷேபிக்கிறார்.

[அங்குமிங்கும்] - மேலில் லோகங்களிலும், பூமியிலும். [எங்கும்] - அநுக்தமான பாதாளங்களிலும். [வானவர்] - அநுகூலர்கள். [தானவர்]-ப்ரதிகூலரான அஸுரர்கள். [யாவரும்] - இரண்டுவகையுமான மநுஷ்யாதிகளும். [இனையையென்று உன்னை] - உன்னை இனையையென்று-ஸர்வபோஷியான உன்னை இப்படிப்பட்டாயென்று: நிரதிசய ஸௌகுமார்யயுக்த னென்று. இவர் நெஞ்சில் அவன் ஸௌகுமார்யமேயாயிற்று உறைத்திருப்பது. கருமுகைமாலையைப்போலேயிறே இவர் நினைத்திருப்பது. [அறிய கிலாது] - அறியாதே. பரிய அறியாமைக்கு, அநுகூலரான தேவர்களோடு, ப்ரதிகூல ரான அஸுரர்களோடு, இரண்டும்கலசின மநுஷ்யரோடு வாசியில்லை. அவனைப்பரி யக்கண்டவர்கள்எல்லாரும் என்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். [அலற்றி] - "பஹவ:ந்ருபா:" "ஹராஸ்யஶக்தி:" என்று, உன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு உடலான வசநங்களைக் கதறுகிற்பர்கள். உன்னை ரக்ஷ்யனென்றறியார்கள். [அங்கம்சேரும் இத்யாதி]—இதுக்கு

மேல் ஸௌகுமார்யத்தையும் அழகையும் சொல்லுகிறது: [பூமகள் மண்மகளாய் மகள் - அங்கனே சேரும்] - அவனையாஶ்ரயிக்கைக்கு புருஷகாரமாகப் பிராட்டிமார் உண்டென்பர்கள். "நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" என்பாரும், "குற்றத்தையுணருகிறதென்? பொறுக்குமித்தனையன்றோ?" என்பாரும், முதலிலே குற்றங்காணவொண்ணாதபடி ஸ்வஹோக்யதையை முன்னிடுவாரும் அங்கேயுண்டென்பர்கள். "வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும் பல்லாண்டு" என்று அச்சேர்த்திக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவாரில்லை. [சங்குசக்கரக் கையவன்] - கையுந்திருவாழியுமான அழகையநுஸந்திக்க இழிவாரில்லை. நம்விரோதிகளைத் துணிக்கைக்குக் கையிலே திவ்யாயுதங்களையுடையவனென்பர்கள். "வடிவார்சோதி வலத்துறையும்" என்று அச்சேர்த்திக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணவேண்டியிருக்கிறபடி. [என்பர்-சரணமே] - அபிமதஸாதநமென்பர்கள். அபிமதமென்றறிவாரில்லை; ஸுகுமாரமான விஷயமென்றறிவாரில்லை. முன்தானையேற்றல், எதிரிகளம்புக்கு இலக்காக்குதல் செய்யுமித்தனை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இதில், முதற்பாட்டில், உன் ஸௌகுமார்யத்தையறிந்து பரிகையன்றிக்கே, தங்களுக்குஇஷ்டப்ராப்திஸாதநமென்றுஇருப்பர்களென்று ஐஶ்வர்யார்த்திகளை க்ஷேபிக்கிறார்.

[அங்குமிங்கும் இத்யாதி]-உபரிதநலோகங்களிலும், பூமியிலும். [எங்கும்]-அநுக்தமான பாதாளாதிகளிலும் [வானவர்]-அநுகூலர். [தானவர்] - ப்ரதிகூலர். [யாவரும்] - இரண்டுவகையுமான மநுஷ்யாதிகளும். [இனையையென்றுஉன்னை] - உன்னை இனையையென்று - ஸர்வஶேஷியான உன்னை, இப்படிப்பட்டாயென்று - நிரதிஶய ஸௌகுமார்யயுக்தனென்று. இவர் நெஞ்சில் அவன் ஸௌகுமார்யமேயாயிற்று உறைத்திருப்பது. கருமுகை மாலைபோலேயிருக்கிற உன்படியறியாதே. [அறியகிலாது] - அறியாதே பரிய அறியாமைக்கு, அநுகூலரான தேவர்களோடு, ப்ரதிகூலரான அஸுரர்களோடு, இவ்விரண்டுங்கூடின மநுஷ்யரோடு வாசியில்லை. அவனைப் பரியக்கண்டவர்கள்எல்லாருமென்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். [அலற்றி]- † "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) ‡ "பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச" (பராஸ்யஶக்திர்விவிதைவஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ

முதற்பாட்டு.—அங்கும் இத்யாதி. "இனையையென்று - அறியகிலாது - சரணம் - என்பர்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உன் ஸௌகுமார்யத்தை இத்யாதி.

"எங்கும்" என்றது - பாதாளாதிவாஸிகளான தானவரென்றபடி. விவரணம் - நிரதிஶய இத்யாதி. "இனையை" என்றது - ஸாமாந்யமாயிருக்க, "ஸௌகுமார்யயுக்தன்" என்று சொல்லுமோவென்ன, புத்திஸ்த்தமாகையாலே சொல்லுமென்கிறார் - இவர்நெஞ்சில் இத்யாதி. "இனையை, அறியகிலாது" என்கிற இரண்டையுங்கூட்டி பாவம் - கருமுகை இத்யாதி. ப்ரஸக்தஸ்யஹி ப்ரதிஷேத:, ப்ரதிகூலரான தாநவர்க்குப் பரிய யோக்யதையுண்டோ? வெறுக்கிறதென்? என்ன,- த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - பரிய அறியாமைக்கு இத்யாதி. அதாவது - ப்ரதிகூலரானவர்கள் பரிய அறியாதாப்போலே, அநுகூலரும் பரிய அறியார்களென்றபடி. "விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: ஶரணாகதவத்ஸல:" இத்யாதிப்படியே வஸ்துகத்யா பரியக்கண்டவர்களென்று பரிஹாராந்தரம் - அவனைப்பரிய இத்யாதி. வஸ்துஸ்த்திதியறிந்து ஆஶ்ரயித்தமை - ப்ரஹ்லாதவிபீஷணர்களிடங்

---

† முண்டகோபநிஷத் - 1, 1. ‡ ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்- 6.

ஜ்ஞாநபலக்ரியாச) என்று, தங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்குஉடலான வசநங்களைக் கதறு நிற்பர்கள். உன்னை ரக்ஷயனென்று அறியார்கள். [அங்கஞ்சேரும் இத்யாதி] - இதுக்கு மேல் ஸௌகுமார்யத்தையும் அழகையுஞ்சொல்லுகிறது:—[பூமகள் மண்மகளாய்மகள் - அங்கஞ்சேரும்] - அவனையாஶ்ரயிக்கைக்குப் புருஷகாரமாகப் பிராட்டிமாருண்டேன் பர்கள். †"நகஶ்சிந்நாபராத்யதி" (நகஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்பாரும். "குற்றத்தை யுணருகிறதேன்? பொறுக்குமித்தனையன்றோ?" என்பாரும், முதலிலே குற்றங்காணுதபடி ஸ்வபோக்யதையை முன்னிடுவாரும் அங்கேஉண்டேன்பர்கள். "வடிவாய்நின்வல மார்பினில் வாழ்கின்றமங்கையும்பல்லாண்டு" என்று அச்சேர்த்திக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணுவாரில்லை. [சங்குசக்கரக்கையவன்] - கையுந்திருவாழியுமான அழகை அநுபவிக்கைக்கு இழிவாரில்லை. நம் விரோதியைத் துண்டிக்கைக்குக் கையிலே திவ்யாயுதங்களையுடையவ னென்பர். "வடிவார்சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும்பல்லாண்டு" என்னவேண்டியிருக்குமே இவர்களுக்கு. [என்பர்சரணமே] - (சரணம் - என்பர்) அஸிமதஸாதநம் என்பர். அஸிமதமென்றறிவாரில்லை - ஸுகுமாரவிஷயமென்றறிவாரில்லை; முந்தானையேற்றல், எதிரிகளம்புக்கு இலக்காக்குதல் செய்வர்கள். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

சரணமாகிய நான்மறைநூல்களுஞ்சாராதே
மரணந்தோற்றம் வான்பிணிமூப்பென்றுஇவைமாய்த்தோம்
கரணப்பல்படை பற்றறவோடுங்கனலாழி
அரணத்திண்படையேந்திய ஈசற்குஆளாயே.

களிலே கண்டுசொன்வது. "அலற்றி" என்றதுக்கு - அக்ரமமாக ஸ்தோத்ரம்பண்ணியென்றுதே "கதறுநிற்பர்கள்" என்றது, ஆழ்வார்க்குஅஸஹ்யமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. பின்னை எது செய்யவேணுமென்ன; ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்தித்துப்பரியவேணும், அதுசெய்கிறார்களில்லை யென்கிறார் - உன்னைரக்ஷயனென்று இத்யாதி. புஷ்பவாஸஸஹியாகையாலே நிரதிஶய ஸௌகுமார்ய ஸௌந்தர்யயுக்தையான பிராட்டிமுதலானார்சேரும் திருமேனியென்கையாலே - இவனுடைய ஸௌந்தர்யமும் ஸௌகுமார்யமும் ஸித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார்- இதுக்குமேல் இத்யாதி. அவனை ரக்ஷகனென்றிருக்குமவர்கள், பிராட்டிமாரை ப்ரதிபத்திபண்ணும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்-அவனை இத்யாதி. புருஷீகரிக்கும் ப்ரகாரமெப்படியென்ன - நகஶ்சிந் இத்யாதி. ஸ்வபோக்யதையைமுன்னிடுவாரும் என்றவிடத்திலே -‡"நிஶாமய ... ..." என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். அவர்களுடைய ப்ரதிபத்தியை அச்சீகரிக்கும் இவருடைய ஹ்ருதயத்தை அருளிச்செய்கிறார் - வடிவாய் இத்யாதி. இப்பதத்தை ப்ரயோகிக்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் - கையும் இத்யாதி. ஆனால் தாம் எப்படியிருப்பர்? என்ன - வடிவார் சோதி இத்யாதி. விவரணம் - ஸுகுமாரவிஷயம் இத்யாதி. ஸாதநமென்றுசெய்வதேதென்ன - முந்தானையேற்றல் இத்யாதி. இத்தால் - த்விவிதைஶ்வர்யகாமரையும் சொல்லுகிறது. 'அங்குமிங்கும்-எங்கும்வானவர்தானவர் - யாவரும் - உன்னை-இனையையென்று - அறியகிலாதலற்றி - பூமகள் மண்மகள்ஆய்மகள் - அங்கஞ்சேரும் - சங்குசக்கரக்கையவன் - சரணம் - என்பர்' இத்யந்வய:. (க)

---

† ரா-யுத். 116, 44. ‡ தயாஶதகம் - 8.

ஆ.—(சரணமாகிய) - இப்படி ஐஸ்வர்யார்த்திகள் துணையல்லரென்று அருளிச்செய்து, கைவல்யார்த்திகளும் தமக்குத் துணையல்லரென்கிறார். ஐஸ்வர்யோபாய விஷயக ஶாஸ்த்ரங்களை விட்டு மோக்ஷோபாயவிஷயக ஶாஸ்த்ரத்தை அவலம்பித்த நாமும், அப்ராக்ருத ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபவிஶிஷ்டனாய், ஶங்கசக்ரகதாதரனான பரமபுருஷனை ஶுபாஶ்ரயமாக அநுஸந்தித்து, இந்த்ரியஜயத்தைப்பண்ணி, ஸம்ஸார நிவ்ருத்திமாத்ரத்தை ப்ராப்யமாகப்பற்றினோம் மித்தனையிறே; அவன் திருவடிகளை ப்ராப்யமாகப் பற்றிற்றிலோமிறே; ஆகலால், நீங்களும் எனக்குத் துணையல்லீரென்கிறார். தம்மோடு அவர்களுக்குஉண்டான ஐஸ்வர்ய வைராக்யரூப ஸாம்யத்தாலே கைவல்யார்த்திகளை அஸ்மச்சப்தத்தாலே வ்யபதேஶிக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், கைவல்யபுருஷார்த்தநிஷ்டரை இகழ்கிறார்.

[சரணமென்று தொடங்கி] - "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" என்கிறபடியாலே ஐஸ்வர்யபுருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதனத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வேதபாகங்களைவிட்டு மோக்ஷோபதேஶம்பண்ணுகிற வேதாந்தபாகத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஜந்மமரணங்களும், ப்ரபலமான வ்யாதிகளும், ஜரைதொடக்கமான ஷட்பாவவிகாரங்களையும் மாய்த்தவித்தனையிறே, நாம் செய்ததென்று முமுக்ஷுக்களை க்ஷேபிக்கிறது. [கரணப்பல்படை யென்றுதொடங்கி] - உபகரணங்களையுடையராய் வந்த ஶத்ருஸேனை நிஶ்ஶேஷமாக ஓடும்படி கனலாநிற்பதுஞ்செய்து ஆஶ்ரிதர்க்கு அரணாய் அவர்களையொருநாளும் விடக்கடவதன்றிக்கேயிருக்கிற திருவாழியாழ்வானாகிற திவ்யாயுதத்தை ஏந்தினஸர்வேஶ்வரனுக்கு அடிமையாயே. 'கரணப்பல் படையென்றது' - கரணக்ராமம் விஷயங்களில் நின்றும் பற்றறவோடும்படி கனலாநின்றுள்ள திருவாழியென்றமாம்.

ப.—அநந்தரம், விரோதிநிரஸக பரிகரவானானவனைக்கொண்டு கேவலம் ஜராமரணாதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொள்ளுகிற கேவலரை, ஶேஷத்வ ஸாமர்த்யத்தாலே உடன்பட்டுநின்று க்ஷேபிக்கிறார்.

(த்ரைகுண்யபுருஷர்களுக்கு), சரணமாகிய - புகலிடமாய், (ஐஸ்வர்யதத் ஸாதந ப்ரதிபாதகமான), நால் - நாலுவகைப்பட்டதாயிருக்கிற, மறை - வேதங்களாகிற, நூல்களும் - ஶாஸ்த்ரங்களை, சாராதே - ("வேதவாதரதா:வார்த்தநாந்யதஸ்தி வாதிந:" என்று மேலெழத்தோன்றுகிற அர்த்தங்களை) ப்ரதிபத்திபண்ணப்பற்றாதே, (நிஸ்த்ரைகுண்யராய்க்கொண்டு, முமுக்ஷுக்களாய்), கரணம் - வாயுகோபகரணங்களையுடைத்தாய், பல் - பஹுவிதமான, படை - ஶத்ருஸேனைகள், பற்று - பற்று, அற - அற, ஓடும் - ஓடும்படி, கனல் - தீப்தனாகிற, ஆழி - திருவாழியாழ்வானாகிற, அரணம் - க்ஷேமங்கரமாய், திண் - ஸ்த்திரமான, படை - ஆயுதத்தை, ஏந்திய - உடையனை, ஈசற்கு - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, ஆளாய் - ஶேஷபூதராய்வைத்து, (ஶேஷத்வாநுரூபமான அதிஶயத்தை விளைத்துப் பரியாதே); மரணம் - மரணம், தோற்றம்-ஜந்மம், வான் - பெரிய, பிணி - வ்யாதி, மூப்பு - ஜரை, என்று - என்றுசொல்லுகிற, இவை - ஷட்பாவவிகாரங்களை, மாய்த்தோம் - கழித்துக்கொண்டுவிட்டோமித்தனையிறே. தாதர்த்யம் ஸ்வரூபமாயிருக்க, ஸ்வார்த்தபரராகை அநுரூபமோ? என்றுகருத்து.

இ—இரண்டாம்பாட்டில், அஸ்திரத்வாதி தோஷயுக்தமான ஐஸ்வர்யத்தைவிட்டு, நித்யாத்மாநுபவ காமரான கைவல்யநிஷ்டரை இகழ்கிறார்.

[சரணமாகிய இத்யாதி] - "த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" என்கிறபடியாலே ஐஸ்வர்யதத்ஸாதநங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வபாகத்தில் இழியாதே, மோக்ஷத்தையுபதேசிக்கிற வேதாந்தபாகத்திலே புகுராநின்று, ஸர்வேஸ்வரனையாஸ்ரயித்து, ஶரீரஸம்பந்தத்தை மாய்த்தோமித்தனையன்றோ நாமும் செய்தது? என்று க்ஷேபிக்கிறது. [சரணமாகிய]-ஐஸ்வர்யதத்ஸாதந விஷயஜ்ஞாநஸாதநமான. [நான்மறை நூல்கள்]-சதுர்வேதமாகிற ஶாஸ்த்ரங்கள். நூல் - ஶாஸ்திரம். "வேதஶாஸ்த்ராவிரோதிநா" என்னக்கடவதிறே. [மரணம் தோற்றம்]-ஜந்மமரணங்கள். [வான்பிணி மூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்] - ப்ரபல வ்யாதி, ஜரை தொடக்கமான ஷட்பாவவிகாரங்களை மறுவவிடாதபடி கழித்துக்கொண்டவித்தனையிறே நாமும் செய்தது. பூஜாவசநம் க்ஷேபத்திலே. [காணப்பல்படை யித்யாதி] - உபகரணங்களையுடைய பலவகைப்பட்ட ஶத்ருஸேனை நிஶ்ஶேஷமாக ஓடும்படி ஜ்வலியாநின்ற திருவாழியென்னுதல்; காணக்ராமம் விஷயங்களினின்றும் நிஶ்ஶேஷமாகப்பற்றற ஓடும்படி கனலாநின்றிருந்துள்ள திருவாழியென்னுதல். [அரணத்திண்படை] - ஆஶ்ரிதர்க்கு அரணாய், ஶத்ருக்களுக்கு ஸஹிக்கவொண்ணாததாயிருக்கை. [திண்படை] - ஈஶ்வரன் விடிலும் ஆஶ்ரிதரை விடாதவென்றுமாம். [ஏந்திய ஈசற்கு] - திருவாழியையேந்துகையாலே ஸர்வேஸ்வரனானவனுக்கு. [ஆளாயே] — இவர்கள் ஆளாகையாவதென்? என்னில்,—பகவத்ப்ராப்தி காமகோபாதி, பகவத்பஜநமும் அந்திமஸ்ம்ருதியும் உண்டாகையாலே சொல்லுகிறது. ஆளாயே - மரணந்தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென்றுஇவை மாய்த்தோம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. "ஐஸ்வர்யம்போலே நிலைநில்லாததொன்றன்றே இது: நித்யமாயிருப்பதொன்றன்றோ?" என்று ஆத்மலாபத்துக்காக உபாஸிக்கிற கேவலர் வந்துதோற்ற, அவர்களை க்ஷேபிக்கிறார்.

[சரணம்இத்யாதி] - †"த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:" (த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:)என்கிறபடியேஐஸ்வர்யதத்ஸாதநங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறபூர்வபாகத்தில்இழியாதே, அத்தைவிட்டுமோக்ஷத்தை உபதேசிக்கிறவேதாந்தபாகத்திலே புகுராநின்று, ஸர்வேஸ்வரனை ஆஶ்ரயித்து, ஶரீரஸம்பந்தத்தை மாய்த்தோ மித்தனையன்றோ நாம் செய்தது! என்று க்ஷேபிக்கிறது. [சரணமாகிய] - ஐஸ்வர்ய தத்ஸாதந விஷயஜ்ஞாந ஸாதநமான. [நான்மறை நூல்கள்] - சதுர்வேதமாகிற ஶாஸ்த்ரங்கள். நூல் - ஶாஸ்த்ரம். நூலென்று - பிரித்து, ஆகமாதிகளைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம். நான்மறையாகிற ஶாஸ்த்ரமென்றே அருளிச் செய்வது. ‡"வேதஶாஸ்த்ராவிரோதிநா"(வேதஶாஸ்த்ராவிரோதிநா) என்னக்கடவதிறே. [மரணம்தோற்றம்] - ஜந்மமரணங்கள், ப்ரபலவ்யாதி, ஜரைதொடக்கமான ஷட்பாவ

இரண்டாம்பாட்டு.—சரண்மாகிய இத்யாதி. "மரணம் தோற்றம் வான்பிணிமூப்பென்றிவை மாய்த்தோம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஐஸ்வர்யம்போலே இத்யாதி.

இப்பாட்டுக்கெல்லாம் பாவம் - த்ரைகுண்ய இத்யாதி. தத்ஸாதநமென்றது - ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை. "நான்மறைநூல்" என்றது - பூர்வபாகத்தை. வேதாந்தபாகத்திலே நின்று என்றது - அர்த்தாத்ஸித்தம். நாம் செய்ததென்றது - நீங்கள் செய்ததென்றபடி. நான்மறைநூல் சரணமாகையாவதென்? என்ன - ஐஸ்வர்ய இத்யாதி. தத்ஸாதநமென்றது- ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை ; ஐஸ்வர்யவிஷய தத்ஸாதநவிஷய ஜ்ஞாநங்களுக்கு ஸாதநமான என்றபடி. "வேதமான ஶாஸ்த்ரம்" என்ற இடமுண்டோவென்ன - வேதஶாஸ்த்ர இத்யாதி.

† ஸ்ரீபகவத்கீதை-2, 45. ‡

விகாரங்களை மறுவலிடாதபடி கழித்துக்கொண்டவித்தனையிறே நாமும் செய்தது. பூஜா வசநம் ச்லேஷபத்திலே. [கரணப்பல்படை இத்யாதி] - உபகரணங்களையுடைத்தாய்ப் பல வகைப்பட்ட ஶத்ருஸேனை நிஶ்ஶேஷமாக ஓடும்படி ஜ்வலியாநின்ற திருவாழியென்னுதல்; கரணக்ராமங்களை விஷயங்களினின்றும் நிஶ்ஶேஷமாகப் பற்றற ஓடும்படி கனலாநின்றிருந்துள்ள திருவாழியென்னுதல். [அரணத்திண்படை] - ஆஶ்ரிதர்க்கு அரணாய், ஶத்ருக்களாலே பேதிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்கை. [திண்படை] - ஈஶ்வரன்விடிலும் ஆஶ்ரிதரை விடாதவென்றுமாம். [ஏந்தியவிசற்கு] - திருவாழியை ஏந்துகையாலே ஸர்வேஶ்வரனானவனுக்கு. [ஆளாயே] - அவர்கள் ஆளாகையாவதென் என்னில்? - ஭கவத்ப்ராப்திகாமநோபாதி ஭கவத்பஜநமும் அந்திமஸ்ம்ருதியுமுண்டாகையாலே சொல்லுகிறது. ஆளாயே - மரணந்தோற்றம் வான் பிணி மூப்பென்றிவைமாய்த்தோம். (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

ஆளுமாளார் ஆழியும்சங்கும்சுமப்பார்தாம்
வாளும்வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றில்லை
தாளுந்தோளும் கைகளையாரத்தொழக்காணேன்
நாளும்நாளும்நாடுவேன் அடியேன்ஞாலத்தே.

ஆ.—(ஆளுமாளார்) - தன்தனிமையினுடைய ப்ரஸங்கத்தாலே அவன் தனிமையை நினைத்து, "அவன்தனிமைக்கு உதவப்பெற்றிலேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டு தம்முடைய தனிமையைச் சொல்லுகிறார்.

மாரீசநிரஸநார்த்தமாகவாதல், கரதூஷணநிரஸநார்த்தமாகவாதல் எழுந்தருளும்போது, துணையின்றியே, தன்னுடைய ஶங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களைத் தானே சுமந்துகொண்டுபோகாநிற்கும்; வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றில்லை; தானெழுந்தருளும்போது அவனுடைய திவ்யாயுதங்களைச் சுமந்துகொண்டு, அவன் திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் என்னுடைய கைகளினுடைய விடாய்தீரும்படி தொழக் காணப் பெறுகிறிலேன்! "காஹார⁸யெ௵ஜநெவிஸூஷா வாநெவக௩ந்யா விஷூாவஷீதா" என்றபிராட்டியைப்போலே, அவனைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்

"ஶ்ரூஷ௩ு௦யஃ௭ூாவஷெஶஷ வெ௩ஶாஸூாவிரோயி௩ா । யஸூகெ௩ுணா௩ஸஸு ஷெஸூய௭ூ௦வெ௩ஷெ௩தா৺". ஆர்ஷம் - ருஷித்ருஷ்டபுராணாதிகம். யர்மோபதேஶம் - மநுவசநம். மாய்த்துக்கொண்டிகோளென்னாதே, "மாய்த்தோம்" என்று - பூஜ்யோக்தியேதென்ன - பூஜா வசநம் இத்யாதி. "மாய்த்தோம்" என்றதிலேநோக்கு. உபகரணங்களாவன- ரத கஜாதிகள். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "கரணம்" என்று - இந்த்ரியங்களாய், "பல்படை" என்று - ஸமூஹமாய், இந்த்ரியக்ராமங்களென்றபடி. ஆளாகையாவதேன்னேன்னில் என்றது - ஭கவதநுபவத்தைவிட்டு ஸ்வாநுபவத்ருப்தர் ஆளாகையாவதென்? என்னில் என்றபடி. 'சரணமாகிய நான்மறைநூல்களும் சாராதே - கரணப்பல்படை' என்றுதொடங்கி, ஆளாய்க்கொண்டு 'மரணம் - தோற்றம்' என்று தொடங்கி, மாய்த்தோம் இத்யந்வய:. ஆழியாகிற அரணத்தின் படையென்றபடி. (உ)

பட்டு, நாளும்நாளும் இந்தலோகமாகிற காட்டிலே தனியே கிடந்து கூப்பிடாநின்றே னென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஆரேனும் ஸ்வப்ரயோஜநபரராய், அர்யித்ததுவே வ்யாஜமாகக்கொண்டு, விடறியாதே தன்னோடே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலேவந்து வர்த்தியாநிற்கும்; அங்குத்தைக்கு ரக்ஷகனாக நான் உதவப்பெறுகிறிலே னென்கிறார்.

[ஆளுமென்றுதொடங்கி]-திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் வருந்தி யரிக்கிறார், அதிஸுகுமாரரான தாம். [வாளும்வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற் றில்லை] - திருவாழியையும் பாஞ்சஜந்யத்தையும் ஒருநாளும் கைவிடாராகில் மற்றை திவ்யாயுதங்களைக்கொண்டு பின்செல்வாரின்றிக்கே யொழிந்தால் அதில் என்னையாகி லும்வவுகிறில ரென்றுகருத்து. [தாளுந்தோளுமென்று மேலுக்கு] - தனக்குரக்ஷார்த்த மாகப் பின்னே திரிந்து தன்னைப்பெறுகை யுறுவிக்கிடக்கிற கைகள் பூர்ணமாம்படி தான் நடந்தருளும்போதை பரிஸ்பந்தத்தாலே மிகவும் அழகிதானதிருவடிகளையும் திருத் தோள்களையும் தொழலாம்படி காணப்பெறுகிறிலேன்: நான் என்றுமொக்ஷஞ்செயிலே தேடாநிற்பன்.

ப.—அநந்தரம், விரோயிபூயிஷ்டமான ஜமத்தில் ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்த மாக ப்ரவ்ருத்தனான அவனுடைய ஸஹாயாந்தரராஹித்யத்தை அநுஸந்தித்து, நான் அடிமைசெய்யும்படி காணப்பெறுகிறிலேனென்று வெறுக்கிறார்.

ஞாலத்து – (ராவணதுர்யோதநாதிமயமான ப்ரதிகூலர் வர்த்திக்கிற) ஜகத் திலே, ஆளும் - (பரிவராயிருப்பார்) ஆளும், ஆளார் - (வேணுமென்று) அங்கீகரிக்கி றிலர்; தாம் - (அடுத்துப் பார்க்கப்பொறாத ஸௌகுமார்யத்தையுடைய) தாம், ஆழி யும் - திருவாழியையும், சங்கும் - திருச்சங்கையும், சுமப்பார் - (மலையெடுத்தாற் போலே) வஹிப்பர், (அப்படியானாலும்), வாளும்-நந்தகத்தையும், வில்லும் - ஸ்ரீஸார்ங் கத்தையும், கொண்டு-கொண்டு, ("வ்யூஹ்ய தஸ்ய ப நுஷாணி:" என்கிற இளையபெரு மாளைப்போலே), பின்செல்வார் - பின்செல்லுகைக்கு, மற்று - வேறொருவர், இல்லை - இல்லையாயிராநின்றது; (நான் பின்செல்லவென்றுநினைக்கிலும்), தாளும் - ("தேதரோதஸ்ய மாஸீரூ" என்னும்படி நடக்கிற) திருவடிகளையும், தோளும் - ("ஸோஹமாயாதவே ஷஸூ" என்று நிழல்செய்கிற) திருத்தோள்களையும், கைகளை - என்கைகளைக் கொண்டு, ஆர - பூர்ணமாக, தொழ - தொழுது அடிமைசெய்கைக்கு, காணேன்-(என் கண்ணாலே) காணப்பெறுகிறிலேன்; அடியேன் - (ஸேஷத்வமே ஸ்வரூபமான) நான், (ஸேஷிக்கு அதிஸயஜநகமான ஸேஷவ்ருத்தியே ஜீவநமாகையாலே, பசியர் சோறு தேடுமாபோலே), நாளும் நாளும் - நாள்தோறும், நாடுவன் - தேடாநின்றேன்.

இ. -மூன்றாம்பாட்டில்,அவர்களைவிட்டுத்தம்முடையஸக்திபலேயழிகிறார். ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்காகத் தன்வாசியறியாதே எதிரிடவல்லஸம்ஸாரத்திலே தனியே வர்த்தியாநிற்கும்; அங்குத்தைக்குரக்ஷகனாக நான்உதவப்பெறுகிறிலேனென்று இன் னாதாகிறார்.

[ஆளுமாளார்] - உபயவிபூதியிலும் பரிகைக்கு ஓர் ஆளில்லை. தனியே யொருத்தரை யாளவேணு மென்றிருக்கிறார். நித்யஸூரிகள் ஸமவஸ்தநுபவத்திலே அக்யபரர்; ஸம்ஸாரிகள் ஸப்தாதிவிஷயபரர். [ஆழியும்சங்கும்சுமப்பார்தாம்] - ஆஸ

ரணமான திவ்யாயுதங்கள், அவன்ஸௌகுமார்யத்தாலே மலையையெடுத்தாற்போலே சுமையாய்த் தோற்றுகிறது இவர்க்கு. எதிரிகளுக்கு அஸ்த்ரமாய் அநுபவிப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்கிறவை, ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்த இவர்க்கு மலையாயிருக்கிறது. [தாம்] - தம்மைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டாவோ? 'எப்போதும்கைகழலா நேமியானன்றோ, நிரூபகங்களானவை சுமையோ?' என்ன, அதுதானே செய்கிறது? [வாளும்வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார்மற்றில்லை] - வாளும்வில்லுங்கொண்டுபின்னே செல்லுகைக்கு இளையபெருமாள்மாத்திர மொருவருண்டானாலோ? "ஆளுமாளார், சுமப்பார்தாம், பின்செல்வார்மற்றில்லை" என்கிறது— பரிவரானநீர்இவற்றுக்கு ஆளன்றோவென்று தம்மை யேவுகைக்காக. [தாளும்தோளும்] - நடக்கும்போது நடைச்சக்ரவத்து பிடிக்கவேண்டும்படியாயிற்று மாறியிடும் திருவடிக ளிருப்பது. "ஸுவ்ருத்த: ப்லவகஸ்கந்த:" என்னக் கடவதிறே: அத்தையும், வீசுந்தோள்களையும். [கைகளையார] - தன்னைப்பிரிந்துஉறுவிக்கிடக்கிற கைகளை, ஆர - வயிறார உண்ண என்பாரைப் போலே. [தொழக்காணேன்] - தொழக்காணப்பெறுகிறிலேன்; தொழுகையென்றும் பரிகையென்றும் பர்யாயமாயிற்றுஇவர்க்கு.நமஶ்ஶப்தத்தாலே - எனக்கன்று, அவனுக்கென்றிறே சொல்லுகிறது. தொழுகையும், நம: என்கையும், பர்யாயமிறே. [நாளும் நாளும்நாடுவன்] - அவன்தனிமையை யநுஸந்தித்து, "அவனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று நாள்தோறும் ஆராயாநிற்பன். [நாளும்நாளும்] - ஸம்பந்தம் நித்யமானால், தத்கார்யமான பரிவும் நித்யமாகக் கடவதிறே. [அடியேன்]-ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையநான்: ஶேஷிக்கதிஶயத்தை விளைக்கை ஶேஷவஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமென்றறிந்த நான். [ஞாலத்தே] - பரமபதத்திலேயிருந்து அஸ்தாநே ஆஶங்கைபண்ணுகிறேனோ? அஸ்த்ரப்ரயோகம் பண்ணுவார், நாகபாஶத்தையிட்டுக் கட்டுவார், அழைத்துவைத்து மல்லரையிட்டு வஞ்சிக்கத்தேடுவார், பொய்யாஸநமிடுவாராகிற தேசத்திலேயிறே வர்த்திக்கிறது.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்காகத் தன்வாசியறியாதே எதிரிடவல்ல ஸம்ஸாரத்திலே தனியே வர்த்தியாநிற்கும்; அங்குத்தைக்கு ரக்ஷையாக நான் உதவப்பெறுகிறிலேனென்று இன்னாதாகிறார்.

[ஆளுமாளார்] - விபூதித்வயத்திலும் பரிகைக்கு ஆளில்லை; தனியே ஒருவரை ஆளவேணுமென்றிருக்கிறார். நித்யஸூரிகள் பகவதநுபவத்திலே அந்யபரர், ஸம்ஸாரிகள் ஶப்தாதிகளிலே அந்யபரர். [ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்] - ஆபரணமான திவ்யாயுதங்கள், அவன் ஸௌகுமார்யத்தாலே மலையெடுத்தாற் போலே சுமையாய்த் தோற்றுகிறது இவர்க்கு. எதிரிகளுக்கு அஸ்த்ரமாய் அநுபவிப்பார்க்கு ஆபரணமாயிருக்கிறவை.

மூன்றும்பாட்டு.—ஆளும் இத்யாதி. "ஞாலத்தே - ஆளுமாளார்" என்று தொடங்கி "தொழக்காணேன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி. "தொழக்காணேன்" என்றத்தைப்பற்ற - நான் உதவப்பெறுகிறிலேன் என்றது.

உபயவிபூதியையும்ஆளாநிற்க, "ஆளுமாளார்" என்கிறதென்? என்ன - விபூதித்வயத்திலும் இத்யாதி வாக்யத்வயம். இல்லாதபடி எப்படியென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி வாக்யத்வயம். எந்திறுர் என்னாதே, "சுமப்பார்" என்றதுக்கு பாவம் - ஆபரண்மான இத்யாதி. ஆயுதங்கள் ஆபரணமானபடி எப்படியென்ன - எதிரிகளுக்கு இத்யாதி. "வாளும்வில்லுங்கொண்டு" என்

[தாம்] - தம்மைப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டாவோ. * எப்போதும் கைகழலா நேமியா னன்றோ, அவனுக்கு நிருபகங்களான இவை சுமையோ? என்ன,—அது தான்செய்கிறது. [வாளும்வில்லுங்கொண்டு]- இளையபெருமாளைப்போலே ஒருவர் பின்னே கொடுசென்றாலா காதோ? "ஆளுமாளார், சுமப்பார்தாம், பின்செல்வார்மற்றில்லை" என்கிறது - "பரிவரான நீர் அவற்றுக்கன்றோ?" என்று தம்மை ஏவுவாராக. [தாளுந்தோளும்] - நடக்கும்போது நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கும்படியாயிற்று, மாறியிடும்திருவடிகளிருப்பது. "அக்ரத꞉ப்ரயயௌராம꞉" (அக்ரத꞉ப்ரயயௌராமஃ) என்னக்கடவதிறே. அத்தையும், வீசுதோள்களை யும். [கைகளையார] - "வயிறாரவுண்ண" என்பாரைப்போலே. [தொழக்காணேன்] - தொழுகையும், பரிகையும், பர்யாயம்போலேகாணும். தொழக்காணப் பெறுகிறிலேன். நமஸ்ஸப்தத்தால் - எனக்கன்று, அவனுக்கென்கிறே சொல்லுகிறது. தொழுகையும், நமஃ என்கையும், பர்யாயமிறே. [நாளும்நாளும் நாடுவேன்] - அவன்தனிமையை அநுஸந்தித்து, "அவனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று நாள்தோறும் ஆராயாநிற்பன். ஸம்பந்தம் நித்யமா னால் தத்கார்யமான பரிவும் நித்யமாகக் கடவதிறே. [அடியேன்]- ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய நான்-ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைக்கையே ஶேஷவஸ்துவுக்கு ஸ்ரூபமென்றறிந்த நான். [ஞாலத்தே] - பரமபதத்திலேயிருந்து அஸ்த்தாநேஹயஶங்கை பண்ணுகிறேனோ? ப்ரஹ் மாஸ்த்ர ப்ரயோகம்பண்ணுவார், நாகபாசத்தையிட்டுக் கட்டுவார், அழைத்துவைத்து மல் லரையிட்டு வஞ்சிக்கத்தேடுவார், பொய்யாஸநமிடுவோராகிற தேசத்திலே வர்த்தியாநின்றால் நான் அஞ்சாதேசெய்வதேன்? (௩)

இறதுக்கு அவதாரிகை - எப்போதும் இத்யாதி. "பின்செல்வார்மற்றில்லை" என்று வயிறெரி கைக்கு, பின்செல்வாருண்டோ? என்ன - இளையபெருமாளை இத்யாதி. ஏவுவாராக என்றது - தம்மை ஏவுகைக்காக என்றபடி. தாள்களையும் தோள்களையும் தொழுகைக்கு, அப்படி ஆகர்ஷகமா யிருக்குமோவென்ன-நடக்கும்போது இத்யாதி. நடைச்சக்ரவத்துப் பிடிக்கையாவது - கதிஸார்வ பௌமன்வத்தானென்று விருதுபிடிக்கை.மாறியிடும்திருவடிகள் ஆகர்ஷகமென்னுமதுக்குப்ரமாணம்- அக்ரத꞉ இத்யாதி."அக்ரத꞉ப்ரயயௌராம꞉ஸீதாமத்யே ஸுமத்யமா'(ஸ்ரீரா-அயோத்யா3,28) இத்யாதி. "கைகளையார" என்றது-கைகளார என்றபடி. ஐகாரம் - அவ்யயம். "ஆர" என்றதுக்கு அர்த்தம்-வயிறா இத்யாதி. பரியக்காணேனென்னாதே,"தொழக்காணேன்"என்பானென்?என்ன. தொழுகையும் இத்யாதி. தொழுகையும் பரிகையும் பர்யாயமானபடி எப்படியென்ன - நமஸ்ஸப் தத்தால் இத்யாதி. அதாவது - அவனுக்கு பாரதந்த்ரமானால் அவனுக்கு அதிசயத்தைப்பண்ணுகை ஸ்வரூபமாகையாலே, நமஸ்ஸப்தத்தாலே பரிவைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. தொழுகைதான் நமஸ்கார வாசியோவென்ன - தொழுகையும் இத்யாதி. நாள்தோறும் ஆராயவேணுமோ? என்ன - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. விவரணம் - ஶேஷிக்கு இத்யாதி. "ஞாலத்தே" என்றதுக்கு பாவம் - பரம பதத்திலே இத்யாதி வாக்யத்வயம். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

ஞாலம்போனகம்பற்றி ஓர்முற்றுருவுருவாகி
ஆலம்பேரிலை அன்னவசஞ்செய்யுமம்மானே!
காலம்பேர்வதுஓர்காரிருளூழியொத்துளதால் உன்
கோலங்காரெழில் காணலுற்றுஆழுங்கொடியேற்கே.

ஆ.—(ஞாலம்) - ஓர் முற்றுருவுருவாய், அந்தப்பிள்ளைத்தனத்தாலே ஸர்வ லோகங்களையும் அமுதுசெய்து, பெரியவெள்ளத்திலே சிறியதோராலிலையிலே, யசோதைப்பிராட்டியைப்போலேயிருப்பாளொருதாயாருமின்றியே, தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறவிடமையில் துணையாயிருக்கப்பெறுமையாலும், உன்வடிவழகைக்காண ஆசைப்பட்டுப்பெறுமையாலும், அபாயமான துஃகார்ணவத்திலே நிமக்நனாய்க்கிடக்கிற எனக்கு ஒருக்ஷணமானது, அந்தகாரமயமான ராத்ரி யுகமாய்ச் செல்லுகிறதென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸப்ரமாணமாம்படி ஆலிலையிலே ரக்ஷகரின்றிக்கே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யநுஸந்தித்து, "இவனுக்குஎன்வருக்கிறதோ?" என்று வீதராகிறார்.

[ஞாலமென்று தொடங்கி] - அத்யந்தஸுகுமாரமான சிறுவடிவைக்கொண்டு ஜகத்தையெல்லாம் வயிற்றிலே புகவைத்து சிறிய ஆலிலையிலே இடம் வலங்கொள்ளும் ஸ்வபாவனான பெரியோனே! [காலமென்று தொடங்கி] - ஒருக்ஷணத்தில் நின்றும் ஒருக்ஷணத்தில் பேரும் ஸந்திமாத்ரம் மஹாந்தகாரமான கல்பத்தோடு ஒவ்வாநின்றது, உனக்கு ரக்ஷாசிந்தை பண்ணுகைக்காகக் கறுத்த ஒளியையுடைய உன் அழகியவடிவைக் காண ஆசைப்பட்டுப்பெறாதே மிகவும் நோவுபடுகிற மஹாபாபியான எனக்கு.

ப.—அநந்தரம், அஸஹாயனான வடதளஶாயியினுடைய ஆஹிருப்யத்துக்கு என்னப்ரமாதம்வருகிறதோவென்று அஞ்சிக்கலங்கின ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஓர் - அத்விதீயமாய், முற்று - அதிமுக்தமான, உருவாகி - வடிவையுடையையாய், ஞாலம் - மஹாஜகத்தை, போனகம் - போஜநமாக, பற்றி - அமுதுசெய்து, ஆல் - ஆலென்று, பேர் - பேர்சொல்லலாமளவானது, இலை - ஓரிலையிலே, அன்னவசஞ் செய்யும் - இடம்வலங்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற, அம்மானே - ஸ்வாமியானவனே! (அந்தப்ரளயத்திலே என்னப்ரமாதம் வருகிறதோவென்று), கார் - காளமேகத்தின், எழில் - எழிலையுடைத்தான, உன்-, கோலம் - வடிவழகை, காணலுற்று - காணவேணுமென்று நிர்ப்பந்தித்து, ஆழும் - (அச்சத்தாலே) அழுங்காநிற்கும்படியான, கொடியேற்கு - கொடியபாபத்தையுடைய எனக்கு, பேர்வது - ஒருக்ஷணத்தில்நின்றும் க்ஷணாந்தரத்திலேபேருகிற, காலம் - காலாவகாசமானது, ஓர் - அத்விதீயமான, காரிருள் - ஶூந்யகாரத்தையுடைத்தான, ஊழியொத்து - கல்பம்போலே, உளது - ஆகாநின்றது. உன்னுடைய அவடிதகடநாஸாமர்த்யமான ஶக்தியோகமும் ஸர்வரக்ஷகத்வபூர்த்தியும் அச்சத்துக்குஉறுப்பாமென்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "ஞாலத்தே - நாளும் நாடுவன்" என்றார்; அந்த ஸம்ஸாரத்திலே வடதளஶயநத்திலே பிறந்த ப்ரமாதத்தையநுஸந்தித்து வீத

ராகிறார். நீர் இங்ஙனே க்லேசப்படுகிறதென்? ப்ரளயாபத்திலே ஸர்வரக்ஷகனானவனன்றோ நானென்ன; ஸர்வரக்ஷகவஸ்துவோ ப்ரளயத்திலேயகப்பட்டதென்று ஹீதராகிறாரென்றுமாம்.

[ஞாலம் போனகம்பற்றி] - பரப்பையுடைத்தான ஹூமியைத் திருவயிற்றிலேவைத்து. "ஸாத்மிக்கும், ஸாத்மியாது" என்றறியாதே, இத்தைச்செய்வதே! "வெண்ணெயும் ஸாத்மியாது" என்றிருக்குமவரிறே. [ஓர் முற்றாவுருவாகி] - அதுக்கடி, இவனுடைய சைஶவமென்கிறார். வெண்ணெயமுது செய்தருளுவதற்குங் கீழே யிறே யிங்கிலை. யசோதாஸ்தநந்யபத்துக்கும் கீழாயிறேயிருப்பது இங்கமௌக்த்யம். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே ரக்ஷித்தஸர்வரக்ஷகத்வமும், அகடிதகடநாஸாமர்த்யமும் இவர்நெஞ்சிலே பட்டதில்லை; ஸௌகுமார்யமே யாயிற்று இவர்க்குத் தோற்றியிருப்பது. அங்கு ஒருதொட்டிலிலே கிடக்கப்பெற்றது; இங்கு, ஒருபவனான ஆலிலையிலேயாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. [பேரிலை] - ஆலிலையென்று பேர்மாத்ரமானத்திலே யென்னுதல்; விபரீதலக்ஷணையாய், சிற்றிலையென்னுதல். [அன்னவசம் செய்யும்] - உணவுக்கீடாக இடம்வலம் கொள்ளும். "கிடக்கில் தொட்டில்கிழியவுதைத்திடும்" என்கிறபடியே பண்ணும் வ்யாபாரமடைய, இதிலேபண்ணாநின்றான். தனக்கு ஸாத்மியாத ஹூமியை அமுதுசெய்கையும், "ஸாத்மியாது" என்றறியாத முக்தனாகையும், ப்ரளயத்திலே அல்பாவகாஶமான ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகையும், அதிலே வ்யாபரிக்கையும், இதெல்லாம் ஹயஸ்தாநமாயாயிற்றிருக்கிறது இவர்க்கு. [அம்மானே] - ஸர்வரக்ஷகனானவனே! ஒரு காபுருஷனுக்கு வந்ததொன்றன்றிக்கே ஸர்வரக்ஷகனானவனுக்கு வந்தப்ரமாதமென்று இதுவும் ஹயஸ்தாநமாகிறது இவர்க்கு. [காலம்பேர்வதோர் காரிருள் ஊழியொத்துளதால்] - உன்தனிமையை யநுஸந்திக்க, ஒருக்ஷணத்தினின்றும் க்ஷணாந்தரத்திலே பேரும் ஸங்க்யாமாத்ரம், மஹாந்தகாரமான கல்பமாய்க்கொண்டு நெடுகாநின்றது எனக்கு. [உன்கோலங்காரெழில் காணலுற்று] - உன்னுடைய கறுத்த எழிலான கோலமென்னுதல்; மேகத்தினுடைய எழில்போலேயிருந்துள்ள அழகென்னுதல். [காணலுற்றாழுங் கொடியேற்கே] - மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகைக்கு உன்னுடைய அழகிய வடிவைக்காண ஆசைப்பட்டுப் பெறாதே மிகவும் நோவுபடுகிற மஹாபாபியான எனக்கு. ஒருகாலத்திலே முடியாதே, நித்யமாயிருப்பதொரு ஹயம் அநுவர்த்திக்கும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். ஸம்ஸாரஹயம் அவன்காலிலே குனியத்தீரும்; "ரக்ஷகனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்கிற ஹயத்துக்கு முடிவில்லை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. இவர் இப்படி அஞ்சினவாறே, ப்ரளயாபத்தினின்றும் ஜகத்தையெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவனன்றோ நான்? நீர் நமக்கு பயப்பட வேண்டாகாணுமென்று தான் ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிறவிருப்பைக் காட்டினான்; ஸர்வரக்ஷகமான வஸ்துவாகாதே ப்ரளயத்திலே அகப்படப்புக்கதென்று அதுக்கும் அஞ்சுகிறார்.

நாலாம்பாட்டு.—ஞாலம் இத்யாதி. "ஆலம்பேரிலையன்னவசம்செய்யுமம்மானே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. இவர் இப்படி இத்யாதி.

[ஞாலம் போனகம்பற்றி] - "இது நமக்கு ஸாத்மியாது" என்றறியாதே, பூமி ப்பரப்பையன்றே வயிற்றிலே யெடுத்துவைத்தது? "வெண்ணெயும் ஸாத்மியாது" என்றிறே இவரிருப்பது? [ஓர்முற்றுவுருவாகி] - †ஒருகோறுட்டிலே தெறித்தால் மற்றைக் கோறுட்டாலே பால்பாயும் பருவமாயிற்றுப் பருவம். யசோதாஸ்தநந்தயத்துக்கும் கீழாயிறேயிருப்பது, இந்த மௌக்த்யம். ப்ரளயாபத்திலே வரையாதே ரக்ஷித்தரக்ஷகத்வமும், அகடிதகடநாஸாமர்த்யமும் இவர்நெஞ்சில் படுகிற தில்லை; ஸௌகுமார்யமேயாயிற்று இவர்க்குத் தோற்றியிருக்கிறது. [ஆலம்பேரிலை] - அங்கு ஒரு தொட்டிலிலே கிடக்கப் பெற்றது, இங்கு ஒருபவனான ஆலிலையிலேயாயிற்றுத் திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிறது. [பேரிலை] - பேருகிற இலை : முகிழ்விரிகிற இலை. "கஷ்ஹ்யம் ஶிஶுர்லேதே லோகேநாஶமுபாகதே | ஶாகாயாம்வடவ்ருக்ஷஸ்ய பல்லவேத்விதிவிஸ்மிதஃ" (கதந்வயம்ஶிஶுஶ்ஶேதே லோகேநாஶமுபாகதே | ஶாகாயாம்வடவ்ருக்ஷஸ்ய பல்லவேத்விதிவிஸ்மிதஃ) † "இளந்தளிரில் கண்வளர்ந்த" என்கிற படியே. ஆலிலையென்று - ஒரு பேர் மாத்ரமென்னுதல், பெரிய இலையென்று விபரீத லக்ஷணையாய், சிற்றிலையென்றுதல். [அன்னவசஞ் செய்யும்] - உணவுக்கூடாகஇடம் வலங்கொள்ளும். யசோதைப்பிராட்டி தொட்டிலில் பண்ணும் வ்யாபாரமெல்லாம் பண்ணுமாயிற்று அதுக்குள்ளே. * கிடக்கில் தொட்டில் கிழியவுதைத்திடுமேதில். தனக்கு ஸாத்மியாதபூமியை அமுதுசெய்கையும், "ஸாத்மியாது" என்றறியாத முக்தனுகையும், ப்ரளயத்திலே அல்பாவகாசமான ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளுகையும், அதிலேகிடந்தவிடத்திற்கிடவாதே வ்யாபரிக்கையும், இதெல்லாம் ஹயஸ்த்தாநமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [அம்மானே] - ஸர்வரக்ஷகனானவனே! ஒரு கா புருஷனுக்கு வந்ததொன்றன்றிக்கே ஸர்வரக்ஷகனானவனுக்கு வந்ததென்று இதுவும் ஹயஸ்த்தாநமாகிறது இவர்க்கு. [காலம் இத்யாதி] - உன்தனிமையை அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்க, ஒரு க்ஷணத்தினின்றும் க்ஷணாந்தரத்திலேபேருகிற நடுவில்ஸந்திமாத்ரம், மஹாந்தகாரமான கல்ப

"ஞாலத்தைப்போனகமாகப்பற்றி" என்றதுக்கு பாவம்-இதுநமக்கு இத்யாதி. போனகம்பற்றி - திருப்போனகமாக ஸ்வீகரித்து. "ஓர்" என்றதுக்கு பாவம் - ஒரு † கோறட்டிலே இத்யாதி. கோறடு - கபோலம். "ஓர்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - யசோதா இத்யாதி. ரக்ஷகத்வமும் அகடிதகடநாஸாமர்த்யமும் ஹபநிவ்ருத்திஹேதுவன்றோ? என்ன - ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி. "ஞாலம்போனகம்பற்றி" என்கையாலே - ரக்ஷகத்வமும், "ஆலம்பேரிலை" என்கையாலே - அகடிதகடநாஸாமர்த்யமும் தோற்றுகிறது. "ஆலம்பேரிலை" என்றத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - அங்கு ஒரு தொட்டில் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "பேரிலை" என்றதுக்கு - மூன்றர்த்தம். ஆலந்தளிரிலேகண்வளர்ந்தானேவென்ன - கஷ்ஹ்யம் இத்யாதி. "கஷ்ஹ்யம்ஶிஶுர்லேதே லோகேநாஶமுபாகதே | ஶாகாயாம்வடவ்ருக்ஷஸ்ய பல்லவேத்விதிவிஸ்மிதஃ". உணவுக்கிடாக - உண்டதுக்கிடாக. விவரணம் - யசோதைப் பிராட்டி இத்யாதி. இளந்தளிரில் கண்வளந்த என்றது - திருமொழியில் "மஞ்சாடு" இத்யாதி. தொட்டிலில்பண்ணும் வ்யாபாரம்எதென்ன - கிடக்கில் இத்யாதி; பெரியாழ்வார் திருமொழி. தொட்டிலில்வளர்த்தினல் தொட்டில்கிழியும்படி உதையாநிற்குமென்றபடி. "ஞாலம்போனகம்" இத்யுக்தார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் தனக்கு ஸாத்மியாத இத்யாதி. "அம்மான்" என்றதுக்கு பாவம் - ஒரு காபுருஷனுக்கு இத்யாதி. "பேர்வதோர் - காலம் - காரிருளூழியொத்துளதால்" என்று அந்வயித்துஅர்த்தம் - உன் தனிமையை இத்யாதி. "காரிருள்":

† கொறட்டிலே என்று சிலரும்பதத்துக்குப் பாடம். கொடிற்றிலே என்று இருக்கலாமோ எனத்தோன்றுகின்றது.

மாய்க்கொண்டு நெடுகாநின்றது எனக்கு. [உன்கோலம் காரெழில்காணலுற்று] - உன்னுடைய கறுத்த எழிலான கோலமென்னுதல், மேகத்தினுடைய எழில் போலேஇருந்துள்ள அழகென்னுதல். [காணலுற்றாழுங்கொடியேற்கு] - மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகைக்கு உன்னழகியவடிவைக்காணஆசைப்பட்டுப் பெறாதே நோவுபடுகிற மஹா பாபியான எனக்கு. ஸம்ஸாரபயம் அவனை ஆஶ்ரயிக்கப்போம்; ஒருகாலத்திலும் முடியாதே நித்யமாயிருப்பதொரு பயம் அநுவர்த்திக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். "ரக்ஷகனுக்குஎன்வருகிறதோ?" என்கிற பயத்துக்கு முடிவில்லையே. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

கொடியார்மாடக் கோளூரகத்தும்புளிங்குடியும்
மடியாதின்னே நீதுயில்மேவிமகிழ்ந்ததுதான்
அடியார்அல்லல் தவிர்த்தஅசைவோ? அன்றேல்இப்
படிதான்நீண்டுதாவிய அசைவோ?பணியாயே.

ஆ.—(கொடியார்) - "அந்தஇழவுதீரவேணும்" என்று ஆஶ்ரிதர்க்கு ஆத்ம [illegible]ாநம்பண்ணுகைக்குக் கொடிகட்டிக்கொண்டிருக்கிற திருக்கோளூரிலும் திருப்புளிங்குடியிலும் போய்ப் புக்கவிடத்திலே, தம்மைத்திருக்கண்ணாலே பார்த்தருளுதல், ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்தல், ஒருதிவ்யசேஷ்டிதத்தைப்பண்ணுதல் செய்தருளாதே ஒருபடியே கண்வளரக்கண்டவாறே நீயொருபடியே கண்வளர்ந்தருளுகிறது ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநஜநித ஶ்ரமத்தாலேயோ? அன்றிக்கே, த்ரைலோக்ய விக்ரமணஜநித ஶ்ரமத்தாலேயோ? என்றுகொண்டு, இவனுக்குஒரு வ்யஸநமுண்டானதாக ஶங்கித்து வ்யஸநப்படுகிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருக்கோளூரிலும் திருப்புளிங்குடியிலும் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை இவர் ஸயந்தீரக் காட்டியருளக்கண்டு சேஷ்டைகளைப்பண்ணாதே ஒருபடிப்படக் கண்வளர்ந்தருளி அத்தாலே இனியையாகைக்குக் காரணமென்? என்று தம்முடைய பயத்தாலே எம்பெருமானைக் கேட்கிறார்.

[மடியாது] - சோம்பாமையுமாம். [அடியாரென்றுதொடங்கி] - ஆஶ்ரிதர்க்காக அஸுரராக்ஷஸரோடேபிணங்கி அவர்களுடைய உடல்வங்களைக் கெடுத்தவருத்

காரென்று - கறுப்பாய், மஹாந்தகாரமென்றபடி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, "கார்" என்று - கறுப்பாய், "எழில்" என்று - தேஜஸ்ஸாய், "கோலம்" என்று - விக்ரஹமாய், கறுத்ததேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹ மென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு "கார்" என்று - மேகமாய், "எழில்" என்று - அழகாய், "கோலம்" என்றும்-அழகாய், மேகத்தினுடைய அழகுபோலேயிருந்துள்ள அழகென்னுதல். "ஆழும்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - ஸம்ஸார பயம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். இது நித்யமாயிருக்குமோ? என்ன - ரக்ஷகனுக்கு இத்யாதி. விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் நித்யமாகையாலே பரிவும் நித்யமாயிருக்குமென்றபடி. 'ஞாலம் போனகம்' என்றுதொடங்கி, 'அம்மானே - உன் - காரெழில் - கோலம் - காணலுற் றாழும்கொடியேற்கு - பேர்வதோர் - காலம் - காரிருளூழியொத்துளதால்' இத்யந்வய:. (௪)

தமோ? அன்றிக்கே, இப்பூமியை அதிஸௌகுமாரமான வடிவோடே வளர்ந்தருளி அளந்த நோவோ? அருளிச் செய்தருளாய்!

ப.—அநந்தரம், திருக்கோளூரிலும் திருப்புளிங்குடியிலும் முசியாதே கண்வளர்ந்தருளுகிறது, ஆஶ்ரிதவிரோதிநிவர்த்தநத்தாலும் த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தாலும் வந்த ஆயாஸமோ? என்கிறார்.

(விரோதிகளும்அறியலாய்படி), கொடி - கொடிகள், ஆர் - செறிந்த, மாடம் - மாடத்தையுடைய, கோளூர் - திருக்கோளூர்க்கு, அகத்தும் - உள்ளும், (பலவிடத்தில் படுக்கைபடுத்தது அலேச்சலின் மிகுதியென்று ஶங்கிக்கலாம்படி), புளிங்குடியும் - திருப்புளிங்குடியிலும், மடியாது - மீளாதே, இன்னே - (ஒருபடிப்பட) இப்படி, துயில் மேவி - கண்வளர்ந்தருளினவத்தாலே, நீ - நீ, மகிழ்ந்ததுதான் - உகட்புப்பிறந்திருக்கிறவிது, (ஆஶ்ரிதவிரோதிகளான ராவணாதிகளை நிரஸித்து), அடியார் - அவர்கள், அல்லல் - து:கத்தை, தவிர்த்த - போக்கின, அசைவோ - அலேச்சலாலேயோ? அஃதேல் - அதல்லவாகில், இ - இந்த, படிதான் - பூமியை, நீண்டு - ஒருநாளே வளர்ந்து, தாவிய - அளந்துகொண்ட, அசைவோ - ஆயாஸமோ? (உன் திருமிடற்றோசையில் வாசியாலே நான் உன் ஆயாஸத்தின் மிகுதி யறிகைக்காகவும், நொந்தவிடம்அறிகைக்காகவும்), பணியாய் - அருளிச்செய்யவேணும். அளந்ததளைப்பிடித்தல், எய்த்த தோளைப்பிடித்தல் செய்கையிலே இவர்க்குக் கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவத்திலே தனியே கண்வளர்ந்தருளினவிடத்தில் பயந்தீர நிர்ப்பயமாய்ப் பரிவருண்டான திருக்கோளூர் திருப்புளிங்குடி தொடக்கமான இடங்களிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை இவர் பயநிவ்ருத்திக்காகக் காட்டிக் கொடுக்க, 'அதுதானும் பயஹேது' என்கிறார்.

[கொடியார்மாடக் கோளூரகத்தும்] - கொடிமிக்க மாடங்களையுடைய திருக்கோளூரிலும், ஶத்ருக்கள் கிடந்தவிடம்அறிந்து அபிசரிக்கும்படி கொடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோ? கம்ஸபயத்தாலே பிறரறியாதபடி வளர்ந்தாற்போலே யிருக்கலாகாதோ? [புளிங்குடியும்] - இதுவும் ஒருபயஹேது. பலவிடங்களிலே படுக்கை படுக்கிறது ஶ்ரமத்தின்மிகுதி யென்றிருக்கிறார். [மடியாது] - இடம்வலம்கொள்ளாதே - பாடோடும்படியாக வென்னுதல்; மடியென்று சோம்பாய், சோம்பாதேயென்னுதல். அதாகிறது - அவன் நமக்காகக் கிடக்கிறானென்றறிந்து பரிகைக்குஒருத்தரைப் பெற்றிலோமென்று கிடையிளகா தொழிகை. [இன்னே] - "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்னுமித்தனையொழிய, பாசுரமிடப் போகாதிருக்கை. [நீதுயில்மேவி மகிழ்ந்தது தான்] - அவிகாரியாயிருக்கிற நீ, ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளி, அத்தாலே இனியையாகைக்குஹேதுவென்? இவன்முகத்தில் தெளிவுக்குஅடி முன்னேயொரு ஶ்ரமமுண்டாகையிறே. ஶ்ரமமுண்டாயிருப்பார்க்கு உறங்கவுறங்க முகம்தெளிந்துவரக் காண்கையாலே, இங்கும் இத்தெளிவுக்கடி ஶ்ரமமென்கிறார். [அடியாரல்லல்தவிர்த்த அசைவோ]- திருவடிகளிலே ஶரணம்புகுந்த இந்த்ராதிகளுக்காக ராவணாதிகளை யழியச்செய்து, அவர்கள் து:கங்களைக்கெடுத்த இளைப்போ? [அன்றேல்] - அன்றிக்கே. [இப்படி இத்யாதி] - அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து ஸௌகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமேடுமோடையும் அளந்து கொள்ளுகையாலே திருவடிகள் நொந்தோ? [பணியாயே] - தோள்நொந்தோ, திருவடிகள் நொந்தோ, அருளிச்செய்யாய்! தோள்நொந்ததென்னில்

தோளைப்பிடிக்கவும், திருவடிகள் நொந்ததென்னில் திருவடிகளைப் பிடிக்கவும் அருளிச் செய்யாய். ஸாவஜ்ஞராய் அகவாயிலோடுகிறது அறிந்து அது செய்கையன்றியே "பணியாய்" என்கிறதென் என்னில்? சொல்லும்போதை ஸ்வராஸாதங்கொண்டு ஓடுகிற உளை யறிந்து டரிஹரிப்பாராக. உகந்தருளின நிலங்களிலும் செய்யமுடியாததில்லை, சொல்ல முடியாமை யிருக்கிறுனத்தனையோ ! என்றிருப்பாரிறே.

ஈடு—அஞ்சாம்பாட்டு. ப்ரளயார்ணவத்திலே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறுனென்று பயப்பட்டவர் பயந்திர, பரிவரும்உண்டாய், நிர்ப்பயமான திருக்கோளூர் திருப்புளிங்குடி தொடக்கமான இடங்களிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக் காட்டிக்கொடுக்க, அதுதானும் இவர்க்கு பயஹேதுவாயிற்று.

[கோடியார்மாடக் கோளூரகத்தும்] - கோடிமிக்க மாடங்களையுடைய திருக்கோளூரிலும் : ஶத்ருக்கள்கிடந்தவிடமறிந்து அபிசரிக்கும்படி கோடிகட்டிக்கொண்டு கிடக்கவேணுமோ? கோடிக்கு பயப்படவல்லார் இவரைப்போலில்லை. கம்ஸ ஹயத்தாலே ஒளித்து வளர்ந்தாற் போலே இருக்கலாகாதோ ? இந்தப்பயமில்லையிறே கீழ்ப்பாட்டில், அநுகூலப்ரதிகூலவிபாகமற ஸம்ஹ்ருதமாய்க் கிடக்கையாலே. [புளிங்குடியும்]-இதுவும் ஒருபயஹேது. பலவிடங்களிலும் படுக்கை படுக்கிறது ஶ்ரமத்தின்மிகுதி யென்றிருக்கிறுர். [மடியாது] - இடம்வலங்கொள்ளாதே என்னுதல்; மடியென்று - சோம்பாய், சோம்பாதே என்னுதல். அதாவது - நமக்காக இவன்கிடக்கிறுனென்றுஅறிந்து "பரிகைக்குஒருத்தரைப் பெற்றிலோம்"என்று இளகாதொழிகை. [இன்னே] • இப்படியே. 'கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்னுமித்தனையொழிய, பாசுரமிடப்போகாதிருக்கை. [நீ துயில்மேவி மகிழ்ந்ததுதான்] - * அவிகாரியாயிருக்கிற நீ ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளி, அத்தாலே இனியனுகைக்கு ஹேதுவேன் ? இவன்முகத்தலே தெளிவுண்டாயிருந்தது, அதுக்கடி முன்பே ஒருஶ்ரம முண்டாகையிறே என்றிருக்கிறுர்; ஶ்ரமமுடையார்க்கு உறங்கவுறங்க முகந் தெளிந்துவரக் காண்கையாலே. [அடியாரல்லல்தவிர்த்தஅசைவோ]-திருவடிகளிலே ஶரணம்புகுந்த இந்த்ராதிகளுக்காக ராவணுதிகளை அழியச்செய்து, அவர்களுடைய து:கங்களைக் கெடுத்த இளைப்போ ? [அன்றேல] - அன்றியே. [இப்படி இத்யாதி] - அன்றே பிறந்துஅன்றேவளர்ந்து ஸௌகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடுமேடுடையும் அளந்து கொள்ளுகையாலே திருவடிகள்நொந்தோ ? [பணியாயே]-தோள்நொந்தோ, திருவடிகள்

அஞ்சாம்பாட்டு - கோடியார் இத்யாதி. "கோளூரகத்தும்புளிங்குடியும் - துயில்மேவி மகிழ்ந்தது" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ப்ரளயார்ணவத்திலே இத்யாதி.

"கோடியார்" என்று விசேஷிக்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவம் - ஶத்ருக்கள் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "கோடியார்மாடம்" என்றதுக்கு ரஸோக்தி - கோடிக்கு இத்யாதி. கோடியென்று - த்வஜத்துக்கும்பேர். கீழ்ப்பாட்டைப்பற்ற வாசியை அருளிச்செய்கிறுர் - இந்தப்பயம் இத்யாதி. இல்லாமைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறுர் - அநுகூல இத்யாதி. இரண்டு திருப்பதியில் கண்வளர்ந்ததைச் சொல்லுகிறவருடைய பாவம்-இதுவும் இத்யாதி - அதெப்படியென்ன • பலவிடங்களிலும் இத்யாதி. இடம்வலங்கொள்ளாதே என்கிறவர்க்கு பாவம்-பாடோடிக்கிடப்பதே என்று விஷண்ணராகிறுரென்று. "சோம்பாதே" என்றதுக்கு பாவம் - அதாவது நமக்காக இத்யாதி. இளகாதொழிகையாவது - எழுந்திராதொழிகை யென்றபடி. இன்னபடி யென்று சொல்லுகிறதுக்கென் ? என்ன - கிடந்ததோர் இத்யாதி. இனியனுகை கல்லதன்றோவென்ன - அதுக்குபாவம் - இவன்முகத்திலே இத்யாதி. இது எங்கேகண்டோமென்ன - ஶ்ரமமுடையார்க்கு

நொந்தோ? அருளிச்செய்யாய்; தோள் நொந்ததென்னில் தோளைப்பிடிக்க, தாள்நொந்த தென்னில் தாளைப்பிடிக்கவும் அருளிச்செய்யவேணும். ஸ்வரஸாதங்கொண்டு அறியலா மென்று கேட்கிறார். உகந்தருளினவிடங்களிலும் செய்யமுடியாததில்லை: சொல்ல நினையாமலிருக்கிறானித்தனை என்றிருக்கிறார். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

பணியாவமரர் பணிவும்பண்புந்தாமேயாம்
அணியாராழியுஞ்சங்கமும் ஏந்துமவர்காண்மின்
தணியாவெந்நோய் உலகில்தவிர்ப்பான் திருநீல
மணியார்மேனியோடு என்மனம்சூழவருவாரே.

ஆ.—(பணியாஅமரர்) - ஸ்வாச்ரித சதுர்முகாதி தேவர்களுக்கு ஸேவ்தர ஸகலஜநாபிவந்த்யத்வ நிரதிசயஐஸ்வர்ய ப்ரதனாய், ஸகலலோகது:க நிரஸநார்த்தமாக ஸ்வாத்மவிசேஷண சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதயனாய், நிரதிசய ரமணீய நீலரத்னஸத்ருசனாயிருந்த அவனை ஆசைப்பட்டுக்கிடீர் நான் இப்பாடுபடுகிறதென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருநாட்டிலே அயர்வறுமமரர்கள் பரியஎழுந்தருளி யிருக்கிற ஸர்வேச்வரன்கிடீர் ஸமஸ்தாத்மாக்களுடைய தணியாவெந்நோய் தவிர்க்கைக்காக என்மனம் மறுகும்படி இவ்வுலகிலே வருகிறவன்! என்கிறார்.

[பணியாவமரரென்று தொடங்கி] - வேறுசிலரைப் பணிகைக்கு ஸம்பாவனையின்றிக்கேயிருக்கிற அயர்வறுமமரர்கள் பணிவுக்கும் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கும் தாமே விஷயமாய்க்கொண்டு அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்துமவர்கிடீர்! [தணியாவென்று மேலுக்கு] - ஒருநாளும் முடியாத கொடிய து:கங்களைத் தவிர்க்கைக்காக அழகியவடிவோடே இவ்வுலகத்திலே வருகிறவர்.

ப.—அநந்தரம், நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான நிரதிசயபோக்ய விக்ரஹத்தோடே ப்ரதிகூல பூயிஷ்டமான இஜ்ஜகத்தில் "என்னுநிறதோ". என்று என்நெஞ்சு கலங்கும்படி வாராநின்றாரென்கிறார்.

("நகிஞ்சா:" என்கிறபடியே ஓரவஸ்த்தையிலும்), பணியா - (ஔபாதிகமாகவாகிலும் வேறொருவர்காலில்) பணியவேண்டாதபடி, அமரர் - (அநந்யாதிபதிகளான) நித்யஸூரிகளுடைய, பணிவும் - (ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாய் ஸ்வாபாவிகமான) பணிவுக்கும், பண்பும் - (அவர்கள் ஜ்ஞாநப்ரேமாதி) ஸ்வபாவங்களுக்கும், தாமேயாம் - தாமே விஷயமாய்க்கொண்டு, அணி - ஆபரணரூபமான, ஆர் - போக்யதையையுடைய, ஆழியும் - திருவாழியையும், சங்கமும் - திருச்சங்கையும், ஏந்தும் - (அவர்களுக்கு அநுபாவ்ய

இத்யாதி. அசைவு - இளைப்பு. இப்படி - இப்பூமி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - தோள்நொந்ததென்னில் இத்யாதி. "பணியாய்" என்றதுக்கு பூர்த்தபாவமாதல், பாவாந்தரமாதல் - ஸ்வரஸாதம் இத்யாதி. ஸ்வரஸாதம் - ஸ்வரத்தின் தளர்த்தி. ஸாதம் - தளர்த்தி. அர்ச்சாவதாரம் வார்த்தையருளிச்செய்யக் கூடுமோ? என்ன - உகந்தருளின இத்யாதி. (கு)

மாம்படி) வந்திருக்கும், அவர்காண்மின் - அவர்கிடீர், (அப்படியிருக்கச்செய்தே), உலகில் - லோகத்தில், தனியா - ஒருகாலும்தணியாமல் நடக்கக்கடவதாய், வெம் - அதிமாத்ரபரிதாபஹேதுவான, நோய்-(அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தரூப) வ்யாதிகளை, தவிர்ப்பான் - களைகைக்காக, திரு - (அந்த நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபாவ்யமாய் நிரதிசயஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதி) ஸம்பத்தை, ஆர் - உடைத்தான, நீலமணி - நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற, மேனியோடு - திருமேனியோடேகூட, (இவ்வடிவழகுக்குஎன்ன தீங்குவருகிறதோ! என்று), என் - என், மனம் - மனஸ்ஸானது, சூழ - ப்ரமிக்கும்படி, வருவார் - ஸம்ஸாரத்திலே வருவர்.

ஆ — ஆறும்பாட்டில், ரக்ஷகனைக்குறித்து இப்படி அஞ்சக்கடவீரோ? என்ன; நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் தசையிலும் அஸ்தாநேபயசங்கை பண்ணிப் பரியவிருக்கும்அவன் அவ்வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலேவந்து உலாவாநின்றால், அஞ்சாதே செய்வதென்? என்கிறார்.

[பணியாவமரர்] - வேறே சிலரைப்பணிய ஸம்பாவனையில்லாத நித்யஸூரிகள். முன்பு அசேவ்யர்காலிலே குனிந்து ஒருநாளிலே அநுகூலித்து, "அழுக்குடம்பெச்சில்வாய்" என்று அநுதபித்து, பின்பு அவன்காலிலே குனிந்தவர்களல்லர். [பணிவும்பண்பும் தாமேயாய்] - அவர்கள்பணிவுக்கும் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கும் தாமே விஷயமாயிருக்குமவர். [அணியாராழியும் சங்கமுமேந்தும்] - ஸர்வாபரணமும் தானேயாகப்போரும்படியான திவ்யாயுதங்களை தரித்து நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுத்தால், அவர்களுக்கும் அஸ்தாநேபயசங்கை பண்ணவேண்டும்படியிறே யிருப்பது. அவர்களுக்கு நான் பட்டது படவேண்டியிருக்கும். [அவர்காண்மின்] - அவர்கிடீர் ஐபஸ்தாநத்திலே வருகிறார். தமக்கு ஒருப்ரயோஜநத்துக்காகத்தான் வருகிறாரோ? [உலகில் - தணியாவெந்நோய் தவிர்ப்பான்] - உலகில் தணியாவெந்நோய் தவிர்க்கைக்காக. [தணியாவெந்நோய்] - ஒருநாளும் தணியாத தாபத்ரயாதிகள். [திருநீலமணியார் மேனியோடு] - நீலமணிபோலே ஸ்ரமஹரமாய் ஸுகுமாரமான வடிவோடே: இங்கேவரவேண்டினால், அவ்வடிவைவைத்துக்கொண்டு வரவேணுமோ? [என்மனம்] - அந்த ஸுகுமாரமான வடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே யுலாவாநின்றான் என்றறிந்த என்மனஸ்ஸானது. [சூழவருவாரே] - சுழன்றுவரும்படி வருகிறவர். 'தணியாவெந்நோய் — தவிர்ப்பான் - உலகில் - வருவார் என்றுமாம்.

ஈடு.— ஆறும்பாட்டு. நீர் இங்ஙனே கிடந்து படுகிறதென்? ஸர்வரக்ஷகனன்றோ அவன்! என்ன; நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கக்கடவ அவன் ஸம்ஸாரத்திலே அவ்வடிவோடேவந்து உலாவாநின்றால் நான் இப்படிப் படாதே செய்வதென் என்கிறார்.

[பணியாவமரர்]-வேறே சிலரைப் பணிய ஸம்பாவனையில்லாத நித்யஸூரிகள். முன்பு அஸேவ்யர்காலிலே குனிந்து ஒருநாளிலே அநுகூலித்து, "அழுக்குடம்பெச்சில்வாய்" என்றுஅநுதபித்து, பின்பு வகுத்தார்காலிலே குனிந்தவர்களல்லர்: பணித்

ஆறும்பாட்டு, - பணியா இத்யாதி. "பணியாவமரர்" என்று தொடங்கி "என்மனஞ்சூழவருவாரே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நீர்இங்ஙனே இத்யாதி.

இத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - முன்புஅஸேவ்யர் இத்யாதி. அழுக்குடம்பெச்சில்வாய் என்கிறதுக்கு பாவம், ஶரீரத்துக்குஅழுக்காவது - பிறரைவணங்குகை, வாய்க்குஎச்சிலாவது - பிறரை

தல் பணிதல் செய்யாதவர்கள். இத்தால் - முக்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [பணிவும் பண்பும்தாமேயாம்] - அவர்கள் பணிவுக்கும் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களுக்கும் தாமே விஷய மாயிருக்குமவர். [அணியாராழியும் சங்கமுமேந்தும்] - ஸர்வாபரணமும் தானேயாகப் போரும்படியான திவ்யாயுதங்களை யரித்து, நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சி கொடுத்தால் அவர்களும் அஸ்தாநே பயசங்கைபண்ணி மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியாயிற்றுஇருப்பது. அவர்களுக்கும் நான் பட்டதுபடவேணும். [அவர்காண்மின்]-அவர்கிடீர் ஹயஸ்தா நத்திலே பிறக்கிறுர். தமக்கு ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்காகத்தான் வருகிறுரோ? [உலகில் - தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான்] 'தணியாவெந்நோய்' - ஒருநாளும் முடியாத தாபத்ர யாதிகள். [திருநீலமணியார்மேனியோடு] - நீலமணிபோலே ஶ்ரமஹரமாய் ஸுகுமார மானவடிவோடே. இங்கே வரவேண்டிஞல், அவ்வடிவோடே வரவேணுமோ? [என் மனம்]-அந்த ஸுகுமாரமானவடிவோடே ஸம்ஸாரத்திலே உலாவுகிறுனென்றறிந்த என் மநஸ்ஸானது. [சூழவருவாரே] - சுழன்றுவரும்படி வருகிறவர். தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான் - உலகில் - வருகிறவ ரேன்றுமாம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

வருவார்செல்வார் வண்பரிசாரத்திருந்த என்
திருவாழ்மார்வற்கு என்திறம்சொல்லார்செய்வதென்?
உருவார்சக்கரம்சங்குசுமந்து இங்குஉம்மோடு
ஒருபாடுழல்வான் ஓரடியானுமுளனென்றே.

ஆ.—(வருவார்) - *நான் இப்பாடுபடாநிற்கச்செய்தே அவன்எழுந்தருளா தொழிகிறது என்னுடைய வ்யஸநமறியாமை என்று பார்த்து; ஸ்வகார்யார்த்தமாகப் போகிறுரும் வருகிறுரும் திருப்பரிசாரத் தேறப்போகிறுராகவும் அங்குநின்று வருகிறு ராகவும் நிஶ்சயித்து, அவர்கள், திருப்பரிசாரத்திலே எனக்குத் தாயும் தந்தையுமாய் என்னைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிற என்திருவாழ்மார்வற்கு, நிரதிஶய ஔஜ்ஜ்வல்யஸௌந்தர்ய ஶங்க்வாதி திவ்யாயுதங்களைச் சுமந்துகொண்டு இந்தலோகத்திலே தனியே யெழுந்தரு ளும்போது பின்னே சாயையைப்போலே திரிவான்ஓரடியானும் உளனென்று என்திறஞ் சொல்லார், செய்வதென்? என்கிறுர்.*

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் அங்கு உதவப்பெறுதே அவஸந்நனுனல், என் னைப்போலே அக்ஷமதையின்றிக்கே நிரந்தரமாய்ப் போவதுவருவதாய்த் திரிகிறவர்

ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகையென்று. திருக்குறுந்தாண்டகம், "ஆவியை" இத்யாதி. "பணிவும்" என்றதுக்கு தந்த்ரேண அர்த்தத்வயம்-பணித்தல் இத்யாதி. பணித்தல் - ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகை. பணிதல் - வணங்குகை. பணிவுக்கும் - வணங்குகைக்குமென்றபடி. "பண்பு" என்று - நீர்மை யாய், ஜ்ஞாநாதி குணங்களுக்கு மென்றபடி. "அணி" என்று - ஆபரணமாய், ஆர்தல் - அமைத லாய், ஸர்வாபரணமும் தானேயாகப் போரும்படியானஎன்று ஶப்தார்த்தம்- "வருவார்" என்றத் தைக் கடாக்ஷித்து பாவம் - அவர்கிடீர் இத்யாதி. மேலுக்குஅவதாரிகை - தமக்கு இத்யாதி. சூழ - சுழல என்றபடி. கீழே, "உலகில் - தணியாவெந்நோய் - தவிர்ப்பான்" என்றுகூட்டி, இங்கே "உலகில் - வருவார்" என்று கூட்டுகிறுர் - தணியாவெந்நோய்தவிர்ப்பான் இத்யாதி. (சு)

களிலே ஒருவர், ஒருபாடுழல்வான் ஓரடியானுமுளனென்று திருப்பரிசாரத்து என் ஸ்வாமிநியான பெரியபிராட்டியார் ஸந்நிதியிலே எம்பெருமானைத் தருவிப்பாரைப் பெறுகிறிலோமென்கிறார்.

[உருவார் சக்கரமென்று தொடங்கி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஸாதரமாக தரித்துக்கொண்டு ஒருபார்ஶ்வத்துக்கெல்லாம் நிரந்தரமாகப்பரிவரன் ஒரு அநந்யபரனும் உளன் என்று.

ப —அநந்தரம், கிஞ்சித்கரிக்கைக்குப் பிராட்டியோடே திருப்பரிசாரத்திலே யிருக்கிறவர்க்கு, உமக்குப் பரிவனாயிருப்பானொருகிங்கரனுண்டென்று ஒருவரும் சொல்லுகிறிலர் என்று வெறுக்கிறார்.

வருவார் - (அங்குநின்றும்) வருவார், செல்வார் - (இங்குநின்றும்) செல்லுவாராகிற அவர்கள், வண் - விலக்ஷணஸம்பத்தையுடைத்தான, பரிசாரத்து - திருப்பரிசாரத்திலே, என் - என்னை அடிமைகொள்ளுகைக் கீடாக, இருந்த - எழுந்தருளியிருக்கிற, திருவாழ்மார்வற்கு — ஸ்ரீமானுக்கு, உரு - வடிவழகால், ஆர் - பொருத்தமான, சக்கரம் - திருவாழியையும், சங்கும் - திருச்சங்கையும், சுமந்து - தரித்துக்கொண்டு, இங்கு - இந்தவிபூதியிலே, உம்மோடு - உம்மோடேகூட, ஒருபாடு - பார்ஶ்வவர்த்தியாய்க்கொண்டு, உழல்வான் - திரிவான், ஓர் - (அத்விதீயனாயிருப்பான்) ஒரு, அடியானும் - அடியானும், உளன் - உளன், என்று - என்று, என் - என், திறம் - இடையாட்டம், சொல்லார் - சொல்லுகிறிலர்கள். வருகிறவர்கள் தம்மை அழைத்துவாராமையாலும், போகிறவர்கள் ஒருமறுமாற்றம் கேளாமையாலும், இவர்கள் வரத்தும் போக்கும் தமக்காகவென்று நினைத்துச் சொல்லுகிறிலீரென்கிறார். (இவர்கள் சொல்லாதவளவில் அவர் அறிந்து அங்கீகரிக்கைக்கு), செய்வது - செய்யலாவது, என் - ஏது? என்று வெறுக்கிறார்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்கேவந்து திருப்பரிசாரத்திலே எழுந்தருளியிருக்க, நான் உதவப்பெறாதே யவஸந்நனானால், ஓரடியானுமுளனென்று அவனுக்கு அறிவிப்பாரையும் பெறுகிறிலோமென்கிறார்.

[வருவார் செல்வார்] - திருநகரியில்நின்றும் திருப்பரிசாரத்திலே மஹாபதமாக இசங்காநிற்கும். ஸ்வகார்யத்தாலே த்வரித்துப்போவாரை நம்முடைமையை யங்கே யறிவிக்கப்போகிறாரென்றும், அங்குநின்று இங்கேவருவாரைத் தம்மையழைக்க வருகிறாரென்றும் இருப்பர். இயக்கமற்றிருக்கிறதன்றுகிடீர்! [வண்பரிசாரத்திருந்த] - திருப்பரிசாரத்திலிருப்புக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணவேணும். [என்திருவாழ்மார்வர்க்கு] - அதுக்குமேலே பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்திக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணவேணும். "பவாம்ஸ்துஸஹவைதேஹ்யா" என்று இளையபெருமாளைப்போலே தொடர்ந்து அடிமைசெய்யவேண்டும்படியாயிற்று இங்குத்தையிருப்பு. [என்திறஞ்சொல்லார்] - என்னிடையாட்டம் ஒருவரும் சொல்லுகிறிலர்கள். [திருவாழ்மார்வர்க்கு] - என்ஸ்வாமிநி ஸந்நிதியாகையாலே சொன்னவார்த்தை விலைசெல்லுங்கிடீர்! [செய்வதென்] - இதுக்கு என்னாற் செய்யலாவதென்? அங்குச்சென்றால் சொல்லும்பாசுரமென் என்னில்?—[உருவார் இத்யாதி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள ஆழ்வார்களை ஸாதரமாக தரித்தென்னுதல், திருமேனிக்கெல்லாம் வேறு ஆபரணம்வேண்டாதே தானே யாபரணமாகப் போரும்படியான ஆழ்வார்களென்னுதல். [இங்கு] - ஒருநாடாகப் பரியும்

தேசமிறே அது. பரிவாரின்றிக்கேயிருக்கிற தேசத்திலே. [உம்மோடு ஒருபாடுழல்வான்] - இடைவிடாதே ஒருபார்ஶ்வத்தைப்பற்றித் திரிவான். ஒருபார்ஶ்வத்துக்கு இளையபெருமாளுளரிறே. [ஓரடியானுமுளனென்று] - அநந்யபாரனுயிருப்பான் ஒருவனுளனென்று. "ஸமோதா ஸஹமா..." என்று கைவாங்கியிருப்பர்; ஒருவன் உளனென்று என் திறம் சொல்லார்; செய்வதென்?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. இங்கேவந்து திருப்பரிசாரத்திலே எழுந்தருளியிருக்க நான்உதவப்பெறுதே அவஸந்நனானால், ஓரடியானுமுளனென்று அவனுக்கு அறிவிப்பாரையும் பெறுகிறிலோ மென்கிறுர்.

[வருவார்செல்வார்] - திருநகரியினின்றும் திருப்பரிசாரத்திலே மஹாபதமாக இசங்காநிற்கும். ஸ்வகார்யத்தாலே த்வரித்துப்போவாரைத் தம்தசையையறிவிக்கப்போகிறுர்களென்றும், அங்குநின்றும் வருவாரைத் தம்மையழைக்கவருகிறுர்களென்று மிருப்பர். இயக்கமற்றிருக்கிறதன்று கிடீர். திருப்பரிசாரத்திலிருப்புக்குப் பரியவேணும்; அதுக்குமேல் பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்திக்குப் பரியவேணும். "ஹவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா" (பவாம்ஸ்துஸஹவைதேஹ்யா) என்று இளையபெருமாளைப்போலே தொடர்ந்துபோய் அடிமைசெய்யவேண்டும்படியாயிற்று இங்கிருக்கிறவிருப்பு. [என்திறஞ்சொல்லார்]- சொன்னவார்த்தைகேட்பிப்பாரில்லாமை சொல்லாதொழிகிறுரல்லர்கிடீர்! [என்திருவாழ்மார்வற்கு]-என்ஸ்வாமிநி ஸந்நிதியாகையாலே சொன்னவார்த்தை விலைசெல்லுங்கிடீர். [செய்வதேன்] - இதுக்கு என்னுற்செய்யலாவதேன்? ஸ்வகார்யபரராய்ப் போவர்களாகில், அவர்கள் அங்குப்போனால் சொல்லும்பாசுரம்எது ? என்ன—[உருவார்சக்கரம் இத்யாதி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள ஆழ்வார்களை ஸாதரமாக தரித்தேன்னுதல், திருமேனிக்கெல்லாம் வேறேராபரணம் வேண்டாதே தானே ஆபரணமாகப்போரும்படியான ஆழ்வார்களை தரித்து என்னுதல் [இங்கு]-பரிவரின்றிக்கேயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே. [உம்மோடொருபாடுழல்வான்] - இடைவிடாதே ஒருபார்ஶ்வத்தைப்பற்றித்திரிவான். ஒருபார்ஶ்வத்துக்கு இளையபெருமாளுண்டிறே. [ஓரடியானுமுளனேன்றே] - அநந்யப்ரயோஜநனு

ஏழாம்பாட்டு.—வருவார் இத்யாதி. "வண்பரிசாரத்திருந்த என்திருவாழ்மார்வற்கு - ஓரடியானுமுளனென்று - என்திறஞ்சொல்லார்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இங்கேவந்து இத்யாதி.

அவனுக்குத் தாம்உளரென்றறிவிக்கை தேட்டமானால் "செல்வார்" என்ன அமைந்திருக்க, வருவாரைச் சொல்லுவானேன்? என்ன - திருநகரியில் இத்யாதி. அதாவது - போவாரும் வருவாருமாய் வழிநடவாநிற்கச்செய்தே, என்திறஞ்சொல்லாதிருக்கிறுர்களென்றபடி. இசங்காநிற்கும் - நடவாநிற்கும். பரிஹாராந்தரம் - ஸ்வகார்யத்தாலே இத்யாதி. "திருநகரியில்" இத்யாதி முந்தின பரிஹாரவிவரணம் - இயக்கம் இத்யாதி. இயக்கம் - வழிநடப்பு. "வண்பரிசாரத்திருந்த" என்றதுக்கு ஹாவம் - திருப்பரிசாரத்தில் இத்யாதி. "திருவாழ்மார்வற்கு" என்றதுக்கு ஹாவம் - அதுக்குமேல் இத்யாதி. கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமிதுநமென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காகப் பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொல்லுகிறதென்று ஹாவாந்தரம்- 'ஹவாம்ஸ்து' இத்யாதி. புருஷகாரத்வேந பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி சொல்லுகிறதென்று மூன்றும்ஹாவம்-சொன்னவார்த்தை இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - என்ஸ்வாமிநி இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, "உரு" என்று - அழகு. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, "உரு" என்று - திருமேனி, "ஆர்" என்று - அழகு. "உழல்வான்" என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் - இடைவிடாதே என்றது. மற்றைப் பார்ஶ்வத்துக்கோ? என்ன - ஒருபார்ஶ்வத்துக்கு இத்யாதி. "அடியான்" என்றதுக்குஹாவம் - அநந்யஇத்யாதி.

யிருப்பா னொருவனுளனேன்று. "ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:" (ஸமஹாத்மாஸுதுர்லப:) என்கிறபடியே ஒருவரில்லையென்று கைவாங்கியிருப்பர்; அதுவேண்டா, ஒருவனுளனேன்று என்னிடையாட்டம் சொல்லுகிறிலர்கள்; செய்வதேன்? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

†என்றேயென்னை உன்னேரார்கோலத்திருந்தடிக்கீழ்
நின்றேயாட்செய்ய நீ*கொண்டருளநினைப்பதுதான்?
குன்றேழ்பாரேழ் சூழ்கடல்ஞாலமுழுவேழும்
நின்றேதாவிய நீள்கழலாழித்திருமாலே!

ஆ.—(என்றேயென்னை.) 'அவன் ஸர்வஜ்ஞனல்லனோ? அறிந்து அருளாமையுண்டோ நினையாமையல்லது?' என்று பார்த்து, 'என்னை உன்னேரார்கோலத் திருந்தடிக்கீழ் நின்றே ஆட்செய்யும்படி நீ விஷயீகரித்தருள நினைப்பதுதான் என்று?' என்று அபேக்ஷித்து, பின்னையும் அபேக்ஷிதம் செய்தருளாதொழிந்தவாறே, 'நான் ஒருபாயாநுஷ்டானம் பண்ணாமையாலாகாதே அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளாதொழிகிறது?' என்று பார்த்து, 'உன்னுடைய க்ருபையாலே நிர்ஹேதுகமாக ஸர்வலோகத்தையும் அளந்தருளினாற்போலே, அடியேனுடைய அபேக்ஷிதம் செய்தருளாய்' என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'உன்திருவடிக்கீழ் என்னை நிலையாளாகக்கொள்வது என்று?' என்று எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்கிறார்.

[ஏரார் கோலத்திருந்தடிக்கீழ்] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள ஒப்பனை திருந்தின திருவடிக் கீழ். [குன்றென்று தொடங்கி] - ஶங்கசக்ராத்யாயுதபாணிப், ஶ்ரிய:பதியாய், குலபர்வதங்களையும் ஏழுத்வீபங்களையும் ஏழுகடல்சூழ்ந்த பூமியையும் எல்லாவற்றையும் நின்றநிலையிலே அநாயாஸேந அளந்தருளின நீண்ட திருவடிகளையும் உடையையானவனே! நினைத்தது முடிக்கவல்லவனே! என்றுகருத்து. லோகங்களையெல்லாமளந்த ஶ்ரமந்தீர அடிமைசெய்யப் பெறுகிறிலேனென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அகிலவஸ்து ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவனான நீ, உன்திருவடிகளிலே நான் அடிமைசெய்யும்படி அங்கீகரிப்பது என்று? என்கிறார்.

ஏழ்குன்று - ஸப்தகுலபர்வதங்களையும், ஏழ்பார் - ஸப்தத்வீபங்களையும், சூழ் - சூழ்ந்த, கடல் - அவ்வோஸமுத்ரங்களையும், ஏழ்ஞாலமும் - பூம்யாதியான ஸப்த லோகங்களையும், முழு - முழுக்க, நின்றே - நின்றநிலையிலே நின்று, தாவிய - கவடடித்துக்கொண்ட, நீள் - நெடிய, கழல் - திருவடிகளையுடையனாய், ஆழி - (அந்த ஶேஷித்வஸூசகமான) திருவாழியையுடையனாய், திருமாலே ஶ்ரிய:பதியானவனே! என்னை -

---

'ஒர், உளன்" என்றதக்குபாவம் - "ஸஹோதா" இத்யாதி. வண்பரிசாரத்திருந்த என்று தொடங்கி, மார்வற்கு - உருவார்என்று தொடங்கி, உளனென்று - வருவார்செல்வார் - என்திறஞ் சொல்லார்: செய்வதென்? இத்யந்வய:. (எ)

---

† என்றேல் என்று பன்னீராயிரப்படிக்குப் பாடம் எனக் காண்கிறது.

* பன்னீராயிரப்படிக்கு 'கொண்டருளி' என்ற பாடமுமுண்டு: இருபத்து நாலாயிரப்படிக்கு 'கொண்டருளி' என்று பாடம் எனக் காண்கிறது.

(உனக்கு ஶேஷபூதனாய்ப் பரிவனாயிருக்கிற) என்னை, உன்-(ஸுகுமாரனாய் ஹோக்யபூதனான) உன்னுடைய, வர்-அழகு, ஆர்-விஞ்சின, கோலம்-ஆபரணஶோபையையுமுடைத்தாய், திருந்து - ஸ்வாபாவிக ஸௌந்தர்ய விஶிஷ்டமான, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின் கீழே, நின்றே - (ஒருகாலும் பிரியாதே) நின்று, ஆட்செய்ய - (உன்னுடைய ஸ்ரீய:பதித்வ ஸௌகுமார்யாதிகளுக்கீடாக மங்களாஶாஸநம்பண்ணி) அடிமைசெய்வேனும்படி, நீ - நீ, கொண்டருளி - (உன் திருவுள்ளத்தாலே) அங்கீகரித்து, நினைப்பதுதான் - (இது முழுக்க நிர்வஹிப்பதாக) நினைத்தருளுவதுதான், என்று - என்றாயிருக்கிறது? கொண்டருள நினைப்பதென்றுஞ் சொல்லுவர். என்றேல் - என்றதில், ஏல் - அசை.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'பிறரைவிடீர் : உன்திருவடிக்கீழே பரிகைக்கு நிலையாளாக என்னைக்கொள்வது என்று?' என்று அவன்தன்னைக் கேட்கிறார்.

[என்றே] - உம்முடைய கார்யம் செய்கிறோமென்ன; அதுதான் என்று? என்கிறார். [என்னை] - உனக்குப்பரிந்தன்றி உளனாகாதிருக்கிற என்னை. [உன் இத்யாதி]- உன்னழகுமிக்க ஒப்பனைதிருந்தின திருவடிகளின்கீழே. மங்களாஶாஸநம் பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாத திருவடிகளென்கை. [நின்றேயாட்செய்ய] - "தெஹிமெ ஦டாதிதெ" என்று ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டுபோகையன்றிக்கே, விடாதேநின்று அடிமைசெய்ய. [நீகொண்டருளி] - நான் கிடந்தானை கண்டேறுகையன்றிக்கே, அடிமை செய்வானென்று திருவுள்ளத்திலே கொண்டருளி. [நினைப்பதுதான்] - [நின்றேயாட்செய்ய - நினைப்பதுதான்] - அவன்நினைவுக்கே ஸலவ்யாப்தியுள்ளது, அபிநிவேஶம் அப்ரயோஜநமென்றிருக்கிறார். [குன்றேழ் இத்யாதி]-"வண்பரிசாரத்திருந்த" என்று- எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்புத் தனக்கே பரியவேண்டியிருக்க, அதிமாநுஷமான செயல்களைச்செய்தால் மங்களாஶாஸநம் பண்ணியே நிற்கவேண்டாவோ? ஸப்தகுலபர்வதமென்ன, ஸப்தத்வீபமென்ன, அவற்றைச்சூழ்ந்த ஸப்தஸமுத்ரமென்ன, இப்படி ஏழுவகைப்பட்ட பூமியையுடைய நின்றநிலையிலே நின்றளந்துகொள்ளும்படி நீண்ட திருவடிகளை யுடையையாய்! கையும் திருவாழியுமான ஸ்ரீய:பதியே! ஶங்கசக்ராதி திவ்யாயுதரானாய், ஸ்ரீய:பதியாய் வைத்து, காடுமேடையுமான பூமியை ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு அளந்துள்ள ப்ரமந்திர ஶிஶிரோபசாரம் பண்ணப்பெறுவது என்றுகாண்! என்கை. அரியனசெய்பவல்ல நீ,நான் உன்திருவடிகளைக்கிட்டி யடிமை செய்யும்படி நினைத்தருள வேணுமென்றுமாம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. 'பிறரைவிடீர்: உன்திருவடிக்கீழே பரிகைக்கு நிலையாளாக என்னைக் கோள்வது என்று?' என்று அவன்தன்னைக் கேட்கிறார்.

[என்றே] - உம்முடைய கார்யம் செய்கிறோமிறே என்ன; அதுதான் என்று? என்கிறார். [என்னை] - உனக்குப் பரிந்தன்றி உளேனாகாதிருக்கிற என்னை. [உன் இத்யாதி]-உன் அழகு மிக்க ஒப்பனை திருந்தின திருவடிகளின் கீழே. மங்களாஶாஸநம் பண்

எட்டாம்பாட்டு - என்றே இத்யாதி. "அடிக்கீழ்நின்றே ஆட்செய்ய நீகொண்டருள" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - பிறரைவிடீர் இத்யாதி.

செய்கிறோமென்றாலொழிய, "என்று" என்று கேட்கக்கூடாமையாலே, அவன் கார்யம் செய்கிறோமென்று திருவுள்ளம்பற்றினமையை அருளிச்செய்கிறார் - உம்முடைய இத்யாதி. "வரார்" இத்யாதியால் வர்ணித்ததுக்கு பாவம் - மங்களாஶாஸநம் இத்யாதி. இத்தால் பலிதம்.

ணியல்லது நிற்கவொண்ணாத திருவடிகளென்கை. [நின்றேயாட்செய்ய] - "தேஹி மே ததாமி தே" (தேஹிமேததாமிதே) என்று ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டுபோகையன்றிக்கே, விடாதே அடிமைசெய்ய. [நீ கொண்டருள] - நான் கிடந்தானை கண்டேறுகையன்றிக்கே, அடிமை செய்வானென்று திருவுள்ளத்தே கொண்டருள. [நினைப்பதுதான்]- † (நின்றேயாட்செய்ய - நினைப்பதுதான்) அவன் நினைவுக்கே மேல வ்யாப்தியுள்ளது. தம்மளவில் நிவேஶம் அப்ரயோஜகமென்றிருக்கிறார். [குன்றேழ் இத்யாதி]- "வண்பரிசாரத்திருந்த" என்று - எழுந்தருளியிருக்கிறவிருப்புத்தனக்குப் பரியவேண்டியிருக்க, அதிமாநுஷமான செயலைச் செய்தால் மங்களாஶாஸநம்பண்ணியே நிற்கவேண்டாவோ? ஸப்தகுலபர்வதமென்ன, ஸப்தத்விபமென்ன, அவற்றைச் சூழ்ந்த ஸப்தஸமுத்ரமென்ன, இப்படி எழுவகைப்பட்ட பூமியையடைய நின்ற நிலையிலே நின்று அளந்து கொண்டருளும்படி நீண்ட திருவடிகளை உடையையாய்க் கையும் திருவாழியுமான ஸ்ரீயஃபதியே! ஶங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களையுடைய ஸ்ரீயஃபதியாய்வைத்து, காடுமோடையுமான பூமியையடைய, நின்ற நிலையிலே ஸௌகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு அளந்த ஶ்ரமந்தீர ஶிஶிரோபசாரம் பண்ணப்பெறும் நாள் என்று? என்கை. அரியனசெய்யவல்ல நீ, நான் உன் திருவடிகளைக்கிட்டிநின்று அடிமை செய்யும்படி நினைத்தருளவேணுமென்றுமாம். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

திருமால்! நான்முகன் செஞ்சடையானென்றிவர்கள் எம்
பெருமான்தன்மையை யாரறிகிற்பார்? பேசியென்?
ஒருமாமுதல்வா! ஊழிப்பிரான்!என்னையாளுடை
கருமாமேனியனென்பன் என்காதல்கலக்கவே.

ஆ. – (திருமால்.)-'ஆகிலும் என்னை உள்ளபடியறிந்து ஏத்தினாலல்லது உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவது என்?' என்னில்,-திருமால்! எம்பெருமானுயிருந்த உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளை ஸர்வஜ்ஞரான ப்ரஹ்மாதிகள்தாம் அறியவல்லரோ? இவ்வர்த்தம் உபபாதிக்யமோ? ஆனபின்பு அதிக்ஷுத்ரனான நான்அறிந்தேத்துகையாவதென்? என்ன, - அங்ஙனேயாகில், அத்விதீயபரமகாரணபூதனே! "கார்யஞ்ச ஜகதஸ் ஸர்வம் ஸ்ருஷ்டம் ச கேஶவ: । கூடஸ்தயோமேந ஸர்வாது ஸர்வத: பஶ்யதோ நிஶம்" என்று சொன்னாற்போலே, ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே க்ருதத்ரேதாதி ஸகலயுகப்ரவர்த்தகனே! ப்ராக்ருத க்ஷுத்ரவிஷய ப்ரவணனான என்னையுங்கூடத் தோற்பித்து அடிமையாக்கவல்ல * நிரவதிக ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யலாவண்ய யௌவநாதி

அவன் நினைவுக்கே இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம்ஸாவம் - வண்பரிசாரத்து இத்யாதி. வாக்யவிவரணம் - ஶங்க சக்ராதி இத்யாதி. த்ரிவிக்ரமாபதாநத்தை அருளிச்செய்தது பரியவேண்டும் செயலாகையாலே யென்று கீழேயருளிச்செய்தது. ஸாவாந்தரம் - அரியன இத்யாதி. அதாவது திருவுலகளந்தருளின அவதானம்போலே என்னையும் உன் திருவடிகளிலே ஆளாக்கிக்கொள்ளுகையும் அவதானமிறே; இத்தையும் செய்யவேணுமென்றபடி. 'குன்றேழ்'என்று தொடங்கி, 'திருமாலே - என்னை உன்னோரா்என்று தொடங்கி, என்றே - கொண்டருள நினைப்பதுதான்' இத்யந்வய: (அ)

---

† குண்டலிதம்—ப்ரக்ஷிப்தம்.

அநந்த குணநிதியாய், * நீலமேக ஸத்ருசமான திவ்யரூபத்தையுடையவனே யென்று சொல்லுவானேன்? என்னில்; காதலாலே கலக்குண்டு சொன்னேன், நான் அறிந்து சொன்னேனல்லேன் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகள் ஈக்ஷாதிகளுண்டாயிருக்க, நீர் என் செய்ய அஞ்சுகிறீர்! என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; அவர்கள் உன்னுடைய ஸௌகுமார்யாதிகளையறியார்கள். நான் என்னுடைய ஸ்நேஹத்தாலே கலங்கிக் கதறுகின்றே னென்கிறார்.

[திருமால்] - திருமாலே! [எம்பெருமான் தன்மையை] - ஸர்வேஸ்வரனுன உன்னுடைய படியை. [ஒருமாவென்ற மேலுக்கு] - விலக்ஷணபரமகாரணமாய் காலோபலக்ஷிதஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய் என்னையடிமை யாக்கிக்கொண்ட அழகிய கறுத்த திருமேனியையுடையவன் என்று சொல்லாநிற்பன், என்னுடைய ஸ்நேஹம் என்னையஞ்சிக் கலங்கப்பண்ண.

ப.—அநந்தரம், அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளும் உன்ஸௌகுமார்யம் அறியாமையாலே, என்ப்ரேமங்கலக்க நான் பரிவனாய்க் கூப்பிடாநின்றேனென்கிறார்.

திரு - பெரியபிராட்டியார்க்கு; மால்-வல்லபனுன வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனே! நான்முகன் - (ஸ்ருஷ்டியில் பஹுப்ரவ்யாபாரனுன) ப்ரஹ்மாவும், செஞ்சடையான் - (தப:பரனுன) ருத்ரனும், என்று - என்றுப்ரஸித்தரான, இவர்கள் - இவர்கள், எம்பெருமான் - எனக்குஸ்வாமியாய் ஸர்வாதிகனுன உன்னுடைய, தன்மையை-(ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதியான ஸ்வாபாவிக) வைலக்ஷண்யத்தை, அறிகிற்பார் - அறியவல்லார், ஆர் - ஆர்தான்? என் - என்னுடைய, காதல் - ப்ரேமமானது, கலக்க - (நெஞ்சைக்) கலக்க, ஒரு - அத்விதீயமான, மா முதல்வா - பரமகாரணபூதனே! (ஸ்ருஷ்டமான ஆத்மாக்களுக்கு), ஊழி-காலாநுரூபமாக, பிரான்-உபகாரகனுனவனே! என்னை - என்னை, ஆளுடை - அடிமைகொண்ட, கரு-ஶ்யாமளமான, மாமேனியன்-விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனே! என்பன் - என்றுசொல்லாநிற்பன்; (உன் ஸௌகுமார்யத்தைப்பாராதே, "மாதுர்யமே!" என்று பிராட்டிமஞ்சும்படி ஜகத்ரக்ஷணத்தைப்பண்ணுவது, உத்பந்நரானசேதநர்க்கு ஆபத்துத்தோற்றுங்காலந்தோறும் உபகாரகனாய் வ்யாபரிப்பது, என்போல்வாரை அங்கீகரிக்கைக்காக அழகியவடிவைக்கொண்டு வருவதாகப்புக்கவாறே உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்துக்கு அஞ்சாநின்றேன்; அவாங்மநஸகோசரமான இந்த ஸௌகுமார்யத்துக்கு), பேசியென் - என்னபரிகாரமிட்டுச்சொல்லுவது?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்குப்பரிய ப்ரஹ்மாதிகளுண்டாயிருக்க, நீர் இங்ஙன் அஞ்சுகிறதென்? என்ன; அவர்கள் உன்ஸௌகுமார்யம் அறிவர்களோ? என்கிறார்.

[திருமால்] - திருமாலே! என்று ஸம்போதிக்கிறார். நீயும் பிராட்டியுமான சேர்த்திக்கு மங்களாஶாஸநம் பண்ணவல்லர்களோ அவர்கள்? [நான்முகன்] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பலமுகங்களையுமுடையனாய், அதிலே அந்யபரனுனவன்; [செஞ்சடையான்] - ஸாயகவேஷந் தோற்றநிற்கிற ருத்ரன், தன்அபிமதலாபத்திலே யங்யபரன். [எம்பெருமான் தன்மையை] - ஸர்வேஶ்வரனுன உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை. [யார் அறிகிற்பார்]-யார்அறிகிறவர்? அந்யபரராயிருக்கிறவர்கள் உன்ஸௌகுமார்யத்தை

அறிவர்களோ? அநந்யபரரானால்தான் தேவருடைய ஸௌகுமார்யம் சிலர்க்கு அறியநிலமோ? [பேசியென்]-சொல்லியென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? அவர்களைப் பரிவராக்கவோ! உன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பரிச்சிந்நமாக்கவோ? பரிகைக்கு நீருண்டோ-யென்ன; நானும்செய்வது இவ்வளவன்றோ? என்கிறார்: -[ஒருமாமுதல்வா] - விலக்ஷணமான பரமகாரணமானவனே! [ஊழிப்பிரான்] - காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! [என்னை]-புறம்பே அந்யபரனான என்னை, அநந்யபரனும்படி பண்ணின வடிவழகையுடையவனே! [என்பன்] - இவ்வளவிறே என்னளவு. ஸர்வநிர்வாஹகனாய் வடிவழகாலே யென்னைச்சேர்த்துக்கொண்ட இதிறே என்னைக்கலங்கப்பண்ணிற்று. [என்காதல் கலக்கவே] - என்ப்ரேமமானது நான் அஞ்சும்படி கலங்கப்பண்ண, உன்வடிவழகிலும் மேன்மையிலும் கலங்கிச்சொன்னேன் இத்தனைபோக்கி, உன்ஸௌகுமார்யத்தை எல்லைகண்டு சொன்னேனல்லேன்: ப்ரேமாந்தனாய்ச்சொன்னேனத்தனைபோக்கி, நெஞ்சொழிந்து சொன்னேனல்லேன். ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகள் பரிவும் உனக்கு ஸத்ருஸமன்று; ப்ரேமாந்தனான என்னுடையபரிவும் உனக்கு ஸத்ருஸமன்று என்றதாயிற்று.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நமக்குப்பரிய ப்ரஹ்மாதிகளுண்டாயிருக்க, நீர் இங்ஙன் அஞ்சுகிறதென்? என்ன, அவர்கள் உன் ஸௌகுமார்யம் அறிவர்களோவென்கிறார்.

[திருமால்] - திருமாலென்று நிஷ்கர்ஷித்து ஸம்போதிக்கிறார். நீயும் பிராட்டியுமான சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுவர்களோ அவர்கள்? [நான்முகன்] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பலமுகங்களையுடையனாய், அதிலே அந்யபரனானவன். [செஞ்சடையான்] - ஸாயகவேஷந்தோற்ற நிற்கிற ருத்ரன்: தன்னபிமதலாபத்திலே அந்யபரன். [எம்பெருமான்தன்மையை] - ஸர்வேஸ்வரனான உன்னுடைய ஸௌகுமார்யத்தை. [ஆரறிகிற்பார்] - சிலராலே அறியலாயிருந்ததோ? அந்யபரராயிருக்கிறவர்கள் உன் ஸௌகுமார்யத்தை அறிய வல்லர்களோ? அநந்யபரரானால்தான் தேவருடைய ஸௌகுமார்யந்தான் சிலராலறியலாமோ? [பேசியேன்] - இதுசொல்லி என்னப்ரயோஜநமுண்டு? அவர்களைப் பரிவராக்கவோ? உன் ஸௌகுமார்யத்தைப் பரிச்சிந்நமாக்கவோ? அவர்கள் நம்மை அறியமாட்டார்களாகில் அறிந்த நீர் பேசிக்காணீரேன்ன, "என்னால்தான் செய்யலாயிருந்ததோ!" என்கிறார்: [ஒருமாமுதல்வா] - விலக்ஷணமான பரமகாரணமானவனே! [ஊழிப்பிரான்] - காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே! [என்னை இத்யாதி] - புறம்பே அந்யபரனான என்னை அநந்யபரனும்படி பண்ணின வடிவையுடையவனே! [என்பன்] - இவ்வளவிறே என்னளவும். ஸர்வநிர்வாஹகனாய் வடிவழகிலே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—திருமால் இத்யாதி. "நான்முகன் செஞ்சடையானென்றிவர்கள் - ஆரறிகிற்பார்" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நமக்குப்பரிய இத்யாதி.

திருமாலும் நான்முகனுமென்கிற ப்ரமநிவ்ருத்யர்த்தமாக, "திருமால்" என்றது - ஸம்போதநமென்று அருளிச் செய்கிறார் - திருமாலென்று நிஷ்கர்ஷித்து இத்யாதி. நிஷ்கர்ஷித்து - பிரித்தென்றபடி. "நான்முகன்" என்று தொடங்கி, "ஆரறிகிற்பார்" என்னுமளவும் பாவம் - நீயும்பிராட்டியும் இத்யாதி. ப்ரஹ்மாவென்னாதே, "நான்முகன்" என்று விஸேஷித்ததுக்கு பாவம்- ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி. "செஞ்சடையான்" என்று விஸேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஸாயகவேஷம் இத்யாதி. தன்மை-ஸௌகுமார்யம். "ஆரறிகிற்பார்" என்றதுக்கு பாவம் - அநந்யபரரானால்தான் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - இதுசொல்லி இத்யாதி. விவரணம்-அவர்களை இத்யாதி. "என்பன்" என்றதுக்கு பாவம் - இவ்வளவிறே இத்யாதி. இவ்வளவிறே என்னளவுமென்றது - உன்ஸௌகுமார்யத்

என்னைச் சேர்த்துக்கொண்ட இதிறே என்னைக்கலங்கப்பண்ணிற்று. [என்காதல்கலக்கவே] - என்னுடையப்ரேமமானது நான் அஞ்சும்படி கலங்கப்பண்ண, உன்வடிவழகிலும் மேன்மையிலும் கலங்கிச் சொன்னவத்தனைபோக்கி, உன் ஸௌகுமார்யத்தை எல்லை கண்டுசொன்னேனல்லேன். ப்ரேமாந்தனாய்க்கொண்டு சொன்னேனத்தனைபோக்கி, நெஞ்சொழிந்துசொன்னேனல்லேன். ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகள்பரிவும்உனக்கு ஸத்ருசமன்று, ப்ரேமாந்தனான என்பரிவும் உனக்கு ஸத்ருசமன்று என்றதாயிற்று. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

கலக்கமில்லா நல்தவமுனிவர் கரைகண்டோர்
துளக்கமில்லா வானவர் எல்லாந்தொழுவார்கள்
மலக்கமெய்த மாகடல்தன்னைக்கடைந்தானை
உலக்கநாம்புகழ்கிற்பது என்செய்வது? உரையீரே.

ஆ.—(கலக்கமில்லா.) அவனை அறிந்து ஏத்தினீராலோவென்னில்,—அஸ்ஙலிதஜ்ஞாநராய், நிரதிசயஸூக்திபுக்தராய், ஸ்வதநுஸைவகஸ்ரான * அயர்வறுமமரர்கள், அவனுடைய - கல்யாணகுண மஹோததியிலினுடைய-இக்கரைகண்டார்; ஸ்வபரிசர்யைகஸரான நித்யஸித்தபுருஷர்கள், அவன்திருவடிகளில் ஸ்துத்யாதி பரிசர்யைபண்ணுவார்; அசேஷஸமுமஹோததியை ஸக்ஷிதமாம்படி கடைந்தருளினவன் பரிசர்யைபண்ணப்படுகிறவன். இப்படியிருக்கிற அவனை நாம் உள்ளபடியறிந்து புகழுகையாவதென்? ஆகில், நீர் புகழ்வானென்? என்னில்,—என்காதல் என்னைக் கலக்காநின்றால் நான் செய்வதென்? ஆனபின்பு, உன்க்ருபையாலே அடிமைகொண்டருளவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'என்னுடைய ஸௌகுமார்யாதிகளை யநுஸந்தித்துப் பரிவராய்க் காப்பார் அநேகருளர்: ஒருவரும் பரியவேண்டாதபடி நான் பெரியமிடுக்கன்' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; அத்தையநுஸந்தித்துத் தம்முடைய ஸுபங்கெட்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[கலக்கமென்று தொடங்கி] - தங்களுடைய அறிவுகளுக்கு, விஷயங்களால் கலக்கமின்றிக்கே நல்ல தபஸ்ஸுக்களையுமுடையராய் முமுக்ஷுக்களான முனிகளும் முக்தரும் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான அயர்வறுமமரர்களும் என்கிற இவர்களெல்லாம் அவனைப் பரிந்து காக்கக்கடவர். [மலக்கமென்று தொடங்கி]-பெருங்கடல் மலங்

தக்குத் தகும்படி சொன்னேனல்லேன், கலங்கிச்சொன்னேன் என்றபடி. கலங்குகைக்கு ஹேது ஏதென்ன - ஸர்வநிர்வாஹகனுய் இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - ப்ரேமாந்தனாய் இத்யாதி. இப்பாட்டால் ஃபலித்ததென்? என்ன - ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி. 'திருமால் - எம்பெருமானே உன்தன்மையை - நான்முகன்என்றுதொடங்கி, ஆரறிகிற்பார்? பேசியென்? என்காதல்கலக்கவே - ஒருமாமுதல்வாஎன்றுதொடங்கி, கருமாமேனியனென்பன்' இத்யந்வய:. (௯)

கும்படிகடைந்த பெருமிடுக்கனை நாம் முடியப் புகழவல்லோமாகையாவது என்செய்தபடி? சொல்லீகோள்.

ப.—அநந்தரம், முமுக்ஷுக்களோடு முக்தர்களோடு நித்யஸூரிகளோடு வாசியற நமக்குப் பரிவராயிருக்க, நாம் ஶக்திமான்களாயிருக்க, நீர் அஞ்சவேண்டா வென்ன,—ஆஸ்ரிதஜநஸாமக்ர்யத்தையும் அதிஶயித ஶக்தியோகத்தையும் அநுஸந்தித்து ஸமாஹிதராகிறார்.

(ஸ்வஹ ஸமாவநாவிஷ்டராகையாலே), கலக்கம் - (ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவங்களாகிற) கலக்கம், இல்லா - அற்ற, நல்தவம் - ஜ்ஞாநரூப தபஸ்ஸையுடைய, முனிவர் - ஸநகாதிமுநிகள், கரைகண்டோர் - ("ஸோऽத்வந: பாரமாப்நோதி" என்கிறபடியே ஸம்ஸாராத்வாவைக்) கரைகண்ட முக்தர், (அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தராகையாலே ஒருகாலும்), துளக்கம் - சலநம், இல்லா - அற்ற, வானவர் - நித்யஸூரிகள், எல்லாம் - எல்லாரும், தொழுவார்கள் - (பரிவராய்க்கொண்டு) தொழுது மங்களாஶாஸநம் பண்ணுமவர்கள்; மா - அபரிச்சிந்நமான, கடல்தன்னை - ஸமுத்ரத்தை, மலக்கமெய்த - கலங்கும்படி, கடைந்தானை - கடைந்தஸர்வஶக்தியுக்தனை, நாம் - , உலக்க - முடியக்கண்டு, புகழ்கிற்பது - புகழவல்லோமாகையாகிற இது, என்செய்வது - என்செய்ததாயிற்று? உரையீர் - சொல்லீகோள்என்று லௌகிகரைப்பார்த்துச் சொன்னாராயிற்று.

இ—பத்தாம்பாட்டில், நம் ஸௌகுமார்யாதிகளை யநுஸந்தித்துப் பரிவராய் நமக்குரக்ஷகராயிருப்பார் அநேகருளர்; ஒருத்தர் பரியவேண்டாதபடி நான் பெருமிடுக்கன் என்று அவன் அருளிச்செய்ய, அத்தையநுஸந்தித்து பயங்கெட்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[கலக்கமில்லா நல்தவமுனிவர்] - தங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயங்களால் கலக்கமின்றிக்கே, மஹாதபஸ்ஸுக்களையுடைய மநநஶீலரான ஸநகாதிகள். [கரைகண்டோர்] - முக்தர். [துளக்கமில்லாவானவர்] - ஒருகாலும் ஸம்ஸார ஸ்பர்ஶகந்தமில்லாத நித்யஸூரிகள். துளக்கம் - சலநம்: அதாகிறது - ஸங்கோசம் [எல்லாந்தொழுவார்கள்] - முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யஸித்தருமான இவர்களெல்லாம் அடிமை செய்கிறவர்கள். அடிமைசெய்கையாவது - ஸ்வாமிக்கு அதிஶயத்தைப் பண்ணுமதாகையாலே மங்களாஶாஸநமிறே. [மலக்கமெய்த] - மஹத்தத்த்வமானகடலை க்ஷோபிதமாம்படி கடைந்த பெருமிடுக்கனை: பரியுமவர்கள் தாங்களும் குழைசரக்காம்படி மிடுக்கனென்கை. [உலக்கநாம்புகழ்கிற்பதென்செய்வது? உரையீரே] - அவன்படியை நேராக அறியாதநாம் பரிவிலேயிழிந்து முடியப்பேசப்புக்கது, என்செய்தோமானோம்? சொல்லீகோள்! முன்பு தன்மிடுக்கைக் காட்டினவிடங்களில் அத்தை ப்ரதிபத்திபண்ணாதே, அதுதன்னைச் சொல்ல, இப்போது ஸமாஹிதராயிற்று, இப்ப்ராவண்யம் தலைக்கட்டக் கடவதாகையாலேயாதல்; ஈஶ்வரனுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலே யாதலிறே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவர் பயத்தைப்பரிஹரிக்கைக்காக நமக்கு ஸநகாதிகள் முக்தர் நித்யஸூரிகள் இவர்கள் கிட்டிநின்று பரிமாறுகிறார்கள்: நாம்தாம் அரிய செயல்களும் செய்யவல்லோம் சிலரானபின்பு, நீர் நமக்கு அஞ்சவேண்டாகாணுமென்ன; முன்பு

பத்தாம்பாட்டு.—கலக்கமில்லா இத்யாதி. "கடைந்தானை" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இவர்பயத்தை இத்யாதி. முன்பு பயஹேதுக்களானவை என்றது - திருவுலகளந்தருளினது, வடதளஶாயித்வம் தொடக்கமானவற்றை. "மலக்க மெய்தமாகடல்தன்னைக்கடைந்

ஹயஹேதுக்களானவைதானே பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாய் 'அத்தையநுஸந்தித்து இனியராகிருர். இவர்தமக்கு இன்னபோது இன்னது ஹயஹேதுவாம், இன்னபோது இன்னது பரிஹாரமாம் என்று தெரியாதிறே.

[கலக்கமில்லாநல்தவமுனிவர்] - தங்கள் ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயங்களால்வரும் கலக்கமின்றிக்கே, மஹாதபஸ்ஸுக்களை யுடையராய் மநநசீலரான ஸநகாதிகள். [கரைகண்டோர்] - முக்தர். [துளக்கமில்லாவானவர்] - துளக்கம் - நடுக்கம். ஸம்ஸாரஸ்பர்ஸமில்லாத நித்யஸூரிகள். துளக்கம் - சலநம். அதாவது - ஸங்கோசம். [எல்லாந்தொழுவார்கள்] - முமுக்ஷுக்களும் முக்தரும் நித்யஸித்தருமான இவர்கள் அடிமை செய்கிறவர்கள். அடிமையாவது - ஸ்வாமிக்கு அதிஶயத்தைப் பண்ணுமதாகையாலே, மங்களாஶாஸநமிறே. [மலக்கம்இத்யாதி]-மஹத்தத்த்வமான கடலை க்ஷுபிதமாம்படி கடைந்த பெருமிடுக்கன். பரிகிறவர்கள்தாங்களும் குழைசரக்காம்படி பெருமிடுக்க னென்கை. [உலக்கஇத்யாதி] - அவன் படியை நேராக அறியாத நாம் பரிவிலே யிழிந்து முடியப்பேசப்புக்கது, என் செய்தோமானோம்? சொல்லிகோள். முன்பு தன்மிடுக்கைக்காட்டினவிடங்களில் அத்தை ப்ரதிபத்திபண்ணுதே அதுதன்னையேசொல்ல இப்போது ஸமாஹிதமாயற்றது, இப்ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டக்கடவதாகையாலேயாதல், ஈஶ்வரனுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டத்தாலேயாதலிறே. (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

உரையாவெந்நோய்தவிர அருள்நீள்முடியானை
வரையார்மாட மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்
உரையேய்சொல்தொடை ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
நிரையேவல்லார் நீடுலகத்துப்பிறவாரே.

ஆ.—(உரையா) - துர்வசமாய் காலாக்நிஸத்ருஶமாயிருந்த விரஹவ்யமத்தாலுள்ள ஸந்தாபம் தவிரும்படி நிரதிஶயவிஷயீகார ஸூசகமான காருண்யமய ஶிரஃகம்பநத்தாலே தம்மைவிஷயீகரித்த எம்பெருமானைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், ஸம்ஸாரமருகாந்தாரத்தில் பிறவார் என்கிறுர்.

ஒ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், எம்பெருமானுடைய தனிமைகண்டு நோவுபடும் ஸம்ஸாரத்திலே பிறவாரென்கிறுர்.

தானை'' என்றத்தைப்பற்ற-பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாய் என்றது. பயஹேதுவானது பயநிவ்ருத்திக்குஉடலாகக்கூடுமோ? என்ன - இவர்தமக்கு இத்யாதி.

அர்த்தாந்தரம் - சலநம் இத்யாதி. ''துளக்கம்'' என்று ஸம்ஸாரஸ்பர்ஶமாதல், ஜ்ஞாநஸங்கோசமாதல். பரிவர்களென்னுதே, 'தொழுவார்கள்' என்கிறதென்? என்ன - அடிமையாவது இத்யாதி. ஹிதம் - பரிகிறவர்கள் இத்யாதி. குழைசரக்கு - ரக்ஷ்யவஸ்து. உலக்க-முடிய. முன்பு மிடுக்கைக்காட்ட பயப்பட்டுப் பரிகிற இவர், இப்போது ஸமாஹிதரானதுக்கு ஹேதுவை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறுர் - முன்பு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ''உரையீர்'' என்றது - ஸந்நிஹித ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்குறித்து. 'கலக்கமில்லா' என்றுதொடங்கி, தொழுவார்கள் - மாகடல் தன்னை - மலக்கமெய்த - கடைந்தானை, நாம் - உலக்க - புகழ்கிற்பது என்செய்வது? உரையீர் இத்யந்வய:. (க௦)

[உரையாவென்று தொடங்கி] - வாயால் பேசவொண்ணாதபடி தமக்கு வர்த்தித்த பயம் போம்படியருளும் ஸ்வபாவனாய் அதுக்கீடான ஸர்வேஶ்வரத்வஸூசகமான பெரிய திருவபிஷேகத்தையுமுடையவனைத் தம்முடைய வ்யஸநம்போகையாலே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய உக்தியாய் சேர்ந்த சொற்றொடையை உடைத்தாயிருந்துள்ள விலக்ஷணமான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை. [நிரையேவல்லார்] - அர்த்தக்ரமத்திலே அறிவார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு ஃபலமாக ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்,

உரையா - வாசாமகோசரமாம்படி, ("ஸௌகுமார்யாதிகளுக்கு என்னவருகிறதோ?" என்று அதிஶங்கையைப்பிறப்பித்து), வெம் - பரிதாபஹேதுவான, நோய்- (கலக்கமாகிற) நோயானது, தவிர - தீரும்படியாக, அருள் - தன்னுடைய விபூதிபூர்த்தியையும் ஶக்திபூர்த்தியையுங்காட்டின, நீள்முடியானை - ஸர்வாதிகஶேஷியானவனை, வரை - வரை, ஆர் - செறிந்தாற்போலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்கள், மன்னு - ஸ்த்திரமாம்படியாயிருக்கிற, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் — ஆழ்வாருடைய, உரை - உக்திப்ரகாரமாய், ஏய் - செறிந்த, சொல்தொடை - சொல்தொடையையுடைத்தாய், ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், நிரையே - அடைவுபட, வல்லார்-சொல்லவல்லர்கள்,—நீடு - விஸ்தீர்ணமாய், உலகத்து — (பகவத்விஷயத்துக்குப் பரிவரில்லாத) இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே, பிறவார் - பிறவார். இது - கலித்துறை.

இ.—நிக்ரமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிப்பார், அவன்தனிமை கண்டு பயப்படும் ஸம்ஸாரத்தில் பிறவாரென்கிறார்.

[உரையா வெந்நோய்] - வாசாமகோசரமாய் அதிக்ரூரமான நோய். தம்மளவில் ஸாத்மிக்கையன்றிக்கே, "உபயவிபூதியுக்தனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று அஞ்சின நோயிறே. [தவிர அருள்] - இதுபோம்படிக்கீடாக அருளும் ஸ்வபாவனான உபயவிபூதி நாதனை. இவ்வாழ்வாருடைய பயந்தீர்ந்தபின்பாயிற்று உபயவிபூதிக்கும் ரக்ஷகனுக்குச் சூடின முடி நிலைநின்றதாயிற்று. [வரையார் இத்யாதி] - இவர் பயம் நிவ்ருத்தமானவாறே, ஸம்ருத்தமுமாய் ஸ்திரமுமாயிற்றுத் திருநகரியும். உக்தியாய்ச்சேர்ந்த சொற்றொடையையுடைத்தாய், விலக்ஷணமான ஆயிரம். [இப்பத்தும் நிரையேவல்லார்] - இப்பத்தை அடைவுதப்பாமல் அப்யஸிக்கவல்லார். தமக்குப்பிறந்த கலக்கத்தாலே, இதில் இழிவார்க்கும் அடைவுபட அநுஸந்திக்கவொண்ணாதென்றிருக்கிறார். [நீடுலகத்துப் பிறவாரே] - பூமிப்பரப்படைய அநுஸந்தித்தால், பரப்பேயாய், ஸர்வேஶ்வரன் தனிமைக்குப்பரிய ஒருவரைக்கிடையாத இத்தேசத்தில் பிறவார்கள்; ஒருநாடாக மங்களாஶாஸநம் பண்ணுகிற தேசத்திலேபோய் நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள்.

ஈடு.—நிக்ரமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி யப்யஸிப்பார், அவன்தனிமைகண்டு பயப்படும் ஸம்ஸாரத்தில் பிறவா ரேன்கிறார்.

நிக்ரமம் - உரையா இத்யாதி "வல்லார் நீடுலகத்து ப்பிறவார்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

[உரையாவெந்நோய்] - வாசாமகோசரமாய், அதிக்ரூரமான நோய். தம்மள வில் ஸாத்மிக்கையன்றிக்கே, "உபயவிபூதிநாயனுக்குஎன்வருகிறதோ?" என்று அஞ் சின நோயிறே [தவிரவருள்நீள்முடியானை] - இதுபோம்படிக்கிடாக அருளும் ஸ்வபா வனான உபயவிபூதிநாயனை. "இவர்பயம்போம்படி 'உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய் கிறோம்' என்று ஶிரஃகம்பநம் பண்ணினான்போலேகாண்" என்று அம்மங்கியம்மாள். இவ் வாழ்வாருடைய பயம் நிவ்ருத்தமானபின்பாயிற்று, உபயவிபூதிக்கும் ரக்ஷகனாய்ச் சூடின முடியும் நிலைநின்றதாயிற்று. [வரையார்இத்யாதி] - இவர்பயம் நிவ்ருத்தமானவாறே ஸம் ருத்தமுமாய் ஸ்த்திரமுமாயிற்றுத் திருநகரியும். [உரையேய் இத்யாதி] - உக்தியால் சேர்ந்த சொல் தொடையையுடைத்தாய் விலக்ஷணமான ஆயிரம். [இப்பத்தும் நிரையேவல் லார்] - இப்பத்தை அடைவுதப்பாமல் அப்யஸிக்கவல்லார்: தமக்குப்பிறந்த கலக்கத் தாலே, இதிலிழிவார்க்கும் அடைவுபட அநுஸந்திக்கவொண்ணாதென்றிருக்கிறார். [நிலே கத்துப்பிறவாரே] - இப்பூமிப்பரப்பையடைய அநுஸந்தித்தால், பரப்பேயாய், ஸர்வேஶ் வரன்தனிமைக்குப் பரிய ஒருவரைக் கிடையாத இத்தேசத்திலே பிறவார்கள்; ஒருநாடாக மங்களாஶாஸநம்பண்ணுகிற தேசத்திலேபோய் நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர். (கக)

உரையா - உரைக்கப்போகாதபடியான என்றபடி. வாசாமகோசரதை ஏதென்ன - தம்மளவில் இத்யாதி. தம்மளவில் ஸாத்மிக்கையன்றிக்கே என்றது - ஸம்ஸாரதோஷத்தைக் கண்டு தமக்காகப் பயப்படுகையன்றிக்கே என்றபடி. "நீள்முடியான்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - உபயவிபூதிநாதனை என்று. பரிகிறப்ரகரணத்திலேதிருவபிஷேகத்தைச்சொன்னதுக்கு இரண்டு வகையாக பாவம் - இவர்பயம் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "வரையார்மாடம் -" வரை யோடே ஸாத்ருஶ்யாகாரேணபொருந்தின மாடமென்றபடி. இதுக்குபாவம் - இவர்பயம் இத் யாதி. மன்னு - ஸ்திரமான என்றபடி. எய்கை - பொருந்துகையாய், ஸஶப்தங்களாய்ச்சேர்ந்த ஶப்தஸந்தர்ப்பமென்றபடி - நிரையே - அடைவே என்றபடி. அடைவென்கிறதென்? அருமையுண் டோ? என்ன - தமக்குப்பிறந்த இத்யாதி. அநுஸந்தித்தால் - விசாரித்துப்பார்த்தால் என்றபடி. 'வரையார்மாடமன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன் - உரையாவெந்நோய் தவிர அருள் நீள்முடியானை - உரையேய்சொல்தொடை' இத்யாரப்ய, 'பிறவார்' இத்யந்வய: (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — [illegible] விவஶ[illegible] [illegible]: [illegible] । [illegible] [illegible]: [illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி. — ஶ்ரீ[illegible]நாயக[illegible] [illegible] [illegible] । [illegible] [illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

அங்கமரர்பேண அவர்நடுவேவாழ்திருமாற்கு
இங்கோர்பரிவரிலையென்றஞ்ச—எங்கும்
பரிவருளரென்னப்பயந்தீர்ந்தமாறன்
வரிகழற்குள்சேர்ந்தவர்வாழ்வார்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

நான்காந் திருவாய்மொழி—வார்கடாவருவி - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ'—இப்படி விரஹவ்யஸநிதப்தரான ஆழ்வாருடைய விடாயைப் போக்கி யருளுகைக்காக, முன்னமே திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே, ஒரு தாமரைத்தடாகம் நின்றாற்போலே தான் நின்றருளினபடியைக் காட்டக்கண்டு, ப்ரீதி யாலே, ஸகலஜநமநோநயநஹாரி திவ்யசேஷ்டித ஸௌஶீல்ய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாண குணகண ஸர்வேஶ்வரத்வங்களைப்பேசி, அந்தத்தாமரைத்தடாகம் இருந்தவிடத்தேறச் செல்லவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில் ஏழில் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமா னுடைய தனிமையை யநுஸந்தித்து மிகவும் பீதரான ஆழ்வார்க்கு, ஶௌர்யவீர்யாதி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்டிஸ்திதயாதிகளாகிற அத்புதகர்மங்களையு முடையனாய், அதுக் குமேலே மிகவும்ஶக்திமான்களாய்த் தனக்குப் பரிவராயிருப்பார் அநேகரோடேகூடத் திருச்செங்குன்றூரிலே தானிருந்தருளினபடியைக் காட்டியருளக்கண்டு; எம்பெருமான், ஸ்ரீஸுக்ரீவ மஹாராஜருடைய பயத்தைத் தம்முடைய ஸாமர்த்யத்தைக்காட்டிப்பெரு மாள் தீர்த்தருளினாற்போலேயும், மல்லயுத்தத்தில் பார்ஶ்வஸ்தருடைய பயத்தை அம் மல்லரை முடித்து க்ருஷ்ணன் தீர்த்தருளினாற் போலேயும், தம்முடைய பயத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே "க்ருதார்த்தனானேன், இனி அவனையல்லது எனக்கு தாரக போஷக போக்யாதிகளில்லை," என்று மிகவும் ப்ரீதராகிறார்.

ப.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தாலே தனிமைக்குஅஞ்சின இவருடைய பயந்தீரும்படி பரிவரையும் ஶக்தியையுங்காட்டி ஆஶ் வஸிப்பித்த ஸர்வேஶ்வரன, "இவர் இப்படியஞ்சிற்று விரோதிபூயிஷ்டதேசமென்று இருக்கும்: நம்முடைய விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையும் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஶக்தியையுங் காட்டுவோம்" என்று இவர் திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாஶிப்பிக்க; அவனுடைய அகில விரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், அஶேஷ ஜகத்விஷயமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரத்தை யும், ஆஶ்ரிதாபத்ஸகத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதார்த்தமான அதிஶயித வ்யாபாரத்தையும், ஆஶ்ரயணீயஸ்தலாந்தர விலக்ஷணமான தேசவிஶேஷஸ்திதியையும், ஆஶ்ரயணீயதா வைலக்ஷண்யத்துக்கு அடியான ஸர்வப்ரகாரோபகாரகத்வத்தையும், அநுஸந்தேயமான ஆஶ்ரயணீயதிஶயத்தையும், ஜகஜ்ஜந்மாதி ஹேதுத்வத்தையும், ஸ்ரஷ்ட்ருஸ்ருஜ்யாதி ஸம்பந்தமில்லாத ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும், ஸத்தாவிபூதி ஹேதுவான நிருபாதிக ஶேஷி த்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரன், பரிவரான வைதிகாக்ரேஸர ருடைய ஸம்பத்தே தனக்குஸம்பத்தாம்படி திருச்செங்குன்றூரிலே யெழுந்தருளி நின்ற அதிஶயத்தை அநுஸந்தித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில் "ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸாரிகளுடையஅபே க்ஷையேயாலம்பநமாக ஸம்ஸாரத்திலே வந்துஅவதரித்துத் தனியேயுலாவாநிற்கும். ஸம் ஸாரிகளும் தந்தாம் அபேக்ஷிதத்தைப்பற்றக் கிட்டுமதொழிய இவன்வாசியறிந்து பரியக் கடவாரில்லை. என்னுகிறதோ?" என்றுஅஞ்சின இவர்க்கு, அந்தஅச்சந்தீரும்படி, 'நமக் குப் பரிவருமுண்டு; ஒருத்தர்பரிய வேண்டாதபடி அவர்களுக்கு ரக்ஷகமாம்படியான மிடுக்

கும் நமக்குடண்டு'' என்று தன்படிகளைக் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய்நின்றார் கீழ்; இதில்-''தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு தேஹஜ்ஞாநம் பிறந்தாலும் தேஹாத்மாபிமானம் பின்னாட்டுமாபோலே, இவராகிறார் ப்ரேமஸ்வபாவராயிருப்பர், இன்னமும் மறுவலிடக்கூடும், மறுவலிடாதபடி பரிஹரிக்கவேணும்'' என்று தன் ஸௌர்யவீர்யாதி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளாகிற அத்புதகர்மங்களையும், எதிரிட்ட விரோதிவர்க்கத்தை வேரோடே வாங்கிப்போகடவல்ல ஸர்வஶக்தியையுங் காட்டி; ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் நிமித்தமாக மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த பயத்தை, ''பிஶாசாந்தாநவாந்யக்ஷாந்'' என்று தன்மிடுக்கைக்காட்டிச் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் போக்கினாற்போலேயும், மல்லயுத்தத்தில் ''நஸமேயுஸ்திஹ்யா:'' என்கிறபடியே பாரஸ்வஸ்தருடைய பயத்தை க்ருஷ்ணன் மல்லரையழித்துத் தீர்த்தருளினாற்போலேயும், தம்முடைய பயத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே க்ருதார்த்தராய், ''இனி நமக்கு ரக்ஷகபோஷகபோக்யாதிகள் அவனல்லதில்லை'' என்று ப்ரீதராய் முன்பு அழகைக்கண்டு பரிவாலே பீதரானவர், அழகிலே நெஞ்சு சென்று அநுபவித்து க்ருதக்ருத்யராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு.—''ஸர்வேஶ்வரன் ஸம்ஸாரிகளுடைய அபேக்ஷையே ஆலம்பநமாக ஸம்ஸாரத்திலே வந்தவதரித்துத் தனியே உலாவாநிற்கும்: ஸம்ஸாரிகளும் தந்தாம் அபேக்ஷிதங்களைப்பற்றக் கிட்டுமேதொழிய இவன்வாசியறிந்து பரியக்கடவாரில்லை: என்புகுகிறதோ?'' என்று அஞ்சின இவர்க்கு, அந்த அச்சந்தீரும்படி ''நமக்குப்பரிவருண்டு: ஒருத்தர் பரியவேண்டாதபடியான மிடுக்கும் நமக்குண்டு'' என்று தன்படிகளைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய்நின்றார்-கீழ்; இதில் - ''இவராகிறார் ப்ரேமஸ்வபாவராயிருப்பர், * காதல்மையலேறிக்கலங்கி, ''முக்தரும் நித்யரும் இங்கில்லையே, ஸநகாதிமுமுக்ஷுக்கள் நல்லதபஸ்ஸும் மநநத்யானமும் விடமாட்டார்கள்: கடல்கடைந்தது தேவயோநியிலேயன்றோ'' என்று கலங்குவர். இன்னம் இவர்க்கு இது மறுவலிடக்கூடும்'' என்று பார்த்து, மறுவலிடாதபடி தன்ஸௌர்யவீர்யாதி குணங்களையும், ஸ்ருஷ்ட்யாத்யத்புதகர்மங்களையும், எதிரிட்டவிரோதி வர்க்கத்தை வேரோடேவாங்கிப் போகடவல்ல ஶக்தியையும் காட்டிக்கொடுத்து, அதுக்குமேலே, ''அதிஶயிதஜ்ஞாநஶக்திகராய்த் தனக்குப்பரிவராயிருப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணருண்டு'' என்று காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு க்ருதார்த்தராய், அவன் வடிவழகிலேயும் நெஞ்சுசென்றநுபவித்து இனியராகிறார்.

ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் †''ராகவம் ஶரணம் கத:'' (ராகவம்ஶரணம்கத:) என்றுவந்து விழுந்தபோது, மஹாராஜர் பெருமாள்பக்கல் ப்ரேமத்தாலேகலங்கி, துணுக்

வார்கடாவருவி ப்ரவேஶே,—ஸங்கதிகயநார்த்தம் வ்ருத்தத்தை அநுவதிக்கிறார் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ஸமாஹிதரானால் மீளவும் இத்திருவாய்மொழியிலே பயநிவ்ருத்தி பண்ணிக்கொடுப்பானென்? என்ன - இதில் இவராகிறார் இத்யாதி. ''சீர்கொள்'' இத்யாதியைப்பற்ற - ஸௌர்யவீர்யாதி இத்யாதி. ''படைத்தளித்தழிக்கும்'' இத்யாதியைப்பற்ற - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யத்புத இத்யாதி. ''கஞ்சனைத்தகர்த்த,'' ''அசுரர்வன்கையர்வெங்கூற்றை'' இத்யாதியைப்பற்ற - விரோதிவர்க்கத்தை இத்யாதி. ''வண்சிவனுமயனும் தானுமொப்பார்'' என்றத்தைப்பற்ற - அதிஶயித ஜ்ஞாந இத்யாதி. ''மனக்கொள்சீர்,'' ''மூவாயிரவர்'' இத்யாதியைப்பற்ற - தனக்குப் பரிவராய் இத்யாதி. ''திருச்செய்யகமலக்கண்ணும்'' இத்யாதியைப்பற்ற - அவன்வடிவழகிலேயும் என்றது.

அப்படி அவன் தன்ஸௌர்யாதிகளைக்காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண பயந்தீர்ந்து ஸமாஹிதரானார் உண்டோவென்ன, - இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங் காட்டுகிறார் - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் இத்யாதி.

† ரா- யுத்- 17, 14.

கென்று, ''இவன்சொன்னவார்த்தை பெருமாள் திருச்செவியிலே படுமாகில் சாலத்தப்பாம்'' என்று, ''நாயன்றே! ராவணப்ராதா ராக்ஷஸஜாதி: அவன் புகுரக்கடவனல்லன்'' என்ன, '' இவர் நம்பக்கல் பரிவாலேசொல்லுகிறவார்த்தை, நம்மிடுக்கைக்காட்டவே தெளிவர் '' என்றுபார்த்து, '' பிஶாசாந்தாநவாந் '' (பிஶாசாந்தாநவாந்) இத்யாதியாலே தம்முடைய மிடுக்கைக்காட்டக்கண்டு அவர் அச்சந்தீர்ந்து, '' கிமத்ர சித்ரம் '' (கிமத்ரசித்ரம்) என்று இனியரானாற்போலவும், மல்லயுத்தத்தில் *'' நஸமம் யுத்தமித்யாஹு: '' (நஸமம்யுத்தமித்யாஹு:) என்கிற பார்ஶ்வஸ்த்தருடைய பயத்தை, அவர்கள் ஸந்நிதியிலே க்ருஷ்ணன் மல்லரை யழியச்செய்து தீர்த்தருளினாற்போலவும், தம்முடைய பயத்தைப் போக்கியருள, அத்தாலே க்ருதார்த்தராய், '' இனி நமக்கு தாரகபோஷக போக்யங்கள் இவனல்லது இல்லை '' என்று ப்ரீதராய், முன்பு அழகைக்கண்டு பரிவாலே பீதரானவர், அழகிலே நெஞ்சுசென்றுநமவித்து க்ருதார்த்தராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

வார்கடாவருவியானைமாமலையின் மருப்பிணைக்குவடிறுத்துருட்டி, ஊர்கோள்திண்பாகனுயிர்செகுத்துஅரங்கின் மல்லரைக்கொன்றுசூழ்பரண்மேல், போர்கடாவரசர்புறக்கிட மாடமீமிசைக்கஞ்சனைத்தகர்த்த, சீர்கொள்சிற்றாயன்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறெங்கள்செல்சார்வே.

ஆ.—(வார்கடாவருவி) - நிஷ்யந்தமாந மதஜலமாகிற ஸரித்தையுடைத்தான குவலயாபீடமாகிற மஹாசலத்தினுடைய தந்தயுகளமாகிற ஶிகரங்களை முறித்துருட்டி, ஊர்கொள் திண்பாகனுயிர் செகுத்து, கஜதந்த வராயுத தரராய், நம்பி மூத்தபிரானும் தானும் ஸர்வலீலாவலோகிதங்களையுடைய இரண்டுஸிம்ஹங்கள் க்ஷுத்ரம்ருகங்கள் நடுவே புக்காற்போலே, ரங்கமத்யத்திலே போய்ப்புக்கு மல்லரைக்கொன்று, மஞ்சோபரிஸ்த்திதராய், இத:பூர்வம் யுத்தத்தில் பராஜிதரான ராஜாக்கள் த்ரஸ்தராய்க் கெடும்படி யெழப் பாய்ந்து, மஞ்சோந்நதஸ்த்தலஸ்த்தனான கம்ஸனை, * வெண்ணெய்விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டதனோசைகேட்டு விளையாடினாற்போலே தகர்த்த சீர்கொள் சிற்றாயன் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு எங்களுக்கு ப்ராப்யமென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், குவலயாபீட மல்லப்ரப்ருதிகளான ப்ரதிகூலரை நிரஸித்த சீர்கொள் சிற்றாயனுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு எங்களுடைய பயத்தைப் போக்கவல்ல புகலென்கிறார்.

பெருமாள் உக்தியாலே பயத்தைப் போக்கினார்: க்ருஷ்ணன் அநுஷ்டாநத்தாலே பயத்தைப்போக்கினான். ''தேனை நன்பாலை'' இத்யாதியைப்பற்ற - இனி நமக்கு தாரக இத்யாதி. ''பிஶாசாந் தாநவாந்யக்ஷாந் ப்ருதிவ்யாம் சைவ ராக்ஷஸாந் । அங்குல்யக்ரேண தாந்ஹந்யாம் இச்சந் ஹரிகணேஶ்வர'' இதி யுத்தகாண்டே, அபயப்ரதாநப்ரகரணே, ஸுக்ரீவம் ப்ரதி ராம:. ததைவ, ஸுக்ரீவ: ''கிமத்ர சித்ரம் தர்மஜ்ஞ லோகநாத ஸுகாவஹ । யத்த்வமார்யம் ப்ரபாஷேதா: ஸத்த்வவாந் ஸத்பதே ஸ்த்தித:. (க)

---

*ரா - யுத் - 103 - 5½.

[வார்கடாவென்று தொடங்கி] - பாயாநின்றுள்ள மதஜலமாகிற அருவியை யுடைய ஆனையாகிற பெரியமலையினுடைய இரண்டுகொம்புகளாகிற ஶிகரங்களை அநாயாஸேந முறித்து அத்தையுருட்டி நிலையுடையனாய், ஆனையைநடத்துகிற பாகனுடைய ப்ராணனைப்போக்கி ரங்கத்திலே யுத்தோந்முகரான மல்லரைக்கொன்று. [சூழ்பர ணென்று தொடங்கி] - சூழவுண்டான பரண்களின்மேலே நின்ற ஆண்பிள்ளைகளான ராஜாக்கள் முதுகிட்டுப் போம்படி மாடத்தின்மேலேயிருக்கிற கம்ஸனை விழவிட்டுத் தகர்த்த.

ப.—முதற்பாட்டில், குவலயாபீடம் முதலான அகில விரோதிநிரஸகனான சீர்கொள் சிற்றாயன் வர்த்திக்கிற திருச்செங்குன்றூர் நமக்கு நிர்ப்பயமான ஆஶ்ரய ணீயஸ்தலமென்கிறார்.

வார் - பாய்கிற, கடா - மதமாகிற, அருவி - அருவியையுடைய, ஆனை-ஆனை யாகிற, மா - பெரிய, மலையின் - மலையினுடைய, மருப்பு - கொம்புகளாகிற, இணை - சேர்ந்த, குவடு - சிகரங்களை, இறுத்து - முறித்து, உருட்டி - (அநாயாஸேந ஆனையை) உருட்டி, ஊர்கொள் - (ஆனை கொம்பு முறிந்திருக்கவும்) நடத்திக்கொண்டு வரவல்ல ஶிக்ஷையில், திண் - திண்மையையுடையனான, பாகன் - பாகனுடைய, உயிர்-ப்ராணனை, செகுத்து - அழித்து, (அநந்தரத்திலே), அரங்கில் - ரங்கமத்யகரான, மல்லரை - (சாணூரமுஷ்டிகராகிற) மல்லரை, கொன்று - கொன்று, சூழ் - (ரங்கம்) சூழ்ந்த, பரண்மேல் - மச்சுக்களிலே (நிற்பாராய்), போர் - போரை, கடா - நடத்தக்கடவ, அரசர் - ராஜாக்கள், புறக்கிட - பிறகிட்டுப்போம்படியாக, மாடமீமிசை-உத்துங்கமான மாடத்தில் மேல்நிலத்திலேயிருக்கிற, கஞ்சனை - கம்ஸனை, தகர்த்த - (பசளைக்குட முடைத்தாற்போலே தள்ளிக்குதித்து) உடைத்துப்பொகட்ட, சீர்-ஸ்ரீயை, கொள்-உடையனாய், சிறு - பாலனான, ஆயன் - க்ருஷ்ணனெழுந்தருளிநிற்கிற, திருச்செங் குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றாறு - திருச்சிற்றாறானது, எங்கள்-எங்க ளுக்கு, செல் - சென்று கிட்டுகைக்கு, சார்வு - ஆஶ்ரயணீயஸ்தலம்.

இ.—முதற்பாட்டில், குவலயாபீடம் முதலான ப்ரதிகூலரை நிரஸித்த சீர்கொள் சிற்றாயனுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு எங்களுக்கு நிர்ஹயமான புகலென்கிறார்.

[வார்கடாவருவியானை மாமலையின்] - வாராநின்றுள்ள மதஜலமான அருவியையுடைய ஆனையாகிற மாமலையினுடைய. கடா - மதம். மதகரமான த்ரவ்யங்களைத் தீற்றிப்பிச்சேற்றி, புகுகிறவாசலிலே நிறுத்தினான், ப்ரமாதத்தாலே பிறந்த தென்று மாதுலனாய் வெறுத்துவிடுவானாக நினைத்து. "புகுவாய்நின்ற போதகம்வீழப் பொருதான்" என்னக்கடவதிறே: "பொற்றையுற்ற முற்றல்யானை" என்றுதொடங்கி, "மருப்பொசித்த பாகன்" என்னக்கடவதிறே. [மருப்பிணைக் குவடிறுத்து] - மருப் பாகிற இணைக்குவடுகளை யிறுத்து: கொம்பாகிற சேர்ந்தஶிகரங்களை அநாயாஸேந முறித்து. [உருட்டி] - திருவடிகளாலே அநாயாஸேந தூக்கி. [ஊர்கொள் திண்பாக னுயிர்செகுத்து] - திண்ணியனாய் ஆனையைநடத்துகிற பாகனுடைய ப்ராணனைப்போக்கி. திண்மையாகிறது - ஆனை கொம்பைமுறிந்தாலும் உயிர்பெறுத்தி நடத்தவல்ல ஶிக்ஷா பலம். ஆனையின்கொம்பை முறித்தாலும் இவனையழியாவிடில் ப்ரயோஜநமில்லை. ஆனையின்கொம்பை முறிக்கைக்குள்ள அருமைபோருமாயிற்று, இவனுயிரைப் போக்கு

கைக்கு. [அரங்கின் மல்லரைக்கொன்று] - ஆனையினுடைய இரண்டுகொம்பையும் இருவருங்கொண்டு ரங்கமத்யத்திலே புக்கவளவிலே, யுத்தோந்முகராய்வந்த சாணூர முஷ்டிகரைக்கொன்று. ஆனைபோயிற்றாகிலும் மல்லருண்டென்று கம்ஸன் நினைத்திருந்தவர்களையும் அழியச்செய்தபடி. "நஸம்யயுஸ்ஸிதக்ருஹா:" என்று பெண்கள் முதலான பார்ஶ்வஸ்தரடங்கக் கூப்பிட்டு ஸ்தாரான ஸமயத்திலே, அவர்கள் பயமெல்லாம் போம்படி அநாயாஸேந மல்லரைக்கொன்று. [சூழ்பரண்மேல்] - சுற்றுமுண்டான மஞ்சஸ்தலத்தின்மேலே நின்ற. [போர்கடா அரசர்புறக்கிட] - கெடும்படையை வெற்றியுண்டாம்படி கடாவிப்போரும் அரசர். "ஸேநாநயவிஶாரத:" என்கிறபடியே, ஶாஸித்தலையிலே வெற்றியேயடல்லது மீளாதபடி படைபொருந்தி யுத்தத்தை நடத்தவல்ல ராஜாக்கள் ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே முதுகுகாட்டி ஓடும்படியாக. [மாடமீமிசை] - "துங்கமஞ்சவ்யவஸ்தித:" என்கிறபடியே, உயர்ந்த மாடத்திலேயிருந்த. [கஞ்சனைத்தகர்த்த] - கம்ஸனைக் கீழே விழவிட்டு மேலே தான் குதித்து, அதிலேநக்கரைந்து நசிக்கும்படிபண்ணினான்; "ஸவஜ்ஞயாஹதம் க்ருஷ்டாக்ருஷ்டேந ஶய்யோதரஸ்ஸ்ஹ" என்கிறபடியே. "கேஶேஷ்வாக்ருஷ்ய விகலத்கிரீடமவநீதலே! ஸகம்ஸம் பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாத ச ।" "ராஜத்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசிஹ்நங்களை வாங்கிக்கொல்லுமாபோலே, தான்கொடுத்த முடியைவாங்கிக் காண் கொன்றது!" என்று பணிக்கும் அம்மங்கியம்மாள். [சீர்கொள் சிற்றாயன்] - பருவம் நிரம்பாதிருக்கச்செய்தே, வீரஸ்ரீயால் குறைவற்றிருக்கிறவன். [திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு] - புலிநின்ற தூறுபோலே ப்ரதிகூலர்க்கு அஞ்சவேண்டும் ஊர். [எங்கள்] - மஹாராஜர், பெரியாழ்வார், ஸ்ரீவிபீஷணர், தாம் இவ்வனைத்த பரிவர்க்கு. [செல்சார்வே] - நிர்ப்பயஸ்தாநமென்று புகும் புகல்; கீழ் இவர்க்கு ஓடின பயம் நீங்கிற்று என்னுமது இப்பல் தழைப்பிலே தெரிந்திருக்கிறபடி கண்டதே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. குவலயாபீடம் முதலான ப்ரதிகூலரை நிரஸித்த சீர்கொள் சிற்றாயனுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு எங்களுக்கு நிர்ப்பயமான புகலென்கிறார்.

[வார்கடாவருவியானைமாமலையின்] - வாராநின்றுள்ள மதஜலமான அருவியையுடைய ஆனையாகிற மாமலையினுடைய. கடா - மதம். மதகரமான த்ரவ்யங்களைத் தீற்றிப் பிச்சேற்றி, புகுகிறவாசலிலே நிறுத்தினான், ப்ரமாதத்தாலே வந்ததென்று மாதுலனாய்க் கண்ணநீர்விழவிட்டுத்தானிருப்பானாக. "புகுவாய்நின்றபோதகம் வீழப்பொருதான்" என்னக்கடவதிறே. [மருப்பிணைக் குவடிறுத்து] - மருப்பாகிற இணைக்குவடுகளை இறுத்து: கொம்பாகிற ஶிகரங்களை அநாயாஸேந முறித்து. அம்மலையிலே இரண்டு ஶிக

முதற்பாட்டு.—வார்கடா இத்யாதி. வார்கடாவருவி தொடங்கி, "எங்கள்செல்சார்வு". என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-குவலயாபீடம் இத்யாதி.

வார்தல் - ஒழுகுதல். அருவிபோலே மதம் ப்ரவஹிக்கைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - மதகரமான இத்யாதி. தீற்றி - புஜிப்பித்து நிறுத்தினவனுக்குக் கருத்து அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரமாதத்தாலே இத்யாதி. அப்படி வாசலிலே நிறுத்தினானேயென்ன - புகுவாய் இத்யாதி. புகுகிறவழியிலே நின்ற குவலயாபீடமானது முறிந்துவிழும்படி பொருதவன் வர்த்திக்கிற தேசமென்றபடி. திருமொழி, ஆறும்பத்து, ஐந்தாந்திருமொழி, ஆறும்பாட்டு, "புகுவாய்" இத்யாதி. போதகம் - ஆனை. அது எப்படியிருக்கிறதென்ன - அம்மலையிலே இத்யாதி. இது

ரங்களை ஒடித்தாற்போலே. [உருட்டி] - கொம்புகளைப்பறித்தவாறே யுளுக்காந்தது: திருவடிகளாலே அநாயாஸேந தள்ளி. [ஊர்கோள்திண்பாகன்] - உயிருள்ள பதார்த்தத்தை நடத்துமாபோலே நடத்தவல்லனுயிற்று ஶிக்ஷாபலத்தாலே. திண்ணியனாய் ஆனையை நடத்துகிற பாகன். [உயிர்செகுத்து] - அத்தைத் தள்ளினாலும் இவனுயிர் போகாதவன்று அத்தை முடித்ததாகாது காணும். [அரங்கின்மல்லரைக்கொன்று] - ஆனையின் கொம்புகளை இரண்டையும் இருவருங்கொண்டு ரங்கமத்யத்திலே புக்கவளவிலே, அச்செருக்குப் பொறுமையாலே, யுத்தோந்முகராய் வந்த சாணூரமுஷ்டிகர்களைக் கொன்று. ஆனை திர்யக்காகையாலே விரகறியாதே பட்டது; அது போயிற்றாகிலும் மல்லருண்டென்று கம்ஸன் நினைத்திருந்தவர்களை அழியச்செய்தபடி † "நஸமம்யுத்தமித்யாஹு:" (நஸமம்யுத்தமித்யாஹு:) என்று பெண்கள்முதலான பார்ஶ்வஸ்தரடங்கக் கூப்பிட்டு ஹீதரான ஸமயத்திலே, அவர்கள் ஹயமெல்லாம் போம்படி அநாயாஸேந மல்லரைக்கொன்று. [சூழ்பரண்மேல்] -சுற்றுமுண்டான மஞ்சத்தின்மேலே நின்ற. [போர்கடாவரசர்புறக்கிட] - கேடுபடையை வெற்றியுண்டாம்படி கடாவிப்போரு மரசர்: "ஸேநாநயவிஶாரத:" (ஸேநாநயவிஶாரத:) என்கிறபடியே தூசித்தலையிலே வெற்றியோடல்லது மீளாதபடி படைபொருத்தி யுத்தத்தை நடத்தவல்ல ராஜாக்கள் முதுகுகாட்டி ஓடும்படியாக. [மாடமீமிசை]-"துங்கமஞ்சவ்யவஸ்த்தித:" (துங்கமஞ்சவ்யவஸ்த்தித:) என்கிறபடியே, உயர்ந்த மாடத்திலே இருக்கிற. தனக்கு ஹயம்எவ்வளவுண்டு அவ்வளவும் உயர்த்தினானுயிற்று மாடத்தை. [கஞ்சனைத்தகர்த்த] - அவனிருக்கிற இடத்தளவும் எழப்பாய்ந்து, "கஞ்சன் குஞ்சிபிடித்தடித்தபிரான்" என்கிறபடியே - மயிரைப்பிடித்துக் கீழே விழவிட்டு மேலே பாய்ந்து பசளைக்கலம்போலே உடைத்தான்; "அவஜ்ஞயாஹதம்த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணேநமதுரேஶ்வரம்" (அவஜ்ஞயாஹதம்த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணேநமதுரேஶ்வரம்) என்கிற

"குவடு" என்றதுக்கு ஹாவம். "உருட்டி" என்றதுக்கு ஹாவம் - கொம்புகளை இத்யாதி. கொம்புகளைப்பறித்து உருட்டினால் இவன் நடத்தும்படி எப்படியென்ன - உயிருள்ள இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம்-திண்ணியன் இத்யாதி. ஆனையைக்கொன்றால் போராதோ, பாகனையும் முடிக்கிறதென்? என்ன - அத்தைத்தள்ளினாலும் இத்யாதி. ஆனையையும் பாகனையும் நிரஸித்தவநந்தரம், மல்லர்களை நிரஸிக்கைக்கு நிதாநத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஆனையின் இத்யாதி. இம்மல்லநிரஸநத்தால் ஃபலித்த ப்ரயோஜநத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஆனைதிர்யக்கு இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜநத்தை ப்ரகாராந்தரேண அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, ஶப்தார்த்தமும் அருளிச்செய்கிறார் - நஸமம் இத்யாதி. கடா - கடாவுகிற. அவர்கள் யுத்தத்தை நடத்துகிற ஸாமர்த்யத்தின் உறைப்பை அருளிச்செய்கிறார் - கேடுபடையை இத்யாதி. விவரணம் - ஸேநாநய இத்யாதி. "ஸ்திரப்ரதிஜ்ஞ: ஸேநாநயவிஶாரத: । ஸத்யஸந்தோ [illegible] ..." உத்யோகபர்வம் (உக) ராமேஶ்வரம் .... "மீமிசையானமாடம்" என்றதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டாநின்றுகொண்டு, அதுக்கு அர்த்தமும் அருளிச்செய்கிறார்- துங்கமஞ்ச இத்யாதி. மாடத்தை உயர்த்துவானென்னென்ன-தனக்கு பயம் இத்யாதி. மஞ்சத்திலிருக்கிறவனை நிரஸித்த ப்ரகாரத்தை விஶதமாக்காநின்றுகொண்டு, "தகர்த்த" என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவனிருக்கிற இத்யாதி. பசளைக்கலம் - பச்சைப்பானை. அநாயாஸேந கொன்றதுக்கு ப்ரமாணம் - அவஜ்ஞயா இத்யாதி. மயிரைப்பிடித்துக் கீழேவிழவிட்டு மேலே பாய்ந்து கொன்ற

† இது, ராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்திலே (103-5) தேவகந்தர்வாதியரின் வசனமாக வந்துள்ளதேயாகிலும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸௌகுமார்யத்தையும் அசுரரின் கொடுமையையுங்கண்டு அஞ்சிய மதுராநகரத்துப் பெண்களின் வசனமாகவும் வருதற்குரியதாதலால் இங்கு எடுத்தாளப்பட்டதென்பர்.

படியே. "கேஶேஷ்வாக்ருஷ்ய விகளத்கிரீடமவநிதலே | ஸகம்ஸம்பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாத ச." (கேஶேஷ்வாக்ருஷ்ய விகளத்கிரீடமவநிதலே | ஸகம்ஸம்பாதயாமாஸ தஸ்யோபரிபபாதச). "ராஜத்ரோஹிகளைக்கொல்லும்போது ராஜசிஹ்நங்களை வாங்கிக் கொல்லுமாபோலே, தான் கொடுத்த முடியை வாங்கிக்காண் கொன்றது" என்று அம்மங்கியம்மாள் பணிப்பர். [சீர்கொள்சிற்றாயன்] - பருவம் நிரம்பாதிருக்கச்செய்தே வீரஸ்ரீயால் குறைவற்றிருக்கிறவன். [திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு] - புலிநின்றதூறுபோலே ப்ரதிகூலர்தங்களுக்கு அஞ்சவேண்டுமூர். [எங்கள்]-மஹாராஜர், பெரியாழ்வார், ஸ்ரீவிதுரர், தாம், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர், இங்ஙனொத்த பரிவர். [செல்சார்வே] - நிர்ப்பயஸ்தாநமென்று புகும் புகல். கீழ், இவர்க்கு ஓடினபயம்நீங்கிற்றென்னுமிடம் இயல்தழைப்பிலே தெளிந்திருக்கிறபடி கண்டதே! (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

எங்கள்செல்சார்வு யாமுடையமுதம் இமையவரப்பனென்னப்பன் [ன்
பொங்குமூவுலகும்படைத்தளித்தழிக்கும் பொருந்து மூவுருவனெம்மருவ
செங்கயலுகளுந்தேம்பணைபுடைசூழ் திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்றாறு
அங்கமர்கின்ற ஆதியானல்லால் யாவர்மற்றுஎன்அமர் துணையே?

ஆ.—(எங்கள்செல்சார்வு) - நமக்கு ப்ராப்யமாய், நமக்கு போக்யமாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், எனக்கு ஸ்வாமியாய், நிகிலபுவநநிர்மாணத்ராணஸம்ஹரணநிரதனாய், த்ரிமூர்த்திரூபனாய், ப்ரதிகூலஜநதுர்த்தர்ஶனாய், ஸர்வகாரணமாய், மதமுதிதமீநாகுல மபாமளிதஸலில ஶீதள ஶ்யாமள வனோள பலாச ஸாரஸீகுலாம தருநிகர பரிவ்ருதமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு அங்கமர்கின்றவனல்லது மற்று எனக்கொரு துணையில்லையென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிஸமர்த்தனாய் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின எம்பெருமானல்லது எனக்கு நல்ல துணையில்லை என்கிறார்.

அக்கு ப்ரமாணம் - கேஶேஷு இத்யாதி. கஞ்சன்துஞ்சப் பிடித்தடித்தபிரான் - கம்ஸனுடைய மயிரைப்பற்றி யடித்த உபகாரகன் இத்யர்த்த꞉. திருமொழி, மூன்றாம்பத்து, பத்தாந்திருமொழி, மூன்றாம்பாட்டு, "உம்பரும்" இத்யாதி. விகளத்கிரீடம் என்றதுக்கு ப்ரயோஜநத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார் - ராஜத்ரோஹிகளை இத்யாதி. "சிற்றாயன் - சீர்கொள்" என்று அந்வயித்து பாவம் - பருவம் இத்யாதி. சூரன்வர்த்திக்கிறவூர் என்றதுக்கு பாவம் - புலிநின்றதூறு இத்யாதி. "எங்கள்" என்ற பஹுவசநத்துக்கு பாவம் - மஹாராஜர் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிலே பயம் நிவ்ருத்தமானதுக்கு நியாமகமேதென்ன - கீழ் இவர்க்கு இத்யாதி. "ஸப்ராஶ்நிகமதூஷ்ணீகமித்யுக்த்வா ஸ்தித꞉ | க்ருதகம்ஸநகம்ஸோவிதாத்மநோவிஷ்ணுரத்ர꞉"(உ௫)ஜக்ருஹ, "கேஶேஷ்வாக்ருஷ்ய விகளத்கிரீடமவநீதலே|ஸகம்ஸம்பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாத ச." ததைவ, "ததோஹாஹாக்ருதம்ஸர்வைரேவதத்ருஶ்யே | ஸமஸ்தபாஹோதம்த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணேநயோஶாஸநாத்" இதி வசனமேவம் விம்ஶே. (க)

[எங்களென்று தொடங்கி] - எங்கள்புகல் நங்களுடைய நிரதிசயபோக்யம். அயர்வறு மமரர்கள் அதிபதியாய்வைத்து என்னை அடிமைகொண்டவன். [பொங்கென்று தொடங்கி] - தனக்கு விபூதியாய் ஸம்ருத்தமான இம்மூன்று லோகத்தையும் படைப்பது, ரக்ஷிப்பது, அழிப்பதான இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்றுவடிவையுமுடையான். [எம்மருவன்] - எனக்கு யாரகனுயுள்ளான். [செங்கயலுகளுமென்று மேலுக்கு] - இளமையாலே சிவந்திருக்கிற கயல்கள் களியாநின்றுள்ள தேனையுடைத்தான நீர்நிலம் சூழ்ந்த திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வகாரணமானவனல்லது வேறு எனக்குச்சேர்ந்த துணையில்லை.

ப.—அநந்தரம், அசேஷஜகத்விஷயமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபார ஸமர்த்தனைத் திருச்செங்குன்றூரில் எழுந்தருளியிருக்கிறவனல்லது எனக்கு நல்துணையில்லை யென்கிறார்.

எங்கள் - எங்களுக்கு, செல் - சென்று ஆஶ்ரயிக்கப்படுவதான, சார்வு - புகலிடமாய், (புகலிடமாமளவன்றியே), யாம் - நாம், உடை - உடையோமான, அமுதம் - போக்யமுமாய், இமையவர் - (அஸ்கலிதஜ்ஞாநரான) ஸூரிகளுக்கு, அப்பன் - உபகாரகனாய், (அப்படியே), என் - எனக்கும், அப்பன் - உபகாரகனாய், பொங்கு - ஸம்ருத்தமான, மூவுலகும் - லோகத்ரயத்தையும், படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அளித்து - ரக்ஷித்து, அழிக்கும் - ஸம்ஹரிப்பானாய், பொருந்து - (இதுக்குப்) பொருந்தின, மூவுருவன் - மூர்த்தித்ரயத்தையுமுடையனாய், (இவ்வாகாரங்கள் எனக்கு ப்ரகாஶிக்கும்படி), எம் - எனக்கு, அருவன் - அந்தராத்மாவாய், (அப்படியே முகந்தோன்றாமை நிற்கையன்றியே, கண்கண்டு அநுபவிக்கும்படி), செம் - (இளமையாலே) சிவந்த, கயல் - கயல்கள், உகளும் - உகளிக்கும்படி, தேம் - தேன் விஞ்சின, பணை - மருத நிலத்தாலே, புடைசூழ் - சூழப்பட்ட, திருச்செங்குன்றூர் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றாறு - திருச்சிற்றாறுகிற, அங்கு - விலக்ஷணதேசத்திலே, அமர்கின்ற - பொருந்தி வர்த்திக்கிற, ஆதியான் - ஸகல ஸத்தாஹேதுபூதனானவன், அல்லால் - அல்லது, மற்று - வேறு, என் - எனக்கு, அமர் - அநுரூபமான, துணை - ஸஹாயம், யாவர் - ஆர்தான் ? பணை - நீர்நிலமுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிஸமர்த்தனைத் திருச்செங்குன்றூரிலேநின்றருளினவனல்லது எனக்கு நல்லதுணையில்லை என்கிறார்.

[எங்கள் செல்சார்வு] - ஆஶ்ரிதர்க்கு நிரூபகமானபுகல். * கேசவன்தமர்க்குப்பின்பு இவர் தனியரல்லரே. "குன்றமெடுத்தபிரானடியாரொடு மொன்றிநின்ற சடகோபனுரை" என்று அவர்களோடுஒன்றிநின்றுசொல்லுகிற சொல்லிறே. [யாமுடையமுதம்] - புகலேயாய் போக்யவஸ்து வேறு தேடவேண்டாதிருக்கை. தேவர்களுடைய அம்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [இமையவரப்பன் என்னப்பன்] - நித்யஸூரிகளை அடிமைகொண்டாற்போலே என்னை அடிமைகொண்டவன்: குறைவற்றார்க்கு ஸத்தாஹேதுவாய், குறைவுக்கெல்லையான எனக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவன். [பொங்கு இத்யாதி] - விஸ்த்ருதமாய் மூன்றுவகைப்பட்ட லோகங்களையுண்டாக்கி நோக்கி யழிக்குமவன். [பொருந்து மூவுருவன்] - இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்று வடிவையுடையவன். ப்ரஹ்மாந்தர்யாமியாய்நின்று ஸ்ருஷ்டிக்கும்: ருத்ராந்தர்யாமியாய் நின்று ஸம்ஹரிக்கும்: ஸ்வேநரூபேணநின்று பாலநம்பண்ணும். பொருந்துகையாவது .

ரஜஸ்தமஃ ப்ரசுரமான ப்ரஹ்மாதிகளோடு, திவ்யவிக்ரஹத்தோடு வாசியற்றிருக்கை. [எம்மருவன்] - தான் ஸகலத்துக்கும் உத்பத்த்யாதி ஹேதுவாயிருப்பதொன்று இல்லையென்னுமிடத்தைக்காட்டி. எனக்கு ரக்ஷகனானவன். "உதஹ்ரிதிவஸி கிநாமா நாதமௌஷம் மௌஷம் வீஸ்வஸ்வ" ஸ்வேதரஸகலமும் தன்நினைவாலேயாய்த் தான் ஒருவர்நினைவின்படியன்றிக்கேயிருக்கிறபடியைக் காட்டி என்னையரிப்பித்தவன். [செங்கயலுகளும்] - யௌவநத்தாலே சிவந்த கயல்கள் களித்துவர்த்திக்கிற தேசம். பரிவரில்லையென்று முன்பே க்லேசித்து, பின்பு * வார்கடா வருவியாய் ப்ரீதராக வேண்டாதே, ஸகலபதார்த்தங்களும் களித்துவர்த்திக்கிற தேசமென்கை. [தேம்பணை புடைசூழ்] - தேனையுடைத்தான நீர்நிலம் சூழப்பட்ட என்னுதல், மருதநிலத்தாலே சூழப்பட்ட வூரென்னுதல். [அங்கமர்கின்ற] - அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற வூர். [ஆதியான்] - ஸர்வகாரணபூதனானவன் என்னுதல், எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனென்னுதல். ப்ரஜைக்கு பரதயாஸங்கையாய் வர்த்திக்குந் தாயைப்போலே, என்ஸத்தையை நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறவன். [அல்லால் யாவர் மற்று என் அமர் துணையே] — இவனையொழிய வேறு எனக்குச் சேர்ந்த துணையில்லை. அல்லாதார் கழுத்துக்கட்டியாதல்; துணையென்று போய், ஆபத்திலே கூட விழுதல் செய்யுமித்தனை யென்கை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸமர்த்தனாய்த் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனல்லது எனக்கு நல்துணையில்லையென்கிறார்.

[எங்கள் செல்சார்வு] - அநுகூலராயிருப்பார்க்கெல்லாம் அஞ்சவேண்டாத புகல். [யாமுடை யமுதம்] - புகலேயாய், போக்யவஸ்து வேறே தேடவேண்டாதேயிருக்கை. "எங்கள், யாம்" என்னப்பலருண்டே; *கேசவன்தமர்க்குப்பின்பு தனியரல்லரே. "குன்றமெடுத்தபிரானடியாரோடு மொன்றிநின்ற சடகோபன்" என்று அவர்களோடு ஒன்றிநின்று சொல்லுகிற சொல்லிறே. [இமையவரப்பனென்னப்பன்] - நித்யஸூரிகளை அடிமைகொண்டாற்போலே என்னை அடிமைகொண்டவன்: குறைவற்றார்க்கும் ஸத்தாஹேதுவாய், குறைவுக்கெல்லையான எனக்கும் ஸத்தாஹேதுவானவன். [பொங்கு இத்யாதி] - விஸ்த்ருதமான த்ரைலோக்யத்தையும் உண்டாக்கி ரக்ஷித்து, அழிக்குமவன். [பொருந்துமூவுருவன்] - இச்செயல்களுக்குப் பொருந்தின மூன்று வடிவை உடையவன்: ப்ரஹ்மாந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்டிக்கும்: ருத்ராந்தர்யாமியாய் ஸம்

இரண்டாம்பாட்டு.—எங்கள் இத்யாதி. "படைத்தளித்தழிக்கும் - திருச்செங்குன்றூரில்" என்றுதொடங்கி, "அல்லால்யாவர்மற்றென்னமர்துணையே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி இத்யாதி.

"எங்கள், யாம்" என்று - மங்களாசாஸநபரரைக் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் - அநுகூலராய் இத்யாதி. புகலேயாய் இத்யாதி †வாக்யத்வயத்துக்கு - உபாயாந்தரங்கள்போலன்றிக்கே, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயாயிருக்கை என்று கருத்து. "எங்கள், யாம்" என்ற வஹுவசநத்துக்கு - ஸ்வஸம்பந்திகளையும் கூட்டி அருளிச்செய்கிறாரென்று தாத்பர்யாந்தரம் - எங்கள் யாம் இத்யாதி வாக்யத்வயம்: ஸார்த்தமாதல். இப்போது, "எங்கள்" என்கைக்கு அவர்கள் ஸந்நிஹிதரோவென்ன - குன்றமெடுத்த இத்யாதி. நித்யஸூரிகளுக்கு அநந்தரம் தம்மைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - நித்யஸூரிகளை இத்யாதி. விவரணம் - குறைவற்றார்க்கும் இத்யாதி. "பொருந்து" என்றதுக்கு - செயல்களோடே சேர்ந்த விக்ரஹமென்று அர்த்தம் - இச்செயல்களுக்கு இத்யாதி. மூன்றுவடிவையும் இவன் உடையனாகையாவதேதென்ன - ப்ரஹ்மாந்தர்யாமி இத்யாதி. கீழே

---

† இருபத்துநாலாயிரப்படியிற்போலே "தேவர்களுடைய அம்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது" என்ற வாக்யமும் ஈட்டிலிருந்தால்தான் இங்கு வாக்யத்வயத்துக்கு என்பது சேரும்.

ஹரிக்கும்: ஸ்வேநரூபணே நின்று பாலநத்தைப் பண்ணும். போருந்துகையாவது - ரஜஸ் தமஃ ப்ரசுரரான ப்ரஹ்மாதிகளோடு ‡ திவ்யவிக்ரஹத்தோடு வாசிபற்றிருக்கை. [எம்மருவன்] - "அல்லாதார்காரியம் நம் புத்த்யதீநமாயிருக்குமல்லது நங்கார்யம் அல்லாதார் நினைவின்படியல்லகாணு மிருப்பது" என்று எனக்குஅறிவித்து, என் ஹயநிவ்ருத்தியைப்பண்ணி, எனக்கு தாரகனானவன். "உத்பவஸ்திதிநாஶாநா ஹேதும்ஹேதுமீஶ்வரம்" (உத்பத்திஸ்த்திதிநாஶநாமஹேதும்ஹேதுமீஸ்வரம்) - ஸ்வேதர ஸகலங்களும் தன்னினைவிலேயாய், தான் ஒருவன் நினைவின்படியன்றிக்கே இருக்கிறபடியைக் காட்டி என்னை யரிப்பித்தவன். [செங்கயலுகளும்] - யௌவநத்தாலே சிவந்தகயல்கள் களித்து வர்த்திக்கும் தேசம். பரிவரில்லையென்று முன்பே க்லேஶித்து, பின்பு * வார்கடாவருவியாய் ப்ரீதராகவேண்டாதே, ஸகல பதார்த்தங்களும் களித்தேவர்த்திக்கும் தேசமென்கை. [தேம்பணைபுடைசூழ்] - தேனையுடைத்தான நீர்நிலங்கள் சூழ்ந்த என்னுதல், மருதநிலத்தாலே சூழப்பட்ட ஊரென்னுதல். [அங்கமர்கின்ற] - அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஊர். [ஆதியான்] - ஸர்வகாரணமானவ னென்னுதல், எனக்கு ஸத்தாஹேதுவானவனென்னுதல்: ப்ரஜைக்கு ப்ரத்யாஸந்நமாக வர்த்திக்கும் தாயைப்போலே, என் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டிருக்கிறவன். [அல்லால் யாவர்மற்றுஎன்னமர்துணையே] - இவனையொழிய எனக்குச் சேர்ந்த துணையில்லை. அல்லாதார் கழுத்துக் கட்டியாதல், துணையென்று பேராய் ஆபத்திலேகூட வழுதல் செய்யுமித்தனை. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

என்னமர்பெருமான்இமையவர்பெருமான்இருநிலமிடந்தவெம்பெருமான்
முன்னைவல்வினைகள்முழுதுடன்மாள என்னையாள்கின்றவெம்பெருமான்
தென்திசைக்கணிகோள்திருச்செங்குன்றூரில்திருச்சிற்றாற்றங்கரைமீபால்
நின்றவெம்பெருமான்அடியல்லால்சரணநினைப்பிலும் பிறிதில்லையெனக்கே.

ஆ.—(என்னமர்) - பரமஸாம்ஶ்லேஷைகபோக்யனுயிருந்துவைத்து, மத்ஸம்ஶ்லேஷைகபோக்யனுய், மத்ஸ்வாமியாய், மஹார்ணவமக்நையான பூமியை எடுத்

"செயல்களுக்குப் பொருந்தின" என்று அருளிச்செய்து திவ்யமங்களவிக்ரஹம்போலே அப்ருதக்ஸித்தமாகப் பொருந்தின மூவுருவன் என்று அர்த்தாந்தரம் - பொருந்துகையாவது இத்யாதி. "மூவுருவன்" என்ற அநந்தரம், "எம்மருவன்" என்று - தமக்கு தாரகனென்றதுக்கு பாவம் - அல்லாதார் இத்யாதி. எம்மருவன் - எனக்கு அந்தராத்மாவானவ னென்றபடி. எல்லாவற்றுக்கும் தான் காரணமாய், தனக்கு ஒரு காரணமின்றிக்கே இருக்குமோவென்னில் - உத்பவ இத்யாதி. "வராஹரூபம்ஶரணம்வ்ரஜஸ்வோஸ்மாதிப்ருநம் । உத்பவஸ்திதிநாஶாநா ஹேதும்ஹேதுமீஶ்வரம்"(ருசு)இதி,வ்யாஸோக்தே,தேவாநுஷ்டுப்,ஹா. இதுக்கு அர்த்தம் - ஸ்வேதர இத்யாதி. இத்தால் பாவம் - பரிவரில்லை இத்யாதி. *மருதநிலம் - நதீதீரம். "ஆதியான்" என்றதுக்கு முந்தின அர்த்தம் - "பொங்குமூவுலகும் படைத்து" இத்யாதியின் அநுவாதம்; த்விதீயார்த்தம் - "எம்மருவன்" என்றதின் அநுவாதம். த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக த்விதீயார்த்தவிவரணம் - ப்ரஜைக்கு இத்யாதி. 'ஆதியானல்லால் - என்னமர்துணை - மற்று - யாவர்' என்றந்வயம். வேறில்லையோ? என்ன,—அல்லாதார் இத்யாதி. (உ)

---

* மருதநிலம் - வயலும், வயல்சார்ந்த இடமும் என்பர், தமிழர்.

‡ திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு என்று பாடமிருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

தருளினாற்போலே ஸ்வவிரஹஜநித நிரவதிகவ்யஸநமஹார்ணவநிமக்நனான என்னையெடுத்தருளி, ஸ்வவிஷய கைங்கர்யைகபோகப்ரதனாய், தக்ஷிணதிக்பாகபூஷணமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரைமீபால்நின்ற எம்பெருமானுடையதிருவடிகளல்லது பற்று நினைப்பிலும் எனக்கொரு ப்ராப்யமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட ஜகத்தையெடுத்தருளித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது வேறு சரணம் எனக்கு மநோரதத்திலுமில்லை என்கிறார்.

[என்னென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய் எனக்கு அமர்ந்த ஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் மங்களாசாஸநத்தைக்கொண்டு எப்போதும் ஸேவிக்கிறபடியைக் காட்டித் தம்முடைய பயத்தைக் கெடுத்தானென்று கருத்து. [இருநிலமிடந்த எம்பெருமான்] - ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருதிவியை யெல்லாம் எடுத்த தன்னுடைய ஸாமர்த்த்யத்தைக்காட்டி என்னையடிமைகொண்டவன். [முன்னையென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஸௌர்யவீர்யாதிகளைக்காட்டிக் கீழ்த்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன பயமெல்லாம்போம்படி என்னையாளுகிறவன். ப்ராக்தநமான ப்ரபல கர்மங்களாகவுமாம். [தென்திசைக்கு அணியென்று தொடங்கி மேலுக்கு] - தெற்குத்திக்குக்கு ஆபரணமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையில் மேல் பார்ஶ்வத்தில்.

ப.—அநந்தரம், வராஹரூபியாய் ப்ரளயாபத்திலே பூமியை இடந்தெடுத்து ரக்ஷித்தவன் திருவடிகளொழிய வேறு உபாயமில்லையென்கிறார்.

இமையவர் - நித்யஸூரிகளுக்கு, பெருமான் - நிர்வாஹகனானாற்போலே, என் - எனக்கு, அமர் பெருமான் - அநுரூபநாயகனாய், இரு நிலம் - மஹாப்ருதிவியை, இடந்த - (ப்ரளயாபத்தில் ஈடுபடாமல்) இடந்தெடுத்த, எம்பெருமான் - என்னுடைய நாதனாய், (அப்படியே), முன்னை - அநாதியாய், வல் - ப்ரபலமான, வினைகள் - பாபங்கள், முழுது - எல்லாம், உடன் - ஏகோத்யோகத்திலே, மாள - நசிக்கும்படி, என்னை - என்னை, ஆள்கின்ற - அடிமைகொண்டருளுகிற, எம்பெருமான் - பெருமையையுடையனாய், தென் திசைக்கு - தெற்குத்திக்குக்கு, அணி - அலங்காரமாக, கொள் - கொள்ளப்படுவதான, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றாற்றங்கரை - திருச்சிற்றாற்றங்கரையின், மீபால் - மேல்பக்கத்திலே, நின்ற - நின்றநிலையழகிலே, எம்பெருமான் - என்னை அடிமையாக்கினவனுடைய, அடி - திருவடிகளை, அல்லால் - ஒழிய, எனக்கு-என்னுடைய, நினைப்பிலும் - மநோரததஶையிலும், பிறிது - வேறொரு, சரணம் - புகல், இல்லை - இல்லை.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தருளித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு மநோரதத்திலும் எனக்கு சரணமில்லை யென்கிறார்.

[என்னமர்பெருமான் இமையவர்பெருமான்] - * அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய், எனக்கு அமர்ந்தஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் இடைவிடாமல் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறபடியைக்காட்டி என் பயத்தைத் தீர்த்தானென்கை. [இருநிலமிடந்த எம்பெருமான்] - ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருதிவியையெடுத்த தன்ஸாமர்த்த்யத்தைக்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். ப்ரளயங்கொண்ட பூமியோபாதி ஸர்

வரும் தனக்குக் குழைசரக்காயிருக்கிற படியைக் காட்டித் தம்ஹபத்தைக் கெடுத்தா னென்கை. [முன்னையித்யாதி]-ப்ராக்தநமான ப்ரபல கர்மங்கள் வாஸனையோடே போம்படி என்னை அடிமைகொண்டவன். ஸௌர்யவீர்யாதிகளைக் காட்டிக் கீழ் எனக்குப்பிறந்த ஹயமெல்லாம் போம்படி யென்னையடிமைகொண்டவ னென்கை. வல்வினை யென்கிறது - ஹக்திபாரவஸ்யத்தையாயிற்று. இதிறே "உஹபவிஸ்ஹதி காதனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்னும் ஹயத்தைப் பிறப்பித்தது. ஹயஹேதுவிறே பாபமாகிறது. ப்ராக்தந ப்ரபலகர்மங்களென்றுமாம். [தென்திசைக்கு அணியித்யாதி] - ஆர்யர் இகழ்ந்தஹூமியான தெற்குத் திக்குக்கு ஆபரணமான ஊர். [மீபால்நின்ற எம்பெருமான்]-மேலைத்திக்கில் நிலையும்உத்கர்ஷஹேதுவாய்,இவர்க்கு ஹயநிவ்ருத்திக்குஉடலாயிருக்கிறது.நிமபேக்ஷயாஇறே பரத்வமிருப்பது. [அடியித்யாதி] - அவன்திருவடிகளொழிய மற்று ரக்ஷகமாயிருப்பதொருவஸ்து மநோரதத்திலு மில்லை.

ஈடு—மூன்றும்பாட்டு. ஸ்ரீவராஹமாய் ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தருளித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறுமநோரதத்திலும் எனக்கு ஶரணமில்லையென்கிறார்.

[என்னமர்பெருமான் இமையவர்பெருமான்]-* அயர்வறும்மரர்களதிபதியாய், எனக்கு அமர்ந்த ஸ்வாமியாயுள்ளான். நித்யஸூரிகள் தனக்குப் பரிவராயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி, நான் அஞ்சாதபடி பண்ணி என்னுடைய ஶேஷத்வத்தை நிர்வஹித்தவன். [இருநிலம் இத்யாதி]-ப்ரளயங்கொண்ட மஹாப்ருதிவியை எடுத்த தன் ஸாமர்த்தியத்தைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். ப்ரளயங்கொண்ட பூமிபோபாதி ஸர்வரும் தனக்குக் குழைசரக்காயிருக்கிறபடியைக் காட்டித் தம் பயத்தைக் கெடுத்தானென்கை. [முன்னை இத்யாதி] - ப்ராக்தநமான ப்ரபலகர்மங்களை வாஸனையோடே போக்கி என்னை அடிமைகொள்ளுகிற ஸ்வாமி. ஶௌர்யவீர்யாதிகளைக்காட்டி, கீழ் எனக்குப்பிறந்த பயமேல்லாம்போம்படி என்னை அடிமைகொண்டவனென்கை. வல்வினை என்கிறது - ஶக்திபாரவஶ்யத்தையாயிற்று. அதிறே "ஸர்வஶக்திக்கு என்வருகிறதோ?" என்னும் ஹயத்தைப் பிறப்பித்தது. [தென்திசை இத்யாதி] - ஆர்யர்களிகழ்ந்த பூமியான தெற்குத்திக்குக்கு ஆபரணமானஊர். [மீபால்நின்றவெம்பெருமான்] - மேலைத்திக்கில் நிலையும் உத்கர்ஷஹேதுவாய். இவர்க்கு ஹயநிவ்ருத்திக்கு உடலாயிருக்கிறது. நிமபேக்ஷயாஇறே பரத்வமிருப்பது. [அடி இத்யாதி] - அவன் திருவடிகளொழிய மற்று ரக்ஷகமாயிருப்பதொருவஸ்து மநோரதத்திலு மில்லை. (௩)

மூன்றும்பாட்டு.—என்னமர் இத்யாதி. "இருநிலமிடந்த" என்று தொடங்கி, "அடியல்லால் - நினைப்பிலும் பிறிது - சரண் - இல்லை" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸ்ரீவராஹமாய் இத்யாதி.

"இமையவர்பெருமான் - என்னமர்பெருமான்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - அயர்வறும் இத்யாதி. இத்தால் ஹாவம் - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. "இருநிலமிடந்த" என்கிற பதப்ரயோகத்துக்கு ஹாவம் - ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி. முழுதுடன் - ஸவாஸநமாக வென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - ஶௌர்யவீர்யாதி இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, வல்வினையாவதேதென்ன - வல்வினை என்கிறது இத்யாதி. அத்தை வல்வினையென்பானென்? என்ன - அதிறே இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்திலே, "முன்னை" என்றது - கீழில் திருவாய்மொழியி லென்றபடி. இதுக்கு ஹாவம் - மேலைத்திக்கில் இத்யாதி. அப்படி உத்கர்ஷஹேதுவோவென்ன - நிமபேக்ஷயா இத்யாதி. "அடியல்லால் - பிறிது - சரணம் நினைப்பிலும் - இல்லை" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - அவன்திருவடிகளொழிய இத்யாதி. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

பிறிதில்லையெனக்குப்பெரியமூவுலகும்நிறையப் பேருருவமாய்நிமிர்ந்த
குறியமாணெம்மான்குரைகடல்கடைந்த கோலமாணிக்கமென்னம்மான்
செறிகுலைவாழைகமுகுதெங்கணிசூழ் திருச்செங்குன்றூர்திருச்சிற்றாறு
அறிய மெய்ம்மையேநின்றஎம்பெருமான் அடியிணையல்லதோரரணே.

ஆ.—(பிறிதில்லை.) நிரதிசய ரமணீயமான ரூபஙிங்கரீக்ருத மநோத்மகனாய், ஸம்வர்த்தித ஸ்வரூப மஹத்ரூப பரிபூர்ணவிஸ்தீர்ணஸ்வபாவத்ரயனாய், மஹிதமஹாரவ பயோநிதியாய், ஸௌந்தர்யஸார ஸீலரத்ந ஸத்ருஸ திவ்யரூபனாய், மத்ஸ்வாமியாய், ஸஹஸ்ர ஷலபுஞ்ச கதளீ பூக நாளிகேர ராஜிபரிவ்ருதமான திருச்செங்குன்றூரில்திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே, ஆஸ்ரிதர்க்குத் தன்னை உள்ளபடியே அறியலாம்படி நின்றருளின எம்பெருமானடியிணையல்லது ஓரரண் பிறிதில்லையென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், மஹாபலியை வென்றும் கடலைக்கடைந்தும் ஆஸ்ரிதருடையஆபத்தைப்போக்கித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின எம்பெருமான் திருவடிகளல்லது வேறெனக்கு அரணில்லையென்கிறார்.

[பிறிதில்லை யெனக்கு] - வேறில்லை யெனக்கு [குரைகடல்கடைந்த கோலமாணிக்கம் என்னம்மான்] - மஹாகோஷம் எழும்படி கடலைக்கடைந்த ஸாமர்த்யத்தாலும் அப்போதைபழகாலும் என்னையடிமைகொண்டவன். [அறியமெய்ம்மையே நின்ற எம்பெருமான்] - பூர்ணமாக அநுஹவிக்கலாம்படி நின்ற.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமான த்ரைவிக்ரம ஸமுத்ரமதநரூபமான அதிஸயித வ்யாபாரத்தையுடையவன் திருவடிகளையொழிய வேறு எனக்குஒருரக்ஷகருமில்லை யென்கிறார்.

பெரிய - மஹாவகாசமான, மூவுலகும் - த்ரைலோக்யமும், நிறைய - நிறையும்படியாக, பேர் - பெரிய, உருவமாய் - வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, நிமிர்ந்த - வளர்ந்த, குறிய மாண் - வாமநப்ரஹ்மசாரியான, எம்மான் - என் ஸ்வாமியாய், குரை - அதிகோஷத்தையுடைத்தான, கடல் - கடலை, கடைந்த - கடைந்த, கோலம் - தர்ஸநீயமான, மாணிக்கம் - ரத்நம்போலேயிருக்கிற வடிவை, என் - எனக்கு(ப்ரகாசிப்பித்த), அம்மான் - நாதனாய், செறி - செறிந்த, குலை - குலையையுடைய, வாழை - வாழை, கமுகு - கமுகு, தெங்கு - தெங்குகளின், அணி - நிரைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருச்செங்குன்றூர் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றாறு - திருச்சிற்றாறுகிற திருப்பதியில் வர்த்திக்கிறவர்கள், அறிய - (தன்னை) உள்ளபடியறியும்படியாக, மெய்ம்மையே நின்ற - யதாவத்ப்ரகாஸம்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற, எம்பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய அடியிணை - திருவடிகளை, அல்லது - ஒழிய, பிறிது - வேறு, எனக்கு - எனக்கு, ஓர் - ஏகதேசமும், அரண் - ஒருரக்ஷகர், இல்லை - இல்லை.

இ.—நாலாம்பாட்டில், மஹாபலியை வென்றும் கடலைக்கடைந்தும் ஆஸ்ரிதர் ஆபத்தைப்போக்கித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவன் திருவடிகளல்லது வேறு எனக்கு அரணில்லை யென்கிறார்.

[பிறிதில்லை யெனக்கு] - அவனையொழிய வேறெனக்கு ரக்ஷகரில்லை. [பெரிய மூவுலகும் நிறையப்பேருருவமாய் நிமிர்ந்த]-ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஆகாசாவகாசமடைய விம்ம வளர்ந்த. தொடங்கினகார்யம்வென்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்தபடி. [குறியமாணெம்மான்] - வளருகைக்கு உடலாகக்கொண்ட வாமநவேஷத்தையும், அர்த்தித்வத்தையுங்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். மஹாபலியை வெல்லுகைக்குக் கொண்ட வடிவைக்காட்டி ரூபத்தைக் கெடுத்தபடி. [குரைகடல் கடைந்த] — மஹாகோஷம் எழும்படி கடலைக்கடைந்தவன். [கோலமாணிக்கம்] - பெருவிலையனான ரத்நம்போலேயிருக்கிற அழகியவடிவைக் கொண்டாயிற்றுக் கடலைக்கடைந்தது. [என்னம்மான்] - கடல்கடைந்த ஸாமர்த்தியத்தையும் வடிவழகையுங்காட்டி என்னை யடிமைகொண்டவன். [செறிகுலையித்யாதி] - செறிந்த குலையையுடைத்தான வாழை, அப்படியேயிருக்கிற கமுகு, தெங்கு, இவற்றின் திரளாலே சூழப்பட்ட வூர். ஊர்ச்சிறப்பென்றும் அரணென்றும் இரண்டில்லை. செறிந்தகுலைகளாலும் திரண்டு சூழ்ந்திருக்கையாலும் உகவாதார்க்குப் புகுரவொண்ணாதிருக்கை. [திருச்சிற்றாறறிய] - திருச்சிற்றாற்றிலுள்ளார் "ஸர்வேஶ்வரன்" என்றறியும்படியாக. * ஶ்ரோ:ஶ்ரோமநிவஸ. [மெய்ம்மையேநின்ற எம்பெருமான்] - "ஸத்யாநம்ஸத்ய ஸங்கல்ப:" என்றும் "ஸத்யம்வோ ஶ்வரஜாக:" என்றும், மறைக்கவேண்டாதபடி பத்தும்பத்தாக நின்ற என்ஸ்வாமி. [அடியிணையல்லதோர் அரணே] - அவன்திருவடிகளல்லது ஒரு ரக்ஷகமில்லை. அடியிணை பல்லதோர் அரண் - பிறிதில்லை எனக்கு.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. மஹாபலியைவென்றும் கடலைக்கடைந்தும் ஆஶ்ரிதர் ஆபத்தைப்போக்கித் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவன் திருவடிக ளல்லது வேறு எனக்கு அரணில்லை யென்கிறார்.

[பிறிதில்லை எனக்கு] - அவனையொழிய வேறு எனக்கு ரக்ஷகரில்லை. [பெரிய மூவுலகும் நிறையப் பேருருவமாய்நிமிர்ந்த] - ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமான ஆகாசாவகாசமடைய விம்மவளர்ந்த: தொடங்கின கார்யம் வென்ற ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்தபடி. [குறியமாணெம்மான்] - வளருகைக்கு உடலாகக்கொண்ட வாமநவேஷத்தையும், அர்த்தித்வத்தையுங்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். மஹாபலியை வெல்லுகைக்குக் கொண்ட வடிவைக்காட்டி ரூபத்தைக் கெடுத்தபடி. [குரைகடல் கடைந்த] - மஹாகோஷமெழும்படி கடலைக்கடைந்தவன். [கோலமாணிக்கம்] - பெருவிலையனான ரத்நம் போலேயிருக்கிற அழகியவடிவைக் கொண்டாயிற்றுக் கடலைக்கடைந்தது. [என்னம்மான்]- கடல்கடைந்த ஸாமர்த்த்யத்தையும் அழகையுங்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். [செறிகுலைவாழை இத்யாதி] - செறிந்த குலையையுடைத்தான வாழை, அப்படிப்பட்ட

நாலாம்பாட்டு.—பிறிதில்லை இத்யாதி. "பேருருவமாய்" என்றுதொடங்கி, "என்னம்மான் - அடியிணையல்லதோரரண்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - மஹாபலியை இத்யாதி.

பிறிது - வேறென்றபடி. "அடியிணையல்லது - பிறிது - அரண் - இல்லை" என்று அந்வயித்து அர்த்தம்-அவனையொழிய இத்யாதி. நிமிர்ந்த - விம்மவளர்ந்த. அன்றுபிறந்த முக்தன் இப்படி வளரக்கூடுமோவென்ன - தொடங்கின இத்யாதி. "மாண்" என்கையாலே - அர்த்தித்வம். இத்தால் ரூபம் - மஹாபலியை இத்யாதி. "செறிகுலை" என்றத்தை - கமுகுதெங்குகளோடும் கூட்டுவது. "அணி" என்று - பங்க்தியாய், திரளென்றபடி. பயம் கெடுகிறவிடத்திலே அரணைச்

கமுகு, தெங்கு, இவற்றின் திரளாலேசூழப்பட்ட ஊர். ஊர்ச்சிறப்பென்றும் அரணென்றும் இரண்டில்லை. செறிந்த குலைகளாலும் திரண்டு சூழ்ந்திருக்கையாலும் உகவாதார்க்குப் புகுர வொண்ணாதிருக்கை. [திருச்சிற்றாறறிய] - திருச்சிற்றாற்றிலுள்ளார் "ஸர்வேஸ்வரன்" என்றறியும்படியாக. * [illegible]. [மெய்ம்மையேநின்ற வெம்பெருமான்] - "[illegible]" (ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே) என்றும், "[illegible]" (அஹம்வோபாந்தவோஜாத:) என்றும், மறைக்கவேண்டாதபடி பத்தும்பத்தாகநின்ற என்ஸ்வாமி. [அடியிணையல்லதோரரணே] - அவன்திருவடிகளல்லது ஒரு ரக்ஷகமில்லை. அடியிணையல்லதோரரண் - பிறிதில்லை எனக்கு. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அல்லதோரரணும் அவனில் வேறில்லை அதுபொருளாகிலும் அவனை
யல்லதென்னுவி யமர்ந்தணைகில்லாது ஆதலாலவனுறைநின்ற [சூழ்
நல்லநான்மறையோர் வேள்வியுள்மடுத்த நறும்புகைவிசும்பொளிமறைக்
நல்லநீள்மாடத் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்று றெனக்கு நல்லரணே.

ஆ.—(அல்லதோரரணும்) — மற்றுள்ள திருநகரிகளில் ஸாந்நித்யமுடையனாயிருக்கிறானும் திருச்செங்குன்றூரில் நின்றருளின அவனேயல்லனோ? ஆனபின்பு, அவனே அரண் என்னும் நிர்ப்பந்தமென்? என்னில்,—அல்லாத திருநகரிகளில் அரணாயிருக்கிறவனும் அவனில் வேறில்லை; பொருள் அது; ஆகிலும், என்னெஞ்சு அவனையல்லது அமர்ந்தணைகில்லாது; ஆதலால், அவனுக்கு ஆயதநமாய், பக்தியுக்த சதுர்வேதவித்தக்ரேஸரரானவர்களுடைய யாகங்களிலே ஹுதமான ஹவிர்கந்தி ஹோம தூமத்தாலே திரஸ்க்ருத ககநதல நிர்மல தேஜஸ்ஸயாய் தர்ஸநீயாத்யுந்நத ப்ராஸாதாலங்க்ருதமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு எனக்கு நல்லரணென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், மற்றுகந்தருளின நிலமெல்லாம் அவனதேயாய், அவ்விடங்களில் நின்றருளுகிறானும் தானேயாகிலும், திருச்செங்குன்றூரையும் அங்கு நின்றருளுகிற எம்பெருமானையும் அல்லது என்ஹ்ருதயம் சேர்ந்தணையாதென்கிறார்.

[அல்லதென்று தொடங்கி]-அல்லாத கோயில்களும் அவனையொழிந்திருப்பதில்லை. அர்த்த தத்த்வமிருக்கும்படி அது. [நல்லநான்மறையோர்]-அநந்யப்ரயோஜநர். [வேள்வியுள் மடுத்த] - யாகங்களில் ப்ரவ்ருத்தமான.

ப.—அநந்தரம், அர்ச்சாஸ்தலாந்தரங்களும் அவனையொழிந்திராதிருக்கத் திருச்செங்குன்றூரில் நிலையொழிய என்னெஞ்சு பொருந்துகிறதில்லையென்கிறார்.

அல்லது - (திருச்செங்குன்றூரொழிந்த) அல்லாத, ஓரரணும் - (அர்ச்சாஸ்தலங்களான) புகலிடமும், அவனில் - அவனையொழிந்து, வேறு - வேறாயிருப்பது,

சொல்லுமதொழிய, சிறப்பைச்சொல்லுவானென்? என்ன - ஊர்ச்சிறப்பென்றும் இத்யாதி. அரணும் ப்ராகாரமேதென்ன - செறிந்த இத்யாதி. "திருச்சிற்றாறு" என்றால் அங்குள்ளாரைக் காட்டுமோவென்ன - ஸ்வாமி இத்யாதி. 'பிறிது - அரண் - இல்லை' என்றந்வயம். (௪)

இல்லை - இல்லை; அது - அதுவே, பொருள் - அர்த்தஸ்திதி; ஆகிலும் - ஆனாலும், ("ஸாவொநாஹ்ருஹூதி" என்கிறகணக்கிலே), அவனை-(திருச்செங்குன்றூரில்) நிற்கிறவனை, அல்லது - ஒழிய, என் - என், ஆவி - ஆத்மவஸ்து, அமர்ந்து - பொருந்தி, அணைகில்லாது - கிடக்கிறதில்லை; ஆதலால் - ஆகையால், அவன் - அவன், உறைகின்ற - நித்யவாஸம் பண்ணும் தேசமாய், நல்ல - ப்ரேமஸமயிஷ்டரான, நான்மறையோர் - சதுர்வேதிகள், வேள்வியுள் - யாகாதிகளிலே, மடுத்த - அக்நிமுகத்தில் ஸமர்ப்பித்த, நறும் - ஹவிர்கந்தியான, புகை - தூமமானது, விசும்பு - ஆகாசத்தில், ஒளி - ஆதித்யாதிதேஜஸ்ஸை, மறைக்கும் - மறைக்கும்படியாய், நல்ல - விலக்ஷணமாய், நீள் - ஓங்கின, மாடம் - மாடங்களையுடைத்தான, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றாறு - திருச்சிற்றாறானது, எனக்கு - எனக்கு, நல் - நிர்ப்பயமான, அரண் - புகலிடம். அன்றியே, கீழ் - அவன் திருவடிகளையொழிய உபாயமில்லையென்றாய், 'அல்லாத கர்மாத்யுபாயங்களும் தத்ஸம்பந்திகளன்றோ?' என்கிற ஶங்கையிலே, அல்லாத ரக்ஷணோபாயங்களும் தச்சரீரபூதங்களாகையாலே அவனை யொழிந்திருப்பதொன்றில்லை; அது வேதாந்தஸித்தமான அர்த்தம்; ஆனாலும், தசேகரக்ஷ்யமான என்னுத்மாவானது அவ்யவஹிதோபாயமான அவனையொழிந்த ஸவ்யவஹிதோபாயங்களில் அநுரூபப்ரவ்ருத்திபண்ணிக் கிட்டமாட்டுகிறதில்லை; ஆதலால், அவன்வர்த்திக்கிற அர்ச்சாஸ்தலமே எனக்குப் புகலிடமென்றாகவுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அல்லாதவுகந்தருளின தேசங்களுண்டாயிருக்கத் திருச்செங்குன்றூரிலே அதிநிர்பந்தம் பண்ணுகிறதென்? என்ன, அங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும் திருச்செங்குன்றூரிலல்லது என்னுடைய ஹ்ருதயம் சேர்ந்தணையாதென்கிறார்.

[அல்லதோர் அரணும் அவனில் வேறில்லை] - அல்லாதவிடங்களிலும் அவனை யொழிந்திருப்பதில்லை. [அதுபொருள்] - அர்த்த தத்த்வம் அது. [ஆகிலும்] - இங்ஙனேயிருந்ததாகிலும். [அவனையல்லது என்னுவியமர்ந்து அணைகில்லாது] - திருச்செங்குன்றூரில் நின்றருளினவனையல்லது என்மநஸ்ஸு சேர்ந்தணையாது. திருவடி, "ஸாவொநாஹ்ருஹூதி" என்றது, பரமபதத்தில் ப்ராப்தியில்லாமையோ? ராமாவதாரத்தில் ஸாவவைஶ்யத்தாலேயிறே; அப்படியே இவரும். [ஆதலால்] - அத்தாலே. [அவனுறைகின்ற] - அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற - திருச்செங்குன்றூரென்றந்வயம். [நல்ல நான்மறையோர்] — அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர். [வேள்வியுள்மடுத்த நறும்புகை] - யாமங்களிலே ப்ரவ்ருத்தமான ஹவிர்கந்தியான தூமம். அநந்யப்ரயோஜநராகில் இவர்கள் அநுஷ்டாநத்துக்கு ஃபலமென்? என்னில்; ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாதல், ஸமவத்ப்ரதிபக்ஷங்களை அழியச்செய்யும் அபிசாரம் ஃபலமாதல். எம்பெருமானரைப்போலேயாயிற்று அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும். [விசும்பொளி மறைக்கும்] - ஆகாசத்தில் ஒளியுள்ள ஆதித்யாதிகளை மறைக்குமென்னுதல்; விசும்புதன்னில் ஒளியை மறைக்குமென்னுதல். [நல்ல நீள்மாடம்] - ஒருகாமம் வேண்டா, ஊர்அரண்தானே ப்ரதிகூலர்க்கு துஷ்ப்ராபமாயிருக்கை. [திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு] - "மாடமா மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி" என்னுமாபோலே. [எனக்கு நல்லரணே] - "என்தான் வருகிறதோ?" என்று ஸீதனுன எனக்கு நல்லபுகலான தேஶம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அல்லாத உகந்தருளின தேசங்களுமுண்டாயிருக்கத் திருச்செங்குன்றூரிலே நீர் அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணுகிறதேன்? என்ன,—அதுஅங்ஙனே இருக்கச் செய்தேயும் திருச்செங்குன்றூரிலல்லது எனக்கு ஹ்ருதயம் சேர்ந்தணையாதென்கிறார்.

[அல்லதோரரணுமவனில்வேறில்லை] - அல்லாதவிடங்களும் அவனுக்குப் புறம்பாயிருப்பதில்லை. [அதுபொருள்]-அர்த்ததத்த்வம் அது. [ஆகிலும்] - இங்ஙனே இருந்ததேயாகிலும். [அவனையல்லது என்னுவி அமர்ந்தணைகில்லாது] - திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனை யல்லது என்மநஸ்ஸு சேர்ந்தணையாது; ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஈஶ்வரனல்லாமையும் ப்ராப்தியில்லாமையுமோ, திருவடி "பாவோநாந்யத்ர கச்சதி" (பாவோநாந்யத்ரகச்சதி) என்றது? அப்படியே இவரும். அமர்ந்தணைகை - உள்வேதுப்பற்றப் பொருந்துகை. [ஆதலால்] - இப்படியாகையால். [அவனுறைகின்ற]-அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற - திருச்செங்குன்றூர் என்றந்வயம். [நல்லநான்மறையோர்] - அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர். [வேள்வியுள்மடுத்தநறும்புகை] - யாகங்களிலே ப்ரவ்ருத்தமான ஹவிர்க்கந்தியான தூமம். அநந்யப்ரயோஜநராகில் இவர்களநுஷ்டாநத்துக்கு ப்ரயோஜநமேன்? என்னில்,—ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாதல், பகவத்ப்ரதிபக்ஷங்களை அழியச் செய்யுமபிசாரம் பலமாதல். எம்பெருமானாரைப்போலேயாயிற்று அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும். [விசும்போளிமறைக்கும்] - ஆகாசத்தில் ஒளியுள்ள ஆதித்யாதிகளை மறைக்குமென்னுதல், விசும்புதன்னில் ஒளியை மறைக்குமென்னுதல். [நல்லநீள்மாடம்] - ஒருகர்மமும் வேண்டா, ஊரரண்தானே ப்ரதிகூலர்க்கு துஷ்ப்ராபமாயிருக்கும். [திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு] - "மாடமாமயிலைத் திருவல்லிக்கேணி" என்னுமாபோலே. [எனக்கு நல்லரணே] - அஸ்தாநே பயஶங்கைபண்ணும் எனக்கு பயநிவ்ருத்தியுண்டாம் தேசம், அதுவல்லதில்லை. திருச்சிற்றாறென்று - திருப்பதிக்கும்பேர், ஆற்றுக்கும்பேர். (௫)

அஞ்சாம்பாட்டு.—அல்லதோர் இத்யாதி. "ஆகிலும் அவனையல்லது என்னுவி அமர்ந்தணைகில்லாது" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அல்லாத இத்யாதி.

எங்கும் ப்ராப்தியொத்திருக்க, இங்ஙன் அருளிச்செய்யலாமோவென்ன - ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் இத்யாதி. நன்மைஎது? என்ன - அநந்யப்ரயோஜநர் இத்யாதி. அப்படி அபிசாரம்பண்ணுவருண்டோ? என்ன - எம்பெருமானாரை இத்யாதி. எம்பெருமானார் க்ருமிகண்டனுக்காக மேல்நாட்டிலே அபிசாரம்பண்ணுவித்த கதை இங்கே அநுஸந்தேயம். எம்பெருமானார் புழுவனுக்காக அபிசரிக்கலாமோவென்ன, - "யதா ஶக்தி நிக்ராஹ்யா தேவதாந்தராநிந்தகாஶ்ச" என்கிற வசனத்தாலே அபிசரிக்கலாமென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, விசும்பினுடைய ஒளியென்றபடி. "திருச்செங்குன்றூர்" என்று - பட்டணமாய், "திருச்சிற்றாறு" என்று திருப்பதியைச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - மாடமாமயிலை இத்யாதி. மயிலை- மயிலாப்பூர். மயிலாப்பூரென்று - படைவீட்டுக்குப்பேர். திருவல்லிக்கேணியென்று - திருப்பதி, திருமொழி, இரண்டாம்பத்து, மூன்றாந்திருமொழி, "வேதத்தை" இத்யாதி. "திருச்சிற்றாறு" என்று - அதுத்தை நதியையன்றோ சொல்லுவது? என்ன, திருச்சிற்றாறென்று இத்யாதி. அல்லதோரரணும் என்று தொடங்கி, அணைகில்லாது, ஆதலால் - நல்ல நான்மறையோர் என்று தொடங்கி, நல்ல நீள்மாடம் - அவனுறைகின்ற - திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறுஎனக்கு நல்லரணே இத்யந்வயம். (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

எனக்குநல்லரணைஎனதாருயிரை இமையவர்தந்தைதாய்தன்னைத்
தனக்குந்தன்தன்மையறிவரியானைத் தடங்கடற்பள்ளியம்மானை
மனக்கொள்சீர்மூவாயிரவர் வண்சிவனுமயனுந்தானுமொப்பார்வாழ்
கனக்கொள்திண்மாடத்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறதனுட்கண்டேனே.

ஆ.—(எனக்கு நல்லரணை.) - எனக்கு நித்யரக்ஷகனாய், எனக்குப் ப்ராணனாய், அயர்வறுமமரர்களுக்குப் பிதாவாய் மாதாவாய், ஸ்வேநாபி துரவபோதமாய ஸ்வமஹிம ஸ்வபாவனாய், க்ஷீரார்ணவஶாயியாயிருந்த எம்பெருமானை; ஸகலமநோஹர கல்யாணகுணவிசிஷ்டராய், தனித்தனியே ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரவஜ் ஜகஜ்ஜந்ம ஸ்த்திதி ஸம்ஹார ஸமர்த்தராய், த்ரிஸஹஸ்ர ஸங்க்யாஸங்க்யாதரான ஜனங்களாலே அத்யாஸ்யமானமாய், த்ருடதர ப்ராஸாத பரிகர்மிதமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறதனுள் கண்டேனென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், ஸர்வஜ்ஞன தனக்குங்கூட அறியமுடியாத படியையுடையனாய், அயர்வறுமமரர்களுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஸமாஶ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை "தனக்கென்புகுருகிறதோ?" என்று அஞ்சாதபடி நிர்பயமான திருச்செங்குன்றூரிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

[எனக்கென்று தொடங்கி] - எனக்கு நல்லபுகலுமாய் எனக்குதாரகனுமானவனை. [அம்மானை] - பெரியோனை. [மனக்கொள்சீரென்று மேலுக்கு] - எம்பெருமானுடைய குணங்களை எப்போதும் மனஸ்ஸிலேகொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹார க்ஷமராயிருப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர், தன்னையநுபவித்துத் தனக்குப்பரிந்து வர்த்திப்பதுஞ்செய்து, செறிந்த திண்ணிய மாடங்களையுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே காணப்பெற்றேன்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனாய், க்ஷீரார்ணவஶாயியான ஸர்வேஶ்வரனை, பரிவரான வைதிகாக்ரேஸரர் வர்த்திக்கிற திருச்செங்குன்றூரிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

எனக்கு - எனக்கு, நல் - நிர்ப்பயமான, அரணை - புகலிடமாய், (அவ்வளவன்றியே), எனது — எனக்கு, ஆருயிரை - ஸத்தாதாரகனாய், (நித்யஸூரிகள் ஸத்தைக்கும் வ்ருத்திக்கும் ஹேதுபூதனாகையாலே), இமையவர் - அவர்களுக்கும், தந்தைதாய் தன்னை - தந்தைதாயாயிருப்பானாய், தனக்கும் - (ஸர்வஜ்ஞனான) தனக்கும், தன்-தன், தன்மை-பெருமை, அறிவு அரியானை-அறியவரிதாயிருக்குமவனாய், (ஆஶ்ரிதரக்ஷணார்த்தமாக), தடம் - விஸ்தீர்ணமான, கடல் - கடலிலே, பள்ளி - கண்வளர்ந்தருளுமவனான, அம்மானை - ஸர்வேஶ்வரனை, மனம் - நெஞ்சிலே, கொள் - கொள்ளப்பட்ட, சீர் - பகவத்குணங்களையுடையரான, மூவாயிரவர் - மூவாயிரவர், வண் - ஜ்ஞாநாதிஸம்பத்தையுடையரான; சிவனும் - ருத்ரனும், அயனும் - ப்ரஹ்மாவும், தானும் - (ஸர்வேஶ்வரனான) தானும், ஒப்பார் - ஒக்கும்படி (ஒரோருவரே ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு

க்ஷமரானவர்கள்), வாழ் - ("ஜமதஞ்யாவாஸவஜுட" என்கிறபடியே அதில் தாத்பர்யமற்று ஸம்ருத்தமாகிற) வாழ்ச்சியையுடையராய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிறஸ்தலமாய், கனம் - செறிவை, கொள் - உடைத்தாய்க்கொண்டு, திண்-ஸ்திரமான, மாடம்-மாடங்களை யுடைத்தான, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றாறதனுள் - திருச்சிற்றாறாகிற விலக்ஷணதேசத்துக்குள்ளே, கண்டேன் - காணப்பெற்றேன்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை, "தனக்கு என்வருகிறதோ?" என்று அஞ்சவேண்டாதபடி நிர்ப்பயமான திருச்செங்குன்றூரிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

[எனக்கு நல்லரணை] - "ஸம்ஸாரபயம்பதோஷவதி" என்கிற விஷயத்துக்கு பயப்படுகிற எனக்கு நிர்ப்பயமான அரணானவனை. [எனதாருயிரை] - தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தைக்காட்டி எனக்கு தாரகனானவனை. [இமையவர் இத்யாதி] - பயப்ரஸங்கமில்லாத பரமபதத்திலேயிருந்து, அஸ்தாநே பயஶங்கைபண்ணுகிற நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவிதபந்துவானவனை. "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்" என்று அவர்களும் அஸ்தாநேபயஶங்கைபண்ணி மங்களாஶாஸநம் பண்ணுநிற்பர்கள். அஸ்தாநேபயப்படவேண்டும்படியிறே விஷய வைலக்ஷண்யம். [தனக்குந்தன் தன்மையறிவரியானை]-ஸர்வஜ்ஞனான தன்னாலும் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாது. முதலிலே பயத்துக்கு அவகாஶமில்லை. ஒருவஸ்துவைப் பரிச்சேதித்து நலியவேணும். [தடங்கடல் பள்ளியம்மானை] - மதுகைடபர்களை யழியச்செய்கைக்கும், ஶ்வேதத்வீபவாஸிகளுக்கு ஆஶ்ரயிக்கைக்கும், ப்ரஹ்மாதிகள் பரிகைக்கும் திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டவனை. [மனக்கொள்சீர் மூவாயிரவர்] - பகவத்குணங்களை மனஸ்ஸிலே கொண்டு, "இவனுக்கென் வருகிறதோ?" என்று அஸ்தாநே பயஶங்கைபண்ணி வர்த்திப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணருண்டு. அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும் இவர்கோடியிலுள்ளாராயிற்று; "வவநெ நியதொ..." என்கிற ஸ்ரீபரத்வாஜபகவானோடு ஒக்குமவர்கள். தன்னைப் பிரிந்தவன்று முதல் ராவணவதம் பண்ணிமீளுமளவும் செல்ல, "இவர்களுக்கென் வருகிறதோ?" என்று இத்தையே நினைத்திருந்தவனிறே ஸ்ரீபரத்வாஜபகவான் [வண்சிவனும் அயனும் தானுமொப்பார்வாழ்] - ஜகத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குக்கடவராய், ப்ரதாநரான மூவரும் செய்யக்கடவ கார்யத்தை ஒரொருத்தரே செய்யவல்லராம்படியாயிற்று இவர்கள் ஶக்தியிருக்கும்படி. [கனக்கொள் திண்மாடம்]-செறிந்து திண்ணிதானமாடம். ஒருவர் பரியவொண்ணாதபடி ஊரந்தானே யமைந்திருக்கை. [திருச்சிற்றாறதனுட்கண்டேனே] - பயப்பட்ட தேஶத்திலே பயநிவ்ருத்தி பிறந்தாற்போலே, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே நிர்ப்பயமாயிருப்பதொரு ஸ்தானமுண்டாய், அதிலே காணப்பெற்றேன்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆஶ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற இவனை "தனக்கேன்வருகிறதோ;" என்று அஞ்சவேண்டாதபடி நிர்ப்பயமான திருச்செங்குன்றூரிலே காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

[எனக்குநல்லரணை] - "அபயப்ரதிஷ்டாம்விந்ததே அத² ஸோऽப⁴யங்க³தோ ப⁴வதி" (அதஸோபயங்கதோபவதி) என்கிறவிஷயத்துக்குப் பயப்படுகிற எனக்கு நிர்ப்பயமான அரணானவனை. [எனதாருயிரை] - தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தைக் காட்டி எனக்கு தாரகனானவனை. [இமையவர்தந்தைதாய்தன்னை - அஸ்த்தாநே பயசங்கைபண்ணும் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வவித பந்துவுமானவனை. "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர்பல்லாண்டு" என்னக்கடவதிறே. [தனக்குந் தன் தன்மையறிவரியானை] - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான தன்னாலும் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாது. முதலிலே பயத்துக்கு அவகாசமில்லை: ஒருவஸ்துவைப் பரிச்சேதித்து கலியவேணுமே. [தடங்கடல்பள்ளியம்மானை] - ஶ்வேதத்வீபவாஸிகள் ஆஶ்ரயிக்கைக்கும், மது கைடபாதிகளை அழியச்செய்கைக்கும்,ப்ரஹ்மாதிகள்பரிகைக்கும்திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை. [மனக்கொள்சீர்மூவாயிரவர்] - பகவத்குணங்களை மநஸ்ஸிலேகொண்டு, "இக்குணாதிகனுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று அஸ்த்தாநேபயசங்கை பண்ணி வர்த்திப்பார் மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணருண்டு. அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணரும் இவர் கோடியிலேயாயிற்று; "ஸஸந்தே³ஶோ முநிர் தஸ்ய" (ஸஸந்தேஶோமுநிம்) என்கிற ஸ்ரீபரத்வாஜமஹாமுநியோடொக்குமவர்கள். தன்னைப்பிரிந்த அன்றுமுதல் ராவணவதம் பண்ணி மீளுமளவுஞ்செல்ல, "இவர்களுக்கு என்வருகிறதோ?" என்று இத்தையே நினைத்திருந்தவனிறே ஸ்ரீபரத்வாஜபகவான். [வண்சிவனுமயனும் தானுமொப்பார் வாழ்]-மூவர்செய்யும்கார்யமும் ஒரோருத்தரே செய்யவல்லராயிருப்பர்கள். அதிகாரிபுருஷர்களில் இவர்களுக்குஉண்டான ஏற்றம். [கனக்கோள்திண்மாடம்] - † (செறிந்துதிண்ணிதானமாடம்.) இவர்களும்மிகை, ஊரரண்தானே சிலர்க்கு ப்ரவேஶிக்கப்போகாது. [திருச்சிற்றுறதனுள்கண்டேனே] - பயப்பட்டதேசத்திலே பயம் நிவ்ருத்தமானாற்போலே, ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே நிர்ப்பயமாயிருப்பதொருதேச முண்டாய், அதிலேகாணப்பெற்றேன். (ரு)

ஆறும்பாட்டு — எனக்கு இத்யாதி. "இமையவர்தந்தைதாய்தன்னை - தடங்கடல்பள்ளியம்மானை - மூவாயிரவர் - வாழ் - கனக்கொள்" என்றுதொடங்கி, "கண்டேனே" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி.

"அபயப்ரதிஷ்டாம்விந்ததே அத² ஸோऽப⁴யங்க³தோ ப⁴வதி"என்கிற விஷயத்துக்கு என்றது - தன்பக்கல் மநஸ்ஸைவைத்தாரை நிர்ப்பயமாக்கும் விஷயத்துக்கு என்றபடி. அஸ்த்தாநே பயசங்கைபண்ணுவாரோவென்ன - சூழ்ந்திருந்து இத்யாதி. பலிதம் - முதலிலே இத்யாதி. அது எப்படியென்ன - ஒருவஸ்துவை இத்யாதி. திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு மூன்றுப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - ஶ்வேதத்வீப இத்யாதி. அப்படி அவர்கள் பரிவாரோ? என்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. இவர் கோடியிலே என்றது - ஆழ்வார் கோடியிலே என்றபடி. த்ருஷ்டாந்தாந்தரம் - ஸஸந்தே³ஶோ இத்யாதி. "முநிம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - தன்னை இத்யாதி. "ப்ராப்ய பரத்³வாஜாஶ்ரமம் … ஸஸந்தே³ஶோ முநிர் தஸ்ய" இதி யுத்தகாண்டே (125-1). இவர்களைக் கண்டவாறே பயம் நிவ்ருத்தமாயிற்று என்னுமிடந்தோன்ற அவர்கள் ஶக்தியினுறைப்பை அருளிச்செய்கிறார் - மூவர்செய்யும் இத்யாதி. மூவாயிரவரும் மூவருக்கொத்தவர்களென்னாதே, "ஒரோருத்தரே" என்றதுக்கு பாவமேதென்ன - அதிகாரி இத்யாதி. இவர்களுக்கு மென்றது - மூவாயிரவரை. "திருச்சிற்றுறதனுள் கண்டேன்" என்கிறவருடைய பாவம் - பயப்பட்ட தேசத்திலே இத்யாதி. (ரு)

---

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

ஏழாம் பாட்டு.

திருச்செங்குன்றூரில்திருச்சிற்றாறதனுட்கண்ட அத்திருவடியென்றும்
திருச்செய்யகமலக்கண்ணும் செவ்வாயுஞ்செவ்வடியுஞ்செய்யகையும்
திருச்செய்யகமலவுந்தியும்செய்ய கமலமார்வுஞ்செய்யவுடையும்
திருச்செய்யமுடியுமாரமும்படையும் திகழவென்சிந்தையுளானே.

ஆ.—(திருச்செங்குன்றூரில்.) - திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறதனுள் கண்ட அந்த ரமணீய தாம்ரகமல ஸத்ருசமான திருக்கண்களும், வித்ருமஸத்ருசமான திருப்பவளமும், கமலஸத்ருசமான திருவடிகளும், கமலஸத்ருசமான திருக்கைகளும், கமலஸத்ருசமான திருநாபியும், நிஜபுஜாந்தரமந்திர இந்திரா திவ்யரூப மயூகாவலிஹேதுகமாகையாலே சிவந்த தாமரைபோலேயிருந்த திருமார்வும், திவ்யபீதாம்பரமும், நிரதிசய தேஜோரூபமான திருவபிஷேகமும், திவ்யமௌக்திகஹாரமும், ஸங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களும் திகழ என்சிந்தையுளிருந்தானென்றார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கொள்சிற்றாயன், ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாதபடி தன்திருவழகோடே என்ஹ்ருதயத்திலே வந்துபுகுந்தானென்கிறார்.

[திருவடி] - ஸ்வாமி. [திருச்செய்ய கமலக்கண்ணென்று மேலுக்கு] - ப்ரணதாருடைய ச்ரமஹரமான வர்ஷதாரைபோலே நோக்கக்கடவதாய் அழகிதாய்ச் சிவந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களும் அவர்களைக்கண்ட ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே வினவுவாரைப்போலே ச்ரமஹரமாம்படி முறுவல்செய்கையாலே சிவந்துதோன்றின திருப்பவளமும் கண்ணுக்கும் முறுவலுக்கும் தோற்றார்க்கு இளைப்பாறலாம்படி சிவந்த திருவடிகளும், திருவடிகளிலே விழுந்தவர்களை யுரிப்பிக்கும்படியாக ஸ்பர்சிக்கும் சிவந்த திருக்கையும், தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே யுரித்துநின்றவர்கள் விடாதேநின்று நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படி யழகிதாய்ச் சிவந்ததிருநாபியும், பெரியபிராட்டியார் ஸந்நிதாநத்தாலே சிவந்ததிருமார்வும், நீலமான நிறத்துக்குப் பகைத்தொடையாம்படி சிவந்த திருப்பீதாம்பரமும், ஸர்வேச்வரத்வ ஸூசகமாய் அழகியதாய், சிவந்திருக்கிற திருவபிஷேகமும், தன்திருமார்வுக்குத் தகுதியான திருவாரமும், மிகவும் பணைத்த கல்பகதருபணைத்தாற்போலே யுரித்தருளின திவ்யாயுதங்களும்எல்லாம் விளங்கும்படி என்றுமொக்க என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனானான்.

ப.—அநந்தரம், அதிசயிதமான அவயவ ஆபரண ஆயுத சோபைகளோடே திருச்செங்குன்றூரிலே யெழுந்தருளியிருக்கிற என் ஸ்வாமியானவன் என்னெஞ்சுக்குள்ளே நித்யஸந்நிஹிதனாகாநின்றானென்கிறார்.

திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றாறதனுள் - திருச்சிற்றாற்றில் வர்த்திக்கிற, கண்ட - (நான்) கண்ட, அத்திருவடி - ஸ்வாமியானவன், செய்ய - சிவந்த, கமலம் - கமலம்போலே யிருக்கிற, திருக்கண்ணும் - திருக்கண்களும், செம் — சிவந்த, வாயும் - திருப்பவளமும், செம் - சிவந்த, அடியும் - திருவடிகளும், செய்ய - சிவந்த, கையும் - திருக்கைகளும், செய்ய - சிவந்த, கமலம் — கமலத்தை

யுடைத்தான, திருவுந்தியும் - திருநாபியும், செய்ய - சிவந்த திருமேனியையுடைய, கமலை - லக்ஷ்மியையுடைத்தான, மார்வும் - திருமார்வும், செய்ய - சிவந்த, உடையும் - திருவுடையாடையும், செய்ய - சிவந்த, திருமுடியும் - திருமுடியும், ஆரமும் - திருவாரமும், படையும் - திவ்யாயுதங்களும், திகழ - விளங்கும்படியாக, என்றும் - என்றும், என் சிந்தை - என் நெஞ்சுக்குள்ளே, உளான் - ஆனான்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கொள் சிற்றூயன், மறக்கவொண்ணாதபடி தன்னழகோடே என்னெஞ்சிலே வந்துபுகுந்தானென்கிறார்.

[திருச்செங்குன்றூரில் இத்யாதி] - நிர்ப்பயஸ்தாநமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே காணலாம்படி நின்றருளின ஸ்வாமி [திருச்செய்ய கமலக்கண்ணும்] — அழகிதாய், சிவந்திருப்பதாய், விகாஸம் செவ்வி முதலானவற்றாலே தாமரை போலேயாயிருந்த திருக்கண்களும். [செவ்வாயும்] - நோக்கால்பிறந்த முதலுறவை க்ரயஞ் செலுத்திக்கொடுக்கும் ஸ்மிதமும். [செவ்வடியும்] - ஸ்மிதத்துக்குத் தோற்று விழுந் திருவடிகளும். [செய்ய கையும்] - திருவடிகளிலே விழுந்தாரை எடுத்தணைக்கும் திருக்கையும். [திருச்செய்ய கமலவுந்தியும்] — அணைத்தார்க்கு நித்யாஹ்லாதமாய், அழகுக்கெல்லையாய், ஸர்வோத்பத்திஸ்தாநமாயிருக்கிற திருநாபியும். [செய்ய கமல மார்வும்] - ஊமவத்ஸம்பந்தமில்லாதார்க்கும் பற்றாசான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாகையாலே சிவந்த திருமார்பும். [செய்யவுடையும்] - திருமேனிக்குப்பரபாகமாய், பும்ஸ்த்வாவஹமான திருப்பீதாம்பரமும். [திருச்செய்ய முடியும்] - அப்படித் திருமேனிக்குப் பராபூமாய் ஹயந்திருப்படி ரக்ஷகத்வஸூசகமாயிருந்துள்ள திருவபிஷேகமும். [ஆரமும்] - "பெரியவரைமார்பில் பேராரம்பூண்டு" என்கிறபடியே திருமார்வுக்குத் தகுதியான திருவாரமும். [படையும்] - வினைத்தலையில் ஆயுதமாய், போகதசையில் ஆபரணமாயிருக்கிற திவ்யாயுதங்களும். [திகழ] - "பொஸ யநுடிஷ்ணகாரணம்" என்கிறபடியே திவ்யாயுதங்களோடே விளங்கும்படியாக. [என்றும் என்சிந்தையுளானே] - அவன் என்றுமொக்க என் நெஞ்சிலே வர்த்திக்கையாலே ஹயத்துக்கு ஒதுங்கவிடமில்லை. "மயமமயாநாஃ."

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளின சீர்கொள்சிற்றூயன், தன்னழகோடே மறக்கவொண்ணாதபடி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானென்கிறார்.

[திருச்செங்குன்றூரில் இத்யாதி] - நிர்ப்பயஸ்தாநமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே காணலாம்படி நின்ற ஸ்வாமி. திருவடி - ஸ்வாமி. [திருச்செய்யகமலக் கண்ணும்] - அழகிதாய், சிவந்திருப்பதாய், விகாஸம் செவ்வி முதலானவற்றாலே தாமரைபோலேயிருந்த திருக்கண்களும். [செவ்வாயும்] - நோக்கால் பிறந்த முதல்உறவை க்ரயம் செலுத்திக்கொடுக்கும் ஸ்மிதமும். [செவ்வடியும்] - ஸ்மிதத்துக்குத் தோற்று விழும்

ஏழாம்பாட்டு.—திருச்செங்குன்றூரில் இத்யாதி. "திருச்சிற்றாறதனுட்கண்ட அத்திருவடி - திருச்செய்யகமலக்கண்ணும்" என்றுதொடங்கி, "திகழ - என்றும் - என்சிந்தையுளானே" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திருச்செங்குன்றூரிலே இத்யாதி.

கண்ட - காணலாம்படி. திரு - அழகு. கண்ணுக்குஅநந்தரம், அதரத்தைச்சொன்னதுக்கு பாவம் - நோக்கால் இத்யாதி. அதரத்துக்கநந்தரம், திருவடிகளைச் சொன்னதுக்கு பாவம்.

திருவடிகளும். [செய்யகையும்] - திருவடிகளில் விழுந்தாரை எடுத்தணைக்கும் திருக்கை யும். [திருச்செய்யகமலவுந்தியும்] - அணைத்தார்க்கு நித்யாநுபாவ்யமாய், அழகுக்கு எல்லை யாய், ஸர்வோத்பத்திஸ்த்தாநம் என்று தோற்றும்படி யிருக்கிற திருநாபியும். [செய்யகம லமார்வும்] - பகவத்ஸம்பந்த மில்லாதார்க்கும் பற்றுசான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமா கையாலே சிவந்த திருமார்வும். கமலையென்றுமாம். [செய்யவுடையும்] - திருமேனிக் குப்பராபாகமாய், பும்ஸ்த்வாவஹமான திருப்பீதாம்பரமும். [திருச்செய்யமுடியும்] - அப் படி திருமேனிக்குப் பராபாகமாய் பயந்தீரும்படி ரக்ஷகத்வஸூசகமாயிருந்துள்ள திரு வபிஷேகமும். [ஆரமும்] - 'பெரியவரைமார்பில் பேராரம் பூண்டு" என்கிறபடியே - திருமார்வுக்குத்தகுதியான திருவாரமும். [படையும்] - வினைத்தலையில் ஆயுதமாய், லோபாதிமையில் ஆபரணமாயிருந்துள்ள திவ்யாயுதங்களும். [திகழ] - "லோபயந்தண் டகாரண்யம்" (லோபயந்தண்டகாரண்யம்) என்கிறபடியே விளங்க. [என்றும் - என் சிந்தையுளானே] - அவன் என்றுமொக்க என்சிந்தையிலே வர்த்திக்கையாலே பயத் துக்கு ஒதுங்கவிடமில்லை. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

திகழவென்சிந்தையுளிருந்தானைச் செழுநிலத்தேவர்நான்மறையோர்
திசைகைகூப்பியேத்துந் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையானைப்
புகர்கொள்வானவர்கள்புகலிடந்தன்னை அசுரர்வன்கையர்வெங்கூற்றைப்
புகழுமாறறியேன்பொருந்துமூவுலகும் படைப்பொடுகெடுப்புக்காப்பவனே.

ஆ.—(திகழவென்சிந்தையுள்.) - ஸ்வதுணநுரக்த ஸகல ப்ராண ஸஞ்ஜநந பரிபாலந ஸம்ஹாரலீலனுப், ஹுக்தியுக்த சதுர்முக பசுபதி ப்ரமுக ஹுவஹ ப்ரக்ருதி ஸகலஸுர ஜந சரண்யனுய், தத்விரோத்யஸுரஜந ம்ருத்யுபூதனுப், சதுர்வேத வித்ப்ரவரராய் பரமபுருஷ சரணயுகளாநுராகயுக்தராய் க்ருதாஞ்சலிகளான பௌம ஸுரராலே ஸம்ஸ்துபமாந திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே நின் றருளி, என்னெஞ்சிலே தீப்பயாகனுயிருந்தருளினவனை, எத்தைச்சொல்லிப் புகழ்வது? புகழுமாறறியே னென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி பூர்ணமாகத் தாம் அநுபவித்த சீர்கொள் சிற்றுயனுடைய அழகிலும் குணங்களிலும் அழுந்தி, அவனை ஸ்துதிக்கும்படி யறி கிறிலே னென்கிறார்.

ஸ்மிதத்துக்கு இத்யாதி. திருவடிகளுக்கநந்தரம், திருக்கைகளைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - திருவடி களில் இத்யாதி. திருக்கைகளுக்கநந்தரம், திருநாபியைச்சொன்னதுக்கு பாவம் - அணைத்தார்க்கு இத்யாதி. "செய்யகமலம்" என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம். கமலம்போலே சிவந்த மார்வென்னுதல்; † இகாரம் குறைந்துகிடக்கிறதாய், கமலையை யுடைத்தாகையாலே சிவந்தமார்வென்னுதல். திருமார் வுக்குச் சிவப்பு கூடாதே யென்ன-பகவத்ஸம்பந்தம் இத்யாதி. பகவத்ஸம்பந்தமில்லாதார்க்கும் என்றது - பகவத்ஸம்பந்தஜ்ஞாந மில்லாதார்க்குமென்றபடி. பும்ஸ்த்வாவஹமான - புருஷோத் தமத்வாவஹமான என்றபடி. ஆரம் - பதக்கம். "படையும்" என்றது-ஜாத்யேகவசநம். ஆயுதங் களை அழகோடே கூட்டலாமோவென்ன - வினைத்தலையில் இத்யாதி. (எ)

† கமலை யென்று பாடமாய் என்று இருக்கலாம்.

[செழுநிலத்தேவரென்று தொடங்கி] - நாலுவேதத்திலும்பழுநி விலக்ஷணரான வைஷ்ணவர்கள் திக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி யேத்தாநின்றுள்ள திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே நின்றருளினவனே. [புகரென்று தொடங்கி]- தேஜஸ்விகளான இந்த்ராதிகளுக்கும் புகலிடமுமாய் ஒருவராலும் ஸஹிக்கமுடியாதபடி பெருமிடுக்கரான அஸுரர்களுக்கு வெங்கூற்ற முமானவனே. [பொருந்து மூவுலகென்று மேலுக்கு] - தனக்குவிதேயமான ஸர்வஜகத்திநுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனே.

ப.—அநந்தரம், இப்படி என்னெஞ்சிலே திகழவிருக்கிற ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணபூதனாயிருக்கிறவனைப் புகழும்படி அறிகிறிலேனென்கிறார்.

திகழ-உஜ்ஜ்வலமாம்படி, என் சிந்தையுள்-என்நெஞ்சுக்குள்ளே, இருந்தானை-இருக்குமவனாய், - செழு - விலக்ஷணராய், நிலத்தேவர் - பூமிதேவர்களாய், நான்மறையோர் - நாலுவேதங்களுக்கும் நிர்வாஹகரானவர்கள், திசை - திக்குக்கள்தோறும், கைகூப்பி - கைகூப்பி, ஏத்தும் - ஏத்தும்படியான, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றாற்றங்கரையானை - திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே வர்த்திக்குமவனாய், (பிறர்க்கு ஆஸ்ரயணீயதயா வந்த), புகர் - ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை, கொள் - உடைய, வானவர்கள் - தேவர்களுக்கு, புகலிடந்தன்னை - ஆஸ்ரயணீயனும் ஸ்வபாவத்தையுடையனாய், - (அவர்களுக்கு விரோதிகளாய்), வன்கையர் - ப்ரபலரான், அசுரர் - அஸுரர்க்கு, வெம் - க்ரூரமான, கூற்றை - ம்ருத்யுவாய்,-பொருந்து - (தன்னோடு) அப்ருதக்ஸித்தமான, மூவுலகும் - ஜகத்ரயத்திநுடைய, படைப்பொடு - ஸ்ருஷ்டியோடே, கெடுப்புக்காப்பவனே - ப்ரளயரக்ஷணங்களையுடையனானவனே, புகழுமாறு - (ஓராகாரத்தாலே வகையறிந்து) புகழும்படி, அறியேன் - அறிகிறிலேன். காப்பவன் - காப்பினையுடையவன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி பூர்ணமாக அநுபவித்த சீர்கொள் சிற்றாயனுடைய விலக்ஷணகுணங்களிலும் அழகிலும் அழுந்தி, அவனைப் புகழும்படியறிகிறிலேனென்கிறார்.

[திகழவென் சிந்தையுளிருந்தானை] - இதுவும் இவர்க்கு ஒருபயநிவ்ருத்திக்கு ஹேது. தந்நெஞ்சிலே இருக்கையாலே ஓர் அரணுக்குள்ளே இருக்கிறாப்போலேயிருக்கிறதாயிற்று. உகவாதார் வன்நெஞ்சிலேயிருக்கிறபயம்போய், தம்நெஞ்சிலேயிருக்கப்பெற்றபடி. "இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வன்நெஞ்சம் புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்து வைத்தேன்" என்னக்கடவதிறே. [செழுநிலத்தேவர் இத்யாதி] - நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களும்கைவந்து விலக்ஷணராய் பூஸுரரான வைஷ்ணவர்கள் திக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி யேத்தாநின்றுள்ள திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிறவனே. உகவாதார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி துர்க்கமான ஊரிலே நிற்கிறபடி. [புகர்கொள் இத்யாதி] - புறம்புள்ளார்க்கு ஆஸ்ரயணீயராய், அத்தாலேவந்த தேஜஸ்ஸை யுடையரான இந்த்ராதிகள். [புகலிடந்தன்னை] - அவர்களாபந்நரான போது புகலானவனே. அஸாத்யமான அஸுரவர்க்கத்துக்கு, அந்தகன் தண்ணிதென்னும்படி அந்தகனானவனே. [புகழுமாறறியேன்] - அவனுக்கு ஒருகுறையில்லை; என்குறைதீரப் புகழ்வதொருப்ரகார மறிகிறிலேன். -புகழாதொழியவும் மாட்டுகிறி

லேன். ஆனால் செய்யவடுப்பதேதன்? என்னில்; தனக்கு விதேயமான ஸர்வஜகத்தி னுடையவும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனென்று திரளச்சொல்லுமத்தனை; பிரித்து வகையிட்டுச் சொல்லப்புக்கால் சொல்லிமுடிக்கப் போகாது; ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லுமித்தனை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இப்படி பூர்ணமாக அநுபவித்த சீர்கோள் சிற்றுய னுடைய விலக்ஷணமான குணங்களிலும் அழகிலும் அழுந்தி, அவனைப் புகழும்படி அறி கிறிலேனென்கிறார்.

[திகழ என்சிநதையுளிருந்தானை] - இதுவும் இவர்க்கு ஒருபயநிவ்ருத்திக்கு ஹேது. தம்நெஞ்சிலே யிருக்கையாலே ஓரரணுக்குள்ளே யிருக்கிறப்போலே இருக்கிறதா யிற்று. உகவாதார் நெஞ்சிலேயிருந்தபயமும் போயிற்று; "இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வன்னெஞ்சம்புக்கிருக்கவொட்டேன் வளைத்துவைத்தேன்" என்னுமவர்களிறே. [செழு நிலத்தேவர் இத்யாதி] - நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களும் கைவந்து விலக்ஷணராய் ஸாரஸாரரான வைஷ்ணவர்கள், திக்குக்கள்தோறும் நின்று கைகூப்பி ஏத்தாநின்றுள்ள திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிறவனை. உகவாதார்க்குக் கிட்ட வொண்ணாதபடி துர்க்கமான ஊரிலே நிற்கிறபடி. [புகர்கோள் இத்யாதி] - தங்களை யொழிந்தார்க்கெல்லாம் ஆஶ்ரயணீயராகையால்வந்த புகரையுடையரான ப்ரஹ்மாதிக ளுக்கும் ஆபத்துவந்தால் புகலிடமாயுள்ளவனை. [அசுரர்வன்கையர்வெங்கூற்றை] - முன்கை மிடுக்கரான அஸுரவர்க்கத்துக்கு, அந்தகன் தண்ணீரென்னும்படி வெவ்விய கூற்றமாயுள்ளவனை. [புகழுமாறறியேன்] - அவனுக்கு ஒரு குறையில்லை, என்குறைதீரப் புகழுவதொரு ப்ரகாரம் அறிகிறிலேன்; புகழாதொழியவும் மாட்டுகிறிலேன்; ஆனால் செய்ய வடுப்பதேன்? என்னில்,—[பொருந்த இத்யாதி]-தனக்குவிதேயமான ஸர்வஜகத்தினுடை யவும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவனென்று திரளச்சொல்லு மத்தனை: பிரித்து வகை யிட்டுச் சொல்லப்புக்கால் சொல்லி முடிக்கப்போகாது. ப்ரயோஜகத்திலே சொல்லுவதத் தனை. (அ)

எட்டாம்பாட்டு.—திகழ இத்யாதி. "புகழுமாறறியேன்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவ தாரிகை - இப்படி இத்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே - ஸௌந்தர்யத்திலே மக்னானபடியைச்சொல்லி அநந்தரம் இப்பாட்டிலே அவன் குணங்களைச்சொல்லி "புகழுமாறறியேன்" என்கையாலே - குணங்களிலும்அழகிலும்அழுந்தி என்கிறார்.

சிந்தையுளிருந்தானென்னுதே, "திகழ" என்று விஶேஷித்ததுக்கு பாவம் - இதுவும் இத்யாதி. அதவப்படியென்ன - தம்நெஞ்சிலே இத்யாதி. இத்தால் பாவம்-உகவாதார் இத்யாதி, தம் நெஞ்சிலிருந்தால் "உகவாதார்நெஞ்சிலிருந்த பயமும்போயிற்று" என்கைக்கு நியாமகமே தென்ன - இனிப்போய் இத்யாதி. இங்குநின்றும் இனிப்போய்ப் பிறரொருவர் வலியநெஞ்சிலே புக்கிருக்கவொட்டேன்: வளைத்துவைத்தேன் - போகவொட்டாதபடி வளைத்துவைத்தேனென்ற படி. திருமொழி, ஏழாம்பத்து, இரண்டாந் திருமொழி, ஏழாம்பாட்டு, "மன்னஞ்ச" இத்யாதி. "நான்மறையோர் உசெழுநிலத்தேவர்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் -- நாலுவகை இத்யாதி. இத் தால் பாவம் - உகவாதார்க்கு இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்குப் புகரேதென்ன - தங்களையொழிந் தார்க்கு இத்யாதி. "வெங்கூற்றை" என்று விஶேஷித்ததுக்கு பாவம் - அந்தகன் தண்ணீரென் னும்படி என்று. அவனுக்கு ஒருகுறையில்லை யென்றது - மங்களாசாஸநபாருண்டாகையாலே குறையில்லை யென்றபடி. ஆனால் வெறுமனே இருக்கிறதுக்கென்னென்ன - புகழாதொழியவும் இத்யாதி. "திரளச்சொல்லுமத்தனை" என்றதின் விவரணம் - ப்ரயோஜகத்திலே இத்யாதி. ப்ரயோஜகம் - ஸங்க்ஷேபம். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

படைப்போடுகெடுப்புக்காப்பவன் பிரமபரம்பரன்சிவப்பிரானவனே
இடைட்புக்கோருருவுமொழிவில்லையவனே புகழ்வில்லையாவையுந்தானே
கோடைப்பெரும்புகழா †ரினையர்தன்னனார் கூரியவிச்சையோடொழுக்கம்
நடைப்பலியியற்கைத்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறமர்ந்தநாதனே.

ஆ.—(படைப்பொடு.) - பரமோதாராய், வ்யபதேஶ்யராய், ஸ்வஸத்ருஶராய், நிரதிஶய ஸகலவேத தத்த்வார்த்தஜ்ஞராய், ஜ்ஞாநாநுகுணசாரித்ரராய், நித்யமநுஷ்டேயமான பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி ஸகலகர்மகலாபராயிருந்த திவ்யஜநங்களாலே அத்யாஸ்யமாநமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறமர்ந்த நாயன், ப்ரஹ்மருத்ரரூபேண ஸ்வேநரூபேணச நிகிலஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரஹேதுபூதனாய், ஸமஸ்தவஸ்துஜாதஅந்தராத்மபூதனாய், ஸர்வஶப்த வாச்யனாயிருக்கும்; இவ்வர்த்தத்தில் ஸ்துதியில்லை, புகழுமாறறியேனென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதி பிபீலிகாந்தமாயுள்ள ஸகல ஜந்துக்களுடையவும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹாரம் பண்ணுவான் திருச்செங்குன்றூரில் நின்றருளின எம்பெருமானை யென்னுமிடம் அர்த்தவாதமன்று; மெய் என்கிறார்.

[பிரமபரம்பரனென்று தொடங்கி] - மநுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் பரமரான இந்த்ராதிகளிற் காட்டில் பரரான ப்ரஹ்மாவும் ப்ரயாந ருத்ரனும் எல்லாப்படியாலும் அவனிட்ட வழக்காயிருப்பர்: நடுவேபுக்குக் கிடக்கும் க்ஷுத்ரபதார்த்தங்களு மெல்லாம் அவனிட்டவழக்கு: இதில்அர்த்தவாதமில்லை:மற்றுள்ள ஸகலபதார்த்தங்களும் தானிட்ட வழக்கு. [கொடைப்பெரும் புகழாரென்று மேலுக்கு] - ஔதார்யத்தாலே வந்த மஹாப்ரதையையுடையராய் இன்னாரென்று ப்ரஸித்தராய் தன்னோடொத்திருந்துள்ளவர்களுடைய ஸம்யக்ஜ்ஞாநங்களும் ஜ்ஞாநாநுகுண ஸமாசாரங்களும் நிரந்தர பகவத் ஸமாராதநங்களுமே யாத்ரையான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரனே. 'எனையர்' - என்று பாடமானபோது அநேகரென்று பொருள்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்ருகர்மவிபாகமில்லாதபடி ஸர்வாத்மபூதனானவன் திருச்செங்குன்றூரிலே நிற்கிற ஸர்வஸ்வாமியென்கிறார்.

கொடை - (வித்யாதாநாதிகளான) ஔதார்யத்தாலே, பெரும் - பெரிய, புகழார் - புகழையுடையராய், எனையர் - அநேகராய், தன்னனார் - தான் என்னலாம்படி ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி பூர்ணரானவர்களுடைய, கூரிய - ஸூக்ஷ்மாவகாஹியான, விச்சையோடு — வித்யையோடேகூடின, ஒழுக்கம் - அநுஷ்டாநத்தையும், நடை - நித்யயாத்ரையான, பலி - பகவதாராதநத்தையும், இயற்கை - ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான, திருச்செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றாறு - திருச்சிற்றாற்றிலே, அமர்ந்த - நின்ற, நாதன் - ஸ்வாமியானவன், படைப்பொடு கெடுப்புகாப்பவன் - ஜகஜ்ஜந்ம ஸ்திதிப்ரலயங்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கும்; பரம்பரன் - ('ப்ரஹ்மாதி) ப்ரஹ்ம

† எனைய ரென்றும் பாடமுண்டு

ஸிரமெஷ்8-ஙிரி:" என்கிறபடியே மநுஷ்யாத்யபேக்ஷபாபாரான இந்த்ராதிகளுக்கும் அவ்வருளானையாலே) பராபரனுய்க்கொண்டு, பிரமன் - (ஸ்ரஷ்டாவான) ப்ரஹ்மாவும், சிவப்பிரான் - (ததாத்மகனுய்க்கொண்டு ஸம்ஹரிக்கையாலே ஸாத்திகுணயுக்தனுய்க்கொண்டு) ஈப்ஸவரனை ருத்ரனும், அவனே - தானேயாம்படி (ப்ராகாரியாய் நிற்பானுய்), இடை - (இவர்களிருவர்க்கும்) இடையிலே, புக்கு - (ரக்ஷகனுப் புகுந்து), ஓர் - ஒரு, உருவும் - பதார்த்தத்தையும், ஒழிவில்லேவனே - ஒழியவிடாதிருக்குமவனுய், (இப்படி ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரபாலக கர்த்தாவானவனன்றியே), யாவையும்-(ஸ்ருஜ்யஸம்ஹார்யபால்யமான) ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், தானே - தானேயாம்படி (தத்ப்ரகாரவிசிஷ்டனுயிருக்கும்); (இதில்), புகழ்வு - (அர்த்தவாதரூபமான) ஸ்துதி, இல்லை - இல்லை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ப்ருஹ்மாதி ஸகல ஜந்துக்களுடையவும் ஸ்ருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணுவான் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனென்னுமிடம் அர்த்தவாதமன்று, மெய் என்கிறார்.

[படைப்பு இத்யாதி] - ஸ்ருஷ்டியோடு ஸம்ஹாரத்தோடு பாலநத்தோடு வாசியற, தன்னுயிகமாகவுடையவன். ப்ரஹ்மாவாகிற பராத்பரன்: மநுஷ்யாபேக்ஷபாபர் இந்த்ராதிகள், அவர்களுக்கும் பரன் ப்ரஹ்மா. சிவனுகிறபிரான் - ப்ரயோஜனனை ருத்ரன். [இடைப்புக்கு இத்யாதி] - இவர்களிருவர் நடுவே புக்கு. ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமுமில்லை, அவனிட்டவழக்கு. [யாவையுந்தானே] - இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? சேதநாசேதநவிசிஷ்டமாம் அவன் யிகம் [புகழ்வில்லை] - இதில் அர்த்தவாதமில்லை. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இவ்வேற்றங்கள் சொல்லக்கடவது: அது உபசாரம். இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதசங்கையுமில்லை. இப்படி எல்லாம் ஸ்வாதீநமாம்படியிருக்கிறவன் ஆர்? என்ன, "திருச்செங்குன்றூரில்திருச்சிற்றுறமர்ந்தநாதன்" என்கிறார். [கொடைப்பெரும்புகழார்] - அவ்வூரிலுள்ளார், கொடையால்வந்த பெரும்புகழையுடையார். எதிரிகளேயும் தானத்தாலே வஸீகரிக்க வல்லராயிருக்கை. தாநமும் ஸாமாதிகளிலேயொன்றிறே. பெரும்புகழாவது-ஜ்ஞாநதாநப; "விதூ்யாதாநம்விஸிஷ்யதே." [இனையர்] இன்னார் என்று ப்ரஸித்தரா யிருக்குமவர்கள். "விதெிஶெஷவிவ்யாதா:" என்று ஶத்ருதேசங்களிலும் ப்ரஸித்தராயிருக்கையாலே ஶத்ருக்கள் அங்குச்சென்றால் மீளப்போகாதென்று இங்கு வாநினையாதிருக்கை. 'எனையா' என்று பாடமானபோது, இப்படியிருப்பார் அநேகரென்கிறது. [தன்னனர்] - தன்னோடொத்தவர்கள்; அப்ரதிஹத ஶக்திகர். அவன் புக்க காரியம் தலைக்கட்டுமாபோலேயாயிற்று, இவர்களும். [கூரியவிச்சையோ டொழுக்கம்]-ஸூக்ஷ்மஜ்ஞாநங்களும் ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸமாசாரங்களும்: எதிரிகளை யறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஜ்ஞாநங்களும் எதிரிகளுக்கு நலிய அவகாசமான ஆசாரவைகல்யமின்றிக்கே யிருக்கையும். இந்த்ரன், த்ரிஶிரஸ்ஸைத்தை யழிக்கைக்கு, ஆசாரவைகல்யமிறே அவகாசமாயிற்று: "ஶத்ரூணாவஶ்யதா". [நடைப்பலி] - நித்யமான பகவத்ஸமாராதநம். நடையென்று நிரந்தரமாகை. பலி-பூஜை. [இயற்கை] - இவையே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள். திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனே, படைப்பொடு கெடுப்புக்காப்பவன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதி ஸகல ஜந்துக்களுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுவான் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனென்னுமிடம் அர்த்தவாதமன்று, மெய்யென்கிறார்.

[படைப்பொடு இத்யாதி.] - ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம், பாலநம் இவையெல்லாம் தன்னதீநமாகவுடையவன். [பிரமபரம்பரன்] - மநுஷ்யாதிகளில் இந்த்ராதிகளுக்குண்டான ஏற்றம்போலே, அந்த இந்த்ராதிகளிலேற்றமுடையனான ப்ரஹ்மாவாகிற பராத்பரன். [சிவப்பிரான்] - அப்படியே தேவர்களில் தலைவலித்தானாயிருக்கிற ருத்ரன். அவர்களும் இவனிட்டவழக்கு. [இடைப்புக்கு இத்யாதி] - நடுவே புக்கு ஒருபதார்த்தமும் ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதில்லை; அடைய ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாயிருக்கும். [யாவையுந்தானே]-இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? சேதநாசேதநவிஷயமற அவனதீநம். [புகழ்வில்லை] - இதில் அர்த்தவாதமில்லை ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இவ்வேற்றங்கள் சொல்லக்கடவது: அதுஉபசாரம். இவ்விஷயத்தில் அர்த்தவாதஶங்கையுமில்லை. இப்படி, எல்லாம் ஸ்வாதீநமாம்படி இருக்கிறவன் ஆர்? என்ன - 'திருச்சிற்றாறமர்ந்தநாதன்' என்கிறார். [கோடைப்பெரும்புகழார்] - அவ்வூரிலுள்ளார், கோடையால்வந்த பெரும்புகழையுடையார். எதிரிகளையும் தாநத்தாலே வஶீகரிக்க வல்லராயிருக்கை. தாநமும் ஸாமாதிகளிலே ஒன்றிறே. பெரும்புகழர்வது - ஜ்ஞாநதாநம்: "வித்யாதாநம்விஶிஷ்யதே" (வித்யாதாநம்விஶிஷ்யதே). [இனையர்] - "இன்னார்" "இன்னார்" என்று ப்ரஸித்தராயிருக்குமவர்கள்: "விதேஶேஷ்வபிவிக்யாதா:" (விதேஶேஷ்வபிவிக்யாதா:) என்று ஶத்ருதேஶத்திலும் ப்ரஸித்தராயிருக்கையாலே ஶத்ருக்கள் அங்கே சென்றால் மீளப்போகாதென்று இங்குவர நினையாதிருக்கை 'இனையர்' என்றுபாடமானபோது, இப்படியிருப்பார் அநேகரென்கிறது. [தன்னானார்] - தன்னோடொத்தவர்கள். அவன் தன்னைப்

ஒன்பதாம்பாட்டு - படைப்பொடு இத்யாதி. "படைப்பொடுகெடுப்புக்காப்பவன் - திருச்சிற்றாறமர்ந்தநாதன் - புகழ்வில்லை" என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ப்ரஹ்மாதி இத்யாதி.

தலைவலித்தானாய் - ப்ரதாநனாய் என்றபடி. "அவன்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - அவர்களும் இத்யாதி. இடைப்புக்கு - ப்ரகாரமான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நடுவே புக்கு, ஒருருவும் - ஒருபதார்த்தமும், ஒழிவில்லை - ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதில்லை. "ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நடுவே ரக்ஷகனாய்ப்புகுந்து ஒருபதார்த்தத்தையும் ஒழியவிடாதிருக்குமவன்" என்று உரையில் ஶப்தார்த்தம். பின்னை யார் ஸ்வதந்த்ரரென்ன - அடைய இத்யாதி. பின்னை எதிலே அர்த்தவாதமென்ன - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இத்யாதி. இத்தால் ஹாவம் - எதிரிகளையும் இத்யாதி. தாநத்தாலே வஶீகரிக்கை ஹீநமன்றோவென்ன - தாநமும் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "தாநேந விஷதோ ஜிதஶ்ச ஸவர்" என்றது அநுஸந்தேயம். அர்த்தாந்தரம் - பெரும்புகழாவது இத்யாதி. ஜ்ஞாநமாவது - வித்யை. அது பெரும்புகழோவென்ன - வித்யாதாநஞ்ச இத்யாதி. வித்யாதாநத்தால் வந்த பெரும்புகழென்றபடி. "ஸர்வேஷாமேவ தாநாநாம் ப்ரஹ்மதாநம் விஶிஷ்யதே। ஸர்வேஷாமபி தாநாநாம் வித்யாதாநம்விஶிஷ்யதே." இத்தால் ஹாவம்-விதேஶேஷு இத்யாதி. "விதேஶேஷ்வபிவிக்யாதா ஸர்வதோ ஸஞ்சிதா குணை: ஶ்ருதவ்ருத்தஸமாயுக்தா ப்ருதக்வ்ருத்யா ஸம்வ்ருதா:" இதி வால்மீகேர் லங்காவர்ணநே. விவரணம் - அவன்தன்னைப்போலே இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "நாவிஜ்ஞாதோ ஜகத்யஸ்மிந்" என்றது

போலே அதிகரித்த காரியத்தில் வெற்றிகொண்டல்லது மீளாதவர்கள். [சூரியவிச்சையோ டொழுக்கம்] - ஸம்யக்ஜ்ஞானமும், ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸமாசாரங்களும். எதிரிகளையறிந்து பரிஹரிக்கவல்ல ஜ்ஞாநங்களும், எதிரிகளுக்கு நலிய அவகாசமான ஆசார வைகல்யமின்றிக்கே யிருக்கையும். இந்த்ரன், ஸர்வத்தை அழிக்கைக்கு, ஆசார வைகல்யமிறே அவகாசமாயிற்று "ஶத்ருதண்டஸ்ஸம்வ்ருத்ததா" (ஶத்ருதண்டஸ்ஸம்வ்ருத்ததா.) [நடைப்பலி] - நித்யமான பகவத்ஸமாராதநம். நடையாகை - நிரந்தரமாகை. [பலி] - பூஜை. [இயற்கை] - இதுவே யாத்ரையாயிருக்குமவர்கள். [திருச்செங்குன்றூரில் இத்யாதி] - திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றில் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரன் - படைப்போடு கெடேப்புக்காப்பவன். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

அமர்ந்தநாதனை அவரவராகிஅவர்க்கருளருளுமம்மானை
அமர்ந்ததண்பழனத்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையானை
அமர்ந்தசீர்மூவாயிரவர் வேதியர்கள்தம்பதி அவனிதேவர்வாழ்வு
அமர்ந்தமாயோனை முக்கணம்மானை நான்முகனையமர்ந்தேனே.

ஆ.—[அமர்ந்தநாதனை] - ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷைக ஸ்வபாவனாய், மமநாயனாய். ஆஶ்ரிதஸமீஹித நிர்வர்த்தகனாய், த்ரிணேத்ர சதுர்முக விபூதிகனாய், கமலதடாக பரிவ்ருதமான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையை போக்யபூமியாக உடையனாய், வேதவிதக்ரேஸர பரமபுருஷ சரணாஶ்ரித யுகலாநுராக மஹிமாவதாதஹ்ருதபாரவிந்த த்ரிஸஹஸ்ர ஸங்க்யாத திவ்ய பூஸுரஜநங்கள் வாழ்வமர்ந்த மாயோனை அமர்ந்தேனென்கிறார்.

ஓ —பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்துவைத்து, ஸகலஜந்துக்களுக்கும் ஸமாஶ்ரயணீயனாகைக்காகத் திருச்செங்குன்றூரிலே எழுந்தருளி நின்றருளின எம்பெருமானை அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அமர்ந்தநாதனென்று தொடங்கி] - எல்லார்க்கும் "ஈஶ்வரன்" என்றால் தக்கிருப்பதுஞ்செய்து அர்த்திகளானார் தங்களுக்கு நல்லர்போலே, அவர்களுக்குத் தான் நல்லனாய் நிர்ஹேதுகமாக அவர்களுக்கு ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணுவதுஞ்செய்து சேர்ந்திருந்துள்ள அழகிய நீர்நிலங்களையுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே நின்றருளினவனை. [அமர்ந்தசீரென்று மேலுக்கு] - சேர்ந்த குணங்களையுடைய

அநஸந்தேயம். சூரிய - ஸூக்ஷ்மார்த்தாவகாஹியான. விச்சை - வித்யை. ஒழுக்கம் - ஆசாரம். இதுக்கு பாவம் - எதிரிகளை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ஆசாரவைகல்யம் நலிகைக்கு அவகாசமோவென்ன - இந்த்ரன் இத்யாதி. ஆசாரமுண்டானால் ஜயிக்கலாமோவென்ன - ஶத்ருதண்ட இத்யாதி. "ஜாடிணோவவாஸஶ ஸாமாடிணஃ வஜ்ரகுலஃ। ஶுத்ர பஶ்ஶுவோஸ டிணஃஶத்ருதண்டஸ்ஸம்வ்ருத்ததா." நித்யமான பகவத்ஸமாராதநமென்றது-நித்யஸமத்திகாரிகளை. பலி - பலி. கொடைப்பெரும்புகழார் என்று தொடங்கி, ஒழிவில்லையவனே - யாவையுந்தானே - புகழ்வில்லை இத்யர்வயம். (க)

மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர்க்கும் இனிதான வாஸஸ்தானமாய் பூமியில் வைஷ்ணவர்க்கு ப்ராப்யபூமியாயுள்ள திருச்செங்குன்றூரைச் சேர்வதுஞ்செய்து அத்யாச்சர்யமான அழகையும் உடையனைப் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனை வனைச் சேரப்பெற்றேன்.

ப.—அநந்தரம், நிருபாதிகசேஷியாகைபாலே அவாந்தரசேஷிகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய ஸத்தையும் தானிட்டவழக்காய், தத்ப்ரயோஜநம் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாம்படி அவர்களுக்கு விபூதிப்ரதனைக்கொண்டு திருச்செங்குன்றூரிலே நிற்கிற ஆச்சர்யபூதனைப் பொருந்தப்பெற்றே னென்கிறார்.

அமர்ந்த - (ஸகலசேதந நிர்வாஹகனென்றால்) தகுதியாம்படியான, நாதனை - (நிருபாதிக) சேஷித்வத்தையுடையனைப், ("ஔபாதிகசேஷிகளான), முக்கணம்மானை - மூன்றுகண்ணையுடைய ருத்ரனும், நான்முகனை - சதுர்முகனும், (தானும்படி தத்தத்ந்த ராத்மாவாய்க்கொண்டு ஸத்தாஹேதுபூதனைய்), அவரவர் - (ஸ்வவிபூதிகளை அர்த்தித் துப் பெறுகிற) அவர்கள், (அவற்றைப்பெற்று உகக்குமாபோலே), ஆகி-("ஸசேதர்யஷ்டிநர்வ" என்று அவர்களோடே) ஏகீபவித்துக்கொண்டு, அவர்க்கு - அவர்களுக்கு, அருள் - அபீஷ்டபதப்ரதானாத்யுபகாரணங்களை, அருளும் அம்மானை - பண்ணுமவனைய், அமர்ந்த - செறிந்து, தண் - ச்ரமஹரமான, பழனம் - நீர்நிலத்தையுடைய, திருச் செங்குன்றூரில் - திருச்செங்குன்றூரில், திருச்சிற்றாற்றங்கரையானை - திருச்சிற்றாற் றங்கரையை வாஸபூமியாக உடையனைய், அமர்ந்த - பொருந்தின, சீர் - ஆத்மகுணங் களையுடையரான, மூவாயிரவர் - மூவாயிரவராயுள்ள, வேதியர்கள் - வைதிகர்க்கு, தம் பதி - அஸாதாரணதேசமாய், அவனிதேவர் - பூஸுரரான பாகவதருடைய, வாழ்வு - பகவதநுபவைச்வர்ய பூமியாயுள்ளத்தை, அமர்ந்த - (அவர்கள் ஸம்ருத்தியே தனக்கு ஸம்ருத்தியாம்படி புகந்து) பொருந்திவர்த்திக்கிற, மாயோனை - ஆச்சர்யபூத னைவனை, அமர்ந்தேன் - (அநந்யப்ரயோஜநனைப் கொண்டு) பொருந்தப்பெற்றேன். வேதியர்கள் தம்பதிபாய் அல்லாத பூஸுரர்க்கு வாழ்வான திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையானைய், அவர்களை அநுபவிப்பிக்கத் தகுதியான ஆச்சர்யசேஷ் டிதங்களை யுடையவனை என்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வேச்வரனைவைத்து ஸர்வஜந்துக்களுக்கும் ஸமாச்ரயணீயனைக்காகத் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனை யநுபவிக்கப் பெற்றே னென்கிறார். [அமர்ந்தநாதனை] - "ஆனைப்பிணங்களைக் குதிரை சுமக்க வற்றோ!" என்னுதபடி, உபயவிபூதிக்கும் நாயனென்றால் தக்கிருக்கும் அவனை "தெதூயொகூவேிநாயெநயெநஸ்ராநூாயவதூரி" என்று ரக்ஷபத்திற்காட்டில் ரக்ஷகத்வம் விஞ்சியிருக்கை. [அவரவராகி] - அயிர்கள் கிட்டினால் அவர்கள் தந்தா முக்கு நல்லர்போலே, அவர்களுக்கும் நல்லனையிருக்கும். அவர்கள் "இது நமக்கு வேணும்" என்றிருக்குமாபோலே, "இவர்களுக்கிதுவேணும்" என்றிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, அவர்களுக்குப் பெறுகையிலே அர்த்தித்வம்; இவனுக்குக் கொடுக்கையிலே அர்த்தித்வம். பெற்றோம் என்னும் ஹர்ஷம் அவர்களுக்கு; கொடுக்கப்பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷம் இவனுக்கு. [அவர்க்கருளருளும்] - அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தன்பேறாகக் கொடுக் கை. "ஸஸவநாமயிநொதவஷ்டாஸசேதர்யஷ்டிநர்வ". [அம்மான்] - ஸர்வேச் வரன்: பூர்ணனை யென்னுதல், ப்ராப்தனை யென்னுதல். [அமர்ந்த இத்யாதி] - சேர்ந்து

குளிர்ந்த நீர்நிலங்களையுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே நின்றருளினவனை. சேர்ந்த குணங்களையுடைய மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர்க்கும் இனிதான வாஸஸ்தாநம். ஶேஷித்வத்துக்கு அவனுக்குச் சேர்ந்த குணங்கள்போலே, இவர்களுக்கும் ஶேஷத்வத்துக்குச் சேர்ந்த ஏற்றமெல்லா முண்டாயிருக்கை. [அவனி தேவர் வாழ்வு] - பூஸுரரான வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்யபூமி. [அமர்ந்த] - இத்தேசத்திலே பொருந்திவர்த்திக்கிற ஆஶ்சர்யமான அழகையுடையவனை. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனை. ப்ரஹ்மருத்ரர்களைப் பலகால் சொல்லுகிறது-இவனுடைய ஸர்வநிர்வாஹகத்வம் தோற்றுகைக்காகவும், நிர்வாஹ்யங்களிலேயொன்றால் நலிவுண்டாகக்கூடா தென்கைக்காகவும். [அமர்ந்தேனே] - ஸர்வேஶ்வரத்வத்தை யநுஸந்தித்து, நிரோதின ஸம்பந் தீர்ந்து அவனைக் கிட்டப்பெற்றே னென்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரனாய்வைத்து ஸகலஜந்துக்களுக்கும் ஆஶ்ரயணீயனாகைக்காகத் திருச்செங்குன்றூரிலே நின்றருளினவனை அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

[அமர்ந்தநாதனை]-உபயவிபூதிக்கும்நிருபாதிகஶேஷியென்றால்போரும்படி இருக்கிறவனை:'த்ரைலோக்யமபி நாதேந யேந ஸ்யாந்நாதவத்தரம்'(த்ரைலோக்யமபிநாதேநயேநஸ்யாந்நாதவத்தரம்)-என்கிறபடியே, த்ரைலோக்யத்தையும்பெருமாளுக்குக் கையடைப்பாக்கினாலும்பின்னையும்ரக்ஷ்யம்சுருங்கிரக்ஷகத்வத்துடிப்பே விஞ்சியிருக்கும். 'யேந நாதேந - நாதவத்தரம்ஸ்யாத்'' (''யேந - நாதேந-நாதவத்தரம்-ஸ்யாத்). [அவரவராகி] - அர்த்திகள் கிட்டினால் அவர்கள் தந்தாமுக்கு நல்லராமாபோலே, அவர்களுக்கும் நல்லனாயிருக்கும்வன். அவர்கள்''இதுநமக்குவேணும்''என்றிருக்குமாபோலே, ''இவர்களுக்கு இது வேணும்''என்றிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே,அவர்களுக்குப் பெறுகையிலே அர்த்தித்வம், கொடுக்கக் கொடுக்கக் கொள்ளுகையிலே அர்த்தித்வம் இவனுக்கு, பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷம் அவர்களுக்கு; கொடுக்கப்பெற்றோமென்னும் ஹர்ஷம் இவனுக்கு. [அவர்க்கருளருளும்] - அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தன்பேறாகக் கொடுக்கை;

பத்தாம்பாட்டு, - அமர்ந்த இத்யாதி. ''அம்மானை - அமர்ந்ததண்'' என்று தொடங்கி, ''அமர்ந்தேனே'' என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸர்வேஶ்வரனாய் இத்யாதி.

''அமர்ந்த'' என்றதுக்கு பாவம் - உபயவிபூதிக்கும்நிருபாதிக இத்யாதி. அமர்ந்த - தகுதியான. ''போரும்படி யிருக்கிறவன்'' என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - த்ரைலோக்ய இத்யாதி, ஸுபோத்யாகாண்டே. ''நாதவத்தரம்'' என்றதுக்கு-அதிசயத்திலே தாப்ப்ரத்யயமென்று விவக்ஷித்து அர்த்தம் - த்ரைலோக்யத்தையும் இத்யாதி. இவ்வர்த்தக்ரமேண ஶ்லோகத்துக்கு அந்வயம் - யேந-நாதேந இத்யாதி. அருளை அருளுமிடத்தில், அவரவராய்க்கொண்டு அவர்க்குக்கொடுக்கும் இதிஸப்தார்த்த:. அவரவராய்க்கொடுக்கும் ப்ரகாரத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - அர்த்திகள் இத்யாதி. தங்களுக்குத்தாங்கள் அபிமாநிகளாய் நல்லராயிருக்குமாபோலே, இவனும் அவர்களுக்கு அபிமாநியாய் நல்லனாயிருக்குமென்று முந்தின அர்த்தம்; இத்தை விவரிக்கிறார் - அவர்கள் இது நமக்கு இத்யாதி. அங்ஙனன்றிக்கே, அவர்கள் அர்த்திகளாய் இருக்கிறாப்போலே இவனும் அர்த்தியாயிருக்குமென்று விவக்ஷித்து, இருவர்க்குமுண்டான அர்த்தித்வத்தில் அவாந்தரபேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அவர்களுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - பெற்றோமென்னும் இத்யாதி வாக்யத்வயம். இவ்வர்த்தத்துக்கு, ''அருள்'' என்று - அபேக்ஷிதவஸ்து. ''அவரவராய்'' என்கிற பதத்திற்சொன்ன அர்த்தத்வயத்தையும் விவரியாநின்று கொண்டு, ''அவர்க்கருளருளும்''என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - அவர்களபே

கொள்ளுகிறவனுடைய இரப்பைத் தானுடையனுய்க் கொடுக்கை; "ஸஸர்வாநர்த்திநோத்ருஷ்ட்வா ஸமேத்யப்ரதிநந்த்யச" (ஸஸர்வாநர்த்திநோத்ருஷ்ட்வா ஸமேத்யப்ரதி நந்த்யச) என்கிறபடியே. [அம்மானை] - ஸர்வேஸ்வரனை: பூர்ணனையென்னுதல், ப்ராப்தனையென்னுதல். [அமர்ந்ததண்பழனம்இத்யாதி]-சேர்ந்து குளிர்ந்த நீர்நிலங்களையுடைய திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையிலே நின்றருளினவனை. [அமர்ந்தசீர்] - சேர்ந்தகுணங்களையுடைய மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர். ஶேஷித்வத்துக்கு அவன் தக்கிருக்குமாபோலே, சொன்னசொன்ன ஏற்றமெல்லாம் தகும்படி இருப்பர்கள். [வேதியர்கள் தம்பதி] - மூவாயிரவரளவன்றிக்கே, ப்ராஹ்மணஜாதிக்காக வாஸஸ்த்தாநம். [அவனி தேவர்வாழ்வு] - பூஸுரரான வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ராப்யபூமி. [அமர்ந்தமாயோனை] - அத்தேசத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆஶ்சர்யபூதனான ஸர்வேஸ்வரனை. [முக்கணம்மானை நான்முகனையமர்ந்தேனே] - ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸத்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனை. ப்ரஹ்மருத்ரர்களைப் பலகால் சொல்லுகிறது - இவனுடைய நிர்வாஹகத்வம் தோற்றுகைக்காகவும், நிர்வாஹ்யங்களிலே யொன்றால் நலிவுண்டாகை கூடாதென்கைக்கும். அன்றிக்கே, "அமர்ந்தமாயோன்" என்றுவைத்து, இவர்களைச் சொல்லித்தலைக்கட்டுகையாலே - ஸமாநாதிக்ருதஶப்தங்கள் விஶேஷ்யத்திலே பர்யவஸிக்கக் கடவதாகையாலே, ப்ரகாரியானவனை. [அமர்ந்தேனே] - கிட்டப்பெற்றேனென்கிறார். "பூதாநிவிஷ்ணு:" (பூதாநிவிஷ்ணு:) இத்யாதிவத். (கo)

க்ஷிதங்களை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அர்த்திகள்ஸ்வபாவம் இவனுக்குண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸஸர்வாந் இத்யாதி. "க்ஷயேப்ருதிகக்ஷரோபரம்ஸாரமத்யஸுஹ்ருஜ்ஜநை: । ஸஸர்வாநர்த்திநோத்ருஷ்ட்வா ஸமேத்யப்ரதிநந்த்யச" இதியோத்யாகாண்டே. ஸமேத்ய- எதிர்கொண்டு, கீழ் தன்பேறாகக் கொடுக்குமென்றும், தான் இரந்துகொடுக்குமென்றும் சொன்ன அர்த்தத்வயத்துக்கும் ஹேது இப்பதமென்னுமிடம்தோன்ற, "அம்மானை" என்றதுக்கும் அர்த்தத்வயமருளிச்செய்கிறார் - பூர்ணனை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - அர்த்தியினுடைய அர்த்தித்வம் இவனுக்குண்டாவது நிறையக்கொடுக்கக் கைம்முதலுண்டானலிறே; ஆகையாலே, பூர்த்தி அர்த்தித்வத்துக்கு ஹேது. இழவுபேறு தன்னதாம்படியான ஸம்பந்தம் - தன்பேறாகக் கொடுக்கைக்கு ஹேது. "அமர்ந்தநாதனை, அமர்ந்தசீர் மூவாயிரவர்" என்று ஶப்தமொத்திருக்கிறதுக்கு பாவம் - ஶேஷித்வத்துக்குத் இத்யாதி. "நிவஸந்த்யத்ர நிவஸந்த்யஸ்மாத்ருபோ வஸதேநாயிகரணஸ்ய" என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரஹ்மாதிகளுடைய இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளைப் பலகால் சொல்லுகிறதுக்கு இரண்டுப்ரயோஜநம் - ப்ரஹ்மருத்ரர்களை இத்யாதி. "ப்ரகாரப்ரகாரிணோர்பாவநிவ்ருத்யர்தம் ஸாமாநாதிகரண்யம்" என்று விவக்ஷித்து அர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. அப்படி ஸர்வப்ரகாரியோவென்ன, ப்ரமாணம்-பூதாநி இத்யாதி. "பூதாநிவிஷ்ணுர்புவநாநிவிஷ்ணுர்வநாநிவிஷ்ணுர்கிரயோதிஶஸ்ச । நத்யஸ்ஸமுத்ராஶ்ச ஸஏவஸர்வம் யதஸ்தியந்நாஸ்தி ச விப்ரவர்ய" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே [2-12-39]. அமர்ந்தநாதனை, அவரவராகி அவர்க்கருளருளுமம்மானை-முக்கணம்மானை-நான்முகனை - அமர்ந்தசீர்,-என்று தொடங்கி, வாழ்வு - அமர்ந்ததண்பழனத்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையானை - அமர்ந்தமாயோனை - அமர்ந்தேனே இத்யந்வய:. (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

தேனைநன்பாலைக்கன்னலையமுதைத் திருந்துலகுண்டவம்மானை
வானைநான்முகனைமலர்ந்ததண்கொப்பூழ் மலர்மிசைப்படைத்தமாயோனை
கோனைவண்குருகூர்வண்சடகோபன் சொன்னவாயிரத்துளிப்பத்தும்
வானின்மீதேற்றியருள்செய்துமுடிக்கும் பிறவிமாமாயக்கூத்தினையே.

ஆ.—(தேனை.) ஸமஸ்தரஸமய: வண்டு அம்ருதவத்போக்யபூதனாய், நிகீர்ணஸகலலோகனாய், ஸ்வநாபீகமலோத்பூத சதுர்முகனாய், ஆஸ்சர்யபூதனாய், ஸர்வஸ்வாமியாயிருந்த திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற்றங்கரையானை, வண்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இப்பத்தும், அருள்செய்து வானின்மீதேற்றி, பின்னை ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தைப் போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ஸாமாநாயிகரண்யத்துக்கு நிதாநமான ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுபகாரணங்களைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு, இது கற்றார்க்குள்ள பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[தேனையென்று தொடங்கி] - நிரதிஸயபோக்யனா யிருந்துவைத்து கட்டளைப்பட்டிருந்துள்ள இஜ்ஜகத்தை ப்ரளயத்திலேயழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்த பெரியோனை வானிலேயிருக்கிற சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்ட்யநுகுணமான செவ்வியையுடைய திருநாபீகமலத்திலே படைத்த ஆஸ்சர்யபூதனுமான ஸர்வேஸ்வரனை. [வண்குருகூர் என்று மேலுக்கு] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியானது முதலில் திருநாட்டில் கொடுபோய் பின்னை ஸம்ஸாரமஹாநாடகத்தை அறுக்கும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு பலமாக, ஐங்கநிவ்ருத்தி விஸிஷ்டமான பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

தேனை - (ஸர்வரஸ ஸமவாயரூபமான) தேனாய், நன் - ஸ்வாபாவிகரஸமான, பாலை - பாலாய், கன்னலை - (பர்வந்தோறும் ரஸிக்கும்) கரும்புமாய், அமுதை - (முடிந்த உயிரைப் பிழைப்பிக்கும்) அம்ருதமாய், (இப்படி ஸர்வவித போக்யபூதனாய்), திருந்து உலகு - விலக்ஷணமஹாலோகம், உண்ட - (ப்ரளயத்திலே அழியாதபடி) அமுது செய்துநோக்கின, அம்மானை - ஸ்வாமியாய், வானம் - ஊர்த்வலோக வாஸியான, நான்முகனை - சதுர்முகனை, மலர்ந்த - விகஸிதமாய், தண் - செவ்வியையுடைத்தான, கொப்பூழ்மலர்மிசை - திருநாபீகமலத்திலே, படைத்த - ஸ்ருஷ்டித்த, மாயோனை - ஆஸ்சர்யபூதனாய், கோனை - (அத்தாலே) நிருபாதிகஸ்வாமியானவனை, வண் - நிரதிஸயஸம்பத்தையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், வண் - பரமோதாரரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இப்பத்தும் - இப்பத்தும், வானின்மீது - பரமபதத்திலே, ஏற்றி, - ஏறவிட்டு, அருள் - (கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யமாகிற) ஸ்வீகாரத்தை, செய்து - பண்ணி, பிறவி - ஸம்ஸாரஸம்பந்தரூப பர்யந்தமாயுள்ள, மாமாயக்கூத்தினை - ஆஸ்சர்யநாடகத்தை, முடிக்கும் - முடித்துவிடும். இது - எழுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிப்பார்க்கு இதுதானே முற்பற பரமபதத்தேறக் கொடுபோய்ப் பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை யறுக்கும் என்கிறார்.

[தேனையித்யாதி] - இவருடைய பயஸங்காஹேதுக்கள் சொல்லுகிறது. அவனுடைய ரஸ்யதையிறே இவரையஞ்சப்பண்ணுகிறது. எனக்கு ஸர்வவிஷயபோக்யனானவனை. "ஸர்வரஸ:" என்னக்கடவதிறே. [திருந்துலகுண்ட இத்யாதி] - மேல் பயநிவ்ருத்திஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறது. கட்டளைப்பட்ட ஜகத்தை ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்த பெரியோனை. வானிலேயிருக்கிற சதுர்முகனை, ஸ்ருஷ்ட்யநுகுணமான செவ்வியையுடைய திருநாபீகமலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்த ஆஸ்சர்ய பூதனை. [கோனை] - நிருபாதிக ஶேஷியை. கீழ் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச்சொன்ன ஐக்யம் ஸ்வரூபேணவன்று, கார்யகாரண பாவத்தாலுண்டான ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் இங்கே ஸ்பஷ்டம். ஆபத்ஸகனாய், அழிந்தவற்றை யுண்டாக்குமவனாய், ப்ராப்தனாயிருக்குமவனென்கை. [வண்குருகூர் இத்யாதி]- அராஜகமானால் ராஜபுத்ரன்தலையிலே முடியைவைத்துப் பின்னை விலங்குவெட்டி விடுமாபோலே, இப்பத்துத்தானே முற்பற பரமபதத்தைக்கொடுத்துப் பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை யறுத்துக்கொடுக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிப்பார்க்கு, இதுதானே முதலிலே பரமபதத்தேறக்கோடுபோய், பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தை அறுக்கு மென்கிறார்.

[தேனை இத்யாதி] - இவருடைய பயஸங்காஹேதுக்கள் சோல்லுகிறது. அவனுடைய ரஸ்யதையிறே இவரை அஞ்சப்பண்ணுகிறது எனக்கு ஸர்வவிஷயபோக்யனானவனை. "ஸர்வரஸ:" (ஸர்வரஸ:) என்னக்கடவதிறே. [திருந்துலகுண்ட இத்யாதி] - மேல் பயநிவ்ருத்தி ஹேதுக்களைச் சோல்லுகிறது. கட்டளைப்பட்ட ஜகத்தை ப்ரளயத்திலே அழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்த பெரியோனை. [வானம் இத்யாதி] (கோப்பூழ் - மலர்ந்ததண் - மலர்மிசை - வானநான்முகனை - படைத்த மாயோனை)-வானிலேயிருக்கிற சதுர்முகனை, ஸ்ருஷ்ட்யநுகுணமான செவ்வியையுடைய திருநாபீகமலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்த ஆஸ்சர்யபூதனை. [கோனை] - நிருபாதிகஶேஷியை. கீழ் ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச் சோன்ன ஐக்யம் ஸ்வரூபேணவன்று, கார்யகாரணபாவத்தாலே சோல்லிற்றேன்னுமிடம் இங்கே ஸ்பஷ்டம். ஆபத்ஸகனாய், அழிந்தவற்றை உண்டாக்கவல்லனாய், ப்ராப்தனாயிருக்குமவ னேன்கை. [வண்குருகூர் இத்யாதி] - அராஜக

நிகமம், - தேனை இத்யாதி. "வானின்மீதேற்றி" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மோழி இத்யாதி.

அவனுடைய ரஸ்யதையை வர்ணிக்கிறதுக்கு பாவம் - இவருடைய இத்யாதி. அதுவேதென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - எனக்கு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸர்வரஸ: இத்யாதி. மேல் பயநிவ்ருத்தி இத்யாதிவாக்யத்திலே, கோனை யென்னுமளவும் இதிஶேஷம். கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன ஐக்யநிர்வாஹம் கார்யகாரணபாவேந நிர்ணயித்தருளினாராயிற்றென்கிறார் - கீழ்ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு இத்யாதி. மூன்று ஶப்தத்தாலும் பலித்த அர்த்தம் - ஆபத்ஸகனாய் இத்யாதி. "உலகுண்ட" என்றத்தைப்பற்ற-ஆபத்ஸகனாய் என்றது. "படைத்த" என்றத்தைப்பற்ற - அழிந்தவற்றையுண்டாக்கவல்லனாய் என்றது. "கோனை" என்றத்தைப் பற்ற-ப்ராப்தனாயிருக்குமவன் என்றது. பிறவியைஅறுத்தன்றோ வானின்மீதேற்றுவ தென்ன-

மாருல் ராஜபுத்ரன்தலையிலே முடியைவைத்து விலங்கு வெட்டிவிடுமாபோலே, இப்பத்துத்தானே முந்துற பரமபதத்தைக் கொடுத்து, பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற மஹாநாடகத்தையும் அறுக்கும். (கக)

அராஜகமாருல் இத்யாதி. 'தேனை' என்றுதொடங்கி, 'இப்பத்தும் - அருள்செய்து - வானின் மீதேற்றி - பிறவி மாமாயக்கூத்தினை - முடிக்கும்' இத்யந்வயம். ஸம்ஸாரமாகிற ஆஸ்சர்யமான மஹாநாடகத்தை என்று ஸப்தார்த்தம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

வாராமலச்சம்இனிமால்தன்வலியினையும்
சீரார்பரிவருடன்சேர்த்தியையும்—பாருமெனத்
தானுகந்தமாறன்தாள் சார்நெஞ்சே!சாராயேல்
மானிடவரைச் சார்ந்துமாய்.

ஆழ்வார்திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

ஐந்தாந் திருவாய்மொழி—மாயக்கூத்தா-ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—இப்படி அந்தத்தாமரைத்தடாகமிருந்த திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறெறச் செல்லவேணுமென்று மநோரதித்துப் போக உத்யோகித்தவர், எம்பெருமானைக் காணப்பெறாத விடாயின்மிகுதியாலே போக க்ஷமரன்றியே, "நான் வர க்ஷமனாகிறிலேன், நீவாராய்" என்று அத்தாமரைத்தடாகத்தைக் கூப்பிட் டழைக்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய தனிமைக்கஞ்சி அவனுடைய ஶௌர்யவீர்யாதிகளை யநுஸந்தித்துத் தமக்குப்பிறந்த பயங்கெட்டு பரித்து, "திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறதனுட் கண்டவத்திருவடி" என்று தொடங்கி, சீர்கொள்சிற்றாயனுடைய திருவழகை மிகவும் அநுஸந்தித்து, "முதலைத் தொடங்கி யிவ்வளவும்பிறந்த ப்ரீதியெல்லாம் இதிலேபொருதிவலை" என்னும்படி மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், அவனைக் கண்ணாலேகண்டு தழுவி முழுசிப் பரிமாறவேணுமென்று அபேக்ஷை பிறந்தபோதே பெறாமையாலே, கீழ்ப்பிறந்த நிரவதிகப்ரீதியும் போய்,தாம் திருநகரியிலாராகவும் அவன் திருச்செங்குன்றூரிலானாகவும் அநுஸந்தித்து,

“முதலிலேதொடங்கி யிவ்வளவும்பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் இதிலே யொருகலாமாத்ரம்” என்னும்படிவந்த மஹாவ்யஸநமாகிற தவதஹநபரீதராய், தம்மிற்காட்டிலும் தப்தமாய் ஆகுலமான ஸர்வகரணங்களையுமுடையராய், “அவனைக்காணவேணும்” என்று பெரு விடாய்ப்பட்டு, என்னார்த்திதீர ஶ்ரமஹரமான படிகளாலேதோற்றியருள வேணுமென்று, கேட்டார்க்குத் தரிப்பு அரிதாம்படி பெரிய ஆர்த்தநாதத்தோடே கூப்பிடுகிறார்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - திருச்செங்குன்றூரிலே யெழுந்தருளிநிற்கிறநிலையிலே “திருச்செய்ய கமலக்கண்ணும்” என்றுதொடங்கி, திவ்யாவயவ ஶோபை தொடக்கமானவற்றை ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாம்படி அந்தரங்கமாக அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டரானவர், அவ்வடிவழகோடே பாஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணவேணுமென்று அபிஸந்திபண்ணிக் கிட்டாமையாலே ஆர்த்தராய்; அவனுடைய அநுபாவ்யமான ஆபிரூப்யாதிஶபத்தையும், ஆர்த்திஹரமான மயிர்முடியையும், ஔதார்ய வைலக்ஷண்யத்தையும், ஆஶ்ரிதோபகாரார்த்தமான அர்ணவஶாயித்வத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், ஆகர்ஷகஸ்வபாவயோகத்தையும், அஶேஷஜநஸம்ஶ்லேஷத்தையும், ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்தையும், ஏகாஶ்ரிதனையே அநேகவித கிஞ்சித்காரங்கொள்ளும்படியையும், ஆஶ்ரிதஸௌலப்யவைத்து அறியவரியனான நிலையையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விதஸ்வபாவனானவனை யதாமநோரதம் அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே அத்யந்தம் ஆர்த்தராய்க் க்லேஶித்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். இப்படி ப்ராவண்யத்தை ஈஶ்வரன் தன்பக்கலிலே களிப்பித்தது, அநுபவப்ரதிபந்தகத்தைக் கழிக்கையிலுண்டான கணிசமென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழிரண்டு திருவாய்மொழியாலே - அவன் ஸம்ஸாரத்திலேவந்து அவதரித்துத் தனியேயுலாவுகிற தனிமைக்கஞ்சி, அவனுடைய ஶௌர்யவீர்யாதிகுணங்களை யநுஸந்தித்து பயங்கெட்டு தரித்தஸமநந்தரம், “திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறதனுட்கண்ட அத்திருவடி” என்றுதொடங்கிச் சீர்கொள்சிற்றாயனுடைய வடிவழகை யநுபவித்து, “முன்புத்தை ப்ரீதிகளெல்லாமொரு திவலை” என்னும்படி யதிப்ரீதராய், அதுதான் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுபவமாகையாலே பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து, அந்தப்ரீதியெல்லாம் போய், தாம் திருநகரியிலாராய், அவன் திருச்செங்குன்றூரிலானுப், அவ்வடிவோடே யணையப் பெறாமையாலே, “கீழ் பட்டவ்யஸநங்களெல்லாம் ஒருகலாமாத்ரம்” என்னும்படி நொந்து, காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டாரைப்போலே தப்தராய், தம்மிலும் ஆகுலமான கரணங்களையுடையராய், “என் ஆர்த்தி தீர ஶ்ரமஹரமான படிகளாலே தோற்றியருளவேணும்” என்று கேட்டார்க்குத் தரிப்பு அரிதாம்படி பெரிய ஆர்த்தநாதத்தோடே கூப்பிடுகிறார். கீழ்-“இவ்விஷயத்துக்குப் பிறராலே யழிவுவருகிறதோ?” என்று பீதரானார்; இப்போது, தம்மார்த்தத்வநியாலே யழிக்கிறார். “மாயக்கூத்தனில் விடாய்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. இதுக்குமேலுள்ள இழவுகள் வாயிதாநுவ்ருத்திமாத்ரம்.

ஈடு.—கீழிரண்டுதிருவாய்மொழியிலுமாக பகவத்தத்த்வம் பிறராலே அழியப்புகுகிறதென்று வெறுத்தார்; இதில் தம்முடைய ஆர்த்தநாதத்தாலே அவனை அழிக்கப்

மாயக்கூத்தா ப்ரவேஶே,—ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில்இரண்டு திருவாய்மொழியாலும் இத்யாதி. வெறுத்தாரென்றது - வெறுத்து அவன் ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதரானாரென்றபடி.

பார்க்கிருர். கீழில்திருவாய்மொழியிலே அவனுக்குப் பரிவருண்டென்று ஐயமுந்தீர்ந்து வடிவழகையநுஸந்தித்தாராய் நின்ருர்; அவ்வழகு, நெஞ்சிலே, "திகழவென்சிந்தையுளிருந்தான்" என்கிறபடியே ஊற்றிருந்து, பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து, அதுபெருமையாலே, "கீழ் பட்ட க்லேசங்களுமெல்லாமொன்றுமல்ல: இதிலே ஒருகலாமாத்ரம்" என்னும்படி நொந்து, காட்டுத் தீ கதுவிஞரைப்போலே தப்தராய், தம்மிற்காட்டிலும் ஆகுலமான கரணங்களையுடையராய், "என்விடாயெல்லாந்திரும்படி திவ்யாவயவங்களோடே வரவேணும், அழகிய திருவபிஷேகத்தோடே வரவேணும், மேவம்போலே வரவேணும்: அழகியவடிவோடே வரவேணும்: உதயஸமயத்திலாதித்யனைப்போலே பேரியபுகரோடே வாவேணும்" என்ருற்போலே கூப்பிட்டு, பின்னையும் அவன்வந்து முகங்காட்டக்காணுமையாலே, நாம் இந்தக்லேஶத்தோடே முடிந்துபோமித்தனையாகாதே யென்றுஇழவோடே தலைக்கட்டுகிறது.

முதற் பாட்டு.

மாயக்கூத்தா!வாமனா!வினையேன்கண்ணா!கண்கைகால்
தூயசெய்யமலர்களாச் சோதிச்சேவ்வாய்முகிழதா
சாயல்சாமத்திருமேனிதன்பாசடையாதாமரைநீள்
வாசத்தடம்போல்வருவானே! ஒருநாள்காணவாராயே!

ஆ.—(மாயக்கூத்தா) - வாமநனையும் ஸ்ரீவஸுதேவர்திருமகனையும் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, ஆஶ்சர்யமாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான திவ்யசேஷ்டிதங்களைப்பண்ணுகிறது அடியேனுக்காகவன்றோ? பின்னையும் நான் ஸாதநஹீநனைகையாலே காணப்பெறுகிறிலேன்; அடியேனுடைய கண்களின் விடாய்தீரும்படி ஒருநாள்காண உன்னுடைய திருக்கண் கை கால்கள் தூயசெய்யமலர்களாகவும், சோதிச்செவ்வாய்முகிழதாகவும், உஜ்ஜ்வலமாய் ஆஶ்சர்யமாயிருந்த திருமேனியைக் குளிர்ந்த இலையாகவுமுடையையாய், புண்யமாய் வாஸிதமாய்க்கமழ்கின்ற தாளனுமாயிருந்த நீ, ஒருதாமரைத்தடாகம் நடந்துவருமாபோலே வாராயென்று கூப்பிடுகிருர்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், என்விடாய் கெடும்படி தாமரைத்தடாகம்போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிருர்.

[மாயக்கூத்தா வாமனா] - ப்ரயோஜநாந்தரபரனை இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷிதம்பூரிக்கைக்காக ஸ்ரீவாமநனாய் மஹாபலியையுடைய யஜ்ஞவாடமேறநடக்கை

கதுவிறைை-ஸ்பர்ஶித்தாரை. "கண்ணும்வாயுந்துவர்ந்து" என்றத்தைப்பற்ற - தம்மிற்காட்டிலும் இத்யாதி. "கண்கைகால்" இத்யாதியைப்பற்ற - என்விடாயெல்லாம் இத்யாதி. "பவளவாயும்நால் தோளும்" இத்யாதியைப்பற்ற - திவ்யாவயவங்களோடே என்றது. "முடிசேர்சென்னி" என்றத்தைப்பற்ற - அழகிய இத்யாதி. "நீர்முகில்" என்றத்தைப்பற்ற-மேகம் இத்யாதி. "கொண்டல்வண்ணா" என்றத்தைப்பற்ற - அழகியவடிவோடே இத்யாதி. "கருநாயிறுதிக்கும்," "இளநாயிறன்றுபோல்" என்றத்தைப்பற்ற - உதயஸமயத்தில் இத்யாதி. "எங்கே காண்கேனே" என்றத்தைப்பற்ற - நாம் இந்தக்லேஶத்தோடே இத்யாதி.

தொடக்கமான மநோஹாரியான திவ்ய சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! [வினையேன் கண்ணா]-எனக்காக க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம் பண்ணினவனே! இத்திருவவதாரம் தமக்கு கார்யகரமாகாமையாலே, வினையேனென்கிறார். [சாயற் சாமத்திருமேனி] - சாபலை யுடைய ஶ்யாமமான திருமேனி குளிர்ந்த இலைபாக.

ப.—முதற்பாட்டில், விசிஷ்டமான வடிவழகையுடைய வாமநாதி ப்ராதுர்ப்பாவத்தை அநுஸந்தித்து, ஶ்ரமஹரமான பத்மதடாகம்போலே நான் காணும் படி வரவேணுமென்றபேக்ஷிக்கிறார்.

மாயம் - ஆஶ்சர்யரூபமான லீலவ்யாபாரங்களையும், கூத்தா - மநோஹாரி சேஷ்டிதத்தையு முடையையாய், வாமனா - (மஹாமேருவை மஞ்சாடியாகச்சுருக்கினாற் போலே ஶ்லாக்யமான) வாமநவேஷத்தையுடையையாய், வினையேன் - (யுகாமஹோர்யும் அநுபவிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடைய எனக்கு. கண்ணா — (ஆஸந்நனாய்ப்பிறந்து வைத்து அவ்வருகுபட்ட) க்ருஷ்ணனானவனாய், கண் - (அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டாரை அங்கீகரிக்கும்) திருக்கண்ணும், கை - (அபயப்ரதமான) திருக்கையும், கால் - (ஆஶ்ரய ணீயமான) திருவடிகளும்,—தூய- அழுக்கற்ற, செய்ய - சிவந்து, மலர்கள் ஆ- (அலர்ந்த) பூக்களாகவும், சோதி - மந்தஸ்மிதோஜ்ஜ்வலமான, செம் - சிவந்த, வாய் - திருவதரம், முகிழது ஆ - முகுளமாகவும், சாயல் - ஒளியையுடைத்தாய், சாமம் - ஶ்யாமளமான, திருமேனி - திருமேனி, தண் - குளிர்ந்த, பாசடை ஆ - பச்சிலைச்செறிவாகவும், ("உத்தப்தஜலஜதடாகமிவ" என்கிறபடியே), தாமரை - (அலர்ந்த) தாமரைப்பூக்களை யுடைத்தாய், நீள் - பெரியதாய், வாசம் - பரிமளோத்கரமான, தடம்போல் - தடாகம் (நடக்குமாபோலே), வருவானே - வருமவனே! ஒருநாள் - ஒருநாள், காண - காணும் படியாக, வாராய் - வந்தருளவேணும்.

இ—முதற்பாட்டில், என்விடாயெல்லாம் கெடும்படி, தாமரைத்தடாகம் போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[மாயக்கூத்தா] - ஆஶ்சர்யங்களையும் மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையும் உடைய வனே! இந்த்ரனிரப்புத் தலைக்கட்டுகைக்காக அன்றேபிறந்து அன்றேவளர்ந்து அன் றேயிரப்பிலே அதிகரிக்கையும், மஹாபலியஜ்ஞவாடத்தளவும் தர்ஶநீயமாம்படி நடந்துசென்று "மாவலி" என்றாற்போலே முக்யஜல்பிதங்கள் முதலான மநோ ஹாரி சேஷ்டிதங்களையு முடையவனே! நடந்துசென்ற நடை, வல்லாரடினாற் போலேயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [வாமனா] - இந்த்ரனுக்காகத் தன்னையிரப்பாள னாக்கினவன்கிடீர், தன்னைக்காண்கையே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிற என்னை இரப்பாள னாக்கினான்! [வினையேன் கண்ணா] - ஸ்ரீவாமநனாய் வந்தவதரித்தது இந்த்ரனுக்கானாற் போலே, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்தது தமக்காக என்றிருக்கிறார். அவதாராந்தரங்களிற் காட்டில்க்ருஷ்ணவதாரத்தில் அண்ணிமையாலே சொல்லுகிறார். ஸர்வஸாதாரணனுடைய அவதாரமாகையாலே, உணர்ந்தவர்களுக்கு "எனக்கு" என்னலாம்படியிருக்கையாலே சொல்லுகிறாரென்றுமாம். வினையேனென்கிறது - பல்லிலேபட்டுத் தெறித்தாற்போலே, அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டபடியாலே சொல்லுகிறார். [கண் கை கால் தூயசெய்யமலர் களா]-கிட்டினாரை முதலுறவுபண்ணும் கண், நோக்குக்குத்தோற்றவர்களை யணைக்கும் கை, ஸ்பர்ஶத்துக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகள், அங்கேகிடந்து தலையெடுத்தநு பவிக்கும் வடிவு கண்டபோதே விடாய்கெடும்படி நிர்மலமாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள பூக்க

ளாக. ஒருபொய்கை பரப்புமாறப் பூத்தாற்போலே, ஆச்ரயிக்குப் பூவேயாய்த் தோற்றுமித்தனையிறே. [சோதிச்செவ்வாய் முகிழதா]-தேஜோரூபமாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருவதரம் முகுளமாக. "உதாரநாஸஃ" என்கிற தத்வமாகையாலே, ஸ்மிதம் விகாஸோந்முகமான அளவாயிறேயிருப்பது. "ஸ்மிதோத்பாஸிதவத்ராஜ:" என்கிறபடியேயிறே, வந்து தோற்றும்போதிருப்பது. [சாயற்சாமத்திருமேனி தண்பாசடையா]-ஒளியையுடைத்தாய் ஶ்யாமமான திருமேனி குளிர்ந்த பச்சிலையாக. "ஶ்யாமோ ஷோடச வர்ஷ: ஶ்யாமளஸ்ஸீகாமக:" "அக்கமலத்திலைபோலும் திருமேனி" என்னக்கடவதிறே. [தாமரை நீள்வாசத் தடம்போல் வருவானே] - பரப்புமாறத் தாமரையலர்ந்திருப்பதாய், ஏகார்ணவத்தை ஒருதாமரைத்தடாகமாக்கினாற்போலே பரந்திருப்பதாய், அப்பரப்படங்கப் பரிமளம் நிரம்பியிருப்பதொரு தடாகம் நடந்து வருமாபோலேயாயிற்று, பரிமளம் முன்பேயலையெறிய வரும்போதிருப்பது. "ஸர்வகந்த:" என்னக்கடவதிறே. [வருவானே] - வரும் ஸ்வபாவனே! முன்பு தம்பக்கல் வரும்படியை யுபகாரஸ்ம்ருதியாலே சொல்லுகிறார். [ஒருநாள்] - "ஒருகால் நாக்குநினைக்க" என்பாரைப்போலே. [காண] - வந்தால் கொள்ளும் ப்ரயோஜநம் காணுமதுவே. ஒருதேஹவிஶேஷத்திலுண்டான ஸாக்ஷாத்கார தர்ஶநத்தையிறே ப்ரயோஜநமாகச் சொல்லிற்று. [வாராயே] - ஆற்றாமைமிக்காலும் தானேவந்து காட்டக்காணும் அது முறை. "தமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:", "ஸாக்ஷாத் ஸஹஸ்ரதேஜஸ:" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. என்விடாயெல்லாந்தீரும்படி, ஒருதாமரைத்தடாகம் போலே வந்து தோற்றியருளவேணு மேன்கிறார்.

[மாயக்கூத்தா] - ஆஶ்சர்யங்களையும் மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களையு முடையவனே! இந்த்ரனுடைய இரப்புத் தலைக்கட்டுகைக்காக அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே இரப்பிலே அதிகரிக்கையும், மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்தளவும் ஊர்மநீயமாம்படி நடந்து சென்று "மாவலி" என்றாற்போலே முக்யஜல்பிதங்கள் முதலான மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையு முடையவனே! நடந்துசென்றநடை, வல்லாராடினாற்போலே யிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [வாமனா] - இரந்தும் இரந்தவர்க்கீகையே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறவன்கிடீர், தன்னைக்காண்கையே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிற என்னை இரப்பாளனாக்கி இரங்காதிருக்கிறான். [வினையேன்கண்ணா] - ஸ்ரீவாமநனாய்வந்தவதரித்தது இந்த்ரனுக்கானாற்போலே, க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்தது தமக்காக என்றிருக்கிறார். அவதாராந்தரங்களிற்காட்டில் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில்அண்ணிமையாலே சொல்லுகிறார்.ஸர்வஸாதாரணனுடைய அவதாரமாகையாலே,உகந்தவர்களுக்கெல்லாம்"எனக்கு"

முதற்பாட்டு.—மாயக்கூத்தா இத்யாதி. "தாமரைநீள்வாசத்தடம்" இத்யாதியைப்பற்ற அவதாரிகை - என்விடாய் இத்யாதி.

வ்யதிகரண ஸமாஸமாக்கி அர்த்தம் - ஆஶ்சர்யங்களையும் இத்யாதி. ஆஶ்சர்யமெது? மநோஹாரிசேஷ்டிதங்கள் எது?என்ன - இந்த்ரனுடைய இத்யாதி. நடையை, "கூத்து" என்பானென்? என்ன - நடந்துசென்ற இத்யாதி. நடை உக்த்யாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். ஆர்த்தி ப்ரகரணத்திலே, "வாமனா" என்று ஸம்போதிக்கிறதுக்கு பாவம் - இரந்தும் இத்யாதி. எல்லார்க்கு மொவ்வாதோ? "வினையேன்கண்ணா" என்கிறதென்? என்ன - ஸ்ரீவாமநனாய் இத்யாதி. அவதாராந்தரங்களிருக்க, இவ்வவதாரத்தை "மதீயம்" என்பானென்? என்ன - அவதாராந்தரங்களில் இத்யாதி. அண்ணிமை - ஸாமீப்யம்."எல்லார்க்குமொவ்வாதோ" இத்யாதி ஶங்கைக்குப் பரிஹாரா

என்னலாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறு ரென்றுமாம். வினையேனென்கிறது - பல்லிலே பட்டுத் தெறித்தாற்போலே, அவதாரத்துக்குப் பிற்பட்டபடியாலே சொல்லுகிறார். [கண் கைகால்தூயசெய்யமலர்களா] - கிட்டினாரோடு முதலுறவுபண்ணும் கண், நோக்குக்குத் தோற்றவர்களை அணைக்கும் கை,ஸ்பர்ஶத்துக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகள்,—அங்கே கிடந்து தலையெடுத்து அநுபவிக்குமதாய்க் கண்டபோதே விடாய்தீரும்படி ஶ்யாமமான திருமேனிக்குப் பரபாகமான நிறத்தையுடைத்தான தாமரைப்பூவாக.[சோதிச்செவ்வாய் முகிழதா] - புகரையுடைத்தாய்ச் சிவந்திருக்கிற திருவதரமானது, அதில் முகுளமாக. †“அவாக்யநாதர:”(அவாக்யநாதரः)என்கிற தத்த்வமாகையாலே, காம்பீர்யாதிஶயத்தாலே, ஸ்மிதம் விகாஸோந்முகமான அளவாயிறேயிருப்பது ; ஆகையாலே - முகுளமென்கிறது. [சாயற்சாமத்திருமேனிதண்பாசடையா] - ஒளியையுடைத்தாய் ஶ்யாமமான திருமேனி, குளிர்ந்தபச்சிலையாக ; ‡“புருஷ: புண்டரீகாக்ஷ:” (புருஷः புண்டரீகாபः) “அக்கமலத்திலைபோலும்” என்கிறபடியே. [தாமரைநீள் வாசத்தடம் போல் வருவானே] - பரப்புமாறத் தாமரைமலர்ந்திருப்பதாய், ஏகார்ணவத்தை ஒரு தடாகமாக்கினாற்போலே பரந்திருப்பதாய், அப்பரப்படங்கப் பரிமளத்தாலே நிரம்பியிருப்பதொரு தடாகம் நடந்துவருமாபோலேயாயிற்று, பரிமளம் முன்பே அலையெறிய வரும்போதிருப்பது: §“ஸர்வகந்த:” (ஸர்வகந்தः) என்னக்கடவதிறே. [வருவானே] - வரும் ஸ்வபாவனே ! முன்பு தம்பக்கல் வரும்படியை உபகாரஸ்ம்ருதியாலே சொல்லுகிறார். [ஒருநாள்] - “ஒருகால் நாக்குநனைக்க” என்பாரைப்போலே. [காண] - வந்தால் கொள்ளும் ப்ரயோஜநம், காணும்இதுவே. ஒரு தேஶவிஶேஷத்திலும் ஸதாதர்ஶநத்திலேயிறே அந்வயம். அப்பேறுபெறும்படி. [வாராயே] - அத்தலையாலே வரக் காணவிருக்கு மவரிறே; []“தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்” (தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதேதநூம்ஸ்வாம்) என்கிறபடியே, தாம் கிட்டிக் காணுமது ஸ்வரூபவிரோதமென்றிருக்கிறார். (க)

ந்தரம்- ஸர்வஸாதாரணன் இத்யாதி. என் கண்ணா என்னவமைந்திருக்க, “வினையேன்” என்றதுக்கு பாவம் - வினையேனென்கிறது இத்யாதி. “கண், கை, கால்” என்கிற க்ரமத்துக்கு பாவம்- கிட்டினாரோடு இத்யாதி. “செய்ய” என்றதுக்கு பாவம் - அங்கேகிடந்து இத்யாதி. மலர் என்னாதே, “முகிழ்” என்றதுக்கு பாவம் - அவாக்யநாதர: இத்யாதி. சாய்-ஒளி. பாசு - பசுமை. அடை - இலை. திருமேனி பச்சிலைபோலேயிருக்குமோவென்ன, ப்ரமாணம் - புருஷ: இத்யாதி. ‘ப்ரஹ்மாதயோ மஹாத்மாநோ தேவா: ஸகாமஹர்ஷய: । புருஷ: புண்டரீகாக்ஷ: புருஷ: புண்டரீகாக்ஷ: க்ருஷ்ண ஏவ ஸநாதந:’’ அத்ர, புண்டரீகஶப்தேந - புண்டரீகபலாசா உச்யந்தே. வாசம் - பரிமளம். ‘ தாமரைநீள்” என்றதுக்கு அர்த்தம் - பரப்புமாற இத்யாதி. அந்த நீட்சியை உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார் - ஏகார்ணவத்தை இத்யாதி. அப்படி வாசமுண்டோவென்ன - ஸர்வகந்த இத்யாதி. இப்போது வாராதிருக்க, “வரும் ஸ்வபாவன்” என்கிறதென்னென்ன - முன்பு இத்யாதி. ஒரு நாள்போருமோவென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. அநுபவிக்க என்னாதே, “காண” என்றதுக்கு பாவம் - வந்தால் இத்யாதி. ஆனால் காண்கைபோருமோ, அநுபவிக்கவேண்டாவோவென்ன - ஒருதேசம் இத்யாதி. தாம் போகிறதுக்கென் ? என்ன - அத்தலையாலே இத்யாதி. அவன்காட்டக் காணவேணுமோவென்ன, ப்ரமாணம் - தஸ்யைஷ இத்யாதி. “காணவாராய்” என்றதுக்கு பாவாந்தரம் - தாம்கிட்டி இத்யாதி. (க)

---

† வாந்-3-14. ‡ வராஹபுராணம். §[] கட-2-23; முண்ட-3-2.

இரண்டாம் பாட்டு.

காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயுந்துவர்ந்து அடியேன்
நாணிநன்னாட்டலமந்தால் இரங்கிமொருநாள்நீயந்தோ!
காணவாராய்கருநாயிறுதிக்கும் கருமாமாணிக்க
நாள்நல்மலைபோல்சுடர்ச்சோதி முடிசேர்சென்னியம்மானே!

ஆ.—(காணவாராய்.) - காணவாராயென்றென்று கூப்பிட்டுக் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, நான் இப்பாடுபடச்செய்தேயும் நீ வாராதொழிந்தவாறே உன்னை நிர்க்ருணனென்று லோகத்தார் சொல்லுகிறாரென்று அடியேன் லஜ்ஜித்து, உன்னைக் காணப்பெற்று ஸம்ருத்தமான இந்நாட்டிலே நானொருவனும் காணப்பெறாதே கிடந்து அலமந்தால், என்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி, ஜாஜ்வல்யமான நீலாலக வந்ய வந்யோத்தமாங்கனாய், நீலஜீமூதநிர்மயதிவ்யரூபனாய், உதீயந்நீல மஹஸ்திமாலி விலஸிதமாய், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமாயிருப்பதொரு கருமாணிக்கமலை நடந்துவருமாபோலே காணவாராயென்கிறார்.

ஒ.— இரண்டாம்பாட்டில், என்விடாய்கெடும்படி அழகிய மயிர்முடியோடே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[நாணி] - இவனை நாட்டார் பழிசொல்லுகிறார்களென்று லஜ்ஜித்து. இவனையாசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே "என்செய்தேனானேன்?" என்று லஜ்ஜித்தென்றுமாம். [நன்னாடு] - விபரீதலக்ஷணை. விஷயாநுபவத்தாலே ஸுகிதமான தேசத்திலேயென்றுமாம். தம்மைப்போலே கூப்பிடக்காணாமையாலே, ஆத்மாநுமாநத்தாலே ஸுகிப்பார் ஸுகிப்பது எம்பெருமானைப் பெறறிறேயென்றுகொண்டு நன்னாடென்கிறாராகவுமாம். [அலமந்தால்] - தமோறினால். [கருநாயிறென்று தொடங்கி] - கறுத்திருந்துள்ள ஆதித்யன் உதியாநிற்பதுஞ்செய்து அபிநவமான யோக்யதையை யுடையதொரு மாணிக்கமலைபோலே அழகிய மயிர்முடியோடேகூடின சென்னியையுடைய பெரியோனே!

ப.—அநந்தரம், ஓர்மரீயமான மயிர்முடியையுடைய நீ, என்க்லேஸாந்தீரக் கண்டு அநுபவிக்கும்படி வந்தருளவேணுமென்கிறார்.

'கரு - கறுத்த, நாயிறு - ஆதித்யன், உதிக்கும் - உதித்துக்கிளம்பியிருப்பதாய், மா - மஹத்தான, கருமாணிக்கம் - நீலரத்நமாய், நாள் - செவ்வியழியாதபடி, நல் - ஓர்மரீயமான, மலைபோல் - பர்வதம்போலே, சுடர் - (பரப்புகிற) சுடரையுடைத்தான, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைய, முடி - மயிர்முடியோடே, சேர்-சேர்ந்த, சென்னி - உத்தமாங்கத்தையுடைய, அம்மானே - ஸ்வாமியானவனே! காண - (உன்வடிவழகைக்) காணும்படி, வாராய் - வரவேணும்', என்றென்று - என்று பலகாலும் பார்த்துக் கூப்பிட்டு, கண்ணும் — (பார்க்கிற) கண்ணும், வாயும் - (கூப்பிடுகிற) வாயும், துவர்ந்து - (பசையற) உலர்ந்து, நாணி-(நம்மபேக்ஷை எங்ஙனே ஃபலப்ராப்தைபாயிற்றென்று) லஜ்ஜித்து, நல் - ஸ்வாமிமதம்பெற்று உகந்திருக்கிற, நாடு-நாட்டிலே, அடியேன் - ஶேஷத்வம் நிரூபகமான நான், அலமந்தால் - (இப்படி) அலமந்தால், ஒருநாள் - ஒருநாள்,

இரங்கி - க்ருபைபண்ணி, நீ - (க்ஷணமும் பிரியவொண்ணாத அழகையுடைய) நீ, காண- காட்சியாகிற ப்ரயோஜநத்தைப் பெறும்படி, வாராய் - வருகிறிலை. அந்தோ - ஐயோ! ஆசைப்பட்டுக் கூப்பிட்டாலும் முகங்காட்டவரலாகாதோ?

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்விடாய்கெடும்படி அழகிய மயிர்முடியோடே வந்து தோன்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[காணவாராய் என்றென்று] - ஒருகால் அழைத்துவரக் காணவிட்டால், "நம்மாசையை ஆவிஷ்கரித்தோம், வந்தபோது வருகிறான்" என்றிருக்கிறாரல்லர்; நிரந்தரமாகக் கூப்பிடாநிற்பர். [கண்ணும்வாயும் துவர்ந்து] - எங்ஙனே வருமென்று அறியாமையாலே, திக்குக்கள்தோறும் பார்த்துக் கண் பசைபற வுலர்ந்தது. "கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்" என்கிறதசையும் கழிந்தது, கூப்பிட்டுநாவும் பசையறவுலர்ந்தது. [அடியேன் நாணி] - அத்தலையில் அவத்யம் நம்மதாம்படியான ஸம்பந்தத்தையுடைய நான் லஜ்ஜித்து. இவனைநாட்டார் என்சொல்லுகிறாரென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல்; ப்ரயோஜநார்த்தியாய்க்கூப்பிடுகையன்றிக்கே, முறையறிந்து காண்கைக்குக்கூப்பிட்டநமக்கு உதவினபடி யழகிதாயிருந்ததென்று லஜ்ஜித்தென்னுதல். [நன்னாடு] - * ஸுநந்தக்லேஸ ஸாஜநமாகையாலே விபரீதலக்ஷணையாதல்; விஷபாநஸவத்தாலே களித்துவர்த்திக்கிற தேசமென்னுதல்; தம்மைப்போலே கூப்பிடக் காணாமையாலே அவனைப்பெற்றிருக்கிறார்களென்னும் நினைவாலேயாதல். இது பிள்ளான் நிர்வாஹம். [அலமர்தால்] - தடுமாறினால். [இரங்கி] - உனக்கு அபேக்ஷையில்லாவிட்டால் பராநர்த்தத்துக்கிரங்க வேண்டாவோ? ருஷிகளுக்குள்ள ஆந்ருஸம்ஸ்யமுமில்லையோ? [ஒருநாள்] - பலநாள் வேணுமென்கிறேனோ? [நீ] - கண்டுகொண்டு நிற்கவேண்டும் வைலக்ஷண்யத்தையுடைய நீ. [அந்தோ]- உன்வைலக்ஷண்யம் அறியாதொழிந்தால், என்னார்த்தியும் அறியாதொழிவதே! [காணவாராய்] - ப்ரயோஜநார்த்தியாய் அழைக்கிறேனோ? [கருநாயிறுதிக்கும்] - கறுத்திருக்கிற ஆதித்யன் உதிக்கிற. [கருமாமாணிக்கநாள் நல்மலை போல்] - அவ்வாதித்யனுடைய உதயகிரி இருக்கிறபடி. நீலமாய்ப் பெருவிலையனான ரத்நபர்வதம்போலே. [நாள் நல்மலை] - "நாட்பூ" என்னுமாபோலே, தர்ஸநீயமான மலை. [சுடர்ச்சோதி முடி] - மிக்கபுகரையுடைய மயிர்முடி. 'கருநாயிறுதிக்கும்' - என்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே முடியென்று - மயிர்முடியாகிறது. [சேர்சென்னி] - அதுக்காஸ்ரயமான திருமேனி நீலரத்நபர்வதம் போலேயாயிற்றிருப்பது. [அம்மானே]- ஸர்வேஸ்வரனே! நித்யஸூரியாய்ப் போந்தஸம்ஸாரி முக்தனாய்ச்சென்றால், தாபஹரமாக அவனுக்குச்செய்வது திருக்குழலைப் பேணுமத்தனை. "கேஸவஃ க்லேஸநாஸநஃ"

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. என்விடாய் கெடும்படி அழகியமயிர்முடியுடனே வந்து தோற்றியருளவேணு மென்கிறார்.

[காணவாராயென்றென்று] - ஒருகால் "காணவாராய்" என்றால் வரக் காணவிட்டால், ஆறியிருக்கவல்லரன்றே; பின்னையும் "காணவாராய், காணவாராய்"

இரண்டாம்பாட்டு.—காணவாராய் இத்யாதி. "கருநாயிறுதிக்கும் - சுடர்ச்சோதிமுடி" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்த அவதாரிகை - என்விடாய் இத்யாதி.

திரியவும் "காணவாராய்" என்கிறதென்னென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. கண்ணும் வாயும் துவருகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - எங்ஙனேவரும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

என்பராயிற்று. [கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து] - எங்ஙனேவருமென்று அறியாமையாலே, திக்குக்கள்தோறும் பார்த்துக் கண்பசையறவுலர்ந்தது. "கண்ணநீர்கைகளாலிறைக்கும்" என்னும் தசையும் கழிந்தது. கூப்பிட்டு வாயும் பசையறவுலர்ந்தது. [அடியேன்நாணி]- அத்தலையில்அவத்யம் நம்மதாம்படியான ஸம்பந்தமுடைய நான் லஜ்ஜித்து. இவனை நாட்டார் என்சொல்லுகிறார்களென்று லஜ்ஜித்தேன்னுதல்; ப்ரயோஜநார்த்தியாய்க் கூப்பிடுகையன்றியே, முறையறிந்து காண்கைக்குக் கூப்பிட்ட நமக்குத் தன்படி அழகிதாயிருந்ததென்று லஜ்ஜித்தேன்னுதல். [நன்னாடு] - * அநந்தக்லேஶபாஜநமாகையாலே விபரீதலக்ஷணையாதல், விஷயாநுபவத்தாலே களித்துவர்த்திக்கும் தேசமென்னுதல். பிள்ளான், "எம்பெருமானைப்பெற்று அநுபவிக்கும் நாடுகாண்" என்னுமாம், "இல்லையாகில் கூப்பிடார்களோ?" என்று. [அலமந்தால்] - தடுமாறினால். [இரங்கி] - உனக்கு அபேக்ஷையில்லாவிட்டால் பரார்த்தத்துக்கு இரங்கவேண்டாவோ? ருஷிகளுக்குள்ள ஆந்ருஶம்ஸ்யமு மில்லையோ? [ஒருநாள்] - பலநாள் வேணுமென்கிறேனோ? [நீ] - கண்டுகொண்டு நிற்கவேண்டும்படி வைலக்ஷண்யத்தையுடைய நீ. [அந்தோ] - உன் வைலக்ஷண்யம் அறியாதொழிந்தால், எனார்த்தியும் அறியாதொழிவதே! [காணவாராய்] - ப்ரயோஜநார்த்தியாய அழைக்கிறேனோ. [கருநாயிறுதிக்கும] - கறுத்திருக்கிற ஆதித்யனுதிக்கிற. [கருமாமாணிக்கநாள்நல்மலைபோல] - அவ்வாதித்யனுதிக்கிற உதயகிரி இருக்கிறபடி. நீலமாய்ப் பெருவிலையருன ரத்நபர்வதம்போலே. [நாள்நல்மலை] - "நாட்பூ" என்னுமாபோலே, அபிநவமாய் தர்ஶநீயமான மலை. "கருமாமாணிக்கம் - நன்மலைமேல் - கருநாயிறுதிக்கும் - பொழுது - போல் - முடிசோசென்னியம்மான்" என்றுகூட்டுவது. நாள் - பொழுது. [சுடர்ச்சோதிமுடி] - மிக்க புகரையுடைய மயிர்முடி. 'கருநாயிறுதிக்கும்' - என்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே, முடியென்று - மயிர்முடியாகிறது. [சேர்

இத்தால் பாவம் - கண்ணநீர் இத்யாதி. கூப்பிட்டு இத்யாதிவாக்யம் எங்ஙனேவரும் இத்யாதி வாக்யத்தோடேகூட்டு. "நாணி" என்றதின் †முந்தின அர்த்தாநுகுணமாக "அடியேன்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - அத்தலையிலவத்யம் இத்யாதி. "அடியேன்" என்றதுக்கும் "நாணி" என்றதுக்கும் அர்த்தாந்தரம் - ப்ரயோஜநார்த்தியாய் இத்யாதி. ஆக, லஜ்ஜாஹேது இரண்டு. "நன்னாடு" என்றதுக்கு முன்தர்த்தம் - அநந்தக்லேஶ இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. இரண்டாமர்த்தம் - ஸம்ஸாரிகளபிப்ராயத்தாலே. விஷயாநுபவத்தாலே - ஶப்தாதிவிஷயாநுபவத்தாலே. அது எப்படியென்ன-இல்லையாகில் இத்யாதி. "அலமந்தால் - தடுமாறினால்இரங்கி" என்றதுக்கு பாவம்- உனக்கு இத்யாதி.பரார்த்தத்துக்கு இரங்கினவர்களுண்டோவென்ன-ருஷிகளுக்கு இத்யாதி.ருஷிகளுக்குள்ள என்றது - பிராட்டிக்கு இரங்கின வால்மீகியைக்கடாக்ஷித்து. "நீ" என்றதுக்கு - "காணவாராய்" என்றதுக்கு அநுகுணமாக அர்த்தம் - கண்டுகொண்டு இத்யாதி. "அந்தோ" என்றதுக்கு தாத்பர்யம் - உன்வைலக்ஷண்யம் இத்யாதி. "கருமாமாணிக்கமலை" என்று வர்ணிக்கிறதுக்கு பாவம் - அவ்வாதித்யன் இத்யாதி. நாட்பூ - அப்போதலர்ந்தபூ. அர்த்தாந்தரம் - கருமாமாணிக்கம் இத்யாதி- முந்தின அர்த்தத்துக்கு, நாளென்று - முழுச்சொல்லாய், அதுக்கர்த்தம் - அபிநவமாய், அத ஏவ தர்ஶநீயமானமலையென்றபடி. கருமாமாணிக்கநாள்நல்மலையில் - கருநாயிறுதிக்குமாபோலேயிருக்கிற - முடிசேர்சென்னியம்மானென்றபடி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, "நாள், நல்" என்று பிரித்து, நாளென்று - பொழுதாய், "கருமாமாணிக்கம் - நன்மலைமேல் கருநாயிறுதிக்கும் - பொழுது - போல் - முடிசேர்சென்னியம்மான்" என்று அந்வயிப்பது. "முடி" என்றால் - மயிர்முடியனைக்கு நியாமகமேதென்ன- கருநாயிறு இத்யாதி. மயிர்முடிக்கு ஆஶ்ரயம் - உத்தமாங்கமாய், அது திருமேனியிலேகதேசமாகையாலே - அதுக்காஶ்ரயமானதிருமேனி என்கிறாராதல்,

† இங்கே அரும்பதவாக்யம் அந்வயிக்கவில்லை.

சென்னி] - அதுக்குஆஶ்ரயமான திருமேனி ரத்நபர்வதம்போலேயாயிற்றிருப்பது. [அம் மானே] - ஸர்வேஶ்வரனே! ஸம்ஸாரி முக்தனுய்ச்சென்றால், தாபஹரமாக அவனுக்குச் செய்வது திருக்குழலைப்பேணுமத்தனை. "கேஶவ: க்லேஶ நாஶந:"(கேஶவ:க்லேஶ நாஶந:) என்றிறே இருப்பது. (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

முடிசேர்சென்னியம்மா!நின்மோய்பூந்தாமத்தண்துழாய்
கடிசேர்கண்ணிப்பெருமானே! என்றென்றேங்கியழுதக்கால்
படிசேர்மகரக்குழைகளும் பவளவாயும்நால்தோளும்
துடிசேரிடையுமமைந்தது ஓர்தூநீர்முகில்போல்தோன்றாயே.

ஆ.—(முடிசேர்.) - நிரதிஶயபரிமள துலஸீலஸிததரமான அலகபாரத்தை யுடையவனேயென்றென்று ஏங்கி அழுதக்கால், கர்ணபாஶ ஸுஸம்ஶ்லிஷ்ட மகர குண்டல வித்ருமஸத்ருஶாதர சதுர்பாஹு தநுதர மத்யஶோபிதமாய், விமலஸலில பரிபூர்ணமாயிருப்பதொரு பயோதம்போலே வந்து தோன்றுகிறிலை என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், என்னுடைய மூர்த்திதிரும்படி விலக்ஷணமாய் ஶ்ரம ஹரமான தூநீர்முகில்போலே வந்துதோற்றியருள வேணுமென்கிறார்.

[முடியென்று தொடங்கி] - ஸர்வைஶ்வர்யஸூசகமான திருவபிஷேகத் தோடேகூடின சென்னியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனே! உனக்குத்தகுதியாய் மிகவும் அழ கியதாய் ஒளியையுடைத்தாய் ஶ்ரமஹரமாய்ப் பரிமளம் மிகாநின்றுள்ள திருத்துழாய் மாலையையுடைய பெரியோனே என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு பொருமி யழுதால். [படிசேர் மகரக்குழையென்று மேலுக்கு] - படிபாய்ச் சேர்ந்திருந்துள்ள மகரக்குழைகளும் பவளம்போலேயிருக்கிற வாயும் நாலுதோளும் துடியையொத்திருந் துள்ள இடையையுமுடைத்தாய்க்கொண்டு சமைந்து தெளிந்த நீரை முகக்கையாலே நல்லநிறத்தையுடைய மேகம்போலே வந்துதோன்றவேணும். படியாவது - திரு வுடம்பென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரணவபவஶோஷையையுடைய காளமேகம்போலே உன்னுடைய ஔதார்யம் ப்ரகாஶிக்கும்படி வந்துதோற்றவேணுமென்கிறார்.

முடி-(உபஸிலக்ஷிதநாதத்வத்தால்வந்த ஆயிராஜ்யத்துக்கு ஸூசகமான) திரு வபிஷேகத்தோடு, சேர் - பொருந்தின, சென்னி - திருமுடியையுடைய, அம்மா -

"சென்னி" என்று - விக்ரஹத்துக்கும்உபலக்ஷணமாதல். மயிர்முடியைச்சொன்னதுக்கு பாவம் - ஸம்ஸாரி இத்யாதி. அப்படி தாபஹரமோவென்ன, ப்ரமாணம் - கேஶவ: இத்யாதி. "நரகே பச்யமாநஸ்து யமேந பரிபாஷித: । கிம் த்வயா நார்ச்சிதோ தேவ: கேஶவ: க்லேஶநாஶந:" "கருமாமாணிக்கம் - நன்மலைமேல் கருநாயிறுதிக்கும் .நான் - போலேயிருக்கிற சுடர்ச் சோதி முடிசேர்சென்னியம்மானே - காணவாராயென்றென்று" என்று தொடங்கி, 'நீ அந்தோ! காணவாராய்' இத்யந்வய: (உ)

ஸ்வாமியானவனாய், நின் - உனக்கு அஸாதாரணமாய், மொய் - செறிந்து, பூ - தர்ச நீயமாய், தாமம் - ஒளியையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாயாகிற, கடி சேர் - பரிமளோத்தரமான, கண்ணி - மாலையையுடைய, பெருமானே - ஸர்வாதிக னானவனே! என்றென்று - என்றென்று, ஏங்கி - பொருமி, அழுதக்கால் - அழுதால், படி - வடிவுக்கு, சேர் - சேர்ந்த, மகரக்குழைகளும் - திருமகரக்குழைகளும், பவளம் - பவளம்போன்ற, வாயும் - திருவதரமும், நால் - நாலு, தோளும் - திருத்தோளும், துடி சேர் - துடிபோலேயிருக்கிற, இடையும் - இடையுமுடைத்தாம்படி, அமைந்தது - சமைந்த, தூ - நிர்மலமான, நீர் - நீர்மையாலே பூர்ணமாய், ஓர் - அத்விதீயமாயி ருப்பதொரு, முகில்போல் - மேகம்போலே (உன்னுடைய உபகாரகத்வம் ப்ரகாசிக்கும் படி), தோன்றாய் - தோன்றவேணும்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், தெளிந்தநீரைப் பருகின காளமேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவோடே என்னார்த்தி தீரவந்து தோன்றவேணுமென்கிறார்.

[முடிசேர் சென்னியம்மா] - ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தோடே சேர்ந்தசென்னியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! [நின்மொய் பூந்தாமத்தண் துழாய்] - தகுதி யாய்ச் செறியத்தொடுக்கப்பட்டு மநோஹரமாய் ஒளியையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமாய், நாட்செல்லநாட்செல்லப் பரிமளம் மிக்குச்செல்லுகிற திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! [என்றென்று] - ஒருகால் சொல்லி யாறியிருந்தேனாய்த்தான் தாழ்க் கிறதோ? [ஏங்கியழுதக்கால்] - பொருமியழுதக்கால்: என்னுடைய அழுகைக்குரலில் தளர்த்தியைக்கேட்டால் கடுகவந்துகொடு நிற்கவேண்டாவோ? [படிசேர் மகரக் குழைகளும்] - ஸ்வஸ்தவமாய்க்கொண்டு சேர்ந்தவென்னுதல்; படியென்று - திருமேனியாய், அதுக்குச் சேர்ந்தவென்னுதல். "படிகண்டறிதியே" என்னக்கடவதிறே. [பவள வாயும்] - வக்த்ரமெல்லாம் தோற்றும் திருவதரமும், அணைக்கைக்கு கல்பகதரு பணைத் தாற்போலே நாலுதோள்களும், துடிபோலேயிருந்த இடையுமாய்க்கொண்டு சமைந்த தொரு முகில்போலேயாயிற்று வடிவிருப்பது. இவ்விஸேஷணங்கள் கேவலம் முகி லுக்கில்லாமையாலே அபூதோபமை. [தூநீர்முகில்] - தெளிந்தநீரை முகந்த முகில். ஆசவாயில்தண்ணளியெல்லாம் வடிவழகிலே காணலாம்படி வந்துதோற்றவேணும்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. தெளிந்தநீரைப்பருகின காளமேகம்போலே ஸ்ரம ஹரமான வடிவோடே என்னார்த்தி தீரவந்து தோற்றவேணுமென்கிறார்.

[முடிசேர்சென்னியம்மா] - ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம் சேர்ந்த சென்னியையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே! [நின்மொய்பூந்தாமத்தண்துழாய்] - தகுதியாய்ச் செறியத் தொடுக்கப்பட்டு மநோஹரமாய் ஒளியையுடைத்தாய் ஸ்ரமஹரமாய், நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமளம் மிக்குச்செல்லுகிற திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேஸ்வரனே. [என்றென்று] - ஒருகால்சொல்லி ஆறியிருக்கிறேனாய்த்தான் ஆறியிருக்கிறாயோ? [ஏங்கி யழுதக்கால்] - பொருமி அழுதக்கால். என்னழுகைக்குரலில் தளர்த்தியைக்கேட்டால்

மூன்றாம்பாட்டு.—முடிசேர் இத்யாதி. "தூநீர்முகில்போல்தோன்றாயே" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தெளிந்தநீரை இத்யாதி.

"முடிசேர்" என்று விஸேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஆதிராஜ்ய இத்யாதி. நின் - உனக்குத் தகுதியாய். தாமம் - ஒளி. "சேர்" என்கிற வர்த்தமானார்த்தம் - நாட்செல்ல இத்யாதி, இத்தால்

சடக்கெனவந்து கொடுநிற்கவேண்டாவோ? [படிசேர்மகரக்குழைகளும்] - படியாய்ச் சேர்ந்தவென்னுதல், படியிலேசேர்ந்தவென்னுதல்: ஸ்வபாவமாய்க்கொண்டு சேர்ந்த வென்னுதல், திருமேனியிலேசேர்ந்த வென்னுதல். "படிகண்டறிதியே" என்னக் கடவதிறே. [பவளவாயும்] - ஸந்த்யமெல்லாந்தோற்றும் திருப்பவளமும். [நால்தோளும்] - அணைக்கைக்குக் கல்பகதருபணைத்தாற்போலே நாலுதோளும். [துடி இத்யாதி] - துடி போலேயிருந்த இடையுமாய்க்கொண்டு சமைந்ததொரு முகில்போலேயாயிற்று வடிவிருப்பது. இவ்விஶேஷணங்கள் கேவலம் முகிலுக்கு இல்லாமையாலே அபூதோபமை. [தூநீர்முகில்] - தெளிந்தநீரைமுகந்த முகில். அகவாயில்தண்ணளியெல்லாம் வடிவிலே காணலாம்படி வந்துதோற்றவேணும். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

தூநீர்முகில்போல்தோன்றும்நின்சுடர்கொள்வடிவுங்கனிவாயும்
தேநீர்கமலக்கண்களும் வந்தென்சிந்தைநிறைந்தவா!
மாநீர்வெள்ளிமலைதன்மேல் வண்கார்நீலமுகில்போலத்
தூநீர்க்கடலுள்துயில்வானே! எந்தாய்! சொல்லமாட்டேனே.

ஆ.—(தூநீர்.) - விமலஸலில பரிபூர்ணமாயிருப்பதொரு பயோதம்போலே யிருந்த உன்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான திருவடிவும், கனிவாயும், மகரந்தநிர்ஹரமாய் கம்பீராம்ஹஸ்ஸமுத்பூதமாய் - ஸம்ருத்தநாளமாய் - ரவிகரவிகஸிதமான புண்டரீக தளம்போலேயிருந்த திருக்கண்களும், நபநகோசரமன்றியே வந்து என்சிந்தைநிறைந்து வ்யஸநகரமாகிறபடி சொல்லநிலமல்லவென்கிறார்.

ஒ. - நாலாம்பாட்டில், உன்னுடைய அழகுவந்து என்ஹ்ருதயத்தில் நிறைந்து நலிகிறபடி என்னால் சொல்லி முடிகிறதில்லையென்று எம்பெருமானை நோக்கி விஜ்ஞாபிக்கிறார்.

[தேநீரென்று தொடங்கி] - தேனாகிற நீரையுடைய செவ்வித்தாமரைப் பூப்போலேயிருக்கிற கண்களும் என்ஹ்ருதயத்திலே பூர்ணமாய் நலிகிறபடி. தேனின் நீர்மையையுடைய வென்றுமாம். [மாநீர்வெள்ளிமலையென்று மேலுக்கு] - நீர் வெள்ளத்திலே வெள்ளிமலையின்மேலே அழகிதாய்க் கறுத்துக் கிடந்ததொரு மேகம்போலே ஶுத்தஜலமான கடலிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளும் என்ஸ்வாமீ!

ஹாவம் - என்னழகை இத்யாதி. உக்தார்த்தத்வயவிவரணம் - ஸ்வபாவமாய் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "படி" என்றால் - திருமேனியைக்காட்டுமோவென்ன - படிகண்டு இத்யாதி. திருப்பவளத்தைச்சொல்லுகிறவதுக்குபாவம்-ஸந்த்யமெல்லாம் இத்யாதி, "நாற்றோள்" என்றதுக்குபாவம்-அணைக்கைக்கு இத்யாதி. "தூநீர்முகில்போல்தோன்றாய்" என்றதுக்குபாவம் - அகவாயில் இத்யாதி. துடி - வாத்யவிஶேஷம். முடிசேர்சென்னியம்மா! நின்மொய்பூந்தாமத்தண் - கடிசேர் - துழாய் - கண்ணிப்பெருமானே என்றுதொடங்கி அந்வயம். இங்கு த்ருஷ்டாந்தமில்லாமையாலே, "முடி" என்று - திருவபிஷேகம், (௩)

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதார்த்தமாக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற உன்வடிவழகு என்னெஞ்சிலே நிறைந்தபடி சொல்லமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

மா - பெரிய, நீர் - நீருக்குள்ளே (கிடக்கிறதொரு), வெள்ளிமலைதன்மேல் - வெள்ளிமலையின்மேலே, வண் - உதாரமான, கார் - கார்காலத்தில், நீலமுகில்போல - காளமேகம்போலே, தூ - வெளுத்த, நீர் - நீரையுடைய, கடலுள் - க்ஷீரார்ணவத்திலே, (ஓங்கின திருவரவணையின்மேலே), துயில்வான் - கண்வளர்ந்தருளுகிற, எந்தாய் - என் ஸ்வாமியானவனே! தூ - தெளிந்த, நீர் - நீராலேபூர்ணமான, முகில்போல் - மேகம் போலே, தோன்றும் - ப்ரகாஸியாநிற்கிற, நின் - உன்னுடைய, சுடர் - ஒளியை, கொள் - உடைத்தான, வடிவும் - வடிவும், கனி - பக்வபலம்போலேயிருக்கிற, வாயும் - திருவதரமும், தேன்நீர் - மதுஜலத்தையுடைய, கமலம் - கமலம்போலே (ஸ்ரமஹரமான), கண்களும் - திருக்கண்களும், வந்து - (இங்கே) வந்து, என் - என், சிந்தை - நெஞ்சு, நிறைந்தவா - நிறைந்தபடி, சொல்லமாட்டேன் - (பாசுரமிட்டுச்) சொல்லமாட்டுகிறிலேன். தேநீர்கமலம் - தேனை ஸ்வபாவமாகவுடைய கமலமென்றுமாம். வெள்ளிமலையென்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே திருவரவணை அத்யாஹார்யம். அன்றியே, ஸ்லாக்யமான நீர்மையையுடைய வெள்ளிமலையென்று - ஓங்கின க்ஷீரார்ணவத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், உன்னழகு வந்து என்மநஸ்ஸிலே நிறைந்து நலிகிற படியை என்னால் பேசிமுடிகிறதில்லையென்கிறார்.

[தூநீர்முகில்போல் தோன்றும்] - கண்டபோதே விடாய்கெடும்படியான வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயாயிற்றுத் தோன்றும்போது. [நின்சுடர் கொள்வடிவும்] - ஸுத்தஸத்த்வமாகையாலே நிரவதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்துக்கு, †உபசயஸ்வரூபமான மேகமோ த்ருஷ்டாந்தம்? [கனிவாயும்] - கண்டபோதே நுகரலாம் கனிபோலேயிருந்துள்ள வாயென்னுதல், கனிந்திருந்துள்ள வாயென்னுதல். [தேநீர் கமலக்கண்களும்] - தேனுகிற நீரையுடைத்தான தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிறகண்களும். இத்தால் செவ்வியை நினைக்கிறது. தேனினுடைய நீர்மையையுடைய கண்களென்றுமாம். அதாவது - கண்ணாலே பருகலாம்படியிருக்கை. [வந்தென் சிந்தை நிறைந்தவா] - வந்து என் ஹ்ருதயத்திலே நிறைந்தபடி - சொல்லமாட்டேனென்றந்வயம். இதர விஷயங்கள் அநுபவித்துவிட்டால் விஸ்மரிக்கலாயிருக்கும், இவ்விஷயம் அநுபவித்துப் போனாலும் நெஞ்சிலே யூற்றிருக்கும். [மாநீர் வெள்ளிமலைதன்மேல்] - மிக்க நீர் வெள்ளத்திலே ஒருவெள்ளிமலையின்மேலே. திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலேயென்கை. [வண்கார் நீலமுகில்போல] - உதாரமாய்க் கறுத்து நெய்த்திருப்பதொரு முகில் படிந்தாற்போலே. தார்ஷ்டாந்திகமான திருவநந்தாழ்வானையழைத்துக் கொள்ளுமித்தனை. [எந்தாய்] - கீழ்ச்சொன்ன வைலக்ஷண்யமில்லையானாலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியிருக்கிறபடி. [வந்தென்சிந்தை நிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேன்] - மநஸ்ஸில் ப்ரகாஸம் க்லேஸஹேதுவாகாநின்றது, இதுக்கொரு பாசுரம் அறிகிறிலேன். விரஹதஸையில் பூர்வாநுஸந்தானம் க்லேஸத்துக்கு உடலாமித்தனையிறே. தூநீர்க்கடலுள் துயில்வானேயென்று - “நெஞ்சுநிறையக் காணவேணும்” என்னும் அபேக்ஷையில்லாதார்க்கு முற்பாடனாய்வந்து சேர்ந்தபடி சொல்லுகிறது.

† உபசயாபசய என்ற பாடம் பொருந்தும்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. உன்னுடைய வடிவழகுவந்து என்மநஸ்ஸிலே நிறைந்து நலிகிறபடி என்றால் பேசிமுடிகிறதில்லையென்கிறார்.

[தூநீர்முகில்போல்தோன்றும்] - கண்டபோதே விடாய்கெடும்படியான வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயாயிற்றுத் தோன்றுவது. [நின்சுடர்கொள்வடிவும்]-சுத்தஸத்த்வ மயமாகையாலே நிரவயிகதேஜோரூபமான விக்ரஹத்துக்கு, அன்னலும் துன்னலுமாய்த் திரண்ட மேகத்தை ஒப்பாகச் சொல்லவொண்ணாதிறே. * ஒண்சுடர்க்கற்றையிறே. [கனிவாயும்] - கண்டபோதே நுகரலாம் கனிபோலேயிருக்கிற வாயும். [தேநீர்கமலக் கண்களும்] - தேனாகிற நீரையுடைத்தான தாமரைப்பூப்போலேயிருந்த கண்களும். இத்தால் - செவ்வியை நினைக்கிறது. தேனினுடைய நீர்மையையுடைய கண்களென்றுமாம். அதாவது - கண்ணாலே பருகலாயிருக்கை. [வந்தென் சிந்தைநிறைந்தவா] - வந்து என் சிந்தைநிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேனென்றந்வயம். இதரவிஷயங்கள்அநுபவித்துவிட்டால் விஸ்மரிக்கலாயிருக்கும்: இவ்விஷயம்அநுபவித்துப் பேராநின்றாலும் நெஞ்சிலேயூற்றிருக்கும். [மாநீர்வெள்ளிமலைதன்மேல்]-மிக்கநீர்வெள்ளத்தே ஒருவெள்ளிமலையின்மேலே. [வண்கார்நீலமுகில்போல] - உதாரமாய்க் கறுத்து நெய்த்திருப்பதோருமுகில் படிந்தாற்போலே யென்னுதல். உதாரமாய்க் கார்காலத்தில் முகில்படிந்தாற்போலே என்னுதல். [தூநீர்க்கடலுள்துயில்வானே] - சுத்தஜலத்திலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! வெள்ளிமலையென்கிற த்ருஷ்டாந்தபலத்தாலே தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் அழைத்துக்கொள்ளுமித்தனை. [எந்தாய்] - கீழ்ச்சொன்ன வைலக்ஷண்யமில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத ப்ராப்தியிருக்கிறபடி. [எந்தாய் - வந்தென்சிந்தைநிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேன்] - மநஸ்ஸில் ப்ரகாசமும் க்லேசஹேதுவாகாநின்றது, இதுக்கு ஒரு பாசுரம் அறிகிறிலேன். விரஹதசையில் குணாநுஸந்தாநம் க்லேசத்துக்கு உடலாமத்தனையிறே. தூநீர்க்கடலுள் துயில்வானென்று - "காணவேணும்" என்னும் அபேக்ஷையில்லாதார்க்கு முற்பாடனாய்வந்து சாய்ந்தபடி சொல்லுகிறது. (௪)

நாலாம்பாட்டு.—தூநீர் இத்யாதி. "சுடர்கொள்வடிவும் கனிவாயும் - கண்களும் - சிந்தை நிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேன்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - உன்னுடைய இத்யாதி.

"தூநீர்முகில்" என்றுவிசேஷித்ததுக்குபாவம் - கண்டபோதே இத்யாதி. 'முகில் போல்' என்று த்ருஷ்டாந்தம்சொன்னால், "வடிவும்" என்னாதே, "சுடர்கொள்" என்றுவிசேஷிக்கிறதென்னென்ன - சுத்தஸத்த்வ இத்யாதி. அன்னல் - புகை. துன்னல் - சிறுதிவலை. "நிரவதிகதேஜோரூபம்" என்றதுக்குப்ரமாணம் - ஒண்சுடர் இத்யாதி. "தேனீர்கமலக்கண்" என்கிறத்தால் பலிதம் - இத்தால் இத்யாதி. தேனாகிற நீரென்றபோது, செவ்வியைச் சொல்லுகிறது; தேனினுடைய ஸ்வபாவத்தையுடைய கண்ணென்றபோது, போக்யதையைச்சொல்லுகிறது. நிறைந்தவா - நிறைந்தப்ரகாரம். விஶ்லேஷதசையிலே "நிறைந்தவா" என்கிறதென்னென்ன - இதரவிஷயங்கள் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "கார், நீலம்" என்றதுக்குஅர்த்தம் - கறுத்துநெய்த்தது என்று. "கார்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - கார்காலத்தில் என்று. திருவநந்தாழ்வானுக்கு வாசகஶப்தமில்லையேயென்ன - வெள்ளிமலையென்கிற இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - மநஸ்ஸில் இத்யாதி. மநஸ்ஸிலே ப்ரகாசிக்கிறது க்லேசஹேதுவோவென்ன - விரஹதசையில் இத்யாதி. ஸமுத்ரஶாயித்வகதநப்ரயோஜநமௌதென்ன - தூநீர்க்கடலுள் இத்யாதி. மாநீர் வெள்ளி என்றுதொடங்கி, எந்தாய் - தூநீர்முகில்போல் என்றுதொடங்கி, நிறைந்தவா - சொல்லமாட்டேன் இத்யந்வய:. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சொல்லமாட்டேனடியேன் உன்துளங்குசோதித்திருப்பாதம்
எல்லையில்சீரிளநாயிறு இரண்டுபோலென்னுள்ளவா !
அல்லலென்னுமிருள்சேர்தற்கு உபாயமென்னே ? ஆழிசூழ்
மல்லஞாலமுழுதுண்ட மாநீர்க்கொண்டல்வண்ணனே !

ஆ.—(சொல்லமாட்டேன்)-ப்ரளயகால ஸகல ஸலில பரிபூர்ணமான மேகத்தின் நிறம்போலேயிருந்த திருநிறத்தையுடையவனே! உன்னுடைய நிரதிசயதீப்தியுக்தமான திருவடிகள், நிரதிசயதேஜோமயமாய் நிரவதிகஸௌந்தர்யநிதியாயிருப்ப திளநாயிறிரண்டுபோலே என்னுள்ளே விளங்குகிறபடி மறக்கவும் முடிகிறதில்லையென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், உன்னுடைய அழகு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே ப்ரகாசிதமாய் நின்று நலியாநின்றது; இது மறக்க விரகுசொல்ல வேணுமென்கிறார்.

[சொல்லமாட்டேனென்று தொடங்கி] - விளங்காநின்ற வொளியையுடைய திருவடிகள் எல்லையில்லா வொளியையுடைய இரண்டு ஆதித்யர்களைப்போலே என்னுள்ளே நின்று நலிகிறபடி நான் சொல்லமாட்டுகிறிலேன். [அல்லலென்று தொடங்கி] - அநர்த்தரூபமாகச் சொல்லுகிற அஜ்ஞாநம் வருகைக்கு உபாயமென்? சொல்லவல்லையே! கடல்சூழ்ந்த மஹாப்ருதிவியையெல்லாம் ப்ரளயத்தில் அந்தரப்படாமே திருவயிற்றிலேவைத்துப் பரிஹரித்தருளின பரமோதாரனே!

ப.—அநந்தரம், ஆபத்ஸகனான உன்திருவடிகள், பாலாதித்யர்கள்போலே என்னெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநின்றதுகள்; கிட்டி அநுபவிக்கப்பெறாமல் க்லேசியாதபடி மறக்க விரகேதோ? என்கிறார்.

ஆழி - ஸமுத்ரத்தாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, மல்லல் - பெரிய, ஞாலம் - ஜகத்தை, முழுது - எல்லாம், உண்ட-(ப்ரளயங்கொள்ளாமல்) வயிற்றிலேவைத்து, மா - நிரம்பின, நீர் - நீரையுடைத்தான, கொண்டல் - காளமேகம்போலேயிருக்கிற, வண்ணனே - வடிவையுடையனானவனே! அடியேன் - (உன் ஆபத்ஸகத்வத்துக்குத்தோற்று) அடிமைப்பட்ட நான், (என்னகவாயில் ப்ரகாசத்துக்கு), சொல்லமாட்டேன் - பாசுரமிட்டுச் சொல்லமாட்டுகிறிலேன்; உன் - உன்னுடைய, துளங்கு - விளங்குகிற, சோதி - தேஜஸ்ஸையுடைத்தான, திருப்பாதம் - திருவடிகளானவை, எல்லையில் - அளவிறந்த, சீர் - அழகையுடைய, இளநாயிறு - பாலாதித்யர்கள், இரண்டுபோல் - இருவரைப்போலே, என் - என், உள்ள ஆ - உள்ளேயாகாநின்றன; 'இப்படி ப்ரகாசியாநிற்க, (கண்டு கிட்டி அநுபவிக்கப் பெறாமல் க்லேசியாதபடி), அல்லல் - து:கஸ்வரூபம், என்னும் - என்னலாம்படியான, இருள் - (மறப்பாகிற) இருளை, சேர்தற்கு - கிட்டுகைக்கு, உபாயம் - வழி, என்னே-எது? (சொல்லவேணும்.) ஆநந்தமாக ப்ரகாசிக்கச் செய்தே, ஸாக்ஷாத் ஸம்ச்லேஷம் கிடையாதொழிவதில் மறக்கை உத்தேச்யமென்று கருத்து. பூர்வோத்தரங்களான பாட்டுக்கள் ஆர்த்திஸூசகமாகையாலே இதுக்கும் இதுவே பொருள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், உன்னுடைய அழகு என்னுடையஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் நின்று நலியாநின்றது: இது மறக்க ஒருவிரகு சொல்லவேணுமென்கிறார். மறக்கும்பரிஹாரம் என்னுடைய அஸக்தியாநமன்றோ? மறவீரென்ன; நீ * மயர்வறுக்கையாலே * துயரறுசுடரடி என்மநஸ்ஸிலே குடிபுகுந்து நலியாநின்றது; "மாமேகம்" என்று நீயே சொல்லவேணும்.

[சொல்லமாட்டேன்] - என்ஹ்ருதயத்திலே நின்று நலிகிறபடிக்குப் பாசுரமிடப்போகிறதில்லை. [அடியேன்] - ஸம்பந்தத்தாலே தவிரமாட்டுகிறிலேன். அதேதென்ன? [உன்துளங்கு இத்யாதி] - விளங்காநின்ற ஒளியையுடைய உன்திருவடிகள். [எல்லையில்சீர்] - அளவிறந்த அழகையுடைய பாலாதித்யர்கள் இருவரைப்போலே என்ஹ்ருதயத்திலேநின்று நலிகிறபடி. பாலாதித்யர்களென்கிறது - கண்ணாலேபருகலாம்படியிருக்கையாலும், வாயிக்கத்தொடங்கின இத்தனையென்று தோற்றுகையாலும். [இளநாயிறு] - என்னை வாயிக்க அது இளமை மிகுகிறது. என்னுள்ளவா - சொல்லமாட்டேன். [அல்லல் இத்யாதி] - உன்னைக்காட்டாமே அருமைப்படுத்தப் பார்த்தாயாகில், து:க்காத்மகமாகச் சொல்லுகிற அஜ்ஞாநமாகிற இருள்சேருகைக்கு உபாயமென்? சொல்லவல்லையே! அநர்த்தரூபமான விஸ்ம்ருதி தேட்டமாம்படியிறே, வடிவழகு ஹ்ருதயத்திலேநின்று நலிகிறபடி. ஏதேனுமாக் இவர்க்கு து:கநிவ்ருத்தியேயிப் போது வேண்டுவது. திருவடிகள் நெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநிற்க, அஜ்ஞாநம் வந்துசேருகைக்கு ப்ரஸங்கமின்றியேயிருக்க, அதனைஅபேக்ஷிக்கிறாரிறே. கடல்சூழ்ந்த மஹாப்ருதிவியையெல்லாம் ப்ரளயத்தில் அந்தரப்படாமே வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்த பரமோதாரனே! என்னுதல்; ஆழ்சூழ்மல்லை ஞாலமுழுதுண்ட மாநீரென்று - ஏகார்ணவமாய், அத்தைப்பருகின மேகம்போலேயிருந்துள்ள வடிவையுடையவனே! என்னுதல். மல்லைஞாலம் - மஹாப்ருதிவி.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. உன்னுடைய அழகு என் ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் நலியாநின்றது; இதுமறக்க ஒருவிரகு சொல்லவேணுமென்கிறார்.

[சொல்லமாட்டேன்] - என் ஹ்ருதயத்திலே நின்று நலிகிறபடிக்குப் பாசுரமிடப்போகிறதில்லை. [அடியேன்] - ஸம்பந்தத்தாலே தவிரமாட்டுகிறிலேன். [உன்துளங்கு இத்யாதி] - அதேதென்ன,-விளங்காநின்றுள்ள ஒளியையுடைய உன்திருவடிகள். [எல்லை இத்யாதி] - அளவிறந்த அழகையுடைய பாலாதித்யர்களிருவரைப்போலே என்ஹ்ருதயத்தே நின்று நலிகிறபடி. பாலாதித்யர்களேன்கிறது * கண்ணாலே பருகலாயிருக்கையாலும், பாதிக்கத்தோடங்கினவித்தனை என்றுதோற்றுகையாலும். [இளநாயிறு]- என்னை பாயிக்க பாயிக்க இளமை மிகுகிறபடி.(என்னுள்ளவா சொல்லமாட்டேன்.)

அஞ்சாம்பாட்டு.—சொல்லமாட்டேன் இத்யாதி. "உன்துளங்குசோதித்திருப்பாதம் - என்னுள்ளவா, அல்லலென்னுமிருள் * சேர்தற்குஉபாயமென்னே" என்றபதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை -உன்னுடைய இத்யாதி.

"இரண்டுபோலென்னுள்ளவா - சொல்லமாட்டேன்" என்றந்வயாநுகுணமாக அர்த்தம். என்ஹ்ருதயத்திலே இத்யாதி. ஆனால் விடுகிறதுக்கென்னென்ன - ஸம்பந்தத்தாலே இத்யாதி. அதேதேன்ன என்றது - மாட்டாதப்ரகாரமேதென்ன என்றபடி. சீர் - அழகு. "இளநாயிறு" என்றதுக்கு பாவம் - பாலாதித்யர்கள் இத்யாதி. பாவாந்தரம் - என்னைபாயிக்க இத்யாதி,

[அல்லல் இத்யாதி] - "உன்னைக்காட்டாதே அருமைப்படுத்தப்பார்த்தாயாகில், நாட்டார் 'தண்ணிது' என்கிற அஜ்ஞாநம்வருவதுஒருபாயம்ஏதோ?" என்றருளிச் செய்வர் பட்டர்; இப்போது மறந்து பிழைக்கலாமேன்னுமத்தாலே. "திருவடிகள் என்ஹ்ருதயத்திலே ப்ரகாசியாநிற்க, ஈஷ்வராத்மகமாம்அஜ்ஞாநம் வருகைக்கு உபாயமுண்டோ" என்னும் அம்மாள். உண்டாகில், உண்டுடுத்துத் திரியலாமே நாட்டாரோபாதி! [ஆழி இத்யாதி] - கடல்சூழ்ந்த மஹாப்ருதிவியையெல்லாம் ப்ரளயத்திலே நசியாமே வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த பரமோதாரனே! ஆழிசூழ்மல்லைஞாலம் முழுதுண்டமாநீரேன்று - ஏகார்ணவமாய், அத்தைப்பருகின மேகம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடையவன் என்னுதல். மல்லை ஞாலம் - மஹாப்ருதிவி. (ரு)

ஆரும் பாட்டு.

கோண்டல்வண்ணா! குடக்கூத்தா! வினையேன்கண்ணா! கண்ணா! என்
அண்டவாணா! என்றுஎன்னையாளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்
விண்தன்மேல்தான்மண்மேல்தான்விரிநீர்க்கடல்தான்மற்றுத்தான்
தோண்டனேனுன்கழல்காண ஒருநாள்வந்துதோன்றாயே.

ஆ—(கொண்டல்வண்ணா) - மேகஸ்யாமளனே, அசேஷ மநோஹாரி திவ்யசேஷ்டிதங்களையுடையவனே, வாக்யஹீநனை என்னுடையகண்ணா, கண்ணா என்று என்னை யடிமைகொண்டருளுகைக்காகக் கூப்பிட்டழைத்தக்கால், திருநாட்டில் நின்றுதல், பூமியிலுள்ள திருநகரிகளில் நின்றுதல், திருப்பாற்கடலில் நின்றுதல், ஒருதூணில்நின்றுதல், தொண்டனேனுன்கழல்காண ஒருநாள்வந்து தோன்றாயென்கிறார்.

ஒ.—ஆரும்பாட்டில், உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைநினைத்து, "காணவேணும்" என்று நோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிற நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படி எங்கேனுமோரிடத்திலேவந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[கொண்டல்வண்ணாகுடக்கூத்தா] - நிரதிசயஸௌந்தர்யத்தையும் மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுமுடையவனே! [வினையேன் கண்ணாகண்ணா] - எனக்கு த்ருஷ்டியான க்ருஷ்ணனே! [வினையேன்] - காணப்பெறாத இன்னாப்பாலே - வினை

"அல்லலென்னுமிருள்சேர்தற்குபாயமென்னே" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - உன்னைக்காட்டாதே இத்யாதி. "உபாயமேதோ" என்று அவனைக் கேட்கிறாரென்று பட்டர்நிர்வாஹம்; இப்பக்ஷத்தில், "அல்லல்" என்று - தன்மை. அஜ்ஞாநத்தை ப்ரார்த்திக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இத்யாதி. "என்னுள்ளவா" என்றத்தைக்கூட்டி, "அல்லல்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - திருவடிகள் இத்யாதி. உபாயமுண்டோ, இல்லையே என்று - †பிரிநிலையேகாரமாக அம்மாள் நிர்வாஹம்; இப்போது, "அல்லல்" என்று - து:கம். உண்டானாலோவென்ன - உண்டாகில் இத்யாதி. "முழுதுண்ட" என்றது - முந்தின அர்த்தத்தில், ஈஸ்வரனுக்கு விசேஷணம்; இரண்டாமர்த்தத்தில், மாநீர்க்கு விசேஷணம். ஆழிசூழ் என்றுதொடங்கி, கொண்டல்வண்ணனே - உன்துளக்குசோதி என்றுதொடங்கி, என்னுள்ளவா - அடியேன் - சொல்லமாட்டேன் - அல்லலென்னுமிருள்சேர்தற்கு உபாயமென்னே இத்யந்வய:. (ரு)

---

† எதிர்மறை என்று இருக்கலாம்.

யேன் என்கிறார். [என்னண்டவாணவென்று தொடங்கி] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக அண்டாயிபதியானவனே! என்று என்னையடிமை கொள்ளுகைக்காகக் கூப்பிட்டழைத்தக்கால். [தொண்டனேன்] - சபலனான நான்.

ப.—அநந்தரம், ஆகர்ஷகமான ஸௌந்தர்யசேஷ்டிதாதிகளிலேயகப்பட்டுக் கூப்பிட்டால் ஏதேனும் ஒருமுகத்தாலே வந்து தோன்றவேணுமென்கிறார்.

கொண்டல் - (ஸ்ரமஹரமான) காளமேகம்போன்ற, வண்ணா - வடிவையுடையவனே! (அவ்வழகேயன்றியே), குடக்கூத்தா - (மநோஹாரிசேஷ்டிதமான) குடக்கூத்தையுடையவனே! வினையேன் - (அத்தைக்கண்டு அநுபவிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடைய எனக்கு, கண்ணா - த்ருஷ்டிபூதனானவனே! கண்ணா - (ஆஸ்ரிதஸுலபனானகைக்காகக்) க்ருஷ்ணனானவனே! என்-எனக்கு ப்ராப்யபூதனானகைக்காக, அண்டவாணா-பரமபதநிர்வாஹகனாயிருக்கிறவனே! என்று — என்று (பலகாலும் உன்ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லி), என்னை - என்னை, ஆள - அடிமைகொள்ளுகைக்காக, கூப்பிட்டு-(என்னார்த்தி அதிசயத்தாலே) கூப்பிட்டு, அழைத்தக்கால் - அழைத்தக்கால், (காளமேகம்போலே); விண்தன்மேல்தான் - பரமபதத்தில் நின்றுதல், மண்மேல்தான் - (அவதாரங்களுக்கும் அர்ச்சைகளுக்கும் ஸ்தலமான) பூமியில்நின்றுதல், விரிநீர் கடல்தான் - (அவதாரகந்தமான) க்ஷீரார்ணவத்தில் நின்றுதல், மற்றுத்தான் - (அந்தராத்மாவாய் நிற்கிற) அகவாயில் நின்றுதல், தொண்டனேன் - அதிசபலனான நான், உன் - உன், கழல் - திருவடிகளை, காண - காணும்படியாக, ஒருநாள் - ஒருநாள், வந்து-வந்து, தோன்றாய் - தோன்றவேணும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நினைத்து, "காணவேணும்" என்று கூப்பிடுகிற நான் காணும்படி ஏதேனுமோரிடத்திலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[கொண்டல்வண்ணா] - கண்டபோதே விடாய்கெடும்படி ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே! [குடக்கூத்தா] - மநோஹரமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! [வினையேன் கண்ணாகண்ணா] - எனக்கு த்ருஷ்டியான க்ருஷ்ணனே! [வினையேன்] - கண்ணையிழந்திருக்கும் படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [என்னண்டவாணா என்று] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக அண்டாயிபதியானவனே! கல்யாணகுணபோகம் ஆஸ்ரிதார்த்தமாயிருக்கிறாப்போலே, விபூதியோகமும் தமக்காக வென்றிருக்கிறார். [என்னையாள] - ஒருப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காக அழைக்கிறேனோ? என்னை நித்யகைங்கர்யங் கொள்ளவேணுமென்றன்றோ அழைக்கிறது? [கூப்பிட்டழைத்தக்கால்] - க்ரமப்ராப்தியை ஸஹிக்கவல்லேனாய்த்தான் தாழ்க்கிறாயோ? என் ஆர்த்த த்வநி கேட்டால் "க்ரமத்திலே வருகிறோம்" என்று ஆறியிருக்கலாயிருந்ததோ? [விண்தன்மேல் தான்] - மாநீர்க்கொண்டல் வருமாகாசத்திலே தோற்றவேணும். [விண்தன்மேற்றான்]- பரமபதத்திலிருக்கிற இருப்போடே வந்து தோற்றவுமாம். [மண்மேற்றான்] - அவதரித்துவந்து தோற்றவுமாம். [விரிநீர்க் கடல்தான்] - க்ஷீராப்தியில் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியே வந்து தோற்றவுமாம். [மற்றுத்தான்] - தூணிலேவந்து தோற்றினாற்போலேயாதல் ஆனைக்கு உதவவந்து தோற்றினாற்போலேயாதல் தோற்றவுமாம். [தொண்டனேன்] - உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்திலே சபலனான நான். [உன்கழல்

காண] - எனக்கு ஜீவநமான திருவடிகளைக்காண. [ஒருநாள்வந்து தோன்றுயே] - "பல நாள் வேணும்" என்று நிர்வந்யிக்கிறேனே? என் ஸத்தையை நோக்குகைக்கு ஒரு நாள் வந்து தோற்றியருளவேணும்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நினைத்து "காண வேணும்" என்று கூப்பிடுகிற நான் காணும்படி எதேனுமோரிடத்திலேவந்து தோற்றி யருளவேணுமென்கிறுர்.

[கோண்டல்வண்ணு] - காணவே விடாயாறும்படியான வடிவை யுடைய யவனே! [குடக்கூத்தா] - மநோஹாரியான சேஷ்டிதத்தையுடையவனே! [வினையேன் கண்ணுகண்ணு] - எனக்கு த்ருஷ்டிபூதனுன க்ருஷ்ணனே' [வினையேன்] - கண்ணை யிழந்திருக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். [என்னண்டவாணுவேன்று] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக அண்டாதிபதியானவனே! கல்யாணகுணயோகம் ஆஸ்ரி தார்த்தமாய் இருக்குமாபோலே, விபூதியோகமும் தமக்காகவென்றிருக்கிறுர். [என்னை யாள] - ஒரு ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காக அழைக்கிறேனே? என்னை நித்யகைங்கர்யங் கோள்ளவேணுமென்றன்றே அழைக்கிறது ? [கூப்பிட்டழைத்தக்கால்] - க்ரமப்ராப்தி ஸஹிக்கவல்லேனுய்த்தான் தாழ்க்கிறுயோ? என் ஆர்த்தநாதங்கேட்டால் "க்ரமத்திலே வருகிறேும்" என்று ஆறியிருக்கலாயிருந்ததோ ? [விண்டன்மேல்தான்] - மாநீர்க்கோண் டல் ஸஞ்சரிக்கும் ஆகாசத்திலே தோற்றவுமமையும். [விண்தன்மேல்தான்] - பரமபதத் திலிருக்கிற இருப்போடேவந்து தோற்றவுமாம். [மண்மேல்தான்] - அவதரித்துத்தோற் றவுமாம். [விரிநீர்கடல்தான்] - க்ஷீராப்தியில் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியே வந்து தோற் றவுமாம். [மற்றுத்தான்] - தூணிலேவந்து தோற்றினுற்போலே யாதல், ஆனைக்குவந்து தோற்றினுற்போலே யாதல் தோற்றவுமாம். [தோண்டனேன்] - உன் திருவடிகளில் கைங்கர்யத்தில் சபலனுன நான். [உன்கழல்காண] - எனக்கு ஜீவநமான திருவடிக ளைக்காண. [ஒரு நாள் வந்து தோன்றுயே] "பலநாள்வேணும்" என்று நிர்ப்பந்திக்கிறே னே? என்ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஒருநாள் வந்து தோற்றியருளவேணும். (சு)

ஆறும்பாட்டு.—கோண்டல் இத்யாதி. "கொண்டல்வண்ணு" இத்யாதிகளையும், "வந்து தோன்ருய்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உன்னுடைய இத்யாதி.

"கொண்டல்வண்ணு" என்றதுக்கு ஹாவம் - காணவே இத்யாதி. வினைஎது ? என்ன- கண்ணை இத்யாதி. தம்மை விஷயீகரிக்கைக்காகவோ விபூதியோகமென்ன - கல்யாணகுண யோகம் இத்யாதி. "கூப்பிட்டழைத்தக்கால்" என்கிற புநருக்திக்குஹாவம் - க்ரமப்ராப்தி இத் யாதி. எதத்விவரணம் - என்ஆர்த்தநாதம் இத்யாதி. யத்வா, "அழைத்தக்கால்" என்றதுக்கும் "கூப்பிட்டு" என்றதுக்கும் க்ரமேண ஹாவத்வயம் - க்ரமப்ராப்தி இத்யாதி வாக்யத்வயமும் என்னுதல். அர்த்தாந்தரம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. ஒருநாளமையுமோவென்ன - என்ஸத்தை இத்யாதி. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

வந்துதோன்றுயன்றேல் உன்வைபந்தாயமலரடிக்கீழ்
முந்திவந்துயான்நிற்ப முகப்பேகூவிப்பணிகோள்ளாய்
செந்தண்கமலக்கண்கைகால் சிவந்தவாயோர்கருநாயிறு
அந்தமில்லாக்கதிர்பரப்பி அலர்ந்ததோக்குமம்மானே!

ஆ.—(வந்துதோன்றுய்.) — * ஆதாம்ர சீதள ஸரோருஹ ஸத்ருஸமான நயன பாணி வதனங்களையுடைத்தாய், நிரவதிக தீப்தியுக்தமாயிருப்பதொருகருநாயிறு போலேயிருந்த நீ வந்துதோன்றுய்; அன்றேல், * அநாலோசித விசேஷாசேஷ லோகஸரண்யமாய், * லோகவிக்ராந்தமா யிருந்த உன் திருவடிமலர்களின்கீழே, உன் திருவுள்ளத்தி லபேக்ஷிதமான கைங்கர்யத்தை நீ அருளிச்செய்வதற்கு முன்பே அறிந்து செய்யக்கடவனுய்ச் சமைந்துநிற்க முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாயென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்கேவந்து தோன்றியருளுதல், வாராமைக்குக் கண்ணழிவுண்டாகில் என்னை அங்கேயழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்யவேணு மென்கிறார்.

[வையந்தாய மலரடிக்கீழ் முந்திவந்துயான்நிற்ப] - ஒருவரையும் இழக்கக்கட வதன்றிக்கே நிரதிஸயபோக்யமாய் லோகத்தையெல்லாம் அளந்த உன்னுடைய திரு வடிக்கீழே முற்கோலிவந்து நிற்கும்படி.

ப.—அநந்தரம், அஸேஷஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபாவனுய், அதிரமணீயமான ஸௌந்தர்யத்தையுடையையாயிருக்கிற நீ, என்முன்னே வந்து தோன்றுதல், உன் முன்னே யழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்யவேணு மென்கிறார்.

செம் - சிவந்து, தண் - குளிர்ந்த, கமலம் - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையும், கை - கையையும், கால் - காலையும், சிவந்த - சிவந்த, வாய் - வாயையு முடைத்தாயிருப்பது, ஓர் - ஒரு, கருநாயிறு - நீலநிறமான நாயிறுனது, (ஆயிரமென் கிற அளவன்றியே), அந்தம் - முடிவு, இல்லா - இல்லாத, கதிர் - கதிரை, பரப்பி - பரப்பி, அலர்ந்ததொக்கும் - விஸ்தீர்ணமானுற்போலே யிருக்கிற, அம்மானே - (வடி வழகையுடைய) ஸ்வாமியே! வந்து - (அவ்வழகோடே) வந்து, தோன்றுய் - தோன்ற வேணும்; அன்றேல் - அந்தநினைவன்றுகில், வையம் - ஸகலஜகத்தையும், தாய -(வரை யாமல்) ஸம்ஸ்லேஷித்த, மலர் - (விகஸிதமான) தாமரைபோலே யிருக்கிற, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின்கீழே, முந்தி - முற்பாடனுய்க்கொண்டு, யான் - நான், வந்து - வந்து, நிற்ப - (தரித்து) நிற்கும்படியாக, உன் - உன், முகப்பே - திருமுன்பே, கூவி - அழைத்து, பணி - அடிமை, கொள்ளாய் - கொண்டருளவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்கேவந்து தோற்றியருளுதல், அதுக்குக் கண் ணழிவுண்டாகில் என்னையங்கேயழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[வந்துதோன்றுய்] - நானிருந்தவிடத்திலே உன்னைக்கொண்டுவந்து காட்டி யருளாய்! [அன்றேல்] - என்ஆர்த்தியைப்பார்த்து உன்க்ருபையாலே வந்து முகங்

காட்டவேணும். அதுசெய்யப் பார்த்திலையாகில்; உன்பூர்த்தியையும் என்சிறுமையையும் பார்த்து வந்துமுகங்காட்டிற்றிலையாகில் என்றுமாம். [உன் வையம் தாயமலரடிக்கீழ்] - வஸிஷ்ட்டசண்டாள விபாகம்பாராத திருவடிகள். [மலரடிக்கீழ்] - ஒருசெவ்விப்பூவைக் கொண்டாயிற்றுக் காடுமோடையும் அளந்தது. [மலரடிக்கீழ் முந்திவந்து யான்நிற்ப] - நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளின்கீழே முற்பாடனாய்வந்து நிற்கும்படியாக. [முகப்பேகூவிப் பணிகொள்ளாய்] - "க்ரியதாமிதிமாம்வத" என்று கண்முகப்பே யடிமை கொண்டருளவேணும். குணஜ்ஞானத்தாலே தரித்திருக்கும் ஸாதாரணன் ப்ரக்ருதியல்லேன்; "ஐயாந்த்ஸ்யாவிவோத்யதா" என்னும்இளையபெருமாள் ப்ரக்ருதியான என்னை அடிமைகொண்டருளவேணும். [செந்தண் இத்யாதி] - சிவந்து குளிர்ந்த தாமரைபோலே கண்ணையும் கையையும் காலையுமுடையனாய், சிவந்தவாயையும் உடையனாய், நீலமான நிறத்தையுமுடையனாயிருப்பானொரு ஆதித்யன், "ஸஹஸ்ராம்" என்று ஒருஸங்க்யையின்றிக்கே யளவிறந்த கிரணங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு விகஸிதனானாற்போலே வந்துதோன்றவேணும். [அம்மானே] - உன்மேன்மையைப் பார்த்து அங்கேயழைத்து அடிமைகொள்ளுதல், உன்னுடைமை நசியாமைக்கு த்வரையுண்டாகில் உனக்கு வந்தடிமைகொள்ளுதல் செய்தருளவேணும்.

ஈடு.—ஏழாம் பாட்டு. இங்கேவந்து தோற்றியருளுதல், அது திருவுள்ளமல்லவாகில் அங்கேயழைத்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[வந்துதோன்றாய்] - என் கண்வட்டத்திலே வந்து தோன்றவேணும். தந்தைகாலில் விலங்கற வந்துதோன்றிய தோன்றலையிறே. வந்து தோன்றாயென்கிறது. [அன்றேல்] - என்னார்த்தியைப்பார்த்து உன்னுடைய க்ருபையாலே வந்து முகங்காட்டப் பார்த்திலையாகில். உன்பூர்த்தியையும் என் சிறுமையையும் பார்த்து முகங்காட்டப் பார்த்திலையாகிலென்றுமாம். [உன்வையந்தாயமலரடி]-வஸிஷ்ட்டசண்டாளவிபாகம் பாராத திருவடிகள். [மலரடி] - ஒரு செவ்விப்பூவைக்கோண்டாயிற்றுக் காடுமோடையு மளந்தது. [மலரடிக்கீழ் முந்திவந்துயான்நிற்ப] - நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளின்கீழே முற்பாடனாய் வந்து நிற்கும்படியாக. [முகப்பே] - கண்வட்டத்திலே. [கூவிப்பணிகோள்ளாய்] - சோற்றையிட்டுப் பணிகோள்ளாய். "க்ரியதாமிதிமாம்வத" (க்ரியதாமிதிமாம்வத) என்று கண்முகப்பே அடிமைகோண்டருளவேணும். குணஜ்ஞானத்தாலே

ஏழாம்பாட்டு.—வந்துதோன்றாய் இத்யாதி. "வந்துதோன்றாயன்றேல் - உன் - முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாய்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இங்கே இத்யாதி.

தோன்றாய் - தோன்றவேணும். "வந்துதோன்றாய்" என்கைக்கு முன்பு ஆர்க்குவந்து தோன்றினானென்ன - தந்தைகாலில் இத்யாதி. திருமொழி. தோன்றல்-முதலி: ப்ரயோகமென்றபடி. "அன்றேல்" என்றதுக்கு பாவத்வயம் - என்னார்த்தியை இத்யாதி வாக்யத்வயம். "வையம்" என்ற அசேதந ஸமாதிக்கு பாவம் - வஸிஷ்ட்ட இத்யாதி. முற்பாடனாயென்றது - "ஸஹஸம் ஸலக்ஷ்மணமிஷ்யாமி" என்று முற்பாடனாயென்றபடி. "கூவி" என்றதுக்கு பாவம் - சோற்றை இத்யாதி. கீழ் - மிடற்றோசை போக்யமாகையாலே "கூவிப்பணிகொள்ளவேணும்" என்றருளிச்செய்து, ப்ராப்தமாகையாலும் கூவிப்பணிகொள்ளவேணுமென்று பாவாந்தரம் - க்ரியதாம் இத்யாதி. "பணிகொள்ளாய்" என்று நிர்ப்பந்திக்கிறதென்? குணஜ்ஞானத்தாலே தரித்திருக்கவொண்ணாதோவென்ன - குணஜ்ஞாந இத்யாதி. இளையபெருமாள்ப்ராக்ருதியானபடி எப்படி? என்ன-

தரித்திருக்கும் ஸ்ரீஹரதாழ்வான் ப்ரக்ருதி யல்லேன்; "ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோத்ருதௌ" (ஜலாங்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ) என்னும் இளையபெருமாள் ப்ரக்ருதியான என்னை அடிமைகொண்டருளவேணும். "வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டும்" என்றும், "நின்னலாலிலேன்" என்றும் இட்டுவைத்தவிடத்தில் கிடக்கமாட்டேன். "நன்றுமஞ்சுவன் நரகம்நானடைதல்" என்னுமவரிறே. [செந்தண் இத்யாதி] - சிவந்து குளிர்ந்த தாமரை போலே கண்ணையும் கையையும் காலையுமுடையனாய், சிவந்த வாயையுமுடையனாய், நீலமான நிறத்தையுடையனாயிருப்பா னொராதித்யன், "ஸஹஸ்ரம்" என்று ஒரு ஸங்க்யையின்றிக்கே அளவிறந்த கிரணங்களைப் பரப்பிக்கொண்டு விகஸிதமானாற்போலே வந்து தோன்றவேணும். [அம்மானே] - உன்மேன்மையைப் பார்த்து அங்கேயழைத்து அடிமைகொள்ளுதல், உன்னுடைமை நசியாமைக்கு த்வரையுண்டாகில் இங்கேவந்து அடிமைகொள்ளுதல் செய்தருளவேணும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

ஒக்குமம்மானுருவமென்று உள்ளங்குழைந்துநாணாளும்
தொக்கமேகப்பல்குழாங்கள் காணுந்தோறுந்தொலைவன்நான்
தக்கவைவர்தமக்காய் அன்றீரைம்பதின்மர்தாள்சாயப்
புக்கநல்தேர்த்தனிப்பாகா!வாராயிதுவோபொருத்தமே?

ஆ.—(ஒக்குமம்மான்.)-உன் திருமேனியோடொக்குமென்று தொக்கமேகப் பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும் நாணாளும் உள்ளங்குழைந்து தொலைவன்நான்; உன்னை மறந்திருக்கவொட்டுகிறதில்லை இந்தமேகங்கள்; உன்திருவடிகளையே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்றிருக்கும் ஐவர்க்கு ஶேஷபூதனாய், அன்று ஈரைம்பதின்மர்தாள்சாயப் புக்கநற்றேர்த்தனிப்பாகா! அத்தேரை இங்ஙனே நிறுத்திக்கொண்டுவாராய், இதுவோ உன்னுடைய ப்ரணயித்வமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், உன்னோடு ஸத்ருஶமான மேகதர்ஶநத்தாலே நான் வ்யஸநப்படாநிற்க, என்னோடுவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தருளுகிறிலை; இங்ஙனேயோ உன்னுடைய ஸ்வபாவம்? என்கிறார்.

[நாணாளும்] - நாள்தோறும் நாள்தோறும். [தொக்க] - திரண்ட. [தக்கவைவரென்று தொடங்கி] - மிகவும் நீர்மையுடைய பாண்டவர்களைவர்க்குமாய், ஒருநீர்மையுமின்றிக்கே இவர்களுக்கு விரோதிகளுமான துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் காலறும்படி புக்க உன்னைஸாரதியாகவுடைத்தாகையாலே அதிஶ்லாக்யமான தேருக்குத் தனியே நிர்வாஹகனானவனே! வருகிறிலை. "ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம் ஸ்தாபய

வழுவிலா இத்யாதி. அப்படி இட்டுவைத்தவிடத்தில் கிடக்கமாட்டாரோவென்ன - நன்றுமஞ்சுவன் இத்யாதி. கிரணஸ்த்தாநே - அவயவங்கள். "அம்மான்" என்றதுக்கு - பரத்வமும், ஸ்வாமித்வமுமென்ற அர்த்தத்வயம் - உன்மேன்மை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. செந்தண்கமலம் என்றதொடங்கி, அம்மானே - வந்துதோன்றாயன்றேல் என்றதொடங்கி, பணிகொள்ளாய் இத்யந்வய:. அவதாரிகையிலே, அங்கேயழைத்தடிமைகொள்ளுதலென்றது - "முந்திவந்து யான் நிற்கும்படிபண்ணி முகப்பே" என்கையாலே; அங்கேயழைத்து என்றது அர்த்தாத்ஸித்தம். (எ)

ஓஷ்யாமீதி" என்றால் அப்படிச் செய்யலாவது அர்ஜுநனுக்கேயோ? எனக்காக அந்தத் தேரைத் திரியவிட்டால் ஆகாதோ? என்றுகருத்து.

ப.—அநந்தரம், போலிகண்டு நான் க்லேஶியாநிற்க, ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதியான நீ வந்து தோன்றுகிறிலேயென்கிறார்.

'அம்மான் - ஸ்வாமியானவன், உருவம் - வடிவழகு, ஒக்கும் - ஒக்கும்,' என்று - என்று, உள்ளம் - நெஞ்சு, குழைந்து - ஶிதிலமாய், நாள்நாளும் - நாடோறும், தொக்க - திரண்ட, மேகம் - மேகங்களினுடைய, பல் - பல, குழாங்கள் - ஸமூஹங்களை, காணுந்தோறும் - காணும்பொழுதெல்லாம், நான்—நான், தொலைவன் - க்லேஶியாநிற்பன்: தக்க - (நீயெல்லாவுறவுமாம்படியான) தக்கோர்மையையுடைய, ஐவர்தமக்கு - பாண்டவர்களைவர்க்கும், ஆய் - ஏவலாளாய்க்கொண்டு, அன்று - (பாரதயுத்தம் ப்ரவ்ருத்தமான) அன்று, ஈரைம்பதின்மர் - (அவர்களுக்கெதிரிகளான) நூற்றுவரும், தாள் சாய - காலற்றுப்போம்படி, புக்க - (ஸேநாமத்யத்திலே) ப்ரவேஶித்த, நல் - (உன்னயிஷ்டராகத்தாலே) ஶ்லாக்யமான, தேர் - தேருக்கு, தனிப்பாகா - (ரதியான அவன் உன் முதுகின் கீழ ஒதுங்கும்படி) அத்விதீயஸாரதியானவனே! வாராய் - (அவ்வழகோடே) வருகிறிலை; இதுவோ - இதுவோ, பொருத்தம் - (ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில்) பொருத்தமிருந்தபடி?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், உன்னோடு ஸத்ருஶமான மேகதர்ஶநத்தாலே நோவுபடாநிற்க, வந்து முகங்காட்டுகிறிலை; உன்ஸங்க ஸ்வபாவமிதுவோவென்கிறார்.

[ஒக்குமம்மான் உருவமென்று] - ஸர்வேஶ்வரனுடைய வடிவுக்கு, * யதோஜ்யோதிஷ்யதிஷ்டாநம் ஸமூஹமான மேகத்தை ஸத்ருஶமென்று ப்ரமிப்பர். [உள்ளங்குழைந்து] - இது தோற்புரையன்றியே, அகவாய் ஶிதிலமாய். [நாணாளும்] - நாள்தோறும் நாள்தோறும்; இந்த ஶைதில்யம் காதாசித்கமன்றியே, இடைவிடாமல் செல்லுகை. திரண்டமேகஸமூஹங்களைக் காணுந்தோறும். [தொலைவன் நான்]-"கண்டநாள் காருருவம் காண்டோறும் நெஞ்சோடும்." யர்மிலோபம் பிறக்கிறதுமில்லை, ஜீவித்திருக்கவும் பெறுகிறிலேன். [நான்] - மேகதர்ஶநம் ஆஶ்வாஸஹேதுவிறே நாட்டுக்கு. [தக்கவைவர்] - என்ன மேகதர்ஶநத்துக்கு இடைந்து பாண்டவர்களை நோக்கிற்று? "வந்யாக்களும் ஜீவிக்கவேணும், எங்களுக்கு ஐந்து குடிக்காடமையும்" என்னும் தக்கோர்மையுடையவர்கள். [தமக்காய்] - "ரமம்ஸ்யாமி" என்னலாம்படி கையாளாய். [அன்று] - அன்று உதவிற்றும் தமக்கென்றிருக்கிறார். [ஈரைம்பதின்மர் தாள் சாயப்புக்க] - "வந்யாக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்" என்ற நூற்றுவர் காலறப்படியாகத் தூசித்தலையிலே புக்கவனன்றோ? [நல்தேர்] - இவனை ஸாரதியாகவுடைத்தாகையாலே அதிஶ்லாக்யமான தேர். [தனிப்பாகா] - தனியே நிர்வாஹகனானவனே! ரதியைப்பாண்கிறிலர். "நகாங்க்ஷே விஜயம்க்ருஷ்ண" என்றவனைச் சேபஞ்சாத்தி வ்யாபரிக்கையாலே, ஸாரதியையாயிற்று இவர்காண்கிறது. [வாராய்] - "ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம் ஸ்தாபய" என்று பாண்டவர்கள் ஶத்ருக்கள் மேலேவிட்ட தேரை, என்னை நலிகிற மேகத்தின்மேலே விடலாகாதோ? ஐவருமாய், எதிரிகள் நூற்றுவரென்று ஸங்க்யாதாரணேலோ செய்யலாவது? தனியனுமாய், மேகங்கள் அஸங்க்யாதமானால் உதவலாகாதோ? [இதுவோ

பொருத்தப்] - ஆஶ்ரிதரோடு முன்பு பொருந்திப் போந்தபடி யிதுவோ? ஆஶ்ரிதர்க்காக ஸாரத்யஸாரத்யங்களைப்பண்ணியும், "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலையிரவாக்கியும் பக்ஷபதித்தது பொய்யோ? "நாராயணகவசம்" என்றவனும் கைக்கூலிகொண்டு புலமைபாடினனென்கிறார். இப்போது தமக்கு உதவில் அவையும் பெய்யாவதென்றிருக்கிறார். [வாராய்] - எனக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? வந்து முகங்காட்டவமையாதோ? உன்வடிவைக்காட்டி மேகங்கள் அநுகூலமாம்படி பண்ணுதல், மேகதர்ஶநம் பாதகமாகாதபடி பண்ணுதல் செய்தருளவேணும்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. உனக்குப்போலியான மேகதர்ஶநந்தாலே நோவுபடாநிற்க, வந்துமுகங்காட்டுகிறிலை; இதுவோ உன்ஸங்கஸ்வபாவம்? என்கிறார்.

[ஒக்குமம்மானுருவமென்று] - "ஸர்வேஶ்வரன்வடிவு இதரவிஸஜாதீயம்" என்று புத்திபண்ணாநிற்கச்செய்தே, * யூமஜ்யோதிஸ்ஸலிலமருதாம் ஸமூஹமான மேகத்தை ஸத்ருஶமேன்று ப்ரமிப்பர். [உள்ளங்குழைந்து] - இது தோற்புரையன்றியே, அகவாய் ஶிதிலமாய். [நாணாளும்] - இந்தமையில்யம் காதாசித்கமன்றிக்கே, இடைவிடாமல்செல்லுகை. [தொக்கமேகப்பல்குழாங்கள்] - மேகஶகலங்களுக்குஇடையார்; திரண்டமேகஸமூஹங்களைக் காணுந்தோறும். [நாணாளும்-தொலைவன்] - தர்மிலோபம் பிறக்கிறதுமில்லை, ஜீவித்திருக்கவும் பெறுகிறிலேன். [நான்] - மேகதர்ஶநம் நாட்டார்க்கு ஆஶ்வாஸஹேதுவிறே. [தக்கவவர்]- என்ன மேகதர்ஶநத்துக்குஇடைந்து பாண்டவர்களை நோக்கிற்று? "பந்துக்கள்ஜீவிக்கவேணும், எங்களுக்கும் ஐந்துகுடிக்காடு அமையும்" என்னும் தக்கோர்மையுடைய ஐவர். [தமக்காய்] - "ரதம்ஸ்தாபய" (ரதம்ஸ்த்தாபய) என்னும்படி கையாளாய். [அன்று] - அவர்கள் தனியரான அன்று. [ஈரைம்பதின்மர்தாள்சாய]-' பந்துக்கள் ஜீவிக்கில் ஜீவியோம்''என்ற நூற்றுவரும் கால

எட்டாம்பாட்டு.—ஒக்கும் இத்யாதி. "தொக்கமேகம்" என்றதொடங்கி, "தொலைவன் நான்-வாராய், இதுவே பொருத்தம்" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-உனக்கு இத்யாதி.

"ஒக்கும்" என்றதுக்குபாவம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. "தூமஜ்யோதிஸ்ஸலிலமருதாம் ஸந்நிபாத: க்வ மேக: ஸந்தேஶார்தா: க்வ படுகரணை: ப்ராணிபி: ப்ராபணீயா: இத்யௌத்ஸுக்யாதபரிகணயந் குஹ்யகஸ்தம் யயாசே காமார்த்தா ஹி ப்ரக்ருதிக்ருபணாஶ்சேதநாசேதநேஷு" இதி மேகஸந்தேஶே (க-ரு). இதுவென்றது - மேகஸமூஹதர்ஶநத்தால்வந்த தூ:கமென்றபடி. தொலைவன் - தொலையாநிற்பன்; க்லேஶியாநிற்பனென்றபடி. "தொலைவன்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம் - தர்மிலோபம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "நான்" என்றதுக்கு லௌகிகவ்யாவ்ருத்தியென்றுவிவக்ஷித்து, மேகதர்ஶநத்தில் நாட்டார்க்கிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் - மேகதர்ஶநம் இத்யாதி; ஆஶ்வாஸஹேதுவிறே, அதின்றியே நோவுபடுகிறநான்என்றபடி. "தக்கஐவர்" இத்யாதிக்குஹார்த்தபாவம் - என்ன மேக இத்யாதி. "தக்கவைவர்" என்றதுக்குஅர்த்தம் - பந்துக்கள் இத்யாதி. குடிக்காடு - குப்பம். தக்கோர்மை - நன்மை. "ஆய்" என்றதுக்குஅர்த்தம் - ரதம் இத்யாதி. ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம் ஸ்தாபய மேச்யுத" இத்யாதி, கீதாஸு ப்ரதமே (உக). தேருக்கு

றும்படியாக. [புக்க] - தூசித்தலையிலேபுக்க. [நல்தேர்] - இவனை ஸாரதியாகவுடைத்தாகையாலே அதிஸ்லாக்யமான தேர். [தனிப்பாகா] - தனியே நிர்வாஹகனானவனே! ரதியைக்காண்கிலர். "நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண" (நகாங்க்ஷேவிஜயம்க்ருஷ்ண) என்றவனைச் சேமம் சாத்திவைத்து வ்யாபரிக்கையாலே, ஸாரதியையாயிற்று இவர்காண்கிறது. [வாராய்] - "ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம் ஸ்தாபய" (ஸேநயோருபயோர்மத்யேதம்ஸ்த்தாபய) என்ன, உபயஸேனையின் நடுவே தேரைநிறுத்தின நீ, அத்தேரை இம்மேகங்களின்நடுவே நடத்திஞலாகாதோ? ஐவருமாய், எதிரிகள் ஸங்க்யாதருமாஞலோ உதவலாவது? தனியனுமாய், மேகஸமூஹங்கள் அஸங்க்யாதமாஞல் உதவலாகாதோ? [இதுவோபொருத்தம்] - ஆஸ்ரிதரோடு முன்பு நீ பொருந்திப்போந்தபடி இதுவோ? ஆஸ்ரிதர்க்காக தூத்யஸாரத்யங்கள்பண்ணியும், "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் பக்ஷபதித்தது பொய்யோ? † "நாராயணகதாமிமாம்" (நாராயணகதாமிமாம்) என்றவனும் கைக்கூலிகொண்டு புலமைபாடிஞனாகாதே யென்கிருர். இப்போது தமக்கு உதவில் அவை மெய்யாவதென்றிருக்கிருர். [வாராய்] - எனக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? முகங்காட்டவமையாதோ? (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

இதுவோபொருத்தம்? மின்ஞழிப்படையாய்! ஏறுமிருஞ்சிறைப்புள்
அதுவே கொடியாவுயர்த்தானே! என்றென்றேங்கியழுதக்கால்
எதுவேயாகக்கருதுங்கொல்? இம்மாஞாலம்பொறைதீர்ப்பான்
மதுவார்சோலை உத்தரமதுரைப்பிறந்தமாயனே.

நன்மையேதென்ன - இவனை இத்யாதி. ரதியிருக்க, ஸாரதிக்குத் தனிமையேதென்ன - ரதியை இத்யாதி. அதுக்குஹேதுவேதென்ன - நகாங்க்ஷே இத்யாதி. "நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண நசராஜ்யம் ஸுகாநிச । கிம்நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவிதேந வா" இதி ஸ்ரீகீதாஸூக்தே (கூஉ). "தேர்த்தனிப்பாகா வாராய்" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - ஸேநயோ: இத்யாதி. பாண்டவர்களில் தமக்குஉண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிருர் - ஐவருமாய் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. விவரணம்-ஆஸ்ரிதர்க்காக இத்யாதி. ப்ராமாணஸ்த்தமான ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் பொய்யாகக்கூடுமோவென்ன - நாராயணகதாமிமாம் இத்யாதி. "நகோஹமவதே தஸ்மை ஸ்ருத்வாஸாயாதிதேஜஸே । யஸ்ருத்வா ஸாதாகஸ்யாதி நாராயணகதாமிமாம்" புலமை - கவி. ஆஞல்அது மெய்யாவதெப்போதென்ன - இப்போது இத்யாதி. வாராய் - வருகிறிலை. ஸாவாந்தரம் - எனக்கு இத்யாதி. தொக்கமேகப்பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும் - அம்மானுருவம் - ஒக்கும் - என்றஉள்ளங்குழைந்து, நாளும் - நான் - தொலைவன்; தக்கவைவர்என்று தொடங்கி, தனிப்பாகா - இதுவோபொருத்தம்? வாராய் இத்யந்வய:. (அ)

---

† மஹாபாரதே.

ஆ.—(இதுவோபொருத்தம்.) - திருவாழியை மின்னாகவுடைய திவ்ய ரூபமாகிற நீலமேகத்தையுடையவனே! ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்துக்கு உதவ வருகைக்கிடான பெரியதிருவடியை திவ்யவாஹநமாகவுடையவனே! இதுவோ முடிந்தது என்றென்று ஏங்கியழுதக்கால், ஆஸ்ரிதது:கா ஸஹிஷ்ணுவாகையாலே தத்து:கஹேதுபூத பூபார நிர்ஹரணார்த்தமாக, மதுவார்சோலை உத்தரமதுரைப்பிறந்த ஆஸ்சர்யபூதனே! நீ ஏதுவாக நினைத்திருக்கும்? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இருந்ததேகுடியாக எல்லாருடைய ஆர்த்திகளையும்போக்கி ரக்ஷித்தருளுகைக்காக ஸ்ரீமதுரையிலே வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின ஆஸ்சர்யகுணகனான க்ருஷ்ணன், தன்னைக் காணவாசைப்பட்டு நோவுபடுகிற எனக்கு என்செய்தருள நினைக்கிறானோ? என்கிறார்.

[மின் என்றுதொடங்கி]-ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநத்துக்கு உறுப்பாய் மின்னுநின்றுள்ள திருவாழியாகிற திவ்யாயுதத்தையுடையையாய் ஆஸ்ரிதரோடு ஸர்வவிதஸம்ஸ்லேஷமும் பண்ணுமவனே! [ஏதுவேயாகக் கருதுங்கொல்] - இவ்வார்த்தியைப்போக்கியருளத் திருவுள்ளமாயருளுமோ? இவ்வார்த்த நாதம் கேட்டால் அத்யந்தமருதுவானவனுடைய திருவுள்ளம் எங்ஙனே புண்படுமோ? என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரை அநேகவித கைங்கர்யங்கொள்ளும் ப்ரகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டால், ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக அவதரித்தவன் என்னினைத்திருக்கிறானோ? என்கிறார்.

'மின் - ஒளியாலே ஆபரணமாம்படியான, ஆழி - திருவாழியை, படையாய் - ஆயுதமாகவுடையவனே! ஏறும் - வாஹநமான, இரு - பெரிய, சிறை — சிறகையுடையனை, புள்ளதுவே - பெரியதிருவடி தன்னையே, கொடி ஆ - கொடியாக, உயர்த்தானே - எடுத்தவனே! இதுவோ - இதுவோ, பொருத்தம் - (அவர்களளவிலும்) பொருத்தமிருக்கும்படி,' என்றென்று-என்றுபலகாலுஞ்சொல்லி, ஏங்கி - பொருமி, அழுதக்கால்- அழுதக்கால், இ - இந்த, மாஞாலம் - மஹாப்ருதிவியின், பொறை - பாரத்தை, தீர்ப்பான் - போக்குகைக்காக, மது - மது, வார் - ப்ரவாஹியான, சோலை - சோலையையுடைய, உத்தரமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்த - ஸர்வேஸ்வரத்வ ஸூசகமான (சிஹ்நங்களோடே) அவதரித்த, மாயன் - ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதனானவன், (என் கண்ணீர் மாற வருவதாக நினைத்திருக்கிறானோ? இப்படி அழுதேபோவதென்று நினைத்திருக்கிறானோ), ஏதுவேயாக - ஏதாகவோ, கருதும் - திருவுள்ளம்பற்றுவது?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இருந்ததே குடியாக ரக்ஷிக்க வந்தவதரித்த க்ருஷ்ணன், தன்னைக்காண்கையே தேட்டமான எனக்கு என்செய்ய நினைத்திருக்கிறான்? என்கிறார்.

[இதுவோ பொருத்தம்] - இப்படிக் கூப்பிடச் செய்தேயும் வரக்காணாமையாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு மறித்து 'இதுவோ பொருத்தம்?' என்கிறார். [மின்னாழிப் படையாய்] - மேகத்திலே மின்னினாற்போலே, ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநசீலமான திருவாழியைப்படையாக உடையவனே! அத்திருவாழியைக்கொண்டு என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தின்மேலே வ்யாபரிக்கலாகாதோ? என்கை. [ஏறும் இருசிறை] - ஏறக்கடவதான பெரியசிறகையுடைய புள்ளானதுதன்னையே த்வஜமாக எடுத்தவனே! ஆஸ்

ரிதரை எல்லாவடிமையும் கொள்ளுமவனன்றோ? [என்றென்று இத்யாதி] - இப்பாசுரம் மாறாதே பொருமிப்பொருமி அழாநின்றால். [எதுவேயாகக் கருதுங்கொல்] - இக்கூப்பீட்டுக்கு முகங்காட்ட நினைக்கிறானோ? கூப்பிட்டே போவானென்றிருக்கிறானோ? இக்கூப்பீட்டுக்கு அவன்திருவுள்ளம் எங்ஙனே புண்படுகிறதோ? என்றுமாம். [இம்மாஞாலம் பொறைதீர்ப்பான்] - இம்மஹாப்ருதிவியின் பாரத்தைப் போக்குகைக்காக. [மதுவார் சோலையித்யாதி] - மது ஸ்யந்தியான சோலையையுடைய வடமதுரையிலே, ஶத்ருக்களான கம்ஸாதிகள் நடுவே பிறந்த மாயனே! ஆவிர்பவிக்கையன்றிக்கே கர்ப்பவாஸம் பண்ணிவந்து அவதரித்த ஆஶ்சர்யகுணகனான க்ருஷ்ணன். "ஸாதுபரித்ராண" என்கிற வ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸாரிஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து ஆஶ்ரிதவிரோதிகளைப்போக்கி ஆஶ்ரிதரை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவன், நம்கூப்பீட்டுக்கு என்ன நினைத்திருக்கிறானென்கை.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்திமதசையில் ஸ்வர்க்கத்தேறப்போன இவர்கள் நிற்கிடீர்; திருவாழியாழ்வான்முதலான நித்யரோடும் பொருத்தமிதுவோ? என்று ஸ்வகதமாக விசாரிக்கிறார். இருந்ததேகுடியாக ரக்ஷிக்கவந்த க்ருஷ்ணன், தன்னைக்காண்கையே தேட்டமான எனக்கு என்செய்தருளுமென்று நினைக்கிறாராகவுமாம்.

[இதுவோபொருத்தம்] - இப்படிக்கூப்பிடச்செய்தேயும் வரக்காணாமையாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு, மீண்டும் 'இதுவோபொருத்தம்?' என்கிறார். [மின்னாழிப்படையாய்] - மேகத்திலே மின்னினாற்போலே, ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஶீலமானதிருவாழியைப் படையாகவுடையவனே! அத்திருவாழியைக்கொண்டு என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தின் மேலே வ்யாபரித்தாலாகாதோ? [ஏறும் இத்யாதி] - ஏறக்கடவ பெரியசிறகையுடைய புள்ளானதுதன்னையே த்வஜமாக எடுத்தவனே! ஆஶ்ரிதரை எல்லாவடிமையும் கொள்ளுமவனன்றோ? [என்றென்றேங்கியழுதக்கால்] - இப்பாசுரம் மாறாதே பொருமிப்பொருமி அழாநின்றால். [எதுவேயாகக்கருதுங்கோல்] - இக்கூப்பீட்டுக்கு முகங்காட்டநினைக்கிறானோ? கூப்பிட்டேபோவானென்றிருக்கிறானோ? இக்கூப்பீட்டுக்கு அவன்திருவுள்ளம் எங்ஙனே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—இதுவோ இத்யாதி. "மின்னாழிப்படையாய் - புள்ளதுவே கொடியாவுயர்த்தானே - இதுவோபொருத்தம்" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அந்திமதசையில் இத்யாதி. "மின்னாழிப்படையாய்" என்றுதொடங்கி, "கொடியாவுயர்த்தானே - இதுவோ பொருத்தம் - என்றென்றேங்கியழுதக்கால் - இம்மாஞாலம்" என்றுதொடங்கி, "பிறந்தமாயனே - எதுவேயாகக் கருதுங்கொல்" என்று அந்வயம் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, "இம்மாஞாலம்" என்று தொடங்கி, "பிறந்த மாயனை - மின்னாழிப்படையாய்" என்றுதொடங்கி, "எதுவேயாகக் கருதுங்கோல்" என்று அந்வயவிவக்ஷயாஸங்கத்யந்தரம் - இருந்ததே இத்யாதி. இப்பக்ஷத்தில், "இதுவோ பொருத்தம்" என்றது - அநுவாதம். ஸ்வகதமாகவென்றது - யோஜநாத்வயத்துக்குமொக்கும். இரண்டாம்யோஜநை - "எதுவேயாகக்கருதுங்கொல்இம்மாஞாலம்" இத்யாதிபதங்களைக்கடாக்ஷித்து. இருந்ததேகுடியாக - எல்லாரையுமொக்க. "மாயனே" என்ற ஏகாரம்-ஈற்றசை.

த்விதீயயோஜநாநுகுணமாக அர்த்தம் - இப்படிக்கூப்பிட இத்யாதி. இத்தால்பாவம் - அத்திருவாழியை இத்யாதி. வாஹநத்வ த்வஜத்வங்கள் சொன்னதுக்குபாவம் - ஆஶ்ரிதரை இத்யாதி. "அதுவேகொடியாவுயர்த்தானே" என்றது - எல்லாவடிமைக்கு முபலக்ஷணமென்றபடி. இரண்டாமவதாரிகைக்கு அநுகுணமாக அர்த்தம் - இக்கூப்பீட்டுக்குமுகம் இத்யாதி. முந்தின அவதாரிகைக்கு அநுகுணமாக அர்த்தம் - இக்கூப்பீட்டுக்கு இத்யாதி. "பொறை" என்று - பாரத்தை

புண்படுகிறதோ? என்றுமாம். [இம்மாஞாலம்போறைதீர்ப்பான்] - இம்மஹாப்ருதிவியினுடைய ஹாரத்தைப் போக்குகைக்காக. [மதுவார்சோலை] - மதுஸ்யந்தியான சோலையையுடைய. [உத்தரமதுரை] - வடமதுரையில், ஶத்ருக்களான கம்ஸாதிகள்நடுவே பிறந்த மாயனே! ஆவிர்ப்பவிக்கையன்றியே, "ததஸ்ஸத்வாதஸே" (ததஸ்சத்வாதஸே மாஸே) என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸம்பண்ணிப்பிறந்த ஆஶ்சர்யபூதனே! 'பூபாரநிரஸநம்' (பூபாரநிரஸநம்) என்கிற வ்யாஜத்தாலே இதரஸஜாதீயனாய்வந்தவதரித்து ஆஸ்ரித விரோதிகளைப்போக்கும் ஸ்வபாவனானவன், நம் கூப்பீட்டுக்கு என்நினைத்திருக்கிறானென்கை. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

பிறந்தமாயா!பாரதம்பொருதமாயா!நீயின்னே
சிறந்தகால்தீநீர்வான் மண்பிறவுமாயபெருமானே
கறந்தபாலுள்நெய்யேபோல்இவற்றுளேங்குங்கண்டுகோள்
இறந்துநின்றபெருமாயா! உன்னையெங்கேகாண்கேனே?

ஆ.—(பிறந்தமாயா) - ஸாதுபரித்ராணார்த்தமாகவும், துஷ்க்ருத்விநாஶார்த்தமாகவும் ஸ்ரீமதுரையிலே பிறந்தருளின ஆஶ்சர்யபூதனே! - நீ இப்படி ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதனாயிருந்துவைத்து உன்னைக்காட்டியருளுகிறிலை, இனி உன்னை எங்கே காண்கேன்? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸந்நிஹிதனாய் வைத்துக் கண்ணால் காணவொண்ணாதபடிநின்ற ஆஶ்சர்யபூதனை உன்னைநான் காண்பதெவ்விடத்தே? என்கிறார்.

[பிறந்தமாயா]-அகர்மவஶ்யனாயிருந்து வைத்து க்ருபாதிஶயத்தாலே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தானத்தோடே கர்மவஶ்யரோடே ஸஜாதீயனாய்வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின ஆஶ்சர்யபூதனே! [பாரதம்பொருதமாயா] - ஆயுதமெடுக்கக் கடவதன்றாக ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி ஸாரத்யத்திலே அதிகரித்துவைத்து, பாண்டவர்கள் வெல்லும்படி பாரதயுத்தம் பண்ணின ஆஶ்சர்யபூதனே![நீயின்னே]- நீ இப்படி ஸுலபனாயிருக்கச்செய்தே. [சிறந்தகாலென்றுதொடங்கி] - ப்ருதிவ்யாதிகளான பூதங்களுக்கும், அவற்றின் கார்யங்களுக்கும்ஆத்மாவாய் நின்றவனே! காற்றுக்குச் சிறப்பாகிறது தாரகத்வம். [கறந்தபாலென்றுதொடங்கி] - கண்ணாலேகாண்கிறபாலினுள் நெய்யுண்டாயிருக்கச் செய்தே காண்கையரிதானாற்போலே இவை எல்லாவற்றினுள்ளும் நின்றுவைத்துக் காணவொண்ணாதபடி நிற்கிற அத்யாஶ்சர்யபூதனே! [கறந்த] - காலத்தாலும் ஆதஞ்சநாதிகளாலும் உள்ள பரிணாமராஹித்யத்தை நினைக்கிறது.

லக்ஷிக்கிறது. "உத்தரமதுரை" என்றதுக்குபாவம் - ஶத்ருக்களான இத்யாதி. "மாயன்" என்றதுக்குபாவம் - ஆவிர்ப்பவிக்கை இத்யாதி.பலிதம்-பூபார இத்யாதி. இதுவோபொருத்தம், மின்னொழிப்படையாய் என்றுதொடங்கி, அமுதக்கால் - இம்மாஞாலம் என்றுதொடங்கி, மாயனே - என்துவேயாகக் கருதுங்கொல் இத்யந்வயம். (க)

ப.—அநந்தரம், அவதாரப்ரயுக்த ஸௌலப்யத்துக்குப் பிற்பட்டு, அகவாயில் நிலையும் அதீந்த்ரியமானால் எங்கேகாண்பதென்று ஆர்த்தராகிறார்.

பிறந்த - "அஜாயமாநோ" என்கிறபடியே அஜஹத்ஸ்வபாவனாய்க்கொண்டு அவதரித்த, மாயா - ஆஸ்சர்யபூதனாய், (ஆஸ்ரிதார்த்தமாக), பாரதம் - மஹாபாரதயுத்தத்தைப்பண்ணுமிடத்தில், பொருதமாயா - ("ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தல், பகலை இராவாக்குதல் முதலான) ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களைச்செய்து நடத்தினவனே! நீ - நீ, இன்னே - இப்படி ஸுலபனாயிருக்கச்செய்தே, சிறந்த - (ஜகத்காரணத்வத்தால்வந்த சிறப்பையுடைய, கால்தீநீர்வான்மண் - பஞ்சபூதங்களையும், பிறவும் - மற்றுமுள்ள பௌதிகபதார்த்தங்களையும், ஆய - ப்ரகாரமாகவுடைய, பெருமானே - ஸர்வாதிகனாய், ("வ்யாப்ய வ்யாபக..." என்கிறகணக்கிலே), கறந்த - கறந்த, பால் - பாலுக்கு, உள் - உள்ளில், நெய்யேபோல் - நெய்போலே, (மயித்துக்காண்பார்க்கொழிய), கண்டுகோள் இறந்து - காண அரிதாம்படி, இவற்றுள் - இப்பதார்த்தத்துக்குள்ளில், எங்கும் - எல்லாவிடத்திலும், நின்ற - நின்ற, பெருமாயா - அத்யாஸ்சர்யபூதனானவனே! உன்னை - (இப்படி அதீந்த்ரியனான) உன்னை, எங்கே - எவ்விடத்திலே, காண்கேன் - காணக்கடவேன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனாய், அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு அவிஷயமானபின்பு, உன்னை எவ்விடத்தேபோய் காண்பது? என்கிறார்.

[பிறந்தமாயா] - அகர்மவஸ்யனாய் வைத்து, அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தானத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிவந்தவதரித்த ஆஸ்சர்யபூதனே! [பாரதம்பொருதமாயா]- பிறந்தாற்போலே இருப்பதொன்றுமிற்று இவ்வாஸ்சர்யமும்; ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனானவன் அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனானவாஸ்சர்யம்; "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுக்கையும், பகலை இரவாக்குகையும். [நீயின்னே]-இப்படி ஸுலபனாயிருக்கச்செய்தே. [சிறந்த இத்யாதி]- காரணமான ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களுக்கும். [பிறவும்இத்யாதி] - கார்யமான தேவாதி பதார்த்தங்களுக்கும் ஆத்மாவான ஸர்வேஸ்வரனே! காற்றுக்குச் சிறப்பாகிறது—காரணத்வம் ஒத்திருக்க தாரகத்வத்தால் வந்தஏற்றம். [கறந்த இத்யாதி] - கண்ணாலேகாண்கிற பாலினுள்ளே நெய்யுண்டாயிருக்கக் காண்கைஅரிதானாற்போலே, ஸகல பதார்த்தங்களிலும் நின்றுவைத்துக் காணவொண்ணாதபடி நிற்கிற ஆஸ்சர்யபூதனே. [கறந்த பால்] - காலத்தாலும் ஆகஞ்சநமுறைகளாலும் தோற்றுகிற நெய் கறந்தகாலத்தில் தோற்றாதிறே. உன்பக்கலிலே ஸ்பஷ்டபராகையாகிற ஸம்ஸ்காரத்தாலல்லது காணவரியை என்கை. [உன்னை எங்கே காண்கேனே] - பரமபதத்தில் காட்சிக்கு ஶரீர ஸம்பந்தமும் அறவேணும்; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனானேன்; அர்ச்சாவதாரம் நினைத்தபடி கிடையாது; அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு விஷயமன்று. இனி, எங்கே காணப்புகுகிறேன்?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனாய், அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு அவிஷயமானபின்பு, உன்னை நான் எவ்விடத்தே காண்பதென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—பிறந்தமாயா இத்யாதி. "பிறந்தமாயா" இத்யாதியையும், "கண்டுகோளிறந்துநின்ற பெருமாயா உன்னையெங்கேகாண்கேன்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவதாரத்துக்கு இத்யாதி.

[பிறந்தமாயா] - அகர்மவஶ்யனாய்வைத்து, அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி வந்தவதரித்த ஆஶ்சர்யபூதனே! [பாரதம்பொருதமாயா] - பிறந்தாற்போலே யிருப்பதோன்றாயிற்று இவ்வாஶ்சர்யமும்! ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனானவன் அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனான ஆஶ்சர்யம். "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுக்கையும், பகலை இரவாக்குகையும். [நீயின்னே]-நீ இப்படி ஸுலபனாயிருக்கச்செய்தே. [சிறந்த இத்யாதி] - காரணமான ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களுக்கும். [பிறவும்]-தத்கார்யமான தேவாதிபதார்த்தங்களுக்கும். [ஆய பெருமானே]-ஆத்மாவான ஸர்வேஶ்வரனே! காற்றுக்குச்சிறப்பாவது- காரணத்வமோத்திருக்கயாரகத்வத்தால்வந்த ஏற்றம். [கறந்த இத்யாதி] - கண்ணாலே காண்கிற பாலினுள்ளே நெய்யுண்டாயிருக்கக் காணவரிதானாற்போலே ஸகலபதார்த்தங்களிலும் நின்றுவைத்துக் காணவொண்ணாதபடி நிற்கிற அத்யாஶ்சர்யபூதனே! ப்ரஹ்மவிதுபநிஷத்து, "கவாமநேகவர்ணாநாம் க்ஷீரஸ்யாஸ்த்யேகவர்ணதா | க்ஷீரவத் பஶ்யதி ஜ்ஞாநம் லிங்கிநஸ்து கவாம் யதா || க்ருதமிவ பயஸி நிகூடம் பூதே பூதே ச வஸதி விஜ்ஞாநம் | ஸததம் மந்தேதவ்யம் மநஸா மந்தாநபூதேந || ஸர்வபூதாதிவாஸம் யத் பூதேஷு ச வஸத்யபி | ஸர்வாநுக்ராஹகத்வேந தத் அஸ்ம்யஹம் வாஸுதேவ இதி||" (கவாமநேகவர்ணாநாம்க்ஷீரஸ்யத்வேகவர்ணதா | க்ஷீரவத்பஶ்யதி ஜ்ஞாநம்லிங்கிநஸ்துகவாம்யதா || க்ருதமிவபயஸிநிகூடம் பூதேபூதேசவஸதிவிஜ்ஞாநம் | ஸததம்மந்தேதவ்யம்மநஸாமந்தாநபூதேந || ஸர்வபூதாதிவாஸமயத் பூதேஷுசவஸத்யபி | ஸர்வாநுக்ராஹகத்வேந ததஸ்ம்யஹமவாஸுதேவஇதி) என்கிறபடியே. [கறந்தபால்] - காலத்தாலும் மதநாதியாலும் தோற்றுகிறநெய், கறந்தகாலத்தில் தோற்றாதிறே. உன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனானைையாகிற ஸம்ஸ்காரத்தாலல்லது காண அரியையென்கை. [உன்னை எங்கேகாண்கேனே] - பரமபதத்தில் காட்சிக்கு ஶரீரஸம்பந்தமறவேணும்; அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடனானேன்; அர்ச்சாவதாரம் நான் நினைத்தபடி கிடையாது; அந்தர்யாமித்வம் கண்ணுக்கு விஷயமன்று; இனி இவ்விழவோடே முடிந்துபோமித்தனையாகாதே. (௧௦)

அவதாரத்தில்ஆஶ்சர்யமேதென்ன-அகர்மவஶ்யனாய் இத்யாதி. பாரதம்பொருகையில்ஆஶ்சர்யமேதென்ன-ஸத்யப்ரதிஜ்ஞன்இத்யாதி. அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனானபடி எப்படி?என்ன-ஆயுதம்இத்யாதி காரணத்வமோத்திருக்களென்றது-ஸ்வேதராந்தரங்களோபாதிகாரணத்தம்ஒத்திருக்களென்றபடி. 'கண்டுகொள்இறந்துநின்ற'என்றது - கண்டுகொள்ளுகையை அதிக்ரமித்துநின்றனென்றபடி. பாலுக்குள்ளே நெய்யிருக்குமாபோலே அந்தர்யாமியாயிருக்குமோவென்ன-கவாம் இத்யாதி. ஜ்ஞாநமென்றது-ஜ்ஞாநஸ்வரூபனான ஆத்மாவை. லிங்கிந:-தேஹிந:, தேவாதிஶரீரபேதங்களையுடையவர்களென்றபடி. கவாம்யதா-கோக்களுக்குஎப்படி வர்ணபேதவிசிஷ்டஶரீரபேதங்கள், அப்படியே தேவாதிஶரீரபேதங்கள். 'க்ருதமிவபயஸிநிகூடம்பூதேபூதேசவஸதிவிஜ்ஞாநம்' என்றமாத்ரமே இவ்விடத்துக்குவேண்டுவது. விஜ்ஞாநம் - பரமாத்மா. "ஸர்வபூதாதிவாஸம்யத்" என்று-தத்புருஷனில்அர்த்தத்தையும், "பூதேஷுசவஸத்யபி" என்று-பஹுவ்ரீஹியிலர்த்தத்தையும் சொல்லுகிறது. "மந்தேதவ்யம்" என்று - உபாஸநவார்த்தை. பாலென்னாதே, "கறந்த பால்" என்று விஶேஷித்ததுக்கு பாவம் - காலத்தாலும் இத்யாதி. மதநாதி என்கிற ஆதிஶப்தத்தாலே- மதநபூர்வபாவியான †ஆதஞ்சநத்தைச்சொல்லுகிறது. தோற்றாதிறே - அதுக்காகவிஶேஷிக்கிறதென்றபடி. "ஜ்ஞாநமந்தேந-மநஸா-ஸததம்மந்தேதவ்யம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - உன்பக்கலிலே இத்யாதி. பரத்வத்தையும் அர்ச்சாவதாரத்தையுங் கூட்டி, உக்தத்தை நிகமிக்கிறார் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. (௧௦)

---

† ஆதஞ்சநம் - பாலிற் பிரைகுத்தித் தோய்த்தல்.

பதினோராம் பாட்டு.

எங்கேகாண்கேன்!ஈன்துழாயம்மான்தன்னையான்?என்றென்று
அங்கேதாழ்ந்தசொற்களால்அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்
செங்கேழ்சொன்னவாயிரத்துள் இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்
இங்கேகாண இப்பிறப்பேமகிழ்வர் எல்லியுங்காலையே.

ஆ—(எங்கேகாண்கேன்.) - எங்கேகாண்கேன் ஈன்துழாயம்மான்தன்னை யானென்றென்று அங்கே ப்ரவண மநஸ்கராய், ப்ரேமார்த்ர விஹ்வலமான சொற்களாலே அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன் ஆர்ஜவோபேதமாகச்சொன்ன ஆயிரத்துள் இவை பத்தும் வல்லார்கள், இந்த லோகத்திலே இஜ்ஜந்மத்திலே எல்லாருங்காண எம்பெருமானை எப்போதும் காணப்பெற்று மகிழ்வரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார், ஆழ்வார்பட்ட து:க்கம் படாதே, இஹலோகத்திலே இஜ்ஜந்மத்திலே எம்பெருமானைப் பெற்று நிரந்தரமாக ஸுகிப்பரென்கிறார்.

[எங்கேயென்றுதொடங்கி] - ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமாய் நிரதிசயபோக்யமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனான ஸர்வேச்வரனை நான் எங்கே காண்கேன் என்று நிரந்தரமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு அந்தபாவத்திலே ப்ரவணமான சொற்களாலே. [செங்கேழ்] - செவ்விதாய்ப்படி. [எல்லி] - இரவு. [காலை] - பகல்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக, ஸம்ஸாரத்திலே ஸதா ஸமவநுபவலாபத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

'ஈன் - நிரதிசயபோக்யமான, துழாய் - திருத்துழாய்மாலையையுடைய, அம்மான்தன்னை - ஸர்வேச்வரனை, யான் - (இப்படி ஆர்த்த்யதிசயத்தையுடைய) நான், எங்கே - எங்கே, காண்கேன் - காணக்கடவேன்', என்றென்று - என்று பலகாலுஞ் சொல்லி, அங்கே - அவனுடைய போக்யதையிலும் பேஷித்வததிலும், தாழ்ந்த - ப்ரவணமான, சொற்களால் - சொற்களாலே, அம் - தர்சநீயமாய், தண் - ச்ரமஹரமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், (பகவத்ஸ்வபாவங்களை ப்ரதிபாதிக்குமிடத்தில்), செங்கேழ் - ஆர்ஜவத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு போரும்படி, சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துக்குள்ளே, இவையும்பத்தும் - இவைபத்தையும், வல்லார்கள் - பாவவ்ருத்தியோடே அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், இங்கே - இந்தப்பூமியிலே, காண - (எல்லாரும்) காணும்படி, இப்பிறப்பே - இஜ்ஜந்மத்திலே, எல்லியுங்காலை - ராத்ரிந்திவம் இடைவிடாதபடி, மகிழ்வர் - பகவதநுபவஜநிதாநந்தத்தை யுடையராவர்கள். எல்லி - ராத்ரி. இது - அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார், இவ்வாழ்வார்பட்ட து:க்கம் படாதே, இஹலோகத்திலே இஜ்ஜந்மத்திலே அவனைப்பெற்று நிரந்தரமாக ஸுகிப்பரென்கிறார்.

[ஈன்துழாயம்மான்தன்னை - எங்கேகாண்கேன்] - ஐச்வர்ய ஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையையுடைய ஸர்வேச்வரனைக் கண்டல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி சபல

ஞன நான் எங்கேகாணக்கடவேன்? [என்றென்று] - நிரந்தரமாகச் சொல்லி. ஒரு கால்சொல்லி "ஆசையை ஆவிஷ்கரித்தோமிறே" என்று ஆறியிருக்கிறாரல்லரே; லாபத்தளவும் சொல்லுமித்தனையிறே. [அங்கேதாழ்ந்த சொற்களால்]- தோளும், தோள்மாலையிலும் அந்த ஶேஷித்வத்திலும் ப்ரவணமான சொற்களாலே. [அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்] - "உபதிஷ்டந்துமாம்ஸர்வே" என்னுமாபோலே, இவ்வாற்றாமைக்கெல்லாம் இடங்கொடுத்த ஆழ்வார் என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம்: [செங்கேழ்சொன்ன] - செவ்விதாகச்சொன்ன; நினைவும், சொல்லும், செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கை. [செங்கேழ்] - செவ்விதாக என்றபடி, [இங்கேயித்யாதி] - இஹலோகத்திலே இஜ்ஜந்மத்திலே திவாராத்ரவிஶேஷமின்றிக்கே ஸமவதநுபவம்பண்ணி மகிழப்பெறுவர். "ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்" என்று - கூப்பிடவந்து முகங்காட்டாதத்தால் பிறந்த தன்னுடைய அவத்யத்தை, ஆழ்வாரை ஆஶ்ரயித்தார்பக்கலிலே தீருமாயிற்று அவன்; பார்யையோடே வெறுப்புண்டானால் அவள்பக்கல் முகம்பெறுகைக்கு ப்ரஜைகளை ஶ்லாகிப்பாரைப் போலே.

ஈடு.— நிகமத்தில்-இத்திருவாய்மொழிவல்லார், தாம்பட்ட து:கம்படாதே, இஹலோகத்திலே இஜ்ஜந்மத்திலே அவனைப்பெற்று நிரந்தரமாக ஸேவிப்பரென்கிறார்.

[ஈன்துழாயம்மான்தன்னையான்எங்கேகாண்கேன்] - ஐஶ்வர்ய ஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையையுடையஸர்வேஶ்வரனைக் கண்டல்லதுதரிக்கமாட்டாதபடிசபலனான நான் எங்கேகாணக்கடவேன்? [என்றென்று] - பரத்வாதிகளைப் பெறாத நான்உன்னை நிரந்தரமாகச்சொல்லி. ஒருகால்சொல்லி "ஆசையை யாவிஷ்கரித்தோமிறே" என்று ஆறியிருக்கிறாரல்லரே;லாபத்தளவும் சொல்லுமித்தனையிறே [அங்கேதாழ்ந்தசொற்களால்]-தோளும், தோள்மாலையிலும், அந்த ஶேஷித்வத்திலும் ப்ரவணமான சொற்களாலே. [அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்] - "உபதிஷ்டந்துமாம்ஸர்வேவ்யாதய:" (உபதிஷ்ட்டந்துமாம் ஸர்வேவ்யாதய:)என்கிறபடியே, இவ்வாற்றாமைக்கெல்லாம் ஆடல்கொடுத்த ஆழ்வார்" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். [செங்கேழ்சொன்னஇத்யாதி]-மநோவாக்காயங்கள் ஏகரூபமாய்ச்சொன்ன ஆயிரத்திலும் இப்பத்தையும். [வல்லார்கள்]-அப்யஸிக்கவல்லார். [இங்கேஇத்யாதி] - இஹலோகத்திலே இஜ்ஜந்மத்திலே திவாராத்ர விஶேஷமின்றிக்கே ஸமவதநுபவம் பண்ணி மகிழப்பெறுவர்: "ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்" என்று கூப்பிட வந்து

நிகமம்.—எங்கேகாண்கேன் இத்யாதி- "இவையும்பத்தும்வல்லார்கள் இங்கே - இப்பிறப்பே மகிழ்வர்எல்லியுங்காலையே" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

ஈன் - இனிதான என்றபடி. "அம்மான்" என்று ஶேஷித்வம். வீப்ஸையேதென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. "அங்கேதாழ்ந்த" என்றதற்கு அர்த்தம் - தோளும் இத்யாதி. "அங்கே" என்று - "ஈன்துழாயம்மான்" என்றதைப் பராமர்ஶிக்கிறது. ஆழ்வார் து:கிதராயிருக்க, "அந்தண் குருகூர்" என்னலாமோவென்ன-உபதிஷ்டந்து இத்யாதி. அதாவது "கர்மபலமென்றாதல், க்ருபாபலமென்றாதல்" இத்யாதிப்படியே சலியாதிருக்கையாலே, ஸாரும் தழைத்ததென்றபடி. "உபதிஷ்டந்துமாம்ஸர்வேவ்யாதய: பூர்வஸஞ்சிதா: । ஸநிஷ்க்ருதம் ஹிஷ்யாமி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்" இதி மஹாபாரதே தர்ஶிதம். ஆடல்கொடுத்த - இடங்கொடுத்த. "செங்கேழ்" என்று முழுச்சொல்லாய், செவ்விதாக என்றபடி. "இங்கே - இப்பிறப்பே-எல்லியுங்காலையும் - காண - மகிழ்வர்" என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - இஹலோகத்திலே இத்யாதி. இவர்க்கு

முகங்காட்டாத அவத்யத்தை இப்பத்தை யப்யஸித்தவர்களோடே கடுகவந்து முகங் காட்டித் தீருமாயிற்று ஈஶ்வரன்; பார்யையோடே வெறுப்புண்டானால் அவள்பக்கல் முகம் பெறுகைக்காக ப்ரஜைகளை ஶ்லாகிப்பாரைப்போலே. (௪௧)

ஸகலத்ருஸமவம் கிடையாதிருக்க, இப்பத்தை யப்யஸித்தார்க்குக் கிடைக்கக் கூடுமோவென்ன - அளக்கூப்பிட்டு இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-பார்யையோடே இத்யாதி. ஈன்றுழாயம்மான் தன்னை யான் - எங்கேகாண்கேன் - என்றென்று, அங்கே தாழ்ந்த என்று தொடங்கி எல்லியுங் காலையும் - மகிழ்வர் இத்யந்வய:. (௧௧)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஸாக்ஷாத்ஸாக்ஷாத்கார காமம் வஶிவிஸ்வ ஶ்ரீஶம்ஶோராவநுத்ரிதி புண்டரீகாக்ஷவாக்ஷதவ்ய:। ஸமேஷ்யவதீத்யாவமதஸ்யபஹா ப்ருகாராநாவஸ்ய ஶஸிரயிவஷாஜாஹாவ ।.

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.— க்ருஷ்ணஸ்ஸநாத்திகஸா ஸ்வஸ்கேடதயா ஸ்வாமிதாஸ்வஶயிஸாஜ்ஞேகதஸ்யாஶ்லேஷாத்தஸம்மைதயாவஷ ஸமேஷ்யாவசாஶ்சாஸ ।ஸாரஸ்யாத்ஸாஸ்மஸமெநா ரவநிமாஷஷ்யசெ ரஷாநாத்த ஸயோமா ஜீவாவெகஷாவ்ருத்தெக்ஷாமவகிதஷவஜெந ஶ்ரீவத்திஶ்வத்யமாணி ।

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி }

மாயன்வடிவழகைக்காணாதவல்விடா
யாய்அதறவிஞ்சியழுதலற்றம்—தூயபுகழ்
உற்றசடகோபனைநாமொன்றிநிற்கும்போதுபகல்
அற்றபொழுதானதெல்லியாம்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆறுந் திருவாய்மொழி—எல்லியும் ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(எல்லியுங்காலையும்.) - எம்பெருமான் என்னுடைய விடாயெல்லாம் தீரும்படி அருள்செய்தருளினான்.

ஒ.—ஆறுந்திருவாய்மொழியில், ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டு தப்ததப்ருதயனாய், அவருடைய ஆர்த்திதீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தருளுகைக்காக வருகையிலே உத்யுக்தனான எம்பெருமான்,—ஸ்ரீஸரதாழ்வானுக்குத் தாம் எழுந்தருளின ப்ரீதி ஸாத்மித்தால் திருவயோத்யையிலே புக்கருளுகைக்காக ஸ்ரீபரத்வாஜ பகவான் ஆஶ்ரமத்திலே பெருமாள் விட்டருளினாற்போலேயும், ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன்

தூதெழுந்தருளினபோது நேரேசென்று ஹஸ்திநபுரத்தில் புகாதே குமஸ்தலத்திலே விட்டருளினாற் போலேயும், ஆழ்வார்தம்பாடு நேரவந்து புகுந்தருளாதே, தான்வந்த வரவில் இவர்க்குப் பிறந்த ப்ரீதி ஸாத்மித்தால் வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தருளுகைக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே வந்து புகுந்தருளித் தம்மோடே கலக்கிறபடியைக்கண்டு ப்ரீதராகிறார்.

ப.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அநுஸந்தாநத்தாலே அத்யந்தம் ஆர்த்தராய்க் கூப்பிட்ட இவ்வாழ்வாருடைய ஆர்த்தி தீருகைக்காக "இவருடைய ஸகலவிரோதிகளையும்போக்கி ஸம்ஶ்லேஷிப்போம்" என்று ஈஶ்வரன் திருக்கடித்தானத்திலே ஆஸந்நமாக வந்து ஸந்நிஹிதனானபடியை ப்ரகாஶிப்பிக்க; அவனுடைய ஆஸக்திநிதாநமான ஶேஷித்வத்தையும், அஶேஷவிரோதிநிவர்த்தகமான ஸாமர்த்யத்தையும், பராக்ரமசைக்ர்யத்தால் வந்த வீரஸ்ரீயோகத்தையும், ஆந்தரவிரோதி நிவர்த்தகமான அந்த:ப்ரவேஶத்தையும், ப்ரத்பாஸக்திக்கடியான ப்ராப்யதேசவர்த்தித்வத்தையும், அவனிலும் அவன்தேசம் விரோதிநிவர்த்தகமென்னுமிடத்தையும், தேசஸ்ம்ருதிமாத்ரமே து:கநிவர்த்தகமென்னுமிடத்தையும், ஆஸந்நதேசத்தினுடைய அஸாதாரண்யத்தையும், அர்ச்சாந்தர ஸ்தலத்திலும் ஸந்நிஹிதனென்னுமிடத்தையும், ஆஸந்நதேசஸ்த்திதி அந்த:ப்ரவேஶார்த்தமென்னு மிடத்தையும் அநுஸந்தித்து, நெஞ்சிலே வந்து புகுந்து தம்முடைய விரோதியைப்போக்கி அநுபவிப்பதாக அத்யாஸந்நனான அவனுடைய அபிநிவேஶத்தைக்கண்டு தமக்குப்பிறந்த ஹர்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், * மாயக்கூத்தனில் ஆழ்வார்க்கோடின ஆர்த்தியளவன்று, ஈஶ்வரனுக்குப் பிறந்தவிடாய்; இது பேச்சுக்கு நிலமாகையாலே பேசலாயிற்று. அவனுக்குப் பேச்சுக்கு நிலமல்லாமைபாலே பேசப்பெற்றதில்லை. "ஊஷு:ம்ஸாநா ஜீவிஷ்யே" என்றிறே இத்தலையில்விடாய்; "நஜீவேயம் க்ஷணமபி" என்றிறே அத்தலையிருப்பது. கீழ் இவர் ஆர்த்தியோடேகூப்பிட முகங்காட்டப் பெறாமையாலே, "ஹ்ரேஷாஹம்ஸாதா" என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்து, தப்தஹ்ருதயனாய், இவருடைய ஆர்த்திதீர ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக வருகையிலே உத்யுக்தனானவன், "ஒருகாலேசென்று முகங்காட்டில், ஒருகாலே ஆறுபெருகில் உடைகுலைப்படுமாபோலே இவர் ஶிதிலராவர்" என்று இவர் பக்கலிலே நேரேவந்து புகுராதே, "வரவை அறிவித்து ப்ரீதி ஸாத்மித்தவாறே முகங்காட்டுவோம்" என்றுபார்த்து, பெருமாள் ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் தாம் எழுந்தருளின ப்ரீதி ஸாத்மித்தவாறே எழுந்தருளுகைக்காக ஸ்ரீபரத்வாஜமஹர்ஷியாஶ்ரமத்திலே விட்டருளினாற்போலேயும்; ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தூதெழுந்தருளுகிறபோது "நினைவின்றிக்கே போய்ப்புக்கவாறே விதுராதிகள் ப்ரீதியாலே ஶிதிலராகக்கூடும்" என்று, "வ்ருகஸ்தலே நிவஸதிஸமவர்த்தமாநர ஹேஷ்யதி" என்று வரவு வார்த்தையானவாறே பிற்றைநாள் ஹஸ்திநபுரத்திலே போய்ப் புக்காற்போலேயும் ஸம்ஶ்லேஷோந்முகனாய், திருக்கடித்தானத்திலேபுகுந்து நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்க, தம்மோடு கலக்கைக்கு ஒருப்பட்டு நிற்கிறநிலையை அநுஸந்தித்து க்ருதக்ருத்யராய், அத்தைப் பேசி இனியராகிறார். கீழில்திருவாய்மொழியில் வ்யஸநப்படுத்தின நினைவுதானே இப்போது உஜ்ஜீவநமாம்படி பண்ணினான். * செறுவாரும் நட்பாகுவரிறே செங்கோனருள் பெற்றவாறே.

ஈடு.— * மாயக்கூத்தனில், ஆழ்வார், தமக்கோடினவிடாய் பேச்சுக்கு நிலமாகையாலே பேசினார்; ஈஶ்வரனுக்கோடினவிடாய் பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே பேசிற்றில்லை. "ஊர்த்த்வம்மாஸாந்நஜீவிஷ்யே" (ஊர்த்த்வம்மாஸாந்நஜீவிஷ்யே) என்று இத்தலையில் விடாய்; "நஜீவேயம்க்ஷணமபி" (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்றிறே அத்தலையிருப்பது * "மாயக்கூத்தனில் இவர்க்கோடினவிடாய்க்கு உதவப்பெற்றிலோம்" என்று மந்தாலே தப்தனாய், ஆதலனாய், பிற்பாட்டுக்கு "ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா" (ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா) என்கிறபடியே லஜ்ஜித்து "இனி நாம் கடுகமுகங்காட்டில் ப்ரீதியாலே உடைகுலைப்படுவர், ப்ரீதியை ஸாத்மிப்பித்து உளராக்கிப் பரிமாறவேணும்" என்று, பதினாலாண்டு பிரிவாலே நொந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானை ஸ்ரீபரிப்பித்து முகங்காட்டுகைக்காகத் திருவடியைப் போகவிட்டு, ஸ்ரீபரத்வாஜமஹர்ஷி ஆஶ்ரமத்திலே இருந்தாற்போலவும்; பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுபோகிறபோது, ப்ரேமபரவஶரான விதுராதிகள் ப்ரீதியை அகஞ்சுரிப்படுத்தி முகங்காட்டுகைக்காக, *"குஶஸ்த்தலே நிவஸதி ஸச ப்ராதரிஹேஷ்யதி" (குஶஸ்த்தலேநிவஸதிஸச ப்ராதரிஹேஷ்யதி) என்கிறபடியே - குசஸ்த்தலத்திலே விட்டுக்கொண்டிருந்து, பிற்றைநாள் ஹஸ்திநபுரத்திலே எழுந்தருளினாற்போலவும்; தம்மோடே ஸம்ஶ்லேஷோந்முகனான ஸர்வேஶ்வரன், தம்முடைய ப்ரீதியை ஸாத்மிப்பித்துத் தம்மோடே கலக்கைக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே எழுந்தருளியிருந்து, தம் பக்கல் பண்ணுகிற வ்யாமோஹத்தை அநுஸந்தித்து இனியராய், அத்தைப்பேசி அநுபவிக்கிறார். கீழில் திருவாய்மொழியில் வ்யஸநஹேதுவான நினைவுதானே இப்போது உஜ்ஜீவநமாம்படி பண்ணினான். * செறுவாரும் நட்பாகுவரிறே செங்கோனருள்பெற்றவாறே.

எல்லியும்காலையும் ப்ரவேஶம்: தம்முடையவிடாய் சொன்னாற்போலே அவனுடைய விடாயையும் சொல்லவேண்டாவோவென்ன - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. அப்படி அதிஶயித்திருக்குமோவென்ன - ஊர்த்த்வம் இத்யாதி. ஸங்கதி - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. ஆதலனாய் - காலபாவாதலனாயென்றபடி. இப்படி வ்யஸநாதிஶயத்தையுடையவனாகையாலே மாயக்கூத்தனில் என்றுகூட்டுவது. கீழேஅப்படி விடாய்த்தவரைப் பூர்ணமாக அநுபவிப்பியாதே, திருக்கடித்தானத்திலேவந்து நிற்கிறதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - இனிநாம் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - "நாளைவதுவை" என்கிறத்தை அருளிச்செய்வர். வதுவை - விவாஹம். அதாவது - இன்று உதுவைஎன்னாதே, "நாளைவதுவை" என்றது - ப்ரீதி ஸாத்மிக்கைக்காக என்றபடி. ஒருஸ்திரீ, தாரித்ர்யத்தாலே நொந்திருக்க, புத்ரன் தேடிக்கொண்டுவந்த தநராஶியை முன்னே சொரிய, ப்ரீதியாலே வாராநிற்கச்செய்தே, ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டு முடிந்தாளென்கிற லௌகிககதையை அருளிச்செய்வர். "ஸாத்மிப்பித்து உளராக்கிப் பரிமாறவேணும்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பதினாலாண்டு இத்யாதி. கீழேயும் குணாநுஸந்தாநமாயிருக்க, அங்கே து:கமும், இங்கே ப்ரீதியுமாவானேன்? என்ன - கீழில்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. இதுகூடுமோவென்ன - செறுவாரும் இத்யாதி. திருவிருத்தம், "சேமம்" இத்யாதி. செறுவார் - ஶாத்ருகர். நட்பாதவர் - உறவாவர்கள். "உபப்லாவ்யாதிஹக்ஷத்தா உபயாதோ ஜநார்தந: குஶஸ்த்தலே நிவஸதி ஸச ப்ராதரிஹேஷ்யதி"

---

* பார - உத்தியோக (அகூ-க) இப்போது அச்சிட்டபுத்தகத்தில் 'வ்ருகஸ்த்தலே' என்று பாடபேதம் காண்கிறது.

முதற் பாட்டு.

எல்லியுங்காலையும் தன்னைநினைந்தெழ
நல்லவருள்கள்நமக்கே தந்தருள்செய்வான்
அல்லியந்தண்ணந்துழாய்முடி அப்பனூர்
செல்வர்கள்வாழுந் திருக்கடித்தானமே.

ஆ.—ஒருவன் செய்தருளினபடியே என்றென்று நினைத்துக் கிடக்கும்படி அருள்செய்தருளினான்; அவ்வருள்தான் ஏதென்றால்,—முன்னம் திருக்கடித்தானத்திலே வந்து புகுந்தருளினானென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்த்தருள்வான் ஸர்வேச்வரனே; அவன் ஊர் திருக்கடித்தானம் என்கிறார்.

[எல்லியுமென்று தொடங்கி] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் "ஒருவன் செய்தருளும்படியே" என்று தன்னை நினைத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி. [செல்வர்கள்] - எம்பெருமானோடு நித்ய ஸம்ச்லேஷம்பண்ணுமவர்கள். [அல்லியித்யாதி] - கீழில் திருவாய்மொழியில், "நின்மொய்பூந்தாமத்தண்துழாய்" என்று ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி.

ப.—முதற்பாட்டில், நமக்கு நிரதிசயோபகாரம்பண்ணவந்த ஸர்வசேஷியானவன் தேசம் திருக்கடித்தானமென்கிறார்.

எல்லியும்காலையும் - ராத்ரிதிவாவிபாகமில்லாதபடி, தன்னை-(உபகாரகனான) தன்னை, நினைந்து - ஸ்மரித்து, எழ - உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, (நிர்ஹேதுகமாகையாலே), நல்ல - விலக்ஷணமான, அருள்கள் - (ஆச்ரம ஆஸக்தி அந்த:ப்ரவேச விரோதிநிவர்த்தந அநுபவங்களுக்கடியான)நிரவதிகக்ருபைகளை, ("தானே ன்பிறர்க்குஉன்னருளென்னிடை வைத்தாய்" என்கிற கணக்கிலே), நமக்கே - நமக்கே அஸாதாரணமாக, தந்து-தந்து, (மேலும் இடைவிடாமல்), அருள் - அருள், செய்வான் - செய்வானாய், ("தாமத்தண் துழாய்க்கடிசேர் கண்ணிப்பெருமான்" என்று இவர் ஆசைப்பட்டாற்போலே), அல்லி - பூந்தாரையுடைத்தாய், அம் - தர்சநீயமாய், தண்ணம் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமான, முடி - திருமுடியையுடைய, அப்பன் - சேஷியாயுள்ள உபகாரகனானவனுடைய, ஊர் - (அஸாதாரண) தேசம், செல்வர்கள் - (பகவத் கைங்கர்யஸம்பத்தையுடையரான) பாகவதரானவர்கள், வாழும் - (அநுபவஅவிச்சேதத்தாலே ஆநந்திகளாய்) வர்த்திக்கிற, திருக்கடித்தானம் - திருக்கடித்தானமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், என்னுடைய ஆர்த்தி தீர்த்தருள்வான் ஸர்வேச்வரனே; அவன் ஊர் திருக்கடித்தானம் என்கிறார்.

*[எல்லியும் இத்யாதி] - அஹோராத்ர விபாகமின்றிக்கே உபகாரகனான தன்னை, "ஒருவன் செய்தருளும்படியே" என்று நினைத்து நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. [நல்லவருள்கள்] - இத்தலையில் குற்றம்பாராதே, வெறுமையே பார்த்துத் தன்பேறாக அருளுகை. * மாயக்கூத்தனில் விடாய்க்கருளினான் என்றிருக்கிறிலர். [நமக்கே தந்தருள் செய்வான்] - "பலரடியார் முன்பருளிய" என்று நித்யஸூரிகளும் தாம்பெற்ற*

பேறு பெற்றிலர் என்றாயிற்று நினைத்திருப்பது. [அல்லியந்தண்ணந்துழாய் முடியப்பன்]-கீழில் திருவாய்மொழியில்-"மொய் பூந்தாமத்தண்டுழாய்க் கடிசேர் கண்ணிப்பெருமான்" என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியேயாயிற்று வந்துநிற்கிறது. [ஊர்செல்வர்கள் வாழும் திருக்கடித்தானமே] - [செல்வர்கள்] - முன்பு * மாயக்கூத்தனைப், பின்பு * எல்லியும் காலையுமாக வேண்டாதவர்கள். ஸாவநுபவமாகிற நிரவதிகஸம்பத்தையுடையவர்கள். "லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மிஸம்பந்ந:". [வாழும்] - கைங்கர்யாநுபவம்பண்ணுகிற ஊர். செல்வர்கள் வாழும் ஊர் - திருக்கடித்தானமென்னுதல்; அப்பனூர் செல்வர்கள் வாழும் திருக்கடித்தானமென்னுதல். தண்ணந்துழாய் முடியப்பன் - அருள்செய்வான், அவன் நிற்கிற திருக்கடித்தானம் நமக்கு ப்ராப்யபூமியென்கை. அப்பன் - உபகாரசீலன்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு.—என்னுடைய ஆர்த்திதீர்த்தருளுவான் ஸர்வேஸ்வரனே; அவனூர் திருக்கடித்தானமென்கிறார்.

[எல்லியுங்காலையும் இத்யாதி] - திவாராத்ர விபாகமின்றிக்கே எல்லாக்காலத்திலும் உபகாரகனை தன்னை நினைத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி. [நல்லவருள்கள்] - என்குற்றமாதல், தன் ஸார்வஜ்ஞ்யமாதல் பாராதே, தன்பேறுகப்பண்ணின அருள். * மாயக்கூத்தனில் விடாய்க்கு அருளினனென்று இருக்கிறிலர். [நமக்கேதந்தருள் செய்வான்] - "பலரடியார்முன்பருளிய" என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகளும் தாம் பெற்ற பேறு பெற்றிலர் என்றாயிற்று நினைத்திருப்பது. [அல் லியந்தண்ணந்துழாய்முடி] - கீழில்திருவாய்மொழியிலே "மொய்பூந்தாமத்தண்டுழாய்க்கடிசேர்கண்ணிப்பெருமானே" என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே காட்டிக்கொடுத்தான். [ஊர்] - இப்படி உபகாரகனவன் வர்த்திக்கையாலே நமக்கு ப்ராப்யபூமி திருக்கடித்தானமென்கிறார். [செல்வர்கள்வாழும்] - * மாயக்கூத்தனும் * எல்லியுங்காலையுமாக வேண்டாதே, அநுபவத்தோடே காலங்கழிக்கிறவர்கள்; "லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" (லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மிஸம்பந்ந:) என்கிறபடியேயிருப்பார் சிலர். [எல்லியும் இத்யாதி] - அப்பனனவனூர் என்னுதல்; செல்வர்கள்வாழும் ஊர் திருக்கடித்தானமென்னுதல்; அல்லியந்தண்ணந்துழாய் முடியப்பன் - நல்லவருள்கள் நமக்கேதந்து அருள்செய்வானென்னுதல். (க)

முதற்பாட்டு.—எல்லியும் இத்யாதி. "நமக்கேதந்தருள்செய்வான் - அப்பன், ஊர் - திருக்கடித்தானம்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னுடைய இத்யாதி.

"அப்பன்" என்றத்தைப்பற்ற - உபகாரகன் என்றது. எழ - எழும்படி ; உஜ்ஜீவிக்கும்படி. அருளுக்கு நன்மையேதென்ன - என்குற்றமாதல் இத்யாதி. "தன்பேறாக" என்கிறதென்? கீழில்விடாய்க்காகவன்றோ? என்ன - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. "நமக்கே" என்றஅவதாரணார்த்தம் - பலரடியார் இத்யாதி. தண்ணம் - முழுச்சொல்லு. குளிர்த்தி. "வாழும்" என்கிற வர்த்தமானார்த்தம்-மாயக்கூத்தனும் இத்யாதி. அநுபவம் ஸம்பத்தோவென்ன - லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மி இத்யாதி.செல்வர்கள்வாழும் திருக்கடித்தானம் - எல்லியும் காலையும் என்றதொடங்கி, அப்பனூரென்னுதல்; அன்றியே, எல்லியும் காலையும் என்றுதொடங்கி, அப்பனதாய் - செல்வர்கள் வாழும் ஊர் - திருக்கடித்தானமென்னுதல் ; அன்றிக்கே, அல்லியந்தண்ணந்துழாய்முடியப்பன் - எல்லியும் காலையும் தன்னை நினைந்தெழ நல்லவருள்கள் நமக்கே தந்தருள்செய்வான்: அவனூர் செல்வர்கள்வாழும் திருக்கடித்தானமென்னுதல் ; இது அவதாரிகாநுகுணம். (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச்சிந்தையும்
ஒருக்கடுத்து உள்ளேஉறையும்பிரான் கண்டீர்
செருக்கடுத்துஅன்றுதிகைத்தஅரக்கரை
உருக்கெட வாளிபொழிந்தவொருவனே.

ஆ.—(திருக்கடித்தானமும்.) பின்னையும் செய்தருளுகிறான். திருக்கடித்தானத்தையும் என்னெஞ்சையுமொக்கத் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டருளினன். அவனாரென்னில்?—செருக்கடுத்து அன்றுதிகைத்தவரக்கரை உருக்கெடவாளிபொழிந்த அத்விதீயன் கண்டீர்! என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்பக்கல்வருகைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களையுமெல்லாம் எம்பெருமான் தானே போக்கி, திருக்கடித்தானத்திலும் என்னுடைய சிந்தையிலும் ஒக்க அபிநிவேஶத்தைப்பண்ணி என்னுள்ளே வர்த்தியாநின்றான் என்கிறார்.

[பிரானென்று மேலுக்கு] - யுத்தகண்டூதியாலே மதிகெட்ட ராக்ஷஸரை ஶரீரம் அழியும்படி ஶரவர்ஷத்தை வர்ஷித்த உபகாரகன் கிடீர்!

ப.—அநந்தரம், அஶேஷவிரோதிநிவர்த்தநஸமர்த்தனான சக்ரவர்த்தித்திருமகன், திருக்கடித்தானத்தையும் என்னெஞ்சையும் ஒருபடிப்பட நினைத்து வர்த்திக்கும் உபகாரசீலனென்கிறார்.

(ஶரபலபாஹுபலங்களாலே), செரு—யுத்தத்திலே, கடுத்து - செருக்குமிஞ்சி, அன்று - (நீரிலேநெருப்பெழுந்தாற்போலே சீற்றம்விளையும்படி பெருமாளுக்கு அபராதம்பண்ணின) அன்று, திகைத்த - (ஆரைவெல்லலாமென்று) ப்ரமித்த, அரக்கர்-(ராவணாதி) ராக்ஷஸர், உரு - உருவம், கெட - அழிந்து பிந்நமாம்படிக்கீடாக, வாளி - ஶரவர்ஷத்தை, பொழிந்த - வர்ஷித்த, ஒருவன்கண்டீர் - ஏகவீரனானவன்கிடீர், திருக்கடித்தானமும் - திருக்கடித்தானமாகிற திருப்பதியையும், (அப்படி அபிமதமான), என்னுடை சிந்தையும் - என் நெஞ்சையும், ஒருக்கடுத்து - ஒருமைப்படப்பிடித்து, உள்ளே - இரண்டுக்குள்ளே, உறையும் - வர்த்திக்கிற, பிரான் - மஹோபகாரகன். இரண்டையுமொக்கப்பிடித்து என்னுள்ளே வர்த்திக்கிறவனென்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்பக்கல் வருகைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களையும் தானேபோக்கி, திருக்கடித்தானத்திலும் என் ஹ்ருதயத்திலும் ஒக்க அபிநிவேஶித்து, என்னுள்ளே வர்த்தியாநின்றான் என்கிறார்.

[ஒருக்கடுத்து] - ஒருங்கவடுத்து. அதாகிறது - ஒக்கநினைக்கை. திருப்பதியையும் என்ஹ்ருதயத்தையும் ஒக்க ஆதரித்து. [உள்ளேயுறையும்] - என்மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணாநின்றான். விரோதி செய்ததென்? என்ன; அது ராக்ஷஸர்பட்டது பட்டது. [செருக்கடுத்து] - யுத்தகண்டூதி வர்த்தித்து. [திகைத்த அரக்கரை] - சக்ரவர்த்தித்திருமகனை வெல்ல நினைத்த மதிகேடரான ராக்ஷஸரை. [அன்று] - "நநர்தபூ" என்றஅன்று. [உருக்கெட] - 'பிந்நம்பிந்நம் ஶரைர்தக்தம்'. [வாளி பொழிந்த] - 'ஶரவர்ஷம் வவர்ஷஹ'. [ஒருவனான பிரான்கண்டீர்] - ஏகவீரனான உபகாரகன் கண்டீர்!

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. என்பக்கல் வருகைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களையும் தானேபோக்கி, திருக்கடித்தானத்திலும் என்ஹ்ருதயத்திலும் ஒக்கஅவிநிவேசித்து என்னுள்ளே வர்த்தியாநின்றானென்கிறார்.

[ஒருக்கடுத்து] - ஒருங்கவடுத்து. அதாகிறது - ஒக்க நினைக்கை. திருக்கடித்தானத்தையும் என்ஹ்ருதயத்தையும் ஒக்கவிரும்பி. [உள்ளேயுறையும்] - மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம்பண்ணாநின்றான். விரோதிசெய்ததென்? என்ன, - அது ராக்ஷஸர்பட்டது பட்டது. [செருக்கடுத்து] - யுத்தகண்டூதி வர்த்தித்து. [அன்று] - "நநமேயம்" (நநமேயம்) என்றவன்று. [திகைத்தவரக்கரை] - சக்ரவர்த்தித்திருமகனை வெல்லலாமென்று நினைத்த மதிகேடரான ராக்ஷஸரை. [உருக்கெட] - "ஸிம்ஹநாதம் ..." (சிங்கம் பிங்கம்ஸரார்த்தக்தம்). [வாளிபொழிந்த] - "ஸரவர்ஷம்வவர்ஷஹ" (ஸரவர்ஷம் வவர்ஷஹ) என்கிறபடியே. [ஒருவன்] - ஏகவீரனானவன். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஒருவரிருவரோர்மூவரெனநின்று
உருவுகரந்துஉள்ளுந்தோறுந்தித்திப்பான்
திருவமர்மார்வன் திருக்கடித்தானத்தை
மருவியுறைகின்ற மாயப்பிரானே.

ஆ.—(ஒருவர்.) பின்னையும் ஒருவராய் இருவராய் மூவராய்த்தோன்றி, உருவுதெரியாதபடி வந்து வாளிபொழிந்தவனென்று அவன் செயலையே அநுஸந்தித்து, அதுக்குமேலே, இன்று திருக்கடித்தானத்திலும் என்னெஞ்சிலும் பிராட்டியோடேகூடவந்து புகுந்தருளினானென்கிறார்.

ஒ—மூன்றாம்பாட்டில், பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கடித்தானத்தை மருவியுறையாநின்றுகொண்டு என்பக்கலிலே ஆச்சர்யமாம்படி ப்ரவணனானவன், உள்ளுந்தோறும் தித்தியாநின்றான் என்கிறார்.

[ஒருவ ரிருவ ரோர்மூவரெனநின்று உருவுகரந்து] - மூலபலத்தோடு யுத்தம் பண்ணிப்புகுகிறபோது மூன்றாம் ஒருவராய்த்தோற்றிச் சாரிகையிலே வேகம்மிகமிக இருவரும் மூவருமாய்த்தோற்றி இந்த்ரியஸம்யோகத்துக்கு இடமில்லாதபடி வேகம்

இரண்டாம்பாட்டு.— திருக்கடித்தானம் இத்யாதி. "செருக்கடுத்தன்று" என்றதொடக்கி, "உன்னையுறையும்பிரான்கண்டீர்" என்கிற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்பக்கல் இத்யாதி.

ஸப்தார்த்தம் - திருக்கடித்தானத்தையும் இத்யாதி. உத்தரார்த்தம்ஸங்க்ரஹித்து பூர்வார்த்தம்அநுஸந்திப்பது. திகைத்த - ப்ரமித்த. உரு - சரீரம்; ஸப்தஸ்வாரஸ்யம் - ஸரவர்ஷம் இத்யாதி. ... ஸரவர்ஷம்வவர்ஷஹ" உக்தியாலங்காரம் (கூச-கஅ). (உ)

மிக்கவாறே வடிவுதெரியாதபடியாய் உருக்கெட வாளிபொழிந்த ஒருவனென்று கீழில் பாட்டோடே அந்விதமாகக்கடவது.

ப.—அநந்தரம், பராக்ரமைஸ்வர்யத்தாலே வீரஸ்ரீவிஶிஷ்டனானவன், திருக்கடித்தானத்திலே ஸந்நிஹிதனாய், எனக்கு போக்யபூதனாயிராநின்றானென்கிறார்.

(மூலபலநிரஸநத்தில் பராக்ரமைஸ்வர்யத்தாலே), ஒருவர் - (ப்ரதமம்) ஒருவராய், இருவர் - (பின்னை) இருவராய், மூவரென - (பின்) மூவரென்னும்படி, நின்று - நின்று, ஓர் - அத்விதீயமான, உருவு - ரூபம், கரந்து - (இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடி) இந்த்ரியாவிஷயமாய்க்கொண்டு, (உருக்கெட வாளிபொழிந்த ஒருவனானவன் அந்த வீரஸ்ரீயோடே வந்தானென்னும்படி), திரு - லக்ஷ்மியை, அமர் மார்வன் - திருமார்பிலே உடையனாய்க்கொண்டு, திருக்கடித்தானத்தை - திருக்கடித்தானத்தை, மருவி - பொருந்தி, உறைகின்ற - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, மாயப்பிரான் - ஆஶ்சர்யோபகாரகனாய், உள்ளுந்தோறும் - நினைக்குந்தோறும், தித்திப்பான் - இனியனாகாநின்றான்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கடித்தானத்திலே வந்தானென்கிறார்.

"ஒருவரிருவர் மூவரெனநின்று உருவுகரந்து - உருக்கெட வாளிபொழிந்த ஒருவன்" என்று கீழோடே அந்விதமாகக்கடவது. மூலபலம் சாம்படி யருளுகிறவன்று முந்துற ஒருவனாய்த்தோற்றி, சாரிகையில் வேகம் மிகமிக இருவரும் மூவருமாய்த்தோற்றி. [உருவுகரந்து] - வேகம் மிக்கவாறே இந்த்ரியஸம்யோகத்துக்கு இடமில்லாதபடியாகையாலே, ரூபக்ரஹணமரிதாய் - உருக்கெடவாளிபொழிந்த ஒருவன் என்று அந்வயம். வ்யாபரித்த சடக்காலே ரூபம் கண்ணுக்குப் பிடிபடாதொழிகை. [திருவமர்மார்வன்] - "நகஸ்ஸ்ரீர்நாவதாயத்தி" என்னும் பிராட்டியோடே கூடவாயிற்று வந்தது. திருக்கடித்தானத்தோடே பொருந்திவர்த்திக்கிறவனாய், என்பக்கலிலே ஆஶ்சர்யமாம்படி ப்ரவணனான ஸர்வேஶ்வரன். [உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்] - அநுஸந்திக்க அநுஸந்திக்கப் புதியனாய்க்கொண்டு ரஸியாநின்றான்.

ஈடு.—மூன்றாம் பாட்டு. பிராட்டியோடேகூடத் திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆஶ்சர்யபூதனான உபகாரகன் அநுஸந்திக்குந்தோறும் இனியனாகாநின்றானென்கிறார்.

[ஒருவர் இத்யாதி] - வாளிபொழிந்தபடி எங்ஙனேயென்ன, - இங்ஙனேயென்கிறார். [ஒருவரிருவரோர்மூவரெனநின்று உருவுகரந்து] - ஒருவராய்த்தோன்று, இருவராய்த்தோன்று, மூவராய்த்தோன்று, பின்னை இந்த்ரியஅர்த்தஸம்யோகமில்லாதபடி சாரிகைவந்து. ஒருவரிருவரோர் மூவரென நின்று உருவுகரந்து - செருக்கடுத்தன்று திகைத்த அரக்கரை உருக்கெட வாளிபொழிந்தவொருவன் - திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச்சிந்தையும் ஒருக்கடுத்து உள்ளேயுறையும்பிரான் கண்டீர் என்று கீழிற்பாட்டோடே அந்வய

மூன்றாம்பாட்டு.—ஒருவர் இத்யாதி. "திருவமர்மார்வன்" என்றுதொடங்கி, "மாயப்பிரான் - உள்ளுந்தோறும்தித்திப்பான்" என்றவற்றை அநுஸந்தித்துஅவதாரிகை - பிராட்டியோடு இத்யாதி.

"ஒருவரிருவரோர்" இத்யாதிக்குஅர்த்தம் - வாளிபொழிந்த இத்யாதி. உருவுகரந்து சாரிகைவந்தவேகம், சக்ஷுரிந்த்ரியத்தாலே விக்ரஹம் க்ரஹிக்கப்போகாதென்றபடி. சாரிகை வந்து - அதிவேகத்துடனே ஸாரிவந்து. "உருவுகரந்து" என்னுமளவும் கீழ்ப்பாட்டோடே அந்

மாகக்கடவது. [திருவமர்மார்வன்] — "நகஸ்ஜ்ஞாவபராயதி" (நகஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்னும் பிராட்டியோடே கூடவாயிற்று வந்தது. [திருவமர்மார்வன் திருக்கடித்தானத்தை மருவியுறைகின்ற மாயப்பிரான் - உள்ளுந்தோறும்தித்திப்பான்] - பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையனாய், திருக்கடித்தானத்தை மருவியுறையாநின்றுகொண்டு என்பக்கலிலே ஆஸ்சர்யமாம்படி ப்ரவணனானவன், அநுஸந்திக்குந்தோறும் புதியனாய் இனியனாகாநின்றான். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

மாயப்பிரான் எனவல்வினைமாய்ந்தற
நேசத்தினால் நெஞ்சம்நாடுகுடிகொண்டான்
தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்தை
வாசப்பொழில் மன்னுகோயில்கொண்டானே.

ஆ —(மாயப்பிரான்) - இவன் திருக்கடித்தானத்தைக் காட்டிலும் என்னெஞ்சிலே, வல்வினைகள் தீரும்படி ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு குடியாக இருந்தருளினானென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், எம்பெருமான் திருக்கடித்தானத்தைப் பகலிருக்கை மாத்ரமாகக்கொண்டு, என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை, அத்யபிநிவேஶத்தைப்பண்ணி நிரந்தர வாஸஸ்தானமாகக் கொண்டருளினான் என்கிறார்.

[மாயப்பிரானென்று தொடங்கி] - ஆஸ்சர்யமான குணசேஷ்டிதாதிகளையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் தன்னைப்பிரிந்து காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து நான் படும் து:க்கமெல்லாம் நிஸ்ஸேஷமாகப் போம்படி தன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்களாலே நாடுபோலேவளர்ந்த நெஞ்சிலே ஸ்நேஹத்தாலே ஸபரிகாரமாக நிரந்தரவாஸம் பண்ணாநின்றான். [தேசத்தமரரென்று தொடங்கி] - * அயர்வறுமமரர்களுக்கும் ப்ராப்யபூமியான திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்கு வாசத்தையுடைய பொழிலோடுகூடின கோயிலாகக் கொண்டானான மாயப்பிரான்.

ப.—அநந்தரம், திருக்கடித்தானத்தை வாஸஸ்தானமாக ஸ்வீகரித்தவன், என்னுடைய ப்ரபலபாபங்களைப் போக்குகைக்காக நெஞ்சுக்குள்ளே நித்யவாஸம்பண்ணாநின்றானென்கிறார்.

தேசம் - (நிரதிஶய) தேஜஸ்விகளான, அமரர் - ஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யமாய், வாசம் - பரிமளோத்தரமான, பொழில் மன்னு - பொழில் சேர்ந்த, திருக்கடித்தானத்தை - திருக்கடித்தானத்தை, கோயில் - கோயிலாக, கொண்டான் - கொண்ட, மாயப்பிரான் - ஆஸ்சர்யோபகாரகனானவன், என - என்னுடைய, வல் - ப்ரபலமான, வினை - பாபங்கள், மாய்ந்துஅற-நசித்துப்போம்படியாக, நேசத்தினால் - என்பக்கல் ஸங்

விதம். "திருவமர்மார்வன் - பிரான் - உள்ளுந்தோறும் தித்திப்பான்" என்று - தனியேவாக்யம். பாட்டுக்கு உரைக்கும் அந்வயம் - திருவமர்மார்வன் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பெரிய இத்யாதி.

ஹாதிஶயத்தாலே, நெஞ்சம் - என்நெஞ்சாகிற, நாடு - விஸ்தீர்ணபூமியை, குடி - (தனக்குக்) குடியிருப்பாக, கொண்டான் - கொண்டான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருக்கடித்தானத்தைக் கலவிருக்கையாகக்கொண்டு ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே என்நெஞ்சை நிரந்தர வாஸஸ்தாநமாகக்கொண்டான் என்கிறார்.

[மாயப்பிரான்] - ஆஶ்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களையுடைய உபகாரகன். [எனவல்வினைமாய்ந்தற] - தன்னைப்பிரிந்து நான்பட்ட க்லேஶமெல்லாம் நிஶ்ஶேஷமாகப் போம்படி. மாயக்கூத்தனில் * காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்ந்துபட்ட விடாயெல்லாம் வாஸனையோடே போம்படி. [நேசத்தினால்] - எனக்கு உபகரித்தான இருக்கையன்றிக்கே, என்பக்கல் ஸங்காதிஶயத்தாலே. [நெஞ்சம்நாடு] - ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களாலே இவர்நெஞ்சு பரமபதம்போலே இடமுடைத்தானபடி. [குடிகொண்டான்] - ஸபரிகரமாக நித்யவாஸம் பண்ணாநின்றான்; "அரவத்தமளியினோடும்" என்கிறபடியே. [தேசத்தமரர் இத்யாதி] - நிரந்தர ஶகவதநுபவத்தாலே தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யபூமியாய் - வாசத்தையுடைய பொழிலோடே கூடின - திருக்கடித்தானத்தை - கோயிலாகக்கொண்டு வர்த்திக்கிற - மாயப்பிரான் - நேசத்தினால் நெஞ்சம்நாடு குடிகொண்டான்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. திருக்கடித்தானத்தைப் பகலிருக்கைமாத்ரமாகக் கொண்டு ஸங்காதிஶயத்தாலே என்னெஞ்சையே நிரந்தரவாஸஸ்த்தாநமாகக் கொண்டானென்கிறார்.

[மாயப்பிரான்] - ஆஶ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடைய உபகாரகன். [எனவல்வினைமாய்ந்தற] - தன்னைப் பிரிந்து நான்பட்ட க்லேசமெல்லாம் நசித்துப்போம்படி; * மாயக்கூத்தனில் * காணவாராயென்றென்று கண்ணும்வாயும் துவர்ந்து பட்ட விடாயெல்லாம் வாஸனையோடேபோம்படி. [நேசத்தினால்] - தான் என்பக்கல்பண்ணின ஸங்கத்தாலே. [நெஞ்சம் நாடு] - ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களாலே ஒரு த்ரிபாத்விபூதி போலே ஆக்கினானாயிற்று, இவர்திருவுள்ளத்தை. [குடிகொண்டான்] - ஸபரிகரமாக நித்யவாஸம்பண்ணாநின்றான்: † அரவத்தமளிப்படியே. [தேசத்தமரர்திருக்கடித்தானத்தை] - நித்யாநுபவம் பண்ணுகையா லுண்டான தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யமான திருக்கடித்தானத்தை. [வாசப்பொழில்மன்னு] - வாசத்தையுடைய பொழிலோடே கூடின. தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்தை - கோயில்கொண்டான் - நேசத்தினால் நெஞ்சம் நாடு குடிகொண்டான். (ச)

நாலாம்பாட்டு.—மாயப்பிரான் இத்யாதி- "திருக்கடித்தானத்தை - கோயில்கொண்டான் - நேசத்தினால் நெஞ்சம் நாடு குடிகொண்டான்" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - திருக்கடித்தானத்தை இத்யாதி. பகலிருக்கை - பகலுக்குஒலக்கமிருக்கை.

கீழில்திருவாய்மொழியி லார்த்திக்கு அநுகுணமாக அர்த்தம் - தன்னைப்பிரிந்து இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. அணுவான நெஞ்சு நாடாம்படியென்னென்ன - ஸம்ஶ்லேஷ இத்யாதி. இருந்தானென்னாதே. "குடிகொண்டான்" என்றதக்குபாவம் - ஸபரிகரமாக இத்யாதி. இதக்கு ப்ரமாணம் - அரவத்தமளிப்படியே என்று. தேஜஸ்ஸேதென்ன - நித்யாநுபவம் இத்யாதி. மாயப்பிரானெனவல்வினைமாய்ந்தற - வாசப்பொழில்மன்னு - தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்தை - கோயில்கொண்டான் - நேசத்தினால் நெஞ்சம்நாடு குடிகொண்டான் இத்யந்வய꞉. (ச)

† பெரியாழ்வார் திருமொழி, 5, 2, 10.

ஐந்தாம் பாட்டு.

கோயில்கொண்டான் தன் திருக்கடித்தானத்தைக்
கோயில்கொண்டான் அதனோடும் என்னெஞ்சகம்
கோயில்கொள் தெய்வமெல்லாந்தொழ வைகுந்தம்
கோயில்கொண்ட குடக்கூத்தவம்மானே.

ஆ.—(கோயில்கொண்டான்) - அங்குமிங்குமாய் இருந்தருளுகையன்றியே, ஸ்நேஹாதிசயத்தாலே திருக்கடித்தானத்தையுங்கொண்டு, என்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தருளினானென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்பக்கலுள்ள ப்ரேமாதிசயத்தாலே, திருக்கடித்தானத்தோடேகூட என்ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தருளினன் என்கிறார்.

[கோயிலென்று தொடங்கி.] - நித்ய ஸித்தபுருஷர்கள் தன்னைத்தொழும் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கோயிலாகக்கொண்ட குடமாடுகைதொடக்கமான மநோஹாரியான சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன்.

ப—அநந்தரம், ப்ராப்யமான பரமபதத்திலே வர்த்திக்கிறவன், திருக்கடித்தானத்தோடே என்னெஞ்சை வாஸஸ்தானமாகக் கொண்டானென்கிறார்.

கோயில்கொள் - விலக்ஷணவிமானோபேதரான, தெய்வமெல்லாம் - நித்ய ஸூரிகள், தொழ - தொழும்படியாக, வைகுந்தம் - (ப்ராப்யதேச) பரமபதத்தை, கோயில் - வாஸஸ்தானமாக, கொண்ட - உடையனாய், (ஆஶ்ரிதார்த்தமாக அவதரித்து), குடக்கூத்த - குடக்கூத்தாகிற (மநோஹாரிசேஷ்டிதத்தை யுடைய), அம்மான் - (க்ருஷ்ணனான) ஸ்வாமியானவன், திருக்கடித்தானத்தை - திருக்கடித்தானத்தை, தன் கோயில் - தனக்கு அஸாதாரணதேசமாக, கொண்டான் - ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, அதனோடும் - அதுதன்னோடே, என் - என், நெஞ்சகம் - நெஞ்சையும், கோயில் - (தனக்குக்) கோயிலாக, கொண்டான் - கொண்டான்.

இ—அஞ்சாம்பாட்டில், என்பக்கல் ப்ரேமாதிசயத்தாலே திருக்கடித்தானத்தோடே கூடவந்து என்நெஞ்சிலே புகுந்தான் என்கிறார்.

[கோயில்கொண்டான் இத்யாதி] - திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்கு அஸாதாரணமான கோயிலாகக்கொண்டான். [கோயில்கொண்டான் இத்யாதி] - "செருப்பு வைத்துத் திருவடித் தொழப்புக்காரைப்போலே யாகவொண்ணாது" என்று திருக்கடித்தானத்தோடே வந்துபுகுந்தான். [கோயில்கொள் தெய்வம்] - அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேந ப்ரமுவர். பரமபதத்திலும் இவர்களுக்கும் ஓரோகோயி லுண்டாயாயிற்றிருப்பது. நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கப் பரமபதத்தைக் கோயிலாக உடையவன். [குடக்கூத்தவம்மான்] - ஸர்வேஶ்வரனுகையாலே நித்யஸூரிகளோபாதி ப்ராப்திபொத்திருக்க, "ஸம்ஸாரிகள் இழக்கவொண்ணாது" என்று க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து, குடக்கூத்து முதலான மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணி, அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரான எனக்காகத் திருக்கடித்தானத்தைக் கோயிலாகக்கொண்டு, அதுதன்னோடே வந்து என்நெஞ்சிலேபுகுந்தான்; "அழகிய பாற்கடலோடும்" என்கிறபடியே. திருக்கடித்தா

னத்தில் நிலே என்னேப்பெறுகைக்காகையாலே, ஸாயுஜ்யம் கைப்பட்டால் ஸாயுஜ்யத்தில் இழிவாரில்லேயிறே. இனியொரு ஸுக்தவ்யஸமமி உண்டென்கிறாதொழிகை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. என்பக்கல் ப்ரேமாதிஶயத்தாலே திருக்கடித்தானத் தோடேகூட என்ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தருளினு னென்கிறுர்.

[கோயில்கொண்டான் இத்யாதி] - திருக்கடித்தானத்தைத் தனக்கு அஸாதா ரணமான கோயிலாகக்கொண்டான். [கோயில் இத்யாதி] - "செருப்புவைத்துத் திரு வடிதொழுவாரைப்போலே ஆகவொண்ணுது" என்று, திருக்கடித்தானத்தோடேகூட வந்து என்னெஞ்சிலே புகுந்தருளினன். [கோயில்கோள் இத்யாதி] - ஒரோ கோயில்க ளுண்டாயிருக்குமிறே - திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், ஸேனைமுதலியார் இவர்களுக்கு; அவர்கள்தொழும்படி ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தனக்குக் கோயிலாகக்கொண்ட ஸர்வேஶ்வரன், க்ருஷ்ணனுய்வந்து அவதரித்துக் குடக்கூத்தாடி, அந்தஸ்ரமமாறும்படி திருக் கடித்தானத்தைக் கோயில்கொண்டான்; அத்தோடேகூட "என்ஹ்ருதயத்தை – தனக் குக் கோயிலாகக்கொண்டான்; *அழகியபாற்கடலோடும்" என்கிறபடியே. திருக்கடித் தானத்தில் நிலே என்னேப் பெறுகைக்குஆகையாலே, ஸாத்யம் கைப்பட்டால் ஸாத நத்தி லிழிவாரில்லேயாயிருக்க, என்னேப்பெற்றது அத்தேசத்திலே நிற்கையாலேயென்று அத்தேசத்தோடே வந்துபுகுந்தான். (ரு)

ஆரும் பாட்டு.

கூத்தவம்மான் கொடியேனிடர்முற்றவும்
மாய்த்தவம்மான் மதுசூதவம்மானுறை
பூத்தபொழில் தண்திருக்கடித்தானத்தை
எத்தநில்லா குறிக்கொண்மினிடரே.

ஆ.—(கூத்தவம்மான்.) - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருக்கடித்தானத்தை ஆஶ்ரயித்ததினுலே வந்ததென்னும் ப்ரீதியாலே, மது கைடபாதி ப்ரதிகூலநிரஸநம் பண்ணினுற்போலே ஸ்வகீயகுணசேஷ்டித ஆவிஷ்காரத்தாலே ஸ்வவிஶ்லேஷஜநிதமான என்னுடைய துக்கத்தைப் போக்கியருளினவன் உறைகின்ற திருக்கடித்தானத்தை ஏத்த

அஞ்சாம்பாட்டு.—கோயில் இத்யாதி. "அதனேடுமென்னெஞ்சகம் - கோயில்கொண் டான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - என்பக்கல்இத்யாதி. "திருக்கடித்தானத்தோடே இவர்ஹ்ருதயத்திலே புகுருகைக்கு ஹேது - 'இவரைப்பெற்றது இவ்வூரிலே நிற்கையாலே யன்றே' என்று இவர்பக்கல் ஆதராதிஶயத்தாலே" என்னுமிடந்தோன்ற - என்பக்கல் ப்ரே மாதிஶயத்தாலே என்கிறுர்.

தன் - தனக்கு. "அதனேடும்" என்றதுக்குஹாவம் - செருப்புவைத்து இத்யாதி. திருக் கடித்தானத்தோடு என்னெஞ்சைக் கோயிலாகக் கொள்ளக்கூடுமோ? என்ன - அழகிய இத்யாதி. திருக்கடித்தானத்தோடேகூட இவர் திருவுள்ளத்திலே இருக்கிறதுக்கு ஹாவமேதென்ன - திருக் கடித்தானத்தில் இத்யாதி. 'கோயில்கொள்'என்று தொடங்கி, 'கூத்தவம்மான் - திருக்கடித்தா னத்தை - தன் - கோயில்கொண்டான்; அதனேடும்என்னெஞ்சகம் - கோயில்கொண்டான்' இத் யந்வயம். (ரு)

வாருங்கோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, அவர்களோடேகூட ஏத்தி வாழ்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், மதுகைடபாதிகளைப் போக்கினாற்போலே தன்னைக் காணப்பெறாத என்னுடைய விடாயெல்லாம் போக்கின ஸர்வேஶ்வரன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற திருக்கடித்தானத்தை ஏத்துங்கோள்; உங்களுடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்; இத்தைக் குறிக்கொள்ளுங்கோள் என்று ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பரரைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[கூத்தனென்று தொடங்கி] - மநோஹாரியான குணசேஷ்டிதாதிகளால் பெரியனாய் நிரதிஶயது:க்கத்தை உடையேனான என்னுடைய து:க்கத்தைப்போக்கின என் ஸ்வாமி. [மதுசூதனென்று மேலுக்கு] - ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுவதுஞ்செய்து பூத்தபொழிலையுடைத்தாய் ஶ்ரமஹரமான திருக்கடித்தானத்தை.

ப.—அநந்தரம், விரோதிநிரஸநஸ்வபாவனானவன் வர்த்திக்கிற தேசந் தானே விரோதியைப் போக்குமென்கிறார்.

கூத்த - மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களாலே, அம்மான் - (லோகத்துக்கு) ஸ்வாமியாய், கொடியேன் - ("காணவேணும்" என்று பலகாலும் நிர்ப்பந்தித்துக் கூப்பிட்ட) கொடுமையையுடைய என், இடர் - நெஞ்சுது:க்கத்தை, மாய்த்த - போக்கி, அம்மான் - அடிமைகொண்டவனாய், (ஆஶ்ரிதவிரோதியை), மதுசூதன் மதுவை அழித்தாற்போலே அழிக்கும், அம்மான்-ஸ்வாமியானவன், உறை - வர்த்திக்கும்தேசமாய், பூத்த - புஷ்ப ஸம்ருத்தமான, பொழில் - பொழிலையுடைய, தண் - குளிர்ந்த, திருக்கடித்தானத்தை - திருக்கடித்தானத்தை, ஏத்த-ஸ்தோத்ரம்பண்ணினவளவிலே, இடர் - து:க்கங்கள் முற்றவும் - எல்லாம், நில்லா - நிலைகுலைந்துபோம்; குறிக்கொண்மின் - (இத்தைக்) குறிக்கொள்ளுங்கோள்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, திருக்கடித்தானத்தை எல்லாரும் ஆஶ்ரயியுங்கோளென்று பரரைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[கூத்தவம்மான்] - மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களாலே பெரியனானவன். [கொடியேன்] - தன்னைப்பிரிகையாலே நிரதிஶயது:க்கத்தையுடைய நான். [இடர்முற்றவும்]-என்னுடையது:க்கத்தை நிஶ்ஶேஷமாக. [மாய்த்தவம்மான்]-உருமாய்த்த என் ஸ்வாமி. [மதுசூதவம்மானுறை] - ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [பூத்தபொழில்] - அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே நித்யவஸந்தமான பொழில். கடாக்ஷவர்ஷம் மாறிலிறே பூ மாறுவது [தண்திருக்கடித்தானத்தை] - ஶ்ரமஹரமான திருக்கடித்தானத்தை. [ஏத்தநில்லா இடர்] - இனி யத்தைச்செய்ய, இடரானது, "நமக்கு தேசமன்று" என்று தானே போம். [குறிக்கொண்மின்] - இத்தை "ஓலக்கவார்த்தை" என்றிராதே, வாஸிபண்ணுங்கோள்.

ஈடு—ஆறாம்பாட்டு. தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே, திருக்கடித்தானத்தை எல்லாரும் ஆஶ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

ஆறாம்பாட்டு.—கூத்தவம்மான் இத்யாதி. "குறிக்கொண்மின்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி. இதில் பரோபதேசம் பண்ணுகைக்கடி அருளிச்செய்கிறார் - தம்முடைய ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே என்று.

[கூத்தவம்மான்] - மநோஹாரியான சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். [கொடியேன்] - மஹாபாபியான என்னுடைய. [இடர்முற்றவும்மாய்த்தவம்மான்] - தன்னைப்பிரிந்து நான் பட்ட க்லேசத்தையெல்லாம் வாஸநையோடேபோக்கின என் ஸ்வாமி. [மதுசூதன் இத்யாதி] - ப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரன் நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [பூத்தபொழில்]-அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே நித்ய வஸந்தமானபொழில். கடாக்ஷவர்ஷம் மாறிலிறே பூ மாறுவது? [தண்திருக்கடித்தானத்தை] - பரமபோக்யமான திருக்கடித்தானத்தை. [எத்தநில்லா - இடர்] - இனியத்தைச் செய்ய, இடரானது "நமக்கு இது தேசமன்று" என்று * சும்மெனாதே கைவிட்டோடும். [குறிக்கொண்மின்] - இத்தை "ஓலக்கவார்த்தை" என்றிராதே, புத்திபண்ணுங்கோள்.

ஏழாம் பாட்டு.

கொண்மினிடர்கெட உள்ளத்துக்கோவிந்தன்
மண்விண்முழுதுமளந்த ஒண்தாமரை
மண்ணவர்தாந்தொழ வானவர்தாம்வந்து
நண்ணு திருக்கடித்தானநகரே.

ஆ.—(கொண்மின்) - கோவிந்தனுடைய மண் விண் முழுதுமளந்த ஒண் தாமரையை மண்ணவர்தாம் தொழுகிறபடியைக் காண்கைக்காக, வானவர்தாம்வந்து நண்ணு திருக்கடித்தானநகரை நினையுங்கோள்; இடர்கெடுமென்கிறார்.

ஈ.—ஏழாம்பாட்டில், உங்களுடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்படியாகத் திருக்கடித்தானத்தை ஹ்ருதயத்தால் நினையுங்கோள் என்கிறார்.

[கோவிந்தனென்றுதொடங்கி] - எல்லார்க்கும் ஸுலபனானவனுடைய ஸகல லோகங்களையும் அளந்த நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிகளை ஒன்றும் அளவில்லாத பூமியிலுள்ளாரும் தொழ அவர்களுக்கு ஸுலபனாயிருந்த இருப்பைக் காண்கைக்காக பேரளவுடைய * அயர்வறுமமரர்களும் வந்து நண்ணிநின்றுள்ள திருக்கடித்தானநகரை.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய தேசஸ்ம்ருதிமாத்ரமே விரோதிநிவர்த்தக மென்கிறார்.

கோவிந்தன் - ஸர்வஸுலபனான ஔஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடையவனுடைய, மண் - பூமியையும், விண் - ஊர்த்த்வலோகத்தையும், முழுதும் - ஒன்றொழியாமல், அளந்த - அளந்துகொண்ட, ஒண் - நிரதிஶயபோக்யமான, தாமரை - திருவடித்தாமரைகளை, மண்ணவர் - பூமியிலுள்ளார், தாம் - தங்களுக்கு அஸாதாரணபோக்யமென்று, தொழ - தொழாநிற்க, வானவர் - (நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற) பரமபதவாஸிகள், தாம் - தாங்களும், வந்து - (ஸௌலப்யமநுபவிக்கைக்கு) வந்து, நண்ணு - ப்ராபிக்கும்படியான, திருக்கடித்தானம்-திருக்கடித்தானமாகிற, நகரை - நகரத்தை, இடர் - து:க்கமெல்லாம்,

---

அவன் நித்யவாஸம்பண்ணினால் நித்யவஸந்தமாகவேணுமோ வென்ன - கடாக்ஷவர்ஷம் இத்யாதி. "பூத்தபொழில்" என்கையாலே - போக்யதையாலே எத்தினர் என்று கருத்து போக்யதையாலே எத்தினால் இடர்போமோவென்ன - இனியத்தை இத்யாதி. சும்மெனாதே - மூச்சுவிடாதே. கூத்தவம்மான் இத்யாரப்ய எத்த - இடர் - நில்லா, குறிக்கொண்மின் இத்யந்வய:.

கெட - போகும்படியாக, உள்ளத்து - நெஞ்சிலே, கொண்மின் - கொள்ளும்படிபாருங்கோள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், உங்கள் து:க்கநிவ்ருத்திக்கு ஏத்தவேண்டா; திருக்கடித்தானத்தை நெஞ்சாலே நினையுங்கோள் என்கிறார்.

[கொண்மின் இத்யாதி] - உங்கள் ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்படியாகத் திருக்கடித்தானத்தை மநஸ்ஸாலே நினையுங்கோள். [கோவிந்தன் இத்யாதி] - ஸர்வஸுலபனானவனுடைய, ஸகலலோகங்களையும் வரையாதே அளந்த. [ஒண்டாமரை]-ஒருசெவ்விப்பூவைக் கொண்டாயிற்று அளந்தது. [மண்ணவர் தாம்தொழ] - ஸௌலப்யத்தையும் போக்யதையையும் அறியமாட்டாத அஜ்ஞர் தொழ. [தாம்தொழ] - பரமபதம் நித்யஸூரிகளுக்கேயாயிருக்குமாபோலே, உகந்தருளினதேசம் ஸம்ஸாரிகளுக்கேயாயிருக்கை. அங்குள்ளார்க்குவைத்த இறையிலியில் கண்ணுடையார்க்கு ப்ராப்தியில்லையிறே. [வானவர்] - அஸங்குசிதஜ்ஞாநராய் நித்யாநுபவம்பண்ணுமவர்கள் தாம்வந்து நண்ணுகிற தேசம். "நமக்கல்லருகானவன், தாழ்வுக்கு எல்லையான ஸம்ஸாரிகள் தொழும்படி நிற்கிற சீலமிருந்தபடியென்?" என்று இத்தை அநுபவிக்கைக்கு இங்கேவந்து ஆஸ்ரயிக்கும் திருக்கடித்தான நகரை - கொண்மினிடர்கெட வுள்ளத்து. இங்குள்ளார் அங்கேபோவது மேன்மையை அநுபவிக்க; அங்குள்ளார் இங்குவருவது சீலகுணாநுபவம்பண்ண.

ஈடு.– ஏழாம்பாட்டு. உங்கள் து:கநிவ்ருத்திக்கு ஏத்தவேண்டா, திருக்கடித்தானத்தை நெஞ்சாலே நினைக்க வமையுமென்கிறார்.

[கொள்மின்இத்யாதி] - உங்கள் ஸமஸ்தது:கங்களும் போம்படியான திருக்கடித்தானத்தை மநஸ்ஸாலே நினையுங்கோள். [கோவிந்தன்] - ஸர்வஸுலபனானவனுடைய. [மண்விண்முழுதுமளந்தவொண்தாமரை] - ஒருதாமரைப்பூவைக்கொண்டாயிற்று, பூம்யந்தரிக்ஷங்களை அளந்துகொண்டது. [மண்ணவர்தாந்தொழ] - இடக்கை வலக்கையறியாத பூமியிலுள்ளார்தொழ; பரமபதம் நித்யர்க்கேயாயிருக்குமாபோலே, உகந்தருளினதேசம் ஸம்ஸாரிகளுக்கேயாயிருக்கை. [வானவர் இத்யாதி] - ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொடுநிற்கிற நீர்மையை அநுஸந்தித்து, நித்யஸூரிகளும் வந்துகிட்டுகிற தேசத்தை-கொண்மினிடர்கெடவுள்ளத்து. இங்குள்ளார் அங்குப்போவது மேன்மையை அநுபவிக்க; அங்குள்ளார் இங்குவருவது சீலகுணாநுபவம் பண்ணுகைக்கு. (எ)

ஏழாம்பாட்டு.—கொண்மின் இத்யாதி. "இடர்கெடவுள்ளத்து - கொண்மின்" என்றதைக்கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - உங்கள் இத்யாதி.

ஸப்தார்த்தம்-உங்கள்ஸமஸ்த இத்யாதி. அளந்ததிருவடிகளென்னாதே, "தாமரை" என்று விசேஷித்ததற்கு பாவம் - ஒருதாமரை இத்யாதி. இத்தால் பாவம் - பரமபதம் இத்யாதி. ஸம்ஸாரிகளுக்காயிருக்கிறவிடத்திலே வானவர் வருவானென்? என்ன - ஸம்ஸாரிகளுக்கு இத்யாதி. இங்குள்ளாரங்கும், அங்குள்ளாரிங்கும் வருகிறதுஎதுக்காகவென்ன - இங்குள்ளாரங்கு இத்யாதி. கோவிந்தன் மண் விண்முழுதும் என்றதொடங்கி, நகரை இடர்கெடஉள்ளத்து - கொண்மின். இத்யந்வய:. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

தானநகர்கள் தலைச்சிறந்தெங்கெங்கும்
வானிந்நிலங்கடல் முற்றுமெம்மாயற்கே
ஆனவிடத்தும் என்னெஞ்சுந்திருக்கடித்
தானநகரும் தனதாயப்பதியே.

ஆ.—(தானநகர்கள்.) - இப்படி திருக்கடித்தானத்தை அநுபவித்து, பின்னையும் தன் திறத்துச்செய்தருளின நன்மையைச்சொல்லுகிறார். உம்முடையநெஞ்சும், திருக்கடித்தானமும் எம்பெருமானுக்குஇருப்பிடமாகச் சொன்னீர்; வானிந்நிலங்கடல் முற்றும் அவனுக்கிருப்பிடமல்லவோ? என்னில்,— அங்ஙனேயாகிலும் என்னெஞ்சும் திருக்கடித்தானமும் அவனுக்குப்பிறந்துடைய திருநகரியாயிருக்குமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு ஸ்தாநமான விலக்ஷணமான நகரங்களெங்கும் பல உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், என்னுடைய நெஞ்சையும் திருக்கடித்தானத்தையும் தன்னுடைய தாயப்ராப்தமான ஸ்தாநமாக்கொண்டு ஸ்நேஹித்திருக்கும் என்கிறார்.

[தானநகரென்று தொடங்கி] - மேலில் லோகங்களிலும், பூமி, கடலிலும் எல்லாவிடங்கள் எல்லாம் ஆஸ்சர்யபூதனானவனுக்கு மிகவும் ஶ்லாக்யமான இருப்பிடமான நகரங்களாயிருக்கச்செய்தேயும்.

ப.—அநந்தரம், பரமபதாதி ஸர்வப்ரதேசத்திலும் ஶ்லாக்யமான ஸ்தாநங்களுண்டாயிருக்க, என்னெஞ்சும்திருக்கடித்தானமும் அவனுக்கு அஸாதாரண தேசமாகாநின்றதென்கிறார்.

வான் - பரமபதம், இ - இந்த, நிலம் - பூமி, கடல் - க்ஷீரார்ணவங்களாகிற, எங்கெங்கும் - எல்லாவிடத்திலும், தானம் - ஆவாஸஸ்த்தாநமான, நகர்கள் - நகரங்கள், முற்றும் - முற்றவும், தலை - தலைப்பட்ட, சிறந்து - சிறப்பையுடைத்தாய்க்கொண்டு, எம்மாயற்கே - எனக்கு ஆஸ்சர்யபூதனானவனுக்கே, ஆனவிடத்தும் - ஆயிருக்கச்செய்தேயும், என் - என்னுடைய, நெஞ்சும் - நெஞ்சும், திருக்கடித்தானம் நகரும் - (இங்கிருக்கைக்காகவந்து ஸங்நிஹிதனான) திருக்கடித்தானமாகிற நகரமும், தன - தனக்கு, தாயம் — தாயப்ராப்தமான, பதியே - அஸாதாரணதேசமாய் இராநின்றது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனுக்கு விலக்ஷணமான நகரங்கள் பல உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், என்னெஞ்சையும் திருக்கடித்தான நகரையும் தாயப்ராப்தமான ஸ்தாநமாக விரும்பியிருக்கும் என்கிறார்.

[தானநகர் இத்யாதி] - [வானிந்நிலங்கடல் - எங்கெங்கும் - தலைச்சிறந்த - தானநகர்கள் - முற்றுமெம்மாயற்கே யானவிடத்தும்] - மேலில் லோகங்களிலும், பூமியிலும், கடலிலும், கண்டவிடமெல்லாம் மிகவும் ஶ்லாக்யமான இருப்பிடமான நகரங்கள் முற்றும். [எம்மாயற்கே] - என்பக்கலிலே அதிநிவிஷ்டனான ஆஸ்சர்யபூதனுக்கு. [ஆனவிடத்தும்] - ஆயிருக்கச்செய்தேயும். என்னெஞ்சும் திருக்கடித்தான நகரமும் தனக்கு தாயப்ராப்தமான ஸ்தாநமாக விருப்பியிராநின்றான்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவனுக்கு விலக்ஷணமானநகரங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், என்னுடைய நெஞ்சையும் திருக்கடித்தானத்தையும் தாயப்ராப்தமான ஸ்த்தாநமாக விரும்பியிருக்கு மென்கிறார்.

[தானநகர் இத்யாதி] - (வானிந்நிலங்கடல் - எங்கேங்கும் - தலைச்சிறந்த - தானநகர்கள் - முற்றுமெம்மாயற்கேயானவிடத்தும்) - மேலில் லோகங்களிலும், பூமியிலும், கடலிலும், கண்டவிடமெல்லாம் மிகவும் ஶ்லாக்யமான இருப்பிடமான நகரங்கள்முற்றும் என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனான ஆஶ்சர்யபூதனுக்கு. [ஆனவிடத்தும்] - ஆயிருக்கச்செய்தேயும். என்னெஞ்சும் திருக்கடித்தானநகரும் தனக்கு தாயப்ராப்தமான ஸ்த்தாநமாக விரும்பியிராநின்றான். (௮)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தாயப்பதிகள் தலைச்சிறந்தெங்கெங்கும்
மாயத்தினால் மன்னிவீற்றிருந்தானுறை
தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்துள்
ஆயர்க்கதிபதி அற்புதன்தானே.

ஆ.—(தாயப்பதிகள்.) - எல்லாம் அவனுக்குத் தாயப்பதிகளன்றோவென்னில், — அதுஅப்படியேயாகிலும் திருக்கடித்தானமென்றால் அவன்திருவுள்ளம் விழுந்துகிடக்கும்படி ஆஶ்சர்யமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் அவனுக்குத்தாயப்பதிகள் அல்லவோ?' என்னில்,— அதுஅப்படியாகிலும், என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு உறுப்பான நிலமென்று திருக்கடித்தானத்திலே அத்யபிநிவிஷ்டனானான் என்கிறார்.

[தாயப்பதிகளென்று தொடங்கி] - மிகவும் விலக்ஷணமாய்ப் பழையதாய் வருகிற ஸ்தானங்களெங்கும் அபிநிவேஶத்தாலே விடாதே தன்ஐஶ்வர்யமெல்லாந் தோற்றும்படி இருந்தருளினவன் நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற. [தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்துள்] - தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கும் பரமப்ராப்யமான திருக்கடித்தானத்துள்.

ப.—அநந்தரம், திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆஶ்சர்யபூதக்ருஷ்ணன்தானே அல்லாதஸ்த்தலங்களிலு மிருந்தானென்கிறார்.

தேசம் - தேஜஸ்விகளான, அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யமான, திருக்கடித்தானத்துள் - திருக்கடித்தானத்துள்ளே, உறை - வர்த்திக்குமவனாய், ஆயர்க்கு - கோபர்களுக்கு, அதிபதி - நிரவதிகஸ்வாமியான, அற்புதன்தான் - ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்

எட்டாம்பாட்டு.—தானநகர்கள் இத்யாதி. "தலைச்சிறந்த - தானநகர்கள் - திருக்கடித்தானநகரும் தனதாயப்பதியே" என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவனுக்கு இத்யாதி. "வான், இந்நிலம்" என்று பதஸேதம். தலைச்சிறந்த - மிகவும்ஶ்லாக்யமான. எம்மாயற்கு. வானிந்நிலங்கடல் - எங்கெங்கும் - தலைச்சிறந்த தானநகர்கள் - முற்றும் - உண்டானவிடத்திலும், என்னெஞ்சம் திருக்கடித்தானநகரும் தனதாயப்பதியே இத்யந்வயம். (அ)

டிதங்களையுடையவன்தான், தாயம் - அஸாதாரணமான, பதிகள் - அர்ச்சாஸ்தலங்கள், எங்கெங்கும் - எல்லாவிடத்திலும், தலை - தலைப்பட்ட, சிறந்து - ஶீலாதிகுணஸம்பத்தையுடையவனாய்க்கொண்டு, மாயத்தினால் - ஆஶ்சர்யஸௌந்தர்யாதி விக்ரஹகுண விஶிஷ்டனாய், மன்னி - பொருந்தி, வீற்று - (பரவ்யூஹாதிகளிற்காட்டில் தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி) தோன்றும்படியாய், இருந்தான் - இருந்தவன்.

இ—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் அவனுக்குத்தாயப்பதிகள் அன்றோ?' என்னில்,—அப்படியேயாகிலும், "என்னோடே கிட்டிகைக்கு உறுப்பானநிலம்" என்று திருக்கடித்தானத்திலே அபிநிவிஷ்டனானான் என்கிறார்.

[தாயப்பதிகள் இத்யாதி] - [தலைச்சிறந்த - தாயப்பதிகள் - எங்கெங்கும்] - மிகவும் விலக்ஷணமாய்ப் பழையதாய் வருகிறஸ்தாநங்களெங்கும். [மாயத்தினால்] - அபிநிவேஶத்தாலேயென்னுதல், இச்சையாலே என்னுதல்: "மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்". [மன்னிவீற்றிருந்தான்] - விரும்பி, தன்ஐஶ்வர்யமெல்லாம் தோற்ற இருந்தருளினவன். ஐஶ்வர்யத்தால்வந்த வேறுபாடுதோற்ற இருந்தவன் என்றுமாம். [உறை] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [தேசத்தமரர்] - தேஜஸ்ஸை யுடைய நித்யஸூரிகளுக்குப் ப்ராப்யபூமியான திருக்கடித்தானத்துள். [ஆயர்க்கதிபதி] - கோபஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்து, அவர்களில் தலைவனானவன். [அற்புதன்] - ஆஶ்சர்யமானபடிகளை உடையவன். உகந்தருளின தேசங்கள் எல்லாவற்றிலும் விருப்பம் உண்டாகிலும், என்னைலபிக்கைக்குத் திருக்கடித்தானத்திலே தன்மேன்மையும் நீர்மையுமெல்லாம் ப்ரகாஶியாநின்றான் என்கிறார்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அல்லாததிருப்பதிகளுமெல்லாம் அவனுக்கு அப்படியேயன்றோவென்னில், - அதுஅப்படியேயாகிலும் "என்னோடேகிட்டுகைக்கு உறுப்பானநிலம்" என்று திருக்கடித்தானத்திலே அத்யபிநிவிஷ்டனானானென்கிறார்.

[தாயப்பதிகள் இத்யாதி] - (தலைச்சிறந்த - தாயப்பதிகள் - எங்கெங்கும்) மிகவும் விலக்ஷணமாய்ப் பழையதாய்வருகிற ஸ்த்தாநங்களெங்கும். [மாயத்தினால்] — அபிநிவேஶத்தாலே யென்னுதல், இச்சையாலே என்னுதல். 'மாயாவயுநம் ஜ்ஞாநம்" (மாயாவயுநம்ஜ்ஞாநம்). [மன்னிவீற்றிருந்தான்] - விரும்பி, தன் ஐஶ்வர்ய மெல்லாந்தோற்றும்படி இருந்தருளினவன். ஐஶ்வர்யத்தால்வந்த வேறுபாடுதோற்ற இருந்தவனென்றுமாம். [உறை] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற. [தேசத்தமரர் இத்யாதி]-தேஜஸ்ஸையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு ப்ராப்யபூமியான திருக்கடித்தானத்துள். [ஆயர்க்கதிபதி] - கோபஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து அவர்களில் தலைவனானவன். [அற்புதன்] - ஆஶ்சர்யமானபடிகளையுடையவன். உகந்தருளின தேசங்களெல்லாவற்றிலும் விருப்ப

ஒன்பதாம்பாட்டு.—தாயப்பதிகள் இத்யாதி. "எங்கெங்கும் - தலைச்சிறந்த - தாயப்பதிகளாயிருக்கச்செய்தேயும் - திருக்கடித்தானத்திலே - மாயத்தினால் - வீற்றிருந்தான்" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அல்லாத இத்யாதி. அப்படியேயன்றோ என்றது - தாயப்ராப்தமன்றோவென்றபடி.

"மாயம்" என்றால் - இச்சையைக்காட்டுமோவென்ன - மாயாவயுநம் இத்யாதி. "வீற்றிருந்தான்"என்று முழுச்சொல்லாய், ஐஶ்வர்யமெல்லாம் தோற்றும்படியிருந்தான் என்னுதல்; "வீறு" என்றுபிரித்து, வேறுபாடு தோற்றவிருந்தான் என்னுதல். பாட்டுக்கு ஃபலித்த

முண்டாகிலும், என்னை லலிக்கைக்காகத் திருக்கடித்தானத்திலே, தன்மேன்மையும் நீர்மையுமெல்லாம் ப்ரகாசிக்கின்றுனென்கை. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

அற்புதன்நாராயணன் அரிவாமனன்
நிற்பது மேவி இருப்பதென்னெஞ்சகம்
நற்புகழ்வேதியர் நான்மறைநின்றதிர்
கற்பகச்சோலைத் திருக்கடித்தானமே.

ஆ—(அற்புதன்.) - இப்படி திருநாடு திருப்பாற்கடல் தொடக்கமாகவுள்ள திருநகரிக ளெல்லாவற்றிலும் அத்யந்தம் அபிமதமாயிருந்த திருக்கடித்தானத்திலே நிற்பது; மேவியிருப்பது என்னெஞ்சகமென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், என்னைப்பெறுந்தனையும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்றருளினன்; என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தபின்பு நிற்பதும் இருப்பதும் என்னெஞ்சிலே என்கிறார். இப்பாட்டுக்கெல்லாம் அநந்யப்ரயோஜநர் என்னும் புகழையுடைய வைதிகராலே உச்சரிக்கப்படாநின்றுள்ள நாலுவேதங்களும் நிரந்தரமாக முழங்காநின்றுள்ள கல்பகவநத்தை உடைத்தான திருக்கடித்தானத்தில் ஆஸ்ரிதவத்ஸலனாய் ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸமர்த்தனாய் ஆஸ்ரிதருடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் முடித்துக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவனாய் இப்படி அத்யாஸ்சர்யபூதனானவன் நிற்பதும் மேவியிருப்பதும் என்ஹ்ருதயத்திலே. திருக்கடித்தானமென்று - ஸப்தம்யர்த்தே ப்ரதமையாகிறது.

ப.—அநந்தரம், ஆஸந்நமான திருக்கடித்தானத்தில் நிற்கிறது என்னெஞ்சிலே பொருந்தி வர்த்திக்கைக்காக என்கிறார்.

அற்புதன் - (அநுபாவ்யமான) ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்களையுடையனாய், நாராயணன் - (அதுக்கு அநுரூபமான) ஸம்பந்தத்தையுடையனாய், அரி - அநுபவவிரோதி நிரஸநஸீலனாய், வாமனன் - அர்த்தியாய்வந்து அநுபவிப்பிக்குமவன், மேவி-பொருந்தி, இருப்பது - இருப்பது, என் - என், நெஞ்சகம் நெஞ்சுக்குள்: நிற்பது - (அதுக்கு உபாயமாகவந்து) நிற்பது, நற்புகழ் - அநந்யப்ரயோஜநத்வப்ரதையையுடையரான, வேதியர் - வைதிகருடைய, நால் - நாலு, மறை - வேதங்களும், நின்று - நின்று, அதிர் - முழங்கும்படியாய், கற்பகம்-கல்பகமயமான, சோலை-சோலையையுடைத்தான, திருக்கடித்தானம் - திருக்கடித்தானம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், என்னைப்பெறுந்தனையும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்றான்: என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தபின்பு நிற்பதும் இருப்பதும் என்னெஞ்சிலே என்கிறார்.

ஸாவம் - உகந்தருளின இத்யாதி. 'தலைச்சிறந்த - தாயப்பதிகள் - எங்கெங்கும் மாயத்தினால்' என்று தொடங்கி, 'தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானத்துள் - உறை - ஆயர்க்கதிபதியற்புதன்தானே இத்யவைஃ. (க)

[நாராயணன்] - தன்னுடைமையைவிட்டுக்கொடாத வத்ஸலன். "ஸிவ நாராவிலை" [அரி] - ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸந ஸமர்த்தன். வயிற்றிலே பிறந்த ப்ரஜை தாயை அறிந்து நேர்முகம் பார்த்தால் அதின் தோஷம் போக்குகை. [வாமனன்] - தன்னைத்தாழவிட்டு ஆஸ்ரிதருடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் முடித்துக் கொடுக்குமவன். தான் அர்த்தியாய் வந்து கிட்டுமவன். [அற்புதன்] - கிட்டினால் அநுபவிக்கைக்கு நிரதிஸயபோக்யனானவன். இப்படிகளாலே அத்யாஸ்சர்யபூதன். [நற்புகழ் இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநரென்னும் புகழை யுடைய வைதிகராலே உச்சரிக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களினுடைய ப்ரதித்வநியாலே முழங்காநின்றுள்ள கல்பக வனத்தை யுடைய திருக்கடித்தானத்திலே - நிற்பது, மேவியிருப்பது என் நெஞ்சகமென்னுதல்; திருக்கடித்தானத்து - நாராயணன் அரிவாமனன் - அற்புதன் - நிற்பதும் மேவியிருப்பதும் என் நெஞ்சகமென்னுதல்: திருக்கடித்தானமென்று ஸப்தம்யர்த்தே ப்ரதமை.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. என்னைப்பெறுமளவும் திருக்கடித்தானத்திலே நின்றான், என்னைப்பெற்றபின்பு நிற்பதுமிருப்பதும் என்னெஞ்சிலே யென்கிறார்.

[நாராயணன்] - தன்னுடைமையை விட்டுக்கோடாத வத்ஸலன். [அரி] - ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸந ஸமர்த்தன். [வாமனன்] - தன்னைச் சிறுகவிட்டு ஆஸ்ரிதருடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையும் முடிக்குமவன். [அற்புதன்] - இப்படிகளாலே ஆஸ்சர்ய பூதன். [நற்புகழ் இத்யாதி]-அநந்யப்ரயோஜநர் என்னும் புகழையுடைய வைதிகராலே உச்சரிக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களாலும் முழங்காநின்றுள்ள கல்பகவநத்தையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே - அவன்நிற்பது, மேவியிருப்பது என்னெஞ்சகமேன்னுதல்; திருக்கடித்தானத்து - நாராயணன் அரி வாமனன் - அற்புதன் - நிற்பதும் - என்னெஞ்சகம், மேவியிருப்பதும் - என்னெஞ்சகமென்னுதல். திருக்கடித்தானமென்று - ஸப்தம்யர்த்தே ப்ரதமை. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

சோலைத்திருக்கடித்தானத்து உறைதிரு
மாலை மதிள்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்
பாலேடமுதன்ன ஆயிரத்திப்பத்தும்
மேலைவைகுந்தத்து இருத்தும்வியந்தே.

பத்தாம்பாட்டு.— அற்புதன் இத்யாதி. "சோலைத்திருக்கடித்தானத்து - நாராயணன் - நிற்பதும் மேவியிருப்பதுஎன்னெஞ்சகம்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னைப் பெறுமளவும் இத்யாதி-

வாத்ஸல்யாதிகளால் ஆஸ்சர்யபூதனென்கைக்காக, நாராயணாதி ஸப்தங்களுக்கு வ்யாக்யாநம். வேதியர்புகழுக்கு நன்மையாவது - அநந்யப்ரயோஜநத்வம்; அத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அநந்ய இத்யாதி. நான்மறைநின்றதிராநின்றுள்ளதுமாய், கற்பகச்சோலையையுமுடைய திருக்கடித்தானத்திலே. திருக்கடித்தானமென்று · ப்ரதமையாயிருக்க, ஸப்தமியாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - திருக்கடிதானம் இத்யாதி. இரண்டாமந்வயம்-நற்புகழ்வேதியர் என்றுதொடங்கி மேலே வ்யாக்யாநத்தி லிருந்தபடியே. (க0)

ஆ.—(சோலை) - சோலைத்திருக்கடித்தானத்துறை திருமால் கவிக்கு ப்ரதிபாத்யன். மதிள்குருகூர்ச் சடகோபன் கவிபாடுகிறானாதல் இவைபெய்கனையிருக்கின்றன. இவைவல்லாரை, எம்பெருமான் ஒருக்ஷணம் பிரியில் தரிக்கமாட்டானென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை இதுதானே திருநாட்டில் கொடுபோய்விடுமென்கிறார்.

[சோலையென்றுதொடங்கி] - அழகிய திருச்சோலையையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே உறைகிற ஸ்ரீயப்பதியை ஆழ்வார் அருளிச்செய்த பாலும்அமுதும்கலந்தாற்போலேயிருக்கிற வாச்யவாசகங்களுடைய பொருத்தத்தையுடைய ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி. [வியந்து] - அத்யாதரத்தைப்பண்ணி.

ப.—அனந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஃபலமாக பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

சோலை - சோலைகளையுடைய, திருக்கடித்தானத்து - திருக்கடித்தானத்திலே, உறை - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, திருமாலை - ஸ்ரீயப்பதியைப்பற்ற, மதிள் - (அரணான) மதிளையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, சொல்-சொல்லாய், (வாச்யவாசக ஸம்ச்லேஷத்தில் இனிமையாலே), பாலோடமுதன்ன-பாலும்அமுதும் கலந்தாற்போலேயிருக்கிற, ஆயிரத்து - ஆயிரந்திருவாய்மொழியில், இப்பத்தும் - இப்பத்தும், மேலை - உத்துங்கதேசமான, வைகுந்தத்து - பரமபதத்திலே, (இத்திருவாய்மொழியில் ஸம்பந்தமுடையாரை), வியந்து - உகந்து, இருத்தும் - ப்ரதிஷ்டிதராக்கும். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இதுதானே திருநாட்டிற் கொடுபோய்விடும் என்கிறார்.

[சோலையித்யாதி] - ப்ரமஹரமாய் தர்சநீயமான சோலையையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸ்ரீயப்பதியை. [மதிள்குருகூர்] - ஸாம்ஸாரிக துரிதங்களுக்குப் போகவொண்ணாத அரணையுடைய திருநகரி. [சடகோபன்சொல்] - '[illegible]'' என்னுமாபோலே. பாலோடமுதன்ன - ஆயிரமென்னுதல்; இப்பத்தென்னுதல். வாச்யவாசகங்களுடைய சேர்த்தியிருக்கிறபடி. பாலென்கிறது—சோலைத்திருக்கடித்தானத்துறை திருமாலென்கிற வாச்யத்தை; அமுதென்கிறது - சடகோபன்சொல் என்கிறவாசகத்தை. இது ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். [இப்பத்தும்-வியந்து-மேலைவைகுந்தத்திருத்தும்]-"ஸம்ஸாரத்திலேஇத்தை அப்யஸிப்பானொருவன் உண்டாவதே!" என்று விஸ்மயப்பட்டு, ஸர்வாதிகமான பரமபதத்திலே கொடுபோய்வைக்கும். மாயக்கூத்தன் நடையாடாத தேசத்திலே வைத்து, ஒருநாளும் பிரியாத அநுபவத்தைக் கொடுக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இதுதானே திருநாட்டிலே கொடுபோய்விடுமென்கிறார்.

நிகமம் - சோலை இத்யாதி. "மேலைவைகுந்தத்திருத்தும்வியந்தே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்த அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

[சோலை இத்யாதி] - ஶ்ரமஹரமாய் ரமணீயமான சோலையையுடைய திருக்கடித்தானத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸ்ரீயஃபதியை. [மதிள்குருகூர்] - ஸாம்ஸாரிக துரிதங்களுக்குப் புகவொண்ணாத அரணையுடைய திருநகரி. [சடகோபன்சொல்] - *“ரகுவரசரிதம் முநிப்ரணீதம்”(ரகுவரசரிதம்முநிப்ரணீதம்)என்னுமாபோலே. பாலோடமுதன்ன ஆயிரமென்னுதல், பாலோடமுதன்ன - இப்பத்தென்னுதல். வாச்ய வாசகங்களுடைய சேர்த்தியிருக்கிறபடி. பாலென்கிறது-சோலைத் திருக்கடித்தானத்துறை திருமாலை. அமுதென்கிறது - சடகோபன் சொல்லென்கிற வாசகத்தை. இது - ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். [இப்பத்தும் - வியந்து - மேலைவைகுந்தத்திருத்தும்]-“ஸம்ஸாரத்திலே இத்தை அப்யஸிப்பானொருவனுண்டாவதே என்று விஸ்மயப்பட்டு ஸர்வாதிகமான பரமபதத்திலே கொடுபோய்வைக்கும். மாயக்கூத்தனில் விடாய் நடையாடாத தேசத்திலேவைத்து, ஒருநாளும் பிரியாத அநுபவத்தைக் கொடுக்கும். (கக)

சோலைக்கு உண்டான ஶைத்ய ஸௌந்தர்யங்களைப்பற்ற - ஶ்ரமஹரமாய் ரமணீயமான என்றது. “மதிள்” என்றதுக்கு பாவம் - ஸாம்ஸாரிக இத்யாதி. “திருமாலை - சடகோபன்” என்கையாலே பாவம் - ரகுவர இத்யாதி. அன்ன - ஸத்ருஶமான. இப்பத்துக்கு விஶேஷணமானதிலே ஒரு ஸௌகர்யமுண்டென்கிறார் - வாச்ய இத்யாதி. இத்தை விவரிக்கிறார் - பாலென்கிறது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ப்ரகரணாநுகுணமாக விவரிக்கிறார் - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியால் - பாடி வீடுபெற்றபடி சொல்லுகிறது. இத்திருவாய்மொழியில் அதிஷ்டாநதேவதையான எம்பெருமான் ஆஶ்சர்யப்பட்டென்றபடி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—[illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—[illegible] ॥ அஎ ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

எல்லிபகல்நடந்த இக்கவிடாய்தீருகைக்கு
மெல்லவந்துதான் கலக்கவேணுமென - நல்லவர்கள்
மன்னுகடித்தானத்தேமாலிருக்கமாறன் கண்டு
இந்நிலையைச்சொன்னானிருந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

---

* ராமா - பால - (உ-சரு).

ஏழாந்திருவாய்மொழி—இருத்தும்-ப்ரவேசங்கள்.

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், தாமே தமக்கு ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியைப் பிறப்பித்து, அதுவே பற்றாசாக ஒருநாளும் அபராதங்கள்கண்டு உபேக்ஷியாதே அத்யந்தவத்ஸலனுமாயிருக்குள்ள ஸர்வேச்வரன், அநாதிகாலம் தம்மைப்பெறுகைக்குப் பண்ணின யத்நஸாஹஸ்ரத்தையும், அவனுக்குத் தம்மைப் பெறுகையிலுண்டான அபிநிவேசத்தையும், தம்மோடே ஸம்ச்லேஷித்து இந்த ஸம்ச்லேஷத்தைப் பெறாப்பேறு பெற்றானாகக் கொண்டிருந்தருளுகிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, அவனுடையபடியைப் பார்க்க, தம்முடைய அர்த்தித்வாதிகள் புறணியாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பெருமாளுடைய சீர்மையைக்கண்டு ஈடுபட்டாற்போலே, "நாம் என்செய்தோமாவோம்!" என்று லஜ்ஜிதருமாய், எம்பெருமானுடைய வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு விஸ்மிதருமாய், ஹ்ருஷ்டருமாய், அவனுடைய க்ருபாதிகுண ஸமுத்ரத்திலே அழுந்தின ஆழ்வார்,—ராமகதாப்ரஸங்கஶூந்யமான அசோகவநிகையின் நடுவே ராமகீர்த்தநத்தைப் பண்ணிக்கொண்டுவந்த திருவடியைக்கண்டருளி மிகவும் ஹ்ருஷ்டையாய், "ராமஸம்பந்திகளாயிருப்பார் இத்தேசத்தில் வரக்கூடாது: ஆனபின்பு, இது ஸ்வப்நாதிகளோ?" என்று ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் அதிசங்கைபண்ணி மெய் என்று தெளிந்து இனியளானாற்போலே,—எம்பெருமான் அதிவ்யாமோஹத்தோடே தம்மோடே கலந்தருளினபடியை அநுஸந்தித்து, "இது ப்ரமஸ்வப்நாதிகளிலொன்றோ?" என்று அதிசங்கையைப்பண்ணி, அன்று என்று தெளிந்து ப்ரீதராகிறார்; எம்பெருமானுக்கு ஈச்வரத்வமன்று ஸ்வரூபம்: பாரதந்த்ர்யம்" என்று இத்திருவாய்மொழிக்குக் கருத்து.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், திருக்கடித்தானத்திலே எழுந்தருளியிருந்த ஸர்வேச்வரன், தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே ஸமஸ்தவிரோதிகளும் கழியும்படி புகுந்து பரிபூர்ணமாக எழுந்தருளியிருக்கக்கண்டு, அவன்தானே அர்த்தியாய்ப்புகுந்தபடியையும், அவனுடைய விரோதிநிவர்த்தகத்வத்தையும், அஜ்ஞாந தமோநிரஸநத்தையும், அதுக்கடியான அத்யுஜ்ஜ்வல விக்ரஹயோகத்தையும் ஸௌஸ்த்திரஸ்த்திதியையும், அத்தால் பிறந்த அவயவசோபையையும், அவ்வழகினுடைய அநுபாவ்யத்வாதிசயத்தையும், நிர்ஹேதுகோபகாரத்தையும், அதிசயிதோபகாரத்தினுடைய அநுஸந்தேயத்வத்தையும், நித்யாநுபாவ்யபரத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேச்வரன் தன்திருவுள்ளத்தில் புகுந்திருக்கிற அதிசயிதவ்யாமோஹத்திலே விஸ்மிதராய், "இது ப்ரமமோ? மாயாதிவிகாரமோ?" என்று சங்கித்து, நம்மளவில் விப்ரலம்பியனென்று தெளிந்து, "இதோருபகாராதிசயமே!" என்று அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—ஏழாந் திருவாய்மொழியில், தமக்கு ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தியைப் பிறப்பித்து, அத்வேஷாபிமுக்யம் முதலான அவஸ்தைகளைப் பிறப்பித்து, அநாதிகாலம் புத்திபூர்வம்பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தை விஸ்மரித்து, ஆநுகூல்யம் பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாகப்பிறந்த குற்றங்களில் அஜ்ஞனென்னும்படி வத்ஸலனு

யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், அநாதிகாலம் தம்மைப்பெறுகைக்கு "எதிர்சூழல்புக்கு" என்கிறபடியே தாம்பிறந்த ஜந்மங்கள்தோறும் அவதரித்தபடியையும், கீழ்ப்பிறந்த இழவெல்லாம் தீரும்படி கலந்தபடியையும், இது தமக்கு உபகரித்தானாயிருக்கையன்றியே தான் பெறும்பேறு பெற்றானாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, அவனுடைய அர்த்தித்வத்தைக்கண்ட அநந்தரம் தாம் அர்த்தித்துக்கூப்பிட்ட இது புறணியாய்த் தோற்றுகையாலே,—"ராகவேணாபயே தத்தே ஸந்நதோ ராவணாநுஜ:" என்று - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் பெருமாள் நீர்மையைக் கண்டபின்பு "நாம் என்செய்தோமானோம்?" என்று லஜ்ஜித்தாற்போலவும், ராமகுணங்கள் நடையாடாத அசோகவனிகையில்திருவடி சென்று, "ஸம்ப்ருதேவேஷேண ஸம்வாக்ய" என்று இனிதாம்படி ராமகுணங்களைச்சொல்லக்கேட்ட பிராட்டி, "இங்கிலத்தில் இதுகூடாது, "கிந்நு ஸ்யாச்சித்தமோஹோயம் பவேத்வாதகதிஸ்த்வியம் । உந்மாதஜோ விகாரோவா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா" என்று அதிஸங்கைபண்ணி "மெய்" என்று தெளிந்து இனியளானாற்போலவும்,—அவன் தம்பக்கல்பண்ணின வ்யாமோஹத்திலே அதிஸங்கைபண்ணி, "மெய்" என்றுதெளிந்து, அந்தவ்யாமோஹத்தைப் பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார். இத்திருவாய்மொழியில் லாபத்துக்கு க்ருஷிபண்ணினபடியாயிருக்கிறது கீழெல்லாம்; இது ஸ்திரமாகைக்கு வேலியடைக்கிறார் மேல். ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்வதந்த்ரனென்று உபபாதித்தது கீழ்; அங்ஙனன்று, ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறது இத்திருவாய்மொழியில்.

ஈடு.—இத்திருவாய்மொழியில் பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணினபடி கீழடைய; மேல்- இப்பேற்றுக்கு வேலியாயிருக்கிறது. 'இத்திருவாய்மொழிதன்னில் செய்கிறதென்?' என்னில், தாம் அநாதிகாலம் புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணிப்போந்த ப்ராதிகூல்யங்களையடைய விஸ்மரித்து, ஆநுகூல்யம் பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாக உண்டானவற்றைக் காணக் கண்ணிட்டு, தம்முடையபேற்றுக்குத் தானே யத்நித்து, தமக்குப்பிறந்த விடாய் தீரும்படி ஸம்ஸ்லேஷித்து, இதுதான் இவர்க்கு உபகரித்தானா யிருக்கையன்றிக்கே தன் பேறாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து "தானே அர்த்தியாய்த் தன்பேறாக வந்துகலந்தவனை நாம் இரப்பாளராய்க் கூப்பிட்டவிடம் என்செய்தோமானோம்?" என்று லஜ்ஜித்து, "ஒரு ஸம்ஸாரிசேதநன்பக்கலிலே ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணும் விஷயீகாரமிருக்கும்படியேயிது!" என்று வித்தராய்; *"ராகவேணாபயே தத்தே ஸந்நதோ ராவணாநுஜ:"

இருத்தும் வியந்து ப்ரவேஸ. * மாயக்கூத்தனில் விடாய்தீரக் கலந்த கலவியாலுண்டான இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரீதி வாசாமகோசரமென்று விவக்ஷித்து, கீழும்மேலும் ப்ரீதியுண்டாயிருக்க இதுக்கு ஆதிக்யமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. வேலியாயிருக்கிறதென்றது - வர்த்தகமாயிருக்கிறதென்றபடி. வாசாமகோசரமான ப்ரீதியை உபபாதிக்கைக்காக, தத்விஷயஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் - இத்திருவாய்மொழிதன்னில் இத்யாதி. "எதிர்சூழல்புக்கு" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - தம்முடைய பேற்றுக்கு இத்யாதி. "என்னுள் இருள்தானறவீற்றிருந்தான்" என்றத்தைப்பற்ற - தமக்குப் பிறந்தவிடாய் இத்யாதி. "இருந்தான்கண்டுகொண்டு" என்றத்தைப்பற்ற - இதுதான் இவர்க்கு இத்யாதி. "அருத்தித்தெனைத்தோர்பலநாளழைத்தேற்கு" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - தானே அர்த்தியாய் இத்யாதி. "என்தன்கருத்தையுறவீற்றிருந்தான்" என்றத்தைப்பற்ற - ஒருஸம்ஸாரி சேதநன் இத்யாதி. ஸ்வீகாரத்தாலே ஈடுபட்டமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-ராகவேண இத்யாதி. "விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞோ பூமிம் ஸமவலோகயந்" இத்யுத்தரார்த்தம். யுத் - (௧௯-௧)

(ராகவேணுபயேதத்தே ஸங்நதோராவணுநுஜஃ) என்று 'ராவணன் பின் பிறந்த நாம் ரகு குலத்திலுள்ளார்க்கு ஆளாகப் புகாநின்றேமோ?' என்றிருந்தவன், பெருமாள்பாடுநின்றும் அருளப்பாடிட்டு வந்தவாறே, "என்னையே இப்படி கைக்கொண்டருளுவது! அவன் பின் பிறந்த தண்மை எங்கேபோயிற்று ?" என்று, வேரற்றமரம்போலே, கூடவந்த நால்வரோடும் திருவடிகளிலேவிழுந்து தறைப்பட்டாற்போலவும்; ராமகுணங்கள் நடையாடாத அசோகவனிகையிலே திருவடி போய்ப்புக்கு, "ஸம்ஸ்ரவேமநுஷ்யவாக்யம்" (ஸம்ஸ்ரவேமநுஷ்யவாக்யம்) என்று, பிராட்டி உளளாம்படி ராமநாமஸங்கீர்த்தநத்தைப்பண்ண, "இந்நிலத்தில் இது பரிமாறுவதோன்றல்ல: "கிந்நுஸ்யாச்சித்தமோஹோயம்பவேத்வாதகதிஸ்த்வியம் | உந்மாதஜோவிகாரோவா ஸ்யாதியம்ம்ருகத்ருஷ்ணிகா" (கிந்நுஸ்யாச்சித்தமோஹோயம்பவேத்வாதகதிஸ்த்வியம் | உந்மாதஜோவிகாரோவா ஸ்யாதியம் ம்ருகத்ருஷ்ணிகா) என்று இது சித்தமோஹத்தால் வந்ததோ? வாதகதியோ ? உந்மாதஜ விகாரமோ? ம்ருகத்ருஷ்ணிகையோ?" என்று பலபடிகளை ஶங்கித்து, "முன்னேநின்று வார்த்தைசொல்லாநின்றான்: இது கேட்டு நாம் விக்ருதராகிறமையு முண்டு: ஆனபின்பு, இது மெய்யாமித்தனை" என்று ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் தெளிந்து ஹ்ருஷ்டையானாற் போலவும் ;—இவரும், "இதுவும் ப்ரமஸ்வப்நாதிகளிலேயொன்று" என்று ஶங்கித்து, "அங்ஙனல்ல, மெய்" என்று தெளிந்து ப்ரீதராய், "நமக்கு அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து, ஆபிமுக்யத்தையுண்டாக்கித் தன்னாலல்லது செல்லாமையைப்பிறப்பித்து, தன்மேன்மை பாராதே இப்படி தாழநின்று வந்து கலந்து பரிமாறுவதே ! இதேன்ன ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் ! இதேன்ன நீர்மை !" என்று அவன்படிகளை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

முதற் பாட்டு.

இருத்தும்வியந்தென்னைத் தன்பொன்னடிக்கீழென்று
அருத்தித்தெனைத்தோர்பலநாளழைத்தேற்குப்
பொருத்தமுடை வாமனன்தான்புகுந்துஎன்தன்
கருத்தையுற வீற்றிருந்தான்கண்டுகொண்டே.

ஆ —(இருத்தும்வியந்து) - இப்படி "என்னெஞ்சிலே புகுந்தருளுகிறான், 'நான் தன்னைப்பிரிந்து பட்ட பாடெல்லாம் ஒன்றன்று' என்னும்படி. தான் என்னைப்பிரிந்து வ்யஸநப்பட்டு ஒருவண்ணம் என்னைக்கண்டுகொண்டு புகுந்து பரிபூர்ணனாயிருந்தருளினான்: ஒருவனுடைய ப்ரணயித்வமிருக்கும்படியென் ? இவனையாகாதே நான், 'இதுவோ பொருத்தம் ?' என்றுசொல்லிற்று" என்கிறார்.

" ஸந்தஃ " என்றதிலே நோக்கு. ஶங்கித்துத் தெளிந்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராமகுணங்கள் இத்யாதி. "மருள்தானீதோ மாயமயக்குமயக்கே" என்றத்தைப்பற்ற-இவரும் இத்யாதி. 'மாய மயக்கு மயக்கான்' என்றத்தைப்பற்ற - அங்ஙனல்ல மெய்யென்று தெளிந்து என்றது. "ஸைத்தேன்மதியால்" என்றத்தைப்பற்ற - நமக்குஅத்வேஷத்தை இத்யாதி. ஸஸம்ஸஹா விபாஸ்விஜ்ஞம் விஜயிஷாமோஹாகவிஃ । ஸம்ஸ்ரவேமநுஷ்யவாக்யம்ஸெஷ்ஹஸ்யவ்ய ஜஹாரஹ" (௬௩-௧) "கிந்நுஸ்யாச்சித்தமோஹோயம்" உதய்ரதி, ஸாதுரகாணெ; (௬௪-௨௨)

ஒ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் தம்மோடுகலந்த கலவியைச் சுருக்காகவருளிச்செய்கிறார்.

[இருத்துமென்று தொடங்கி] - "ஸம்ஸாரத்திலே நம்மை ஆசைப்படுவாருண்டாவதே!" என்று விஸ்மயப்பட்டு என்னைத் தன்னுடைய ஶ்லாக்யமான திருவடிகளின்கீழே இருத்தும் என்று தன்னை அர்த்தித்து அநேககாலம் கூப்பிட்ட எனக்காக. [அழைத்தேற்கென்று] - அவனுடைய ப்ரணயித்வஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தியாதே இவன் தான் தாழ்த்தானாகவும், † ப்ரணயஸ்வபாவனான வாமநன் தன் அர்த்தித்தைபோலே புகுந்து 'தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே" என்றுள்ள என்னுடைய மநோரதத்தைத் தான் கைக்கொண்டு க்ருதார்த்தனாயிருந்தான்.

ப.—முதற்பாட்டில், நான் அர்த்தியாய்க் கூப்பிட்டழைத்த விடாயெல்லாம் தீரும்படி தான் அர்த்தியாய், என்னெஞ்சிலே பெறுப்பேறுபெற்றானாகப் புகுந்திருந்திருந்தானென்கிறார்.

என்னை — (தன்னையொழியச்செல்லாமையையுடையேனான) என்னை, (என் ப்ராவண்யாதிசயத்தைக்கண்டு), வியந்து - விஸ்மிதனாய், 'தன் - தன்னுடைய, பொன் - நிரதிஶயபோக்யமான, அடிக்கீழ்-திருவடிகளின்கீழே, இருத்தும்-இருத்தும்,' என்று - என்று, அருத்தித்து - அர்த்தித்து, எனைத்து - அநேககாலம், ஓர் பலநாள் - ஒருபடிப்பட நாள்தோறும், அழைத்தேற்கு - அழைத்துக்கூப்பிட்ட எனக்கு,—தான் - தான், பொருத்தம் - ப்ராவண்யம், உடை - உடையனான, வாமனன் - வாமநனாய்க்கொண்டு, புகுந்து - (மஹாபலியஜ்ஞவாடத்துக்குப்போனாற்போலே தானேவந்து) புகுந்து, என் தன் - என்னுடைய, கருத்தை - (அர்த்தித்வவிஶிஷ்டமான) நெஞ்சிலே, உற - ஸுஸ்திரமாம்படிக்கீடாக, வீறு - (என்னிலும் தனக்குப்பிறந்த அதிஶயவைலக்ஷண்ய) வ்யாவ்ருத்தி தோற்றும்படி, (பெறுப்பேறுபெற்றாற்போலே), கண்டுகொண்டு - பூர்ணாவலோகநம்பண்ணிக்கொண்டு, இருந்தான் - இருந்தான்.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் தம்மோடுகலந்த கலவியை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னைத்தன் பொன்னடிக்கீழ் - வியந்த இருத்தும் - என்று] - தன்வாசி அறியாதே ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே அந்யபரனான என்னை ஶ்லாக்யமான தன்திருவடிகளின்கீழே. * வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள்பிடிக்கும் மெல்லடியிறே. [வியந்து] - "ஸம்ஸாரத்திலே நம்மையே அபேக்ஷிப்பானொருவன் உண்டாவதே!" என்று விஸ்மயப்பட்டு: "ஸஹோ[illegible]" என்று கைவாங்கியிருக்கும் அவனிறே ஒருநாளும்பிரியாதபடி இருத்தி அடிமைகொள்ளும். தன்பொன்னடிக்கீழ் என்று - ப்ராப்யஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; இருத்துமென்று - ப்ராபகஸ்வரூபமும் அவனே என்கிறது. [வியந்து - இருத்தும்] - தன்பேறாக இருத்தும். [அருத்தித்து] - "தன் பேறாக இருத்தும்" என்கையாலே - அர்த்தித்வமும் மிகை, சைதந்யப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை. [எனைத்தோர் பலநாள்] - "நாளும் தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும் தொலைவன்நான்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். [அழைத்தேற்கு]-"என்னை ஆளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். "இவன் ப்ரணயித்வத்தை அறியாதே தாழ்த்தானாகவும், நாம் அதிநிர்விஷ்டனாகவும் கூப்பிட்டு என்னகார்யம்

---

† இங்கே க்ரந்தம் லோபித்திருக்கிறதுபோல் தோன்றுகின்றது அந்வயிக்கவில்லை.

செய்தோம் என்கிறார்காண்'' என்னும் பிள்ளான். அழைக்கவுங்கூட மாட்டாத இவனையோ நாம் அழைத்தது? அத்தலையில் ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்தித்தால், அர்த்தித்வமேதொடங்கி மிகையாயிறே இருப்பது: *எழுதுமென்னும் இதுமிகையிறே. [பொருத்தமுடை]-இப்படி பொருத்தமுடையவனையோ நான் "இதுவோ பொருத்தம்'' என்றது? [வாமனன்] - அர்த்தித்வமில்லாக மஹாபலியோடே பொருந்தினவனையோ, அர்த்தித்வமுடையேனுமிருக்க என்னோடு பொருந்திற்றிலன் என்கிறது? [தான்புகுந்து] — தன்னுடைமை பெறுகைக்கு அர்த்தியானவன், என்னைத் தான் பெறுகைக்கு அர்த்தியாய் வந்துபுகுந்தான். [என்தன் கருத்தையுற] - "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே'' என்ற என் கருத்தை - மநோரதத்தை, தான் கைக்கொண்டு வந்துபுகுந்தான். [வீற்றிருந்தான்] - என்னைப்பெறுகையாலே 'ஸம்ஸாரங்கொண்டவரை மீட்டோம் என்றிருந்தோம்: மாயக்கூத்தன் கொண்டவரும் பிழைக்கப் பெற்றோமே' என்று குறைவற்றிருந்தான் என்னுதல்; என்னோட்டைக் கலவி தன்பேறாக இருக்கிற வேறுபாடு தோற்றும்படி இருந்தான் என்னுதல். [கண்டுகொண்டே] - ப்ரபலவ்யாதிக்குப் பிழைத்த புத்ரனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பிதாவைப்போலே, "விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ'' என்கிறபடியே † மாயக்கூத்தனில் ஆற்றாமைக்குப் பிழைத்தவனென்று, வைத்தகண் வாங்காதே யிரா நின்றான்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் தமக்குண்டான லாபத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னைத்தன்பொன்னடிக்கீழ் - வியந்து - இருத்தும் - என்று] - தன் வாசியறியாதே ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே அந்யபரனான என்னை, ஶ்லாக்யமான தன் திருவடிகளின்கீழே, "† 'ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:' (ஸமஹாத்மாஸுதுர்லப:) என்று கைவாங்கியிருக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே நம்மை அபேக்ஷிப்பானொருவனுண்டாவதே!'' என்று விஸ்மயப்பட்டு இனி ஒருநாளும் பிரியாதபடி இருத்தி அடிமைகொள்ளும். இத்தால், ப்ராப்ய ப்ராபகங்களைச் சொல்லுகிறது. தன்பொன்னடிக் கீழென்று - ப்ராப்ய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; இருத்துமென்று - ப்ராபகனுமவனே யென்றது. [வியந்து-இருத்தும்] - தன்பேறாக இருத்தும். [அருத்தித்து] - சேதநனைவாசிக்கு இத்தனையும்வேணுமிறே. [எனைத்தோர்பலநாள்] - "நாளுளும்'' என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். [அழைத்தேற்கு]-"என்னையாளக்கூப்பிட்டழைத்தக்கால்'' என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். "இவன் ப்ரணயித்வத்தையறியாதே, தாழ்த்தானாகவும், நாம் அபிநிவிஷ்டராகவும் நினைத்துக்கூப்பிட்டு என்னகார்யஞ்செய்தோமேன்கிறார்காண்!'' என்னும் பிள்ளான் ‡ (அழைக்கவுங்கூடமாட்டாத இவனையோ நாமழைத்தது.)அத்தலையில் ப்ரணயித்வத்தை அநுஸந்தித்தால்,

---

முதற்பாட்டு.—இருத்தும் இத்யாதி.

விஸ்மயஹேதுபூர்வகமநுவாதம் - ஸமஹாத்மா இத்யாதி. இப்படி சொன்னத்தால் ஃபலிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் - இத்தால் இத்யாதி. சொல்லும் ப்ரகாரமேதென்ன - தன்பொன்னடிக்கீழ் இத்யாதிவாக்யத்வயம். "வியந்து'' என்றதுக்கு பாவம் - தன்பேறாக இத்யாதி. அருத்தித்து - அர்த்தித்து. தன்பேறாகவிருத்தினால் அர்த்திக்கிறதென்? என்ன - சேதநனை இத்யாதி. * மாயக்கூத்தனில் "நாளுளும்'' என்றத்தை அநுபாஷிக்கிறதென்கிறார் - நாளுளும் இத்யாதி. கீழுக்கெல்லாம் பாவம் - இவன் ப்ரணயித்வத்தை இத்யாதி. அநுதபிக்கிறதென்? அர்த்திக்கவேண்டாவோ? என்ன - அத்தலை இத்யாதி. "அர்த்தித்வம் மிகை'' என்னுமிதுக்கு ப்ர

---

† ஹ - எ - கக. ‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

அர்த்தித்வமேதொடங்கி மிகையாயிறேயிருப்பது ; *எழுதுமென்னுமிது மிகையாயிறே யிருப்பது. [பொருத்தமுடை] - இப்படிப் பொருத்தமுடையவனையே "இதுவோபொருத் தம்?" என்றது. [வாமனன்] - நான் அர்த்தித்தவிடம் என்செய்தேனானேன். தன்னு டைமைபெறுகைக்குத் தான்இரப்பாளனானவனை. [தான்புகுந்து]-என்னைத் தான் பெறு கைக்கு அர்த்தியாய்வந்துபுகுந்து. [என்தன்கருத்தையுற] - "தனக்கேயாக எனைக்கொள் ளுமீதே" என்ற என்னினைவைத் தான் கைக்கொண்டான். [வீற்றிருந்தான்] - இவ ரைப்பெற்ற அத்தாலுண்டான வேறுபாடு வடிவிலேதோற்ற க்ருதக்ருத்யனாயிராநின்றான். [கண்டுகொண்டே] - மஹாவ்யாதியைத் தப்பின புத்ரனை மாதாபிதாக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாபோலே * மாயக்கூத்தனில் விடாய்க்குத்தப்பினவ ரென்று பார்த்துக் கொண்டிராநின்றான்.

இரண்டாம் பாட்டு.

இருந்தான்கண்டுகொண்டு எனதேழைநெஞ்சாளும்
திருந்தாதவோரைவரைத் தேய்ந்தறமன்னிப்
பெருந்தாட்களிற்றுக்கு அருள்செய்தபெருமான்
தருந்தானருள்தான் இனியானறியேனே.

ஆ.—[இருந்தான்.] - என்னுள்ளே புகுந்தருளுகிறான், என்னுடைய ஸர்வ கரணங்களும் இக்குணமல்லது மற்றொருகுணமறியாததொருபடி இருந்தருளினான் ; ஆதலால், "இதின்மேலில்லை" என்னும்படி பண்டெனக்குச் செய்தருளின அருளை ஓரரு ளாக மதியே னென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்னுடைய இந்த்ரியவஶ்யதையைத் தன்னழ கைக்காட்டித் தவிர்த்து என்னை விஷயீகரித்தருளின மஹோபகாரத்தோடு ஒவ்வாது ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணமும் என்கிறார்

[இருந்தானென்று தொடங்கி.] - நியிகண்டாரைப்போலே என்னைக்கண்டு க்ருதார்த்தனாய் என்னுடைய சபலமானநெஞ்சை ஆளாநிற்பதுஞ்செய்து எத்தனையேனும் வலவான்கள் திருத்தப்புக்காலும் திருந்தாதே சேதநரைப்போலேநின்று நலிகிற ஐந்து இந்த்ரியங்களும் போய் க்ஷயிக்கும்படி என்மநஸ்ஸிலே விடாதேயிருந்தான். [பெருந்

மாணம் - எழுதுமென்னும் இத்யாதி. "பொருத்தமுடை" என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - இப்படி இத்யாதி. "வாமனன்" என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - நான்அர்த்தித்த இத்யாதி வாக்யத்வயம். தன்னுடைமை இத்யாதி வாக்யாநந்தரம் நான்அர்த்தித்த இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். "என் தன்கருத்தையுற-" என்னுடைய ப்ரார்த்தநாரூபமான நினைவைத் தான் உற்றென்றபடி. என்னினை வைத் தான் கைக்கொண்டான் என்றது - நான் தனக்கேயுறுப்பாக விநியோகப்பட என்னுமா போலே, தான் எனக்கேயுறுப்பாக விநியோகப்படவேணுமென்று அபிஸந்திபண்ணினா னென்ற படி. "கண்டுகொண்டு" என்றதுக்கு ஹாவம் - மஹாவ்யாதி இத்யாதி. 'என்னைத் தன்பொன் னடிக்கீழ்-வியந்து - இருத்தும் - என்று அருத்தித்தெனைத்தோர்' என்றுதொடங்கி, 'என்தன்கருத் தையுற - கண்டுகொண்டு - வீற்றிருந்தான்' இத்யந்வயம். (க)

தாட்களிறு என்று மேலுக்கு] - என்னுடைய இந்த்ரியங்களை வென்று தந்தபின்பு ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணோபகாரத்தையும் ஓர் உபகாரமாக நினையேன். [தருமருள்] - தந்த அருள். 'பெருந்தாட்களிற்றுக் கருள்செய்த பெருமான் - தான் - தரும்-அருள்தான் இனி யான் அறியேன்' என்றந்வயம்.

ப.—அநந்தரம், விரோதியான இந்த்ரியங்கள் வலக்ஷபம்பிறக்கும்படி என்னெஞ்சில் எழுந்தருளியிருந்த உபகாரத்துக்கு அளவறிகிறிலேனென்கிறார்.

எனது - என்னுடைய, ஏழை-சபலமான, நெஞ்சு-நெஞ்சை, (தாங்கள் இட்ட வழக்காம்படி), ஆளும்-ஆண்டுகொண்டுபோருவதாய், திருந்ாத-அநிபாம்யதயா, ஓர் - அத்விதீயமான, ஐவரை - ஐந்திந்த்ரியங்களும், தேய்ந்து - க்ஷயித்து, அற - முடியும் படியாக, மன்னி - ஸாஸ்த்திரமாம்படி (நெஞ்சிலே) புகுந்து, கண்டுகொண்டு - (நிதியெடுத்துக்) கண்டுகொண்டிருப்பாரைப்போலே, இருந்தான் - போராமலிருந்தவன், பெரு - பெரிய, தாள் - தாளையுடைத்தான, களிற்றுக்கு — களிற்றுக்கு, அருள்செய்த - (ஒருமுதலையால்வந்த க்லேசத்தைத் தீர்த்து) அருள்செய்த, பெருமான்-ஸர்வாதிகன், தான் - தான் , தரும் - (அவனுக்கு) உபகரிக்கும், அருள்தான் - உபகாரம், (இனி என்னளவில் அருளைக்கண்டபின்பு), யான் அறியேன் - (ஓரருளாக) அறிகிறிலேன். ஐந்துஇந்த்ரியங்களாகிற முதலையிலே அநாதிகாலமகப்பட்ட எனக்கு நீ பண்ணின இந்தவுபகாரத்துக்கு அது ஸத்ருஸமன்று என்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், என்னுடைய இந்த்ரியவஸ்யதையைத் தன்னழகாலேதவிர்த்து, என்னை விஷயீகரித்தருளின உபகாரத்தோடொவ்வாது ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணமும் என்கிறார்

[இருந்தான் கண்டுகொண்டு.] - தரித்ரன் நிதி கண்டால் கண்டுகொண்டிருக்குமாபோலே, பார்த்தபடியே இராநின்றான். "ஸதேவாநாஞ்ச பிரேக்ஷ தைந்யவிக்லவம்" என்கைக்கு, எதிர்த்தலையான தம்மைக் காண்கிறிலர். இத்தை நினைத்திறே "அர்யித்வம் மிகை" என்றது, முதற்பாட்டில். [எனதேழை நெஞ்சாளும்] - கண்டதெல்லாவற்றிலும் சபலமாயிருக்கிற என் நெஞ்சை அதுவேபற்றாசாக இந்த்ரியங்கள் பொதி எடுக்கத்தொடங்கிற்று; ஈஸ்வரஶேஷமான நெஞ்சை இந்த்ரியங்கள் பணிகொள்ளத்தொடங்கிற்று. [திருந்தாத] - அநாதிகாலம் ஸர்வஶக்தி திருத்தப்பார்த்தவிடத்திலும் திருந்தாத வன்மையையுடைய இந்த்ரியங்கள். [ஓரைவரை] - இப்படிபண்ணுகைக்கு இன்னம் ஓரைவரில்லை: இவற்றால் பட்ட நலிவின்மிகுதியாலே சேதநஸமாயியாலே சொல்லுகிறார். [தேய்ந்தறமன்னி இருந்தான்] - ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் பற்று அறும்படி புகுந்திருந்தான். ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் பற்றுநேராக க்ஷயிக்கும்படி தன் வடிவழகைக் காட்டிக்கொண்டு புகுந்திருந்தான். விஷயாந்தரங்களிலும் வடிவழகிலே யிறே இவன் துவக்குண்டிருப்பது. ராஜாக்கள் ஶத்ருக்களை ஆஸநபலத்தாலே அழிக்குமாபோலே, இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயங்களில் பற்றுஅறும்படி புகுந்திருந்தான். [பெருந்தாள் இத்பாதி] - பெரியதாளையுடைய களிற்றுக்கு அருளின ஸர்வேஸ்வரன். வடிவில்கனமும் நோவிற்பாடாற்ற வொண்ணாமைக்கு உடல் என்கை. [பெருமான் - தான் - தரும் - அருள்தான்] - தருமருள் - தந்த அருள்; "தரும்" என்கிற இது காலத்ரயத்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே. ஆஶ்ரிதர்க்குச்செய்தது தமக்குச் செய்த

தாகவிறே இவர் நினைத்திருப்பது. [இனியானறியேனே] - எனக்கு உதவினபின்பு நான் அத்தை ஒன்றாக நினைத்திரேன். ஆனைநோவுபட்டது ஆயிரம் வத்ஸரம், அகப்பட்ட பொய்கை பரிச்சின்னம், முதலையொன்று; எனக்குக்காலம் அநாதி, அகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே, முதலையைந்து; இத்தை மீட்டுக்கொண்ட மஹாகுணத்துக்கு அது ஒருகுணமாயற்றதோ? ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான்பக்கல் பண்ணின அருளையிட்டுப் புறம்புள்ளார்பக்கல் பண்ணின அருளை வ்யாவர்த்திததர்; தமக்குப்பண்ணின அருளையிட்டு அதுதன்னை வ்யாவர்த்திக்கிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. என்னுடைய இந்த்ரியவஶ்யதையைத் தன்னழகாலே தவிர்த்து, என்னை விஷயீகரித்த உபகாரத்தோடொவ்வாது ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்நிவாரணமுமென்கிறார்.

[இருந்தான் கண்டுகொண்டு] - தரித்ரன், மஹாநிதியைக் கண்டானால் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமாபோலே, பார்த்தபடியே இராநின்றான். "अन्योन्यमपि वीक्षन्तौ न तृप्तिमुपजग्मतुः" (அந்யோந்யமபி வீக்ஷந்தௌ நத்ருப்திமுபஜக்மது:) என்கிறபடியே சொல்ல எதிர்த்தலையான தம்மைக் காண்கிறிலர். [ஏனதேழைநெஞ்சாளும்] - கண்டதெல்லாவற்றிலும் சபலமாயிருக்கிற என்னெஞ்சை, அதுவே பற்றாசாக இந்த்ரியங்கள் போதியெடுக்கத்தொடங்கிற்று. ஒரு ப்ரபலனைப்பற்றாதே நடுவேநின்றவாறே பணிகொள்ளத்தொடங்கிற்று. [திருந்தாத] - ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரனாலும் அநாதிகாலம் திருத்தப்போகாதபடியிறே இவற்றின் வன்மையிருப்பது. [ஓரைவரை] - இனியிப்படி ஓரைவரைத் தேடப்போகாது. இவற்றால்பட்ட நலிவின் மிகுதியாலே சொல்லுகிறார். [தேய்ந்தறமன்னி - இருந்தான்] - கண்ணுக்கிலக்கான ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் பற்று நேராகக்ஷயிக்கும்படி, தன்வடிவழகைக் காட்டிக்கொண்டு புகுந்திருந்தான். விஷயாந்தரங்களிலும் வடிவழகிலேயிறே இவன் துவக்குண்டிருப்பது. ராஜாக்கள், ஶத்ருக்களை ஆஸநபலத்தாலே வெல்லுமாபோலே, "இருப்பாலே இந்த்ரியங்களை வெல்லவேணும்" என்று வந்து புகுந்திருந்தான். * போதரேயென்றுசொல்லிப்

இரண்டாம்பாட்டு.—இருந்தான் இத்யாதி. "திருந்தாதவோரைவரை" என்றுதொடங்கி, "அருள்தானினியானறியேன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னுடைய இத்யாதி.

"கண்டுகொண்டு - இருந்தான்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக பாவம் - தரித்ரன் இத்யாதி. "அவன்கண்டுகொண்டு - இருந்தான்" என்றதைச் சொல்லுகிறதென், தாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தத்தைச் சொல்லாதே? என்ன - अन्योन्य इத்யாதி. "ततस्सुप्रीतमनसौ तावुभौ हरिराघवौ । अन्योन्यमभिवीक्षन्तौ न तृप्तिमुपजग्मतुः" கிஷ்கிந்தாகாண்டே (௫-௧௭). "அவன்கண்டுகொண்டு - இருந்தான்" என்கையாலே - எதிர்த்தலையான தம்மைக்காண்கிறில ரென்றபடி. விவரணம் - ஒருப்ரபலனை இத்யாதி. நடுவேநின்றவாறேயென்றது - விஷயசபலனாய் நடுவே நின்றவாறேயென்றபடி. இந்த்ரியங்களைத் திருத்தப்போகாததின் உரப்பை அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வஶக்தி இத்யாதி. ஐந்து என்னாதே ஐவர் என்றதுக்கு பாவம் - இவற்றால்பட்ட இத்யாதி. தேய்ந்தற - நிஶ்ஶேஷமாம்படியாக. குணங்களிருக்க வடிவழகைக் காட்டுவானென்? என்ன - விஷயாந்தரங்களிலும் இத்யாதி. "மன்னி - இருந்தான்" என்றதுக்கு பாவம் - ராஜாக்கள் இத்யாதி. அழகாலே இந்த்ரியவஶ்யதையைப் போக்கிக்கொண்டு - புகுந்திருந்தானென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - போதரே இத்யாதி. இங்கே போரீர் என்றுசொல்லி; ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து தன்பக்கல் ஆதரம் பெருகும்படி வைத்த அழகை

புந்தியிற்புகுந்து தன்பாலாதாம்பெருகவைத்த அழகனிறே [பெருந்தாள் இத்யாதி]- பெரியதாள்களையுடைய களிற்றுக்கு அருளின ஸர்வேஸ்வரன். வடிவில் கனமும் நோவில் பாடாற்றவொண்ணாமைக்கு உடலென்கை. [பெருமான் - தான்-தரும் - அருள்தான்]- தருமருள் - தந்தவருள். "தரும்" என்கிறவிது - காலத்ரயத்திலும் சொல்லலாயிருக்கை யாலே சொல்லுகிறார். ஆஸ்ரிதர்க்குச் செய்ததும் தமக்குச்செய்ததாகவிறே இவர்நினைத் திருப்பது. [இனியானறியேன்] - எனக்கு உதவினபின்பு, நான் அத்தை ஒன்றாக நினைத் திரேன். ஆனை நோவுபட்டது ஆயிரம்வத்ஸரம், அகப்பட்ட பொய்கை பரிச்சின்னம், முத லையொன்று; எனக்குக் காலம் அநாதி, அகப்பட்டது ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே, முதலை அஞ்சு: இத்தை மீட்டுக்கொண்ட மஹாகுணத்துக்கு அதொருகுணமாயற்றதோ? ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான்பக்கல் பண்ணின அருளையிட்டுப் புறம்புள்ளாரை வ்யாவர்த்தித்தார்; தமக்குப்பண்ணின அருளையிட்டு அதுதன்னை வ்யாவர்த்திக்கிறார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அருள்தானினியானறியேன் அவனென்னுள்
இருள்தானற வீற்றிருந்தானிதுவல்லால்
பொருள்தானெனின் மூவுலகும்பொருளல்ல
மருள்தானீதோ? மாயமயக்குமயக்கே.

ஆ —[அருள்தான்.]- என்னுள்ளேயிருந்தருளின இவ்வருளல்லது மற்றொ ருளை நான் ஓருளாக மதியேன்; அவனும் என்னுள்ளேயிருந்தருளின இவ்விருப்பல் லதுமற்று லீலோபகரணமான அண்டங்களையும் திருநாட்டையும் ஒருபொருளாக மதியா னென்று, இப்படி எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுள்ள அபிநிவேசத்தைப்பேசி, தம் முடைய நிகர்ஷத்தை அநுஸந்தித்து, ஏவம்விய மஹாவதஸிந்நிவேச விஷயத்வ ரூபஸம்பத் தானது எனக்கு ஸம்பவியாது; என்னுடைய ப்ரமமாதல், அவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தா னாதலல்லது இது கூடாதென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் தம்பக்கல் இப்படி நிரதிசயபவ்யா மோஹத்தைப் பண்ணுகையாகிற இது கூடாதது ஒன்று; ஆகையாலே, இவ்வநுபவம் விப்ரமாதிகளிலே ஒன்றோ? என்று ஸங்கிக்கிறார்

[அவனென்று தொடங்கி.] - ஸர்வேஸ்வரன் எனக்குண்டான அஜ்ஞாநாதி கள் எல்லாம் போம்படி என்ஹ்ருதயத்திலே வீற்றிருந்தான்; இவ்விருப்பொழிய தன்னு

டையவனார் இத்யர்த்தம். திருமாலை "தூதனாய்" இத்யாதி. "களிறு" என்னாதே, "பெருந்தாள்" என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் வடிவில் இத்யாதி. "தரும்" என்றால் தந்தவென்று ஹேதார்த்த வாசகமாமோவென்ன - தருமென்கிற இத்யாதி. கொடுத்தவென்னாதே, "தரும்" என்பானென்? என்ன - ஆஸ்ரிதர்க்கு இத்யாதி. அருள்தான் - அருள்தன்னையென்றபடி. "இனி" என்றதுக்கு பாவம் - எனக்குஉதவின இத்யாதி. எனக்கு உதவினவென்றது - இந்த்ரியவஸ்யதையைப் போக் கினத்தை. நினையாமைக்கு வாசியேதென்ன - ஆனை இத்யாதி. 'எனதேழை' என்று தொடங்கி, தேஸ்ந்தரமன்னி - கண்டுகொண்டு - இருந்தான்; இனியான் - பொருந்தாட்களிற்றுக்குஅருள் செய்தபெருமான் - தான் - தரும் - அருள்தான் - அறியேன்' இத்யந்வயம். (உ)

டைய ஸர்வைஶ்வர்யமும் ஒருபுருஷார்யமாக நினைத்திருக்குமோ என்றுபார்த்தால் அது வும் அவனுக்கு ஒரு சரக்கல்ல. [மருளென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ப்ரமமோ? ஆஶ்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்களாலே ப்ரமிப்பித்தானோ?

ப.—அநந்தரம், என்னுடைய அவித்யாதிரூபமான இருள்போம்படி என் னெஞ்சிலே புகுந்திருந்தான்; இது அவனுக்கு அதிசயித புருஷார்த்தமாய் இராநின்றது; இத்தை இப்போது உபகாரமென்று நினைத்திருக்கிறிலேன்; இது ப்ரமமோ? மாமாயமோ? என்கிறார்.

அவன்-என்பக்கலிலே அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனானவன், என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளான, இருள்தான் - (அஜ்ஞாநாதி) தமஸ்ஸெல்லாம், அற - போம்படி, வீற்று - பெரிய மேன்மையோடே, இருந்தான்; இருந்தான், (அவனுக்கு), இது - இவ்விருப்பு, அல்லால் - ஒழிய, பொருள்தான் - வேறு புருஷார்த்தம், எனில் - உண்டோவென்னில், மூவுலகும் - த்ரிவித சிதசிச்சேஷத்வமும், பொருளல்ல - ஒருபொருளாயிருக்கிறதில்லை; (இது அஸம்பாவிதமாகையாலே), இனி - இனி, (இத்தை), அருள்தான்-ஓர் உபகாரமாக, யான் - , அறியேன் - நினைத்திருக்கிறிலேன்: ஈதுதான் - இதுதான், மருளோ - என்ன ப்ரமமோ, (அவன்தான்), மாயம் - ஆஶ்சர்யமான, மயக்கு - ப்ராமகசேஷ்டிதங்களாலே, மயக்கே - ப்ரமிப்பிக்கிறபடியோ.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரன் தன் பக்கல் இப்படி வ்யாமோஹம் பண்ணுகை கூடாததொன்றாகையாலே, இவ்வநுபவம் ப்ரமாதிகளிலே பிறந்ததோ என்று ஶங்கிக்கிறார்.

[அருள்தானினியானறியேன்]- என்னுடைய இந்த்ரியவஶ்யதையைத்தவிர்த்த இது தன்னையும் இப்போது நான் ஒன்றாக நினைத்திருக்கிறிலேன்: எத்தைப் பற்றி? என்னில்,—அவன் என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே அஜ்ஞாநாதிகள் எல்லாம் போம்படி தன் குறைவு தீர்ந்தானாய் அத்தாலே வந்த வேறுபாடு தோற்ற இருந்தான். [இதுவல்லால் பொருள்தானெனில் மூவுலகும் பொருளல்ல] - "நாட்டார் ஐஶ்வர்யங்களில் தலையாக நினைத்திருப்பது - த்ரைலோக்ய ஐஶ்வர்யத்தை ஆயிற்று: இவன் என்ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தபின்பு, அத்தையும் ஒருபொருளாக நினைத்திரேன்" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹமாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும். "என்ஹ்ருதயத்திலே வீற்றிருந்த விதொழிய வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல இருக்கிற ஐஶ்வர்யத்தையும் ஒரு புருஷார்யமாக நினைத்திருக்குமோ? என்று பார்த்தால் அதுவும் அவனுக்கு ஒருசரக்கல்ல" என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹம்; இதுவே ப்ரகரணத்துக்குச் சேருவது. [மருள்தானீதோ] - ஸர்வேஶ்வரன் ஒரு ஸம்ஸாரியைப்பெற்று ஹ்ருஷ்டனானான் என்கிற இது கூடுவதொன்றன்று. நான் ப்ரமித்தேனோ? [மாயமயக்கு மயக்கே] - தன் ஆஶ்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்களாலே ப்ரமிப்பித்தானோ? அநாதிகாலம் ப்ரக்ருதியைக்காட்டி அறிவுகெடுத்தான்; இப்போது தன் வ்யாமோஹத்தைக் காட்டி அறிவு கெடாநின்றான்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. அவாப்த ஸமஸ்த காமனான ஸர்வேஶ்வரன், தன் பக்கல் இப்படி வ்யாமோஹம் பண்ணுகை கூடாததொன்று என்று ஶங்கித்து, இவ்வநுபவம் ப்ரமாதிகளிலே பிறந்ததோவென்கிறார்.

மூன்றும் பாட்டு.—அருள்தான் இத்யாதி. "மருள்தானீதோ" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவாப்த இத்யாதி.

[அருள்தானினியானறியேன்] - என்னுடைய இந்த்ரியவச்யதையைத் தவிர்த்த இந்தனையும் இப்போது ஒன்றாக நினைத்திரேன். எத்தைப்பற்ற? என்னில்,—[அவன் இத்யாதி]-அவன், என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரமெல்லாம் போம்படி பெறும்பேறுபெற்றானாய், அவ்வேறுபாடதோற்ற இராநின்றான்; இனி எனக்கு வேறொன்று தோற்றுமோ? [இதுவல்லால் இத்யாதி] - இதுக்குத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி - "நாட்டார், ஐஶ்வர்யங்களில் தலையாகச் சொல்லுவது - த்ரைலோக்யைஶ்வர்யத்தையிறே; அதுவும் எனக்கு ஒரு சரக்கல்லவென்கிறார்" என்று. எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி - "என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பொழிய, * விற்றிருந்தேழுலகுந்தனிக்கோல்செல்ல இருக்குமிருப்பையும் தனக்கு ஐஶ்வர்யமாக நினைத்திருக்குமோவென்றுபார்த்தால், அதுவும் ஒரு சரக்காக நினைத்திருக்கிறிலன்" என்று; இதுவே ப்ரகரணத்துக்குச் சேருவது. [மருள்தானீதோ] - ஒருஸம்ஸாரி சேதநனைப்பெற்று ஸர்வேஶ்வரன் இப்படி இருந்தானென்னுமது கூடவதோன்றன்று; இது என்னறிவுகேட்டாலே சொல்லுகிறேனோ? [மாயமயக்குமயக்கே] - அன்றிக்கே, அவன் தன்னுடைய ஆஶ்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்களையிட்டு ப்ரமிப்பித்தானோ? நெடுநாள் ப்ரக்ருதியையிட்டு அறிவுகெடுத்தான், இப்போது தன் வ்யாமோஹத்தாலே என்னை ப்ரமிப்பித்தான். (௩)

நான்காம் பாட்டு.

மாயமயக்குமயக்கான் என்னைவஞ்சித்து
ஆயனமரர்க்கரியேறு எனதம்மான்
தூயசுடர்ச்சோதித் தனதென்னுள்வைத்தான்
தேசந்திகழும் தன்திருவருள்செய்தே.

வேறொன்றுதோற்றுமோ என்றது - இந்த்ரியவஶ்யதையைப் போக்கினதுவும் ஓரதிசயமாய்த் தோற்றுமோ என்றபடி. "இதுவல்லால் - மூவுலகும் - பொருள்தானெனில் - பொருளல்ல" என்று அந்வயம். இன்னார்க்குப்பொருளல்ல என்னுமையாலே நிர்வாஹத்வயம் - இதுக்கு இத்யாதி. "இதுவல்லால் - * மாயக்கூத்தனில் விடாய்தீரக் கலந்த இவனை அநுபவித்திருக்குமதொழிய, மூவுலகும் பொருள்தானெனில் - த்ரைலோக்யைஶ்வர்யமும் ஐஶ்வர்யமோவென்று பார்த்தால், பொருளல்ல - அது எனக்கு ஓரைஶ்வர்யமாய்த் தோற்றாது". என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு பாவார்த்தம். என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருக்குமதொழிய, ஸர்வலோகேஶ்வரனாயிருக்கையும் ஐஶ்வர்யமோவென்று பார்த்தால், அது அவனுக்கு ஐஶ்வர்யமல்ல" என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்கு பாவார்த்தம். இன்னார்க்குப்பொருளல்ல என்னுமையாலே - எனக்குப் பொருளல்ல: ஈஶ்வரனுக்குப்பொருளல்லவென்றபடி. ஈஶ்வரவ்யாமோஹவிஷய ப்ரகரணமாகையாலே சேருமென்றபடி. "ஈது - மருள்தான் - ஓ - " இதுஎன்னுடைய ப்ராந்தியோவென்று பாவார்த்தம். ப்ராந்தியானதென்? யதார்த்தமாகவொண்ணாதோ? என்ன - - ஒரு ஸம்ஸாரி இத்யாதி. "மாய மயக்கு"-ஆஶ்சர்யமான ப்ரமஸாதநம். அவன் எப்போதும் ப்ரமிப்பிக்குமோ? என்ன,—நெடுநாள் இத்யாதி. அவனென்னுள் இருள்தானறவீற்றிருந்தான்: இனி - அருள்தான் - யானறியேன்; இதுவல்லால் - மூவுலகும் - பொருள்தானெனில் - பொருளல்ல; ஈது மருள்தான் - ஓ - மாயமயக்கு மயக்கே இத்யந்வயம்.
(௩)

ஆ—(மாயமயக்கு.)-நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யத்தையுடையனாயிருந்தவனே, என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப்பார்த்து, என்னிறத்துப் பொய்செய்தருளான்; ஆதலால், ஹேயப்ரத்யநீகமானவன் திருவடிவை என்னுள்ளே ஸர்வலோகமும் அறியும்படி மெய்யே வைத்தருளினானென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அபர்வமமரர்களுக்கும் முகக்கொள்ள வொண்ணாதபடியையுடையனாயிருந்துவைத்து, ஆயனாய் என்னையடிமைகொண்ட பரமப்ராப்தன், என்னைவஞ்சித்து ப்ரமிப்பியான்; என்னுள்ளே கலந்தருளினான் என்கிற இதில் ஒரு ஸம்ஶயமில்லை என்கிறார். என்பக்கலிலே நிர்ஹேதுகக்ருபையைப்பண்ணி ஹேயப்ரத்யநீகமாய் விலக்ஷணதேஜோரூபமான திருவடிகளை என்னுள்ளே வைத்தருளினான்.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷண தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை எனக்குள்ளே வைத்தான்; ஆதலால், என்னை ப்ரமிப்பியானென்கிறார்.

ஆயன் - அறிவில்லாத இடையர்க்கு ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு ஸுலபனாய், அமரர்க்கு - (அறிவுடைய) ஸூரிகளுக்கு, அரியேறு - அபரிச்சேத்யமான மேன்மையையுடையனாய், எனதம்மான் - (இந்த பரத்வஸௌலப்யங்களை எனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்த) என் ஸ்வாமியானவன், தேசந்திகழும் - தேசப்ரஸித்தமாம்படியான, தன் - தன், திரு - அஸாதாரணமான, அருள் - க்ருபையை, செய்து - நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணி, தனது - தனக்கு அஸாதாரணமாய், தூய - நிர்மலமாய், சுடர் - அத்யுஜ்ஜ்வலமாய், சோதி - தேஜோமயமான திவ்யவிக்ரஹத்தை, என் - என்னுடைய, உள் - நெஞ்சுக்குள்ளே, வைத்தான் - (ப்ரதிஷ்டிதமாம்படி) வைத்தான்; (ஆதலால்), என்னை - (தன்னையொழிய அறியாத) என்னை, வஞ்சித்து — (அநாஶ்ரிதரைச் செய்யுமாபோலே) வஞ்சித்து, மாயமயக்கு - தன்னுடைய ஆஶ்சர்ய ப்ரமஸாதநங்களாலே, மயக்கான் - ப்ரமிப்பியான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து என்னை அடிமைகொண்ட பரமாப்தனானவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தானாகக்கூடாது; என்னுள்ளே கலந்தருளினான் என்கிறவிதில் ஒருஸம்ஶயமில்லை என்கிறார்.

[என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான்]-அநாஶ்ரிதரான துர்யோதநாதிகளைக்குறித்து, "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் வஞ்சித்தான் இத்தனையொழிய, பாண்டவர்கள் விஷயத்திலே யத்தைச்செய்தானோ? ஆகையால், தனக்கு சேஷமான என்னை, ஆஶ்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்களாலே ப்ரமிப்பியான். ஹேதுவென் என்னில்? [ஆயனமரர்க்கரியேறெனதம்மான்] - நித்யஸூரிகளுக்கும் முகக்கொள்ள வொண்ணாதபடியையுடையனாய் வைத்து, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து, எனக்கு முறையை அறிவித்த பரமாப்தன் - என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான். முறையை உணர்த்தின வழியென் என்ன? [தேசந்திகழும் தன் திருவருள்செய்து - தூயசுடர்ச்சோதித்தனதென்னுள் வைத்தான்] - லோகமெல்லாம் அறியும்படி என்பக்கலிலே நிர்ஹேதுக க்ருபையைப்பண்ணி. [தன்திருவருள்] - புறம்பொருவர்க்கின்றிக்கே தனக்கே அஸாதாரணமானவருள். ஹேயப்ரத்யநீகமாய், விலக்ஷணதேஜோரூபமாய், தனக்கு அஸாதாரணமான வடிவை என்னுள்ளத்திலே வைத்தான். தான் அநந்யஸாத்யன் என்னும்படியைக்கொண்டு என்னுள்ளே தன்னை ப்ரகாஶிப்பித்தான். "[illegible]."

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. அவன் என்னை ப்ரமிப்பித்தானல்லன்; என்னுள்ளே கலந்தருளினானே; இதில் ஒருஸம்ஶயமில்லை யென்கிறார்.

[என்னைவஞ்சித்து மாயமயக்கு மயக்கான்] - அநாஶ்ரிதரான ஶ்ரீதுர்யோதநாதிகளைக் குறித்து "ஆயுதமெடேன்" என்று ஆயுதமெடுத்தும், பகலை இரவாக்கியும் வஞ்சித்தானித்தனை யல்லது, பாண்டவர்கள்விஷயத்தில் அத்தைச் செய்தானோ? ஆகையால், தனக்கே பரமான என்னை வஞ்சித்து, ஆஶ்சர்யமான ப்ரமஸாதநங்களாலே ப்ரமிப்பியான். ஹேதுவென்னென்னென்ன - [ஆயனமரர்க்கரியேறு எனதம்மான்] - நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான ஏற்றத்தையுடையனாய்வைத்து, க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து, என்னுடைய ஶேஷத்வத்தை நிர்வஹித்த பரமாப்தன் - என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான்: ஆனால், இப்பேறு வந்தபடிதானேனென்னென்ன - [தேசந்திகழும் தன்திருவருள்செய்து - தூயசுடர்ச்சோதித் தனதென்னுள் வைத்தான்] - லோகமெல்லாம் அறியும்படி என்பக்கலிலே நிர்ஹேதுக க்ருபையைப்பண்ணி. [தன்திருவருள்] - புறம்பொருவர்க்கின்றிக்கே தனக்கே அஸாதாரணமான அருள். ஹேயப்ரத்யநீகமாய், விலக்ஷண தேஜோரூபமாய், ஶுத்தஸத்த்வமயமாய், தனக்கே அஸாதாரணமான வடிவை என்னுள்ளேவைத்தான். தான் அநந்யஸாத்யனென்னும்படியைக் கொண்டு என்னுள்ளே ப்ரகாஶிப்பித்தான்; "தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூꣳ ஸ்வாம்" (தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம்) என்கிறபடியே. (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

திகழுந்தன்றிருவருள்செய்து உலகத்தார்
புகழும்புகழ் தானதுகாட்டித்தந்துஎன்னுள்
திகழும்மணிக்குன்றமொன்றே ஒத்துநின்றான்
புகழும்புகழ் மற்றெனக்குமோர்பொருளே.

ஆ.—[திகழும்.] - லோகமெல்லாம் அறியும்படி என்னுள்ளே யிருந்தருளின அத்தனையேயோ? இப்புகழையே லோகமெல்லாம் புகழும்படியாகவு மிருந்தருளினான். இருந்தருளுகிறான்; தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும் என்னுடைய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, "நான் அத்தைவிட்டகலுகிறேன்" என்னும் பயத்தாலே, நான் தன்னை

நாலாம்பாட்டு.—மாயம் இத்யாதி. "மாயமயக்குமயக்கான் - தனதென்னுள்வைத்தான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - அவன்என்னை இத்யாதி.

"என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்குமயக்கான்" என்கிறது என்னஉரப்புக்கொண்டு என்ன: அவனுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தித் தென்கிறார் - அநாஶ்ரிதரான இத்யாதி. விலக்ஷணதேஜோரூபதைக்கு ஹேது - ஶுத்தஸத்த்வமயத்வம். திகழுகை - ப்ரகாசமாய், அறியும்படியென்றபடி. ஈஶ்வரன் வைக்கவேணுமோவென்ன - தான் அநந்ய இத்யாதி. "அநந்ய ஸாத்யன்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - தஸ்யைஷ இத்யாதி. அமரர்க்கரியேறு - ஆயன் - எனதம்மான் - தேசந்திகழும்திருவருள்செய்து - தூயசுடர்ச்சோதித் தனதென்னுள்வைத்தான்; ஆகையால், என்னைவஞ்சித்து - மாயமயக்கு மயக்கான் இத்யந்வயம். (௪)

விடமாட்டாதபடியாகத் தன்னழகைக்காட்டி என்னை வசீகரித்துக் கொண்டருளின புகழல்லது மற்று அவனுடையபுகழை ஒருபுகழாக மதியேனென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "ஒருவர் பெறும்பேறே" என்று என்னை எல்லாரும் கொண்டாடும்படி வந்து என்னுள்ளே நின்றருளினான்; இத்தால்வந்த புகழை அல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழை ஒருபுகழாகமதியேன் என்கிறார்.

[உலகத்தார் புகழும் புகழ் தானது காட்டித்தந்து] - என்னுடைய பேற்றை லோகமெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி. [என்னுள்ளென்று தொடங்கி] - விளங்காநின்றதொரு நீலமலைபோலே என்னுள்ளே நின்றான். மணிக்குன்றமென்று - தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கிற எம்பெருமான் இங்கு நின்று போராமையும், இத்தாலே பூர்ணனுகையும், தேஜஸ்வியாகையும் தொடக்கமானவற்றைச் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், என்னெஞ்சுக்குள்ளே அசலப்ரதிஷ்டிதனாய்க்கொண்டு நின்றான். இதொழிய வேறொன்றை அவனுக்குப் புகழாக நினைத்திருக்கிறிலேனென்கிறார்.

திகழும் - (நிர்தோஹதுகமாயும் நிரவதிகமாயு மிருக்கையாலே இரண்டுதலைக்கும்) ஔஜ்ஜ்வல்யாவஹமான, தன்—, திருவருள் - திருவருளை, செய்து - பண்ணி, உலகத்தார் - லோகத்தார், புகழும் - (இதுகண்டு) புகழுகிற, அது - அந்த, புகழ் - (ப்ரஸித்தமான) புகழையும், தான் - தான், காட்டித்தந்து - எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்து, என்னுள் - எனக்குள்ளே, திகழும் - விளங்காநிற்கிறது, ஒன்று - ஒரு, மணிக்குன்றம் ஒத்து - மாணிக்கமலைபோலே, நின்றான் - நின்றான்; எனக்கு - எனக்கு, (இந்நிலையொழிய), மற்று - மற்று, புகழும் - (அவனைப்) புகழுகிற, புகழ் - புகழானதுவும், ஓர் - ஒரு, பொருளே - பொருளாயிருக்கிறதோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "ஒருவர்பெறும்பேறே!" என்று லோகமாகக் கொண்டாடும்படி வந்து என்னுள்ளே நின்றருளினான். இத்தால் வந்த புகழை யல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழை ஒன்றாக மதியேன் என்கிறார்.

[திகழும் தன்திருவருள் செய்து] - பிறருடைய பரிச்சின்னமான அருள்போலன்றிக்கே, இரண்டு தலைக்கும் நிறமாம்படியான தன் க்ருபையை என்பக்கலிலேபண்ணி. [உலகத்தார் இத்யாதி] - என்னுடைய பேற்றைக் குறித்து லோகத்தார் பண்ணும் ஸ்தோத்ரத்தைத் தான் காட்டித்தந்தான். பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்" என்று லோகமாகக் கொண்டாடும்படி பண்ணுகை; "[illegible]" என்று ஸர்வர்க்கும் ஸம்ருத்தியை விளக்கக்கடவ இத்தை எல்லாரும் செவிதாழ்த்துக் கேளுங்கோள் என்றாற்போலே. [என்னுள் திகழும் மணிக்குன்றமொன்றே யொத்துநின்றான்] - விளங்காநின்றதொரு நீலமலைபோலே, என்னுள்ளே நின்ற இம்மஹாகுணத்தையல்லது மற்றுள்ள புகழை ஒரு புகழாக மதியேன். என்னுடைய இந்த்ரிய வஶ்யதையைத் தவிர்த்த குணத்தையும் இனி நான் ஒரு சரக்காக நினைத்திரேன்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. "ஒருவர்பேறும்பேறே!" என்று லோகமடையக் கொண்டாடும்படி என்னுள்ளே வந்து நின்றருளினான்: அத்தால்வந்த புகழையல்லது இவனுடைய மற்றுள்ள புகழையும் ஒன்றாக மதியேனென்கிறார்.

[திகழுந்தன்திருவருள்செய்து] - பிறருடைய பரிச்சிந்நமான அருள்போலன்றிக்கே, இரண்டுதலைக்கும் நிறமாம்படியான தன்க்ருபையை என்பக்கலிலே பண்ணி. [உலகத்தார் இத்யாதி] - என்னுடையபேற்றைக் குறித்து லோகத்தார்பண்ணும் ஸ்தோத்ரத்தைத் தான் காட்டித்தந்தான். "பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்தர் பரவுமாயிரம்" என்று லோகமாகக்கொண்டாடும்படி பண்ணுகை. "இமௌ முநீ பார்த்திவலக்ஷணாந்விதௌ குஶீலவௌ சைவ மஹாதபஸ்விநௌ" (இமௌமுநீபார்த்திவலக்ஷணாந்விதௌ குஶீலவௌ சைவ மஹாதபஸ்விநௌ) என்றாற்போலே நாடாகப் புகழாநின்றது. [என்னுள் இத்யாதி] - என்னுள்ளே வந்து புகுந்து, பெறுப்பேறுபெற்றானாய், நிலைபெற்றுப் புகருடையனாய்க் கால்வாங்கிப்போகமாட்டாதே, விளங்காநின்ற ஒரு ரத்நபர்வதம் போலே நின்றான். [புகழும்புகழ்] - என்னுள்ளேநின்ற இம்மஹாகுணத்தை யல்லது, மற்றுள்ள புகழை ஒருபுகழாக மதியேன். என்னுடைய இந்த்ரியவஶ்யதையைப் போக்கினானென்று நான்சொன்ன இது ஒருசரக்காகநினைத்திரேன். (ரு)

அஞ்சாம்பாட்டு.—திகழும் இத்யாதி. "உலகத்தார்புகழும்புகழ்தானது காட்டித்தந்து என்னுள் - நின்றான்; புகழும்புகழ் மற்றெனக்குமோர்பொருள்" என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஒருவர் இத்யாதி.

"தன்திருவருள்" என்றதுக்கு ஹாவம் - பிறருடைய இத்யாதி. "திகழும்" என்றத்தைப் பற்ற - இரண்டுதலைக்கும் இத்யாதி. இரண்டுதலைக்கும் நிறமாம்படியென்றது - நிர்ஹேதுகமாகையாலே, அவன் நைரபேக்ஷ்யத்துக்கும் இவன் பாரதந்த்ர்யத்துக்கும் நிறமாம்படியென்றபடி. "புகழும்புகழ்"- கொண்டாடும் கொண்டாட்டம். என்னுடைய பேற்றைக் குறித்து-என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுகையாகிற பேற்றைக்குறித்தென்றபடி. காட்டித்தருகையாவதென்? என்ன- பாலேய்தமிழர் இத்யாதி. ப்ரபந்தத்தை ஶ்லாகித்தபேருண்டோவென்ன. இமௌ முநீ இத்யாதி.

இமௌ முநீ பார்த்திவலக்ஷணாந்விதௌ குஶீலவௌ சைவ மஹாதபஸ்விநௌ । மமாபி தத்பூதிகரம் ப்ரசக்ஷதே மஹாநுபாவம் சரிதம் நிவேத்யதாம்" இதி வால்மீகிராமாயணே (4-32). ப்ரபந்தத்தைக் கொண்டாடின இது பாடினபேரை ஶ்லாகித்ததுக்கும் உபலக்ஷணம்; ஸ்ரீராமாயணத்தையும், அத்தைப்பாடின குசலவர்களையும் கொண்டாடினாற்போலேயென்று இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து. "திகழும்" என்றத்தைப்பற்ற - பெறுப்பேறுபெற்றானாய் என்றது. நிலைபெற்றுக் கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதேயென்றது - "குன்றம்" என்றத்தைப்பற்ற. "மணி" என்றத்தைப் பற்ற - புகருடையனாய் என்றது. மற்றுமுள்ள புகழாவதேதென்ன - என்னுடைய இத்யாதி. மற்று - புகழும்புகழ் - எனக்குமோர்பொருளே என்று அந்வயம். ஓர்பொருளே - ஒருபொருளாயிருக்கிறதோ? உலகத்தார் புகழும்புகழைத் தான்காட்டித்தந்து என்று அந்வயிப்பது. (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

பொருள்மற்றெனக்குமோர்பொருள்தன்னில் சீர்க்கத்
தருமேல் பின்னையார்க்கு அவன்தன்னைக்கொடுக்கும்?
கருமாணிக்கக்குன்றத்துத் தாமரைபோல்
திருமார்வுகால்கண்கை செவ்வாயுந்தியானே.

ஆ.—(பொருள்மற்றெனக்கும்.) - தானாகிற ஸம்பத்தையொழிய வேறே சீரியதொருஸம்பத்தை எனக்குத்தந்தால், நிரவதிக ஸௌந்தர்யஸம்பத்தையுடையனான தன்னை வேறுகொள்வாரில்லையென்று, இப்படி தன்னை எனக்கு போக்யமாகத் தந்தருளினானல்லனிறே; என்பக்கலுள்ள அபிநிவேசமிறே யென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், வேறு ஒரு புருஷார்த்தத்தை எனக்குத் தந்தால், அத்யந்த விலக்ஷணமான திருவழகையுடைய தன்னைக் கொள்ளுவாரில்லாமையன்றிறே, என்பக்கலுண்டான அபிநிவேசத்தாலே தன்னை எனக்குத் தந்தருளினான் என்கிறார்.

[பொருளென்று தொடங்கி.] - லோகத்தில் புருஷார்த்தவர்க்கத்தில் மற்றொரு புருஷார்த்தத்தை எனக்கு சீர்க்கத்தந்தால். [ஆர்க்கு அவன்தன்னைக் கொடுக்கும்] - தன்னைக் கொள்ளுவாரில்லை என்று க்ஷேபம்.

ப.—அநந்தரம், என்னளவாயிலேநின்ற உபகாரத்தாலே, நிரதிசயஸௌந்தர்ய விசிஷ்டனானவன் தன்னை ஒருவர்க்குக்கொடுக்கவொண்ணாமல் எனக்குத்தந்தானோ? என்கிறார்.

(எனக்குத்தன்னைத்தந்த இத்தாலே), கருமாணிக்கக்குன்றத்து - கருமாணிக்க மலையின்மேலே, தாமரைபோல் - தாமரைக்காடு அலர்ந்தாற்போலே செவ்விபெற்ற, திருமார்வு - திருமார்பு, கால் - திருவடிகள், கண் - திருக்கண்கள், கை - திருக்கைகள், செம் - சிவந்த, வாய் - திருவதரம், உந்தியான் - திருவுந்திகளையுடையனானவன், மற்று - மற்றுமுள்ள, பொருள்தன்னில் - புருஷார்த்தங்கள்தன்னிலே, எனக்கும் - எனக்கும், ஓர் - ஒரு, பொருள் - புருஷார்த்தத்தை, சீர்க்க - சீர்க்க, தருமேல் - தந்துவிட்டானாகில், பின்னை - பின்னை, அவன் - அவன், தன்னை - (நிரதிசயபுருஷார்த்தமானதனை) தன்னை, ஆர்க்கு - ஆருக்கு, கொடுக்கும் - கொடுப்பான்? புறம்புகொள்வாரில்லாமல் மறந்தானல்லனே; க்ருபாகார்யமென்றுகருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், விலக்ஷண புருஷார்த்தங்களில், இது ஒழிய எனக்கு வேறொன்றைத் தந்துவிட்டால், புறம்பு தன்னை வேறொருவர் கொள்வாரில்லாமல் தன்னை எனக்குத் தந்தானோ? என்பக்கல் அபிநிவேசத்தாலே தந்தருளினானத்தனையன்றோ? என்கிறார்.

[பொருளித்யாதி] - [பொருள்தன்னில் - மற்றெனக்கும் ஓர் பொருள் - சீர்க்கத்தருமேல்] - புருஷார்த்தவர்க்கத்திலே வேறே கனத்ததொரு புருஷார்த்தத்தை. [தருமேல்] - தந்துவிட்டால். [அவன் - பின்னையார்க்கு - தன்னைக் கொடுக்கும்] - இப்பொகடுசரக்கைக் கொள்வாரில்லையிறே என்று க்ஷேபம். [கருமாணிக்கமித்யாதி] - கொள்வாரில்லாதவஸ்து இருக்கிறபடி. [கருமாணிக்கக்குன்றது]- ஆச்ரயத்துக்கு த்ருஷ்

டாந்தம். [தாமரைபோல்] - அவயவசோபைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [திருமார்வு] - புருஷகாரமான பிராட்டியிருக்கிற திருமார்வு. [கால்] - அச்சேர்த்திக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகள். [கண்] - திருவடிகளிலே விழுந்தாரைக் குளிரநோக்கும் கண். [கை] - அவர்களை எடுத்தணைக்கும் கை. [செவ்வாய்] - இன்சொல்லுச் சொல்லும் திருவதரம். [உந்தி] - அவர்களுக்கு அநுஸாவ்யமான திருவுந்தி. "உந்திமேலதன்றோ?" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. எனக்குத் தன்னையொழிய வேறொன்றைத் தந்துவிட்டால், புறம்புதன்னை வேறொருவர்கொள்வாரில்லாமை எனக்குத்தந்தானோ? என்பக்கல் அபிநிவேசத்தாலே தந்தருளினானென்கிறார்.

[பொருள் இத்யாதி.] - † (பொருள்தன்னில் - மற்றெனக்குமோர் - பொருள் - சீர்க்கத்தருமேல்)-புருஷார்த்தவர்க்கத்திலே வேறே கனத்ததொரு புருஷார்த்தத்தை, தருமேல் - தந்துவிட்டால். [பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக் கொடுக்கும்] - பின்னை இப்பொருள் கடிதாகக் கைக்கொள்வாருண்டோ? என்! கைக்கொள்வாரில்லையோ? என்னில், - [கருமாணிக்கம் இத்யாதி]-இவ்வேப்பங்குடிநீரைப் புறம்பு ஸ்வீகரிப்பாருண்டோ? [கருமாணிக்கக்குன்றத்து] - ஆஸ்ரயத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [தாமரைபோல்] - அவயவ ஸோபைக்கு த்ருஷ்டாந்தம். [திருமார்வு] - புருஷகாரமான பிராட்டியெழுந்தருளியிருக்கிற மார்வு. [கால்]-அச்சேர்த்திக்குத்தோற்றுவிழும்திருவடிகள். [கண் இத்யாதி]-திருவடிகளிலே விழுந்தாரைக் குளிரநோக்கும் கண், அவர்களை எடுத்தணைக்கும் கை, இன்சொல்லுச் சொல்லும் திருவதரம், அவர்களுக்கு அநுஸாவ்யமான திருவுந்தி. * "உந்திமேலதன்றோ" என்னக்கடவதிறே. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

செவ்வாயுந்தி வெண்பல்சுடர்க்குழைதம்மோடு
எவ்வாய்ச்சுடரும் தம்மில்முன்வளாய்க்கொள்ளச்
செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த
அவ்வாயன்றி யானறியேன்மற்றருளே.

ஆறும்பாட்டு.—பொருள் இத்யாதி. "பின்னையார்க்கு அவன் தன்னைக்கொடுக்கும்" என்றதைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - எனக்கு இத்யாதி. இப்பாட்டு ப்ரீதியதிஸயத்தாலே க்ஷேபோக்தியாகிலும், ஸ்வஸாவார்த்தத்திலே அவதாரிகையென்று கண்டுகொள்வது.

அர்த்தாநுகுணமாக அந்வயம் - பொருள்தன்னில் இத்யாதி. மற்று - வேறென்றபடி. புருஷார்த்தவர்க்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு, வேறெனக்குக் கனத்தபுருஷார்த்தத்தைத் தந்துவிட்டாலென்று ஸப்தார்த்தம். கடிதாக-சீக்ரமாக. வேப்பங்குடிநீரென்று-வ்யதிரேகலக்ஷணயா, ஸோக்யதையைக் காட்டுகிறது. வேப்பங்குடிநீர் - வேப்பஞ்சாறு கஷாயம். உண்டோ என்றது - இல்லையோ? என்றபடி. "குன்றம்" என்றது - அவயவங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான விக்ரஹத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்றபடி. திருவுந்தி அநுஸாவ்யமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-உந்திமேலதன்றே இத்யாதி. கருமாணிக்கமென்றதொடங்கி, உந்தியானே - பொருள்தன்னில்வைத்துக்கொண்டு - எனக்கு - மற்றுமோர் - பொருள் - சீர்க்கத்தருமேல், பின்னையார்க்கு அவன்தன்னைக்கொடுக்கும் இத்யந்வய: "பின்னையார்க்குஅவன்தன்னைக்கொடுக்கும்" என்ற ஸ்வரத்தாலே - கொள்வாரில்லாமல் தந்தானோ? அன்றே; தன்க்ருபையாலே தந்தானென்றபடி. (சு)

ஆ.—(செவ்வாயுந்தி) - இன்னமும் இவ்வஸீரீவேஷத்தையே விஸ்தரிக்கிறது. "என்னோடு கலந்தருளின கலவியாலுள்ள நிரவதிகப்ரீதியாலே, திருப்பவளத்தினழகையும், மற்றுமுள்ள திவ்யாவயவ திவ்யபூஷணகதமான நிரவதிகதேஜஸ்ஸையுமெல்லாம் வளர்ந்துகொடுவைத்து, என்முன்னே திருமுகத்திலே வெள்ளம் பெருகிப் புறப்படும்படியாகச் செவ்வாய் முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த அவ்வஸீரீவேஷகுணமல்லது மற்றொருகுணத்தைக் குணமாக மதியேனென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்குத் தம்மோட்டைக் கலவியாலுள்ள ஹர்ஷத்தாலே முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தில் அழகை யநுபவித்து மிகவும் ப்ரீதராகிறார்

[செவ்வாயென்று தொடங்கி.]-திருப்பவளமும் திருநாபீகமலமும் வெளுத்த திருமுத்தும் சுடரையுடைத்தான திருமகரக்குழையோடே மற்றும் எவ்விடத்திலுமுண்டான ஒளியும் ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி தம்முள்ளே கலசும்படி. ஒன்றுக்கொன்று முற்பட்டு என்னை வளைத்துக்கொள்ள வென்றுமாம். [செவ்வாயென்று தொடங்கி] - சிவந்ததிருப்பவளத்தில் முறுவலோடு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருந்தபடி அல்லது மற்றுஅருள்கள், அறியேன். இதுவே அமையும், மற்றொன்றும் வேண்டா என்றுகருத்து.

ப.—அநந்தரம், இவ்வழகோடே என்னுள்ளே முறுவல் செய்திருக்கிற இருப்பொழிய வேறொராகாரத்தையும் அறிகிறிலேனென்கிறார்.

செம் - சிவந்த, வாய் - வாய், (செம்) உந்தி - சிவந்த திருநாபி, வெண் - வெளுத்த, பல் - திருமுத்து, சுடர் - ஒளியையுடைத்தான, குழைதம்மோடும் - திருமகரக்குழை இவற்றோடேகூட, எவ்வாய் - எல்லா அவயவங்களினுடைய, சுடரும் - ஒளியும், தம்மில் - தம்மில்தாம், முன் - முற்பட்டு, வளாய்க்கொள்ள-சூழ்ந்துகொள்ள, (திருவுள்ளத்திலுகப்புக்கு ப்ரகாசகமாம்படி), செம் - சிவந்த, வாய் - திருப்பவளத்தின், முறுவலோடு - முறுவலோடே, எனது - என், உள்ளத்து - நெஞ்சுக்குள்ளே, இருந்த- இருந்த, அ - அந்த, வாய் - ப்ரகாரத்தை, அன்றி - ஒழிய, மற்று - வேறொரு, அருள் - ஆகாரத்தையும், யான் அறியேன் - யான் நினைக்கிறிலேன்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் தம்மோட்டைக்கலவியாலே ஹ்ருஷ்டனாய், அது தன்பேறாக முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார்.

[செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருவதரம், திருவுந்தி, வெளுத்த திருமுத்து, புகரையுடைத்தான திருமகரக்குழை இவற்றோடேகூட. [எவ்வாய்ச்சுடரும்] - மற்றுமெவ்விடத்திலும்உண்டான தேஜஸ்ஸும். வாய் - இடம். [தம்மில் முன் வளாய்க்கொள்ள] - ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி என்னை வளைத்துக்கொள்ள. அஹமஹமிகையாய் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள வென்னுதல், ஒன்றுக்கொன்று முற்பட்டு என்னை வளைத்துக்கொள்ளவென்னுதல். [செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருப்பவளத்தில் முறுவலோடே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருந்த. "சுவாக்ருநாதி..." என்றிருக்குமவன் இவரைப்பெற்றவிது தன்பேறென்று தோற்ற, ஹ்ருஷ்டனாய் முறுவல் செய்திருந்தபடி. பூவலரும்போது எங்குமொக்க ஒருசெவ்வி பிறக்குமாபோலே, திவ்யாவயவங்கள் தோறும் ஒருவிக்ருதி பிறக்கும்படியாயிற்று ஸ்மிதம்பண்ணிற்று,

[அவ்வாயன்றி] - அவ்விடமன்றி. ஸ்மிதம்பண்ணிக் கொண்டிருந்த இருப்பல்லது, "காந்தஸ்மிதா" என்று ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, "ஜாதஹாஸா" என்றதிறே, அப்போதைய ஹர்ஷத்தால் உண்டான விக்ருதி என்னுமிடம் தோற்ற. மற்றுண்டான அருளை நான் அறியேன். இதுவே, அமையும்; மற்றொன்றும் வேண்டா என்கை.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன் தம்மோட்டைக் கலவியாலே ஹ்ருஷ்டனாய், அது தன்பேறாக முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தை அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார்.

[செவ்வாய் இத்யாதி] - சிவந்த திருவதரம், திருவுந்தி, வெளுத்ததிருமுத்து, புகரையுடைத்தான திருமகரக்குழை இவற்றோடேகூட. [எவ்வாய்ச்சுடரும்] - மற்றுமெவ்விடத்துமுண்டான தேஜஸ்ஸமூஹம். வாய் - இடம். [தம்மில்முன்வளாய்க்கொள்ள] - ஒன்றுக்கொன்று "நான், நான்" என்று தம்மில்தாம் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள. †அஹமஹமிகையாய் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ளவென்னுதல், முற்பட்டு என்னைவளைத்துக்கொள்ளவென்னுதல். [செவ்வாய்முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த] - "அவாக்யநாதர:" (அவாக்யநாதர:) என்றிருக்கடவ தத்த்வம், இவரைப்பெற்று "இது தன்பேறு" என்று தோற்ற முறுவல்செய்திருந்தபடி. பூவலரும்போது எங்குமொக்க ஒரு செவ்விபிறக்குமாபோலே, திவ்யாவயவங்கள்தோறும் ஒருவிக்ருதி பிறக்கும்படியாயிற்று ஸ்மிதம்பண்ணிற்று. [அவ்வாயன்றி] - அவ்விடமன்றி. ஸமிதம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த இருப்பல்லது. "காந்தஸ்மிதா" (காந்தஸ்மிதா)என்று ஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி, "ஜாதஹாஸா" (ஜாதஹாஸா) என்றதிறே, அப்போதை ஹர்ஷத்தாலுண்டான விக்ருதியென்னுமிடந் தோற்ற. மற்றுண்டான அருளை நான்அறியேன். இதுவேயமையும், மற்றொன்று வேண்டாவென்கை. (எ)

ஏழாம்பாட்டு.—செவ்வாய் இத்யாதி. "செவ்வாய்முறுவலோடு" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

மற்றுமெவ்விடத்துமுண்டான என்றது - ஸமுதாயசோபை. "நான் நான்" என்று தன்னில்தான் முற்பட்டு வளைத்துக்கொள்ள என்றதை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - அஹமஹமிகை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, "தம்மில்முன்" என்று முழுச்சொல்லு; தன்னில்தான் முற்பட்டு, பரஸ்பரம் வளைத்துக்கொள்ள என்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "தம்மில்,முன்" என்று இரண்டுபதம்: தங்களிலே முன்பு ஆழ்வாரை வளைத்துக்கொள்ள என்றபடி. முன் - முன்பே. "செவ்வாய்முறுவல்" என்றதுக்குபாவம் - அவாக்யநாதர: இத்யாதி. முறுவலின் ஸ்வபாவகதநம்பண்ணுகிறார் - பூவலரும் இத்யாதி. "அவ்விடமன்றி" என்றதின் விவரணம் - ஸ்மிதம்பண்ணி இத்யாதி. "செவ்வாய்" என்றும், "செவ்வாய்முறுவல்" என்றும் புநருக்தமன்றோவென்ன - காந்தஸ்மிதா இத்யாதி. அப்படியே, செவ்வாயென்று - ஸ்வரூபகதநமாய், செவ்வாய்முறுவலென்று - இவரைப்பெற்ற ப்ரீதியாலே வந்த ஸ்மிதத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. இத்தால் பலிதம்-இதுவேயமையும் இத்யாதி. "அவிஸ்பஷ்டபோலாப்ருதேக்ஷணாரஸஸமேதவேஷ்டப்ரேமவிஷ்டா । காந்தஸ்மிதாக்ஷணஜாதஹாஸா ஸஹாஸமேதஸிதா ஸஹாம்வாக்யஜாதம்" இதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே, உத்தரசதகம், ஸ்லோ. (௯௨).   (எ)

---

† அஹமஹமிகயா என்று பாடமிருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது.

எட்டாம் பாட்டு.

அறியேன்மற்றருள் என்னையாளும்பிரானர்
வெறிதேயருள்செய்வர் செய்வார்கட்குகந்து
சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் மூவுலகும்தன்
நெறியாவயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரே.

ஆ.—(அறியேன்மற்றருள்.) - இப்படி அஹ்நிவிஷ்டனைக்கொண்டு தன்னுடைய ஸர்வைச்வர்யத்தோடுங்கூட என்னுள்ளே புகுந்திருந்தருளுகைக்கு ஹேது வென்? என்றால், ஒருஹேதுவின்றியே வெறிதேசெய்தருளினனென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி எம்பெருமான் தன்னோடேவந்து ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு ஹேது அவனுடைய க்ருபைபோக்கி மற்றொன்றில்லையென்கிறார்.

[என்னையென்று தொடங்கி.] — என்னை அடிமைகொள்ளுகிற மஹோபகாரகரானவர் தாம் விஷயீகரிக்கவேண்டுவார்க்குநிர்ஹேதுகமாக உகந்துக்ருபைபண்ணுவர். [சிறியேனென்று தொடங்கி] — மூவுலகையும் தன்னுடைய வயிற்றினுள்ளே வைத்து அதுக்குப்பாங்காக வைத்துக்கொண்டு அவ்வைச்வர்யத்தோடே சிறியேனுடைய சிந்தையுள் நின்றொழிந்தார்.

ப.—அநந்தரம், க்ஷுத்ரனை என்னெஞ்சிலே பூர்ணராய்க்கொண்டுவந்து புகுந்துநின்றவர்தாம், உபகரிக்க நினைத்தார்க்கு நிர்ஹேதுகமாக உபகரிப்பராகாதே யென்கிறார்.

மற்று - வேறொன்றை, அருள் - உபகாரமாக, அறியேன் - நினைத்திருக்கிறிலேன்; என்னை - என்னை, ஆளும் - அடிமைகொண்ட, பிரானர் - மஹோபகாரகனானவர், செய்வார்கட்கு - தாம் உபகரிக்கநினைத்தார்க்கு, வெறிதே - நிர்ஹேதுகமாக, உகந்து - உகந்து, அருள் - உபகாரத்தை, செய்வர் - பண்ணுவர்; (எங்ஙனேயென்னில்), சிறியேனுடை - அதிக்ஷுத்ரனை என், சிந்தையுள் - நெஞ்சிலே, மூவுலகும் - ஜகத்த்ரயத்தையும், நெறிஆ - ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவமாகிற முறை தப்பாதபடி, தன்வயிற்றில் - தமக்குள்ளே, கொண்டு - கூடக்கொண்டு, நின்றொழிந்தார் - நின்றுவிட்டார்: ஆதலாலென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடுவந்து கலக்கைக்கடி, அவன் க்ருபை என்கிறார்.

[அறியேன் மற்றருள்] - வேறு ஓர்அருள் அறியேன். [என்னையாளும் பிரானர்] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற உபகாரகரானவர். [வெறிதேயருள் செய்வர்] - நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவர். ஆருக்கென்னில்? [செய்வார்கட்கு]-தாந்தாமொன்றைச் செய்வார்கட்கென்னில், "வெறிதேயருள் செய்வர்" என்னக்கூடாது; "யமேவைஷவ்ருணுதே": தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. [உகந்து] - தம்முடைய உகப்பேஹேதுவாக: தம்முடைய உகப்புக்கு, "ப்ரியதமோவவரணீயோ பவதி" என்று ப்ரியதமனன்றோ விஷயம்மென்னில்; சைதந்யப்ரயுக்தமானருசி,ஸ்வரூபம் இத்தனையல்லது, பேற்றுக்கு ஸாதகமாகப் பெருமைபாலே அத்தை ஹேதுவாகச்

சொல்லவொண்ணுது. அத்யல்பனுன என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே. ஸம்ஸாரிகள் நித்யஸித்தர் கோடியிலேயாம்படியிறே தம்மை நினைத்திருப்பது. மூவுலகும் தன் வயிற்றினுள்ளே அவற்றுக்குப் பாங்காகவைத்துக்கொண்டு. நெறியா - பாங்காக. அன்றியே, மூவுலகைமுறையிலே வயிற்றிலேகொண்டு என்றுமாம். ரக்ஷகன் ரக்ஷ்யத்தை நோக்குகை முறையிறே. [நின்றொழிந்தாரே] - [சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றொழிந்தாரே] - ஹ்ருதயஸ்தானத்தில் முறையிலே நின்றார், என்பக்கல் முறைகெட நில்லாநின்றார். அதிக்ஷுத்ரனுன என் ஹ்ருதயத்திலே தன் மேன்மையோடே புகுந்து நிற்கிறவனுக்கு, தன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை நோக்கினுன் என்கிற இது ஒரு குணமோ ? அவன் - மூவுலகுக்கும் அவ்வருகாக இவரை நினைத்திராநின்றான்; இவர் - தம்மை ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கீழாக நினைத்திராநின்றார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடேவந்து கலக்கைக்கடி அவன் க்ருபையென்கிறார்.

[அறியேன்மற்றருள்] - வேறருளுமறியேன். [என்னையாளும்பிரானுர்] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற உபகாரகரானவர். [வெறிதேயருள்செய்வர்] - நிர்ஹேதுகமாக க்ருபைபண்ணுவர். ஆருக்கென்னில் - [செய்வார்கட்கு] - "யமேவைஷவ்ருணுதே" (யமேவைஷவ்ருணுதே) என்று தாம் விஷயீகரிக்க நினைத்தார்க்கு. தாந்தாமொன்று செய்வார்க்கென்னில், "வெறிதே" என்னக்கூடாதிறே. ஆனுலும் ஒருஹேதுவேண்டாவோ அருளுக்கென்னில்,— உகப்பாயிற்று ஹேது: "ப்ரியதமஏவஹிவரணீயோபவதி" (ப்ரியதம ஏவஹிவரணீயோபவதி) என்னக்கடவதிறே. ருசியுண்டானுலும், இவன் சேதனுனவாசிக்குச் சைதந்யப்ரயுக்தமான ஸ்வபாவமாகக்கொள்ளுமித்தனையல்லது, பேற்றுக்கு ஸாதநமாகச்சொல்லவொண்ணுதிறே. நிர்ஹேதுகமாகவருள் இப்படி எங்கேகண்டோமென்ன-புறம்பு தேடிப்போகவேணுமோ? [சிறியேனுடைச்சிந்தையுள்] - அத்யல்பனுயிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே. [மூவுலகும் இத்யாதி] - உடையவன் உடைமையைநோக்குவது முறையாலேயாயிருக்குமிறே. தம்முடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை முறையிலே நோக்குகிறவர், என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி முறைகெடப் பரிமாறுநின்றார். தம்மைச் சிறுமைக்கெல்லையாக நினைத்தபடியாலே முறைகேடாய்த்தோற்றுநின்றது.

எட்டாம் பாட்டு.—அறியேன் இத்யாதி. "வெறிதேயருள்செய்வர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை -அவன் தம்மோடே இத்யாதி.

"செய்வார்கட்கு" என்று ஸாதநத்தை அநுஷ்டிப்பார்க்கென்றுலோவென்ன - தாந்தாம் இத்யாதி. உகப்பென்றது ஈஸ்வரனுடைய உகப்பென்றபடி. ஈஸ்வரனுகப்பே விஷயீகாரஹேதுவென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ப்ரியதம இத்யாதி. கேவலநிர்ஹேதுகமென்னலாமோ, ருச்யாதிகள் ஸாதநமானுலோவென்ன - ருசியுண்டானுலும் இத்யாதி- மூன்றுலோகத்தையும் வயிற்றிலே கொண்டது முறையோவென்ன - உடையவன் இத்யாதி. முறையாலேயாயிருக்குமிறே என்றதுக்கு - முறைகெடப்பரிமாறுநின்றார் என்றத்தோடே அந்வயம். "நெறியா -" முறையிலே, "தன் வயிற்றிற்கொண்டு" என்று அந்வயிப்பது. "நின்றொழிந்தார்" என்கையாலே - முறைகெடவென்றது ஸித்தம். முறைகெடப்பரிமாறுகையாவது - இவரை ஶேஷியாய்வைத்து, தான் ஶேஷபூதனுய்ப் பரிமாறுகை. ஶேஷபூதனை, ஶேஷிவிஷயீகரிக்கிறது முறைகேடோவென்ன - தம்மை இத்யாதி. ஆனுல் அவன்படியெது? என்ன - அவன்இவரை இத்யாதி. என்னையாளும்பிரானுர் - செய்வார்கட்குகந்து - வெறிதேயருள்செய்வர்; மூவுலகும் - நெறியா - தன் வயிற்றிற்கொண்டு -

யிற்று இது. அவன் இவரை மூவுலகுக்கும்அவ்வருகாக நினைத்திராநின்றான்; இவர், தம்மை மூவுலகுக்கும் இவ்வருகாக நினைத்திராநின்றார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும்யவரும்
வயிற்றில்கொண்டு நின்றொருமூவுலகும் தம்
வயிற்றில்கொண்டு நின்றவண்ணம்நின்றமாலை
வயிற்றில்கொண்டு மன்னவைத்தேன்மதியாலே.

ஆ.—(வயிற்றில்கொண்டு) - அண்டங்களையும், அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சதுர்முகர்களையும், சதுர்முகாண்டவர்த்திகளான தேவாதி ஸ்த்தாவராந்தமான ஸமஸ்தஜந்துக்களையும், ஸ்வஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்தினாலே நியமித்தருளுகிற எம்பெருமான்படியை அறிந்துகொண்டேனிறே யென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு நீர் செய்ததென் என்னில்? அநுமதிமாத்ரம் பண்ணினேனத்தனை என்கிறார்.

[வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும் யவரும் வயிற்றிற்கொண்டுநின்று] - ஜகத்தை வயிற்றிலேவைத்துப்பரிஹரிக்குமாபோலே, பரிஹரிக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளையும் அவர்களில் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளையும் ஸங்கல்பத்திலேகொண்டு நிற்பதுஞ்செய்து. [ஒருமூவுலகும் தம்வயிற்றிற் கொண்டென்று மேலுக்கெல்லாம்] - மூன்றுலோகத்தையும் தன்ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்தாலே நடத்துகையாலே ஓர் ஆயாஸம் தோற்றாதே பண்டுபோலேநின்ற ஸர்வேஶ்வரனை நிரந்தரமாக என்மநஸ்ஸிலே வைத்துக்கொண்டேன், அநுமதியாலே. ஜகத்தை வயிற்றிலே வைத்துப் பரிஹரிப்பாரைப் பரிஹரிக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளும், அவர்களிற்காட்டில் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளும் இவர்களெல்லாம் தன்னுள்ளே அடங்கும்படியாக இடம் உடைத்தான மூன்றுலோகத்தையும் என்றுமாம். "மன்னவைத்தேன்மதியாலே" என்றது - இவன்படியை அறிந்துகொண்டேன் என்கிறார்" என்றும் செல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகத்வத்தை என்னெஞ்சிலே ஸுஸ்திரமாக வைத்தேனென்கிறார்.

வயிற்றிற்கொண்டு - (தாயானவள் வயிற்றிலேவைத்து நோக்குமோபாதி) ரக்ஷகராய் நின்றுபோக்க, நின்றொழிந்தாரும் - க்ஷத்ரியர்களையும், யவரும் - (அவர்களுக்கு மேலான)ப்ரஹ்மாதிகளையும், வயிற்றில்- தன்னுடைய ஸ்வரூபைகதேசத்திலே, கொண்டு - கொண்டு, நின்று - நின்று, ஒரு - அத்விதீயமான, மூவுலகும் - ஜகத்த்ரயத்தையும், தம்- தம்முடைய, வயிற்றில் - ஸங்கல்பைகதேசத்திலே, கொண்டு - தரித்து, நின்றவண்ணம் - (யதாபூர்வாவஸ்த்திதியான) ஸ்வரூபத்தோடே, நின்ற - நின்ற, மாலை - ஸர்வாதிகரானவரை, மதியாலே - ("இசைவித்தென்னை" என்று அவர்தந்த)

சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் நின்றொழிந்தார்; ஆகையாலே, மற்றருள் - அறியேன்இத்யந்வய: "ப்ரியதவேவவஹிவாணீயொஹவதி" ஊதிஸ்ரீஹாஷெ), ஜிஜ்ஞாஸாயிகாரணே. (அ)

அநுமதியாலே, வயிற்றில் - என்னகவாயிலே, கொண்டு - கொண்டு, மன்ன - போராத படி, வைத்தேன் - வைத்தேன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு நீர் செய்தது என்?' என்னில்,— 'அநுமதிமாத்ரம் பண்ணினேனித்தனை' என்கிறார்.

[வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும்] - ஜநநியானவள், ப்ரஜையை வயிற்றிலே வைத்து நோக்குமாபோலே, ஜகத்தைநோக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளையும். [யவரும்] - அவர்களிற்காட்டில் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளையும். [வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொருமூவுலகும்] - க்ஷத்ரியாதிகளையும் ப்ரஹ்மாதிகளையும் தன்னுள்ளே கொண்டிருந்துள்ள மூவுலகையும். [தம்வயிற்றிற்கொண்டு] - தம்முடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்திலேநடத்திக்கொண்டு என்னுதல்; அவர்களையும் வயிற்றிலேகொண்டு நின்று ஒருமூவுலகையும் தம்வயிற்றிலேகொண்டுஎன்னுதல். [நின்ற வண்ணம் நின்ற மாலே]- இவற்றையடையத் தம்வயிற்றிலேகொண்ட விடத்திலும், ஒருவிகாரமின்றிக்கே முன்புபோலேநின்ற ஸர்வேஶ்வரனை. ஸவிபூதிகனானவனை என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே கொண்டு ஒருநாளும் பிரியாதபடியாக வைத்துக்கொண்டேன். [மதியாலே] - "இவன்படியை அறிந்துகொண்டேன் என்கிறார்" என்னும் அம்மாள். அங்ஙனன்றிக்கே, "ஈதிः - ஊநு ஈதிः" என்றுக்கி என் அநுமதிமாத்ரத்தாலே"என்பர் பட்டர்; அவன் புகுருகிறவிடத்தில் விலக்காமைபாலே என்கை.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு நீர்செய்ததேன்? என்னில்,- அநுமதிமாத்ரம்பண்ணினே னித்தனை யேன்கிறார்.

[வயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரும்]-ஜநநியானவள், ப்ரஜையை வயிற்றிலே வைத்து நோக்குமாபோலே, ஜகத்தை நோக்கும் க்ஷத்ரியாதிகளையும். [யவரும்] - இந்த க்ஷத்ரியர்தங்களையும் நோக்கிக்கொண்டு போருகிற ப்ரஹ்மாதிகளையும். [வயிற்றில் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகளையும் க்ஷத்ரியாதிகளையும் தன்னுள்ளே கொண்டிருந்துள்ள மூவுலகையும். [தம்வயிற்றில்கொண்டு] - தம்முடைய ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்தாலே நடத்திக்கொண்டேன்னுதல்; வயிற்றில்கொண்டு நின்றொழிந்தாரையும் யவரையும் வயிற்றிற்கொண்டு நின்றொருமூவுலகையும் தம் வயிற்றிற்கொண்டேன்று பிரித்துச் சொல்லுதல். [நின்றவண்ணம்நின்றமாலே] - இவற்றையடையத் தன்வயிற்றில் கொண்டவிடத்திலும், ஒருவிகாரமின்றிக்கே நின்ற ஸர்வேஶ்வரனை. ஸவிபூதிகனான ஸர்வேஶ்வரனை என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பேராதபடி வைத்தேன். [மதியாலே] - "இவன்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வயிற்றில் இத்யாதி. "மதியாலே - மன்னவைத்தேன்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை பட்டர்நிர்வாஹத்திலே-இப்படி இத்யாதி.

"வயிற்றில்கொண்டுநின்று" என்று விஶேஷிக்கையாலே ஹலித்தஹாவம் - ஜநநி இத்யாதி. "நின்றொழிந்தாரும் -" நின்று போந்தவர்களுமென்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகளையுமென்றது - "பெஸ்ருஜு ஹவ" என்றவிடத்திற்போலே, ப்ராஹ்மணாதிகளையு மென்றபடி. வஸிஷ்டாதிகள், இக்ஷ்வாகு வம்ஶத்தில் ராஜாக்களை ஸ்வஸ்வமஹிமாவினாலே நோக்கிக்கொண்டிருந்தார்களிறே. ஆதிஶப்தத்தாலே - அவர்களுக்கும் கௌரவ்யரான தேவர்களைச் சொல்லுகிறது. வயிறு - ஹ்ருதயம். நின்றவண்ணம் - பூர்வமிருந்த ப்ரகாரத்திலே.'மன்ன' - போராதபடி; "மதி" என்று - ஜ்ஞானமாதல், அநுமதியாதல். "மதி" என்றதக்கு அம்மான் நிர்வாஹம் - "மதி" என்று ஜ்ஞானமாய், ஜ்ஞானத்தாலே அவனை ஹ்ருதயத்திலே வைத்தேன்றபடி. அதாவது - அவன்படிகளை அறிந்து

படியை அறிந்துகொண்டேனென்கிறார்" என்னும் அம்மாள். அன்றிக்கே "மதி: - அநுமதி:" என்றாக்கி, "அநுமதிமாத்ரத்தாலே" என்பர் பட்டர்; அதாவது - அவன் புகுருகிறவிடத்தில் விலக்கிற்றிலனேன்கை. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

வைத்தேன்மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே
எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்றுமெப்போதும்
மொய்த்தேய்திரைமோதுதண்பாற்கடலுளால்
பைத்தேய்சுடர்ப் பாம்பணைநம்பரனையே.

ஆ.—(வைத்தேன்மதியால்)-அவன்படி எம்மனேயாக அறிந்தேனென்றால்,—ஆஸ்ரிதர்பக்கல் அபிநிவிஷ்டனாயிருக்கை அவன்படியென்று அறிந்துகொண்டேன்; இது அவன்படியான பின்பு, அவனை நான் ஒருநாளும் விடுவேனல்லேனென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக என்னுள்ளே வந்து புகுந்தான்; அவனை இனி ஒருநாளும் விஸ்லேஷித்து து:கப்படேன்' என்கிறார்.

[மொய்த்தென்று தொடங்கி] - நிரந்தரமாகத் தகுதியான திரைகள் மோதா நிற்பதுஞ்செய்து ஸ்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலினுள்ளே தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸ ஸுகத்தாலே ஃபணம் விரிப்பதும்செய்து தகுதியான தேஜஸ்ஸையுமுடையனான திருவநந்தாழ்வானை அணையாகவுடையனுமாய் ஆஸ்ரிதஸுலபனான ஸர்வேஸ்வரனை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வஸ்மாத்பரனான க்ஷீராப்திநாயனை என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்து, இடைவிடாமல் அநுபவிப்பேனென்கிறார்.

மொய்த்து - செறிந்து, ஏய் - (திருவநந்தாழ்வான் திருமேனிக்குத்) தகுதியான, திரை - திரைகள், மோது - அலையாநிற்பதாய், தண் - ஸ்ரமஹரமான, பாற்கடலுள் - க்ஷீராப்தியினுள்ளே, பைத்து - விரிகிறபணங்களையுடையனாய், ஏய் - ஸ்வாபாவிகமான, சுடர் - தேஜஸ்ஸையுடையனான, பாம்பு - திருவநந்தாழ்வானை, அணை - படுக்கையாக உடையனாய், நம் - நமக்கு, பரனை - ஸேஷியானவனை, மதியால் - என்னநுமதியாலே, எனது - என், உள்ளத்தகத்தே - நெஞ்சுக்குள்ளே, வைத்தேன் - வைத்தேன்: என்றும் - எல்லாத்திவஸத்திலும், எப்போதும் - எல்லாப்போதிலும், எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் - இனி விஸ்லேஷித்துத் தளரக்கடவேனல்லேன். இங்ஙனேவிலே தவிரக் கடவேனல்லேனென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் ஸபரிகரமாக என்னுள்ளே புகுந்தான்: அவனை இனி ஒருகாலமும்பிரிந்து க்லேஸப்படுகிறேனல்லேன் என்கிறார்.

[வைத்தேன் இத்யாதி] - அநுமதியாலே என்னெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன். அநுமதிமாத்ரத்துக்குள்ள ஃபலாயிக்யமென்? அவன் ஹ்ருதயஸ்யனானபின்பு பிரிந்து

கொண்டு என்றதாய், நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரிக்கும் ப்ரகாரத்தையறிந்து, "இனி ப்ரதிஷேதிக்கக் கடவோமல்லோம்" என்றிருக்கிறானென்றபடி. "ஈதி: - ஃநூஈதி:" என்றது - "யாதவாஜ் நிஓவஸமஞ்ஜவாயமூ" என்று தாதலீநமானவர்த்தத்துக்கு வாசகமான உபஸர்க்கத்தைக் கூட்டி, அநுமதியென்கிறதென்றபடி. (கூ)

துஃகப்படுகிறேனல்லேன். இது எத்தனை குளிக்கு நிற்கும் என்ன? - [என்றும் எப்போதும்]-ஸர்வதிவஸத்திலும், ஸர்வாவஸ்தையிலும். [மொய்த்தேய்திரை] - நிரந்தரமாய், எய்ந்த - தகுதியான, திரை மோதாநிற்பதாய், ஶ்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலிலே: சிறுதிவலை படிலும், "மோதிற்று" என்னும்படியிறே ஸௌகுமார்யமிருப்பது. [பைத்தேய் சுடர்ப்பாம்பணை] - திரைகள் அவன்திருமேனியில் படாதபடி விரித்த பணத்தையுடையனாய் அநுபவத்துக்குத் தகுதியான தேஜஸ்ஸையுடைய திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனை. [நம்பரனை] - நமக்கு ஸுலபனான ஸர்வேஶ்வரனை - வைத்தேன் மதியால். "அரவத்தமளியினோடும் அழகிய பாற்கடலோடும்" என்கிறபடியே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக என்னுள்ளேபுகுந்தான்; அவனை நான் இனி ஒருநாளும் விஶ்லேஷித்து துஃகப்படேனென்கிறார்.

[வைத்தேன்மதியாலெனதுள்ளத்தகத்தே] - அநுமதியாலே என்னெஞ்சினுள்ளே வைத்தேன்: ஓரநுமதிமாத்ரத்துக்கு இத்தனை பல முண்டாவதே! [எய்த்தேயொழிவேனல்லேன்] -இனி ஒருநாளும் இளைத்து க்லேஶப்படக்கடவே னல்லேன். இவ்வார்த்தை எத்தனைகுளிக்கு நிற்குமென்ன,-[என்றுமெப்போதும்] - எல்லாத்திவஸத்திலும், எல்லாவவஸ்த்தையிலும். [மொய்த்தேய்திரை] - திரண்டு தகுதியான திரைகள் மோதாநின்றுள்ள ஶ்ரமஹரமான திருப்பாற்கடலிலே. சிறுதிவலைபடிலும் "மோதிற்று" என்னும்படியிறே ஸௌகுமார்யமிருப்பது! [பைத்தேய்சுடர்ப்பாம்பணை] - திரைகள்வந்து திருமேனியில் படாதபடி விகஸிதமான பணங்களையுடையனாய், ஸம்வதநுபவத்தால்வந்த தகுதியான புகரையுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலுண்டான ஏற்றத்தையுடையவன். [நம்பரனை] - அவ்வேற்றத்தை நமக்கு வெளியிட்டுத்தந்தவனை: வைத்தேன்மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே, எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்று மெப்போதும். * அரவத்தமளியினோடும் அழகியபாற்கடலோடுங்காணும் இவர்திருவுள்ளத்திலே புகுந்திருந்தது. (௧0)

பத்தாம்பாட்டு.—வைத்தேன் இத்யாதி. "பாம்பணைநம்பரனை - எனதுள்ளத்தகத்தே - வைத்தேன்மதியால், எய்த்தேயொழிவேனல்லே னென்றுமெப்போதும்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - எம்பெருமான் இத்யாதி. "பாம்பணைநம்பரன்" என்றத்தைப்பற்ற - ஸபரிகரமாக என்றது.

"மன்னவைத்தேன்மதியால்" என்று கீழேசொல்லியிருக்க, மீளவும் "வைத்தேன்மதியால் எனதுள்ளத்தகத்தே" என்றதுக்கு பாவம் - ஓரநுமதி இத்யாதி. "எய்த்தேயொழிவேனல்லேன்" என்று - முழுச்சொல்லாய், இளைத்து க்லேஶப்படக் கடவேனல்லேனென்றபடி. "என்றுமெப்போதும்" என்ற பதத்தைக்கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - இனிஒருநாளும் இத்யாதி. "என்றுமெப்போதும்" என்ற புநருக்திக்கு பாவம்-எல்லாத்திவஸத்திலும் இத்யாதி. "மொய்த்து, எய்" என்று பதச்சேதம். மொய்த்து - திரண்டு. "எய்" என்று - தகுதியாய், திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்குத் தகுதியான திரையென்றபடி. "தகுதியானதிரை" என்றுவைத்து, "மோது" என்னலாமோவென்ன - சிறுதிவலை இத்யாதி. "பைத்து, எய், சுடர்" என்று பதச்சேதம். "பைத்து" - விகஸிதமானபணங்களையுடையனாய் என்றபடி. இத்தால் பாவம் - அரவத்தமளி இத்யாதி. அமளி - படுக்கை. மொய்த்தேய்திரை என்றுதொடங்கி, பரனை - மதியாலெனதுள்ளத்தகத்தே - வைத்தேன்; என்றுமெப்போதும்-எய்த்தேயொழிவேனல்லேன் என்றுஅந்வயம்: ஆல் - அசையம். (௧0)

பதினோராம் பாட்டு.

சுடர்ப்பாம்பணைநம்பரனைத் திருமாலை
அடிச்சேர்வகை வண்குருகூர்ச்சடகோபன்
முடிப்பான்சொன்னவாயிரத்து இப்பத்தும்சன்மம்
விடத் தேய்ந்தறநோக்கும் தன்கண்கள்சிவந்தே.

ஆ.—(சுடர்ப்பாம்பணை) - இத்திருவாய்மொழி, பகவதநுபவவிரோதி ஸம்ஸார த்ருஷ்டிவிஷமென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், கற்றவர்களுடைய ஸம்ஸாரத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டி விஷம் என்கிறார்.

[அடிச்சேர் வகையென்று தொடங்கி] - திருவடிகளைச் சேருகை ஸ்வபாவ மான ஆழ்வார் தம்முடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுஃகங்களையும் போக்குகைக்காக அருளிச் செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

ப—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக, ஜந்மஸம்பந்தநிவ்ருத் தியை அருளிச்செய்கிறார்.

சுடர் - நிரவதிகதேஜஸ்ஸையுடைய, பாம்பு - திருவநந்தாழ்வானை, அணை - படுக்கையாகவுடையனாய், நம் - நமக்கு, பரனை - ஶேஷியான, திருமாலை - ஸ்ரீய:பதியை, அடி - திருவடிகளிலே, சேர்வகை - சேரும்படியை, முடிப்பான் - தலைக் கட்டிக்கொள்ளுகைக்காக, வண் - நிரதிஶயஸம்பத்தைபுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்து - ஆயிரத்தில், இப்பத்தும் - இப்பத்தும், சன்மம் - (பகவதநுபவப்ரதிபந்தகமான)ஜந்மம், அற - மிகவும், தேய்ந்து - க்ஷயித்து, விட - நஶிக்கும்படியாக, தன் - தன், கண்கள் - கண்கள், சிவந்து - சிவந்து, நோக்கும் - பார்க்கும். ஜந்மவிநாஶஹேதுத்வத்தால் திருவாய்மொழியைப் புருஷஸமாதியாலே சொல்லுகிறது. இது கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தானது, தன்னைக் கற்றவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்கு த்ருஷ்டிவிஷம் என்கிறார்.

[சுடர்ப்பாம்பணை நம்பரனைத் திருமாலை] - இப்பத்தும் கற்றார்க்கு ஜந்மமறுகையிறே பலமாகச்சொல்லுகிறது. அது அற்றால் போய் அநுபவிக்கும் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறார்-பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான் மடியிலே ஸர்வேஶ்வரனும் பிராட்டியும் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை அநுபவிக்கையிறே முக்த ப்ராப்யம்: “அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது” என்னக்கடவதிறே. [அடிச்சேர்வகை யித்யாதி] - திருவடிகளைச் சேருகையே ஸ்வபாவமாக உடைய ஆழ்வார், ஜ்ஞாநாநந்தங்களன்று நிரூபகம்; திருவடிகளில் சேர்த்தியே நிரூபகம். [முடிப்பான் சொன்னவாயிரத்திப்பத்தும்] - ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தையறுக்க அருளிச் செய்தஆயிரத்திலும் இப்பத்து. அடிச்சேர்வகை - முடிப்பான் என்றுமாம். [சன்மமித் யாதி]-ஜந்மஸம்பந்தம் அறும்படிஇப்பத்தும் தன்கண்கள் சிவந்துநோக்கும்.அதாகிறது- ஜந்மத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டிவிஷமென்கை. ஜந்மத்துக்கும் இப்பத்துக்கும் ஸஹாநவஸ்தாநலக்ஷண விரோதமுண்டென்கை.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இப்பத்தானது, தன்னைக் கற்றவர்கள் ஸம்ஸாரத்துக்கு த்ருஷ்டிவிஷ மென்கிறார்.

[சுடர்ப்பாம்பணைநம்பரனைத்திருமாலை] - இப்பத்தும் கற்றார்க்கு ஜன்மமறுகை யிறே ஃபலமாகச் சொல்லுகிறது; அத்தால் போய் அநுபவிக்கும் ப்ராப்யத்தைச்சொல்லுகிறது - பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மடியிலே பெரியபிராட்டியாரோடே எழுந்தருளியிருக்கக் கண்டு அநுபவிக்கையிறே முக்தப்ராப்யபோகந்தான். [அடிச்சேர்வகை இத்யாதி] - திருவடிகளிலே சேருகையே தமக்கு ஸ்வபாவமாகவுடைய ஆழ்வார். ஜ்ஞாநாநந்தங்களன்று இவர்க்கு நிரூபகம்; ஶேஷத்வமாயிற்று. [முடிப்பான் சொன்ன இத்யாதி] - ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுக்கைக்காகச் சொன்ன ஆயிரத்து இப்பத்து அடிச்சேர்வகை - முடிப்பானென்றுமாம். சன்மமானது விட்டுப்போம்படியாக நோக்கும். அநுசெய்யுமிடத்தில், [இப்பத்தும் - தன்கண்கள்சிவந்து - நோக்கும்] - அதாவது-ஜன்மத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டிவிஷமென்கை. இப்பத்துக்கும் ஜன்மத்துக்கும் ஸஹாநவஸ்தாநலக்ஷண விரோத முண்டென்கை. (கக)

நிகமம்.—சுடர்ப்பாம்பணை இத்யாதி. "சன்மம்விட - கண்கள்சிவந்து - நோக்கும்' என்கிற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்பத்தானது இத்யாதி.

"ஜன்மத்துக்கு இப்பத்தும் த்ருஷ்டிவிஷம்" என்கிற ப்ரகரணத்திலே, "சுடர்ப்பாம்பணை நம்பரனைத்திருமாலை" என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு பாவமேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இப்பத்தும் கற்றார்க்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. போய்அநுபவிக்கும் ப்ராப்ய மெப்படியிருக்குமென்ன - பர்யங்கவித்யையில் இத்யாதி. வகை - ஸ்வபாவம். "அடிச்சேர்வகை" என்றதால் பலிதம் - ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் இத்யாதி. முடிப்பான் - முடிக்கைக்காக என்றபடி. விவரணம் - இப்பத்துக்கும் இத்யாதி. சுடர்ப்பாம்பணை என்றுதொடங்கி, இப்பத்தும் - தன்கண்கள்சிவந்து - சன்மம் - தேய்ந்தற நோக்கும் இத்யந்வயம். தேய்ந்தற - விட்டுப்போம்படியாக. ஜன்மவிநாஶஹேதுத்வத்தாலே இப்பத்தைப் புருஷஸமாநியாலே சொல்லுகிறது. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஶ்ரீஶே போகேஶஹேதும் ஸ்வயமவசதா
ஸ்ரீஶ ஶாஶ்வதேகநியமம் ஸஹாஶ்ரநாநா: । ஶௌரிஸ்ஸோஷ்மிஷிதம் ஶ்ரீவிஶ் ஶேஷிதி
த்ராத்ரநோஶேக ஶோஷக ஸவ்ஶேந ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி.— ஸவ்யக்காஷேக்ஷககாந்தி
ஜமடிபிககாாணத்ரொமொவஸாவாதீஸ்ஶாதிஷ்டஸகாஜநகத்ரத நிஜாதஷ்ட
டாநவ்யூஹகாஸ । ஶேஷவித்ராவிதகாஸ்திவஸாக்ரஷிவாககிஞ்காநாரூஹ
ஸாக்ஷாநாஂவிதாநவாயாஜநஸ்திமனோஶாயவஷேத்யவொவச ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

இருந்தவன்தான்வந்திங்கிவரெண்ணமெல்லாம்
திருந்தவிவர்தந்திறத்தேசெய்து - பொருந்தக்
கலந்தினியனுய்நிற்கக்கண்டசடகோபர்
கலந்தநெறிகட்டுரைத்தார்கண்டு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

எட்டாந்திருவாய்மொழி—கண்கள்சிவந்து - ப்ரவேஸங்கள்.

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆழ்வாரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெற்று இவர் தம்மிற்காட்டிலும் அதிப்ரீதனான எம்பெருமான், இவர் * வளவேழுல கிற்படியே தம்மை அயோக்யராக அநுஸந்தித்து அகன்று வ்ருத்தஸம்ஸ்லேஷம் கலங் காமே இஸ்ஸம்ஸ்லேஷம் உருவச்செல்லுகைக்கு உறுப்பாக இவருடைய ஆத்மவைல க்ஷண்யத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கையிலே உபக்ராந்தனாய், "முதலிலே தம்முடைய ஆத்ம ஸ்வரூபாநுஸந்தாநம் பண்ணவென்னில், 'இந்த க்ஷேத்ரத்தில் என்?' என்று அத் தைக் காற்கடைக்கொண்டு பிடிதாரார்" என்று பார்த்தருளி, ஆத்மாவலோகத்துக்கு இசையும்படியாக நிரதிஶயபோக்யனான தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணாதிகளைக் காட் டிக்கொடுத்து, அவ்வழியாலே, "இவ்வாத்மா தனக்கு அநந்யார்ஹஶேஷம்" என்னு மிடத்தையும், "தனக்கு நிறம் கொடுக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்து" என்னுமிடத்தையும் காட்டிக் கொடுத்தருளக்கண்டு அநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிறார். "முத லிலே இரண்டரைப்பாட்டு - * இருத்தும்வியந்தில் அநுபவித்த அழகு பின்னாட்டு கிறது" என்றுஞ்சொல்லுவர். "ஆத்மா ஸ்வாஶ்ரயமென்னுமிடத்தைக் காட்டிக்கொடுக் கைக்காக, அதுக்கு ஆஶ்ரயமான தன்னை முற்படக்காட்டிக் கொடுக்கிறான்" என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ய.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்-தம்முடைய நெஞ்சிலே வந்து புகுந் திருந்து இந்த்ரியாதிவிரோதிகளையும் நஶிப்பித்துத் தன்பேறாகக்கலந்து ப்ரீதனான ஈஶ்வரன், "'இவருக்கு நிகர்ஷாபாதகமான விரோதி வந்தேறி' என்னுமிடம் இவரறியும் படி, இவருடைய ஸ்வரூபமானது நமக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கிறபடியையும், விலக்ஷணமா யிருக்கிறபடியையும் காட்டி நைர்தோஷ்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிப்போம்" என்று திரு வுள்ளம்பற்றி; இவருடைய ஆத்மஸ்வரூபம் தன்னை ஆஶ்ரயித்திருக்கு மென்னைக்கு உறுப்பாகத் தான் இவருடைய ஹ்ருதயத்திலே இருக்கிறவிருப்பையும், ஸர்வாந்த ராத்மபூதனான தன்னுடைய நிரதிஶயஜ்ஞாநாநந்த யோகத்தையும், அஹமர்த்தபூத னான ஆத்மாவும் தனக்கு ப்ரகாரபூதனென்னு மிடத்தையும், ஸர்வகாரணபூதனான தான் விலக்ஷணஸாரஸ்யத்தையுடையனான சேதநனுக்கு அப்ருதக்பூதனான நிலையை யும், ஸ்வப்ரகாரபூதனான ஆத்மாவினுடைய ஸூக்ஷ்மத்வத்தையும், நிஷ்க்ருஷ்டாத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ராப்யபாவத்தையும், ஏவம்விதஆத்மஜ்ஞாநமில்லாதாருடைய ஸம் ஸாரஸம்பந்தத்தையும், ஆத்மப்ராப்திகாமனுடைய அந்திமஸ்ம்ருத்யபேக்ஷையையும், ஸ்வரூபைக்யரூபமான மோக்ஷம் அஸம்பாவிதமென்னுமிடத்தையும், ஏவம்விதனான ஆத்மாவுக்குத் தன்பக்கல் ப்ரத்யாஸத்தியே உஜ்ஜீவநஹேதுவென்னுமிடத்தையும் ப்ர காஶிப்பித்தபடியை அநுஸந்தித்து, இப்படி விலக்ஷணமான ஆத்மாவினுடைய நைர் தோஷ்யத்தை ப்ரகாஶிப்பித்துத் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டானென்று ப்ரீதராகிறார்.

இ—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், * மாயக்கூத்தனில் விடாய்தீர * இருத்தும் வியந்திலே, இப்படி "எவ்வாய்ச்சுடரும் தம்மில் முன்வளாய்க்கொள்ள" என்கிறபடியே நிரவதிகப்ரீதியோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றானாய், இவர்விடாயும் தீர்ந்து தன்விடாயும் தீர்ந்து தம்மிலும் அதிகப்ரீதனானவன், "இவர் * வளவேழுலகிற்படியே தம்மை 'சிறியேனுடைச் சிந்தையுள்' என்று அயோக்யராக அநுஸந்தித்து அகலுவார் ஒருத்தர்: அத்தாலே ப்ரஸ்துதஸம்ஸ்லேஷம் ஸ்தியிலமாம்: இஸ்ஸம்ஸ்லேஷரஸம் கலங்காமே உருவச்செல்லுகைக்கு உறுப்பாக ஆத்மவைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டுவோம்" என்று காட்டிக்கொடுக்கையிலே உபக்ரமித்தான்; இவர்தாம் அகலநினைப்பது - "நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த இவ்வாத்மா அங்குத்தைக்கு அயோக்யம்" என்றாயிற்று; அவன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கையாவது:— "ஸ்வயம்ப்ரகாஶஜ்ஞாநாதி குணகமாய், "நாவயோவஹ்நிஷொவெடிஹி" என்று பிராட்டிமாரோபாதியும் ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோபாதியும் உம்மோட்டைச்சேர்த்தி நமக்கு ஸத்ருஶமாய்க்காணுமிருப்பது: வந்தேறியான குறையைப் பார்க்கக்கடவீரல்லீர் காணும்" என்றாயிற்று. "இந்தஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை இவர்நெஞ்சிலே படுத்தவே இவர் நம்மைவிடார்; அதுசெய்யுமிடத்தில் முதலிலே 'ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பாரீர்' என்னில்; அவ்வாயன்றி யானறியேன்' என்று நம்முடைய குணங்களிலே கால்தாழ்ந்து, புறம்பொன்றில் போகாதவராகையாலே, 'மின்மினிபோலேஇருக்கிற இதுகொடு கார்யமென்?' என்று அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு பிடிதாரார்" என்றுபார்த்து, தன்வடிவைக்காட்டி இவரைவரவணைத்து, இவருடைய ஸ்வரூபம் தனக்கு ப்ரகாரமாய், தன்னைக்காணும் காட்சிக்குள்ளே காணலாம்படியிருக்கிறபடியையும், தனக்கும் நிறங்கொடுக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியையும் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு ப்ரீதராகிறார். முதல் இரண்டரைப்பாட்டாலே — தன்வடிவழகைக்காட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கிறானாயிருக்கிறது. "முதல் இரண்டரைப்பாட்டு ஆத்மாஸ்ரயமென்னுமிடத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கைக்காக ஆஸ்ரயமான தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கிறான்" என்றும் சொல்லுவர். * "இருத்தும் வியந்தில் அழகு பின்னாட்டுகிறது" என்றும் சொல்லுவர்கள்.

ஈடு.— * மாயக்கூத்தனில் இவர்க்கோடின விடாயெல்லாம் ஆறும்படி வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து, தன்விடாயுந்தீர்ந்து, இவரைப்பெற்ற பேற்றாலே ப்ரீதனாய், "நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே இங்ஙனே சேரவிழுந்தது. இனி ப்ரவ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷம் ஸ்தியிலமாகவொண்ணாது; இவராகிறார் - * வளவேழுலகிலாழ்வாராயிற்று; நம்மைக் கிட்டக்கோள்ள 'சிறியேனுடைச்சிந்தை' என்று தம் அயோக்யதையை அநுஸந்தித்தவர், இன்னம் அதுபின்னாட்டி அகலப்பார்ப்பர்; ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணும்" என்றுபார்த்து, "இனி இவர்தாம் அகலப்பார்ப்பதும் 'அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த ஆத்மவஸ்து அங்குத்தைக்கு யோக்யமன்று' என்றாயிற்று: இது அங்ஙனல்ல, வந்தேறியான இத்தைப்பா

கண்கள்சிவந்து ப்ரவேஶ: கீழும் மேலும் பகவத்ப்ரகரணமாயிருக்க, இதில் ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகிறதுக்கு ஸங்கதிஏது? என்கிற ஶங்கையிலே ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி. ஸமப்தத்தாலே - ஆழ்வாருடையவிடாயும் தீர்ந்ததென்றபடி. ஸைதில்யப்ரஸக்தி ஏதென்ன - இவராகிறார் இத்யாதி. பரிஹரிக்கும் க்ரமமேதென்ன - இனி இவர்தாம் இத்யாதி. அடியைப் பாரீர் என்றது - இவ்வாத்ம வஸ்துவினுடைய ஸ்வாபாவிகா

ராதே அடியைப்பாரீர்'' என்று, ''இவ்வாத்மவஸ்துவினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை இவர் நெஞ்சிலே படுத்தவேணும்'' என்றுபார்த்து; ''நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாய், நமக்கு அத்யந்தசேஷமாய்க்காணு மிருப்பது; நீர் கிட்டமேது நமக்கு அவத்யமல்ல: கௌஸ்துபத் தோபாதி பிராட்டிமாரோபாதி நமக்கு நிறமாமித்தனை'' என்று இவருடைய ஸ்வரூபவை லக்ஷண்யத்தை இவர்நெஞ்சிலே படுத்துகிறானாய்; ''அதுசெய்யுமிடத்தில், 'உம்முடைய ஆத்மஸ்வரூபமிருக்கும்படி காட்டவாரீர்' என்றால், 'மின்மினிபோலே யிருக்கிற இதில் சரக்கென்?' என்று இவர் இசைவாரொருவரல்லர்; 'அவ்வாயன்றியானறியேன்மற்றருள்' என்று நம்வடிவழகிலே துவக்குண்டிருப்பதொன்றுண்டு; நம்மை முன்னிட்டு நமக்கு ப்ரகாரமாயிருக்கிற ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுப்போம்'' என்று பார்த்து, ''வாரீர், நம்முடைய வடிவழகிருக்கிறபடிகண்டீரே; நம்மைக் காணும் காட்சியிலே உம்மையுங் காணலாய்க்காணு மிருப்பது'' என்று தன்னுடைய வடிவழகை முற்பட அநுபவிப்பித்து, தனக்கு நூபுராதிகளோபாதி அத்யந்தபோக்யமுமாய் அத்யந்தசேஷமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை அநுபவித்து இனியராகிறார். இத்திருவாய்மொழியில் முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே-தன்னையநுபவிப்பித்து, அநந்தரம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டிக்கொடுத்தானாயிருக்கும். அதுக்கு அடியென்? என்னில், —''வஸ்துதான் ஸ்வாச்ரயமாயல்லது இராமையாலே ஆச்ரயமான தன்னைக்காட்டி, பின்னை ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிக் கொடுக்கிறான்''என்பாருமுண்டு. அன்றிக்கே, ''ஸ்வரூபமிருக்கும்படியைக் காட்டித்தரவாருமென்றால் இசையார்' என்று தன்னை முற்படக் காட்டிக்கொடுக்கிறான்'' என்பாருமுண்டு. ''இரண்டரைப்பாட்டாலும் - * இருத்தும்வியந்திற்கலவி பின்னாட்டுகிறது'' என்பாருமுண்டு.

முதற் பாட்டு.

கண்கள்சிவந்துபெரியவாய் வாயுஞ்சிவந்துகனிந்து உள்ளே
வெண்பலிலகுசுடரிலகு விலகுமகரகுண்டலத்தன்
கொண்டல்வண்ணன்சுடர்முடியன் நான்குதோளன்குனிசார்ங்கன்
ஒண்சங்கதைவாளாழியான் ஒருவனடியேனுள்ளானே.

ஆ.—(கண்கள்சிவந்து.) - என்னோடே ஸம்ச்லேஷித்த ஸம்ச்லேஷத்தினுடைய ஸ்த்தைர்யார்த்தமாகத் தன்னுடைய நிரவதிகமான அழகைக்காட்டி என்னை வசீகரித்துக்கொண்டு என்னுள்ளே இருந்தருளினானென்கிறார்.

காரத்தைப் பாரீர்என்றபடி. "அடியைப்பாரீர்" என்றதின் விவரணம் - நித்யமாய் இத்யாதி. ஆனால், ஹ்ஜ்வத்விக்ரஹத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் சொன்னவநந்தரம் ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுவானென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் - அதுசெய்யுமிடத்தில்என்றுதொடங்கி மேலெல்லாம். நம்மைக் காணும்காட்சியிலே இத்யாதிக்கு - நம்முடையவிக்ரஹாதிகளோபாதி உம்முடைய ஸ்வரூபமும் நமக்குப்பாரதந்த்ரமான ஆகாரத்தாலே போக்யமாயிருக்குமென்றுகருத்து. கீழ், கௌஸ்துபத்தோபாதி என்றது - ப்ரணயித்வநிபந்தந ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே; இங்கு நூபுராதிகளோபாதி என்றது தத்வஸ்த்திதியால்வந்த ஆழ்வாரபிப்ராயத்தாலே. அதுக்கடியென்? என்னில் என்றது - ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டுகிறவிடத்திலே முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே அநுபவிப்பிக்கைக்கடியென்? என்னில் என்றபடி.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் தன்னோட்டைக் கலவியாலே புதுக் கனித்த ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டக்கண்டு அநுபவிக்கிறார்.

[வாயும் சிவந்துகனிந்து] - நிரதிசயபோக்யமான செவ்வியையுடைத்தாய். [உள்ளே வெண்பலிலகு சுடரிலகுவிலகு மகரகுண்டலத்தன்] - என்னோட்டைக் கலவியாற்பிறந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே முறுவல்செய்த திருப்பவளத்தில் சிவப்போடு பணைத்தொடையாய் உள்ளே விளங்காநின்றுள்ள திருமுத்தின் ஒளியையும் விளங்காநின்று கொண்டு அலைந்துவருகிற மகரகுண்டலத்தையுமுடையான். சங்கு, கதை, வாள்ஆழியான். [ஒருவன்] - அத்விதீயன்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணமான வடிவழகோடே என்னெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்திருந்தானென்கிறார்.

(ஸம்ஶ்லேஷப்ரீத்யதிசயத்தாலே), கண்கள் - திருக்கண்கள், சிவந்து - சிவந்து, பெரியவாய் - பெருத்திருப்பனவாய், (அப்படியே), வாயும் - திருவதரமும், சிவந்து - சிவந்து, கனிந்து - பழுத்து, உள்ளே - அகவாயிலே, வெண் - வெளுத்த, பல் - திருமுத்து நிரையினுடைய, இலகு - விளங்குகிற, சுடர் - சுடரையும், இலகு - அத்யுஜ்ஜ்வலமாய், விலகு - அசைகிற, மகரகுண்டலத்தன் - மகரகுண்டலத்தையுமுடையனாய், (இவ்வவயவஶோபைக்கும் பரபாகரூபமாய்), கொண்டல் - காளமேகத்தின், வண்ணன் - நிறம்போலேயிருக்கிற ரூபஶோபையையுடையனாய், (அவ்வடிவழகுக்குத்தகுதியாய்), சுடர் - பேரொளியையுடைத்தான, முடியன் - திருவபிஷேகத்தையுடையனாய்; நான்கு தோளன் - (அந்த ஸர்வேஶ்வரத்வாநுரூபமான)நாலுதிருத்தோள்களையுமுடையனாய், ("திவ்யாஜாநுபாஹும்" என்கிறபடியே அந்த புஜகல்பகம் பூத்தாற்போலேயிருக்கிற), குனி - வளைந்த, சார்ங்கம் - ஸ்ரீசார்ங்கம், ஒண் - ஶ்ரீமானமான, சங்கு - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், கதை - கௌமோதகி, வாள் - நந்தகம், ஆழியான் - திருவாழியாகிற திவ்யாயுதங்களையுடையனாய், ஒருவன்-(இவ்வவயவஶோபையாலும் ஆபரணஶோபையாலும் ஆயுதஶோபையாலும்) அத்விதீயனானவன், அடியேன் - (இவ்வழகிலே துவக்குண்டு) அடியேனான என்னுடைய, உள்ளான் - அகவாயிலே ப்ரகாஶியாநின்றான். சங்குகதையென்கிற இத்தை - சங்கதையென்று கடைக்குறைத்தலாய்ச் சொல்லிற்று.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன் தம்மோட்டைக்கலவியாலே புதுக்கனித்த ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டக் கண்டநுபவிக்கிறார்.

[கண்கள் சிவந்து] - "தஸ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" என்று கண்களாகிறது சிவந்திறே இருப்பது. இப்போது சிவந்து என்கிறது - * மாயக்கூத்தனில் விஶ்லேஷத்தாலே விவர்ணமானது, ஸம்ஶ்லேஷித்தபின்பு தன்நிறம்பெற்றபடி. கண்ணிலே துவக்குண்டு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவிருப்பு, இசையிலே காணுமித்தனை. [பெரியவாய்] - ஏகரூபமாயிருக்கிற இதுக்கு வ்ருத்திஹ்ராஸங்கள் உண்டோ? என்னில்,—கர்மநிபந்தநமாய் வருமது இல்லையென்னுங்காட்டில், வாத்ஸல்யநிர்பந்தநமாய் வருமதுதவிராதே; ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷத்தில் அவிக்ருதனாகில் ஆஶ்ரயணீயனன்றிக்கே ஒழியுமிறே. அவனும், கடலுடைந்தாற்போலே தன்னளவிலே விக்ருதனாகக்கடவனிறே. [வாயும் சிவந்து] - கண்களையன்றிக்கே, "செவ்வாயுந்திவெண்

பல்சுடர்க்குழை" என்று கலவியாற்பிறந்த சிவப்பைச்சொல்லுகிறது. [கனிந்து] - சிவப்பாய்ப்பரிந்து போகையன்றிக்கே, செப்பூறியிருக்கை. நிரதிஶயபோக்யமான செவ்வியைச் சொல்லுகிறது. [உள்ளே வெண்பலிலகுசுடர்] - உள்ளே விளங்காநின்றுள்ள திருமுத்தொளியையும். [உள்ளே] - திருவயரத்துக்குள்ளுப் புகுகையினுடைய அருமை சொல்லுகிறது. [வெண்பலிலகு சுடர்] - சிவப்புக்கு பாஹ்யமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற ஒளி. அது இத்தைத்தள்ள, இது அத்தைத்தள்ள இட்டளத்தில் வெள்ளம்போலே முழாவாநிற்கை. [இலகுவிலகு மகரகுண்டலத்தன்] - திருக்குழலில் இருட்சிக்கு ப்ரகாஶமாய் அலைந்துவருகிற திருமகரக்குழையையுமுடையவன். அலைந்து வருகையாவது - இவரைப்பெற்ற பேற்றாலே "இங்ஙனே ஸம்பவிப்பதே!" என்று திருமுடியை அசையாநிற்கை. [கொண்டல் வண்ணன்]-வர்ஷுகவலாஹகம்போலே வடிவு குளிர்ந்தது. [சுடர்முடியன்] - தன் அழகாலே அல்லாத அழகை அடங்கலூட்டாக்கிடும் திருவபிஷேகத்தையுடையவன். * மாயக்கூத்தனில் விடாய்திருகையாலே வந்தபுகர். "முடிசேர் சென்னியம்மா" என்று இவர் கூப்பிடாநிற்க, இவரை உபேக்ஷித்துக்கவித்திருப்பதொரு முடியுண்டோ? ரக்ஷ்யவர்க்கம் நோவுபடாநிற்க, ரக்ஷகனாய் முடிசூடியிருப்பது ஓர்வற்றமுண்டோ? [நான்குதோளன்] - இவரை அணைக்கையாலே தோள்களும் பணைத்தது. ஆத்மகுணங்களளவில் நிற்பார் இவ்விஷயத்தில் தேசிகரல்லர். இப்படி வடிவழகுக்கு அவ்வருகு அறியாதிருக்கையாயிற்று இதில் தேசிகனாகை. ப்ரதமத்தில் ருசிஜநகமாய், பின்பு ஶுபாஶ்ரயமாய், பின்பு ஸதாதர்ஶநத்துக்கு விஷயமாயிறேயிருப்பது. [குனிசார்ங்கன் இத்யாதி] - "மகரகுண்டலத்தன்" என்கிறவோபாதி, இவையும் சில ஆபரணங்களிருக்கிறபடி. வீரர்கள்பிடித்த வில்லாகையாலே தானே வளைந்தாயிற்று இருப்பது. "வளையுமிணைநீலவில்" "உண்பது சொல்லிலுலகளந்தான் வாயமுதம்." தர்ஶநீயமான சங்கு கதை வாள் ஆழியான். [ஒருவன்] - புண்டரீகாக்ஷனாய், காளமேகநிபஶ்யாமனாய், சதுர்புஜனாய், ஶங்கசக்ராதி திவ்யாயுதோபேதனாகையாலே அத்விதீயன். [அடியேன்] - அவனுடைய ஶேஷித்வம் அத்விதீயமாயிருக்கிறப்போலே த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்திலும் இவருடைய ஶேஷத்வம் அத்விதீயம். ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலன்றிக்கே அழகுக்குத்தோற்று-அடியேன் என்கிறார். [உள்ளானே]- "பாவஜ்ஞோ ஶோக:" என்று கேட்டேபோம்படியான அழகு, வயிரப்பேழை திறந்தாற்போலே அவயவஶோபையும் ஆபரணஶோபையும் ஆயுதஶோபையுமாய் மிளிராநின்றதாயிற்று.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அவன், தம்மோட்டைக்கலவியாலே புதுக்கணித்த திவ்ய ஸௌந்தர்யாதிகளோடே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தானென்கிறார். நம்ஆழ்வார்கள், வடிவழகுக்கு அவ்வருகு ஸ்வரூபகுணங்களில் இழியமாட்டார்கள்: திவ்ய விக்ரஹத்தை ஶுபாஶ்ரயமாகப் பற்றினபின்னை அவ்வருகுபோவானென்று ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகிறது - இத்தைவிட்டுப் போகச் சொல்லுகிறதல்ல: ஸ்வரூபகுணங்களும் உபாஸ்ய

முதற்பாட்டு.—கண்கள் இத்யாதி. "கண்கள்சிவந்து" என்றுதொடங்கி, "ஒருவனடியேனுள்ளானே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்துஅவதாரிகை - அவன், தம்மோட்டை இத்யாதி. ஸ்வரூபகுணங்களைவிட்டு விக்ரஹத்தை அநுபவிப்பானென் ? என்ன - நம்ஆழ்வார்கள் இத்யாதி. விக்ரஹத்தைவிட்டு ஸ்வரூபகுணங்களிலே போவானென்று ஶாஸ்த்ரஞ்சொல்லாநின்றதேயென்ன,—திவ்யவிக்ரஹத்தை இத்யாதி. ஆனால், எதுக்காகச் சொல்லுகிறதென்ன - ஸ்வரூபகுணங்களும்

மேன்மைக்காகச் சொல்லுகிறது. அவன் தன்னோடு பிராட்டிமாரோடு ஶேஷபூதரோடுவாசி யில்லை; எல்லார்க்கும் அபிமதமாயிருக்குமாயிற்றுத் திருமேனி.

[கண்கள்சிவந்து] -"தஸ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ" (தஸ்யயதாகப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ) என்று கண்களாகில் சிவந்திருக்குமிறே; இப்படியிருக்கச்செய்தே * மாயக்கூத்தனில் விஶ்லேஷத்தாலே விவர்ணமானது, * இருத்தும்வியந்தில் ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே தன்னிறம்பெற்றபடி. கண்ணிலேதுவக்குண்டு கால் வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவிருப்பு, இசையிலேகாணுமித்தனை [பெரியவாய்] - வ்ருத்தி ஹ்ராஸாதிக ளுண்டாகிறதாயிற்று. 'ஸதைகரூபரூபாய' (ஸதைகரூபரூபாய) என்கிறது - கர்மநிபந்தநமான விகாரங்கள் இல்லையென்ற இத்தனையொழிய ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே பிறக்கும் விகாரத்தை இல்லையென்கிறதன்றே; அப்படியேயான வன்று ஆஶ்ரயணீயனன்றிக்கே யொழியுமே. அவனும் தன்னளவிலே விக்ருதனாகக் கடவனிறே. [வாயும்சிவந்து] - கண்ணேயன்றிக்கே, திருவதரமும் தன்னிறம் பெற்ற படி சொல்லுகிறது. "செவ்வாய் - வெண்பல் சுடர்க்குழை" என்றது பின்னாட்டுகிற படி. [கனிந்து] - இச்சிவப்பு, தன்னிலேயூறி நெய்த்துத் தோற்றாநின்றதாயிற்று. [உள்ளே]- திருவதரத்தில் சிவப்பைவிட்டு, உள்ளுப்புகுகையிலுண்டான அருமையடையத் தோற்று கிறது. [வெண்பலிலகுசுடர்] - திருவதரத்திற்சிவப்புக்குப் பரபாகமான வெண்மையை யுடைத்தாய், தேஜஸ்ஸா நின்று சுழியாநின்றதாயிற்று. [இலகுவிலகுமகரகுண்டலத்தன்]- திருக்குழலிலிருட்சிக்கு ப்ரகாஶகமாய், அலைந்துவருகிற திருமகரகுண்டலத்தையுடைய வன். "இக்கலவி நமக்கு ஸம்பவிப்பதே!" என்று தலைசீய்த்துப்படாநின்றான்போலே. கடலுடைந்தாற்போலே தன்னளவிலே ஹ்ருஷ்டனாகாநின்றான். [கொண்டல் வண் ணன்] - வர்ஷுகவலாஹகம்போலே வடிவும் குளிர்ந்து கறுத்தது. முன்பு விவர்ணமாய்ப் போலே திருமேனியிருந்தது. [சுடர்முடியன்] - தன்னழகாலே அல்லாதவழகை முட்டாக் கிடும் திருவபிஷேகத்தையுடையவன். * மாயக்கூத்தனில் இவர் விடாய்தீர்ந்தபின்பா யிற்று முடியும் நற்றரித்தது. "முடிசேர்சென்னியம்மா" என்றிறே கூப்பிட்டது. [நான்கு

இத்யாதி. விக்ரஹந்தான் பிராட்டிமார்க்கொழிய ஶேஷபூதர்க்கு அபிமதமாகக் கூடுமோவென்ன - அவன்தன்னோடு இத்யாதி.

இப்போது "சிவந்து" என்கையாலே பாவம் - "தஸ்யயதா" இத்யாதி. சிவந்து என்கிற ஶப்தத்துக்கு பாவம் - கண்ணிலே இத்யாதி. வ்ருத்திஹ்ராஸாதிகளுண்டானால், "ஸதைகரூபரூபாய" என்கிறத்தோடு விரோதியாதோவென்ன - ஸதைக இத்யாதி. அப்படியேயானாலோவென்ன - அப்படியே இத்யாதி. "பெரியவாய்" என்றதுக்கு பாவம் - அவனும் இத்யாதி. பேரியவாய் - பெருத்ததென்றபடி. தன்னளவிலே என்றது - தன்பெருமைக்கிடாக என்றபடி. "வாயும்" என்றசஶப்தார்த்தம் - கண்ணேயன்றிக்கே இத்யாதி. "இருத்தும்வியந்திற்கலவி பின்னாட்டுகிறது" என்றத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார் - செவ்வாய் இத்யாதி. "உள்ளே" என்ற ஶப்தத்துக்குபாவம் - திருவதரத்தில் இத்யாதி. விலகுதல் - சலித்தல். திரு மகரகுண்டலத்துக்கு அசைவுவருகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் - இக்கலவி இத்யாதி. திருமேல்லாவத்துக்கும் பாவம் - கடல் இத்யாதி. இப்போது "கொண்டல்வண்ணன்" என்கை யாலே பாவம் - முன்பு இத்யாதி. திருவபிஷேகத்துக்கு விக்ருதியேதென்ன - மாயக்கூத்தனில் இத்யாதி இதுதான்இவர்ஆசைப்பட்டபடியேவுக்த அநுபவிப்பித்ததுக்குத்யோதகமாக இருக்குமென்

தோளன்] - இவரை அணைத்தபின்பு தோள்கள் பணைத்தபடி. [குனிசார்ங்கன்] - "மகர குண்டலத்தன்" என்கிறவோபாதி, இவையும் சிலவாபரணங்க ளிருக்கிறபடி. வீரர்கள் கையில் வில்லு வினையில்லாதபோதும் விளங்தேயிருக்குமிறே. [ஒண்சங்கு] - "உண்பது சொல்லில்," "உன்செல்வம் சாலவழகியது" என்னும்படியான ஒண்சங்கு. [கதைவாளாழியான்] - இவற்றையுடையவன். [ஒருவன்] - புண்டரீகாக்ஷனாய், காள மேகநிபஶ்யாமனாய், சதுர்ப்புஜனாய், ஶங்கசக்ராதிதிவ்யாயுதோபேத னுகையாலே அத்விதீயன். [அடியேன்] - அவனுடைய ஶேஷித்வம் அத்விதீயமா யிருக்கிறப்போலே, இவருடைய ஶேஷத்வமும் அத்விதீயம். அதாவது- ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலன்றிக்கே அழகுக் குத்தோற்று - அடியேனென்கிறார். [உள்ளானே] - பராகர்த்தமான மநஸ்ஸை ப்ரத்யக் விஷயமாக்கினவாறே, "யுவாகுமாரஃ" (யுவாகுமாரஃ) என்று கேட்டேபோம்வடி வழகு, வயிரப்பேழை திறந்தாற்போலே அவயவஶோபையும் ஆயுதஶோபையும் ஆபரண ஶோபையுமாய் மிளிராநின்றதாயிற்று. (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

அடியேனுள்ளான்உடலுள்ளான் அண்டத்தகத்தான் புறத்துள்
படியேயிதுவென்றுரைக்கலாம்படியனல்லன் பரம்பரன் [ளான்
கடிசேர்நாற்றத்துள்†ளாலை இன்பத்துன்பக்கழிநேர்மை
ஒடியாவின்பப்பெருமையோன் உணர்விலும்பரோருவனே.

ஆ.—[அடியேனுள்ளான்] - அஸங்க்யேயமான அண்டங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாய், நிரஸ்தஸமாப்யதிகனாய், அநாக்ராத துஃககந்த நித்யஸித்த நிரவயிகாநந் தத்தையுடையனாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், நிரபேக்ஷனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய நிகர்ஷத் தையும் தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும்அநுஸந்தித்து, தன்னோடு கலந்து பரிமாறு கைக்கு நானீடல்லேனென்று அகலுகிறேனென்னும் பயத்தாலே என்னால்தன்னைவிட முடியாததொருபடி தன்னழகைக் காட்டிக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளுகையன் றியே என்னுடம்பினுள்ளேயும் புகுந்தருளினனென்கிறார்.

கிறார் - முடிசேர் இத்யாதி. ஆபரணங்களோடே ஆயுதங்களை எடுக்கிறதுக்கு பாவம் - மகரகுண் டலத்தன் இத்யாதி. 'குனி' என்றதுக்கு பாவம் - வீரர்கள் இத்யாதி. "ஒண்சங்கதை" என்றது- கடைக்குறைத்தலாய், ஒண்சங்கு கதை என்றபடி. சங்குக்கு ஒண்மையேதென்ன - உண்பது இத் யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. அத்விதீயத்வமேதென்ன-புண்டரீகாக்ஷனாய் இத்யாதி. "ஒருவன்" என்றத்தை "அடியேன்" என்றத்தோடேகூட்டி பாவார்த்தம் - அவனுடைய இத்யாதி. ஶேஷத் வம் அத்விதீயமாகையாவதேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. உள்ளான் - உள்ளேயிருக்கிறானென் றபடி. "கண்கள்சிவந்து" என்றுதொடங்கி, "உள்ளான்" என்னுமளவுக்கும் பாவம் - பராகர்த்த மான இத்யாதி. வயிரப்பேழை - வஜ்ரங்களிருக்கிறபெட்டி. வயிரப்பேழைதிறந்தாற்போலே என்கிறவிடத்திலே. "ஸ்ரீமஹாஸஹஸ்ரநிபம்" இத்யாத்யநுஸந்தேயம். க்ரமேணாந்வய:. "உள்ளே வெண்பல்" இத்யாதிக்கு - அகவாயிலே வெளுத்தபல்லினுடைய ப்ரகாஸிக்கிற தேஜஸ்ஸையும், இலகு - ப்ரகாஸிப்பதாய், விலகு - சலியாநிற்கிற, மகரகுண்டலத்தையுமுடையவனென்று ஸம் தார்த்தம். (க)

---

† ஆல், ஐ-என்ற இரண்டும் அசை யென்னலாம்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வவிலக்ஷணனாயிருக்கிற எம்பெருமான், என் உள்ளே புகுந்தருளுகையன்றிக்கே, என்ஶரீரத்தினுள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறார். என்னுள்ளா னென்னவேண்டுமிடத்திலே "அடியேனுள்ளான்" என்கையாலே - அடியேனென்றும் நானென்றும் பர்யாயம்.

[அண்டத்தென்று தொடங்கி] - ஸர்வஶரீரனாய் தனக்கு உபமானரஹிதனாய் மேற்பட்ட பதார்த்தங்களுக்கும் மேற்பட்டுள்ளான். [கடிசேர் என்றுதொடங்கி] - லோகத்திற்காண்கிற விலக்ஷணமான நாற்றத்தையுடைய ஆலையை அநுபவித்தாலுள்ள ஸுகத்தில் அஸ்திரத்வாதி தோஷம் நீக்கினாலுள்ள வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய் நித்யமுமாயிருந்துள்ள ஆநந்தத்தை உடைத்தான. [உணர்வினும்பரொருவனே] - அறிவில் மேற்பட்டு அத்விதீயனாயுள்ளான். அறிவில் மேற்பட்டிருந்துள்ள * அயர் வறுமமரர்கள் அதிபதியாயுள்ளவனென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாந்தராத்மபூதனாய் நிரதிஶய ஜ்ஞாநாநந்தயுக்தனானவன், என் ஆத்மாவோடு சரீரத்தோடு வாசியற உள்ளே புகுந்துநின்றானென்கிறார்.

அண்டத்து-அண்டத்தகவாயிலுண்டான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும், அகத்தான் - அந்தராத்மாவாய், புறத்து - புறவாயில் அவ்யக்த மஹதஹங்காரங்களுக்கும், உள்ளான் - ஆத்மபூதனாய், இதுவே - இதுவே, படி-ப்ரகாரம், என்று - என்று, உரைக்கலாம்படியன் - சொல்லலாம்படி இருப்பதொரு ப்ரகாரத்தையுடையன், அல்லன் - அல்லனாய், பரம்பரன் - (பரரான நித்யமுக்தர்களுக்கும்) பரனாயிருப்பானொருவனாய், கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலை - விலக்ஷணமான கந்தங்களெல்லாம் சேர்ந்த பரிமள ஸமுதாயத்தை அவகாஹித்தநுபவித்து, இன்பம் - இன்பத்தினுடைய, துன்பம் - (அல்பாஸ்திரத்வாதி நிபந்தநமான) துன்பத்தினுடைய, கழி - கழிவையுடைத்தான, நேர்மை - ஸூக்ஷ்மாம்ஶத்தினுடைய, ஒடியா - (விச்சேத ரஹிதமாகையாலே) நித்யமான, இன்பம் - ஆநந்தத்தினுடைய, பெருமையோன் - அபரிச்சேத்யதையையுடையனாய், உணர்வில்-ஜ்ஞாநத்தில்வந்தால், உம்பர் - அந்த (ஆநந்தம்போலே நித்யத்வ அபரிச்சிந்நத்வங்களாலே) மேலாயிருப்பான், ஒருவன்—, (ஶேஷத்வைகநிரூபணீயமான அஹமர்த்தத்தினுடைய): உள்ளான் - அகவாயிலே அந்தராத்மதயா நில்லாநின்றான்; உடல் - (அத்யந்தஹேயமான) ஶரீரத்தினுடைய, உள்ளான் - ஹ்ருதயாம்ஶத்திலேயும் வர்த்தியாநின்றான். படியேயிதுவென்று - உபமாநராஹித்யத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ஶந்தாநுபவஸுகத்ருஷ்டாந்தம், ப்ரதிபத்த்யர்த்தமாகச் சொல்லுகிறது; உபநிஷத்விஶிஷ்டமாய், ஸ்வேதர ஸமஸ்த விலக்ஷணமான ஜ்ஞாநாநந்த மாஹாத்ம்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமில்லாமையாலே.

இ.—இரண்டாம் பாட்டில், ஸர்வவிலக்ஷணனாயிருக்கிறவன் என்னுள்ளே புகுந்தருளுகையன்றிக்கே, என்ஶரீரத்திலே வந்து கலந்தானென்கிறார்.

[அடியேனுள்ளான்] - என்னுள்ளானென்னவேண்டும் ஸ்தாநத்திலே "அடியேனுள்ளான்" என்றது, அடியேனென்கிறது - அஹம்ஶப்தபர்யாயமாகையாலே. ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலும் அந்தரங்கம் ஶேஷத்வமென்கை. [உடலுள்ளான்] - சேதநனுக்கு, திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலும் திவ்யமங்களவிக்ரஹமே உத்தேஶ்யமாயிருக்கிறாப்போலே, ஆஶ்ரிதன் ஸ்வரூபத்திற்காட்டிலும் இவன் தேஹத்தையாயிற்று ஈஶ்வரன்விரு

ம்பியிருப்பது; செருக்கர் அஹிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு உகக்குமாபோலே. இத்தால்-ஜீவ பரபேதமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரபேதமும், ஶேஷஶேஷித்வ ஸம்பந்தமும் அபா மார்த்தம்" என்றும் "ஔபாயிகம்"என்றும் சொல்லுகிற பக்ஷங்கள் அர்த்தப்ரதிக்ஷிப்தங்கள். ஆழ்வானுக்கு திருக்கோட்டியூர்நம்பி, "'அடியேனுள்ளான்'என்னப்பெற்றபடியென்!"என்று பணித்தார். 'உம்முடைய திருமேனியை விரும்புகிறவன் ஆர்?' என்ன,—சொல்லுகிறது மேல்: [அண்டத்தகத்தான்] - அண்டாந்தர்வர்த்திகளான பதார்த்தங்களோடு புறம்புள்ளபதார்த்தங்களோடு வாசிபற ஸர்வகதனானவன். ஸர்வகதமான வஸ்து கிடீர் ஒருவ்யக்தியில் ஏகதேசமான ஶரீரத்திலே அகப்பட்டதென்கை. [படியேயிது]- [இதுவே - படி] - ஸர்வதாஸத்ருஶமாயிருப்பதோர் உபமாநத்தை உடையவனல்லன். ஸர்வகதமுமாய், ஸர்வநிர்வாஹகமுமாய் இருப்பதொரு வஸ்துவுண்டாகிலிறே ஒப்புச்சொல்லலாவது. சொல்லும் படிதான் என்? என்னில்,—[பரம்பரன்] - மேலானவற்றுக்கெல்லாம் மேலானவன்: "நேதிநேதி" என்கிறபடியே இவ்வளவன்று என்னுமித்தனை. இவ்விஷயத்தை ப்ரதிபத்திபண்ணும்படிதான் என்? என்னில்,—[கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலை] - வேதங்கள் "நிலமன்று" என்றுமீண்டத்தை இவர்நிலமாக்கிப் பேசுகிறார்காணும். "கடி" என்றும், "நாற்றம்" என்றும் - பரிமளம். மீமிசைச்சொல்லாய் - மிக்கபரிமளமென்கை. "கடி" என்று - புதுமையாய், செவ்விப்பரிமளமென்றுமாம். பரிமளத்துக்கு உள்ளும்புறம்புமில்லாதபடியாலே நாற்றத்திலென்றபடி. [இன்பத்துன்பக் கழிநேர்மை] - அதினுடைய அநுபவத்தால்வந்த ஸுகத்தில், து:க்காம்ஶத்தைக் கழித்தநேர்மையுண்டு - நுண்மை; ஸூக்ஷ்மாம்ஶம். புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே - அதில் அல்பாஸ்த்ரங்கள் து:க்காம்ஶம்; அதுகழிந்த நுண்மை - ஸூக்ஷ்மாம்ஶம். [ஒடியாவின்பப் பெருமையோன்] - ஒடியாததுமாய், பெரியதுமான ஸுகத்தையுடையவன். நித்யமாய், நிரதிஶயமான ஆநந்தத்தையுடையவன். [உணர்விலும்பரொருவனே]-ஜ்ஞாநத்தில்வந்தால் மேலான ஒருவன். அத்விதீயஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனென்கை. [ஒடியாவின்பப் பெருமையோனுணர்விலும் பரொருவன் - அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்] - எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹணீய விஷயமாயிருக்கிறவன்கிடீர் என் ஶரீரத்தை ஆதரிக்கிறான்.

ஈடு.—என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்த அளவன்றிக்கே, என்ஶரீரத்திலேயும் புகுந்து கலந்தானேன்கிறார்.

[அடியேனுள்ளான்] – திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்துநின்று போரப்புக்கவாறே, "ஆழ்வான்! ஆழ்வார் 'அடியேனுள்ளான்' என்றபடிகண்டாயே" என்ன, "க்ருதார்த்தனானேன்" என்று போந்தானும். என்னுள்ளான் என்னவேண்டுமிடத்திலே, 'அடியேனுள்ளான்' - என்கையாலே - ஜ்ஞாநாநந்தங்

இரண்டாம்பாட்டு, - அடியேன் இத்யாதி. "உடலுள்ளான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னுடைய இத்யாதி.

ஆத்மாவுக்குஜ்ஞாநாநந்தாதிகளும்நிரூபகமாயிருக்க,ஶேஷத்வத்தைநிரூபகமாகஅருளிச்செய்ததுக்கு ஸம்வாதம் - திருக்கோட்டியூர் இத்யாதி. "ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா ஶேஷோ ஹி பரமாத்மந:" என்றும், "ஜ்ஞாநகுணோऽமல:"என்றும், 'தாஸபூதா:" என்றும் இத்யாதிகளாலே ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் ஶேஷத்வமும் ஆத்மாவுக்கு நிரூபகமாகச் சொல்லாநின்றது; இதிலே அந்த

களன்று வஸ்துவுக்கு நிரூபகம்; ஶேஷத்வமென்கை. ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலும் அந்தரங்கம் பாகவச்சேஷத்வமென்கை. [உடலுள்ளான்] - சேதநனுக்கு பகவத்ஸ்வரூபத்திலும் திவ்யமங்களவிக்ரஹமே உத்தேஶ்யமானாற்போலே, ஈஶ்வரனுக்கும், இவர்ஸ்வரூபத்திலும் இவர்கழிக்கிற ஶரீரம் உத்தேஶ்யமாய்த் தோற்றுகின்றது; செருக்கர் அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்கு உகக்குமாபோலே. இத்தால் - "ஜீவபரபேதமும், ஜீவர்களுக்கு பரஸ்பரபேதமும், ஶேஷஶேஷிஸம்பந்தமும் அபரமார்த்தம்" என்கிற பக்ஷங்கள் அர்த்தாத்ப்ரதிக்ஷிப்தங்கள். உம்முடைய திருமேனியை விரும்புகிறவன் 'ஆர்?' என்ன, - இன்னானென்கிறதுமேல்:— [அண்டத்தகத்தான்புறத்துள்ளான்]-அண்டாந்தர்வர்த்தியானபதார்த்தங்களோடே,புறம்புள்ள பதார்த்தங்களோடு வாசியற ஸர்வகதனானவன். ஸர்வகதமான வஸ்துகிடீர் ஒருவ்யக்தியில் ஏகதேசமான ஶரீரம்ஶத்திலே அகப்பட்டதென்கை. [படியேயிது] - (இதுவே - படி.) ஸர்வதா ஸத்ருஶமாயிருப்பதோர் உபமானத்தை உடையவனல்லன். ஸர்வ ஶுதமுமாய் ஸர்வநிர்வாஹகமுமா யிருப்பதொரு வஸ்துவுண்டாகிலிறே ஒப்புச்சொல்லலாவது. சொல்லும்படிதான் என்? என்னில், - [பரம்பரன்] - மேலானவற்றுக்கெல்லாம் மேலானவன். † 'நேதிநேதி" (நேதிநேதி) என்கிறபடியே — இவ்வளவன்று என்னுமித்தனை. ஆனாலும் இவ்விஷயத்தை ப்ரதிபத்தி பண்ணும்படிதானென்? என்னில், [கடிசேர் நாற்றத்துள்ளாலை] - ஆலை-மது. "கடி" என்றும், "நாற்றம்" என்றும் - பரிமளமாய், மீமி

---

*ரங்க நிரூபகமன்று?" என்று எம்பெருமானார் திருவோலக்கத்திலே ப்ரஸ்துதமாக, ஸர்வஜ்ஞராயெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும், "இத்தை ஆசார்யமுகேந வெளியிடவேணும்" என்றுபார்த்து, திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸந்நிதிக்கு "ஆழ்வான்! இத்தைப்பெற்று வாரும்" என்று வரக்காட்டியருள, அவரும் எழுந்தருளி, நம்பியைஸேவித்து, இந்த வ்ருத்தாந்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, ஆறுமாஸம் ஸேவித்திருக்க, அவர் இரங்காமையாலே "எம்பெருமானார் ஸந்நிதியிலேபோய் ஸேவித்துவருகிறேன்" என்று போகப்புக, அவரையழைத்து "ஆழ்வான்! * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்தானே 'அடியேனுள்ளான், என்றபடி கண்டாயே!" என்றருளிச்செய்ய, "க்ருதார்த்தனானேன்" என்று எழுந்தருளினாரென்றபடி. ஐதிஹ்யத்துக்கு வ்யாக்யாதா ஹ்ருதயமருளிச்செய்கிறார் - என்னுள்ளான் இத்யாதி. அவையும் நிரூபகமாயிருக்க. அன்றென்கிறதென்னென்ன - ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி. ஶேஷத்வம் அந்தரங்கமாகையாவது - பகவத்ப்ரகாரதயா லப்தஸத்தாகமான வஸ்துவாகையாலே ப்ரதமம் ஶேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை மற்றுள்ளவற்றையிட்டுநிரூபிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. தம்மிடத்திலிருந்தால் போராதோ? ஹேயமான ஶரீரத்தை விரும்புகைக்கு அடி எதென்ன - சேதநனுக்கு இத்யாதி· பகவத்விக்ரஹம் அப்ராக்ருதமாகையாலே விரும்புகை ப்ராப்தம்: இது ப்ராக்ருதமன்றோ? உத்தேஶ்யமாகக் கூடுமோவென்ன - செருக்கர் இத்யாதி. "அடியேன்" என்றும், "உள்ளான்" என்றும் சொல்லுகையாலே - ஜீவபரபேதமும், "அடியேன்" என்ற ஏகவசநத்தாலும், "அண்டத்தகத்தான்" என்கையாலும் - ஜீவபரஸ்பரபேதமும், "அடியேன்" என்ற - ஶேஷத்வம் சொல்லுகையாலே - ஶேஷஶேஷிபாவ ஸம்பந்தமும் சொல்லுகையாலே, ப்ரதிக்ஷிப்தங்களென்கை. புறம்புள்ள பதார்த்தங்களென்றது - மஹதாதிகளை. பதப்ரயோகத்துக்கு பாவமாதல், "அண்டத்தகத்தான் புறத்துள்ளான் - உடலுள்ளான்" என்றத்தையும் கூட்டி பாவமாதல்-ஸர்வகதமான இத்யாதி. "இதுவே-படி- என்றுரைக்கலாம்படியனல்லன்-" இதுவே ஸர்வதா ஸத்ருஶமென்று சொல்லலாம்படியான உபமாநத்தைஉடையனல்லனென்று பதார்த்தம். அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன - ஸர்வஶுதமும் இத்யாதி. "மேலானவற்றுக்கெல்லாம் மேலானவன்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - நேதிநேதி இத்யாதி. இவ்வளவல்லஇவ்வளவல்ல என்றபடி. ஆனாலும் என்றது - பரிச்சேதிக்கப் போகாவிட்டாலுமென்றபடி "கடி - நாற்*

---

† (ப்ரு-உப-ச-௩)

ளைச்சொல்லாய் - மிக்கபரிமளமென்கை. "கடி" என்று - புதுமையாய், செவ்விப்பரிமள மென்றுமாம். பரிமளத்துக்கு உள்ளும்புறம்புமில்லாமையாலே-நாற்றத்திலேன்றபடி. [இன் பத்துன்பக்கழிநேர்மை] - அதினுடைய அநுபவத்தால்வந்த ஸுகத்தில் து:காம்ஸத் தைக் கழித்த நேர்மையுண்டு - நுண்மை - ஸுகாம்ஸம். புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை த்ருஷ் டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே, அதில் அல்பாஸ்த்திரத்வங்கள் து:காம்ஸம்; அதுகழிந்த நுண்மை - ஸுகாம்ஸம்: துன்பங்கழிந்த இன்பமென்றபடி. [ஒழியாவின்பப்பெருமை யோன்] - ஒழியாததுமாய், பெரியதுமான ஸுகம். நித்யமுமாய் நிரதிஸயமுமான ஆநந் தத்தையுடையவன்; ‡ "ஆநந்தமய:" (ஆநந்தமய:) என்கிறார். [உணர்வி லும்பரோரு வனே] - ஜ்ஞானத்தில்வந்தால் மேலானவொருவன். அத்விதீய ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனென் கை. [ஒழியாவின்பப்பெருமையோனுணர்விலும்பரோருவன் - அடியேனுள்ளான் - உட லுள்ளான்] - எல்லார்க்கும் ஸ்ப்ருஹணீயவிஷயமாயிருக்கிறவன்கிடீர் என் ஸரீரத்தை ஆதரிக்கிறான்! (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

உணர்விலும்பரோருவனை அவனதருளாலுறற்பொருட்டு என்
உணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளே
உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும்பழுதேயாம்
உணர்வைப்பெறவூர்ந்திறவேறி யானுந்தானாயொழிந்தானே.

ஆ.—(உணர்விலும்பர்.)-"இப்படி எம்பெருமான் செய்தருளுகைக்கு ஹேது வென்? என்னில்,—இச்சாமாத்ரமே காரணமாகச் செய்தருளினான்; அதுதான் என்னாலே வந்ததொன்றன்று: அதுவும் அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே வந்தது" என்றுகொண்டு, இப் படி * இருத்தும்வியந்திற் சொன்ன பொருளை அநுபாஷித்து, பின்னையும், இவ்வளவோ அவன் எனக்குச் செய்தருளிற்று? வ்ருத்த ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்த்தைர்யார்த்தமாக, தன்னு டைய ஸௌந்தர்யாவிஷ்காரத்தாலே என்னை வஸீகரித்துவைத்ததுவும் போராமே, என் னோடுபண்ணின ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஹங்கம் வருகிறதென்னும் ஹயத்தாலே, ஒன்றை

றத்து - ஆலயுள் - துன்பங்கழிந்த - இன்பம் - நேர்மை - சேர் - ஒழியாவின்பப்பெருமையோன்" என்று அந்வயிப்பது. சேர் - ஸத்ருஸமான என்றபடி. ஆலே, பூவிலேயுண்டாமதாகையாலே, நாற்ற மென்றது - பூவில் பரிமளமென்றபடி. அதில் து:காம்ஸமேதென்ன - புஷ்பத்தில் இத்யாதி. ஒழியா - நித்யமாய் என்றபடி. விவரணம் - நித்யமுமாய் இத்யாதி. "கடி நாற்றத்து - ஆலயுள்" என்று - ஸர்வகந்தங்களையும் ஸர்வரஸங்களையும்சொல்லி, ததநுபவத்தில் அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்கழிந்த ஆநந்தத்தில் ஸாராம்ஸத்தோடே ஸத்ருஸமாய் நித்யமுமாய் நிரதிஸயமுமான ஆநந்தத்தையுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். அந்வயித்ததுக்கு ஹாவம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. அண்டத்தகத்தான் என்று தொடங்கி, பரம்பரன் - கடிசேர் நாற்றத்துள்ளும், ஆலையுள்ளு முண்டான - துன்பங்கழிந்த - இன்பம் - நேர்மையோடே - சேர்ந்த - ஒழியாவின்பப்பெருமை யோன் உணர்விலும்பரோருவன் - அடியேனுள்ளா னுடலுள்ளான் இத்யந்வய:. (உ)

---

‡ (தை-ஆ-உ-ரு).

எனக்குச்செய்யவொண்ணாததொருபடி, அஹமர்த்தவிஶிஷ்டனானதானே அஹம்ஶப்த வாச்யனென்று தோற்றும்படி தன்னைக்குறித்து இவ்வாத்மாவுக்குண்டான நிரவதிகபுருஷார்த்தமாய் ஸாக்ஷாத்காரரூபமாயிருந்த ஶேஷைகரஸத்வஜ்ஞாநத்தையும் தந்தருளினான்" என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், கேவலக்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என்னோடே வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்து, ஸம்ஶ்லேஷஸ்தைர்யார்த்தமாக, ஜ்ஞாநாநந்தாமலஸ்வபாவமாய் ஸ்வஶேஷதைகரஸமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் எனக்குக் காட்டியருளினானென்கிறார்.

[உணர்விலென்றுதொடங்கி] - அறிவில் மேற்பட்டிருந்துள்ள * அயர்வறுமமரர்களதிபதியை அவன் ப்ரஸாதத்தாலே பெறுகைக்காக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருந்தினேன்: இச்சித்தேனென்றவாறு. [அதுவுமவனதின்னருளே]- அவ்விச்சைதான் பிறந்ததுவும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே. [உணர்வுமென்று தொடங்கி] - வைஷயிகஜ்ஞாநமும் ப்ராணனும் ஶரீரமும்மற்றுமுண்டான அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதிவிகாரங்களும்; ப்ரக்ருதியும் அபுருஷார்த்தம் என்னும் அறிவையுடையேனாம்படிபண்ணி, இவைபுருஷார்த்தமல்லாமையைக்காட்டினமாத்ரமன்றிக்கே ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மஸாக்ஷாத்கார பர்யந்தமாக என்னை நிர்வஹித்து அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே என்னைச்சொல்லும் சொல்லாலே தன்னைச் சொல்லலாம்படி ஸ்வப்ரகாரதயா நான் தனக்கு அத்யந்தஶேஷமென்னுமிடத்தையும் காட்டியருளினான்.

ப.—அநந்தரம், தன்க்ருபாதிஶயத்தாலே தான் என்னுள்ளே புகுந்திருக்கும்படி என்னை இசைவிப்பதுஞ்செய்து, நான் தனக்கு ப்ரகாரபூதனாயிருக்கிறபடியையும் ப்ரகாஶிப்பித்தானென்கிறார்.

உணர்வில் - உணர்வு மிக்கிருக்கக்கடவரான, உம்பர்-நித்யஸூரிகளுக்கு ஸர்வப்ரகாரநிர்வாஹகனான, ஒருவனை - அத்விதீயனானவனை, அவனது - அவனுடைய, அருளால் - க்ருபையாலே, உறற்பொருட்டு-ப்ராப்திக்கைக்காக, என்-என்னுடைய, உணர்விலுள்ளே - அபேக்ஷாரூபஜ்ஞாநத்துள்ளே, இருத்தினேன் - இருக்கினேன்; அதுவும்-அந்த இச்சைதானும், அவனது - அவனுடைய, இன் அருளே - நிர்ஹேதுகக்ருபையடியாக உண்டானதே; (இப்படி என்னை இசைவித்து என்னுள்ளே புகுந்தவன்), "உணர்வும்-(விஷயாவலம்பியான) ஜ்ஞாநவ்ருத்திவிஶேஷமும், உயிரும் - (ப்ரவ்ருத்திஹேதுவான) பஞ்சவ்ருத்திப்ராணபேதமும், உடம்பும் - (ப்ராணப்ரவ்ருத்திபேதமான) ஶரீரபேதமும், மற்று-மற்றும், உலப்பிலனவும் - (அஸங்க்யாதமான) மஹதஹங்காரேந்த்ரியாதிகளும், பழுது - ஹேயம்", ஆம்-என்கிற, உணர்வை பெற - உணர்வைப் பெறும்படியாக, உணர்த்து - நடத்தி, இறவெறி - (விலக்ஷணஸ்வரூபனான ஆத்மாவளவும்) முடியக்கொண்டேறி, யானும் - (ஆத்மவிஷயமான) அஹம்புத்திவ்யவஹாரங்களும், தான் ஆய் ஒழிந்தான்- ஸ்வவிஷயமாம்படி ஆத்மப்ரகாரவிஶிஷ்டனாய்விட்டான்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், கேவலக்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து, ஸம்ஶ்லேஷஸ்தைர்யார்த்தமாக, விலக்ஷணமாய் தனக்கு அநந்யார்ஹமுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் காட்டியருளினான் என்கிறார்.

[உணர்விலும்பரொருவனை] - உணர்விலே உளரான நித்யஸித்தர்-ஜ்ஞாநாயிகரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீநமாம்படி இருக்கிற அத்விதீயனை.

ப்ராப்யஸ்வரூபம் சொல்லிற்று. * அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாயிருக்கிற இருப்பிறே ப்ராப்யம். "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ" என்றிறே ப்ரார்த்தித்தது. [அவனதருளா லுறற்பொருட்டு]-அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலேபெறுகைக்காக. "ப்ராப்யம்அவன்" என்கிற நிர்பந்தத்தோபாதி, ப்ராபகமும்அவன்ப்ரஸாதம் என்றிறே இவர் இருப்பது. ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் அவனேயாகில் நீர்வரநின்ற அம்ஸமேதென்னில்?—[என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்] - "வைத்தேன் மதியால்" என்றதுதானிறே. அவனை என்னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். இச்சித்தேனென்கை. இச்சைதான் ஸ்வாயீநமோ என்னில்? [அதுவுமவனதின்னருளே]- அந்த இச்சைதானும்பிறந்தது அவன்ப்ரஸாதத்தாலே. நின்றநின்ற வளவுகள்தோறும் "இவ்வளவு அவனாலேபிறந்தது" என்னும்படியாயிற்றிருப்பது அவனுடைய நிருபாதிகஸௌஹார்தம். 'தன்பொன்னடிக்கீழ் - இருத்தும் வியந்து" என்று ப்ராப்ய ப்ராபகமவனே என்று "அருத்தித்து" என்றதிறே; அதனையிறே இங்குச்சொல்லுகிறது. இரண்டரைப் பாட்டுக்குமேல - ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டித் தந்தானென்கிறது. [உணர்வும்] - வைஷயிகஜ்ஞாநமும். [உயிரும்] - பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனும். [உடம்பும்] - ஶரீரமும். [மற்றுலப்பிலனவும்] - மற்றும் அபரிச்சேத்யமான மஹதாதிப்ரக்ருதி விகாரங்களும், ப்ரக்ருதியும். [பழுதேபாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து]- இவை ஹேயமென்னுமறிவை நான் பெறும்படிநடத்தி; "தேரூர்ந்து" என்னுமாபோலே இவை அபுருஷார்த்தமென்னும் உணர்வுண்டு-மயர்வற்றமதி: அத்தை நான் உடையேனும்படிபண்ணி. [இறவேறி] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் அபுருஷார்த்தமென்னுமளவேயன்றிக்கே முடியப்போய்: ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனாய் நித்யனாய் ஸ்வதஸ்ஸேஷியாயிருக்கிற வளவுச்செல்ல அறிவித்து. [யானுந்தானாய் ஒழிந்தானே] - அவ்வளவிலும் பர்யவஸியாதே என்னைச்சொல்லுஞ் சொல்லாலே தன்னைச் சொல்லலாம்படி தனக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷமென்னுமிடத்தைக் காட்டித்தந்தான். அஹம் புத்தியும் அஹம்ஶப்தமும் தன்னளவும் செல்லும்படி ப்ரகாரதைகவேஷமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தான். தச்சப்தம், குணவிஶிஷ்டவாசியானவோபாதி த்வம் ஶப்தமும் அசித்விஶிஷ்ட ஜீவாந்தர்யாமியாமளவும் காட்டக்கடவதிறே.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. கேவல க்ருபையாலே ஸ்வவிஷயமாக இச்சையையும் பிறப்பித்து, என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து, ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்த்தைர்யார்த்தமாக, விலக்ஷணமுமாய்த்தனக்குஅநந்யார்ஹமுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் காட்டியருளினனென்கிறார்.

[உணர்விலும்பரோருவனை] - உணர்விலேயுளரான நித்யஸித்தர்: ஜ்ஞாநாதிகரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீநமாம்படியிருக்கிற அத்விதீயனை. இத்

மூன்றாம்பாட்டு, - உணர்வில் இத்யாதி. "என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்" என்றுதொடங்கி, "யானுந்தானாயொழிந்தான்" என்னுமளவும்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - கேவல க்ருபையாலே இத்யாதி. * இருத்தும்வியந்தில் ஸம்ஶ்லேஷம் உந்மஸ்தகமாகச் செல்லாநிற்கச் செய்தே, ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம்அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்த்தைர்யார்த்தமாக என்று.

விவரணம் - ஜ்ஞாநாதிகரான இத்யாதி. இப்பதத்தால் ஃபலிதார்த்தம் - இத்தால் இத்யாதி. அதெப்படி? என்ன - அயர்வறும் இத்யாதி. இப்பதத்துக்கு ஃபலிதம் - ப்ராப்யம்அவனே

தால் - ப்ராப்யஸ்வரூபஞ்சொல்லிற்று. * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருக்கு மிருப்பிறே ப்ராப்யம். ''அடியார்கள்குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ'' என்றிறே இவர் ப்ரார்த்தித்தது. [அவனதருளால்] - அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே. ''ப்ராப்யம்அவனே'' என்கிற நிர்ப்பந்தத்தோபாதி, ப்ராபகமும் அவன்ப்ரஸாதமேயாயிருக்கிறபடி. [உறற் பொருட்டு] - ப்ராபிக்கையின்பொருட்டு. ப்ராப்யப்ராபகம் அவனேயாகில், நீர்அதில் அந்வயித்த அம்ஸமேதென்ன: [என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்] - அவனை என்னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். ''வைத்தேன்மதியால்'' என்றதுதானிறே. இச்சித்தேனென்கை. இச்சைதான் ஸ்வாதீநமோவென்னில், — [அதுவுமவனதின் னருளே] - அந்த இச்சைதான் பிறந்ததும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே. நின்றநின்றஅளவுகள் தோறும், ''இவ்வளவும் அவனாலேபிறந்தது'' என்னும்படியாயிற்றிருப்பது அவனுடைய ஸௌஹார்த்தம். ''தன்பொன்னடிக்கீழ் - இருத்தும்வியந்து'' என்று - ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் அவனேயென்று, ''அருத்தித்து'' என்றதிறே; அத்தையிறே இங்குச்சொல்லு கிறது. இரண்டுரைப்பாட்டுடேன்கிறது அற்றது: மேல் - ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டித் தந்தானென்கிறது:—[உணர்வும்] - வைஷயிகஜ்ஞாநமும். [உயிரும்] - பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனும். [உடம்பும்] - ஶரீரமும். [மற்றுலப்பிலனவும்] - மற்றும் அபரிச்சேத்யமான மஹதாதிப்ரக்ருதிவிகாரங்களும், ப்ரக்ருதியும். [பழுதேயாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து] - இவையெல்லாம், ஹேயமென்னும்படியான அறிவை நான்பெறும்படி நடத்தி; அந்வர்த்தப்ரயோஜநத்தேர்ஊருமாபோலே. இவை அபுருஷார்த்தமென்னுமுணர் வுண்டு-மயர்வற்றமதி;அத்தை நான்உடையேனும்படிபண்ணி. [இறவேறி]-ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் அபுருஷார்த்தங்களென்னு மளவேயன்றித்தே முடியப்போய்: ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய், பகவச்சேஷதைக ரஸமாயிருக்கும் ஆத்மவஸ்துவென்னுமளவும் காட்டித் தந்து. [இறவேறி] - முடியவேற்றி. [யானும்தானாயொழிந்தானே - அவ்வளவிலும் பர்ய வஸியாதே, என்னைச் சொல்லும்சொல்லாலே தன்னைச்சொல்லலாம்படி தனக்கு ப்ரகார தயா ஶேஷமென்னுமிடத்தையும் காட்டித்தந்தான். ''ஆழ்வீர்!'' என்றால், ''என்'' என்பான் ஈஶ்வரன்போலேகாணும். அஹம்ஶப்தமும் அஹம்புத்தியும் தன்னளவும் செல்

இத்யாதி. ''பின்னூட்டுகிறது'' என்கிற யோஜநைக்குச்சேரக் காட்டுகிறார் - வைத்தேன் இத்யாதி ஃபலிதம் - இச்சித்தேனென்கை என்று. ப்ராப்திக்கன்றோ அவன்வேண்டுவது? இச்சைக்கு வேணுமோவென்ன - நின்ற நின்ற இத்யாதி. ''உணர்வு'' என்று - இச்சையைச்சொல்லுமோ வென்ன - தன்பொன்னடி இத்யாதி. யத்வா, ''பின்னூட்டுகிறது'' என்கிறத்தைக் காட்டுகிறார் தல்.''ஊர்ந்து'' என்கிறபதத்துக்கு ஸாவகாஶநமுவேக உக்தார்த்தத்தை விஶதீகரிக்கிறார். அந்வர்த்த இத்யாதி. அந்வர்த்தப்ரயோஜநத்தேர் என்றதுக்கு சீயர்காலந் தொடங்கி ஸம்ப்ரதாயமில்லை. ஆனாலும், ஸமர்த்தனானராஜா தரித்ரனானால் த்ரவ்யார்த்தமாகத் தேர்களிலேயேறித் தானே நடத்துகை. விஜயாவஹமான விஜயரதமுண்டு - அர்ஜுநரதம், அதிலே தானே ஸாரதியாயேறி பீஷ்மாதிகள் ஸாமர்த்யமெல்லாம் பழுதேயாம்படி அத்தேரை நடத்தினாற்போலே, ஶரீரத்துக்கு ரதமென்றபோலவையாலே, தத்தேகதேஶமான ஹ்ருதயத்திலிருந்து வைஷயிக ஜ்ஞாநாதிகள் பழுதேயாம்படியான ஜ்ஞாநத்தை நடத்தினனென்று அருளிச்செய்யலாயிருக்கும். ''இவையெல்லாம்'' இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - இவை அபுருஷார்த்தம் இத்யாதி. முடியப்போகையாவதேதென்ன - ஜ்ஞாநாநந்த இத்யாதி. ''ஊர்ந்து'' என்றதுக்கு அநுகுணமாக, ''இறவேறி'' என்றதுக்கு ஶப்தத்தைநெருக்கி அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - முடியவேற்றி என்று. ஃபலிதம் - ஆழ்வீர் இத்யாதி.

லும்படி ப்ரகாரைதைக வேஷமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித்தந்தான். * தச்சப்தம் குண விஶிஷ்டவாசியானவோபாதி, * த்வம்ஶப்தமும் அசித்விஶிஷ்ட ஜீவாந்தர்யாமியளவும் செல்லக்கடவதிறே. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

யானுந்தானாயொழிந்தானை யாதும்யவர்க்கும்முன்னோனை
தானும்சிவனும்பிரமனுமாகிப் பணைத்த தனிமுதலைத்
தேனும்பாலுங்கன்னலும் அமுதுமாகித்தித்தித்து என்
ஊனிலுயிரிலுணர்வினில் நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனே.

ஆ.—(யானுப்) - நான் அநர்ஹனென்றுகொண்டு என்னுடைய இச்சாநு குணமாகத் தன்னை எனக்கு அகலவொண்ணாதபடி, தன்னைக்குறித்து இவ்வாத்மா ஶேஷைதைகஸ்வபாவ னென்னுமிடத்தைக் காட்டித்தந்தருளுகையன்றியே, தன் திருவடிகளை நானே அகல்வேனல்லே னென்றிருக்கும்படியாக, ஸ்வஶேஷதைகரஸமான இவ்வாத்மா நூபுராதிதிவ்யபூஷணம்போலே கல்யாணசாலியாயிருக்குமென்னுமிடத்தையும் காட்டித் தந்தருளினா னென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், இவ்வாத்மா தனக்கு அத்யந்த போக்யமென்னுமிடத்தையும் காட்டித்தந்தருளினானென்கிறார்.

[யானும் என்று தொடங்கி] - சேதநாசேதநங்களுக்குக் காரணமுமாய், விஶாத்யந்தர்ஸதனைதானும் ப்ரஹ்மாவும் ருத்ரன் தொடக்கமானகாரியவர்க்கத்துக்கும் காரணமானவனை. [தேனும் பாலும் என்று மேலுக்கு]-நிரதிஶயபோக்யமாய் என்னுடைய ஶரீரத்திலும் ப்ராணனிலும் ஜ்ஞாநத்திலும் வ்யாப்தமாய் நின்ற விலக்ஷணமான ஆத்மாவைத் தனக்கு ஶேஷமாகவுடையவனை யறியப்பெற்றேன். யாதும் யவர்க்கும் முன்னோனை, தானும் சிவனும் பிரமனுமாகிப்பணைத்த தனிமுதலை, தேனும்பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித்து - என் ஊனில் உயிரில் உணர்வினில் நின்ற ஒன்றான யானுந்தானாய் ஒழிந்தானை - உணர்ந்தேன்" என்றந்வயம். இருந்தபேகுடியாக ஸர்வ சேதநரையும் விஶேஷித்துஅவர்களில் ப்ரயோநரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளையும் தன்னுடைய திவ்யஸங்கல்பத்தாலும் தன்னுடைய திவ்யாவதாரங்களாலும் அவர்களுடைய இச்சாதிகளுக்கு அநுகுணமாக ப்ராக்ருதமான ஐஶ்வர்யதாரதம்யத்தைக் கொடுத்து நடத்துகிறவன். அங்ஙனன்றிக்கே, என்னை யொருவனையும் விசேஷித்து முற்றூட்டாகக்கைக்கொண்டு, ஆத்மஸ்வரூபாநுகுணமாக ப்ராக்ருதமானஶப்தாதி விஷயாநுபவம் ஹேயமென்னுமிடத்தையும், ஆத்மஸ்வரூபம் பாதந்த்ரமென்னுமிடத்தையும், ஆத்மா நிரதிஶயபோக்ய மென்னுமிடத்தையும் அறிவித்தார் என்று இவ்விரண்டு பாட்டுக்கும் கருத்து. நின்றனைரிருந்தனரிற்போலே இஸ்ஸாமாநாதிகாண்யத்துக்கு விசேஷணம்ஶ

காட்டித்தந்தப்ரகாரமெது? என்ன - அஹம்ஶப்தம் இத்யாதி. "யானுந்தானாயொழிந்தான்" என்றால் - ஸ்வரூபைக்யமொழிய ப்ரகாரப்ரகாரிபாவம் சொல்லுமோவென்ன; "தத்த்வமஸி" என்கிறவிடத்திற்போலே சொல்லுமென்கிறார் - தச்சப்தம் இத்யாதி. க்ரமேணாந்வய:. (௩)

மான போக்யதையிலே தாத்பர்யம். கீழ் - ஆத்மா ஶேஷத்வபர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கப்பட்டது. இனிமேல் ஆத்மமாத்ரம் அநுஸந்திக்கப்படுகிறது.

ப.—அநந்தரம், ஸமஸ்தகாரணபூதனானவன், "ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா" என்கிறபடியே தனக்கு ஸர்வவிதபோக்யபூதனான ஆத்மாவைத் தனக்கு அப்ருதக்ஸித்த ப்ரகாரமாக வுடையனாய் நிற்கிற நிலையை அறியப்பெற்றேனென்கிறார்.

யாவர்க்கும் - ஸமஷ்டிரூபமான ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும், முன்னோனை-(நியதபூர்வக்ஷணவர்த்தியான) காரணபூதனாய், தானும்-(வ்யஷ்டிரூப ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உறுப்பாக ரக்ஷணத்துக்குக் கடவ) தானும், சிவனும் - (ஸம்ஹாரத்துக் கடவ) ருத்ரனும், பிரமனும் ஆகி - (ஸ்ருஷ்டிக்குக்கடவ) ப்ரஹ்மாவுமாய்க்கொண்டு, பணைத்த - விஸ்த்ருதனான, தனி முதலை - ப்ரதாநகாரணபூதனாய், (தான் இச்சேதநனுக்கு ஸர்வவிதபோக்யமானாற்போலே), தேனும்பாலும் கன்னலும் அமுதும் ஆகி- தனக்கு இச்சாநுரூப போக்யமாய்க்கொண்டு, தித்தித்து - ரஸித்து, என் - என்னுடைய, ஊனில் - ஶரீரத்திலும், உயிரில் - ப்ராணனிலும், உணர்வினில் - ஜ்ஞாநத்திலும், நின்ற-அப்ருதக்ஸித்தனாய்க்கொண்டு ஏகாகாரமாயிருக்கிற, ஒன்றை - ஆத்மஸ்வரூபத்தை, (ஶரீரமாக வுடையனானையாலே), யாவும் - அஶேஷார்த்தமும், தான் ஆய்ஒழிந்தானை - தானாய் விட்டவனை, உணர்ந்தேன் - அறியப்பெற்றேன்.

ஈ.—ஈலாம்பாட்டில், ப்ராப்தியைக் காட்டினவளவேயன்றியே இவ்வாத்மா தனக்கு அத்யந்த போக்ய மென்னு மிடத்தையுங் காட்டினானென்கிறார்.

[யானும் தானாயொழிந்தானை] - கீழ்ச்சொன்ன அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்தில் ப்ரீதியாலே யநுபாஷிக்கிறார். [யாதுமித்யாதி] — காரணாவஸ்தமான ஸகலசேதநாசேதநங்களுக்கும் காரணமானவனை. நியதபூர்வக்ஷணவர்த்தியிறே காரணமாவது. ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே அவதரித்து, தானும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களும் தொடக்கமான கார்யவர்க்கமாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமான அத்விதீயகாரணமானவனை: நாமரூபங்களிழந்து ஶக்த்யவஸ்த ப்ரளயத்தைப்போலே ஸ்வஸ்வரூபத்திலே அந்தர்கதமான சேதநாசேதநங்களை ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே தன்பக்கலினின்றும் ப்ரதாந புருஷாவஸ்தையையுண்டாக்கி மஹதாத்யண்ட ஸ்ருஷ்டிபர்யந்தமாக ஸ்வேநரூபேண ஸ்ருஷ்டித்தும், அண்டாந்தர்வர்த்தி பதார்த்தங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரார்த்தமாக ப்ரஹ்மருத்ரர்களை ஸ்ருஷ்டித்தும் பாலநார்த்தமாக ப்ரஹ்மருத்ர ஸஜாதீயனாய்வந்து அவதரித்தவனென்கை. [தேனும் இத்யாதி] - "ரஸோவை ஸ:" என்று சேதநனுக்கு அவன் இனிதாயிருக்குமாபோலே அவனுக்கும் இவன் போக்யனாயிருக்கை. "அவனுக்கு போக்யம்" என்னுமாகாரத் தாலேயிறே, ஸ்வஸ்வரூபம்இவனுக்கு இனிதாவது. [என்னூனில் இத்யாதி] - என்ஶரீரத்திலும் ப்ராணனிலும், ஜ்ஞாநத்திலும், வ்யாப்தமான விலக்ஷணமான ஆத்மாவைத் தனக்கு ஶரீரமாகவுடையவனை யறியப்பெற்றேன். "நின்றவொன்று" என்கிற ஆத்மஸ்வரூபவாசியான ஶப்தம், ஆஶ்ரயமான ப்ரகாரிபர்யந்தாபிதாநம் பண்ணுகிறது ஸ்வநிஷ்டமல்லாமையாலே ஶேஷத்வபர்யந்தமாயிறே யிருப்பது. ஆத்மாவினுடைய போக்யதையாகில் சொல்லுகிறது, காரணத்வம் சொல்லுகிறதென் என்னில்? விமுகரான வர்களை கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டான். ஐஶ்வர்யகாமரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு ஐஶ்வர்யங்களைக்கொடுத்து அதிகாரங்களை நடத்திக் கொடுத்தான்; என்

னளவில் இவ்வாத்மா தனக்கு அநந்யார்ஹமாய் ஹோக்யமாயிருக்கிறபடியைக் காட்டித் தந்தானென்கிறார். நின்றனர் இருந்தனரிற்போலே இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு விஶேஷணம்ஶமான ஹோக்யதையிலே தாத்பர்யம். வையதிகரண்யத்துக்கும், நாட்டார் சொல்லுகிற ஶாத்தஹேடிமன்று பொருள்; ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கும் ஸ்வரூபைக்யமன்று பொருள்: 'யாதும்யவர்க்கும் முன்னோனை' என்று தொடங்கி என்னுனிலுயிரிலுணர்வினில் நின்றவொன்றான - யானுந் தானாயொழிந்தானை உணர்ந்தேன்' என்றந்வயம்.

ஈடு.— நாலாம்பாட்டு. ப்ராப்தியைக்காட்டினவளவேயன்றியே, இவ்வாத்மா தனக்கு அத்யந்தஹோக்யமேன்னுமிடத்தையும் காட்டித்தந்தா னேன்கிறார்.

[யானும்தானாயோழிந்தானை] - கீழ்ச்சோன்ன அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்தில் ப்ரீதியாலே அநுபாஷிக்கிறார் [யாதும்இத்யாதி] - யாதும் யவர்க்குமேன்று - காரணவஸ்த்தமான சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லுகிறது. [முன்னோனை] - கார்யத்துக்கு நியமேந பூர்வக்ஷணவர்த்தியானதிறே காரணமாவது. [தானும்இத்யாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்நடுவே அவதரித்த தானும், ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் முதலான கார்யவர்க்கமுமாய்க் கோண்டு விஸ்த்ருதமான அத்விதீயகாரணமானவனை; சேதநாசேதநங்களடங்க அழிந்தபோது தன்திருமேனியிலே ஶக்த்யவஸ்த்தப்ரஜைபோலே ஸூக்ஷ்மரூபேண இவை கிடக்கும்படி †யேறிட்டுக்கோண்டுநோக்கி, ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே தன்பக்கலினின்றும் விபக்தமாக்கி, அண்டஸ்ருஷ்டியளவும் தானேநடத்தி, அண்டாந்தர்வர்த்திகளில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதிகளைஉண்டாக்கி, ஸ்வேநரூபேணநின்று பாலநகர்மத்தைப்பண்ணியும், ப்ரஹ்மருத்ரர்களுடைய ஶரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் அதிஷ்டித்துக்கோண்டுநின்று ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணியும், அவர்கள் செய்கிற கார்யங்களோடு தான்செய்கிற கார்யங்களோடு வாசியற எல்லாம் தானே நடத்துகிறவனை. [தேனும்] - இப்படி இனிதாயிருக்கிறதுஆர்க்கு?என்னில் -''ஸர்வ ரஸ:'' (ஸர்வரஸ:)என்று சேதநனுக்கு அவன் இனியனாயிருக்குமாபோலே ஈஶ்வரனுக்கும் இது இனிதாயிருக்குமிறே. அவனுக்கு 'என்னது' என்று இனிதாயிருக்கும்; இவனுக்கு ''அவனது'' என்று இனிதாயிருக்கும். ''ஈஶ்வரபரதந்த்ரன்''என்று அறிவதற்குமுன்னும்,''ஸ்வாநுஹவம்அமையும்''என்னும்படி இனிதாயிருக்கிறதிறே. [என்னுனில்இச்யாதி] - என்ஶரீரத்திலும், ப்ராணனிலும், ஜ்ஞாநத்தி

நாலாம்பாட்டு - யானும் இத்யாதி. ''தேனும்பாலும்கன்னலுமமுதுமாகி'' என்கிறபதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ப்ராப்தியை இத்யாதி.

புநருக்திக்கு ஹாவம் - கீழ்ச்சோன்ன இத்யாதி. ''தானும்சிவனும்'' இத்யாதியைப் பற்ற- காரணவஸ்தமான இத்யாதி. காரணபூதனென்னாதே, ''முன்னோனை'' என்றதுக்கு ஹாவம் - கார்யத்துக்கு இத்யாதி. முன்னோனை - காரணபூதனை, ''யாதும் யவர்க்கும்'' என்று தொடங்கி, ''தனிமுதலை'' என்னுமளவுக்கும் அர்த்தம் - சேதநாசேதநங்கள் இத்யாதி பணைத்த - விஸ்ருதனை. ''தானும்'' என்றதுக்கு அர்த்தம்-அண்டாந்தர்வர்த்திகள் இத்யாதி. ''தேனும்பாலும்'' என்று தொடங்கி,''தித்தித்திருப்பதாய் - என்னுனிலுயிரிலுணர்வினில் நின்றவொன்றை'' என்று - ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. இன்னார்க்கு இனிதாயிருக்குமென்னாமையாலே ஹாவம் - இப்படிஇனிதாய் இத்யாதி. தமக்கும் ஸ்வரூபம் ஹோக்யமாயிருக்குமே, ஈஶ்வரனுக்கும் தனக்கும் ஹோக்யமாமிடத்தில் வாசியேதென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். அப்படி ஆத்மவஸ்துதான் ஹோக்யமாயிருக்குமோவென்ன - ஈஶ்வரபரதந்த்ரன் இத்யாதி. ''நின்றவொன்றை'' என்று-

---

† ஏறட்டுக் கொண்டு என்று காண்கிறது.

லும் வ்யாப்தமாய், விலக்ஷணமான ஆத்மாவைத் தனக்கு ஶரீரமாகவுடையவனை அறியப் பெற்றேன். ''நின்றவொன்று'' என்கிறது ஜீவாத்மஸ்வரூபவாசியான ஶப்தம்: ஆஶ்ரயமான ப்ரகாரிபர்யந்தாபிதானம்பண்ணுகிறது. ஸ்வநிஷ்டமல்லாமையாலே பகவத்பர்யந்தமாயிறேயிருப்பது. ஆத்மாவினுடையபோக்யதையாகிற் சொல்லுகிறது, காரணத்வம் சொல்லுகிறதேன்? என்னில், - விமுகரான சேதநரை கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டித்துவிட்டான்; ஐஶ்வர்யகாமரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அவர்களுகந்த ஐஶ்வர்யத்தைக் கொடுத்துவிட்டான்; எனக்கு, அசிதம்ஶம் த்யாஜ்யமென்னுமிடத்தையும், ஐஶ்வர்யம் அபுருஷார்த்தமென்னுமிடத்தையும் ஆத்மவஸ்து தனக்கு அநந்யார்ஹஶேஷமாய் நிரதிஶயபோக்யமாயிருக்குமென்னுமிடத்தையும் காட்டித் தந்தானென்கைக்காகச் சொல்லுகிறார். "நின்றனரிருந்தனரிற்போலே, இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு விஶேஷணம்ஶமான போக்யதையிலே தாத்பர்யம். வையதிகரண்யத்துக்கும், நாட்டார் சொல்லுகிற ஶப்தபேத மன்று பொருள்; ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கும் ஸ்வரூபைக்ய மன்று பொருள். 'யாதும்யவர்க்கும் முன்னேனை' 'என்றுதொடங்கி என்னானி லுயிரிலுணர்வினில் நின்றவொன்றுன - யானும் தானாயொழிந்தானை - உணர்ந்தேன்' என்றந்வயம். (சு)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனுக்கு அதனுள்நேர்மையதுவிதுவென்று
ஒன்றுமொருவர்க்குணரலாகாது உணர்ந்துமேலுங்காண்பரிது
சென்றுசென்றுபரம்பரமாய் யாதுமின்றித்தேய்ந்தற்று
நன்றுதீதென்றறிவரிதாய் நன்றாய்ஞானங்கடந்ததே.

சேதநனையன்றோசொல்லுகிறது, ஈஶ்வரனைச் சொல்லும் வழியேதென்ன - நின்றவொன்று என்கிற இத்யாதி. பண்ணும்ப்ரகாரமேதென்ன - ஸ்வநிஷ்டம் இத்யாதி. ஸ்வநிஷ்டமல்லாமையாலேயென்றது - ஸ்வபர்யவஸாயியல்லாமையாலே என்றபடி. ஆத்மாவினுடைய போக்யதை சொல்லுகிறவிடத்திலே காரணத்வம் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநமில்லையேயென்று ஶங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - ஆத்மாவினுடைய இத்யாதி. "யாதும்யவர்க்கும்முன்னேனை" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் - விமுகரான இத்யாதி. "சிவனும்பிரமனுமாகி" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் - ஐஶ்வர்யகாமரான இத்யாதி. "தேனும்" என்றுதொடங்கி "ஒன்றையுணர்ந்தேனே" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் - எனக்கு அசிதம்ஶம் இத்யாதி. "நின்றவொன்றை" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே, ப்ரகாரியான தன்னைக் காட்டித்தந்தானென்றன்றோ தோற்றுகிறது: ஆத்மஸ்வரூபபோக்யதை யைக்காட்டித்தந்தானென்று தோற்றவில்லையேயென்ன - நின்றனர் இத்யாதி. போக்யதாவிஶிஷ்டஸ்வரூபத்தில் விஶேஷணம்ஶமான என்றபடி. "நின்றவொன்றை" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே, 'த்வம் ஸ்த்ரீ த்வம் புமாநஸி' என்றாற்போலே ஸ்வரூபைக்யமன்றோ தோற்றுகிறதென்ன - வையதிகரண்யத்துக்கும் இத்யாதி. வையதிகரண்யம் - ப்ராஸங்கிகம். ஶப்தபேத மன்றுஎன்றது - ராஜப்ருத்யர்களுக்குப்போலே, அப்ருதக்ஸித்த ஶேஷஶேஷிபாவ நிபந்தநமான பேதம் பொருளென்றபடி. ஸ்வரூபைக்யமன்று பொருள் - ஶரீரஶரீரிபாவ நிபந்தநைக்யம் பொருளென்றபடி. "நீ அநுபாஷணமென்றது தவிர, "நின்றவொன்றுன - யானும் தானாயொழிந்தானை" என்று அந்வயிக்கையாலே இதுவும் ஒரர்த்தம். அநுபாஷண பக்ஷத்தில், "யாதும்" என்றுதொடங்கி அடைவே அந்வயம். (ரு)

ஆ.—"உணர்வுமுயிருமுடம்பும்" என்று தொடங்கி நாலாம்பாட்டளவும் ஆத்மஸி தாத்பர்யமாய், நிர்த்தேசத்தை ஸூக்ஷ்மபர்யந்தமாகப்பண்ணிக்கொடுபோந்தது; இனி, இந்நிர்த்தேசமும் ஆத்மபர்யந்தமேயாகிறது. [நின்றவொன்றை] - இப்படி எம்பெருமானுடைய காருண்யத்தாலே என்னால் ஸாக்ஷாத்க்ருதமாய், ப்ரக்ருதி மஹதஹங்காரவைகாரிகேந்த்ரிய ப்ருதிவ்யாதிபூத ஶப்தாதிவிஷய ரூப சதுர்விம்ஶதி தத்த்வ விலக்ஷணமாய், தத்ஸம்ஸர்க்கரஹிதமாயிருந்த இவ்வாத்மஸ்வரூபத்தை ஒருவர்க்கு அறிகையுமரிது, யோகத்தினாலே ப்ரத்யக்ஷிக்கையும் அரிதென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் ஶ்ரவத்ப்ரஸாதத்தாலே அறிந்த இவ்வாத்ம வஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியப்போகிறதன்று; அறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் போகிறதன்று என்கிறார்.

[நின்ற வென்று தொடங்கி] - தேஹேந்த்ரியாதிகளுக்கு ஸ்வாமியாய் நின்ற விலக்ஷணமான ஆத்மாவை ஆராய்ந்தேனுக்கு அதினுடைய வைலக்ஷண்யம் ஒரு ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி 'இப்படியிருந்தது' என்று எத்தனையேனும் அறிவுடையார்க்கும் ஒன்றும் அறியவொண்ணாது; அறிந்தால் பின்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வொண்ணாது. [சென்றென்று தொடங்கி] - போய்ப் போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற அன்னமயாதிகளுக்குப் பரனாய் ப்ரக்ருதியின் தன்மை ஒன்றுமில்லாதபடி அத்தோடு அறவிட்டற்று ப்ராக்ருதமானபடியால் நன்றென்றும் தீதென்றும் அறியவொண்ணாதே அறவிலக்ஷணமாய் ஐந்த்ரியகஜ்ஞாநத்துக்கு எட்டாதிருக்கும்: இப்பாட்டில்- ஸாங்க்யத்தில் தத்த்வ ஸங்க்யாநக்ரமத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்படியைச் சொல்லிற்று.

ப—அநந்தரம், இப்படி ஶ்ரவத்ப்ரகாரபூதனான ஆத்மாவினுடைய துரவஶமத்வாதிஶயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

(நஶ்வரமாய் நாநாகாரமான அசித்துப்போலன்றியே), நின்ற ஒன்றை - நித்ய(மாய் ஜ்ஞாநைகாகார)மான ஆத்மவஸ்துவை, உணர்ந்தேனுக்கு - (அவன் ஸ்வப்ரகாரதயா காட்டக்)கண்ட எனக்கு, அதனுள் — அதினுடைய, நேர்மை - ஸூக்ஷ்மமான வைலக்ஷண்யம், ஒன்றும் - ஒன்றும், (ஒருப்ரகாரத்தாலும்), ஒருவர்க்கு - நிஷ்பந்நஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும், அதுஇதுஎன்று - ஏவம்விதமென்று, (அநுஸந்தேஸஜாதீயமாகவும், அநுஸந்தேயமான ஸஜாதீயமாகவும்), உணரல் ஆகாது- (ஶ்ரவணமநநாதிகளால்) அறியப்போகாது; உணர்ந்தும்-(வருந்தி) அறிந்தாலும், மேலும்-ஸமாப்திபர்யந்தமாக ஆரோஹித்தவளவிலும், காண்புஅரிது- அபரோக்ஷித்துக் காண அரிதாயிருக்கும்;(அவன் காட்டக்கண்ட எனக்கு), (தேஹேந்த்ரியமநப்ராணபுத்திகளில் வைத்துக்கொண்டு),பரம்பரம் ஆய் — ஒன்றுக்கொன்றுமேலாய், சென்றுசென்று - சென்றுசென்று, யாதும் - (அவற்றினுடைய விகாராதி) ஸ்வபாவமொன்றும், இன்றி - இன்றியே, தேய்ந்து - அத்யந்த ஸூக்ஷ்மமாய், அற்று- (தத்ஸம்பர்க்கம்) அற்று, நன்றுதீது-(அவற்றுக்குண்டான உத்தரோத்தராபேக்ஷைபாய்வருகிற) நன்மையும் தீமையுமுடைத்து, என்று - என்று, அறிவுஅரிதுஆய் - அறிய அரியதாய்,நன்றுஆய்-(ஸர்வப்ரகாரவ்யாவ்ருத்தமான) ஜ்ஞாநாநந்த வைலக்ஷண்யத்தையுமுடைத்தாய், ஞானம் - (அவற்றை அவலம்பிக்கிற) ஜ்ஞாநத்துக்கு, கடந்தது - விஷயமன்றியேயிருந்தது. இதில் ஸாங்க்யோக்த மர்யாதையாலே ஆத்மவ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கீழ், பகவத்ப்ரகாரமாக ஆத்மா அநுஸந்திக்கப்பட்டது ; இதுக்குமேல் நாலுபாட்டு – படமதமான ஸௌக்ல்யத்தை நிஷ்கர்ஷக ஸப்தத்தாலே பிரித்துச் சொல்லுமாபோலே, ஆத்மஸ்வரூபமாத்ரத்தை அநுஸந்திக்கிருர். இதில் முதற்பாட்டு - பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நான் அறிந்த இவ்வாத்மவஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியப்போகிறதன்று; அது அறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்போகிறதன்று என்கிருர்.

[நின்றவொன்றை] - தேஹேந்த்ரிய மநப்ராணாதிகளிற்காட்டில் அந்யமாய், இவையழியுமன்றும் அழியாதே ஏகரூபமாய், இவற்றுக்கு நியந்தாவுமாய், விலக்ஷணமுமான ஆத்மாவை. [உணர்ந்தேனுக்கு] - "உயர்வற உயர்நலமுடையவன்" என்று அவன் கல்யாணகுணங்களிலே இழிந்தவராகையாலே இதுக்கு முன்பு மின்மினிபோலேயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில் கைவைத்திலர்; பகவதநுக்ரஹரூபமான ஜ்ஞாநமாகையாலே இத்தையநுஸந்திக்கப் பேறுபெற்றிலர். முக்தன், தேவஜநம்ஸ்மரந்து பண்ணுமாபோலேயிறே பகவத்ப்ரவணனுக்கும் ஆத்மஜ்ஞாநம் அவிஷயமாயிருந்தபடி. இத்தை யாராய்ந்தவரே இருந்தபடியென்? [அதனுள் நேர்மை] - அதினுடைய வைலக்ஷண்யம். [அது இது ஏதன்று] - அநுபூதங்களின்படி யென்றுதல், அநுபவிக்கிறவற்றின்படி யென்றுதல் அறியப்போகாது. [ஒன்றுமொருவர்க்கும் உணரலாகாது] - எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும் ஏகதேசமும் அறியப்போகாது; "ஜ்ஞாநஸ்வரூபமத்யந்த நிர்மலம் பரமார்த்த:" [உணர்ந்து மேலும் கண்பரிது] - வருந்தியறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவொண்ணாது. [சென்று சென்று பரம்பரமாய்] - போய்ப்போய் ஒன்றுக்கொன்று மேலாயிருக்கிற அந்நமயாதிகளுக்குப்பரமாய். [யாதுமின்றித் தேய்ந்தற்று] - அவற்றின் ஸ்வபாவமொன்றும் தட்டாதபடி அவற்றோடு அறத்தொற்றற்று. [நன்று தீதென்று அறிவரிதாய்] - தேஹம், தேஹத்தைக்காட்டில் இந்த்ரியம், அதிற்காட்டில் மநஸ்ஸு அதிற்காட்டில் ப்ராணன், அதிற்காட்டில் புத்தி என்கிறதில் வைலக்ஷண்யம் உண்டாகிறாப்போலே ப்ராக்ருதங்களில் உண்டான நன்மை தீமைகள் சொல்லவொண்ணுதிருக்கை. [நன்றாய்]-இவற்றிற்காட்டில் அதிவிலக்ஷணமாய். [ஞானங்கடந்ததே] - ஐந்த்ரியஜ்ஞாநத்துக்கு எட்டாதிருக்கும். கீழில், அவை ஒன்றுக்கொன்று தேடுவாசியுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஏகப்ரமாணகம்யத்வ ஸாம்யமுண்டு; அதுவுமில்லையென்கிறது, இப்பாட்டில். ஸாங்க்யத்தில் தத்த்வஸங்க்யாநுக்ரமத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லும்படியைச் சொல்லிற்று.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. "கீழ் - பகவத்ப்ரகாரமாக ஆத்மா அநுஸந்திக்கப்பட்டது ; இதுக்குமேல் நாலுபாட்டு-படமதமான ஸௌக்ல்யத்தைப் பிரித்து நிஷ்கர்ஷக ஸப்தத்தையிட்டு வ்யவஹரிக்குமாபோலே, 'எம்பெம்மானோடு' என்கிற பாட்டளவும் கேவலஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. ஆண்

அஞ்சாம்பாட்டு.--நின்ற இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுபவித்துக்கொண்டு, மேல் நாலுபாட்டுக்கும் இரண்டுவகையாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிருர் - கீழ் பகவத்ப்ரகாரமாக இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. நிஷ்கர்ஷகஸப்தத்தையிட்டு வ்யவஹரிக்குமாபோலே - "படஸ்ய ஸௌக்ல்யம்" என்று நிஷ்கர்ஷித்து வ்யவஹரிக்குமாபோலேயென்றபடி, ஸப்தங்கள்தான், நிஷ்கர்ஷகங்களென்றும், அநிஷ்கர்ஷகங்களென்றும் இரண்டுவகையாயிருக்கும். அதில், நிஷ்கர்ஷகங்களாவது - தர்மதர்மிகளைப் பிரியஅநுஸந்திக்கை. இதுதான், நிபதநிஷ்கர்ஷகமென்றும், வைவக்ஷிக

டான், "ப்ரகாரமானவேஷத்திலே சொல்லுகிறது" என்னும். "நின்றவொன்றை" என்கிறவிதில் - பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நான்அறிந்த இவ்வாத்மவஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியப்போகாது, வருந்தியறிந்தாலும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் போகிறதன் றென்கிறார்.

[நின்றவொன்றை] - *தேஹேந்த்ரியமநஃப்ராணபுத்திகளிற்காட்டில் அந்யமாய், இவைஅழியுமன்றும் அழியாதே ஏகரூபமாய், இவற்றுக்கு நியந்தாவுமாய், விலக்ஷணமுமான ஆத்மாவை. [உணர்ந்தேனுக்கு] - ஆராய்ந்தேனுக்கு. "உயர்வறவுயர்நலம்" என்று அவனுடைய கல்யாணகுணங்களிலே இழிந்தவராகையாலே, இதுக்குமுன்பு மின்மினி போலேயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தில் கண்வைத்திலர்; பரிகரமும் பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநமாகையாலே இத்தையநுஸந்திக்கைக்குப் போதுபெற்றிலர். † (முக்தன், * நோபஜநம் ஸ்மரந் பண்ணுமாபோலேயிறே, பகவத்குணப்ரவணனுக்கும் ஆத்மஜ்ஞாநம் அவிஷயமாயிருக்கும்படி). இத்தை ஆராய்ந்தேனுக்கு இது இருந்தபடியேன்' என்கிறார்:—[அதனுள்நேர்மை] - அதினுடைய வைலக்ஷண்யம். [அதுவிதுவென்று] - அநுபூதங்களின்படி என்றுதல், அநுபவிக்கிறவற்றின்படி என்றுதல் அறியப்போகாது. [ஒன்றுமோருவர்க்கு உணரலாகாது] - (ஒருவர்க்கு - ஒன்றும் - உணரலாகாது)- எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநர்க்கும் ஏகதேசமும்அறியப்போகாது. [உணர்ந்துமேலும்காண்பரிது]- "ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந" (ஜ்ஞாதும்த்ரஷ்டுஞ்சதத்த்வேந) என்கிறபடியே அறியப்போகாது, அறிந்தால் பின்னை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவும்போகாது. [சென்றுசென்றுபரம்பரமாய்] -

நிஷ்கர்ஷகமென்றும் இரண்டுவிதமாயிருக்கும். அதில், நியதநிஷ்கர்ஷகமாவது - தர்மதர்மிகளைப் பிரியவே அநுஸந்திக்கை; இதுக்கு உதாஹரணம் - "[illegible]" என்றது. வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகமாவது - தன் இச்சாநுகுணமாகப் பிரித்துச்சொல்லுகை; இதுக்கு உதாஹரணம் - "படஸ்ய ஶௌக்ல்யம்" என்று. அநிஷ்கர்ஷகமாவது - தர்மதர்மிகளை அபேதேந அநுஸந்திக்கை; இதுக்கு உதாஹரணம் - "ஶுக்ல: பட:" என்று. ஆண்டான், "நின்றவொன்றை" என்றத்தை ப்ரகாரிபர்யந்தமாக்கி, ப்ரகாரமான வேஷத்திலே சொல்லுகிறதென்னுமென்றபடி. ஆக, மேல் நாலுபாட்டும் வைவக்ஷிகநிஷ்கர்ஷகமென்று எம்பார்நிர்வாஹம்; அநிஷ்கர்ஷகமாக ஆண்டான் நிர்வாஹம். "எம்பெம்மானோடொத்தேசென்று" என்கிறபாட்டில், கைவல்யபரயோஜனைக்குச்சேர, எம்பார்நிர்வாஹம்; பகவதுபாஸநபரயோஜனைக்குச்சேர, ஆண்டான்நிர்வாஹம். "ஒன்றுமொருவர்க்குணரலாகாது உணர்ந்து மேலும் காண்பரிது" என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்து இப்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் - நின்றவொன்றை என்கிறவிதில் இத்யாதி.

"நின்ற" என்றதுக்கு- தேஹேந்த்ரியமநஃப்ராணபுத்திகளிற்காட்டில் அந்யமாய் என்றும், இவைஅழியுமன்றும் அழியாதே ஏகரூபமாயிருக்கும் என்றும் அர்த்தத்வயம். "ஒன்றை" என்றதுக்குஅர்த்தம் - இவற்றுக்கு இத்யாதி. "ஆராய்ந்தேனுக்கு" என்றுஇப்போது சொல்லுகிறதென்? என்ன - உயர்வற இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - பரிகரமும் இத்யாதி. பரிகரம் - ஜ்ஞாநம். இப்போது அவன் வலியக்காட்டிக்கொடுக்கையாலே இத்தை ஆராய்ந்துகொண்டாடுகிறார் - இத்தை இத்யாதி. இது இருந்தபடி யென்னென்றது - மேலேக்கடாக்ஷித்து. "அதுவிது" என்றது - அது போலேயிருக்கும், இதுபோலேயிருக்குமென்றபடி. "அது" என்கையாலே - அநுபூதமானத்தையும், "இது" என்கையாலே - அநுபவிக்கிறவற்றையுமென்றபடி. "அறியப்போகாது" என்றதுக்கும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்போகாது" என்றதுக்கும் த்ருஷ்டாந்தம் - ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச இத்யாதி. பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந । ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப" இதி ஶ்ரீகீதாயாம், ஏகாதஶே (௫௪). தேய்ந்தற்று-மிகவும் ஸம்பந்த

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்பர்.

போய்ப்போய் ஒன்றுக்கொன்று[1]மேலாயிருக்கிற * அந்நமய ப்ராணமய மநோமயங்களுக்கு அவ்வருகாய். [யாதுமின்றித்தேயந்தற்று] - அவற்றின் ஸ்வபாவங்கள் ஒன்றுமின்றிக்கே அவற்றோடறத்தேய்ந்தற்று. [நன்றுதீதென்றறிவரிதாய்] - தேஹம், தேஹத்திற்காட்டில் இந்த்ரியம், அதிற்காட்டில் மநஸ்ஸு, அதிற்காட்டில் ப்ராணன் என்றுஒன்றுக்கொன்று வைலக்ஷண்யமுண்டாகிறப்போலே, ப்ராக்ருதங்களின்படியால் நன்றென்றும் தீதென்றும் அறியவரிதாயிருக்கும். [நன்றாய்] - ஸ்வதோவ்யாவ்ருத்தமாய். [ஞானங்கடந்ததே] - இந்த்ரியஜ்ஞாநத்துக்கு எட்டாதிருக்கும். கீழில் அவை ஒன்றுக்கொன்று நெடுவாசியாயிருக்கச்செய்தேயும் ஏகப்ரமாண[2]ம்யத்வ ஸாம்யமுண்டு; அதுவுமில்லையென்கிறது. ஆக, இப்பாட்டில்-ஸாங்க்யத்தில் தத்த்வஸங்க்யாநக்ரமத்தாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தைச்சொல்லும்படியையும், அதுதன்னை அறிகையிலுண்டான அருமையுஞ்சொல்லிற்று. (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

நன்றாய்ஞானங்கடந்துபோய்நல்லிந்திரியமெல்லாமீர்த்து
ஒன்றாய்க்கிடந்தவரும்பெரும்பாழ் உலப்பிலதனையுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங் கின்பத்துன்பங்கள் செற்றுக்களைந்துபசையற்றால்
அன்றேயப்போதேவீடு அதுவேவீடுவீடாமே.

ஆ. – (நன்றாய்.) - யோகத்தினாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கையிலருமையென்னென்னில்,—ப்ராக்ருதவிஷயங்களினுடைய அஸ்த்திரத்வாதி தோஷாநுஸந்தாநத்தாலே ரஸயுக்தமான ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் ஆத்மவ்யதிரிக்த ஸர்வவிஷயங்களினின்றும் நிவர்த்திப்பித்தால், இவ்வாத்மஸ்வரூபம் கைவருவது; ஆகையாலே காண்கை அரிதென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், யோகசாஸ்த்ரத்தில் ஆத்மஸ்வரூபப்ராப்தியுபாயமாகச்சொல்லுகிற இந்த்ரியஜயாதிரூபமான யோகத்தாலே ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸுகேந ப்ராபிக்கலாமென்கிறார்.

[நன்றாய் ஞானங்கடந்து] - அநுபாஷணம். அயவா [ஞானங்கடந்துபோய் நல்லிந்திரியமெல்லாம் ஈர்த்துஒன்றாய்க்கிடந்த அரும்பெரும்பாழ் உலப்பிலதனை, உணர்ந்துணர்ந்து - நன்றாய் - சென்று] - சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு விஷயமான ஶப்தாதி விஷயங்களில் அகப்படாதே தப்பிப்போய்ப் போனாலும் அவையிருந்த இடமேற இழுக்கக்கடவதாய் மிகவும் பலவத்தான இந்த்ரியகணத்தையும் வென்று ஆத்மாவோடு அநாதியாக விவேகிக்கவொண்ணாதபடி ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய் ஸுஸ்திரமாய் மஹதாதிவிகாரங்களாலும் ஸ்வரூபத்தாலும் பெரும்பரப்பாய் நித்யமான ப்ராக்ருதிதத்த்வத்தை மிக

மற்ற. அவற்றின் ஸ்வபாவமென்றது - தேஹாதிகளின் ஸ்வபாவமென்றபடி. தேஹாதிகள் நன்று தீதென்றறியவாயிருக்கைக்கு ஹேதுவவும்,அது அப்படி அறியப்போகாதென்னுமத்தையும் தர்சிப்பிக்கிறார் - தேஹம் இத்யாதி. இத்தால்பாவம்-கீழில் அவை இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஸாங்க்யத்தில்-ஸாங்க்யஸாஸ்த்ரத்திலென்றபடி. தத்த்வஸங்க்யாநக்ரமம் - தத்வகணநாக்ரமம். க்ரமேணாந்வய: (௫)

வும் உணர்ந்து அதில் அவகாஹநமின்றிக்கே ஸூக்தமாய்ப்போய் அதினுடைய லாபாலாப நிமித்தமான ஸுகதுக்கங்களையும் அற விட்டு அவற்றிலுண்டான ருசிவாஸனைகளும் போனால். [அன்றே அப்போதேவீடு, அதுவேவீடு] - அன்றே அப்போதே ப்ரக்ருதி தொற்றுஅறும்; அதுவே ஆத்மப்ராப்தியாவது. [வீடாமே] - இதுவும் புருஷார்த்தமாக இச்சிப்பார்க்குப் புருஷார்த்தமாம்.

ப.—அநந்தரம், யோகஶாஸ்த்ரத்வாரா நிஷ்கர்ஷித்து வருந்தி அபரோக்ஷிக்கப்பட்ட ஆத்மாவினுடைய ப்ராப்யரூபத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நன்றுஆய்-(ப்ராக்ருத ஸகல பதார்த்தங்களிலும் ஸங்காஸஹித்யமாகிற) சுத்தியையுடையராய், ஞானம் - (அந்தவிஷயங்களிலே ஸங்கிப்பதான) வைஷயிக ஜ்ஞாநங்களையும், கடந்து - தப்பி, போய் - (அவ்வருகே) போய், நல் - (இந்த ஜ்ஞாநஜநகத்வாரா இவனைத் தப்பாமல்ப்ரவர்த்திப்பிக்கும்) நன்மையுடைத்தான, இந்திரியம் - இந்த்ரியங்கள், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், ஈர்த்து - தலையழித்து, ஒன்றாய்க்கிடந்த - ("...") என்கிறபடியே துர்விவேசமாம்படி சேதநனோடு) சேர்ந்துகிடப்பதாய், அரு - துரத்யயமாய், பெரு - ("...") என்று தான்) அபரிச்சின்னமாய், உலப்புஇல் - (கார்யமுகத்தாலே) அஸங்க்யாதமுமாயிருக்கிற, பாழதனை - ப்ராக்ருதிதத்த்வத்தை, (ஆத்மாவிற்காட்டில் அத்யந்தவை ஹிப்பூதமாம்படி), உணர்ந்துணர்ந்து - (ஶ்ரவணமநநாதிகளால் பலகாலும்) உணர்ந்துணர்ந்து, சென்று - போய், ஆங்கு - அந்த ஆத்மவிஷயத்தில், இன்பதுன்பங்கள் - (ப்ராக்ருதமாய் புண்யபாபகார்யமான) ஸுகதுக்கங்களை, செற்றுக்களைந்து - ஸஹேதுகமாகக் கழித்து, பசை - (தத்விஷய வாஸநாருசிகளுமாகிற) பசையும், அற்றால் - அற்றால், அன்றே - அந்நாளிலே, அப்போதே - அம்முஹூர்த்தத்திலே, வீடு - (ஸகல ஸாம்ஸாரிக தோஷ) மோக்ஷம்பிறக்கும்: அதுவே - அதுவே, வீடு - ஆத்மாநுபவ மோக்ஷமாகிறது: வீடாமே — ஐகவத்ப்ரசாரபூதமாய் விலக்ஷணமான ஆத்மாநுபவமும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக் குறையில்லை.

இ.—ஆறும்பாட்டில், யோகஶாஸ்த்ரத்தில் இந்த்ரியஜயாதிரூபமானயோகத்தாலே ப்ரக்ருதி விநிர்முக்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாமென்கிறார்.

[நன்றாய் ஞானங்கடந்துபோய்] - அநுஹாஷணமென்றுதல். "நன்றாய்" என்கிற இதுகிடக்க; ஶப்தாதிவிஷயங்களை ஜ்ஞாநஶப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. [நல்லிந்திரியமெல்லாம் ஈர்த்து] - தப்பிப்போனாலும் அவையிருந்தவிடத்தே இழுக்கக்கடவ ப்ரபலமான இந்த்ரியகணத்தையும் வென்று. [ஒன்றாய்க் கிடந்த] - ஆத்மாவோடு சேர்ந்து விவேகிக்கவொண்ணாதபடி ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய். [அரும்பெரும் பாழ்] - "... த்யயா" என்கிறபடியே ஊஸ்தரமாய் மஹதாதிவிகாரங்களாலும் காரணமான அவ்யக்தஸ்வரூபத்தாலும் பெருப்பரப்பையுடைத்தாய் ஜோகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமாய். [உலப்பிலதனை உணர்ந்துணர்ந்து] - நித்யமான ப்ராக்ருதிதத்த்வத்தை மிகவுமுணர்ந்து. [நன்றாய் சென்று] - ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களில் கால்தாழாதே ஶுத்தனாய்ச்சென்று. [ஆங்கு] - ஆத்மஸ்வரூபத்திலே. [இன்பத்துன்பம் இத்யாதி] - ப்ராக்ருதங்களை த்யாஜ்யமென்று விட்டாலும், ஸுகதுக்க ஹேதுவான புண்யபாபங் கிடக்குமாகில், அவை கொடுவந்து மூட்டுமிறே; புண்யபாப ஹேதுவான லாபாலாபங்களைப் பற்றிவரும் ஸுகதுக்கங்களைவிட்டு. [பசையற்

ருல்] - அவற்றைவிட்டாலும் ருசிவாஸநைகள் கிடக்குமாகில் பின்னையும் மர்ஷிக்கும்: அந்த ருசிவாஸநைகளும் போனால். [அன்றேஇத்யாதி] - அம்முஹூர்த்தத்திலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றறும். ப்ரக்ருதியின்தன ஸம்ஸர்கமார்யமுடையாரில்லை. தன் பக்கல் த்யாஜ்யபுத்திபண்ணினுரைத் தானும் முகம்பாராது. [அதுவேவீடு] - "அற்றது பற்றெனில் உற்றதுவீடுயிர்" என்று ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றுஅற்றவாறே ஆத்ம ப்ராப்திலக்ஷணம் மோக்ஷமாயிருக்கும். அதுக்கென்னச் செய்யவேண்டுவதொன்றில்லை. [வீடாமே] - இதுவும் ஒரு புருஷார்த்தமாம். ஸர்வேஶ்வரன் ப்ராப்யனுமிடத்தில் அவனுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு ஆத்மாவும் ப்ராப்யமாகக் கடவதாகையாலே இதுவும் புருஷார்த்தமாமே என்கிறார். தம்முடைய உத்தேஶ்யத்தில் ஏகதேசத்தைப் புரு ஷார்த்தத்தில் சாமாந்யமாக நினைக்கைபாலேயிறே முன்பு இவர் இத்தைச் சிரித் திருந்தது.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. யோகஶாஸ்த்ரத்திற் சொல்லுகிறபடியே இந்த்ரிய ஜயாதிருபமான யோகத்தாலே பரக்ருதிவிநிர்முக்தஆத்மஸ்வரூபத்தை துஃகேந ஸாக்ஷாத் கரிக்கலா மென்கிறார்.

[நன்றாய் ஞானங்கடந்துபோய்] - வ்யாவ்ருத்தமான நன்மையை யுடைத் தாய், இந்த்ரியஜ்ஞாநத்துக்கு அவிஷயமா யிருக்குமென்று அவற்றை அநுஸந்திக்கிற தென்னவுமாம். நன்றாயென்கிற இதுகிடக்க, ஶப்தாதி விஷயங்களைத் தப்பிப்போ யென்னுதல். "ஜ்ஞாயத இதிஜ்ஞாநம்" என்கிற ப்ரக்ரியையாலே - ஜ்ஞாநமென் கிறது: ஜ்ஞாநத்தால் காணப்படும் விஷயங்களை, ஜ்ஞாநஶப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. [நல்லிந்திரியமெல்லாமீர்த்து] - விஷயங்களைத் தப்பிப்போனாலும், அவையிருந்தவிடங் களிலே முட்டக்கடவதான ஸாமர்த்யத்தையுடைய இந்த்ரியங்களையும்கழித்து. [ஒன் றாய்க்கிடந்த இத்யாதி] - அநாதிகாலம் சேதநனோடு ஸம்ஸ்ருஷ்டமாய்க் கிடப்பதாய், "மமமாயா துரத்யயா" (மமமாயாதுரத்யயா) என்கிறபடியே ஒருவரால் கடக்க வரி தாய், மஹதஹங்காராத்யவஸ்த்தைகளாலே பரப்பையுடைத்தாய், போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாம்படியாய், ப்ரவாஹரூபத்தாலும் ஸ்வரூபத்தாலும் நித்யமாயிருக் கிற அசித்தத்த்வத்தை; ப்ரக்ருதியை கார்யங்களாயும் காரணங்களாயு மிருக்குமென்னு மிடத்தை மிகவுமுணர்ந்து. [ஆங்கு - நன்றாய் - சென்று] - தன்பக்கல் போக்யதா புத்தியைப் பிறப்பிக்கக் கடவதான இதில் கால்தாழாதே, ஆத்மஸ்வரூபத்தளவும்சென்று.

ஆறும்பாட்டு.—நன்றாய் இத்யாதி. "நல்லிந்திரியமெல்லாமீர்த்து" என்றுதொடங்கி, "அன்றேயப்போதேவீடு" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - யோகஶாஸ்த்ரத்தில் இத்யாதி.

த்விதியார்த்தத்துக்கு, "ஆங்கு - நன்றாய் - சென்று" என்று மேலே அந்வயம். ஜ்ஞாந மென்று விஷயங்களைச் சொல்லுமோவென்ன - ஜ்ஞாயதேஇத்யாதி. விவரணம் - ஜ்ஞாநத்தால் இத்யாதி. இந்த்ரியங்களுக்கு நன்மையேதென்ன - விஷயங்களை இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - [illegible]" என்றது அநுஸந்தேயம். ஈர்த்து-கழித்து. மஹதாதி கார்யாவஸ்த்தையைப் பற்ற - ப்ரவாஹரூபத்தாலும் நித்யமாய் என்றது. காரணாவஸ்த்தையைப்பற்ற - ஸ்வரூபத்தாலும் நித்யமாய் என்றது. "உணர்ந்துணர்ந்து" என்கிற வீப்ஸைக்கு அர்த்தம் - ப்ரக்ருதியை இத்யாதி. "ஆங்கு - சென்று" அவ்வாத்மவஸ்துவிலே சென்று என்றபடியார்த்தம். "நன்றாய்" என்ற

[இன்பத்துன்பம் இத்யாதி] - அத்தை "த்யாஜ்யம்" என்று விட்டாலும், ஸுகதுஃகங்களுக்கு ஹேதுவான புண்யபாபகர்மங்கள் கிடக்குமாகில் பின்னையும் கொண்டு மூட்டுமிறே; அவற்றையும் விட்டு. அவற்றைவிட்டாலும் ருசிவாஸனைகள் கிடக்குமாகில் பின்னையும் கர்ப்பிக்கும்: [பசையற்றால்] - ருசிவாஸனைக ளற்றால். [அன்றேயப்போதே] - அக்காலத்திலே அம்முஹூர்த்தத்திலே. [வீடு]-ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றுஅறும். ப்ரக்ருதியின்தனை சுணையும், ஸௌகுமார்யமுமுடையதில்லை. தன்பக்கல் த்யாஜ்யபுத்தி பண்ணினாரைத் தானும் முகம்பாராது. [அதுவேவீடு] - "அற்றதுபற்றெனிலுற்றது வீடுயிர்" என்று-ப்ராக்ருதங்களில் தொற்றுஅற்றவாறே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷமாயிருக்கும். அதுக்கென்னச் செய்யவேண்டுவதில்லை. [வீடாமே] - அவனுக்கு ப்ரகாரமாக ஆத்மவஸ்துவை அநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே இதுதன்னை ப்ராப்யமாகவிறே இவர்தாம் நினைத்திருப்பது. அவ்வளவுபோகமாட்டாதே, இதின் நன்மையைக்கண்டு இவ்வளவிலே கால்தாழ்வார்க்கும் போந்திருந்ததீ! என்கிறார். தம்முடைய உத்தேஶ்யத்தில் ஏகதேசத்தைப் புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியாகக் கொள்ளுகையாலேயிறே முன்பு இவர் இத்தைச் சிரித்திருந்தது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

அதுவேவீடு வீடுபேற்றின்பந்தானுமதுதேறி
எதுவேதானும்பற்றின்றி யாதுமிலிகளாகிற்கில்
அதுவேவீடு வீடுபேற்றின்பந்தானுமதுதேறாது
எதுவே வீடு? எதின்பம் என்றெய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரே.

துக்கு ஹாவம் - தன்பக்கல் இத்யாதி. இன்பத்துன்பங்கள் என்றது - ஸுகது:கஹேதுவான புண்யபாபங்களையென்றபடி. பலாபிஸந்திரஹிதமான கர்மாநுஷ்டானத்தாலே முன்பு பலாபிஸந்தியுக்தமாகப் பண்ணின புண்யபாபங்கள் க்ஷயிக்கும்; அத்தைப்பற்ற - அவற்றையும் விட்டு என்கிறார். "செற்றுக்களைந்து-" முழுச்சொல்லு: ஸவாஸநமாகவிட்டு. வீடு - விடுகையுண்டாம். இவனுசையற்றாலும், அநாதியாய் வருகிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் விடுமோவென்ன - ப்ரக்ருதியின் தனை இத்யாதி. அதெப்படியென்ன - தன்பக்கல் இத்யாதி. சுணை - லஜ்ஜை. இவ்விடத்திலே - "ப்ரக்ருதே: ஸுகுமாரதரம் நகிஞ்சிதஸ்தீதி மே மதிர்பவதி। யா த்ருஷ்டாஸ்மீதி புநர்ந தர்சநமுபைதி புருஷஸ்ய" என்ற ஸாங்க்யகாரிகை அநுஸந்தேயம். "அதுவே என்ற அவதாரணார்த்தம் - அதுக்கென்ன இத்யாதி. நினைந்திருப்பது என்றவநந்தரம், 'இப்படி இருக்கிறவர் "வீடாம்" என்று ஈடுபடுவானென்னென்ன' என்று கூட்டுவது. இஶ்ஶங்கைக்கு பரிஹாரம் - அவ்வளவு இத்யாதி. இப்போது கொண்டாடுகிறவர், "அதுசெற்று" என்று முன்பு நிரஸிப்பானென்னென்ன - தம்முடைய இத்யாதி. ஏகதேசத்தை என்றது - தமக்கு உத்தேஶ்யமான பகவதநுபவ ஸுகத்திற்காட்டில் அல்பமான ஆத்மாநுபவஸுகத்தை என்றபடி. ஆக, ஈடுபடுகிறது அவர்களபிப்ராயத்தாலே. சிரித்திருந்தது - ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே என்றபடி. அன்றே - அக்காலத்திலே. அப்போதே - அம்முஹூர்த்தத்திலே என்றபடி. க்ரமேணாந்வய:. அதுவேவீடு-விடுகைதானே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷமாயிருக்கும். வீடாமே - ஆத்மப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷந்தானே, அவனுக்கு ப்ரகாரதயா அநுஸந்திக்கிற வழியாலே ப்ராப்யமுமாயிருக்குமென்றபடி. (சு)

ஆ.—(அதுவேவீடு.) - இந்த ஆத்மஸ்வரூபாவிர்பாவமே மோக்ஷமாகிறது: மோக்ஷம்பெற்றால் பெறும்ஸுகமாவதும் அதுவேயென்று அத்யவஸித்துக்கொண்டு வ்யதிரிக்த விஷயஸங்கத்தையெல்லாம் விடில், ஆத்மஸ்வரூபாவிர்பாவலக்ஷணமாயிருந்த மோக்ஷம் கைவரும்: இப்படிசெய்யாதார்க்குக் கைவாராது: அவர்கள் ஸம்ஸரித்தேபோமித்தனையென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம் பாட்டில், இங்குச் சொன்னபடியே ஆத்மாவலோகநம் பண்ணப்பாராதே அத்தையும்விட க்ஷமராகில், அது மோக்ஷமாவதுவும் மோக்ஷத்தால் பெறும் ஸுகமாவதுவும்.

[அதுவே வீடென்று மேலுக்கு] - அதுவே மோக்ஷமாவதுவும் மோக்ஷத்தால் பெறும் ஸுகமாவதுவும் என்று தேறாதே எதுவே மோக்ஷம் எதுவே ஸுகம் என்று அத்யவஸிக்கமாட்டாதார் என்றும் க்லேசப்பட்டேபோமத்தனை.

ப.—அநந்தரம், உக்தப்ரகாரத்திலே ஆத்மாவலோகநம்பண்ணாதார், ததநுபவஸித்தியின்றியே ஸம்ஸரிப்பர்களென்கிறார்.

அதுவே - (கீழ் பகவத்ப்ரகாரதயா ப்ரஸ்துதனான) ஆத்மாவினுடைய அநுபவமே, வீடு - மோக்ஷமாவது; வீடுபேறு - அந்த மோக்ஷலாபத்தால்வரும், இன்பந்தானும் அது - ஆநந்தமுமேயாக, தேறி,-நிஷ்கர்ஷித்து, எதுவேதானும் - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களெல்லாவற்றிலும், பற்று- (போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநரூபேணவருகிற) ஸங்கம், இன்றி - அற்று, யாதும் - (அத்தாலேவந்த) ருசிவாஸனைகளும், இலிகள் ஆகிற்கில் - இன்றியேயொழியப்பெறில், அதுவே - (முன்பு தான் அறுதியிட்ட) ஆத்மாநுபவமே, வீடு-மோக்ஷமும், வீடுபேறு - மோக்ஷலாபஜநிதமான, இன்பந்தானும் - ஆநந்தமும், அது - அதுவே; தேறாது - (இப்படி பகவதாத்மகமாக ஆத்மாவை) நிஷ்கர்ஷிக்கமாட்டாதே, 'எது - எது, வீடு - மோக்ஷம்? இன்பம் - (அத்தால்வரும் ஸுகம் எது - எது?' என்று - என்று, எய்த்தார் - சித்ததௌர்ப்பல்யம்பிறந்தவர்கள், எய்த்தார் எய்த்தாரே - கர்ப்பநரகங்களிரண்டாலும் எய்த்தேவிடுவார்கள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இங்குச் சொன்னபடியே ஆத்மாவலோகநம் பண்ணப்பாராதே வேறே சில வழிகளாலே ப்ராபிக்கப் பார்க்கில் அது கைவாராதென்கிறார்.

[அதுவே வீடு] - அந்த ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷமாவது. [வீடு பேற்றின் பந்தானுமது] - அம்மோக்ஷத்தைப் பெற்றால் வரும் ஸுகமாகிறதும் அந்த ஆத்மாநுபவமே. [தேறி] - இப்படி தெளிந்து. [எதுவேதானும் பற்றின்றி] - ப்ரக்ருதியிலும் ப்ராக்ருதமான சப்தாதிகளிலும் உண்டான பற்றடங்க அற்று. [யாதுமிலிகளாகிற்கில்] - அவற்றிலுண்டான வாஸனைகளும் அறத் தவிரப்பெறில். கர்மத்தை அநுஷ்டித்து ஜ்ஞாநத்தையுடையனாய், ஸ்திதப்ரஜ்ஞாக்யாவஸ்தைகள் பிறந்து யோகமும் நிலைநின்று, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணப்பெறில். [அதுவே வீடு] - கீழ்ச் சொன்ன ஆத்மப்ராப்தியேமோக்ஷம் [வீடு பேற்றின்பந்தானுமது] — மோக்ஷஸித்தியால் வரும் ஸுகமும் அந்த ஆத்மாநுபவம். [தேறாது] - இப்படி தெளியமாட்டாதே. [எதுவே வீடு எதின்பமென்று எய்த்தார்] - 'மோக்ஷமாகிறது எது? மோக்ஷஸுகமாகிறது எது?' என்று இளைத்தவர்கள். [எய்த்தாரெய்த்தாரே] - என்றும் க்லேசப்பட்டுப் போமித்தனை. நிராச்ரயமாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கை நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை.

ஈடு.— ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன உபாயத்தின்படியே அவ்வஸ்துவை ப்ராபிக்கமாட்டாதே அதிலே ஸம்ஶயமநுவர்த்திக்குமவர்கள் உருவ க்லேஶப்பட்டேபோமித்தனை யென்கிறார்.

[அதுவேவீடு] - கீழ்ச்சொன்ன அதுவே ஆத்மப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷமாகிறது. [வீடுபேற்றின்பந்தானுமது] - அம்மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால்வரும் ஸுகமும் அதுவே. [தேறி] - இப்படி தெளிந்து. [எதுவேதானும்பற்றின்றி] - ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களிலுண்டான தோற்றற்று. [யாதுமிலிகளாகிற்கில்]-அதில் ருசிவாஸநைகளும் அறப்பெறில். கர்மத்தையநுஷ்டித்துஜ்ஞாநத்தையுடையனாய்,*ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைபிறந்து, யோகமும் தலைநின்று, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணப்பெறில். [அதுவேவீடு] - கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மப்ராப்தியே மோக்ஷம். [வீடுபேற்றின்பந்தானுமது] - மோக்ஷஸித்தியில்வரும் ஸுகமும் அந்த ஆத்மாநுபவம்.[தேறுது] - இப்படி தெளியமாட்டாதே. [எதுவே வீடுஎதின்பமென்றெய்த்தார்]-'மோக்ஷமாகிறது எது? மோக்ஷஸுகமாகிறது எது?' என்று இளைத்தவர்கள். [எய்த்தாரெய்த்தாரே] - இளைத்தாரிளைத்தாரென்று உருவ க்லேஶப்பட்டேபோமித்தனை; நிராஶ்ரயமாக ஆத்மஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கை நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

எய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரென்று இல்லத்தாரும்புறத்தாரும்
மொய்த்து ஆங்கலறிமுயங்கத் தாம்போகும்போது உன்மத்தர்போல்
பித்தேயேறியநுராகம்பொழியும்போது எம்பெம்மானோடு
ஒத்தேசென்று அங்குள்ளங்கூடக்கூடிற்றாகில் நல்லுறைப்பே.

ஏழாம்பாட்டு.—அதுவே இத்யாதி. "எதுவேவீடேதின்ப மென்றெய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரே" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன உபாயமாவது - யோகஶாஸ்த்ரம்.

வீடுபேற்றின்பம் - வீடுபெறுகையாலுண்டான ஆநந்தம். "அதுவேவீடு, வீடுபேற்றின் பந்தானுமதுதேறி" என்றது - ஜ்ஞாநதசை. "எதுவேதானும்" என்று-முழுச்சொல்லு. "யாதும்" என்று - ருசிவாஸநைகளைச் சொல்லுகிறது. "இலிகளாகிற்கில்-" இல்லாதவர்களாகப்பெறில். விவரணம் - கர்மத்தை இத்யாதி. கர்மத்தையநுஷ்டிக்கையாவது - பலாபிஸந்திரஹிதமாக வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களைச் செய்துபோருகை. ஜ்ஞாநத்தையுடையனாகையாவது - ஆத்மப்ராப்திக்கு ஸாதநமுமாய், இந்த்ரியஜயாதிரூபமான ஜ்ஞாநயோகத்திலே ஆரம்பிக்கை. ஸ்த்திதப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தையை பிறக்கையாவது - விஷயங்கள் வந்துமேலிட்டாலும் கலங்காததைர்யத்தையுடையவனாகை. யோகம் தலைநிற்கையாவது - ஜ்ஞாநாகாரலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து ப்ரதிபாஸிக்கும்படி அஷ்டாங்கயோகத்திலே முதிரநிற்கை. கீழ், "அதுவேவீடு" இத்யாதி - ஜ்ஞாநதசை; இங்கு, "அதுவேவீடு" இத்யாதி - பலதசை. நிராஶ்ரயமாக என்றது - யோகஶாஸ்த்ரக்ரமத்தாலன்றிக்கே என்னுதல், விஶ்வாஸஹீநமாக என்னுதல். என்று தேறி என்றும், என்று இப்படி தேறுது என்றும் கூட்டுவது. க்ரமேணாந்வய:. (எ)

ஆ.—(எய்த்தாரெய்த்தார்.) - இவ்வாத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பாவலக்ஷண மோக்ஷமானது இந்த்ரியஜயமாத்ரத்தாலே கைவாராது, அந்திமதசையிலே பகவத்ஸமாநாகாராத்மாநுஸந்தாநமும் வேண்டுமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இப்படி துஸ்ஸம்பாதமான ஜ்ஞாநம் ஒருபடி கைவந்தாலும், அந்திமஸ்ம்ருதி இல்லையாகில் அந்த ஜ்ஞாநம் கைவருகைக்குப்பட்ட க்லேசமெல்லாம் வ்யர்த்தமென்கிறார்.

[எய்த்தாரென்று தொடங்கி] - முடிந்தாரென்று பலகால் சொல்லி ஸ்வக்ருஹத்தில் பார்யாதிகளும் அவர்களுடைய அவஸ்தையை அறியவந்த புறம்புள்ளாரும் திரண்டு அந்தசையிலே இவர்கள் தங்களுக்கு ஸஹாயமாம்படிக் கூப்பிட்டுக் கட்டிக்கொள்ள, தாங்கள் சரீரத்தை விட்டுப்போம்போது. [உன்மத்தரென்று தொடங்கி] - எத்தனையேனும் விதக்தருங்கூட உன்மத்தரைப்போலே அறிவுகெட்டுப் புத்ராதிகள் பக்கலிலே மிகவும் ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணும் தசையிலே எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தித்து "இப்படி விலக்ஷணன்" என்று ஆத்மாவை அநுஸந்திக்கக் கூடிற்றாகில் ஆத்மப்ராப்தி ஸித்திப்பது. இல்லாவிடில் செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தம். "நின்ற ஒன்றை உணர்ந்து" என்கிற பாட்டுத்தொடங்கி இப்பாட்டளவும், "அவர் நிஷ்க்ருஷ்டாத்மாநுஸந்தாந மாத்ரமின்றிக்கே பகவச்சேஷமானவளவும் ஆத்மாவை அநுஸந்திக்கிறது என்றும், இப்பாட்டில், "அந்திமஸ்ம்ருதியும், எம்பெருமான் இவ்வாத்மா தனக்கு சேஷமென்றிருக்குமாபோலே, இவன்றனக்கும் அத்தசையில் சேஷத்வாநுஸந்தாநம் கூடுமாகில் அவனுக்கு ஆத்மப்ராப்தி உள்ளது. இல்லையாகில் கிடையாது" என்றும் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், ஸூக்ஷ்மமான ப்ரக்ரியையாலே ஆத்மப்ராப்திகாமனுக்கு தத்வாலோகரூபஸாதநம் கைப்பட்டாலும், பகவத்விஷயமான அந்திமஸ்ம்ருதியுண்டாகிலுமாயிற்று ப்ராப்தி ஸித்திப்பது என்கிறார்.

'எய்த்தார் - (அவயவங்கள் வ்யாபாரக்ஷமமல்லாதபடி) இளைத்தார், எய்த்தார் - (இந்த்ரியங்கள் விஷயக்ரஹணஸமர்த்தங்களாம்படி) இளைத்தார்,' எய்த்தார் - (ச்வாஸமும் மந்தீபவிக்கும்படி) இளைத்தார், என்று - என்று, இல்லத்தாரும் - க்ருஹத்தில் பார்யாபுத்ரப்ருத்யாதிகளும், புறத்தாரும் - புறம்புள்ள ஸம்பந்திபாந்தவ ப்ரப்ருதிகளும், மொய்த்து - திரண்டு, ஆங்கு - அவ்வவஸ்தையிலே, அலறி - இரியக்கூப்பிட்டு, மூய்க்க - மேல்விழ, ("[illegible]" என்று இவர்கள்பக்கலிலே நெஞ்சை வைத்து, யமபடரே வழித்துணையாக), தாம் - தாம், போகும்போது - போம் அவஸ்தையிலே, உன்மத்தர்போல் - உந்மாதங்கொண்டாரைப்போலே, பித்தேயேறி - நெஞ்சுகலங்கி, ("ஸஹதேயம் ஸவிஷ்யஸி" என்று இவரின்பக்கல் மமதையாலே), அனுராகம் - அநுராகம், பொழியும்போது - அபிவர்த்திக்கும்காலத்தில், (இக்கலக்கமற்றுத் தெளிவுபிறந்து), எம்பெம்மானோடேத்தேசென்று - என்நாயனான ஈச்வரன் இவனைத் தனக்கு சேஷமென்று நினைத்திருக்குமாபோலே இவனும் தன்னை அவனுக்கு சேஷமாக அநுஸந்தித்து, அங்கு - அவன் பக்கலிலே, உள்ளம் - (தன்)நெஞ்சு, கூடக்கூடிற்றாகில்-சென்றுகூடப்பெற்றதாகில், நல்-நல்ல, உறைப்பு - உறுதி. தத்ப்ரகாரபூதனான ஆத்மாவை லபித்ததாகலாம். இப்படி துஸ்ஸஹமான ஆத்மாவலோகநத்தையிறே எனக்கு எளிதாக ப்ரகாசிப்பித்ததென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இத் துஃகஸம்பாதநமானஜ்ஞானம் கைவந்தாலும் அந்திமஸ்ம்ருதி இல்லையாகில் இஜ்ஜ்ஞானம் கைவருகைக்குக் கீழ்ச் செய்தவையெல்லாம் வ்யர்த்தமென்கிறார்.

[எய்த்தாரெய்த்தா ரெய்த்தாரென்று] - இவனுக்கு உத்க்ரமணதசை பிறப்பதற்குமுன்னே இவன்முடிகை இஷ்டமாயிருக்கையாலே, "முடிந்தான்" என்று பலகாலும் சொல்லுவர்கள். இவன் கலங்கினதசையில் நெஞ்சைத் தெளியவிட ப்ராப்தமாயிருக்க, இவன் பயப்படும்படி "முடிந்தான், முடிந்தான்" என்பர்கள். [இல்லத்தாரும்] - இவன் பார்யாதிகள் ஜீவிக்கும்நாள் லோபத்தாலே சிலவற்றை மறைத்துப் போருகையாலே, "இது ஒருநடுவில் பெருங்குடி என்? எல்லாம் நமக்கே ஆகவேணும்; இவன்போக அமையும்" என்றிருப்பர்கள். [புறத்தாரும்] - இவனும் இவர்களுமான ஸமுதாயந்தன்னைப் பொறாமைபாலே புறம்புள்ளார், "போக அமையும்" என்றிருப்பர்கள். பார்யாதிகளுடைய அநாத்மகுணங்களைப் புறம்புள்ளார்க்கு மறைத்திறே இவன்போருவது. [மொய்த்து] - கல்யாணத்துக்கு அழைக்கவேணும்; துஃகத்துக்குத் தாங்களே வருவர்கள் ஆதரத்தாலே. [ஆங்கலறி]-மீளுகைக்கு சங்கை உண்டான தசையிலே, பயத்தாலே ப்ராணன் போம்படி கூப்பிடுவர்கள். [முயங்க] - கட்டிக்கொள்ள; மோஹிக்க என்னவுமாம். கூப்பீட்டிலே போகாத குறைப்ராணனும் போம்படி, ஸ்நேஹித்தார்களாக மேல்விழுந்து கட்டிக்கொள்ளுவர்கள். [தாம்போகும்போது]- "இவர்களைவிட்டுப் போகாநின்றோம்!" என்று நெஞ்சு அங்கேகிடக்க, தன்னால் மீளவொண்ணாதபடியாலே சரீரத்தைவிட்டுத் தாங்களே போகாநிற்பர்கள். [உன்மத்தர் இத்யாதி] - வீதராகருங்கூட உன்மாததசையிற்போலே அறிவுகெட்டு; தெளிவுபிறந்து ஸர்வேஸ்வரனையும் தன்னையும் அநுஸந்திக்கவேண்டும் தசையிலே கலங்கி. [அநுராகம் பொழியும்போது] - புத்ராதிகள்பக்கலிலே முன்பு ஸ்நேஹியாத நாளைக்கும்போர ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணும். இத்தசையிலே அபிமதவிஷயங்களை முன்னே கொடுவந்து நிறுத்தவர்கள். ஜீவித்த நாள், லோபத்தாலே த்ரவ்யத்தைப் புதைத்துவைத்து உபேக்ஷித்தவன் இப்போதாக 'த்ரவ்யத்தையிட்டு அவர்களை ரக்ஷித்துக் காணப்பெற்றிலோம்' என்று கீழ் ஸ்நேஹியாத நாளைக்கும்போர ஸ்நேஹிக்கத் தொடங்கும். [எம்பெம்மான் இத்யாதி] – அத்தசையில் தெளிவுபிறந்து ஈஸ்வரனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையநுஸந்தித்து, இப்படி அவனோடொத்த சுத்தி இவ்வாத்மாவுக்கு உண்டென்று அநுஸந்திக்கக் கூடிற்றாகில் நல்லவாய்ப்பு. ஆத்மப்ராப்தி ஸித்திக்கும். அல்லாதபோது செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தம். உன்மத்தர்போல் பித்தேறில் அபிமதம் ஸித்தியாது. அநுராகம் பொழியில் ஆதிபரதனைப்போலே மானாய்ப்போமித்தனை. '"நின்றவொன்றை" என்கிறபாட்டுத் தொடங்கி நிஷ்க்ருஷ்டாநுஸந்தாநமாத்ரமன்றியே பகவச்சேஷத்வபர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கிறது. இப்பாட்டிலே 'எம்பெம்மானோடு ஒத்தே சென்று அங்குள்ளங்கூடக் கூடிற்றாகில்' என்கிற அந்திமஸ்ம்ருதியும் எம்பெருமான் தனக்கு சேஷமாக இவ்வாத்மாவை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனுக்கும் அத்தசையிலே சேஷத்வாநுஸந்தாநம் கூடுமாகில் நல்லவாய்ப்பு'' என்று ஆண்டான் நிர்வஹிக்கும். பகவத்குணங்களிலே வித்தராயிருக்கிற இவர் இதெல்லாம் அநுஸந்திக்கிறதென்? என்னில்,— இப்படி துர்லபமாயிருக்கிற இத்தைக்கிவர் எனக்குக் காட்டித்தந்தது! என்று அவன்பக்கல் உபகாரஸ்ம்ருதியாலே என்கிறார்.

ஏடு.— எட்டாம்பாட்டு. இப்படி துஸ்ஸம்பாதமான ஜ்ஞானம் கைவந்தாலும், அந்திமஸ்ம்ருதியில்லையாகில் செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தமென்கிறார்.

[எய்த்தாரெய்த்தாரெய்த்தாரென்று]-இவனுக்கு உத்க்ரமணதசை பிறப்பதற்கு முன்னே இவன்முடிகை இஷ்டமாயிருக்கையாலே, "முடிந்தான் முடிந்தான் முடிந்தான்" என்று பலகாலும் சொல்லாநிற்பர்களாயிற்று. இவன் கலங்கினதசையிலே நெஞ்சைத்தெளிவித்து உத்தேஶ்யவஸ்துவை அநுஸந்திக்கவல்லனும்படி பண்ணுகையன்றிக்கே, "முடிந்தான், முடிந்தான், முடிந்தான்" என்கிற இத்தையே சொல்லாநிற்பர்களாயிற்று. [இல்லத்தாரும் புறத்தாரும்] - இவன் தான் உள்ளநாளில் இவர்களுக்கு ஒன்றுங்கொடாமையாலே, "இவனும் இதொருநடுவிற்பெருங்குடியும்என்? இவன்முடிந்து உள்ளத்ரவ்யத்தை நாமே விநியோகங்கொண்டாலாகாதோ?" என்றிருப்பர்கள் ஹார்யாதிகள். [புறத்தாரும்] - அவனும் இவர்களுமான ஸமுதாயம் பொறுமையாலே "போகவமையும்" என்றிருப்பர்கள் புறம்புள்ளார். [மொய்த்து] - கல்யாணத்துக்கு அழைத்தாலும் வாராதவர்கள், துக்கமுண்டானவாறே தாங்களே வந்து மேல்விழுவர்கள். [ஆங்கலறி] - இவனுக்குள்ளதெளிவும் போம்படி கூப்பிடாநிற்பர்கள்; மீளுகைக்கு ஶங்கையுண்டான தஶையிலே, பயத்தாலே ப்ராணன்போம்படி கூப்பிடுவர்கள். [முயங்க] - கட்டிக்கொள்ள. கூப்பிட்டுக்குப்போகாத குறைப்ராணன்களும் போம்படி, ஸ்நேஹிகளைப்போலே மேலேவிழுந்து கட்டிக்கொள்வர்கள். [தாம்போகும்போது] - "இவர்களையும் இவ்வைஶ்வர்யத்தையும் விட்டுப் போகாநின்றோம்" என்று நெஞ்சு இங்கேயிழுக்க, தன்னால் மீளவொண்ணாமையாலே ஶரீரத்தைவிட்டுத் தாங்களே போகாநிற்பர்கள். "தாம்போகும்போது" என்கிறார்காணும், - அப்போதை க்லேஶத்தைப்பற்ற. [உன்மத்தர் இத்யாதி] - விதராகருங்கூட, உந்மாததசையிற்போலே அறிவுகெட்டு; தெளிவுபிறந்து தன்னையும் ஸர்வேஶ்வரனையும் அநுஸந்திக்கவேண்டும்தசையிலே கலங்கி. [அநுராகம்பொழியும்போது] - இளையாளைப் பொன்னையும் பூட்டிக்கொடுவந்து முன்னே நிறுத்துவர்கள். புத்ராதிகள்பக்கல் ஸ்நேஹியாதநாளைக்கும் போர ஸ்நேஹிக்கத்தொடங்கும். ஜீவிக்கும்நாள், லோபத்தாலே இவற்றுக்கு ஒன்றும்செய்யான்; இப்போதாக, "புதைத்துவைத்த தநத்

எட்டாம்பாட்டு.—எய்த்தார் இத்யாதி. உக்தத்தை அநுவதியாநின்றுகொண்டு, "அங்குள்ளங் கூட" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

"எய்த்தார்" என்கிற த்ரிருக்திக்கு ப்ரயோஜநம்-இவனுக்கு இத்யாதி. விவரணம்-இவன் கலங்கின இத்யாதி. "இல்லத்தாரும் புறத்தாரும் மொய்த்து - எய்த்தார்" என்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இவன் தான் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. நடுவில்பெருங்குடி - க்ராமண்யம். "மொய்த்து" என்றதுக்குபாவம் - கல்யாணத்துக்கு இத்யாதி. ஆங்கு - அவ்வவஸ்தையிலே. இருவர்க்கும் ரோதநத்திலுண்டான வாசியத்தை யருளிச்செய்கிறார் - இவனுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - மீளுகைக்கு இத்யாதி. இவர்கள் கட்டிக்கொள்ளுகைக்கும் ப்ரயோஜநம் முன்பசொன்ன அப்ரஸக்தியென்கிறார் - கூப்பிட்டுக்கு இத்யாதி. "தாம" என்றதுக்குஅர்த்தம் - இவர்களையும் இத்யாதி. "போகும்போது" என்றதுக்குபாவம் - தாம்போகும்போது இத்யாதி. நிஷ்கர்ஷவிவரணம் - தெளிவுபிறந்து இத்யாதி. அநுராகம்வர்த்திக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இளையாளை இத்யாதி. ஹேத்வந்தரம் - புத்ராதிகள் இத்யாதி. முன்பு ஸ்நேஹிக்கவில்லையோவென்ன - ஜீவிக்கும்நாள் இத்யாதி. "பொழியும்" என்றதுக்குஅர்த்தம் - இப்போதாக இத்யாதி,

தை ஆபரணமாகப்பூட்டிக் காணப்பெற்றிலோம்'' என்று மநகுதிறந்து ஸ்நேஹிக்கும். [எம்பெம்மானோடொத்தேசென்று இத்யாதி] - இப்படி கலங்குகிற ஸமயத்திலே தெளிவுண்டாய், தன்னையும் அவனையும் அநுஸந்தித்து, ''அவனோடொத்தசுத்தியையும் இது உடைத்து'' என்று அநுஸந்திக்கையாகிற இவ்வர்த்தம் கூடிற்றாகில். ''அவ்வஸ்துவும் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாயிருக்கும்: இவ்வஸ்துவும் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமாயிருக்கும்''என்று அநுஸந்தியக்கும்படி அவ்வாத்மவஸ்துவிலே ஹ்ருதயம் சேருகையாகிற அர்த்தம் கூடுமாகில். [நல்லுறைப்பு] - நல்லவாய்ப்பு. (ஆத்மப்ராப்திஸித்திக்கும்.) † அல்லாதபோது, செய்ததெல்லாம் வ்யர்த்தம். உன்மத்தர்போல் பித்தேயேறில் அபிமதம் ஸித்தியாது; அநுராகம்போழியில் ஆஹிஹாதனைப்போலே மாளுய்ப்போமித்தனை. ஆண்டான்பணிக்கும்படி - ' ''நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனுக்கு''என்னும் பாட்டுத்தொடங்கி, நிஷ்க்ருஷ்டாத்மாநுஸந்தாநமாத்ரமேயன்றிக்கே ஹகவச்சேஷத்வ பர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கிறது; இப்பாட்டில் - 'எம்பெம்மானோடொத்தேசென்றங்குள்ளங் கூடக்கூடிற்றாகில்' என்கிற அந்திமஸ்ம்ருதியும், எம்பெருமான் தனக்கு ஶேஷமாக இவ்வாத்மவஸ்துவை நினைத்திருக்குமாபோலே, இவனும் அவனோடொத்து அவன்நினைவோடொத்து அத்தசையிலே ஶேஷத்வாநுஸந்தாநம் கூடுமாகில் நல்லவாய்ப்பு'' என்று. ஹகவத்குணங்களிலே வித்தராயிருக்கிற இவர் இதெல்லாம் அநுஸந்திக்கிறதென்? என்னில்,— ''இப்படி அரிதாயிருக்கிற இத்தைக்கிடீர் எனக்குக் காட்டித்தந்தது'' என்று அவன்பக்கல் உபகாரஸ்ம்ருதியாலே. (அ)

எம்பார்யோஜனைக்குச்சேர அர்த்தம் - இப்படிகலங்குகிற இத்யாதி. விவரணம் - அவ்வஸ்துவும் இத்யாதி. அர்த்தாந்தரமாதல். ''அவனோடொத்தசுத்தியையுடைத்து'' என்றது-ஆத்மாவினுடைய ஸ்வாஹாவிகாகாரத்தையிட்டு. §''ஒத்தேசென்று-'' ஒத்தசுத்தியையுடைத்தென்று. ஒத்ததேசு என்றத்தை ''ஒத்தேசு'' என்று நக்குறைத்தல். அங்கு - அந்த ஆத்மவஸ்துவிலே. ''உள்ளங்கூட-'' உள்ளங்கூடுகையாவது - அநுஸந்திக்கையாய், அநுஸந்திக்கிற இவவர்த்தம். கூடிற்றாகில் - கூடுமாகில். அல்லாதபோதென்றது - கூடாதபோதென்றபடி. வ்யர்த்தமாம் ப்ராகாரமேதென்ன - உன்மத்தர் இத்யாதி. அபிமதமாவது - ஆத்மப்ராப்தி. மாளுய்ப்போம் என்றவிடத்தில் - ''ஸம்ஸாரவிஷ்ராநுஹாவம் த்யஜத்யேஷ ஸேவாம் । தஸ்மைசேவ ஹிகளத்யயவஷாதஷ்டாவஹாவித:'' என்றது அநுஸந்தேயம். '' 'ஒத்தேசென்று' என்றதுக்குஅர்த்தம் - எம்பெருமான் தனக்கு இத்யாதி. ' எம்பெம்மானோடொத்தேசென்று -' எம்பெம்மான் நினைவோடொத்துச்சேர்ந்து. ஏகாரம் - அவ்யயம். அங்கு - அத்தசையில்; சரமதசையிலென்றபடி. உள்ளம் கூடுகையாவது - ஶேஷத்வாநுஸந்தாநம். கூடிற்றாகில் - கூடுமாகில். நல்லுறைப்பு - நல்லவாய்ப்பு. ஹகவதநுஹவம் ஸித்திக்குமென்றபடி என்று ஆண்டான் நிர்வாஹத்தில ஸப்தார்த்தம். ''எம்பெம்மானோடு'' இத்யாதிக்கு - என்நாயனான ஈஶ்வரன் இவனைத் தனக்கு ஶேஷமாகநினைத்திருக்குமாபோலே, இவனும் அவனோடொத்து, அதாவது - தன்னை அவனுக்கு ஶேஷத்வமாய் அநுஸந்தித்து. அங்கு - அவன்பக்கலிலே. ''உள்ளம் - சென்று - கூட'' நெஞ்சுசென்றுகூட, கூடிற்றாகில் - பெற்றதாகில். நல்லுறைப்பு - நல்லவாய்ப்பு. ''தத்ப்ரகாரபூதனான ஆத்மாவை லபித்ததாகலாம்'' என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். உபகாரஸ்ம்ருதியாலே என்கையாலே - உபகர்த்த்ருத்வ ரூபகுணாநுஸந்தாநத்திலே இதுவும் அந்தர்க்கதமென்றுகருத்து. க்ரமேணாந்வய:. (அ)

---

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரம்.

§ ஒத்தே சென்று என்றபிரித்தே இவ்வர்த்தம் சொல்லலாம்: 'ஒத்தேசு என்று'எனக்லிஷ்டகல்பனை செய்யவேண்டிய அவசியம் இல்லை.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கூடிற்றாகில்நல்லுறைப்புக் கூடாமையைக்கூடினல்
ஆடற்பறவையுயர்கொடி எம்மாயனுவதநுவதுவே
†விடைப்பண்ணியொருபரிசே எதிர்வுநிகழ்வுங்கழிவுமாய்
ஓடித்திரியும்யோகிகளும் உளருமில்லையல்லரே

ஆ—(கூடிற்றாகில்.) - பரமபுருஷ ஸமாநாகாரதயா ஆத்மஸ்வரூபம் அநுஸந்தேயமென்று சொல்லுவானேன்? தத்ஹேதுமன்றோ? என்னில்,—பரமபுருஷனுக்கும் இவ்வாத்மாவுக்கும் ஐக்யங்கூடுவதுஹாவாஹவங்களுக்கு ஐக்யங் கூடிலன்றோ? ஆதலால், அவனும்அவனே: இவனும்இவனே: அவன் இவனாகக்கூடாது. இங்ஙனே இவற்றைச் சொல்லுவார் சிலருளரோவென்னில்,— ஸ்வமதி பரிகல்பித நிர்மூல அத்வைதவாதிகளான குத்ருஷ்டிகள் என்றுமுளரென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அந்திமஸ்ம்ருதியிலே ஈஶ்வரனும் ஆத்மாவுமென்று இருவர் ப்ரஸக்தரானவாறே, "இந்த தத்வபேதம் இல்லை; இவ்வாத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று" என்றுகொண்டு நித்யஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளை க்ஷேபிக்கிறார்.

[கூடாமையென்று தொடங்கி] - "ஸர்வேஶ்வரபரிக்ரஹம்" என்னும் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியைத் தனக்குப் பரிகரமாகவுடையனாய் ஆஶ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடையனான ஸர்வேஶ்வரனாகை ஸம்ஸாரியான இந்த ஜீவாத்மாவுக்குக்கூடுவது, அஸங்கதமான மஹாவிஷ்ணுதிகள் உண்டாகக்கூடில். [அதுவதுவே] - அந்த ஆத்மவஸ்து அந்த ஆத்மவஸ்துவேயாயிருக்குமத்தனை. [விடைப் பண்ணியென்று மேலுக்கு] - இங்ஙனே மோக்ஷஞ் சொல்லுவாரும் உளரோ என்னில்,—ப்ரமாணமூலமாகவன்றிக்கே ஸ்வயுக்திகளாலே சிலவற்றை மோக்ஷமாகக்கட்டி காலத்ரயத்திலும் இந்த மோக்ஷத்துக்கு யத்நப்பண்ணி வ்யர்த்தமே தட்டித் திரிவாரும் உளர்; இல்லாமை இல்லை.

ப—அநந்தரம், இப்படி ப்ரகாரதயா ப்ராப்தியின்றியே ஸ்வரூபைக்யம் மோக்ஷமென்கிற குத்ருஷ்டிபக்ஷம் அஸங்கதவக்ரஸ்தமென்று அதிக்ஷேபிக்கிறார்.

கூடிற்றாகில் - (நித்யஸம்ஸாரியான ஜீவஸ்வரூபம் நிரதிஶயவிலக்ஷண ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாகக்) கூடுமாகில், நல் - நல்ல, உறைப்பு - பெரும்பேறன்றோ? கூடாமையை - லோகத்தில் கூடாமையே வடிவாயிருக்கிற மஹாவிஷ்ணுதிகளை, கூடினல் - லபிக்கப் பெற்றதாகில்லோ, அது - அந்தஜீவவஸ்து, (நித்தோஷப்ரமாண வேதமயனாய்), ஆடல் - (ஸாதவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே) ஶ்லாகநீயகதியான, பறவை - பெரியதிருவடியை, உயர்கொடி - (ஸ்வவைலக்ஷண்ய ப்ரகாஶகமான) உச்ச்ரிதத்வஜமாகவுடைய, எம் - ஆஶ்ரிதாநுஹவ்யமான, மாயன் ஆவது - ஆஶ்சர்யஸ்வரூப ரூப குணங்களையுடையனான ஸர்வேஶ்வரனாய்விடுவது; அதுவே - அந்தஜீவவஸ்துதானேயாமத்தனை; (த்ரவ்யம் த்ரவ்யாந்தரமாகை அஸம்பாவிதமிறே, ஆனால் இதக்கு மூலமென்னென்னில்); ஒரு

† 'விடைப்பண்ணி' என்று மிகாதுவந்தது எதுகைநயம்பற்றி.

பரிசே - ஸ்வபுத்திமர்யாதையாயிருப்பதொருபடியாலே, (அப்ரமாணமாக), வீடை - மோக்ஷத்தை, பண்ணி - கல்பித்து, எதிர்வும் - மேல்வரும் காலத்தோடு, நிகழ்வும் - இப்போது வர்த்திக்கிற காலத்தோடு, கழிவும் - முன்பு கழிந்த காலத்தோடு வாசியற, ஆய் - ஒருபடிப்பட வுள்ளராய், ஓடி - ("ஸம்ஸாரவடிவீம்வ்ரஜது" என்று ஜங்காலராய்) ஓடி, திரியும் - திரியக்கடவ, யோகிகளும் - யோகிகளும், உளரும் - உண்டாயிருக்கும்: (அநாதியான கர்மஜநிதமான ஸம்ஸாரப்ரவாஹத்தில்), இல்லைபல்லரே - இல்லாதாரில்லையிறே. ஏவம்வித மஹாயோகிகளும் ஸம்பாவிதமென்று அதிக்ஷேபித்தாராயிற்று.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அந்திமஸ்ம்ருதியிலே ஜீவபரபேதம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, "இந்தபேதம் பரமார்த்தம்; தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால் ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று" என்றுகொண்டு நித்யஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளை க்ஷேபிக்கிறார்.

[கூடிற்றாகில் நல்லுறைப்பு] - அநுபாஷணம். [கூடாமையித்யாதி] - "ஸர்வேஶ்வரபரிக்ரஹம்" என்னும் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியைத் தனக்கு வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாகவுடையனாய் ஆஶ்சர்யகுண சேஷ்டிதங்களையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரனை, இஸ்ஸம்ஸாரியான ஜீவாத்மாவுக்குக்கூடுவது, ஶஶவிஷாணம் வந்த்யாஸூதன் என்கிற அநுபபந்நங்கள் உபபந்நமாகக்கூடில். [அது அதுவே]- அந்த ஆத்மவஸ்து அந்த ஆத்மவஸ்துவேயாயிருக்குமத்தனை; கருடவாஹநனாய், ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய், அதிமாநுஷசேஷ்டிதனை ஸர்வாயிகனைகமாட்டாது. தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்தவாறே, வஸ்து வஸ்த்வந்தரமாமோ? "கநடிஜநநவ்யம்ஹி மெநதி தத்வ்யதாம்யதஃ" [வீடைப்பண்ணியித்யாதி] - நித்யஸித்தர்க்கும் அவ்வருகான தத்த்வமாக நித்யஸம்ஸாரியைச் சொல்லுவார் உண்டோ? என்னில்,— அப்படி இருப்பாரும் உண்டென்கிறார். [ஒருபரிசே வீடைப்பண்ணி] - ஶாஸ்த்ரமூலமாகவன்றிக்கே அவித்யாநிவ்ருத்தியே மோக்ஷமென்று ஸ்வயுக்தியாலே ஒன்றைக்கட்டி. [எதிர்வும் இத்யாதி] - பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமாநகாலத்ரயங்களிலும் உளராய், நிஷ்ப்ரயோஜநமாகத் தட்டித்திரியும் மஹாயோகிகளும் உளர். [இல்லைபல்லரே]- இல்லாமை இல்லை. காலம் அநாதி; பண்ணிவைக்கும் பாபங்களுக்கு எல்லை இல்லை. இப்படி இருப்பாரில் மஹாபுருஷர்கள் உண்டாகக்கூடாதோ? ஸம்ஸாரத்தில் கூடாதது உண்டோ?

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்திமஸ்ம்ருதியிலே ஜீவபரபேதம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, இந்த "பேதம் அபரமார்த்தம்: தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறந்த ஆத்மாவும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்று" என்றுகொண்டு நித்யஸம்ஸாரியான சேதநனையே ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லுகிற மாயாவாதிகளை க்ஷேபிக்கிறார்.

[கூடிற்றாகில்நல்லுறைப்பு]-அநுபாஷணம். [கூடாமை இத்யாதி]-ஶஶவிஷாணமாதல், ககநகுஸுமமாதல்,வந்த்யாஸூதனாதல் அநுபபந்நமானவை கூடுமாகில்,"ஸர்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கூடிற்றாகில் இத்யாதி.

"கூடாமையை" என்றது - கூடாதவை யென்றாய், அநுபபந்நமானவையென்றபடி. ஐகாரம் - அவ்யயம். "கூடினால்" என்றது - கூடுமாகிலென்றபடி. உயர்கொடி - உச்சிரி

வேம்வராவாஹநம்" என்னும் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஆடாநின்றுள்ள பெரியதிருவடியை த்வஜமாகவுடையவனாய், ஆஶ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், பெரியதிருவடிதிருத்தோளிலே பின்பும் பிறகுவாளியுமாய் ஸம்ஸாரிசேதந னிருப்பது. [அதுவதுவே] - அவ்வஸ்து அவ்வஸ்துவே; வஸ்து வஸ்த்வந்தரமாகாதிறே. நித்யஸித்தர்க்கும் அவ்வருகாக ஸம்ஸாரிசேதநரைச் சொல்லுவாரும் சிலருண்டோவென்ன,—[வீடைப்பண்ணியொரு பரிசே] - (ஒருபரிசே - வீடைப்பண்ணி) - ஶாஸ்த்ரமூலமாகவன்றிக்கே, அவித்யாநிவ்ருத்தியே மோக்ஷமென்று ஸ்வபுத்தியாலே ஒன்றைக் கட்டி. [எதிர்வும் நிகழ்வும் கழிவுமாய்] - பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமாந காலத்ரயத்திலுமுளராய். [ஓடித்திரியும்யோகிகளுமுளரும்] - நிஷ்ப்ரயோஜநமாகத் தட்டித்திரியும் மஹாயோகிகளும் உளர். [இல்லையல்லரோ] - இல்லாமையில்லை. காலம் அநாதி: பண்ணி வைக்கும் பாபங்களுக்கு எல்லையில்லை. இப்படியிருப்பார் சில மஹாபுருஷர்க ளுண்டாகக்கூடாதோ? ஸம்ஸாரத்தில் கூடாதது உண்டோ? (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

உளருமில்லையல்லராய் உளராயில்லையாகியே
உளரெம்மொருவரவர்வந்து என்னுள்ளத்துள்ளேயுறைகின்றார்
வளரும்பிறையுந்தேய்பிறையும்போல அசைவும் ஆக்கமும்
வளருஞ்சுடருமிருளும்போல் தெருளும்மருளும்மாய்த்தோமே.

ஆ.—(உளரும்.) - இப்படி துர்த்தர்ஶமாய், ஹேயப்ரத்யநீகமாய், விலக்ஷணமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை, வ்ருத்தஸம்ஶ்லேஷஸ்த்தைர்யார்த்தமாக, கேவலம் க்ருபையாலே எனக்குக் காட்டித்தந்தருளின னிப்போது; முன்பு, இஸ்ஸம்ஶ்லே

த்வஜமாக வுடையவ னென்றபடி. பிறகுவாளி - பின்னே சாத்துகிற ஆபரணம். ஆனால் அர்த்ததத்த்வமேதென்ன - அதுவதுவே இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - '[illegible]' என்றது அநுஸந்தேயம். "'[illegible]' [illegible]. இஷ்டமாகாநின்றது; [illegible] '[illegible]' [illegible]" [illegible]; விஸ்தரஸ்து, "[illegible]." நித்யஸித்தர்க்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும், அவ்வருகாக - அவ்வருகான ஸர்வேஶ்வரனாக. "ஒருபரிசே-வீடைப்பண்ணி" என்றதுக்கர்த்தம் - ஶாஸ்த்ரமூலமாக இத்யாதி. பரிசு - ப்ரகாரம். "யோகிகளு முளருமில்லையல்லரோ" என்றது-க்ஷேபோக்தி. மாயாவாதிகளிடத்தில் உபாலம்பம்தோற்றச் சொல்லுகிற ஆழ்வாருடைய ஹார்த்தஹாஸத்தை அருளிச்செய்கிறார் - காலம் அநாதி இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே. ஸம்ஸாரிசேதநன் - ஆடல்பறவையுயர்கொடி யெம்மாயனாவது என்று மூலத்திலே அத்யாஹரித்துக்கொள்வது.

[க

ஷஸ்த்தைர்பார்த்தமாக, நிரவத்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யநந்தகுண விஶிஷ்டனாய், அஸங்க்யேய கல்யாண திவ்யபூஷண திவ்யாயுதோ பேதனான தன்னைக் காட்டிக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளினான்; நிரீஶ்வரஸாங்க்ய குத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தன்னைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தருளினான்; ஆதலால், அநாஹதாநுஸந்தாநஜ்ஞாந அஜ்ஞாந வ்ருத்திக்ஷயாதி ஸகலதநுபவவிரோதிகளெல்லாம் போக்கினேனென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸாங்க்யாதிகுத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாமே காத்து எனக்கு ஶேஷியான தான், என்னோடே வந்து நிரந்தரஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுகையாலே என்னுடைய ஸகலது:கங்களும்போயிற்று என்கிறார்.

[உளருமில்லையல்லராய்] - "இல்லையென்ன வொண்ணாதே அஸ்திமாத்ரமாயிருப்பர்" என்று ஸேஶ்வரஸாங்க்யமதம். [உளராயில்லையாகியே] - "இல்லையாகியே உளரென்று நிரீஶ்வரஸாங்க்யமதம். இவையிரண்டையும் ஆஶ்ரித அநாஶ்ரிதவிஷய மென்றுஞ் சொல்லுவர். [உளரென்று தொடங்கி] - குணவிஹூத்யாதிகளெல்லாவற்றாலும் பூர்ணமாயிருந்துள்ளவர் அவற்றைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே எப்போதும் வர்த்தியாநின்றார். [வளருமென்று மேலுக்கு] - வளரும்பிறையும் தேய்பிறையும்போலே மாறிமாறி வருகிற வ்ருத்திக்ஷயங்களும், தமஃப்ரகாஶங்கள்போலே மாறிமாறிவருகிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் போக்கப்பெற்றோம்.

ப.—அநந்தரம், ஏவம்விதமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ரகாஶிப்பித்து பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமதங்களில் கைகழலாதபடி என்னெஞ்சிலே யவன் புகுந்திருக்கையாலே, என்னுடைய ஸம்ஸாரிக க்லேஶமெல்லாம் தீர்ந்ததே னென்கிறார்.

இல்லை - ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் இல்லையென்கிற சொல்லுக்கு, அல்லராய் - விஷயமல்லராய்க்கொண்டு, உளரும் - என்றுமுளருமாய், இல்லையாகியே - (அநாஶ்ரித விஷயத்தில்) இல்லையாயே, உளராய் - உளராமவர், எம் - எங்களுக்கு (ஸ்வரூபரூபகுண விஶிஷ்டராய்க்கொண்டு), ஒருவர் - அத்விதீயராய், உளர் - ப்ரகாஶிப்பித்தார்; அவர் - அவர்தாமே, வந்து - (ஸந்நிவிஷ்டராய்)வந்து,என் - என், உள்ளத்துள்ளே - நெஞ்சுக்குள்ளே, உறைகின்றார் - நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றார்; (அத்தாலே), வளரும் பிறை போல - வளரும் பிறைபோலேயிருக்கிற, ஆக்கமும் - ஆக்கத்தையும், தேய்பிறையும் போல - தேய்பிறைபோலேயிருக்கிற, அசைவும் — அழிவையும், வளரும்சுடரும்போல் - அபிவ்ருத்ததேஜஸ்ஸையுடைய ஆதித்யனைப்போலும், தெருளும் - ஜ்ஞாநத்தையும், இருளும்போல் - அந்தகாரம்போலேயிருக்கிற, மருளும் — அஜ்ஞாநத்தையும், மாய்த்தோம் - நசிப்பித்தோம். ஔபாதிக வ்ருத்திக்ஷயங்களும் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் போய் ஏகரூப ஸ்வபாவனான ஆத்மாவை தர்சிக்கப்பெற்றோம் நாம் என்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில்,ஸாங்க்யகுத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தானே ஸ்வயம்வரித்து அஜ்ஞாநாதிகளுக்கு அவகாஶம் இல்லாதபடி நினைவுக்கு வாய்த்தலையான மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே, என்னுடைய ஸகலது:கங்களும் போயிற்று என்கிறார்.

[உளருமில்லைபல்லராய்] - "இல்லையென்னவொண்ணாதே அஸ்திமாத்ரமாயிருப்பர்" என்று ஸேஶ்வரஸாங்க்யமதம். விதிநிஷேதயக்ஷம னன்றிக்கேயிருக்கும்

ஸர்த்தாவைப்போலே, ஈஶ்வரனுகிறான் ஜகந்நியமநக்ஷமனன்றிக்கே ஸத்பாவமாத்ரமாயிருக்கை. [உளராயில்லையாகியே] - "இல்லையாகியே உளர்" என்று நிரீஶ்வரஸாங்க்ய மதம். இல்லையாய்க்கொண்டே அவ்வஸ்துவினுடைய ஸத்பாவமென்கை. 'ஆஶ்ரிதர்க்கு இல்லையல்லராய் உளர்; அநாஶ்ரிதர்க்கு இல்லையாகியே உளர்' என்று ஆஶ்ரித அநாஶ்ரித விஷயமென்றும் சொல்லுவர். [உளரெம்மொருவர்] - குணவிபூத்யாதிகளால் பூர்ணராய்க்கொண்டு உளராய், அவற்றைக்காட்டி என்னை விஷயீகரித்த அத்விதீயர். [அவர்வந்து என்னுள்ளத்துள்ளே உறைகின்றார்] - குணாதிகரானவர் என்னளவும் வந்து * மயர்வற மதிநலமருளித் தாந்திருத்தின நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றார். [வளரும் இத்யாதி] - அவன்வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே சந்த்ரனைப்போலே மாறிமாறிவருகிற வ்ருத்திக்ஷயங்களும், ஆதித்யனையும் அந்தகாரத்தையும்போலே மாறிமாறிவருகிற ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் நிஶ்ஶேஷமாகப் போகப்பெற்றோம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸாங்க்யாதிகுத்ருஷ்டிகளில் நான் புகாதபடி தானே ஸ்வயம்வரித்து, நினைவுக்கு வாய்த்தலையான மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே, என்னுடைய ஸகலதுரிதங்களும் போயிற்றென்கிறார்.

[உளருமில்லையல்லராய்] - "ஈஶ்வரனென்பானொருவனுளன். இல்லையென்ன வொண்ணாதே அஸ்திமாத்ரமாயிருக்கும்" என்று ஸேஶ்வரஸாங்க்யமதம்: விதிநிஷேதக்ஷமனன்றிக்கேயிருக்கும் பர்த்தாவைப்போலே, ஈஶ்வரனுகிறான் ஜகந்நியமநக்ஷமனன்றிக்கே ஸத்பாவமாத்ரமேயாயிருக்குமென்கை. [உளராயில்லையாகியே] - "இல்லையாகியேகாண் அவனுடையவுண்மை" என்னும் நிரீஶ்வரஸாங்க்யன்: அந்த பக்ஷங்களை நிரஸிக்கிறார். அன்றிக்கே, ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரிதவிஷயமாக்கி, இல்லையல்லராய் உளராயிருப்பர் ஆஶ்ரிதர்க்கு; இல்லையாகியே யுளராயிருப்பர் அநாஶ்ரிதர்க்கு. [உளரெம்மொருவர்] - குணவிபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணராய்க்கொண்டு உளராய், அவற்றைக்காட்டி என்னை விஷயீகரித்த அத்விதீயர். [அவர்வந்து என்னுள்ளத்துள்ளேயுறைகின்றார்] - குணாதிகரான அவர் என்னளவும் வந்து, * மயர்வறமதிநலமருளித் தாம் திருத்தின நெஞ்சிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றார். [வளரும் இத்யாதி] - தீபஸந்நிதியில் அந்தகாரம் நில்லாதாப்போலே, அவர் என்ஹ்ருதயத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே, சந்த்ரனுக்குப்போலே மாறிமாறி வரக்கடவ

பத்தாம்பாட்டு.—உளரும் இத்யாதி. "உளரெம்மொருவர்" என்றுதொடங்கி, "மாய்த்தோம்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸாங்க்யாதி இத்யாதி. ஸாங்க்யன் - நிரீஶ்வர ஸாங்க்யன். ஆதிஶப்தத்தாலே - ஸேஶ்வரஸாங்க்யரைச்சொல்லுகிறது.

"இல்லையல்லராய் - உளர்" என்று அந்வயிப்பது. இல்லாதவரல்லராய்க்கொண்டு உளராயிருப்பரென்று ஶப்தார்த்தம். 'இல்லையல்லராயுளரும்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - ஈஶ்வரனென்பான் இத்யாதி. விவரணம் - விதிநிஷேத இத்யாதி. "உளராயில்லையாகியே" - இல்லையாகியே உளர்; இல்லையன்றியே யுளராயிருப்பர். இல்லையென்றபடியென்று ஶப்தார்த்தம். அர்த்தாந்தரம்- அன்றிக்கே இத்யாதி. குணவிபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணராய் என்றது - அர்த்தாத்ஸித்தம். "உளருமில்லையல்லராயுளராயில்லையாகியே" என்று - ஸேஶ்வர நிரீஶ்வர ஸாங்க்யருடைய மதாநுவாதமாதல், ஆஶ்ரிதாநாஶ்ரித விஷயத்தில் இவன் இருக்கும்படியை ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறாராதல். வளரும்பிறைபோல், ஆக்கமும் - வ்ருத்தியும், தேய்பிறையும்போல், அசைவும் - ஸங்கோசமும், அதாவது - வ்ருத்திக்ஷயமுமென்றபடி. இத்தால் - ஶரீரத்தினுடைய வ்ருத்திக்ஷயங்

தான வ்ருத்திக்ஷயங்களும், ஆதித்யனும் அந்தகாரமும் போலே மாறிமாறிவரக்கடவதான ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களும் மாய்க்கப்பெற்றோம். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

தெருளும்மருளும்மாய்த்துத் தன்றிருந்துசெம்பொற்கழலடிக்கீழ்
அருளியிருத்துமம்மானும் அயனுஞ்சிவனும் திருமாலால்
அருளப்பட்ட சடகோபன் ஓராயிரத்துளிப்பத்தால்
அருளியடிக்கீழிருத்தும் † நம்மண்ணல்கருமாணிக்கமே.

ஆ.—(தெருளும்) - சதுர்முக பசுபதி ப்ரப்ருதி ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நியந்தாவாய், ஸ்ரீயப்பதியாயிருந்துவைத்து, ப்ராக்ருதவிஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநாதி ஸ்வாநுபவ விரோதிகளைப் போக்கி, ஸ்வாஸ்ரிதரைத் தன் திருவடிகளிலே சேர்விக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய அருளுக்கே பாத்ரமான சடகோபன் ஓராயிரத்துளிப்பத்தும் வல்லாரை யருளி அவனடிக்கீழிருத்து மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் கற்றாரை, ஆழ்வார்தம்மை விஷயீகரித்தாற்போலே எம்பெருமான் தானே வந்து விஷயீகரித்துத் தன்திருவடிகளின்கீழே வைத்துக் கொள்ளும் என்கிறார்.

[தெருளும் மருளுமென்று மேலுக்கு] - ப்ரஹ்மருத்ர ப்ரமுகரான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஈஶ்வரனாய், தன்னை அநுபவிக்கைக்கு விரோதியான ப்ராக்ருத விஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களைப்போக்கி, தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்களைத் தன்திருவடிக்கீழே சேர்த்துக்கொண்டருளும் ஸ்வபாவனான ஸ்ரீயப்பதியாலே நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஆழ்வாருடைய.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக பகவத்ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

தெருளும் மருளும் - ஸாம்ஸாரிகமான ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களை, மாய்த்து - போக்கி, தன் - ஆஸ்ரிதரைத் தானேயங்கீகரிக்கும், திருந்து-திருத்தத்தையுடைத்தாய், செம் - சிவந்த, பொன் - பொன்னான, கழல் - வீரக்கழலையுடைய, அடிக்கீழ்-திருவடிகளின்கீழே, அருளி - ("அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்து அடியீர்வாழ்மின்" என்று) அருளி, இருத்தும் - (புறம்புபோகாதபடி) இருத்தும், அம்மானும் - ஸ்வாமியாம், அயனும் சிவனும் - (ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களுக்குக்கடவ) ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கும் அந்தராத்மபூதனை, திருமாலால் - ஸ்ரீயப்பதியாலே, அருளப்பட்ட - (மயர்வறமதிநலம்) அருளப்பட்ட, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, ஓர் - அத்விதீயமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழியில், இப்பத்தால் - இப்பத்துநிமித்தமாக, நம் - நம்முடைய, அண்

களைச் சொல்லுகிறது. "வளரும் - சுடர் போல் - தெருளும், இருள்போல் - மருளும்" என்று வைஷயிக ஜ்ஞாநங்களைச் சொல்லுகிறது. (க0)

---

† 'எம்மண்ணல்' என்பதும் பாடம்.

னால் - ஸ்வாமியாய், கருமாணிக்கம் - நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன், அருளி - நிரவதிக க்ருபையைப்பண்ணி, அடிக்கீழ் - தன்திருவடிகளின்கீழே, இருத்தும் - இருத்தும். இதுவும் - அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமநத்தில், இப்பத்தும் கற்றாரை, தம்மை விஷயீகரித்தாற்போலே விஷயீகரித்துத் தன்திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்கொள்ளுமென்கிறார்.

[தெருளும்மருளும் மாய்த்து] - ப்ரஹ்மாவின் ராஜஸமடியாகவந்த குத்ருஷ்டிஜ்ஞாநமானதும், ருத்ரன் தாமஸமடியாகவந்த ஆமமாதிவாஹ்ய ஜ்ஞாநமான அஜ்ஞாநமும் மாய்த்து. ஸ்வாநுபவவிரோதியான ப்ராக்ருதவிஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களைப் போக்கி. [தன்திருந்து செம்பொற்கழலடிக்கீழ்] - ஆஸ்ரிதரை வேறொருவர்காலிலே போகவிடாததாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், வீரக்கழலையுடைத்தான தன் திருவடிகளின் கீழே. இப்போதை வீரக்கழல், பிராட்டிமுன்னாக ஆஸ்ரயித்தாரைத் தன்கையிலும் பிறர்கையிலும் காட்டிக்கொடாத வீரக்கழல். [அருளியிருத்தும்] - கேவலக்ருபையாலே இருத்தும். [அம்மானாய் அயனும் சிவனும் திருமாலால்] - ப்ரஹ்மருத்ராதிப்ரமுகரான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய், ஸர்வேஸ்வரனான ஸ்ரியஃபதியாலே. [அருளப்பட்ட சடகோபன்] - "மயர்வறமதிநலம் அருளினன்" என்கிறபடியே - க்ருபைக்கு விஷயபூதரான ஆழ்வார். இவ்வருளுக்கு வாய்த்தலை பிராட்டியென்கை. [ஓராயிரத்துள் இப்பத்தால்] - இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்களை அதுவே ஹேதுவாக. [நம்மண்ணல் கருமாணிக்கம் அருளி அடிக்கீழ் இருத்தும்] - நமக்கு ஸ்வாமியாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவழகையுடையவன், தன்கேவலக்ருபையாலே தன்திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக்கொள்ளும். இப்பத்தும் கற்றவர்களை ஆழ்வார்க்குப்பண்ணின க்ருபையைப் பண்ணிச் சேர்த்துக்கொள்ளும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இப்பத்தும் கற்றாரை, தம்மை விஷயீகரித்தாற்போலே விஷயீகரித்துத் தன்திருவடிகளின்கீழே வைத்துக்கொள்ளு மென்கிறார்.

[தெருளும்மருளும்மாய்த்து] - ப்ரஹ்மாவின் ராஜஸமடியாகவந்த குத்ருஷ்டிஜ்ஞாநமானதும், ருத்ரன் தாமஸஜ்ஞாநமடியாகவந்த ஆமபாதி வாஹ்யஜ்ஞாநமான அஜ்ஞாநமும் மாய்த்து; ஸ்வாநுபவ விரோதியான ப்ராக்ருதவிஷயஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களை வாஸனையோடே போக்கி. [தன்திருந்துசெம்பொற்கழலடிக்கீழ்] - ஆஸ்ரிதரை வேறொருவர்காலில் குனியவிடாததாய், ஸ்ப்ருஹணீயமாய், வீரக்கழலையுடைத்தான திருவடிகளின்கீழே. இப்போதை வீரக்கழல், பிராட்டி முன்னாக ஆஸ்ரயித்தாரைத் தன்கையிலும் பிறர்கையி

நிகமம்.—தெருளும் இத்யாதி. "இப்பத்தாலருளியடிக்கீழ்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்பத்தும் இத்யாதி. "அருளப்பட்ட" என்றவநந்தரம், "அருளியடிக்கீழிருத்தும்" என்கையாலே தம்மைவிஷயீகரித்தாற்போலே விஷயீகரித்து என்கிறார்.

இப்பாட்டில் நிவர்த்யமாகச்சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரஹ்மாவின் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. குத்ருஷ்டிஜ்ஞாநமென்றது - ஸாவரஸாங்க்யனுடைய ரஜஸ்கார்யஅத்யதாஜ்ஞாநத்தை. வாஹ்யஜ்ஞாநமான அஜ்ஞாநமென்றது - நிரீஸ்வரஸாங்க்யனுடைய தமஸ்கார்யவிபரீதஜ்ஞாநத்தை. "தெருளும் மருளும்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம்-ஸ்வாநுபவ இத்யாதி. மாய்த்து-போக்கி. ப்ராக்ருதவிஷய ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களாவன - அவற்றினுடைய ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷங்களால் வந்த தெளிவும் கலக்கமும். "திருந்து" என்று - கட்டளைப்பாடேதென்ன - ஆஸ்ரிதரை இத்யாதி. வீரக்கழலைச்சொன்னதுக்கு பாவம் - இப்போதை இத்யாதி. "திருமாலால்" என்றத்தைப்பற்ற - பிராட்டிமுன்னாக என்றது. "அயனும்

லும் காட்டிக்கோடாத வீரக்கழல். [அருளியிருந்தும்] - கேவல க்ருபையாலே இருந்தும். [அம்மானும்அயனும்சிவனும் திருமாலால்] - ப்ரஹ்மருத்ரப்ரமுகரான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் ஸர்வேஸ்வரனான ஸ்ரீயஃபதியாலே. [அருளப்பட்டசடகோபன்] - "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கிறபடியே அருளுக்கு விஷயபூதரான ஆழ்வார். இவ்வருளுக்கு வாய்த்தலை பிராட்டியென்கை. [ஓராயிரத்துளிப்பத்தால் - நம்மண்ணல்கருமாணிக்கமே - அருளியடிக்கீழிருத்தும்] - ஸர்வநிர்வாஹகனாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவழகையும் குணங்களையுமுடையனான ஸர்வேஸ்வரன் தானேயருளித் தன்திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக்கொள்ளும். இத்திருவாய்மொழி யப்யஸித்தார்க்குத் தாம் பெற்ற பேறு என்கிறார். (கக)

சிவனும் - அம்மானும் - திருமாலால்" என்று அந்வயித்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ப்ரஹ்மருத்ர இத்யாதி. "அருளப்பட்ட" என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - அருளுக்குவிஷயபூதரானஆழ்வார் என்று. "திருமாலாலருளப்பட்ட" என்றதுக்குபாவம் - இவ்வருளுக்கு இத்யாதி. வாய்த்தலை - ஜநகை. மாணிக்கம் முடிந்து ஆளலாயிருக்கையாலும், போக்யமாயிருக்கையாலும் - ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவழகையும் குணங்களையுமுடையனான என்கிறார். "அருளப்பட்ட சடகோபன் - அருளியடிக்கீழிருத்தும்" என்கையாலே ஃபலித்தபாவம் - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. தெருளும்என்று தொடங்கி, இருத்தும்; அயனும் சிவனும் - அம்மானும் - திருமாலால் என்று தொடங்கி, இப்பத்தால் - நம்மண்ணல் கருமாணிக்கம் - இப்பத்தை அநுஸந்தித்தவர்களை' என்றத்யாஹரித்து, 'அருளியடிக்கீழிருத்தும்' இத்யந்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

கண்ணிறையவந்து கலந்தமால்இக்கலவி
திண்ணிலையாவேணுமெனச்சிந்தித்துத் - தண்ணிதெனும்
ஆருயிரினேற்றமதுகாட்ட ஆய்ந்துரைத்தான்
காரிமாறன் தன்கருத்து.

ஆழ்வார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஶரணம்.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—கருமாணிக்கமலை - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(கருமாணிக்கமலை.) எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னழகைக் காட்டித் தம்மை வசீகரித்துக்கொண்டு, தம்மோடு கலந்தருளின கலவியால் தமக்குவந்த நிர்வ்ருத்தியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், நிர்ஹேதுக பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌசீல்யாத்யநுபவபூர்வகமாக ஸ்வசேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், ஸ்வதசையை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். திருப்புலியூரில் எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி அவனையே அபஹ்ருதசித்தையாய், "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்றிருக்கிற தன்மையை அறியாத பித்ராதிகள், "இவளுடைய ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வருவது" என்று நகரத்திலே பறை அறைவிக்கக் கேட்ட இவளுடைய தோழியானவள், "ஸ்ரீஜநகராஜன் ராஜாவாக்கிப்பண்ணின தூர்யகோஷாதிகள் அவனுக்கு மிகவும் அஸஹ்யமாய்த் தரிப்பரிதானாற்போலே ராஜபுத்ரியும் இத்தை அறியில் ஜீவியாள்" என்று பார்த்து "இவள் அறிவதற்கு முன்பே இத்தை விலக்கவேணும்" என்று துணிந்து, இஸ்ஸம்ஶ்லேஷத்தை நான் அறிந்தமை அறிவிக்கில் என்காவற்சோர்வென்று கொள்ளுவர்; நான் அறியாதேனாயிருக்கில் இவளைக் கிடையாது; போம்வழி என்?" என்று பார்த்து இவளுடைய உறவு முறையார்க்கு "திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தையாய் மிகவும் ஈடுபட்டு அவற்றையே வாய்புலற்றக்காணாநின்றோம்; ஆனபின்பு, திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுக்கல்லது வேறுசிலர்க்கு உரியளல்லள்" என்று அவர்களுபக்ரமித்த மணத்தை விலக்கி, இவளுடைய உறவுமுறையாரும் "புறப்புஓரிடத்துக்கும் உரியளல்லளாகில், திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுக்கு இவளுக்குத்தக்க அழகும் ஒப்பனையும் ஆண்பிள்ளைத்தனமும் குணவத்தையும் ஐஶ்வர்யமும் ஔதார்யமும் ப்ரணயித்வமும் ஸமாசாரமும் வேதார்த்ததத்வஜ்ஞாநமும் இன்னம் இப்புடையிலுண்டான ஸத்குணங்களும் உண்டோ?" என்று கேட்க, தோழியும் "நீங்கள் சொலுகிறவளவல்ல: அத்யாஶ்சர்யபூதன்; அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தமைக்கு இவள் வடிவிலே வ்யக்தமான அடையாளங்களும் உள; ஆனபின்பு, அவனுக்கே இவளைக் கொடுங்கோள்" என்கிறாள். இத்திருவாய்மொழியால் பகவச்சேஷத்வமே புருஷார்த்தமென்றும் அந்யசேஷத்வமும் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அபுருஷார்த்தமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - "ஸௌந்தர்யசீலாதி விசிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு பரிபூர்ணத்தாத்ம ஸ்வரூபமானது ப்ரகாரதயா சேஷம்" என்று தெளிந்தவர், அந்தசேஷபூதனான ஆத்மாவினுடைய தந்தேகரஸ்ஷபத்வ தந்தேகபோகபதவங்களை ப்ரதிபாதிப்பதாக, சேஷியினுடைய அவயவசோபையையும், ஆபரணசோபையையும், அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும், குணவத்தாதிசயத்தையும், அபரிச்சிந்நவிபூதிஸௌபத்தையும், ஔதார்யோத்கர்ஷத்தையும், ப்ரணயித்வாதிசயத்தையும், ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யதையையும், ஸர்வவேதப்ரதிபாத்யதையையும், ஆஶ்சர்யாவஹத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து; ஏவம்ப்ரகார விசிஷ்டனாய்த் திருப்புலியூரில் எழுந்தருளி

யிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய அநுபவத்திலே அவகாஹித்து ஹ்ருஷ்டரான இவருடைய ரூபாதி வைலக்ஷண்யத்தைக்கண்ட பரிவர்தொடக்கமான பார்ஶ்வஸ்த்தர், இந்த வைலக்ஷண்யத்திலே ஜிஜ்ஞாஸுக்களாக; ஸுஹ்ருத்பூதரானவர் அவர்களுக்கறிவித்த பாசுரத்தைத் திருப்புலியூரில் நாயனாருடனே இயற்கையிலே புணர்ந்த நாயகியினுடைய வேறுபாடுகண்டு "ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தம்" என்றறிந்த தோழியானவள்,—இதறியாதே இவளுடைய பதிஸம்யோக ஸுலபமான பருவத்தைக்கண்டு பந்துக்கள் வேறே மணமுரசு அறைவிக்க 'நாயகிக்கு இது அஸஹ்யம்' என்றறிந்து விலக்குவதாக உத்யோகித்து, உக்திப்ரகாரத்தாலும் வடிவில்வேறுபாட்டாலும் நிரூபித்தறிந்தாளாக, பந்துக்களைக்குறித்து, "இவள் திருப்புலியூர் நாயனாருடைய குணநாமங்களையே பலகாலும் பேசாநின்றாள்; இவளுக்கு அங்கே பாவபந்தமுண்டாகக்கூடும்; அவனாகிறான்-இவளுக்குத் தகுதியாம்படி அபிரூபனாய், அலங்காரவிஶிஷ்டனாய், ஆண்பிள்ளையாய், அதிஶயிதகுணனாய், ஐஶ்வர்யயுக்தனாய், அத்யுதாரனாய், ப்ரணயியாய், ஆசாரஸ்த்தனாய், வேதவிதக்ரேஸரனாய் ஆஶ்சர்யபூதனாயிருப்பானொருவன்; ஆகலால், இவள்வடிவில் அநந்யதாஸித்தமான ஸம்ஶ்லேஷஸூசக சிஹ்நங்களுண்டாகையாலும், அவனுக்கேஇவளாம்" என்று அறத்தொடு நின்றுரைத்த பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே, அவன் ப்ரஸாதத்தாலே அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌஶீல்யாதிகளை அநுபவித்து, அவற்றோபாதி விலக்ஷணமுமாய் அநந்யார்ஹமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறைப்பாட்டுக்களாலே அநுஸந்தித்து இனியரானார். அந்த ஶேஷத்வரஸத்தாலே ப்ரீதராய், ப்ரீதிபாரவஶ்யத்தாலே தாமானதன்மை அழிந்து, ஒருபிராட்டி தஶையை ப்ராப்தராய், ஸ்வதஶையை அந்யாபதேஶத்தாலேபேசி இனியராகிறார். "ப்ரீதியில் அந்யாபதேஶமுள்ளது இத்திருவாய்மொழியே" என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிக்கும். திருப்புலியூரிலெம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி அவனாலே அபஹ்ருதசித்தையாய், "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்றிருக்கிற இவள்படியை, உயிர்த்தோழியானவள், இவள்வடிவில் வேறுபாட்டாலும் பேச்சில் வேறுபாட்டாலும் "ஸம்ஶ்லேஷம் வ்ருத்தம்" என்று அறிந்தாள்; இவையொன்றையும் அறியாதே "பதிஸம்யோகஸுலபம் வய:" என்றெபடியே 'ப்ராப்தயௌவனை' என்னும் இவ்வளவேகொண்டு, பித்ராதிகள் "ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வருவது" என்று நகரத்திலே பறைபறைவிக்க, கேட்ட தோழியானவள், "ஸ்ரீபரதாழ்வானை ராஜாவாக்கிப்பண்ணின தூர்யகோஷம் அவனுக்கு அஸஹ்யமாய் அவன் பட்டதெல்லாம் பட்டாள். ராஜபுத்ரியும் இத்தை அறியுமாகில் ஜீவிக்கமாட்டாள்" என்று, "அவள் அறிவதற்குமுன்னே இத்தை விலக்கவேணும்; அதுசெய்யுமிடத்தில் ஸம்ஶ்லேஷத்தை நாம் அறிந்தமை அறிவிக்கில் 'நம்காவற்சோர்வு' என்றுகொள்வர்; பேசாதிருக்கில் அவர்கள் ப்ரவர்த்திக்கிறவையே தலைக்கட்டி இவளை இழக்கவரும்; இதுபோம் வழியேது?" என்றுபார்த்து, "இவள்படியைக் கண்டு பந்துக்களும் விசாரியாநின்றார்கள்: நாமும் இனி நிரூபணத்திலே இழிந்து அவ்வழியாலே யறிந்தோமாய் இத்தைவிலக்கவேணும்" என்று நிரூபித்து "இவள் திருப்புலியூர் நாயனார் குணசேஷ்டிதங்களிலே ஈடுபட்டு அவற்றையே வாய்புலற்றாநின்றாள்; இருந்தபடியால் ஸம்ஶ்லேஷம் வ்ருத்தமானாற்போலே இராநின்றது; இனி அவனு

க்கே கொடுக்கப்பாருங்கோள்" என்று அறத்தோடு நிற்கிறாளாய்,—"நீங்கள் செய்கிறவை யர்மமன்று" என்று அவர்கள் உபக்ரமித்த மணத்தைவிலக்க; அவர்களும் "இவளுக்கு அவன் ஸத்ருஶமாகப் போருமோ? அழகும் ஆபிஜாத்யமும் ஆண்பிள்ளைத்தனமும் குணமும் ஐஶ்வர்யமும் ஔதார்யமும் ப்ரணயித்வமும் ஸமாசாரமும் வேதார்த்தத்வஜ்ஞாநமும் முதலான ஸத்குணங்களும் உண்டாகவேணுமே" என்ன, "அவனைப் பார்த்தால் 'இவள் அவனுக்குப்போவாள்' என்னும்படி அவன் வைலக்ஷண்யம்; அது கிடக்க, அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தமை இவள்வடிவிலே வ்யக்தமாம் அடையாளங்களும் உண்டு; ஆனபின்பு அவனுக்கே கொடுக்கப்பாருங்கோள்" என்று அறத்தோடு நின்று அவர்கள் செய்கிறவற்றை விலக்குகிற தோழி வார்த்தையையாயிருக்கிறது. கீழ்த்திருவாய்மொழியில், அநந்யார்ஹஶேஷத்வம் சொல்லிற்று; இதில் அந்யஶேஷத்வமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் அபுருஷார்த்தமென்கிறது. ஒரு கந்யகையாகில், ஒருவனுக்காயிருக்கையும், ஒருவனுக்கானால் பிறர்க்கு உரியளல்லளாயிருக்கையுமிறே ஸ்வரூபம்.

ஈடு.—கீழில் திருவாய்மொழியில், முதலிரண்டரைப்பாட்டாலே, அவனுடைய ஸௌந்தர்யஶீலாதிகளை அநுஸந்தித்து, அவற்றோபாதி விலக்ஷணமுமாய் அநந்யார்ஹமுமாயிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறைப்பாட்டாலே அநுஸந்தித்து இனியரானார்; அந்தஶேஷத்வரஸத்தாலே ப்ரீதராய், ப்ரீதிபாரவஶ்யத்தாலே தாமானதன்மையழிந்து ஒரு பிராட்டிதசையை ப்ராப்தராய், ஸ்வதசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசி இனியராகிறார். "ப்ரீதியில் அந்யாபதேசமுள்ளது இத்திருவாய்மொழி யொன்றுமே" என்று ஆழ்வான் நிர்வஹிக்கும்படி. திருப்புலியூரில் எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி அவனாலே அபஹ்ருதசித்தையாயிருக்கிறபடியை உயிர்த்தோழியானவள் கண்டு, இவள்வடிவில் வேறுபாட்டாலும் பேச்சில்வேறுபாட்டாலும் "ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தம்" என்றறிந்தாள்; இவையொன்றையுமறியாதே, "பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோத்ருஷ்ட்வாசமேபிதா" (பதிஸம்யோகஸுலபம்வயோத்ருஷ்ட்வாசமேபிதா) என்கிறபடியே, ப்ராப்தயௌவநையென்னு மிவ்வளவே கொண்டு, பித்ராதிகள் "ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜபுத்ரர்கள் வருவது" என்று நகரத்திலேமணமுரசறைவிக்க, அத்தைக்கேட்ட தோழியானவள், ஸ்ரீபரதாழ்வானை, "நீ ராஜா" என்றுபண்ணின தூர்யகோஷம் செவிப்பட்டபோது அவன் பட்டதெல்லாம்பட்டு; "இத்தனி பெண்பிள்ளை செவிப்படுமாகில் * மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாத தன்மையளாயிருக்கிற இவளைக்கிடையாது, ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேணும், அதுசெய்யுமிடத்தில் 'திருப்புலியூர்

கருமாணிக்கமலை ப்ரவேஶே, ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி.

இத்திருவாய்மொழி ப்ரீதியென்றதுக்கு ஶப்தம் - "அப்பன்திருவருள்மூழ்கினள்" என்றது. ப்ரீதிபாரவஶ்யத்தாலே அந்யாபதேசமென்றதுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - ப்ரீதியில் இத்யாதி. விஸ்தரஸங்கதி - திருப்புலியூரில் இத்யாதி. இயற்கையிலேபுணர்ந்து - யாத்ருச்சிகமாக ஸம்ஶ்லேஷித்து. வடிவில் வேறுபட்டாலுமென்றது - "புனையிழைகளணிவும்" இத்யாதியைப்பற்ற. பேச்சில் வேறுபாட்டாலு மென்றது - "அருமாயன் பேரன்றிப்பேச்சிலள்" என்றத்தைப்பற்ற. "பதிஸம்யோகஸுலபம் வயோத்ருஷ்ட்வாசமேபிதா। சிந்தார்ணவகத: பாரம் நாஸஸாதாப்லவோயதா" (உக்த்யோக்யாகாண்டே. மணமுரசு - விவாஹதூர்யநாதம். மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் - மநுஷ்யராயிருப்பார்க்கென்று சொல்லுகிற ஶப்தம் காட்டிலே

நாயனாரோடே ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று' என்போமாகில் நங்காவற்சோர்வாலே வந்ததாம்: அறிவியாதொழியில் இவளையிழக்கவரும்: இனி இவ்வளவில் செய்யலாவதேன்?'' என்றுபார்த்து, "இவர்கள் தாங்களும் 'இவளுக்குவடிவிலே ஒருவேறுபாடுண்டு; இதுக்கு ஹேது ஏதோ?' என்று விசாரியாநின்றார்கள்: நாமும் இவர்களோடே நிரூபணத்தேயிழிந்து அவ்வழியாலே அறிந்தோமாய் இத்தைவிலக்கவேணும்''என்று நிரூபித்து, "இவள்வடிவிருந்தபடியால் இவளுக்குத் திருப்புலியூரில் நாயனாரோடே ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றுப்போலேயிருந்தது: அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களையே வாய்புலற்றாநின்றாள்: நீங்கள் செய்கிறவற்றைத் தவிருங்கோள்'' என்று அறத்தோடுநிற்கிறாளாய்- "இது தர்மமல்ல'' என்ன, "ஆனால் நீ சொல்லுகிற திருப்புலியூரில்நாயனார்க்கு இவளுக்கீடான வைலக்ஷண்யமுண்டாகவேணும்: ஒப்பனையும் ஆண்பிள்ளைத்தனமும் குணமும் ஐஸ்வர்யமும் ஔதார்யமும் ப்ரணயித்வமுமுண்டாகவேணும்: ஸமாசாரனாகவேணும்: வேதார்த்த தத்த்வஜ்ஞாநமுடையனாகவேணும்: இவையெல்லாம் உண்டோ?'' என்ன, "நீங்கள் கேட்கிறவளவல்ல: இவையெல்லாம் குறைவற்றவிஷயம்: இவையொன்றுமில்லையேயாகிலும் இவள்தான் அங்கே அநந்யார்ஹையானாள்: நீங்கள் செய்கிற இவற்றைத் தவிருங்கோள்'' என்று அத்தைவிலக்குகிறதாயிருக்கிறது. 'மணவிலக்கு' என்பதொரு கிளவித்துறை இது. திருமந்த்ரத்திலே, தனக்கும் பிறர்க்குமாயிருக்குமிருப்பைக் கழித்து அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சொல்லக்கடவதிறே; அது இங்குச் சொல்லுகிறது. கீழ்த்திருவாய்மொழியில் - அநந்யார்ஹசேஷத்வஞ்சொல்லிற்று; இதில் - அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும் அபுருஷார்த்தமென்கிறது. ஒருகந்யகையாகில், ஒருவனுக்கேயாயிருக்கையும், ஒருவனுக்கேயானால் பிறர்க்குரியளல்லளாயிருக்கையுமிறே ஸ்வரூபம்.

பரியாறுமாகில். வாழாததன்மையள் வாழாத ஸ்வபாவத்தையுடையவள். நாய்ச்சியார்திருமொழி, அஞ்சாம்பாட்டு. ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானமைக்கு ஹேத்வந்தரம் - அவனுடைய இத்யாதி. "அறத்தோடு நிற்கிறாளாய்'' என்றதின் விவரணம் - இதுதர்மமல்ல என்றது. "வடமொழிமறைவாணர்'' என்றத்தைப்பற்ற - ஸமாசாரனாகவேணும் என்றது. "வேதியரொலி வேலையில்நின்றொலிப்ப'' என்றத்தைப்பற்ற - வேதார்த்த தத்த்வஜ்ஞாநமுடையனாகவேணும் என்றது. "திருவருளா மிவள் நேர்பட்டதே'' என்றத்தைப்பற்ற - இவள்தான்அங்கேஅநந்யார்ஹையென்றது. ஸ்வாபதேசம் - திருமந்த்ரத்திலே இத்யாதி. தனக்கும் பிறர்க்குமாயிருக்கிற இருப்பைக் கழித்தென்றது - உகாரத்திலே அநந்யார்ஹசேஷத்வ விரோதியான அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களைக் கழித்தென்றபடி. ஆனால் கீழில்திருவாய்மொழிக்கும் இதுக்கும் வாசியேதென்ன - கீழில்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. அது எப்படியென்ன - ஒருகந்யகை இத்யாதி. அதாவது - ஒருவனுக்கேயாயிருக்கையாலே ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியும், பிறர்க்குரியளல்லளாயிருக்கையாலே அந்யசேஷத்வநிவ்ருத்தியும் சொல்லுகிறதென்றபடி. இவ்விடத்திலே - ',வி தாரக்ஷி களாரெ ஹத பூாரக்ஷிபளவநெ । வாருஷாஷாவிரெஹாவெ நஸீஷா தநு ஹபூதி'' என்றது அநுஸந்தேயம்.

முதற் பாட்டு.

கருமாணிக்கமலைமேல் மணித்தடந்தாமரைக்காடுகள்போல்
திருமார்வு வாய் கண் கை யுந்தி காலுடை யாடைகள் செய்யபிரான்
திருமாலெம்மான் செழுநீர்வயல் குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர்
அருமாயன்பேரன்றிப்பேச்சிலள் அன்னைமீர்! இதற்கென்செய்கேனோ?

ஆ.—(கருமாணிக்கமலை.) - இப்பிராட்டி திருப்புலியூரிலே இருந்தருளுகிற எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்தருளின புணர்ச்சியை அறியாமையாலும், "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்" என்றிருக்கும் ஸ்வபாவத்தை அறியாமையாலும், இவளுடைய தாயாரும் உறவுமுறையாரும், மநுஷ்யரிலே இவளுக்கு ஒருவனை அபேக்ஷித்து அவனுக்குக் கொடுக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராகிறபடியைக் கண்டு, இவள் ஸ்வபாவத்தையும், இவள் எம்பெருமானோடு கலந்தகலவியையும் அறிந்திருந்த இவளுடையதோழியானவள், தான் சொல்லிற்றை அவர்கள் அங்கீகரிக்கைக்காக அவர்களோடேகூடத் தானும் ஸமாநசித்தையாய்க்கொண்டு, "இவள் திருப்புலியூரிலிருந்தருளின எம்பெருமானுடைய குணங்களாலே வசீக்ருதையாய், அவன்திறமல்லது மற்றொன்றறியாள்; இனி நாம் கோலினவை முடியா; அவனையே வரனாகப் பார்க்கவேணும்" என்றுகொண்டு அவர்களை நிவர்த்திப்பிக்க, அவர்களும் "இவளுக்கு அவனழகுதக்குமோ?" என்றுகேட்க, அவனுடைய அழகிலேயிறே இவள் அகப்பட்டதென்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டு, அவ்வழகல்லது மற்றொன்று அறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறாள்.

[கருமாணிக்கமலை] - கறுத்தே இருள் நீக்குவது ஒரு மாணிக்க மலை. [மணித்தடம்] - தெளிந்த பொய்கையிலே. திருமார்புக்குச் சிவப்பு பிராட்டிஸந்நிதானத்தாலே. இவளுக்கு இப்படி விலக்ஷணனான இவனைப் பெற்ற ப்ரியத்தாலே பிரானென்றும் எம்மானென்றும் சொல்லுகிறாள். [திருமாலென்று தொடங்கி] - முன்பு சொன்ன அழகோடே மேன்மையை உடையனாய், அழகிய நீர்வாய்ப்பையுடைத்தான வயலையுடைய குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரில் பெறுதற்கு அரியனாய், அத்யாஶ்சர்யமான படியை யுடையனானவன் பேரன்றி, வேறு பேசுகிறிலள். [அன்னைமீர் இதற்கு என்செய்கேனோ] - அவர்கள் தன்வார்த்தை விஶ்வஸிக்கைக்காகத் தானும் அவர்களோடொக்க அறியாதாளாய், இதற்கு என் செய்கேனென்கிறாள்.

ப.—முதற்பாட்டில், திருப்புலியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய அவயவசோபையிலே அகப்பட்டு அவன் திருநாமமன்றிச் சொல்லுகிறிலளென்கிறாள்.

கரு - கறுத்தநிறத்தையுடைய, மாணிக்கமலைமேல் - மாணிக்கமலைமேலில், மணி - (ஸ்ப்ருஹணீயமான) ஒளியையுடைத்தாய், தடம் - பெருத்த, தாமரைக்காடுகள் போல் - தாமரைக்காடுகள்போலே, திருமார்வு - (லக்ஷ்மீ கௌஸ்துப லக்ஷிதமான) திருமார்பு, வாய் - திருப்பவளம், கண் - திருக்கண்கள், கை - திருக்கைகள், உந்தி - திருவுந்தி, கால் - திருவடிகள், உடையாடைகள் - திருப்பீதாம்பரங்களினுடைய, செய்ய -

சிவப்பையுடையனுய்க்கொண்டு, பிரான் - ஆஸ்ரிதரை அநுபவிப்பிக்கும் உபகாரகனாய், திரு - (இவ்வழகை நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற) பிராட்டிக்கு, மால் - வல்லபனாய், எம்மான் - (அவ்வழகாலே) நமக்கு நாயகனான, செழு - அழகிய, நீர் - நீரையுடைத்தான, வயல் - வயலையுடைய, குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர் - குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூரில், அரு - பெறுதற்கரியனான, மாயன் - ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதனுடைய, பேர்-திருநாமம், அன்றி - ஒழிய, பேச்சு - வேறொருபாசுரம், இலள் - அறிகின்றாள்: அன்னைமீர் - அன்னைமீர்! இதற்கு - இவள்படிக்கு, என் - ஏது, செய்கேனோ - செய்வேன்? என்று தானுள்பாடையல்லாமையை அறிவித்தாளாயிற்று. மணித்தடமென்று - ஸ்லாக்யமான தடாகமாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், அவனுடைய திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டு மற்றொன்று அறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறாள். "கருமாணிக்கக் குன்றத்துத் தாமரை போல் திருமார்வு கால் கண் கை செவ்வாயுந்தியான்" என்று * இருத்தும் வியந்தில் அநுபவித்தத்தைத் தோழிபேச்சாலே பேசி இனியராகிறார்.

[கருமாணிக்கமலைமேல்] - குளிர்ந்து ப்ரகாஸகமாய், நிரதிஸய போக்யமாயிருக்கும் வடிவு. அநுபவிப்பாருடைய மநஸ்ஸுக்குத் தாபஹரமாய், ப்ரகாஸகமுமாய், அபரிச்சிந்ந போக்யமுமாயிருக்கை. கறுத்தே இருள் நீக்குவதொரு மலையென்றுமாம். [மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள்போல்] - தெளிந்த தடாகத்திலே பரப்புமாறத் தாமரை பூத்தாற்போலேயாயிற்று, திவ்யாவயவங்களும் தந்தாஸ்ரயமான வடிவும் இருப்பது திருமார்வுக்குச் சிவப்பு, பிராட்டி ஸந்நிதானத்தாலே. [வாய்]-அவர் வழியாலே உறவுபண்ணினார்க்கு அநுகூலபாஷணம் பண்ணும் திருவதரம் [கண்]-இன்சொல்லுச் சொல்லப்புக்குத் தடுமாறினால்,குறையும் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும்கண். [கை]-அந்நோக்குக்குத்தோற்றாரை அணைக்கும் கை. [உந்தி]-உத்தேஸ்யமான அபிமதமிபிலே விழாநின்றால் நடுவே கால் கட்ட வற்றான உந்தி. [கால்] - இவையித்தனைக்கும்தோற்றுவிழும்திருவடிகள். [உடையாடைகள்] - அங்கே கிடந்தநுபவிக்கும் திருப்பீதாம்பரம். "திருக்கமலபாதம்" என்ன, "சிவந்தவாடை" என்னக்கடவதிறே. [பிரான்] - இவ்வவயவஸோபையுடைய "ஸகாநாத"என்றிருக்குமவன் [திருமால்]-அழகேயன்று,இவளுக்கிடானமேன்மையும் உண்டு. "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா-அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:".[எம்மான்]-"இவளுக்கு இவன் போருமோ?" என்னுதபடி விலக்ஷணனைப் பெற்றப்ரீதியாலே என்னுயனென்கிறார். [செழுநீரித்யாதி]—நீர்வாய்ப்பையுடைய வயலாலே அலங்க்ருதமான குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரிலே வர்த்திக்கிற பெறுதற்கு அரிய ஆஸ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனுடைய; திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்குச் சக்ரவர்த்தித்திருமகனைப் போலேயாயிற்று இவனும். [பேரன்றிப் பேச்சிலள்] - பரவ்யூஹவிபவங்களில் திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறிலள். [அன்னைமீர் இதற்கு என் செய்கேனோ] - அவர்களைவிடாக்கத்தானும் அறியாதாளாய், தன்வார்த்தையை விஸ்வஸிக்கைக்காக ஸாக்ஷித்து, இதுக்கு என் செய்வேன்? என்கிறாள். உள்வாயிருந்த ப்ரீதிக்குப் போக்கு விட்டுச் சொல்லுகிறாள்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அவனுடைய திவ்யாவயவ ஸௌந்தர்யத்தைக்கண்டு மற்றொன்றறியாதபடி ஈடுபட்டாளென்கிறாள். "கருமாணிக்கக்குன்றத்துத்தாமரைபோல்

முதற்பாட்டு.—கருமாணிக்கமலை இத்யாதி. "திருமார்வு" என்றுதொடங்கி, "அருமாயன்பேரன்றிப் பேச்சிலள்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்த அவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி.

திருமார்வு கால்கண்கை செவ்வாயுந்தியான்" என்று * இருத்தும் வியந்திலநுஸந்தித்த இத்தைத் தோழிபேச்சாலே பேசி இனியராகிறார்.

[கருமாணிக்கமலைமேல்] - அநுஸந்திப்பார் நெஞ்சு குளிரும்படி கருமையையுடைத்தாய், ப்ரகாஶத்தால் மிக்கிருப்பதாய், நிரதிஶயபோக்யமாயிருப்பதொரு மலைமேலே. கறுத்தே இருள் நீக்குவதொருமலையென்றுமாம். அபூதோபமையிருக்கிறபடி. [மணித்தடந்தாமரைக்காடுகள் போல்] - இப்படி இருப்பதொரு மலைமேலே, தெளிந்ததொருதடாகமாய், அது காடுபடத் தாமரை பூத்தாற்போலேயாயிற்றுத் திருமேனியும் திவ்யாவயவங்களு மிருப்பது. [திருமார்வு] - பற்றுசான பெரியபிராட்டியாரெழுந்தருளியிருக்கும் திருமார்வு. திருமார்வுக்குச் சிவப்பு பிராட்டிஸந்நிதாநத்தாலே. [வாய்] - அவள்வழியாலே உறவுபண்ணினார்க்கு அநுகூலஸம்பாஷணம் பண்ணுகிற திருப்பவளம். [கண்] - இன்சொல்லுச் சொல்லப்புக்கு அநுகூலதர்ஶநத்தாலே தமோழினால், குறையும் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும் கண். [கை] - நோக்குக்குத் தோற்றாரை அணைக்கும்கை. [உந்தி] - உத்தேஶ்யபூமியிலே விழாநின்றால் நடுவே காற்கட்டவல்ல திருவுந்தி; நடுவே யழுக்கும் சுழியிறே. [கால்] - இவையெல்லாவற்றுக்கும் தோற்று விழும்திருவடிகள். [உடையாடைகள] - அங்கேகிடந்தநுஸந்திக்கும் திருப்பீதாம்பரம்; "கமலபாதம்" என்று, "சிவந்தவாடை" என்னக்கடவதிறே. [பிரான்] - இவ்வவயவஶோபையையுடைய "ஸ்ரீநாத்" (ஸத்நாநாம்) என்றிருசுகுமவன். [திருமால்] - அழகேயன்றிக்கே, இவளுக்கீடான மேன்மையுமுண்டு; "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:" (யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:) என்கிறபடியே. [எம்மான்] - 'இவளை அவனுக்குக் கொடுங்கோள்" என்றால், "இவளுக்கு அவன்தரம் போருமோ?" என்னவேண்டாதபடியிருப்பதே என்னுயன்! என்கிறாள். [செழுநீர் இத்யாதி] - அழகிய ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான வயல்சூழ்ந்த. [குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர்] - குட்டநாடென்று அந்நாட்டுக்குப்பேர். [அருமாயன்] - பெறுதற்கரிய ஆஶ்சர்யபூதன். [பேரன்றிப்பேச்சிலள்] - பரவ்யூஹவிபவ

---

* இருத்தும்வியந்திலநுஸந்தம் பின்னாட்டுகிறதென்கிறார். கருமாணிக்கம் இத்யாதி. மாணிக்கமென்றது - புஷ்யராகத்தை.

கறுப்பும் சிவப்புமாகிற விருத்த தர்மங்கள் ஒன்றுகவே வர்த்திக்கக்கூடாமையாலே, * கறுப்பால் - குளிர்த்தியையும், "மாணிக்கம்" என்கையாலே - ப்ரகாஶாதிஶயத்தையும், "மலை" என்கையாலே - போக்யதாதிஶயத்தையும் நினைக்கிறதென்கிறார் - அநுபவிப்பார் இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - கறுத்தே இத்யாதி. "மாணிக்கம்" என்று - இருள் நீக்கும் தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. இவ்விரண்டாமர்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்து - அபூதோபமை யிருக்கிறபடி என்றது. மணித்தடம் - ஸ்வச்சமானதடாகம். மணித்தடத்தோடே கூடின மலை திருமேனிக்கு த்ருஷ்டாந்தம். பற்றுசான - தஞ்சமான. திருமார்வைச் சொன்ன வநந்தரம், திருப்பவளத்தைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - அவள்வழியாலே இத்யாதி. உத்தேஶ்யபூமி யென்றது - திருவடிகளை. நடுவேசுழி - நடுவே இத்யாதி. அங்கேகிடந்து - திருவடிகளிலே கிடந்து. திருவடிகளிலேவிழுந்து அநுஸந்திக்குமதா யிருக்குமோ வென்ன - கமலபாதம் இத்யாதி. அவயவஶோபைக்கு அநந்தரம், "உபகாரகன்" என்னுமதுக்கு பாவம் - இவ்வவயவஶோபை இத்யாதி. ஶ்ரிய:பதித்வம் ஸர்வாதிகத்வஸூசகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் - அழகே இத்யாதி. "திருமால்" என்றால் - மேன்மையைக் காட்டுமோவென்ன - யஸ்யஸா இத்யாதி. தோழியானவள் நாயகியைப்போலே "எம்மான் என்னப் பெறுமோவென்ன - இவளைஅவனுக்கு இத்யாதி. "திருப்புலியூரருமாயன்பேரன்றிப்பேச்சிலள்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - பரவ்யூஹ

ங்களுக்கு ஏகாந்தமான திருநாமங்களைச் சொல்லுகிறிலள். அல்லாத உகந்தருளின நிலங்களில் நிற்கிறவர்கள்பேரும் சொல்லுகிறிலள். [அன்னைமீர் இதற்கேன் செய்கேனோ] - 'அவர்களோடொக்கத்தானும் இப்போதறிந்து சொல்லுகிறாள்' என்னுமிடந்தோற்ற, இதுக்கு நான் எத்தைச்செய்வேனென்கிறாள். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அன்னைமீர்! இதற்கேன்செய்கேன்? அணிமேருவின்மீதுலவும்
துன்னுசூழ்சுடர்நாயிறும் அன்றியும்பல்சுடர்களும்போல்
மின்னுநீள்முடியாரம் பல்கலன்தானுடையெம்பெருமான்
புன்னையம்பொழில்சூழ் திருப்புலியூர்புகழுமிவளே.

ஆ.—(அன்னைமீர்) - அவனுகப்பித்தருளினால் இருக்கும் அழகைச்சொல்லி, அவ்வழகிலேயிறே இவள் விழுந்ததென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஆபரணசோபையிலே அகப்பட்டாளென்கிறாள்.

[அணிமேருவென்று தொடங்கி] - அத்யந்தவிலக்ஷணமான மேருவிலே உலாவாநிற்பதுஞ்செய்து, காண்கிற அளவன்றிக்கே நிரந்தரமாகச்சூழப்பட்ட தேஜஸ்ஸையுடைய விலக்ஷணனான ஆதித்யனும், மற்றும் அப்படி இருக்கிற நக்ஷத்ராதிகளையும் போலே. [எம்பெருமான்] - ப்ரீத்யுக்தி.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஆபரணசோபையிலே அகப்பட்டு அவனூரைப்புகழாநின்றாளென்கிறாள்.

அன்னைமீர் - அன்னைமீர்! இதற்கு - (நீங்களும் நானுமறியாதபடி) இவளுக்குப்பிறந்த ப்ரகாரத்துக்கு, என் - எத்தை, செய்கேன் - செய்வேன்? அணி - அழகிய, மேருவின் - மேருவின், மீது - மேலே, உலவும் - வர்த்திப்பதாய், துன்னு — செறிந்து, சூழ் - சூழ்ந்த, சுடர் - சுடரையுடைத்தான, நாயிறும் - நாயிறும், அன்றியும் - அவ்வளவேயன்றியே, பல் - பலவகைப்பட்ட, சுடர்களும்போல் - க்ருஹநக்ஷத்ரங்களுடைய தேஜஸ்ஸும்போலேயிருக்கிற, மின்னு - ஒளியையுடைத்தாய், நீள் - ஓங்கின, முடி - திருவபிஷேகம், ஆரம் - ஆரம், (முதலான), பல்-பலவகைப்பட்ட, கலன்தான் - ஆபரணங்களை, உடை - உடையனாய், எம்பெருமான் - (அவ்வழகைக்காட்டி) நம்மையடிமைகொண்ட ஸர்வாதிகனானவனுடைய, புன்னை - புன்னையையுடைத்தான, அம் - அழகிய, பொழில் - சோலைகளாலே, சூழ்-சூழப்பட்ட, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரை, இவள் -, புகழும் - புகழாநின்றாள். அணிமேருவென்று * ருக்மாபமான திருமேனிக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அழகைச்சொல்லுங்காட்டில் ஸம்ஶ்லேஷம் வ்ருத்தமாகவேணுமோ? அகம்பநமாரீசாதிகளும் "ஸ்ரீமதோ ராஜராஜஸ்ய ஜடா

இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. திருமார்வு வாய் கண் கை உந்தி காலுடையாடைகளினுடைய சிவப்பையுடையபிரானென்று ஸப்தார்த்தம். (உ)

யாகேஸிஷேவி.கஃ" என்றிலர்களோ? என்ன, பிராட்டி தன்னேப்பித்த ஒப்பனேக்குத் தோற்று ப்ரீதியாய்ச் சொல்லுமாபோலேயன்றோ இவள்வார்த்தை! என்கிறுள். அவ னுடைய ஆஹரணசோபையிலே அகப்பட்டாளென்கிறுள்.

[அன்னைமீர் இதற்கு என்செய்கேன்] - நீங்கள் கற்பித்திலிகோள், நான் கற் பித்திலேன்: இதுக்கு நான் எத்தைச்செய்வேன்? [அணிமேருவின் இத்யாதி] - அழ கிதான மேருவின்மேலே ஸஞ்சரியாநிற்பானுமாய், காண்கிற அளவன்றிக்கே நெருங்கிச் சூழ்ந்த தேஜஸ்ஸையுடைய விலக்ஷணனுன ஆதித்யனும். [அன்றியும் பல்சுடர்களும் போல்] - மற்றும் அப்படியே இருக்கிற நக்ஷத்ராதிதேஜஃ பதார்த்தங்களும்போலே. [மின்னுநீண்முடி] - "துன்னுசூழ் சுடர்நாயிறு" என்ற திருவபிஷேகம். [ஆரம்] - "அஞ்சுடர் மதியம்பூண்டு" என்கிறபடியே திருவாரம். [பல்கலன்] - அல்லாத திரு வாபரணங்களும். [எம்பெருமான்] - ப்ரீதயுக்தி. இவ்வம்சம் பொய்யாகாதபடி இருந்த என்நாயன். [புன்னையம்பொழில் சூழ்] - அழகிய புன்னைப்பொழில் சூழ்ந்த வூர். அவ்வூரில் சோலைவாய்ப்பையன்றோ இவள் புசழுகிறது. [திருப்புலியூர் புகழு மிவளை] - பிள்ளாய்! இவ்வூரில் வாசிஎங்கே அறிந்தாள்; அவனுடைய ஆபரணசோ பையோபாதி அவ்வூரில் சோலையிலும் அவ்வூரிலும் குமிழிநீருண்டாளாய்த் தோற்று கிறதில்லையோ இவள் வார்த்தையாலே.

ஈடு —இரண்டாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆஹரணசோபையில் அகப்பட்டா ளென்கிறுள்.

[அன்னைமீர் இதற்கென் செய்கேன்] - நீங்கள் கற்பித்திலிகோள்; நான் கற்பித்திலேன்; இதுக்கு நான் எத்தைச் செய்வேன்? [அணி இத்யாதி] - அழகிதான மேரு வின்மேலே ஸஞ்சரியாநிற்பானுமாய், காண்கிறவளவன்றிக்கே நெருங்கிச் சூழ்ந்த தேஜஸ் ஸையுடைய விலக்ஷணனுன ஆதித்யனும். [அன்றியும்பல்சுடர்களும்போல்]-மற்றும் அப் படியேயிருக்கிற நக்ஷத்ராதிதேஜ:பதார்த்தங்களும்போலே. [மின்னு நீண்முடி] - "துன்னு சூழ்சுடர்நாயிறு" என்றுசொன்ன திருவபிஷேகம் [ஆரம்] - " அஞ்சுடர்மதியம்பூண்டு " என்கிறபடியே திருவாரம். [பல்கலன்] - அல்லாத திவ்யாபரணங்கள். [எம்பெருமான்] - ப்ரீத்யுக்தி-இவ்வம்சம் பொய்யாகாதபடி யிருந்த என்நாயன். [புன்னையம்பொழில்சூழ்] -

---

இரண்டாம்பாட்டு.—அன்னைமீர் இத்யாதி. "மின்னுநீண்முடியாரம்பல்கலன்" என்றத் தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி.

மிகவும் சொல்லுகிறவளுடைய பாவம் - நீங்கள் இத்யாதி. "இதற்கு -" புகழுகிற இதக்கென்றபடி. "துன்னு -" நெருங்கி. "மின்னுநீண்முடி" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - துன்னுசூழ்சுடர்நாயிறு என்றது. "துன்னுசூழ்" என்றத்தை, "பல்சுடர்களும்" என்றதிலே அந் வயித்து - அப்படியேயிருக்கிற என்கிறுர். "நாயிறு" என்றுசொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்துக்கு, தார்ஷ் டாந்திகத்தில் - திருவபிஷேகம் என்றபடி. ஆரம் - முத்துமாலையாதல், பதக்கமாதல். * ஆரத் துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாகச் சந்த்ரனைச் சொல்லுகையாலே சந்த்ரனை இங்கே கூட்டிக்கொள்ளுகிறுர்- அஞ்சுடர் இத்யாதி. அழகிய சுடரையுடைய சந்த்ரனைப்பூண்டு என்று ஸப்தார்த்தம். திருவாசிரி யம் முதற்பாட்டு. "அஞ்சுடர்மதியம்" என்றது - சந்த்ரனை ஆரமாக ரூபிக்கையாலே, "பல்கலன்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - "பல்சுடர்களும்" என்றது. "ப்ரீத்யுக்தி" என்றதின்விவரணம் - இவ் வம்சம் இத்யாதி. கலவிக்கு அடையாளம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, சோலையைவர்ணிக்கிற நாய கியினுடைய வார்த்தைக்கு ப்ரயோஜநத்தை அநுஸந்திக்கிற தோழியினுடைய பாவத்தை அருளிச்

† (அழகியபுன்னைப்பொழில்சூழ்ந்த. அவ்வூரில்) சோலைவாய்ப்பை யன்றோ இவள்சொல்லுகிறது. சோலையிலே கலந்தார் வார்த்தையாயன்றோ இருக்கிறது. [திருப்புலியூர்புகழுமிவளே] - பிள்ளாய்! இவ்வூர்வாசி எங்கேயறிந்தாள்? அவனுடைய ஆஸாரணமோவாவையோ பாதி அவ்வூரில் சோலையிலும் அவ்வூரிலும் குமிழிநீருண்டாளாய்த் தோற்றுகிறதில்லையோ இவள்வார்த்தையாலே. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

புகழுமிவள்நின்றிராப்பகல் பொருநீர்க்கடல்தீப்பட்டு எங்கும்
திகழுமெரியோடுசெல்வதொப்பச் செழுங்கதிராழிமுதல்
புகழும்பொருபடையேந்திப் போர்புக்கசுரரைப்பொன்றுவித்தான்
திகழுமணிநெடுமாடநீடு திருப்புலியூர்வளமே.

ஆ.—(புகழுமிவள்.) - அழகியனுறைவென்? ஆண்பிள்ளைத்தன முடையனாக வேண்டாவோவென்னில்,—அந்த ஶௌர்யவீர்யாதி குணங்களையே காண் இவள்இராப்பகல் புகழாநின்றதென்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருப்புலியூரிலெம்பெருமானுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்திலே இவள் அகப்பட்டு, அவனுடைய ஶௌர்யாதிகளுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பெருங்கிளர்த்தியோடே பேசாநின்றாளென்கிறாள்.

[இவள்] - வீரப்பாடுகள் அறிந்து ஈடுபடும் பருவமன்றிக்கேயிருக்கிற இவள். [பொருநீர்க்கடலென்று தொடங்கி] - அலை எறியாநின்றுள்ள கடல் நெருப்புக்கொளுந்தி பரப்புமாறின அத்யுஜ்ஜ்வலமான எரியோடேகூட நடந்து செல்லுமாபோலே. [செழுங்கதிராழிமுதல் புகழும் பெரும்படையேந்தி] - மிக்கிருந்துள்ள ஒளியையுடைத்தாய், சத்ருக்களும் புகழும்படியான திருவாழி முதலான பொருகைக்கு ஸாதநமான திவ்யாயுதங்களை ஏந்தி. பொன்றுவிக்கை - முடிக்கை. வளம் - அழகு.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய வீரசரிதத்துக்குத்தோற்றவள் அவனூரில் அழகைப் புகழாநின்றாளென்கிறாள்.

பொரு - (திரைக்கிளப்பத்தாலே ஒன்றுக்கொன்று) பொருது அலைகிற, நீர் - நீரையுடைத்தான, கடல் - கடலானது, தீப்பட்டு - நெருப்பைக்கொளுந்தி, எங்கும் - எங்கும், திகழும் - விளங்குகிற, எரிபொடு - ஜ்வாலைகளோடே, செல்வதொப்ப - செல்வதுபோலே, புகழும் - (சத்ருக்களும்) புகழும்படியாய், செழும் - மிக்க, கதிர் - ஒளியையுடைய, ஆழி - திருவாழி, முதல் - முதலாக, பொரு - பொருந்தின, படை - ஆயுதங்களை, ஏந்தி - ஏந்தி, போர் - யுத்தத்திலே, புக்கு - ப்ரவேஶித்து, அசுரரை - அஸு-

---

செய்கிறார் - சோலைவாய்ப்பை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "இவள்" என்றதுக்கு ஹாவம் - பிள்ளாய் இத்யாதி. இவள் - அதிபாலையென்றபடி. பிள்ளாயென்றது - தோழியினுடைய வார்த்தைப்பாடு. "புகழும்" என்றதுக்கு ஹாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. 'அணிமேருவின்' என்று தொடங்கி, 'புகழுமிவள் - அன்னைமீர்தற்கென்செய்கேன்' இத்யந்வய:. (உ)

ரர்களை, பொன்றுவித்தான் - நசிப்பித்தவனுடைய, திகழும் - விளங்குகிற, மணி - மாணிக்கங்களையுடைத்தாய், நெடு - ஓங்கின, மாடம் - மாடங்களையுடைத்தான, நீடு - ஆயாமவிஸ்தாரவத்தாயுள்ள, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரினுடைய, வளம் - அழகை, இவள் - இவள், இராப்பகல் - இராப்பகல், நின்று - ஓவாது நின்று, புகழும் - புகழா நின்றாள். பொருபடை - பொருகிறபடை யென்றுமாம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், "ஹதஸூராஸம்வரிஷ்வஜெ" என்னுமாபோலே அவன் ஆண்பிள்ளைத்தனத்திலே தோற்று, அந்த ஸௌர்யவீர்யாதிகளைப் பெருக்கிளர்த்தியோடே பேசாநின்றாள் என்கிறாள்.

[புகழுமிவள் நின்றிராப்பகல்] - நின்றபுகழும் வீரவாசி அறிந்துபடும் பருவமன்றிக்கே இருக்கிற இவள், கேட்டார் வாய்கேட்டு ஒருகால் சொல்லிவிட்டாளோ? அஹோராத்ரம் நின்று வாய்புலற்றாநின்றாள். [புகழும்] - நெஞ்சாலே மதித்துவிட்டவளோ? வீரை குடிபோய்விட்டுப் புகழ்கிறிலளோ? [பொருநீர்க்கடல் தீப்பட்டு] - திரைக்கிளர்த்தியாலே அலையெறிகிற நீரையுடைய கடல் நெருப்புக்கொளுந்தி. [எங்கும் இத்யாதி] - பரப்புமாறிக்கொண்டு ஜ்வலியாநின்ற எரியோடேகூட நடந்துசெல்லுமாபோலே. [புகழும் பொருபடையான செழுங்கதிராழிமுதல் - ஏந்தி] - "ஹேதிவிஶ்ருதநாமஸ்ராவிதஜயஸ்தநஃ" என்கிறபடியே ஆயுதங்கள்தான் அவனைப் புகழாநிற்கும்" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். "ஶத்ரூஃ ஶ்ருத்வாகவீர்யஸ்ய ரணநீயஸ்யவிக்ரமம்" என்கிறபடியே 'கையும் ஆயுதப்பொருத்தமும் இருந்தபடி என்?' என்று சத்ருக்கள் புகழும்படியைச் சொல்லுகிறது என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வர். [பொருபடை] - யுத்தோத்யுக்தமான ஆயுதம். [செழுங்கதிர்] - மிக்க தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழிமுதலான திவ்யாயுதங்களை ஏந்தி. [போர்புக்கு அசுரரைப் பொன்றுவித்தான்] - ஸாயுதனாய் யுத்தத்திலேபுக்கு, து்ஷ்ப்ரக்ருதிகளை முடித்தான். பொன்றுவிக்கை - முடிக்கை. [திகழுமித்யாதி] - உஜ்ஜ்வலமான மணிகளையுடைத்தாய், ஓங்கின மாடங்களை யுடைத்தாய், கல்பாவயியான திருப்புலியூரில் அழகைப் புகழும். [வளம்] - அழகு. எதிரிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாமைக்கு அவன்தான் வேண்டா; அவ்வூரே அமையுமென்கை. திருவயோத்யையைப்போலேயும், "அயோத்யா அபராஜிதா" என்கிற பாமபதத்தைப் போலேயு மாயிற்று இவள் இவ்வூரை நினைத்திருப்பது.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. "ஒப்பனையழகு ருஷிகளும்சொல்லார்களோ, இது கலவிக்கு ஸூசகமாகவேணுமோ" என்ன, "ஹதஸூராஸம்வரிஷ்வஜெ" (பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) என்று வீரவாசிகண்டு அணைக்கும் பிராட்டிபாசுரமாயன்றோ இவள்வார்த்தையிருக்கிற தென்கிறாள்.

[புகழுமிவள்நின்றிராப்பகல்] † (இவள் - இராப்பகல் - நின்று புகழும்) - வீரவாசியறிந்து ஈடுபடும் பருவமன்றிக்கேயிருக்கிற இவள், கேட்டார்வாய் கேட்டு ஒருகால்

மூன்றாம்பாட்டு-புகழும் இத்யாதி. "தம்த்ருஷ்ட்வாஶத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம்ஸுகாவஹம்। பபூவஹ்ருஷ்டாவைதேஹீ ஹதஸூராஸம்வரிஷ்வஜெ" உத்தராரண்யகாண்டு (30-40).

சொல்லிவிட்டாளோ. அஹோராத்ரம்நின்று வாய்புலற்றுநின்றாள். [புகழும்] - நெஞ்சாலே நினைத்துவிட்ட அளவேயோ? வீரிலே குடிபோய் வாய்விட்டுப்புகழுகிறு ளல்லளோ? [பொருநீர்க்கடல்தீப்பட்டு] - பொராநின்றுள்ள திரையையுடைத்தான கடல் நெருப்புக்கொளுந்தி. [எங்கும் திகழுமெரியோடுசெல்வதொப்ப] - பரப்புமாறிக்கொண்டு ஜ்வலியாநின்றுள்ள நெருப்போடேகூட நடந்து செல்லுமாபோலேயாயிற்று ஆயுதங்களால் வந்த புகரும் திருமேனியுமிருக்கும்படி. [புகழும்பொருபடையான - செழுங்கதிராழி முதல் - ஏந்தி] - "ஹேதிபிஸ்சேதநாவத்பிரு தீரிதஜயஸ்வநம்" (ஹேதிபிஸ்சேதநாவத்பிரு தீரிதஜயஸ்வநம்) என்று திவ்யாயுதங்கள்தான் அவனைப்புகழும்படியாதல்; "ஶத்ரோ:ப்ரக்யாதவீர்யஸ்யரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:" (ஶத்ரோ:ப்ரக்யாதவீர்யஸ்யரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை:) என்கிறபடியே 'கையும் ஆயுதமுமாய்ப் பொருத்தமிருந்தபடியேன்?' என்று ஶத்ருக்கள் புகழும்படியைச் சொல்லுகிறது" என்று எம்பெருமானார் அருளிச் செய்யும்படி. [பொருபடை] - யுத்தோத்யுக்தமான ஆயுதம். [செழுங்கதிர்] - மிக்கதேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவாழி முதலான திவ்யாயுதங்களையேந்தி. [போர்புக்கசுரரைப்பொன்றுவித்தான்] - ஸாயுதனாய் யுத்தத்திலேபுக்கு துஷ்ப்ரக்ருதிகளைமுடித்தான். பொன்றுவிக்கை-முடிக்கை. [திகழும் இத்யாதி] - உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்கங்களையுடைய ஓங்கினமாடங்களையுடைத்தாய், கல்பாவஸ்தாயியான திருப்புலியூரிலழகை - புகழும். வளம்-அழகு. எதிரிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாமைக்கு அவன் தான்வேண்டா: அவ்வூரேயமையும். பிராட்டி, ஸ்ரீமிதிலையை விட்டு "ராகவஸ்யநிவேஶநே" (ராகவஸ்யநிவேஶநே) என்று திருவயோத்யையைப் புகழுமாபோலே, இவள் திருநகரியைவிட்டுத் திருப்புலியூர்ப்புகழே புகழாநின்றாள். "அயோத்யாபராஜிதா" (அயோத்யாபராஜிதா) என்கிற பரமபதத்தை நினைத்திருக்குமாபோலேகாணும், இவள் அவ்வூரை நினைத்திருப்பது. "மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு என்மனமேகமெண்ணுமிராப்பகலின்றியே" என்றிறே அங்கும் இவர்பாசுரம். (ரு)

கீழ்வாக்யவிவரணம்-அஹோராத்ரம் இத்யாதி. "தீப்பட்டு" என்றது- படபாமுகாக்நியென்றபடி. செல்லுமாபோலே யென்றது - வருமாபோலேயென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, ஶத்ருக்களாலே புகழப்படுமவனென்று ஸம்தார்த்தம். பொருபடை - பொராநிற்கிறபடையென்றபடி. "தைத்யஸீமந்திநீநாம் ஶோகாமவிநோபிஹி: । ஹேதிபிஸ்சேதநாவத்பிருதீரிதஜயஸ்வநம்" இதி ரகுவம்ஶே,(க0) "ஶத்ரோ:ப்ரக்யாதவீர்யஸ்யரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமை: । பஶ்யதோயுத்தலுப்தோஹம்க்ருத:காபுருஷஸ்த்வயா" இதி யுத்தகாண்டே, ஸ்வஸந்திதம்ப்ருதிராவண: "திருப்புலியூர் வளமே - புகழும்" என்ற அவதாரணார்த்தம் - பிராட்டி இத்யாதி. "ஸநோஷ்ஜாவிஶத்ருதாஹம்ராகவஸ்யநிவேஶநே।ஶ்வஶுராணாமோஷாநுஷோமாநுஷவத்காலேஷூஜ்ஜநீ" இதி ஸுந்தரகாண்டே."திகழுமணிநெடுமாடநீடு" என்ற வர்ணநத்துக்கு ஹ்ருதயம் - அயோத்யா இத்யாதி. இப்படி பரமபதத்தை உத்தேஶ்யமாக நினைத்திருப்பரோவென்ன - மாகவைகுந்தம் இத்யாதி. பொருநீர்க்கடல் என்றுதொடங்கி, செல்வதொப்ப - புகழும்பொருபடையான - செழுங்கதிராழிமுதல் - ஏந்திப் போர்புக்கு என்று தொடங்கி, வளமே - இவள் - இராப்பகல் - நின்று - புகழும் இத்யந்வய:. (ரு)

நான்காம் பாட்டு.

ஊர்வளங்கிளர்சோலையும் கரும்பும்பெருஞ்செந்நெலுஞ்சூழ்ந்து
ஏர்வளங்கிளர் தண்பணைக் குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர்
சீர்வளங்கிளர்மூவுலகுண்டுமிழ் தேவபிரான்
பேர்வளங்கிளர்ந்தன்றிப்பேச்சிலள் இன்றிப்புனையிழையே.

ஆ.—(ஊர்வளம்) - ஆண்பிள்ளைத்தனம் அமையாதிறே: குணவானாயிருக்க வேணுமிறேயென்னில், - அவனுடைய ஆபத்ஸகத்வாதி குணங்களிலேயிறே அகப்பட்டதென்கிறாள்.

ஒ.-நாலாம்பாட்டில், திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுடைய குணவத்தையிலே இவள் ஈடுபட்டாளென்கிறாள்.

[ஊர்வளங்கிளர் சோலை] - தன்னைக்காணவே ஊரில் ஸம்ருத்தியெல்லாம் தோற்றும்படியான சோலை. [ஏரொன்று தொடங்கி] - மிக்கிருந்துள்ள ஏரினுடைய ஸஞ்சாரத்தையுடைத்தான அழகிய நீர்நிலத்தையுடைய குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரில் ஸமஸ்தலோகங்களையும் உண்பது உமிழ்வதாய் அத்தாலே தன்னுடைய கல்யாணகுணங்கள் மிகவும் நிறம்பெறும்படியாவதுஞ்செய்து, அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியானவனுடைய சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் பலவற்றைப் கிளர்ந்து பேசுமத் தன்னைப்போக்கி மற்றொன்றும் பேசுகிறிலள்; [இப்புனையிழை] - இவ்விலக்ஷணையான பெண்பிள்ளை.

ப.—அநந்தரம், ஆபத்ஸகத்வாதி குணோத்கர்ஷங்களையுடைய அவன் திருநாமங்களைப் பெரியகிளர்த்தியோடே சொல்லாநின்றாளென்கிறாள்.

ஊர் - ஊருக்கு, வளம் - வளப்பமாய், கிளர் - உயர்ந்த, சோலையும் - சோலையும், கரும்பும் - (அத்தோடணைத்துச் சொல்லலாம்) கரும்பும், பெரு - (அதிலும்) பெரிய, செந்நெலும் - செந்நெலும், சூழ்ந்து - சூழ்ந்து, ஏர் - ஏரின், வளம் - அழகு; கிளர் - மிகாநிற்கிற, தண் - குளிர்ந்த, பணை - நீர்நிலங்களையுடைய, குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூர் - குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரில், சீர் - (ரக்ஷகத்வோபயுக்த குணங்களினுடைய, வளம் - ஸம்ருத்தி, கிளர் - தோற்றும்படி, மூவுலகு - ஜகத்த்ரயத்தையும், உண்டு - அமுதுசெய்து, உமிழ் - உமிழ்ந்த, தேவபிரான் - ஸூரிபோக்யனானவனுடைய; பேர் - திருநாமங்களினுடைய, வளம் - ஸம்ருத்தியை, புனை - அணியப்பட்ட, இவ்விழை - ஆபரணங்களையுடைய இவள், இன்று - இப்போது, கிளர்ந்தன்றி - கிளர்ந்தன்றி, பேச்சிலள் - சொல்லுகிறிலள். ஏர்வளங்கிளரென்று - அழகிதான ஸம்ருத்தி தோன்றுகிற என்றுமாம்; ஊரின்வளப்பந் தோன்றும்படியான சோலையென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், வெறும்ஆண்பிள்ளைத்தனமேயன்றிக்கே, குணவானாய், ஆபத்ஸகனாயிருக்கிறவனுடைய குணாதிக்யத்திலே இவள் ஈடுபட்டாளென்கிறாள்.

[ஊர்வளங்கிளர்சோலையும்] - ஊரில் அழகெல்லாம் தன்னைக்கண்டபோதே தோற்றும்படியான சோலையென்னுதல்; ஊர்க்குச்சிறப்பாய்ச் சோலைக்குள்ள நன்மைக

ளெல்லாமுடைய சோலையென்னுதல். வயலடங்கக் கரும்பும், அதுக்கு நிழல் செய்யும் செங்நெலும் சூழ்ந்துகிடக்கும். [ஏர்வளங்கிளர்] - ஏராலுண்டான அழகையுடைத்தான வென்னுதல், ஏரினுடைய ஸமுதாயத்தைச் சொல்லுதல். அதாவது - உழுவது நடுவதாய்ச் செல்லாநிற்கை. [தண்பணை] - மருதநிலமென்னுதல், அழகிய நீர்நிலமென்னுதல். மருதநிலமென்றத்தால் - வயலைச் சொன்னபடி. [சீர்வளங்கிளர் மூவுலகுண்டுமிழ் தேவபிரான்] - குணங்களின் நன்மையடங்கச் செயலிலே தெரியும்படி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்த * அயர்வறுமமரர்களதிபதி; தன்மேன்மை பாராதே உபக்ரமிக்குமவனென்கை. [பேர்வளம்] - திருநாமத்தில் அழகைச் சொல்லுதல்; திருநாமங்களடங்க வென்னுதல். குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பெரியகிளர்த்தியோடே யன்றோ இவள்சொல்லுகிறது? நாம் திருநாமஞ் சொல்லுகிறப்போலேயோ? கடலோதங் கிளர்ந்தாற்போலே யன்றோ இவள் சொல்லுகிறது. அப்படியல்லது, வேறொன்றைச் சொல்லமாட்டுகிறிலள். [இன்று] - இவள் தனக்குத்தான் முன்புண்டோ? [இப்புனையிழையே] - திருநாமத்தைச் சொல்லச்சொல்ல ஒருபடி பூண்டாற்போலேயன்றோ இருக்கிறது?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. வெறும் ஆண்பிள்ளைத்தனமே போராதே, ஆபத்ஸகனுக வேணுமேயென்ன, 'அக்குறைதானுண்டோ இவனுக்கு?' என்கிறுள். புனல்தரு புணர்ச்சியையன்றே இவள் வாய்புலற்றுகிறது.

[ஊர்வளங்கிளர்சோலையும்] - ஊரில் ஸம்பத்தைக் கோட்சொல்லிக் கொடுக்கும் சோலையென்னுதல்; ஊர்களுக்கு இட்டுச்சொல்லும் சிறப்புக்களைத் தெரிவிக்கும்சோலையென்னுதல். [கரும்பும் பெருஞ்செந்நெலும்சூழ்ந்து]-வயலடங்கக் கரும்பும், அதுக்கு நிழல் செய்யும் செந்நெலும் சூழ்ந்துகிடக்கும். [ஏர்வளங்கிளர்] - ஏராலுண்டான அழகையுடைத்தாயென்னுதல், ஏரினுடைய ஸமுதாயத்தைச் சொல்லிற்றுதல். அதாவது - உழுவதுநடுவதாய்ச் செல்லாநிற்கை. [தண்பணை] - மருதநிலமென்னுதல், அழகிய நீர்நிலமென்னுதல். மருதநிலமென்றத்தால், வயலைச் சொன்னபடி. [சீர்வளங்கிளர்மூவுலகுண்டுமிழ்] — குணங்களின் நன்மையடையச் செயலிலே தெரியும்படி, ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து, வெளிநாடுகாணவுமிழ்ந்த * அயர்வறுமமரர்களதிபதி. [பேர்வளம்] - திருநாமங்க

நாலாம்பாட்டு —ஊர்வளம் இத்யாதி. கலவிக்குறிசொல்லுகிறவிடத்தில் ஆபத்ஸகத்வம் சொல்லுகிறது, ஆபத்ஸகத்வ மில்லையென்றவர்களை இசைவிக்கைக்காகவென்கிறுர் - வெறும் ஆண்பிள்ளை இத்யாதி. "மூவுலகுண்டு" என்றத்தைப்பற்ற - புனல்தருபுணர்ச்சியை இத்யாதி. புனல்தருபுணர்ச்சியாவது- நீரிலே அமிழ்ந்து போகிற தன்னை நாயகன் உதவியெடுத்தால் அதுக்குத்தோற்று "ஆபத்திலே ரக்ஷிப்பதே!" என்று ஆலிங்கநம் பண்ணிக்கொள்ளுகை யென்றபடி.

முந்தின அர்த்தத்துக்கு, "ஊர்" என்று - திருப்புலியூர். "வளம்" என்று - ஸம்பத்தாதல், சிறப்பாதல். கிளருகை - சொல்லுகை. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ஊர்வம் - ஒருவன் ஒரூரைக் கவிபாடும்போது அதின்சிறப்புப் பாடுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம், திருப்புலியூர்ச் சோலையென்று. நாட்டில் ஊர்களுக்குண்டான அதிசயமெல்லாம் இச்சோலையைக்கொண்டே அறியலாயிருக்குமென்றபடி. ஏர்வளங்கிளர் - "வளம்" என்று - அழகுக்கும், ஸமுதாயத்துக்கும்பேர். கிளர் - சொலவாய், அத்தாலே லலிதம் - உடைத்தாகை. ஸமுதாயத்துக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறுர் - அதாவது இத்யாதி. "தண்மை" என்று - அழகு. ஏர்வளத்தைக் கிளராநின்றுள்ள தண்பணை என்றபடி. "பணை" என்று - மருதநிலத்துக்கும், நீர்நிலத்துக்ும்பேர். "சீர்" என்று - கல்யாணகுணங்களாய்,

ளினுடைய அழகைச் சொல்லுதல், திருநாமங்களையடங்கவெண்ணுதல். [கிளர்ந்தன்றிப் பேச்சிலள்] - குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை, கடல்கிளர்ந்தாப் போலே பெரியகிளர்த்தியோடேயன்றோ இவள் சொல்லுகிறது. நாம் திருநாமம் சொல்லுமா போலேயோ இவள் சொல்லுகிறது. [இன்று] - இவ்வேறுபாடும் நன்மையும் நேற்றில்லைக் கிடீர். [இப்புனையிழையே] - திருநாமம் சொல்லச்சொல்ல ஒருபடி ஆபரணம் பூண்டாற் போலே இராநின்றாள். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

புனையிழைகளணிவும் ஆடையுடைப் புதுக்கணிப்பும்
நினையுந்நீர்மையதன்றுஇவட்கிது நின்றுநினைக்கப்புக்கால்
சுனையினுள் தடந்தாமரைமலரும் தண்திருப்புலியூர்
முனைவன்மூவுலகாளி அப்பன்திருவருள்மூழ்கினளே.

ஆ.—(புனையிழைகள்.) - "அவன் ஸௌந்தர்யசீலாதிகுணங்களையுடைய னானாலென்? அவனை ஏற்கவே அறியப்பெற்றிலோம்: வேறே ஒருவனையங்கீகரித்து அவ னுக்குக் கொடுக்கக்கடவதாய்ச் சொல்லாநின்றபின்பு இனிச்செய்யலாவதில்லை"; என்று தாயார்சொல்ல; தோழியானவள், இயற்கையிற் புணர்ச்சியைச் சொல்லுகை ஈடன்றியே யிருக்கச்செய்தே, "இவளையிழக்கிறோம்" என்னும் பயத்தாலே முன்னமே திருப்புலி யூர் முனிவனான ஸர்வேஶ்வரனோடே புணர்ந்தருளினாளென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நாமும் பேசு கிறிலோமோ? இவளும் அவ்வோபாதி பேசினளானாலாகாதோ வென்ன; இவள் வடி விருக்கிறபடி கண்டோமுக்கு அவன் ஐஶ்வர்யகுணத்திலே ஈடுபட்டு அவனோடே ஸம்ஶ் லேஷித்தாள் என்கிறாள்.

[புனையிழைகளென்று தொடங்கி] - பூணக்கடவ ஆபரணங்கள் பூண்டிருக் கிறபடியும் கூறையுடையும் இவள் வடிவிலேபிறந்த புதுக்கணிப்பும் இவளுக் குப்பிறந்த இவ்வழகுகள் ஆராயவொண்ணுவாகிலும் மிகவும் ஆராய்ந்துபார்க்கில். [திருப்புலியூரென்று மேலுக்கு]-திருப்புலியூருக்கு ப்ரதானனாய் அதுக்குமேலே ஸமஸ்த லோகங்களையும் ஆளக்கடவ ஸர்வேஶ்வரனுடைய ப்ரஸாதத்திலே முழுகினாள். அப்ப னென்று - தோழி தன்ப்ரியத்தாலே சொல்லுகிறாள். மூழ்கினளென்றது - கடல் கொண்டாற்போலே நமக்குதவாளென்றவாறு.

ப.—அநந்தரம், இவள்வடிவில் புதுமையிருந்தபடியால் அதிஶயிதைஶ்வர்ய விஶிஷ்டனானவனுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்திலே அவகாஹித்தாளென்கிறாள்.

"கலம்" என்று - நன்மையாய், "கிளர்" என்று - ப்ரகாசிக்கையாய், குணங்களினுடைய நன்மை யடையச் செயலிலே ப்ரகாசிக்கும்படியென்று ஸப்தார்த்தம். விவரணம் - நாம்திருநாமம் இத்யாதி. "இப்புனையிழையே" என்றவிடத்தில், "இ" என்று - பூர்வபராமர்ஶி. திருநாமத்தைச் சொன்ன கர்த்ரம், "ஆபரணம்பூண்டவள்" என்கையாலே, திருநாமம்சொல்லுகைதானே ஆபரணமென் கிறாள் - திருநாமம்சொல்ல இத்யாதி. (௫)

புனை - (முன்பு) புனைந்த, இழைகள் - ஆபரணங்களை, அணிவும் - (இப்போது ஓரழகுபெறப்) பூண்டிருக்கிறபடியும், ஆடையுடையும் - பரிவட்டத்தினுடைய அழகும், புதுக்கணிப்பும் - (வடிவில்பிறந்த) புதுமையும், நின்று - (தாமுள்ளதனையும்) நின்று, நினைக்கப்புக்கால் - நினைக்கப்புக்காலும், இவட்கு - இவளுக்கு, இது - இந்த வைலக்ஷண்யம், நினையும் - (மேலாகமர்யாதையால்) நினைக்கலாம், நீர்மையதன்று - ஸ்வபாவமன்று; (ஆதலால்), சுனையினுள் - சுனைகளுக்குள்ளே, தடம்-பெருத்த, தாமரை-தாமரைகள், மலரும் - மலராநிற்கிற, தண் - ஶ்ரமஹரமான, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூருக்கு, முனைவன் - ப்ரதாநநிர்வாஹகனாய், மூவுலகு - ஜகத்துக்கு, ஆளி-ஸ்வாமியான, அப்பன் - உபகாரகனுடைய, திருவருள் - நிரதிஶயோபகாரத்திலே, மூழ்கினள்-அவகாஹித்தாள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கீழில் ஸௌந்தர்யம், ஒப்பனை, ஆண்பிள்ளைத்தனம், குணவத்தை, இவை நாமும்பேசுகிறிலோமோ? இவளும், அவ்வோபாதியனுலோவென்ன, இவள் வடிவிருக்கிறபடி கண்டோமுச்கு அவன் ஐஶ்வர்யகுணத்திலே ஈடுபட்டு ஸம்ஶ்லேஷம் வ்ருத்தமாயிற்று என்கிறாள்.

[புனையிழைகளணிவும்] - பூணக்கடவ ஆபரணங்களைப் பூண்டிருக்கிறபடியும்: நாம் பூட்டினவைபா யிருக்கச்செய்தே அப்படி குறிக்கோளுண்டாயிருந்ததோ? [ஆடையுடையும்]- கூறையுடையும்;முகத்தலே பார்த்து உடுத்ததாயோ விருக்கிறது? [புதுக்கணிப்பும்] - முன்புள்ளவற்றுக்குப் பிறந்தவாசியன்றிக்கே இவள்வடிவிலே பிறந்த புதுமைகளும். [நின்று நினைக்கப்புக்கால் - நினையும் நீர்மையதன்றிவட்கிது]-உபக்ரமித்து விடுகையன்றிக்கே காலமெல்லாம் ஆராயப்புக்காலும், இவளுக்குப் பிறந்தவழகுகள் நினைக்கப்போகாது. "யதோவாசோ நிவர்தந்தே" என்கிற விஷயத்தை பரிச்சேதிக்கிலும் இவள்படி பரிச்சேதிக்கரிலமன்று. இவையெல்லாவற்றாலும் நீ பரிச்சேதித்த அம்ஶம் எதென்ன?— [அப்பன்றிருவருள் மூழ்கினள்சுனையினுள் தடந்தாமரைமலரும்] - பொய்கைகளில் தாமரைமலரும். பொய்கைகளில் தாமரை கண்செறியிட்டாற்போலே பூத்து மலர்ந்துநிற்கும் ஊர். அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் பிறர்க்கு இடங்கொடாதென்கிறாள். [திருப்புலியூர்முனைவன்] - அவ்வூருக்கு ப்ரதாநன். [மூவுலகாளி] - அவ்வளவன்றிக்கே ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகன். [அப்பன்] - "ஐஶ்வர்யத்தாலும் குறைவறப்பெற்றேன்" என்று தன்ப்ரீதியாலே சொல்லுகிறாள்: அவனுடைய. [திருவருள் மூழ்கினள்] - கடல்கொண்டவஸ்துவையன்றோ நீங்கள் மீட்கப்பார்க்கிறது?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. வெறும் ஆபத்ஸகத்வமே போருமோ? இவளுக்குத் தக்க ஐஶ்வர்யமு முண்டாகவேணுமேயென்ன; அதுவுமுண்டேன்கிறாள்.

[புனையிழைகளணிவும்] - ஆபரணங்கள் நாம் பூட்டினாற்போலே யிருந்ததோ? [ஆடையுடையும்]- முகத்தலையறிந்து உடுத்ததாயிருந்ததோ? [புதுக்கணிப்பும்] - நீர்பாய்ந்த வயல்போலே இவள்வடிவிலே பிறந்த செவ்வி பாரிகோள்! [நினையும் நீர்மையதன்று

அஞ்சாம்பாட்டு.—புனை இத்யாதி. "மூவுலகாளி" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - வெறும் ஆபத்ஸகத்வம் இத்யாதி.

"புனையிழைகளணிவும் -" பூணப்பட்ட ஆபரணங்களின் சேர்த்தியும். "புதுக்கணிப்பும்" - வடிவிற்செவ்வியும். "நினையும்நீர்மையதன்று -" நினைக்கும்ஸ்வபாவத்தையுடைத்தன்று. "புனையிழைகளணிவும்" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - ஆபரணங்கள் இத்யாதி. "இது" என்றது-

இவட்கிதுநின்றுநினைக்கப்புக்கால்]-(நின்றுநினைக்கப்புக்கால்-நினையும்நீர்மையதன்றுஇவட்கிது) உபக்ரமித்து விடுகையன்றிக்கே, காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நின்று ஆராயப்புக்காலும், இவளுக்குப்பிறந்த இவ்வழகுகள் நினைக்கப்போகாது. "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்கிறவிஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும்,இவள்படி பரிச்சேதிக்கப்போகாது. இவையெல்லாவற்றாலும் நீ பரிச்சேதித்தஅம்ஸமேதென்ன ?— [அப்பன் திருவருள்மூழ்கினள் - சுனையினுள்தடந்தாமரைமலரும்] - ஒருபூவே தடாகத்தைக் கண்செறியிட்டாற்போலே மலரும். அவ்வூரில் பதார்த்தங்கள் பிறர்க்கு இடங்கொடாதென்கிறாள். இவளுக்குப் புறம்புபோக்கில்லை. [திருப்புலியூர்முனைவன்] - அவ்வூருக்கு ப்ரதாநன். [மூவுலகாளி] - ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகன். ஐஸ்வர்யத்துக்குப் புறம்பு ஒருவரைத் தேடிப்போகவேண்டா. [அப்பன்]- "ஐஸ்வர்யத்தாலும் குறைவறப்பெற்றேன்" என்று தன்ப்ரீதியாலே சொல்லுகிறாள். [திருவருள் மூழ்கினளே] - கடல்கொண்ட வஸ்துவை எங்ஙனே மீட்கப்பார்க்கிறபடி? அருட்கடலிலே மூழ்கின இவளை மீட்கலாமோ உங்களாலே ? (௫)

ஆறும் பாட்டு.

திருவருள்மூழ்கி வைகலும் செழுநீர்நிறக்கண்ணபிரான்
திருவருள்களுஞ்சேர்ந்தமைக்கு அடையாளந்திருந்தவுள
திருவருளருளால் அவன்சென்று சேர்தண்திருப்புலியூர்
திருவருள்கமுகொண்டழத்தது மெல்லியல்செவ்விதழே.

ஆ — (திருவருள்)-இப்புதுக்கணிப்பும், புனையிழைகளணிவும், இவளுடைய பருவத்தாலும் லீலாரூபசேஷ்டாவிசேஷத்தாலும் ஸம்பவியாதோ? திருப்புலியூரெம்பெருமானோடு கலந்தகலவியால் வந்ததென்னுமிடத்துக்கு அடையாளமென்னென்னில்? - திருப்புலியூர் சராசரங்களுக்கெல்லாம் ஆத்மதாநம்பண்ணுகைக்காக அவ்வூரிலேபுகுந்து நின்றருளின எம்பெருமானுடைய திருவருளாலேவளர்ந்த கமுகினுடைய பழம்போலேயன்றோ இவள் திருப்பவளமிருப்பதுஎன்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், இவளுடைய வடிவில் வேறுபாடு, லீலாவிநோதத்தாலும் இவள்பருவத்தாலும் பிறவாதோவென்னில்?—எம்பெருமானுடைய ஔதார்ய பூர்வபராமர்ஸி. "இது" என்றதுக்கு அர்த்தம் - இவளுக்குப் பிறந்தஇவ்வழகுகள் என்றது. விவரணம் - யதோவாசஇத்யாதி. 'புனையிழைகள்' என்று தொடங்கி, 'புதுக்கணிப்புமான இது - இவளுக்கு - நின்று நினைக்கப்புக்கால் - நினையும் நீர்மையதன்று' என்று அந்வயிப்பது. தாமரையானது சுனையினுடைய பரப்பெல்லாம் மலருமென்று பாவார்த்தம். "தாமரை" என்ற ஏகவசநார்த்தம் - ஒருபூவே என்றது. "தடம்" என்றதுக்கு அர்த்தம் - கண்செறி இத்யாதி கபளீகரித்தாற்போலே என்றபடி. இதுக்குபாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. இத்தால் ஸூசிதம் இவளுக்கு இத்யாதி. "நிர்வாஹகன்" என்றதால் ஸூசிதம் - ஐஸ்வர்யத்துக்கு இத்யாதி. "மூழ்கினள்" என்றத்தால் ஸூசிதம் - கடல்கொண்ட இத்யாதி. விவரணம் - அருட்கடலிலே இத்யாதி. புனையிழைகள் என்றுதொடங்கி, புதுக்கணிப்புமான - இது - இவளுக்கு - நின்றுநினைக்கப்புக்கால் - நினையும் நீர்மையதன்று; சுனையினுள் என்றுதொடங்கி, மூழ்கினள் இத்யந்வய:. (௫)

குணத்திலேயகப்பட்டு அவனோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறாள்.

[திருவருளென்று தொடங்கி] - ஶ்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையனாய் உபகாரசீலனான கிருஷ்ணனுடைய ப்ரஸாதத்திலே முழுகி நாடோறும் அவனுடைய விஶேஷீகாரங்களைப் பெற்றமைக்கு அடையாளங்கள் வ்யக்தமாக உள [திருவருளருளாலே—று மேனுக்கெல்லாம்]-குண தண நிரூபணம்பண்ணாதே, எல்லாரையும் விஷயீகரிக்கைக்காக அவன்தானே சென்று சேரும்படியாய் ஒருகாரியப்பாடு வேண்டாதே தானே நிரதிஶயபோக்யமாயிருந்த திருப்புலியூரில் அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே வளருகிற கமுகினுடைய செவ்விப்பழம்போலே யிராநின்றது, ம்ருதுஸ்வபாவையான இவளுளுடைய அதரம்.

ப.—அநந்தரம், அபிரூபனாய் ஸ்வ்யனானவனுடைய ஔதார்யகுணத்திலே அவகாஹித்து அநுபவித்தமைக்கு அடையாளமுண்டென்கிறாள்.

செழுநீர் - (ஸம்ருத்தஜலமான) மஹார்ணவத்தின், நிறம் - நிறத்தையுடையனாய், கண்ணபிரான் - (ஆஶ்ரிதஸுலபனான) க்ருஷ்ணனாகிற மஹோபகாரகனுடைய, திருவருள் - (நிரவதிகமான) ஔதார்யகுணத்தில், வைகலும் - அநேககாலம், மூழ்கி - அவகாஹித்து, திருவருள்களும் - (ஸம்ஶ்லேஷதசையில் அவன்பண்ணின) அதிஶயிதோபகார பரம்பரைகளையும், சேர்ந்தமைக்கு - இவள்பெற்றபடிக்கு, திருந்த - மறைக்கவொண்ணாத, அடையாளம் — அடையாளங்கள், உள - உள; (அவற்றில்வைத்துக்கொண்டு), திருவருள் - (தன்னுடைய நிருபாதிகமான) திருவருளை, அருளால் - உபகரிக்கைநிமித்தமாக, அவன் - அவன்தானே, சென்று - சென்று, சேர் - சேர்ந்த, தண் - ஶ்ரமஹரமான, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரில், திருவருள் - அவனுடையகடாக்ஷோபகாரபாத்ரமான, கமுகு - கமுகினுடைய, ஒண்-திரண்டு சிவந்து நன்றான, பழத்தது - பழம்போன்றது, மெல் - மெல்லிய, இயல் - ஸ்வபாவத்தையுடைய இவளுடைய, செம் - சிவந்த, இதழ் - இதழ்போலேயிருக்கிற அதரமானது.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், இவள்வடிவில் வேறுபாடு லீலாவிநோதத்தாலும் இவள் பருவத்தாலும் பிறவாதோவென்னில்; அவனுடைய ஔதார்யகுணத்திலே யீடுபட்டு ஸம்ஶ்லேஷித்தமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டென்கிறாள்.

[வைகலும் திருவருள்மூழ்கி] - அநேககாலம் அவன் ப்ரஸாதத்திலே யவகாஹித்து. நாம் கண்டத்தையறியும் இத்தனையக்ஷேறாே? எதிர்சூழல்புக்கு எத்தனை காலமுண்டுசெல்லுகிறதென்றறிந்தோமோ? [செழுநீர் நிறக்கண்ணபிரான்] - ஶ்ரமஹரமான வடிவையும் சீலத்தையுமுடையவன். அவன்றனக்கு ஸர்வஸ்வபமான வடிவிலும் குணத்திலும் அகப்பட்டமை தோற்றியன்றோவிருக்கிறது [திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக்கடையாளம் திருந்த உள] - அவன் விஷயீகாரங்களையும் பெற்றமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உள. நீ இதென்கொண்டு அறிந்தாயென்ன, [திருவருளருளால்]- குண குணநிரூபணம் பண்ணாதே விஷயீகரிக்கையாகிற ஸ்வபாவத்தை உபரிக்கைக்காக, அவன்தானே சென்று பொருந்தும் ஶ்ரமஹரமான வூர். 'திருவருட்கமுகு' என்று சில உண்டு: நீரால் வளருமதன்றிக்கே, பிராட்டியும் தானும் கடாக்ஷிக்க அதுவே நீராக வளருமவை. [மெல்லியல் செவ்விதழ்-ஒண்பழத்தது] - ம்ருது ஸ்வபாவையான இவளு

டைய அதரம் செவ்விப்பழம் போலேயிராநின்றது. இவளுடைய அவயவம் அவ்வூர்க்கா யன்றோ யிருக்கிறது.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஐஸ்வர்யமே போருமோ? ஔதாரனுகவேண்டாவோ? என்ன, - அவனுடைய ஔதார்யகுணத்திலே யகப்பட்டு ஸம்ஸ்லேஷித்தமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உண்டேன்கிறுள்.

[வைகலும் - திருவருள்மூழ்கி] - அநேககாலம் அவன்ப்ரஸாதத்திலே அவகாஹித்து. நாம் கண்டத்தையறியுமித்தனையிறே. எதிர்சூழல்புக்கு இப்படி பரிமாறித்திரிகிறது எத்தனைகாலமுண்டு, அறிந்தோமோ? [செழுநீர்நிறக் கண்ணபிரான்] - ஸௌந்தர்ய ஸௌலப்யங்களைக் காட்டிக்காணும் இவளை இப்படி அகப்படுத்திற்று. [திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக்கு] - அவனுடைய ப்ரஸாதமெல்லாம் இவ்வாஸ்ரயமொன்றிலும் வந்து சேர்ந்தமைக்கு. [அடையாளந்திருந்தவுள] - அவன்விஷயீகாரம் பெற்றமைக்கு அடையாளம் வ்யக்தமாக உள. (ஸ்ரீ இதேன்கொண்டறிந்தாய்? என்ன) - [திருவருளருளால்] - குணதுணநிருபணம்பண்ணுதே விஷயீகரிக்கையாகிற ஸ்வபாவத்தை உபகரிக்கைக்காக; திருவருளருளுகைக்காக. ஆல் - அசை [அவன்சென்று இத்யாதி] - * கலங்காப் பெருநகரம் கலவிருக்கையாயிருக்கவன்றே அவன் இங்குவந்து ஸந்நிஹிதனுயிற்று. "திருவருட்கமுகு" என்று சிலவுண்டு; அதாவது - நீராலே வளருகையன்றிக்கே, பெரிய பிராட்டியாரும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகக் கடாக்ஷிக்க அத்தால் வளருவன சில; அதினுடைய அழகியபழம்போலே யிராநின்றது, ம்ருதுஸ்வபாவையான இவளுடைய அதரம். அவ்வாயிலே யறியலாயன்றே விருக்கிறது. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மெல்லிலைச்செல்வவண்கொடிப்புல்க வீங்கிளந்தாள்கமுகின்
மல்லிலைமடல்வாழையீன்கனிசூழ்ந்து மணங்கமழ்ந்து
புல்லிலைத்தெங்கினூடு காலுலவுந்தண்திருப்புலியூர்
மல்லலஞ்செல்வக்கண்ணன்தாளடைந்தாள் இம்மடவரலே.

ஆறும்பாட்டு.—திருவருள் இத்யாதி. "திருவருளருளுகைக்காக அவன்சென்றுசேர்தண் திருப்புலியூர்" என்றபதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஐஸ்வர்யம் இத்யாதி. "திருவருளருள்" என்கையாலே ஔதார்யம்.

நாலாம்பாட்டிலே "இன்றிப்புனையிழை" என்கிறவிடத்திலே "இவ்வேறுபாடும் நன்மையும் நேர்தில்லை" என்றதும், இங்கு "வைகலும் திருவருள்மூழ்கி" என்றதும் வ்யாஹதமன்றோ வென்ன - நாம்கண்டத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. உள - உண்டு. அருள் என்னுதே, "திருவருள்" என்றதுக்கு பாவம் - குணதுண இத்யாதி. "சென்று" என்றது - விபரீதலக்ஷணையாய், வந்தென்றபடி. "சென்றுசேர்" என்றதுக்கு பாவம் - கலங்காப்பெருநகரம் இத்யாதி. நன்மை - அழகு. பழத்தது - பழம்போலேயிருக்கிறது. செவ்விதழ் - செவ்விய இதழென்றுய், அத்தால் அதரத்தை லக்ஷிக்கிறது. இத்தால் பலித்த தாத்பர்யம் - அவ்வாயிலே இத்யாதி. மெல்லியல்செவ்விதழ் - திருவருளருளால் என்றுதொடங்கி, ஒண்பழத்தது; வைகலும் - திருவருள் மூழ்கி என்றுதொடங்கி, திருந்தவுள இத்யந்வயஃ. (சு)

ஆ.—(மெல்லிலை.) - "இவளுக்குத் திருப்பவளத்திலழுந்துதான் ஸ்வாபாவிக மன்றோ? இது அவனோடே கலந்தமைக்கு அடையாளமல்ல; அவன்தான் இவளோடு கலந்து பரிமாறுகைக்கீடான ப்ரணயித்வமுடையவனே?" என்ன,—தன்பக்கல் அடங்காமை அவ்வூரில் ஸ்தாவரங்களிலுங்கூட வெள்ளங்கோத்து, அவையும் பரஸ்பர ஸம்ஸ்லேஷபரகமாயிருக்கும்படியே பெருகிய இவனுடைய ப்ரணயித்வவெள்ளத்திலேயிறே இவள் அழுந்திற்றென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தன்பக்கல் அடங்காமல் அவ்வூரில் ஸ்தாவரங்களுங்கூட வெள்ளங்கோத்து, அவையுங்கூட பரஸ்பர ஸம்ஸ்லேஷபரர்களாயிருக்கும்படியே பெருகுகிற இவனுடைய ப்ரணயித்வவெள்ளத்திலே முழுகினாளென்கிறாள்.

[மெல்லிலையென்று தொடங்கி] - ம்ருதுவான இலையையுடைத்தாய் ஸம்பத்தை யோடேகூடித் தன்னைக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவமான கொடி தழுவ அத்தாலே வளர்ந்து கொண்டு இளகாநின்றுள்ள தாளையுடைய கமுகோடேகூடின பெரிய இலையையும் மடலையுமுடைய வாழை ஈன்ற பழுத்த குலைகள்சூழ்ந்து அத்தாலே வெள்ளமிடாநின்றுள்ள பரிமளத்தையுடைத்தாய். [புல்லிலைத்தெங்கென்று தொடங்கி] - செறிவின் மிகுதியாலே சேர்ந்தான இலையையுடைய தெங்கின்உள்ளே போக்கடியற்று ஸஞ்சரியாநிற்பதுஞ்செய்து இப்படி நிரதிஶயபோக்யமான திருப்புலியூரில் மிக்கிருந்துள்ள ஸம்பத்தையுடைய கிருஷ்ணன் திருவடிகளை அடைந்தாள் இந்த முக்தையான பெண்பிள்ளை. [புல்லிலைத் தெங்கென்றது] - சோலையைத்தழுவித் தழைத்திருந்த தெங்கென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், தேசத்தில் வ்ருக்ஷலதாதிகளும் பரஸ்பர ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே ப்ரணயித்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கும்படி, பெரிய ப்ரணயித்வைஸ்வர்யத்தையுடைய க்ருஷ்ணன்திருவடிகளை இவள் கிட்டினாளென்கிறாள்.

மெல் - ம்ருதுவான, இலை - இலைத்தழைப்பையும், செல்வம் - ஸௌந்தர்யைஸ்வர்யத்தையும், வண் - (தன்னுடைய உபக்நத்துக்குக்கொடுக்கும்) ஔதார்யத்தையுமுடைத்தான, கொடி - வெற்றிலைக்கொடி, புல்கு — சூழ்ந்தணைக்க, வீங்கு - (அத்தோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே) புஷ்டமாய், இளம் — இளகிப்பதித்த, தாள் - அடியுரத்தையுடைத்தான, கமுகின் - கமுகுக்குப் பரிஸரவர்த்தியாய், (இம்மிதுநஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஸிஸிரோபசாரம்பண்ணும் பரிசாரிகைகள்போலே), மல் - செறிந்த, இலை - இலையையும், மடல் - (பரிசாரஸாதநம்போலேயிருக்கிற) பூமடலையுமுடைத்தான, வாழை — வாழைகளினுடைய, ஈன் - நிரதிஶயபோக்யமாய் ஹ்ருத்யமான, கனி-பக்வபலங்களை, சூழ்ந்து - பரிஷ்வங்கம்பண்ணுகையாலே, மணம்கமழ்ந்து - பரிமளோத்தரமாய், (அப்படி பரிஸரவர்த்திகளாய்), புல் - செறிந்த, இலை - இலையையுடைத்தான, தெங்கின் - (உயர்ந்த) தெங்கின், ஊடு - நடுவே, கால் - (காமசாரமான) தென்றலானது, உலவும் - உலாவும்படியான, தண் - ஶ்ரமஹரமான, திருப்புலியூர் - திருப்புலியூரில், மல்லலம் செல்வம் - அதிஶயிதமான ப்ரணயித்வஸம்பத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், தாள் - திருவடிகளை. இம்மடவரல் - முக்தஸ்வபாவையான இவள், அடைந்தாள்-கிட்டி அநுபவித்தாள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அருளென்று ப்ரஸ்துதமான ஔதார்யத்தளவன்று; ப்ரணயித்வம் பார்த்தாலும் ஸ்தாவரபர்யந்தமாக வசல்காக்குமென்கிறாள். தன்பக்கல்

அடங்காமல் அவ்வூரில் ஸ்தாவரங்களுங்கூட பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷைகயாத்ரகமாம்படி போருகிறவனுடைய ப்ரணயித்வ வெள்ளத்திலே முழுகினுளென்கிறுள்.

[மெல்லிலையித்யாதி] - ம்ருதுவான இலையையுடைத்தாய், ஶ்ரத்தையோடே கூடித் தன்னைக் கமுகுக்குமுற்றூட்டாகக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவமான கொடி தழுவ [வீங்கிளந் தாட்கமுகின்]-கொடி தழுவத்தழுவ வளராநின்று, ஒருகாலைக்கொருகால் இளகாநின்றுள்ள தாளையுடைய கமுகு. "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:" என்னுமாபத்தாலே, "ஈத்ருஶா ஸாந்த்வதாம் ஸம்ஶ்லேஷ்ட வீர்ய நிவாஸிந:". [கமுகின் மல்லிலைமடல்வாழை] - கமுகோடேகூடின பெரிய இலையையும் மடலையுமுடைய வாழை; வெற்றிலைக்கொடிக்கும் கமுகுக்கும் வெயில்படாமல் நிழல்செய்கிற வாழை. [ஈன்கனி சூழ்ந்து மணங்கமழ்ந்து] - வாழைகளின்ற நெருங்கின பழத்தாறுகளைக் காற்று விளைவதறியாமையாலே வந்துபுகுந்து, பரிமளத்தில் லோபத்தாலே பலகால் சூழவந்து பரிமளத்தைப் பெறாட்டுக்கொண்டு. [புல்லிலைத் தெங்கினூடு காலுலவும்] - செறிவின்மிகுதியாலே நெருக்கின இலையையுடைய தெங்கினுள்ளே யுலாவாநின்றது; விளைவதறியாதே புகுந்து பரிமளித்த வாழைச்சோலையிலே நெருக்குப்பட்டு அல்பம் அவகாஶமுள்ள தென்னஞ்சோலையிலே புறப்பட்டுப் போக்கடியற்று ஸஞ்சரியாநின்றது. புல்லிலை-புல்லப்பட்ட இலை: அந்யோந்யம் தழுவப்பட்ட இலையென்றுமாம்; வாழையிலையோடே தழுவின இலையையுடைய தெங்கென்றுமாம். [தண்திருப்புலியூர்] தெங்கும் கமுகும் வாழையுமான சோலைநெருக்கத்தாலே ஶ்ரமஹரமான திருப்புலியூர். [மல்லலஞ்செல்வக் கண்ணன்] - நிரவதிகமாய் அழகிதான ஸம்பத்தையுடைய கிருஷ்ணன். [தாளடைந்தாள்] - ப்ரணயித்வ குணத்திலே தோற்றுத் திருவடிகளைப்பற்றினுள். [இம்மடவரல்]- இம்முக்தையான பெண்பிள்ளை. முன்பு எனக்கு ஸ்வையான இவள் என்னுல் விலக்கவொண்ணுத தேஶத்திலே போய்ப்புக்காள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. கேவலம் உபாயமாகப்போராதே, ப்ரணயித்வகுணமுண்டாகவேணுமேயென்ன,—அவ்வூரில் ஸ்த்தாவரங்களுங்கூடப் பரஸ்பரம் ஆஶ்ரயமாம்படியன்றே அவனுடைய ப்ரணயித்வகுணமிருந்தபடி யென்கிறுள்.

[மெல்லிலை இத்யாதி] - ம்ருதுஸ்வபாவமான இலையையுடைத்தாய், ஶ்ரத்தையையுடைத்தாயிருக்கிற வண்கொடியுண்டு - உதாரமானகொடி; தன்பர்த்தாவான கமுகுக்குத் தன்னுடம்பை முற்றூட்டாகக்கொடுக்கும் போலே. [வீங்கிளந்தாள்கமுகின்]- கொடிதழுவத்தழுவ வளராநின்று, ஒருகாலைக்கொருகால் இளகாநின்றுள்ள தாளையுடைய கமுகு. "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ:" (யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:) என்னும் ந்யாயத்தாலே. "ஈத்ருஶா ஸாந்த்வதாம்

ஏழாம்பாட்டு. - மெல்லிலை இத்யாதி. "வண்கொடிப்புல்க" என்றதொடங்கி, "புல்லிலைத்தெங்கினூடு" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - கேவலம் இத்யாதி. "வண்கொடிப் புல்க" என்றதைப்பற்ற - ப்ரணயித்வகுண மென்றது. கொடிக்குக்கமுகு ஆதாரமாய், கமுகுக்கு வாழை ஆதாரமாய், வாழைக்குத் தென்னஞ்சோலை ஆதாரமாயிருக்கையாலே - ஸ்த்தாவரங்களுங் கூடப் பரஸ்பரம் ஆஶ்ரயமாம்படி என்றது.

"செல்வம்" என்றது - ஶ்ரத்தையை. இதுக்கு ஔதார்யமேதென்ன - தன்பர்த்தாவான இத்யாதி. வீங்குகை - வளருகை. "வண்கொடிப்புல்கவீங்கு" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் யஸ்யஸா இத்யாதி. 'வண்கொடி' என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்—ஈத்ருஶா இத்யாதி - வாலிவ்ருத்திரு

வலமேருமெளவிகயோ-ரிவாதிநம்" (ததேளபாஹூமல்தாம் ஸ்கந்தேகோபீமதுரிகாதிநு). [கமுகின் மல்லிலைமடல்வாழை] - கமுகோடேகூடின பெரிய இலையையும்மடலையுமுடைய வாழை. வெற்றிலைக்கொடிக்கும் கமுகுக்கும் வெயில்தட்டாதபடி நிழல் செய்து நிற்குமாயிற்று வாழை [ஈன்கனிசூழ்ந்து] - பழத்தாறுகள் தெற்றிக்கிடக்குமாயிற்று. [மணம்கமழ்ந்து] - காற்றனது விளைவதறியாதேபுக்கு, பரிமளத்தில் லோபத்தாலே அங்கேயிங்கேசுழித்து, பரிமளத்தை எடுட்டுக்கொண்டு வாழைநெருக்கத்தாலே நெருக்குப்பட்டு, அல்பாவகாசமுள்ள தெங்கின்சோலையிலே புறப்பட்டு ஸஞ்சரியாநிற்குமாயிற்று. [புல்லிலை]- புல்லப்பட்ட இலை: அந்யோந்யம் தழுவப்பட்ட இலையையுடைய தெங்கென்னுதல்; வாழையிலையோடே தழுவின இலையையுடைய தெங்கென்னுதல்; சோலைநெருக்கத்தாலே நேரிதான இலையென்னுதல். [மல்லலம் செல்வக்கண்ணன்] - நிரவதிகமாய் அழகிதான ஸம்பத்தையுடைய க்ருஷ்ணன். [தாளடைந்தாள்] - ப்ரணயித்வகுணத்துக்குத்தோற்றுத் திருவடிகளைப்பற்றினாள். [இம்மடவரல்] - முன்பு எனக்கு ஹவ்யையாய்ப்போந்த இவள்கிடீர் மீட்கவொண்ணாதபடியானாள். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மடவரலன்னைமீர்கட்கு என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்? மல்லைச்செல்வ
வடமொழிமறைவாணர் வேள்வியுணெய்யழல்வான்புகைபோய்
திடவிசும்பிலமரர்நாட்டைமறைக்கும் தண்திருப்புலியூர்
படவரவணையான்தன்நாமமல்லால் பரவாள்இவளே.

ஆ.—(மடவரல்.) – ப்ரணயஸ்வபாவம்போலே வ்ருத்தவத்தையு முண்டாகவேணுமிறேயென்ன ;—அவன்வ்ருத்தவத்தையிருக்கும்படி பார்க்கலாகாதோ, மிக்கிருந்துள்ள ஸம்பத்தையுடையரான வடமொழிமறைவாணர் வேள்வியுள் நெய்யழல்வான்புகைபோய்த் திடவிசும்பில் அமரர்நாட்டை மறைக்கும் நிரதிசயபோக்யமான திருப்புலியூரில் திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருநாமமல்லது சொல்லுகிறிலளென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருப்புலியூரில் எம்பெருமானுடைய வ்ருத்தவத்தையாலே இவள் வசீக்ருதையானாளென்கிறாள்.

மேருமெளவாவுதயமாமி நீ । ஊதளவாஹூநதாம் ஸுமேருமெளவிகயோ-ரிவாதிநஃ உதிவணமெமெ ராவஸகீுபாயாமு" விஷ்ணுபுராணம் (12-54.) "கமுகின்" என்றது - கமுகோடேகூடவென்றபடி, "மல்லிலைமடல் வாழை" என்றதுக்குபாவம்- வெற்றிலைக்கொடிக்கும்இத்யாதி. "சூழ்ந்து" என்றதுக்கு பாவம் - பழத்தாறுகள் இத்யாதி. தெற்றிக்கிடக்கை - நெருங்கிக்கிடக்கை. வாழையீன்கனி - வாழைகளீன்ற பழங்கள். தாறு - சீப்பு. கமழ்ந்து - க்ரஹித்து. புல்லப்பட்ட -தழுவப்பட்ட. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, புல்லிலை - புல்கப்பட்ட இலையென்றபடி. இவ்வர்த்தத்துக்கு, அந்யோந்யம் தென்னிலையும் தென்னிலையும் தழுவிக்கொண்டென்றபடி. மூன்றும் அர்த்தத்துக்கு, புல்லிலை-புல்லிதான இலை; நேரிதான இலையென்றபடி. மல்லல் - பெருமை. மடப்பம்-ஹவ்யதை, மடவரல் - ஹவ்யையானவள். (எ)

[மடவரல்] - மடவந்தபடி. பற்றிற்றுக் கைவிடாமையும். [மல்லைச்செல்வ மென்று மொழிக்கு] - மிக்கிருந்துள்ள ஸ்ரீயையுடையராய் ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையும் வேதங்களும் தாங்களிட்ட வழக்கான ப்ராஹ்மணருடைய ஸமஸ்த ஸமாச்ரயணஸ்வரூபமான யாகங்களிலே ஹோமம்பண்ணின நெய்களபட்ட அக்னிகளில் நின்றும் புறப்படாநின்றுள்ள மிக்கிருந்துள்ள புகை வ்யவஸ்திதஸ்வபாவமான ஆகாசத்தில் தேவலோகத்தை மறைக்கும் நிரதிசயபோக்யமான திருப்புலியூரில் தன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே மெனம் விரிந்திருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனுடைய திருநாமமல்லது சொல்லுகிறிலள். ஸம்ச்லேஷதசையில் படுக்கைபழகை நினைத்துச் சொல்லாநின்றுளென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷணஸமாசார ப்ரியனாய் பர்யங்கவிசிஷ்டனான அவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லாநின்றுளென்கிறாள்.

அன்னைமீர்கட்கு - அன்னையரான உங்களுக்கு, என் - என்னபாசுரத்தை, சொல்லி - சொல்லி, சொல்லுகேன்-சொல்லுவேன் ? (ஆராதநோபகரணமான), மல்லை - பெரிய, செல்வம் - ஸம்பத்தையுடையராய், வடமொழி - (ஆராதநகாலவக்தவ்யமான) ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையையும், மறைவாணர் - (ஆராதநப்ரதிபாதகமான) வேதநிர்வஹணத்தையுமுடையவர்களுடைய, வேள்வியுள் — (ஆராதநரூபமான) யாகாதிகர்மங்களில், நெய் - ஆஜ்யாஹுதிவிசிஷ்டமான, அழல் - அக்நியினுடைய, வான் - பெரிய, புகை - புகையானது, போய் - கிளர்ந்துபோய், திடம் - த்ருடமான, விசும்பில் - ஆகாசத்திலே, அமரர் - தேவர்களுடைய, நாட்டை - லோகத்தை, மறைக்கும் - (திரைவளைத்தாற்போலே) மறைக்கக்கடவதான, தண் - ஸௌமஹாரமான, திருப்புலியூர்-திருப்புலியூரிலே, (“[illegible]” என்று லோகஹிதார்த்தமாக ஆசாரபரராகையாலே இவர்களுடைய ஆசாரஸக்தனைக்கொண்டு), படம் - (ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விரிகிற) பணங்களையுடைய, அரவணையான் - திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கர்மத்துக்கு ஆராத்யதயா கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய, நாமம் - திருநாமம், அல்லால் - ஒழிய, இவள் மடவரல் - இந்த மடந்தையானவள், பரவாள் - பரவுகிறிலள்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவன் வ்ருத்தவத்தையிலே வசீக்ருதையானாளென்கிறாள். “[illegible]” என்று குடிப்பிறப்பாலே வ்ருத்தருசியுடையளாகையாலே, ப்ரணயித்வத்திற்காட்டில் இவள் ஆசாரத்திலேயிறே வசீக்ருதையாவது.

[மடவரல்]-மடவந்தபடி. இவள்தனக்கு ஸ்வபாவமானபடியை: பற்றிற்றுவிடாதபடியை யென்றமாம். [அன்னைமீர்கட்குஇத்யாதி] - என்கையிலே காட்டித்தந்த உங்களுக்கு என்னபாசுரத்தையிட்டுச் சொல்லுவேன்? எனக்குஸ்வ்யை என்னவோ? நானும் கட்டெடன்னவோ?என்னைக் கடந்தாளென்னவோ? [மல்லைச்செல்வம்] - மிக்க ஸம்பத்தையுடையராய். [வடமொழி மறைவாணர்இத்யாதி] - ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையும் வேதங்களும் தாங்களிட்டவழக்காய், வ்யவஸாயம் செலுத்தவல்ல ப்ராஹ்மணர் ஸமாராதநரூபமான யாகங்களிலே ஹோமம்பண்ணின நெய்யாலே ஜ்வலித்த அக்நிகளினின்றும் புறப்பட்ட மிக்க புகையானது. [திடவிசும்பிலமரர் நாட்டைமறைக்கும்] - வ்யவஸ்தித ஸ்வபாவமான ஆகாசத்தில் தேவலோகத்தை மறைக்கும். வைமாநிகர்க்கு அப்ஸரஸ்ஸுக்களை

முகம் பார்க்கவொண்ணாதபடி மறைக்கும். [தண் திருப்புலியூர்] - இப்படி ஸமாசார ஸ்ரீயையுடைய வூர். "ஸங்கரஸ்யசகர்த்தாஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:" என்கிறே இவன்தன்படி. [படவரவித்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதபணனான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடையவனுடைய திருநாமமல்லது வாய்புலற்றுகிறிலள். நான் அருகேயிருக்க, ஸம்ஸ்லேஷதசையில் படுக்கைபழகையே வாய்புலற்றாநின்றாள். "தோழி" என்று ஸம்போதிக்கிலன்றோ இவளை யென்வஸமாக்குவது. [இவளே] - என்னையொழிய வேறொன்றை ப்ரவர்த்திக்கவறியாத இவள்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. வெறும் ப்ரணயித்வமே போராதே, "கர்மணைவஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்த்திதாஜநகாதய:" (கர்மணைவஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்த்திதாஜநகாதய:) என்றன்றே குடியிருப்பது? ஆனால் இதுக்குத் தக்கஆசாரமுண்டாகவேணுமே அவனுக்கென்ன,—ஆனால், அவ்வூரிலுள்ளாருடைய ஆசாரமிருக்கிறபடியைக் கேட்கலாகாதோ வென்கிறாள்.

[மடவரல்] - மடவந்தபடியை; இவள் எனக்கு வஸ்யையானபடியை: பற்றிற்று விடாதபடியை யென்றுமாம். [அன்னைமீர்கட்கு] - என்கையிலே இவளைக்காட்டித் தந்திருக்கிற உங்களுக்கு. [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்] - இவள் என்வழிவாரா நின்றாளென்னவோ? இவள் எனக்கு பவ்யையென்னவோ? [மல்லை இத்யாதி] - நிரவதிகமான ஸம்பத்தையுடையராய், ஸம்ஸ்க்ருதத்துக்கும் வேதத்துக்கும் வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லராயிருந்துள்ள ப்ராஹ்மணருடைய யாகங்களில் நெய்யாலே ஹோமம்பண்ணின அக்நியிலுண்டான செறிந்தபுகையானது போய். [திடவிசும்பிலமரர் நாட்டை மறைக்கும்] - வ்யவஸ்த்திதஸ்வபாவமான ஆகாசத்தில் தேவலோகத்தை மறைக்கும். ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள வைமாநிகரை அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் முகங்கண்டு அநுபவிக்கவொட்டாதே மறைக்கும். போகத்துக்கு ஏகாந்தமாகத் திரைவளையாநின்ற தென்றுமாம். [தண்திருப்புலியூர்] - "ஸங்கரஸ்யசகர்த்தாஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:" (ஸங்கரஸ்யசகர்த்தாஸ்யாமுபஹந்யாமிமா:ப்ரஜா:) என்றிறே அவன்படியும். [படவரவு இத்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விகஸிதபணனான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருநாமமல்லது வாய்புலற்றுகிறிலள். நான் அருகேயிருக்க, ஸம்ஸ்லேஷதசையில் படுக்கையழகையேசொல்லி வாய்புலற்றாநின்றாள். [இவள்] - என்னையொழிய வேறொன்றை ப்ரவர்த்திக்க அறியாத இவள். (அ)

எட்டாம்பாட்டு, - மடவரல் இத்யாதி. "வடமொழிமறைவாணர்" என்று தொடங்கி, "அமரர்நாட்டைமறைக்கும்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - வெறும் இத்யாதி.

"மடவரல்" என்றத்தைப்பற்ற - இவள் எனக்கு இத்யாதி. "நாமமல்லால்பரவாளிவள்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - இவள் என்வழி இத்யாதி. "மல்லை" என்று - பெருமையாய், அத்தால் - நிரவதிகத்வம் சொல்லுகிறது. ஸம்ஸ்க்ருதமென்றது - புராணாதிகளை. வாணர் - நிர்வாஹகர். வான்புகை - செறிந்தபுகை. "நாட்டை" என்றது - நாட்டிலுள்ளாரை. ஊரிலுள்ளார் ஸமாசாரம்சொன்னால் இவனாசாரம் ஸித்திக்குமோவென்ன - ஸங்கரஸ்ய இத்யாதி. "உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேதஹம் । ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா:" இதி கீதாயாம் த்ருதீயே (உச). அதாவது - அவனைக்கண்டு இவர்களும் அநுஷ்டிக்கிறார்களென்றபடி. இத்தால் பாவம் - நான் அருகே இத்யாதி. "இவள்" என்றதுக்கு பாவம் - என்னையொழிய இத்யாதி. மல்லைச்செல்வம் என்று தொடங்கி, பரவாளிவள்; அன்னைமீர்கட்கு - இவள் எனக்கு மடவந்தபடியை - என்சொல்லிச் சொல்லுகேன் இத்யந்வய:. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பாவாளிவள்நின்றிராப்பகல் பனிநீர்நிறக்கண்ணபிரான்
†விரவாரிசைமறைவேதியரொலி வேலையினின்றொலிப்பக்
கரவார்தடந்தொறுந்தாமரைக்கயம் தீவிகைநின்றலரும்
புரவார்கழனிகள்சூழ் திருப்புலியூர்ப் புகழன்றிமற்றே.

ஆ.—(பாவாளிவள்) - வ்ருத்தமுண்டானாலும் ததநுகுண தத்த்வஜ்ஞாநமுண்டாகவேணுமேயென்ன,—அதுவுமுண்டு. நிரதிசய போக்யமான த்வநியையுடைய ஸாமவேதிகருடைய அத்யயந கோஷமும் ததர்த்தசிந்தைபண்ணுவார் கோஷமும் கடல்போலே கோஷியாநிற்க, முதலைமிக்க பொய்கைகள்தோறும் தாமரைகள் நிலைவிளக்கெரியுமாபோலே மலராநிற்பதுஞ்செய்து, தலைத்தரமான கழனிகளையுடைத்தாயிருக்கிற திருப்புலியூரில் பனிநீர்நிறக்கண்ணபிரானுடைய புகழன்றி மற்றொன்று பாவாளிவள் நின்றிராப்பகலென்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸாமவேத ப்ரஸ்ருத்ய கோஷ வேதார்த்த தத்த்வஜ்ஞாநத்தையுமுடையனாயிருக்கும்படியை எப்போதும் பாவாநின்றாளென்கிறாள்.

[பனிநீர் நிறக்கண்ணபிரான்] - குளிர்ந்த நீர்போலேயிருக்கிற நிறத்தையும் அந்நிறம்போலே ப்ரமஹாரமான ஸ்வபாவத்தையுமுடையனான க்ருஷ்ணனுடைய. [விரையாரிசையென்று தொடங்கி] - நிரதிசய போக்யமான த்வநியையுடைய ஸாமவேதிகருடைய அத்யயனகோஷமானது கடல்போலே கோஷியாநிற்க. ‘விரவார்’ என்று பாடமானபோது விரவியெழுகிற நாலுவேதங்களினுடைய த்வநியும் வேதார்த்தத்தை மீமாம்ஸிக்கிறவர்களுடைய த்வநியுமென்று பொருள். [கரவார் தடமென்று மேலுக்கு]. பொய்கைகள்தோறும் தாமரை நிலைவிளக்கெரியுமாபோலே மலராநிற்பதுஞ்செய்து தலைத்தரமான கழனிகளையும் உடைத்தாயிருக்கிற திருப்புலியூர் புகழ் அன்றி மற்றொன்று. கயம் - பெருமை; ஆவது - திரள். கரவு - முதலை.

ப.—அநந்தரம், வேதவித்ப்ரயோஜநனான க்ருஷ்ணனுடைய திருப்புலியூர்ப் புகழொழிய வேறொன்று இவள் சொல்லுகிறிலளென்கிறாள்.

பனி - குளிர்ந்த, நீர்நிறம் - நீர்நிறத்தையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனான, பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, விரவு - விரவி, ஆர் - நிரம்பின, இசை - இசையையுடைய, மறை - ஸாமவேதம் தொடக்கமான வேதங்களாலுண்டான, வேதியர் - வைதிகருடைய, ஒலி - கோஷமானது, வேலையில் - ஸமுத்ரம்போலே, நின்று - நின்று, ஒலிப்ப - முழக்காநிற்க, கரவு - கரவுகள், ஆர் - ஆர்ந்த, தடந்தொறும் - தடாகந்தோறும், தாமரை - தாமரையினுடைய, கயம் - பரப்பானது, தீவிகை - நீராஜநதீபம்போலே, நின்று - நின்று, அலரும் - அலராநிற்பதுமாய், புரவார் - சட்டளைப்பட்ட, கழனிகள் - வயல், சூழ் - சூழ்ந்த, திருப்புலியூர்ப்புகழ் அன்றி - திருப்புலியூர்ப் புகழ், ஒழிய, மற்று - வேறொன்றை, இவள் - இவள், நின்று - ஒருபடிப்பட, இராப்பகல் - இராப்பகல், பாவாள் - பாவுகிறிலள். “தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை.”

† ‘விரவார்’ என்பதும் பாடம்.

தடமென்று - கரையாய், "தடந்தோறும் - கரவார் - தாமரைக்கயம்" என்று பொய்கையாகவுமாம். கரவு - முதலை. புரவு - கட்டளைச்சேர்த்தி.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், " நிஷ்டிதஂ ஸர்வஶாஸ்த்ரேஷு ஸர்வவேதேஷு நிஷ்டிதஂ " என்கிற இக்குலத்திலே பிறந்தவளுக்கு ஸத்ருஶமான வேதார்த்த தத்த்வஜ்ஞாநமுண்டாக வேண்டாவோவென்ன, ஸாமவேத ப்ரப்ருத்ய ஶேஷ வேதார்த்த தத்த்வஜ்ஞாநத்தைப் பரவாநின்றாள் என்கிறாள்.

[பரவாளிவள்நின்றிராப்பகல்] - இவள் அடைவுகெடப் பேசாநின்றாள்; இராப்பகல் பேசாநின்றாள். இதுக்கு வேறு ப்ரமாணம் தேடவேணுமோ? இவளுக்தியே யன்றோ ப்ரமாணம். [பனிநீர் நிறக்கண்ணபிரான்] - குளிர்ந்த நீர்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையும் அப்படியே குளிர்ந்த ஶீலத்தையுமுடையவன். [விரவாரிசைமறை] - விரவி - எங்குமொக்கப்பரம்பி, ஆர்ந்து — மிக்கிருந்துள்ள, ஸ்வரத்தையுடைத்தான வேதமென்னுதல்; "விரை" என்று ஹோத்பதையாய் வார் என்று அதில் மிகுதியாய், 'இசைமறை" என்று ஸாமவேதமென்னுதல். வேதியரொலி - வேத கோஷமும் வேதார்த்தவிசாரம் பண்ணுவாருடைய கோஷமும். வேலையில் நின்றொலிப்ப - ஸமுத்ர கோஷத்திற்காட்டில் நின்றுகோஷிக்க. [கரவார்தடந்தோறும்] - முதலைமிக்கிருந்துள்ள தடாகந்தோறும். கரவு - முதலை. தாமரைக்கயம் - தாமரைப்பெருமை தாமரைத்திரள். "தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை" என்னக்கடவதிறே. தீவிகை நின்றலரும் - நிலைவிளக்கெரியுமாபோலே அலராநின்றன. [புரவார்கழனிகள்சூழ்] - புரவார்ந்திருக்கையாகிறது - தலைத்தரப் பெருக்காயிருக்கை. [திருப்புலியூர்ப்புகழ்] - வேத கோஷமும் வேதார்த்தவிசாரயுக்தர் கோஷமும், அலர்ந்த தாமரைப்பொய்கைகளாலே அலங்க்ருதமான வயலுமான திருப்புலியூர் புகழன்றி மற்று பரவாளியள் நின்றிராப்பகல்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு ஆசாரமே போருமோ, ப்ரயோகவ்ருத்தியைப் பார்த்து அநுஷ்ட்டாநத்துக்கு வேண்டுவதறிந்திருக்கவொண்ணாதே? "நிஷ்டிதஂ ஸர்வஶாஸ்த்ரேஷு ஸர்வவேதேஷு நிஷ்டிதஂ" (நிஷ்ட்டிதம் ஸர்வஶாஸ்த்ரேஷு ஸர்வவேதேஷு நிஷ்ட்டிதம்) என்றன்றோ இக்குடியிலுள்ளாருடையபடி; இதுக்குத்தக்க வேதார்த்த தத்த்வஜ்ஞாநமுண்டாகவேணுமேயென்ன, அதுக்கும் ஒருகுறையில்லையென்கிறாள்.

[பரவாளிவள்நின்றிராப்பகல்] - இவள் அடைவுகெடப் பேசாநின்றாள்; இராப்பகல் பேசாநின்றாள். இதுக்கு வேறு ப்ரமாணம் தேடவேணுமோ? இவளுக்தியேயன்றோ

ஒன்பதாம்பாட்டு - பரவாள் இத்யாதி. "விரவாரிசைமறைவேதியரொலி" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஆசாரமே இத்யாதி. அநுஷ்ட்டாநமுண்டானபோதே தத்த்வஜ்ஞாநம் ஸித்தமன்றோ, அத்தைத் தனித்துக்கேட்கிறதென்? என்ன - ப்ரயோகவ்ருத்தியை இத்யாதி. ப்ரயோகவ்ருத்தி - ப்ரயோக விதாயக க்ரந்தம்; அநுக்ரமணி யென்றபடி. "சிஷ்யாய விதிவத் ப்ராதாம் ஜநகஂ ஸத்யவிக்ரமஂ । நிஷ்டிதஂ ஸர்வஶாஸ்த்ரேஷு ஸர்வவேதேஷு நிஷ்டிதஂ" இதி வாமகாண்டே, வாசஸ்பதிஶீர்ஷகாவணே, ஸுஜ்ஞஂ ப்ருதிவஸிஷ்ட: (௬௩-௨0½) நிஷ்டித:-ஸமாப்த:.

"திருப்புலியூர்ப்புகழன்றிமற்று - பரவாள்" என்கையாலே வ்யதிரேகஸித்தார்த்தம் - இவள் அடைவுகெடப்பேசாநின்றாள் என்று. கலவிக் குறிசொல்லுகிறவிடத்தில், இவளுடைய உக்தியைச் சொல்லுகிறவளுடைய பாவம் - இதுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். இதுக்கு - ஸம்ஶ்லேஷத்துக் கென்னுதல், "வேதியரொலி" என்கையாலே தத்த்வஜ்ஞாநத்துக்கென்னுதல்.

ப்ரமாணம். [பனிநீர்நிறக்கண்ணபிரான்] - குளிர்ந்த வடிவையும், அப்படியேயிருக்கிற சீலத்தையுமுடையவன். [விரவாரிசைமறை] - விரவி - எங்குமோக்கப்பரம்பி, ஆர்ந்து மிக்கிருக்குள்ள, ஸ்வரத்தையுடைத்தான வேதமென்னுதல். அன்றிக்கே, 'விரைவார்' - என்று பாடமாகில், விரையென்று — போக்யதையாய், வாரென்று - அதில் மிகுதியாய், இசைமறையென்று — ஸாமவேத மென்னுதல். [வேதியரொலி] - வேதகோஷமும், வேதார்த்தவிசாரம்பண்ணுமவர்களுடைய கோஷமும். [வேலையில்நின்றொலிப்ப] - ஸமுத்ரகோஷத்திற்காட்டில் நின்று கோஷிக்க. [கரவார்தடந்தோறும்] - முதலை மிக்கிருக்குள்ள பொய்கைதோறும் [தாமரை இத்யாதி] - [தாமரைக்கயம்] - கயமென்று - திரளுக்கும், பெருமைக்கும் பேர். [தீவிகை] - விளக்கு. தாமரையினுடைய திரளானது நிலைவிளக்குப்போலே அலர்ந்துநிற்கும். [புரவார்கழனிகள் சூழ்] - † (புரவு - சாரம் பூஸாரமென்றபடி.) புரவார்ந்திருக்கையாவது - தலைத்தாப்பெருக்காயிருக்கை. பட்டர், "அவ்வூரில் ப்ராஹ்மணர் இறந்து மாய்கிறார்கள், இவர் ஊருக்குச் சிறப்புச் சொல்லிப் போருகிறாரிறே" என்றருளிச்செய்வர். [திருப்புலியூர்ப்புகழன்றிமற்று - பரவாளிவள்நின்றிராப்பகல்]- அவ்வூரிலுள்ளாருடைய வேதகோஷமும், வேதார்த்தவிசாரம்பண்ணுகிற ஆரவாரமும், அவ்வூரில் போக்யதையுமேயிறே இவள் அடைவுகெடச் சொல்லாநிற்பது. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

அன்றிமற்றோருபாயமென்? இவளந்தண் துழாய்கமழ்தல்
குன்றமாமணிமாடமாளிகைக் கோலக்குழாங்கண்மல்கி
தென்திசைத்திலதம்புரை குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூர்
நின்றமாயப்பிரான்திருவருளாம் இவள்நேர்பட்டதே.

ஆ — [அன்றி] - ஸௌந்தர்ய ஸௌசீல்ய ப்ரணயித்வைஶ்வர்ய வ்ருத்தத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வாதி ஸர்வகுணவிசிஷ்டனாயிருந்தானேயாகிலும், இங்கு ப்ரவ்ருத்தமான மணத்தைத் தவிர்க்கை கூடல்லவென்ன, அன்றி மற்றோருபாயமென்? இவள் அந்தண்துழாய்கமழ்தல் என்று அவர்களுங்கூட இசைவதோரடையாளத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு, திருப்புலியூர்நின்ற மாயப்பிரானோடே இவள் புணர்ந்தருளினளென்றுஞ் சொல்லுகிறாள்.

"பனிநீர்" என்று - குளிர்ந்தகடல். பனி - குளிர்த்தி. நீர் - கடல். "விரை" என்று - பரிமளமாய், அத்தால் - போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. வார்தல் - நெடுமையாய், அத்தாலே - மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. த்விதியார்த்தத்துக்கு, "இசைமறை" என்று - முழுச்சொல்லு. "மறை - ஒலி, வேதியரொலி" என்று இரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. கரவு - முதலை"கயவும் தடமும் களியும் பெருமை" என்னக்கடவதிறே. புரவு - தலைநிலம். "புரவு" என்றும், "கழனி" என்றும் புநருக்தமாகையாலே, விஷயவிபாகம்பண்ணுகிறார் - புரவார்ந்து இத்யாதி. தலைத்தாம்- தலைப்பு. ரஸோக்தி - பட்டர் இத்யாதி. அந்வயமுவேஷ்ஹாவம் - திருப்புலியூர் இத்யாதி. இவள் அடைவுகெடப் பேசும் திருப்புலியூர்ப் புகழாவதுஎதென்ன- அவ்வூரிலுள்ளாருடையஇத்யாதி.பனிநீர் என்று தொடங்கி, புகழன்றிமற்று - இவள் நின்றிராப்பகல் - பரவாள் இத்யந்வய:. (கூ)

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், நாம் பேசுமளவோ அவனுடையபடி? அத்யாஸ்சர்யமென்று சொல்லி அவனோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தமைக்கு இவர்களும் இசைய வேண்டும்படியான அடையாளஞ் சொல்லுகிறாள்.

[அன்றி மற்றோருபாயமென் இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்] -வேறுமற்று உபாயம்உண்டோ,இவள் அழகிதாய் குளிர்ந்ததிருத்துழாய்நாறுகைக்கு? [குன்றமாமணிமாடமென்று தொடங்கி] - மலைபோலே மஹார்ஹமான ரத்நங்களாலே செய்த அழகிய மாடங்களினுடைய திரளாலே நெருங்கித் தெற்கில்திக்குக்குத் திலகம்போலே யிருக்கிற குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரிலே நின்றருளின ஆஸ்சர்யபூதனை அவனுடைய ப்ரஸாதத்துக்கு பாத்ரமானாளாகவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதயுக்தனானவனை இவள் கிட்டினமைக்கு அநந்யஸாத்ய ஸித்தமான அடையாளமுண்டென்கிறாள்.

குன்றம் - குன்றம்போலே, மா - ஶ்லாக்யமாயுள்ள, மணி - மணிமயமான, மாடம் - மாடங்களினுடையவும், மாளிகை - மாளிகைகளினுடையவும், கோலம் - தர்ஶநீயமான, குழாங்கள் - திரளானவை, மல்கி - நெருக்கியிருப்பதாய், தென்திசை - தெற்குத்திக்குக்கு, திலதப்புரை - திலதம்போலும், குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூர் - குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூரிலே, நின்ற - நின்ற, மாயப்பிரான் - ஆஸ்சர்யபூதனுடைய, திருவருளாம் - க்ருபையேயாம், இவள் - இவள், நேர்பட்டது - கிட்டிற்று; அன்றி - (அது) அன்றி, இவள் - இவள், அம் - அழகிய, தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாய், கமழ்தல் - பரிமளத்தை யுடையளாகைக்கு, மற்று - வேறு, ஓர் - ஒரு,உபாயம் - உபாயம், என் - ஏதோ ?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன்பெருமைக்கு இவள்தான் அவனுக்குத் தரமன்று ; அதொழிய உங்களுக்கும் இசையவேண்டும்படியான வ்யக்தமான அடையாளங்களுமுண்டென்கிறாள்.

[அன்றி இத்யாதி] - வேறுமற்று உபாயமுண்டோ இவள் அழகிதாய்க்குளிர்ந்திருக்கிற திருத்துழாய் நாறுகைக்கு?ராஜபுத்ரனை அணையாதார்க்கு மாளிகைச்சாந்து நாறுமோ? என்னுடம்பு திருத்துழாய்நாறுகின்றதோ? ஸ்வாபதேஶத்தில், "அந்தண்துழாய் கமழ்தல்" என்கிறது அங்கீகார ஸூசகமாயிருக்கிறது. [குன்றம் இத்யாதி]-மலைபோலேயாய், மஹார்ஹமானரத்நங்களாலே செய்த மாடமென்ன, மாளிகையென்ன, இவற்றினுடைய தர்ஶநீயமான திரள்களாலேஇடைபாழறநெருங்கி;"ஹர்ம்யப்ராஸாதஸம்பாதா" என்னுமாபோலே. [தென்திசை இத்யாதி]-தெற்கில்திக்குக்குத் திலகம்போலேயிருக்கிற குட்டநாட்டுத் திருப்புலியூரிலே நின்றருளின ஆஸ்சர்யபூதன். "அவனுக்குஇவள் போராள்"என்னும்படி குணாதிகன். "இவளுக்கவன்போரான்" என்றன்றோ நீங்களிருக்கிறது; "அவனுக்குஇவள் போராள்" என்றன்றோ அவ்வூரார் வார்த்தை. [திருவருள்-நேர்பட்டது - ஆம்]— அவன் ப்ரஸாதத்துக்கு ஸத்ருஶமான பாத்ரமானாளாகவேணும்; அன்றி, மற்றோருபாயமென், இவளந்தண்துழாய் கமழ்தல்?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நீ சொல்லுகிறவையெல்லாம் கிடக்க; இவளை அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்படி அஸாதாரண லக்ஷணம் ஏதேனு முண்டாகில் சொல்லென்னச் சொல்லுகிறாள்.

பத்தாம்பாட்டு - அன்றி இத்யாதி. "அன்றிமற்றோருபாயமென் இவளந்தண்துழாய் கமழ்தல்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நீசொல்லுகிறவை இத்யாதி. அஸாதாரண லக்ஷணம் - திருத்துழாய் கமழ்கை.

[அன்றிமற்றோருபாயமேன் - இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்] - வேறுமற்று உபாயமுண்டோ, இவள் அழகிதாய்க் குளிர்ந்த திருத்துழாய் நாறுகைக்கு? ராஜபுத்ரனை அணையாதார்க்குக் கோயிற்சாந்து நாறுகைக்கு விரகுண்டோ? என்னுடம்பாதல் உங்களுடம்பாதல் திருத்துழாய் நாறுகின்றதோ? ஸ்வாபதேஶத்தில், "அந்தண்துழாய்கமழ்தல்" என்கிற இது அங்கீகாரஸூசகமாயிருக்கிறது. [குன்றம் இத்யாதி] - மலைபோலே அவிசால்யமாயிருப்பதாய், பெருவிலையனான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்டிருந்துள்ள மாடங்களினுடையவும் மாளிகைகளுடையவும் ஓர்ஶ்ரீயமான குழாங்களால் மிக்கு. தெற்கில் திக்குக்குத் திலகம்போலேயிருக்கிற குட்டநாட்டுத்திருப்புலியூரிலே நின்றருளின ஆஶ்சர்யபூதன். "அவனுக்கு இவள் போராள்" என்னும்படி குணாதிகன். † "இவளுக்கு அவன் போரான்" என்றன்றோ நீங்களிருக்கிறது? "அவனுக்கு இவள் போராள்" என்றன்றோ அவ்வூரிலுள்ளார்வார்த்தை [திருவருளாமிவள் நேர்பட்டதே] - இவள் நேர்பட்டது அவன் திருவருளாம். அவன் திருவருளேயாமென்றாள் இதுவேயோ? இன்னம் அடையாளமுண்டோவென்ன?—[அன்றிமற்றோருபாயமென்னிவளந்தண்துழாய்கமழ்தல்]. (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

நேர்பட்டநிறைமூவுலகுக்கும் நாயகன்தன்னடிமை
நேர்பட்டதொண்டர்தொண்டர்தொண்டர்தொண்டன்சடகோபன்சொல்
நேர்பட்டதமிழ்மாலையாயிரத்துள் ‡இவைபத்தும்
நேர்பட்டாரவர் நேர்பட்டார்நெடுமாற்கடிமைசெய்யவே.

ஆ.—(நேர்பட்ட) - ஏவம்வித ஸகவத்ஸௌந்தர்யாதி குணாநுஸந்தாஜநிதப்ரீதியாலே ஸகவச்சேஷத்வ காஷ்ட்டாப்உபகதரான சடகோபன்சொல் நேர்பட்ட தமிழ்மாலை யாயிரத்துள் இப்பத்தும் நேர்பட்டவர்கள், நெடுமாற்கடிமைசெய்யப் பெற்று வாழ்வரென்கிறார்.

ஓ —நிகமத்தில், இப்பத்தையுங் கற்றவர்கள், இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிஶய புருஷார்த்தமான ஸஹவத்கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

"அன்றி" என்றதக்கு இரண்டு ஸாவம். முந்தினது, கலவியொழிய அந்தண்துழாய் கமழ்தலுக்கு மற்று உபாயமேதென்று; இத்தைக்காட்டுகிறார் - வேறுமற்று இத்யாதி. இரண்டாம் ஸாவம் - இதுவேயோ இத்யாதி. முடிவில் வாக்யத்திலே கண்டு கொள்வது. "கமழ்தல்" என்றது - கமழுகைக்கென்றபடி. திருத்துழாய்நாறினால் அது கலவிக்குறியாகவேணுமோவென்ன - ராஜபுத்ரனை இத்யாதி. "இவள் அந்தண்துழாய்கமழ்தல்" என்றதக்கு வாஸனை - என்னுடம்பாதல் இத்யாதி. அங்கீகாரஸூசக மென்றது- அங்கீகரித்தமைக்கு ஸூசகமென்றபடி. "மல்கி" - மிக்கு. இத்தால் ஸாவம் - அவனுக்கு இவள் இத்யாதி. "நேர்பட்டது" என்றது - ப்ராப்தமான தென்றபடி. கீழே, "அன்றி" என்றதுக்கு - கலவியையொழிய வேறு உபாயமேதென்றருளிச் செய்து, இங்கே, அந்தண்துழாய் கமழ்தலொழிய வேறடையாளமுண்டோ? என்று அர்த்தாந்தரம் - இதுவேயோ இத்யாதி. இவள் நேர்பட்டது - குன்றமாமணிமாடமென்று தொடங்கி, மாயப்பிரான் திருவருளாம்; இவளந்தண்துழாய்கமழ்தல் - அன்றி மற்றோருபாயமென் இத்யந்வயஃ (கo)

---

† குணாதிகம் இருபத்தநாலாயிரம். ‡ 'இவையுமோர்பத்தும்' என்றும் பாடம்.

[நேர்பட்ட நிறைமூவுலகென்று] - இப்பாட்டுக்கு எம்பெருமான் இஜ்ஜகத்துக்கு ஸ்வாமியாக நேர்பட்டாற்போலே அடிமைக்கு நேர்படுவதுஞ்செய்து தாஸ்யபர்யவஸானபூமியிலே நின்ற ஆழ்வாருடைய உக்தியான வாய்த்த ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி நேர்பட்டவர்கள் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமைசெய்ய நேர்பட்டார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக பகவத்கைங்கர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

நிறை - பரிபூர்ணமான, மூவுலகுக்கும் - த்ரிவிதசேதநாசேதநங்களுக்கும், நேர்பட்ட - வாய்த்த, நாயகன்தன் - ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய, அடிமை - கைங்கர்யத்துக்கு, நேர்பட்ட - வாய்த்த, தொண்டர் - பக்திபரவசருடைய, தொண்டர்தொண்டர் - ஸம்பந்திஸம்பந்திகளுக்கும், தொண்டன் - சேஷபூதனான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, சொல் நேர்பட்ட - சொல்வாய்ப்பையுடைத்தாய், தமிழ் - த்ராமிடபாஷையாலே, மாலை - மாலையாகச்சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், நேர்பட்டாரவர் - அப்யஸித்துக்கிட்டினவர்கள், நெடுமாற்கு - ஆச்ரிதவ்யாமுக்தனான ஸர்வேச்வரனுக்கு, அடிமைசெய்ய - அடிமைசெய்கைக்கு, நேர்பட்டார் - வாய்த்தவர்கள். இதுவும் - அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தைபுங்கற்றவர்கள் ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப் பெறுவரென்கிறார்.

[நேர்பட்ட நிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்] - குறைவற்ற மூவுலகுக்கும் நேர்பட்ட நாயகன். "த்ரைலோக்யமபிநாதேந யேநஸ்யாந்நாதவத்தரம்" என்று ரக்ஷ்யத்தினளவன்றிக்கே யிருக்கிற ரக்ஷகத்வத் துடிப்பு. இத்தால் - நாயகன்படி சொல்லிற்று. இவர்தம்படி சொல்லுகிறது:— [அடிமைநேர்பட்ட தொண்டர்தொண்டர் இத்யாதி] - அவன் சேஷித்வத்துக்கெல்லையானாற்போலே, இவர்சேஷத்வத்துக்கெல்லையானபடியும். [சொல் நேர்பட்டதமிழ்மாலை] - அந்த வாச்யத்துக்குத் தகுதியான உக்திவாய்த்ததமிழ்த் தொடையாயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழி நேர்பட்டவர்கள். [நேர்பட்டார் நெடுமாற்கடிமை செய்யவே] - ஸர்வேச்வரனுக்கடிமை செய்ய நேர்பட்டார். இவர் பாசுரத்தைச் சொன்னவர்கள், இவருடைய வ்ருத்தியிலே யந்வயிக்கப் பெறுவரென்கை. ஸர்வேச்வர ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதிபாதகமான ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யத்தையும், இத்தையப்யஸித்தாருடைய ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இப்பத்தைக்கற்றவர், ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணப்பெறுவரென்கிறார்.

[நேர்பட்டநிறைமூவுலகுக்கும் நாயகன்தன்னடிமை] - குறைவற்ற மூவுலகுக்கும் நேர்பட்டநாயகன். "த்ரைலோக்யமபிநாதேந யேநஸ்யாந்நாதவத்தரம்" (த்ரைலோக்யமபிநாதேந யேநஸ்யாந்நாதவத்தரம்) என்று ரக்ஷ்யவர்க்கத்தளவன்

நிகமம் - நேர்பட்ட இத்யாதி. "இப்பத்தும் நேர்பட்டாரவர் - நெடுமாற்கடிமைசெய்ய - நேர்பட்டார்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்பத்தை இத்யாதி.

"நிறைமூவுலகுக்கும்-நேர்பட்ட-நாயகன்"—நேர்பட்ட-லக்ஷ்யமான. நேர்படுகையின் சரமாவதி-த்ரைலோக்யமபி இத்யாதி. ஸுயோத்யாகாண்டே,(உ,கச)'ஸுநேநஸ்ய பஹாவஷிருஷும்

ரிக்கே யிருக்கிற ரக்ஷகத்வத்துடிப்பு. இத்தால் - நாயகன்படிசொல்லிற்று †"[illegible]" (அநுரூபஸ்ஸவைநாத:) என்னுமாபோலே. [அடிமைநேர்பட்ட தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன்சடகோபன்]- இவர்தம்படிசொல்லுகிறது. அவன்சேஷித்வத்துக்கு எல்லையானாற்போலே, இவர் சேஷத்வத்துக் கெல்லையானபடி. [சொல் நேர்பட்டதமிழ்மாலை] - அந்தவாச்யத்துக்குத் தகுதியான உக்திவாய்த்த தமிழ்த் தொடையாயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழிநேர்பட்டவர்கள். [நெடுமாற்கடிமைசெய்ய - நேர்பட்டார்] - இப்பாசுரத்தைச்சொன்னவர்கள், இவருடைய வ்ருத்தியிலே அந்வயிக் கப்பெறுவரென்கை. நேர்படுகை - சொல்லப்படுகை: சொல்லப்பட்டாரென்றபடி. ஆக, இப்பாட்டால்- ஸர்வேச்வர ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதிபாதகமான ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யத்தையும், இத்தை யப்யஸித்தாருடைய ப்ராப்யவைலக்ஷண்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று. (கக)

யோக்யாஸ்ஸர்வே[illegible]" என்றது, மேல். ஶ்லோகத்துக்கு அடியும் காட்டுகிறார்- [illegible] இத்யாதி. அந்தவாச்யத்துக்கு - தகுதியான நாயகனுக்கென்றபடி. நேர்பட்டவர்கள் - அப்யஸித்தவர்கள். "நேர்பட்டாரவர் - நெடுமாற்கடிமைசெய்ய - நேர்பட்டார்" என்றதின் ஸம்பிதார்த்தம் - இப்பாசுரத்தை இத்யாதி. நேர்பட்டநிறை மூவுலகுக்கும் என்று தொடங்கி, இப்பத்தும் நேர்பட்டாரவர் - நெடுமாற்கடிமைசெய்ய - நேர்பட்டார் இத்யந்வய:. "அடிமைசெய்ய - நேர்பட்டார் -" அடிமைசெய்கைக்கு வாய்த்தவர்களென்றபடி. (கக)

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible] ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி }
கருமால்திறத்தி லொருகன்னிகையாய்மாறன்
ஒருமாலையாயுரைப்பால் - திரமாக
அன்னியருக்காகாது அவன்தனக்கேயாகுமுயி
ரின்னிலைமையோர்நெடிதா.

ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேசரணம், ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

---

† ஸ்ரீராமாயணே, அயோத்யாகாண்டே-உகஈ.

பத்தாந்திருவாய்மொழி—நெடுமாற்கடிமை - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(நெடுமாற்கடிமை.) இப்படி எம்பெருமான் தம்மை அநந்யார்ஹமாம்படி அடிமைகொண்ட படியை யநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதராய், அந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, "அவனுடைய ஸௌந்தர்யஶீலாதிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஶேஷமாகையே நிரதிஶயபுருஷார்த்தம்" என்று அத்யவஸித்து, ஐஶ்வர்யாதியாய் ஸர்வேஶ்வரத்வ பர்யந்தமான ஸகலபுருஷார்த்தங்களும், தனித்தனியும் திரளவும், இந்த பாகவதஶேஷத்வ புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாதென்கிறார்.

ஒ—பத்தாம் திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தம்மை அநந்யார்ஹமாம்படி அடிமைகொண்டபடியை அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதரான ஆழ்வார், அந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, அவனுடைய ஸௌந்தர்யஶீலாதிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடிகளில் ஶேஷத்வத்தளவும் சென்று ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வானைப்போலே "அவர்களுக்கு ஶேஷமாகையே நிரதிஶய புருஷார்த்தம்" என்ற த்யவஸித்து, 'ஐஶ்வர்யாதியாய் ஸர்வேஶ்வரத்வ பர்யந்தமான ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் தனித்தனியும் திரளவும் இந்த பாகவத ஶேஷத்வ புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாது; இப்புருஷார்த்தமே யென்றும்நேர்படவேணும்' என்கிறார். பயிலுஞ்சுடரொளியில் "இவ்வாத்மாவுக்கு நாதர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்" என்றது; "இத்திருவாய்மொழியில் நிரதிஶயபுருஷார்த்த பூதர் அவர்கள்" என்கிறது.

ப.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே பாகவச்சேஷத்வத்தினுடைய நிரதிஶய போக்யதையை ப்ரதிபாதித்து, அந்த போக்யதாதிஶயத்தாலே "நேர்பட்ட தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்" என்று ப்ரஸ்துதமான ததீயஶேஷத்வ டாரம்யத்தி னினிமையானது ப்ரகாஶித்து, அந்த ததீயருடைய போக்யதைக்கு ஹேதுவான தத்ஸம்பந்தத்துக்கு மூலமாயிருக்கிற ஈஶ்வரனுடைய ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹத்தையும், உதாரரூபத்வத்தையும், அஶேஷஜந ஸம்ஶ்லேஷத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், ஆஶ்சர்யஸ்வபாவத்தையும், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநத்தையும், அகிலகாரணத்வத்தையும், அர்ணவஶாயித்வத்தையும், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸகமான ஆயுதபூர்த்தியையும், அநுபாவ்யாகாரயோகத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்வித பகவத்விஷயத்துக்கு அபிமதரான பாகவதருடைய அத்யந்த ஶேஷத்வ காஷ்டாவிஶேஷமே அதிஶயிதபோக்யமாய், ஐஶ்வர்ய கைவல்ய பகவத்ப்ராப்த்யாதிகள் அதுக்கு ஸத்ருஶமல்லாதபடியான பரமபுருஷார்த்தத்வம் ப்ரகாஶிக்கும்படி ப்ரதிபந்தகத்தை நிஶ்ஶேஷமாக நிவர்த்திப்பித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார். ததீயஶேஷத்வபரமான * பயிலுஞ்சுடரொளியில் - தத்ஸம்பந்தநிபந்தநமான ததீயர்க்கும் ஶேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களுண்டாகையாலே, முதலிட்டு நாலுபாட்டாலே - ஶேஷித்வத்தையும், அநந்தரம் மூன்றுபாட்டாலே ஶரண்யத்வத்தையும் ப்ரதிபாதித்து, "எந்தொழுகுலந்தாங்கள்" என்று ஸங்க்ரஹேண ப்ரதிபாதித்த ப்ராப்யத்வத்தை இங்கே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித் தருளுகிறார்.

இ —பத்தாம் திருவாய்மொழியில், கீழ் கண்கள்சிவந்து, கருமாணிக்கமலை இரண்டிலுமாக அவனுக்குத் தம்மை அநந்யார்ஹ சேஷமாக அநுஸந்தித்து மிகவும் ப்ரீதரானவர், அந்தப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, அவனுடைய ஸௌசீல்யஸீலாதிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திருவடிகளில் சேஷத்வத்தளவும் சென்று, "அவர்களுக்கு சேஷமானதே நிரதிசய புருஷார்த்தம்" என்று அத்யவஸித்து, "ஐஸ்வர்யம், ஆத்மப்ராப்தி, பகவத்ப்ராப்தி, ஸர்வநியந்தாவாய் ஆநந்த நிர்ஸோரீரிருப்பு என்று சொல்லுகிற ஸகலபுருஷார்த்தங்களும் தனித் தனியும், திரளவும், இந்த பாகவதசேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாது; இப்புருஷார்த்தம் என்றும் சேரபடவேணும்" என்று ப்ரார்த்தித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். இதுவும் நமஸ்ஸு தார்த்தத்திலே பொன்றாயிருக்கிறது. "நின்திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நான் உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை" என்றதிறே. இன்னம் ஈஸ்வரசேஷத்வம் நிலைநின்றதாவது:—ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமானலாயிற்று. ஒருவனுக்கு ஒன்றுண்டானால் - புத்ரபௌத்ராதிகளுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமானாலிறே அவனுக்கு ஸ்வமாயிற்றாவது. இதுதான் பயிலுஞ்சுடரொளியிலே சொல்லிற்று அன்றோ? என்னில்; அதில் இவ்வாத்மாவுக்கு நாயர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் என்றது; "இதில் நிரதிசயபோக்ய ஸாதர்அவர்கள்" என்கிறது; "ஸத்ஸாத்தாஸுதாஸூ" "பேராளன்பேரோதும் பெரியோர்." "தண்சேறை யெம்பெருமான் தாள்தொழுவார் காண்மினென்தலைமேலாரே" என்றிறே அளவுடையார் வார்த்தை. ராமாயண புருஷர்களில் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் இதுக்கு நிதர்சநம்:'ஹுஸ்ர' இத்யாதி.

ஈடு. – கீழிரண்டுதிருவாய்மொழியாலுமாக ஆத்மாவினுடைய அநந்யார்ஹ சேஷத்வம் சொல்லிற்றாய், "அது பிறர்க்கு முரித்தல்ல, தனக்குமுரித்தல்ல" என்றாயிற்றுச் சொல்லிற்று. ப்ரணவத்தில் மத்யமபதத்தாலும், * நமஸ்ஸாலும் சொன்ன அர்த்தமாயிற்றுச் சொல்லிநின்றது. அநந்யார்ஹசேஷத்வத்துக்கு எல்லை, ததீயசேஷத்வபர்யந்தமாகையிறே. ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹமானவன்றிறே தச்சேஷத்வம் நிலைநின்றதாவது? "எந்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்கள்" என்றிறே இருப்பது. அம்முணியாழ்வான் போசளராஜ்யத்தினின்றும் வந்தநாளிலே, பட்டர் கண்டருளி, "நீ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் போர அடிமைசெய்து போந்தாய் என்று கேட்டோம்; உன் ப்ரக்ருதிக்குச்சேர * நெடுமாற்கடிமையைக்கேள்" என்று அருளிச்செய்தாராம். "ஈஸ்வரசேஷம்"என்றுஅறிந்தவன்று

நெடுமாற்கடிமை ப்ரவேசம்; - ஸங்கதி கடிநார்த்தம் கீழி லிரண்டுதிருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை அநுவதிக்கிறார் - கீழிரண்டு இத்யாதி. சொன்ன ப்ரகாரமேதென்ன - பிறர்க்கும் இத்யாதி. பிறர்க்குமுரித்தல்லவென்றது - "இரவேறி" என்றத்தைப்பற்ற. "அருமாயன்பேரன்றிப் பேச்சிலன்" என்றத்தைப்பற்ற தனக்குமுரித்தல்ல என்றது. இவ்வர்த்தத்தைத் திருமந்த்ரத்திலே யேறிட்டுக் காட்டுகிறார்—ப்ரணவத்தில் இத்யாதி. கீழிரண்டு திருவாய்மொழியாலும், உகார மகாரங்களுடைய ஸாரப்தமான அர்த்தம் சொல்லிற்று; இதில், * நமஸ்ஸிலர்த்தமான பாகவத சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - அநந்யார்ஹ இத்யாதி. பர்யந்தமாகையிறே - 'அத்தைச் சொல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழியில்' என்று கூட்டுவது. அப்படி இருக்குமோவென்ன - ததீயர்க்கு இத்யாதி. "ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்- எந்தம்மை இத்யாதி. ஸ்பஷ்டோர்த்த:. பெரியாழ்வார் திருமொழி, "காசின்வாய்" இத்யாதி. "இத்திருவாய்மொழி, பாகவதசேஷத்வ ப்ரதிபாதகம்" என்கைக்கு ஐதிஹ்யம் - அம்முணி இத்யாதி. பாகவதசேஷத்வத்தைப்பற்ற பாகவதசேஷத்வத்துக்கு அதிசயமேதென்ன - ஈஸ்வரசேஷம் இத்யாதி.

ப்ரமித்து மீளவுமாம்; ததீயஶேஷத்வபர்யந்தமாக உணர்ந்தால் மீளவேண்டாவிறே. "தத்பக்திநிக்நமநஸாம்க்ரயவிக்ரயார்ஹ:" (தத்பக்திநிக்நமநஸாம்க்ரயவிக்ரயார்ஹ:) என்னக்கடவதிறே: ஐஶ்வர்யம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், ஆத்மலாபம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், பகவச்சேஷத்வம் புருஷார்த்தம் என்றிருப்பார், ஈஶ்வரனாய், 'ஆநந்தமய:' என்றிருக்குமிருப்பு புருஷார்த்தம் என்றிருப்பாராயிறேயிருக்கிறது இப்படிப்பட்ட புருஷார்த்தங்கள், தனித்தனியும் திரளவும், நான் பற்றின பாகவதஶேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தோடோவ்வாது"என்று எடுத்துக்கழிக்கவும் போராது இப்படியிருக்கிறஇதுவே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் எனக்கும் என்னோடு ஸம்பந்த முடையார்க்கும் வாய்க்க வேணும்" என்று ப்ரார்த்தித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். * பயிலும்சுடரொளியிற்காட்டில் இத்திருவாய்மொழிக்கு வாசியேன்? என்னில், - "பாகவதர்கள்ஶேஷிகள்" என்றது அங்கு; "பாகவதர்கள் போக்யர்" என்கிறது இங்கு "கச்சதாமாதுலகுலம்" (கச்சதாமாதுலகுலம்) - ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வானுக்காதல், இவ்வாழ்வார்க்காதல்இறே இவ்வர்த்தங்களில் ருசியுள்ளது."நித்யஶத்ருக்ந:" (நித்யஶத்ருக்ந:) - "பெருமாள் போக்யர்" என்று அவர்பக்கல் கண்வையான்என்றதிறே.

முதற்பாட்டு.

நெடுமாற்கடிமைசெய்வேன்போல் அவனைக்கருத வஞ்சித்து
தடுமாற்றற்றதீக்கதிகள் முற்றுந்தவிர்ந்தசதிர்நினைந்தால்
கொடுமாவினையே னவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லால்
விடுமாறென்பதென்? அந்தோ! வியன்மூவுலகுபெறினுமே.

ப்ரமித்தென்றது - ஐஶ்வர்யாதிகளைக்கண்டு ப்ரமித்தென்றபடி. "ததீயர்க்கு க்ரயவிக்ரயார்ஹம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - தத்பக்திநிக்ந இத்யாதி. "ஸஸ்யுஸ்ஸாவதிவேலவேல்லீ... ...தத்பக்திநிக்நமநஸாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹா: ... ... பவந்து." பாட்டுக்களில் ப்ரமேயங்களைச் சேர்த்துப் பிடித்து அருளிச்செய்கிறார்- ஐஶ்வர்யம் - இத்யாதி. "வியன்மூவுலகு" என்றத்தைப்பற்ற - ஐஶ்வர்யம் இத்யாதி."தானே தானேயானாலும்" என்றத்தைப்பற்ற-ஆத்மலாபம் இத்யாதி."உறுமோ பாவியேனுக்கு" இத்யாதி மூன்றும்பாட்டைக் கடாக்ஷித்து-பகவச்சேஷத்வம் இத்யாதி. "மூவுலகின் வீடுபேறு" என்றத்தைப்பற்ற-ஈஶ்வரனாய் இத்யாதி. திரளவுமென்றது - "முழுதும்" என்றத்தைப்பற்ற. "நங்கட்கு" என்றத்தைப்பற்ற - என்னோடு ஸம்பந்த முடையார்க்கும் என்றது. "எம்மையாளும்பரமரே" என்றத்தைப்பற்ற-பாகவதர்கள் ஶேஷிகளென்றதங்கு என்றது. "விடுமாறென்பதென்னந்தோ வியன்மூவுலகுபெறினும்" என்றத்தைப்பற்ற போக்யரென்கிறதிங்கு என்றது. இப்படி "பாகவதஶேஷத்வம் உத்தேஶ்யம்" என்றிருந்தவர்களுண்டோ என்ன - உண்டென்கைக்கும், போக்யரென்னுமதுக்கும் ப்ரமாணம்-கச்சதா இத்யாதி. ... ... போக்யதைக்கு ஸூசகம்-நித்யஶத்ருக்ந: என்றது.நித்யஶத்ருக்கள்-இந்த்ரியங்கள்.

ஆ.—ஆஶ்ரிதர்பக்கல் மிகவும் வ்யாமோஹத்தையுடைய எம்பெருமான் தனக்கு அடிமைசெய்கையி லெனக்குள்ள இச்சாமாத்ரமே காரணமாக, பதற்றமற்று நின்று நலிகிற புண்யபாபரூபகர்மங்களையெல்லாம் போனபடி தெரியாமேபோக்கி என்னை அடிமைசெய்வித்துக்கொண்டருளின இவனடியாரடியே கூடுமிதுவல்லது, விஸ்மயநீயமான த்ரைலோக்யம் பெறிலும்அல்லனென்றார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், விஸ்மயநீயமான த்ரைலோக்யத்தையாளும் அதிற்காட்டிலும், பாகவதஶேஷத்வமே எனக்கு நிரதிஶயபோக்ய மென்கிறார்.

[நெடுமாற்கடிமை செய்வேன் போலவனைக்கருத] - ஆஶ்ரிதரைத் தன்திருவடிகளிலே விஷயீகரித்தருளும் அளவன்றிக்கே, பாகவதஶேஷத்வ பர்யந்தமாக்கும் பெருமிதத்தனானவனுக்கு, அடிமைசெய்யவென்று அவனைக் குறித்து மநோரதித்த மாத்ரத்திலே. [வஞ்சித்துத் தடுமாற்றற்ற தீக்கதிகள் முற்றுந்தவிர்ந்த]-வாயுகரில்லாமையாலே பதற்றமற்றுநின்று நலிகிற புண்யபாபரூப கர்மங்கள் அவை தனக்கடியான அவித்யாகர்ம வாஸநாருசிகளோடுங்கூட அடையப்போயிற்று; தெரியாமே என்னைவிட்டுப்போன. [சதிர் நினைந்தால்] - உறுவனபார்க்கில். [கொடுமாவினையேன்]-ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே மகாபாவியானேனென்கிறார். "முதலிலே பாகவதஶேஷத்வத்திலே தலைவைக்கப்பெற்றிலேனென்று மகாபாவியே னென்கிறார்" என்றுஞ் சொல்லுவர். பாகவதஶேஷத்வபுருஷார்த்தம்ஐஶ்வர்யத்தோ டொவ்வாது" என்று பேசிக் கழிக்கவேண்டுவதே யென்னும் வெறுப்பாலே 'அந்தோ' என்கிறார்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஆஶ்ரிதவ்யாமுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதமான பாகவதவிஷயமான ஶேஷத்வத்துக்கு த்ரைலோக்யைஶ்வர்யமும் தகுதியல்லவென்றார்.

நெடு - நிரவதிகமான, மாற்கு - (ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹத்தையுடைய) ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, அடிமை செய்வேன்போல் -அடிமைசெய்வேன்போல, அவனை- அவனை,கருத- மநோரதமாக்கினவளவிலே, தடுமாற்றம் - ஓரலைச்சல், அற்ற - அறும்படி என்பக்கலிலே நிற்கிற, தீக்கதிகள் - (துக்கஹேதுவான அவித்யாகர்ம ரூபமாயுள்ள) பொல்லாவழிகள், முற்றும்- எல்லாம், வஞ்சித்து- (நான் அறியாதபடி) வஞ்சித்து, தவிர்ந்த - ("காணேவொருக்கிற்றக்கண்டிலமால்" என்கிறபடியே) விட்டுப்போயிற்றின; (இனி), சதிர் - உறுவது, நினைந்தால் - பார்த்தால், அவன் — (ஆஶ்ரிதவத்ஸலனான) அவனுக்கு, அடியார் - அடியாரான பாகவதருடைய, அடியே-திருவடிகளையே, கூடும்இது அல்லால் - ப்ராபிக்குமிதொழிய, வியன் - விஸ்தீர்ணமான, மூவுலகு - த்ரைலோக்யைஶ்வர்யத்தை, பெறினும் - பெற்றாலும், கொடு - ஐஶ்வர்யத்திற்காட்டில் ததீயஶேஷத்வத்துக்கு வாசி சொல்லவேண்டும்படி, மாவினையேன் - மஹாபாபத்தையுடைய நான், (அந்த ததீயஶேஷத்வத்தை), விடும் - விடும், ஆறு-ப்ரகாரமாக, என்பது - சொல்லப்படுவது, என்னதே? அந்தோ - ஐயோ!, விடவென்றுசொல்ல ப்ரஸங்கமுண்டாவதே! நெடுமால் - ஸர்வாதிகஶேஷியென்றுமாம். சதிர் - உறுவது.

இ—முதற்பாட்டில்,விஸ்மயநீயமான த்ரைலோக்யத்தை யாளப்பெறுமதிற்காட்டிலும், பாகவதஶேஷத்வமே எனக்கு நிரதிஶயபோக்யமென்கிறார்.

[நெடுமாற்கு] - மாலென்று-பெரியோன். நெடுமை - அதின்மிகுதி.ஸர்வஶேஷியென்றபடி. " [illegible] " அவனுடைய ஶேஷத்வத்தில்

எல்லையைச்சொல்லுகிறார்: தாம் ஶேஷத்வத்தில் எல்லையிலே நிற்கப் பார்க்கிறவராகையாலே. அயவா, மாலென்று - வ்யாமுக்தன். நெடுமை - அதிஸயிதமாய் அதிவ்யாமுக்தன். தன் திருவடிகளைப் பற்றினாரைத் தன்னளவன்றிக்கே தன்னுடையாரளவும் செல்லத் திறக்கும்படியான வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்கை; "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்". [அடிமைசெய்வேன்போல் அவனைக் கருத] - ஸர்வஶேஷியானவனைக் குறித்து மனோரதித்த மாத்ரத்திலேபோல்; மித்ரபாவமேயுள்ளது ஆராய்ந்தால் என்கை. [நெடுமாற்றமற்ற தீங்கதிகள்] - நிவாரகரில்லாமையாலே கூச்சமற்று நின்று படவடிக்கிற அனிஷ்டங்களாகிற விரோதிவர்க்கமடங்க. இடையிலே ஒரு ஸத்கர்மமும் பண்ணிவிடுகிற அவையிவற்றுக்குக் கூசவேண்டுவது. [முற்றுந்தவிர்ந்த] - ஒருக்காலே நிஶ்ஶேஷமாகப் போயிற்றின. நான் போக்கிக்கொள்ளுகின்றேற க்ரமத்திலே போவது. "ஸவெ்வாஹாநஃஹூஷமயஹெ", "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறே, அவன்போக்கும்போதிருப்பது. தவிர்ந்தப்ரகாரமென்? என்னில்,— [வஞ்சித்து - தவிர்ந்த] - யக்யாத்ரத்திலே வஞ்சித்துப் போவாரைப்போலே; போனமை தெரியாதபடி போயிற்றின; "சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தன" என்கிறபடியே. 'நெடுமாற்றமற்ற தீங்கதிகள் முற்றும் வஞ்சித்து - தவிர்ந்த' என்னுதல்; 'அடிமைசெய்வேன் போல் அவனை வஞ்சித்து - கருத - முற்றுந்தவிர்ந்த' - என்னுதல். [சதிர் நினைந்தால்] - உறுவனபார்க்கில், கழுப்பரையன்றோ பற்றவடுப்பது. [கொடுவினையேன்] - ஹர்ஷம் மிக்கவளவிலே இதுசொல்லிற்றென்னென்னில்; பாட்டுக்கேட்பார் "பாவியேன்" என்னுமாபோலே பென்னுதல்; முதலிலே சரமாவதியான பாகவதஶேஷத்வத்திலே தலைவைக்கப் பெற்றிலேனென்று வெறுக்கிறாராதல்; இதுகிடக்க, ப்ரதமாவதியிலேநின்று துவங்கினேனென்கிறார். [அவனடியாரடியே] - தன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தால் தான் ஶேஷியாயிருக்கையன்றிக்கே, அவர்களை யொழியச்செல்லாத வ்யாமுக்தனுடைய திருவடிகளோபாதியான் திருவடிகளையன்றோ பற்றவடுப்பது? அவன் ஆஶ்ரித வ்யாமுக்தனானால் அவனுக்கு ப்ரியவிஷயத்தையன்றோ பற்றவடுப்பது? அவதாரணத்தாலே - அங்கு ஸாம்யாபத்தரா யிருக்குமவரல்லர். அவன் ஶேஷித்வத்திலெல்லையிலே நிற்குமாபோலே, இவரும் ஶேஷத்வத்திலெல்லையிலே நிற்கிறார். [விடுமாறென்பதென்] - ஐஶ்வர்யாதிகளைப்பற்றினால், அவற்றைவிட்டு பகவத்விஷயத்தைப்பற்றலாம்; அதிலே நின்றால் சரமாவதியான இதிலே புகுரலாம்; இதுவே நின்றால் மேல் கந்தவ்யபூமியில்லை யென்கை. [அந்தோ] - பாகவதஶேஷத்வ புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாத ஐஶ்வர்யம் என்று பேசிக் கழிக்கவேண்டுவதே என்கிறார். [வியன் மூவுலகு பெறினுமே] - விஸ்மயநீயமான த்ரைலோக்யத்தைப்பெறினும். காடுமோடையும் திருத்தி ஆஶ்சர்யமாகப்பண்ணி, எனக்குத்தந்தாலும் - விடுமாறென்பதென்? [பெறினும்] - பெறுந்தனையும் இப்படிச்சொல்லிப் பெற்றவாறே அதிலே தோள்மாறிச் சொன்ன வார்த்தையன்று; பெறிலும் இதுவே வார்த்தை. ஐஶ்வர்யத்துக்கு லோகபரிக்ரஹமுண்டாகையாலே, அத்யந்தவிலக்ஷணமாயிருக்கச் செய்தேயும், நான்பற்றின பாகவதஶேஷத்வத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு நாட்டார் விரும்புகிற ஐஶ்வர்யபுருஷார்த்தமும் நான் பற்றின புருஷார்த்தத்தோடு ஒவ்வாதென்று எடுத்துக்கழிக்கவும்போரா தென்கிறார்.

முதற்பாட்டு - நெடுமால் இத்யாதி. "வியன்மூவுலகுபெறினும் - விடுமாறென்பதென் அந்தோ" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நாட்டார் இத்யாதி.

[நெடுமாற்கு] - நெடுமாலுக் கென்றபடி. மாலென்று - பெரியோனென்றபடி. நெடுமையால் நினைக்கிறது - அதில் பெருமையை; அறப்பெரியோனென்றபடி. அவன்சேஷித்வத்தில் எல்லையைப் பிடிக்கிறார், தாம் சேஷத்வத்தில் எல்லையைக் கணிசிக்கிறவ ராகையாலே. அன்றிக்கே, மாலென்று - வ்யாமோஹமாய், நெடுமையால் - மிக்கவ்யாமோஹத்தையுடையவனென்னுதல் தன்னளவன்றியே தன்னுடையாரளவிலே நிறுத்தும்படிகாணும் வ்யாமோஹம்; "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தவிமலன்." [அடிமைசெய்வேன்போலவனைக்கருத] - அவனுக்கு அடிமை செய்வாரைப் போலே அவனைநினைக்க. மித்ரபாவமேயாய், ஆராய்ந்தால் அதுதானும் போட்கன். [தடுமாற்றற்றதீக்கதிகள்முற்றுந்தவிர்ந்த] - ஒரு ஸத்கர்மத்தை யநுஷ்டித்து, அது நின்று தடுக்குமதில்லாமையாலே தடுமாற்றமற்று வர்த்திக்கிற அவித்யாதிகளடங்கத் தவிர்ந்தன. தவிர்ந்தபடி தானென்னென்னில், - வஞ்சித்துத்தவிர்ந்தன. "பகலெல்லாமொக்க வர்த்திக்கக்கடவோம்" என்று சொல்லிவைத்து, ராத்ரியிலே ஒருகலத்திலேயுண்டு வைத்து, ஒக்கக்கிடந்து விளக்கையெரியவைத்துப் போனதறியாமே வஞ்சித்துப்போவாரைப் போலே. 'அடிமைசெய்வேன்போலவனை - வஞ்சித்து - கருத' என்னவுமாம். [முற்றுந்தவிர்ந்த] - நான்போக்கிக்கொள்ளு மன்றிறே க்ரமத்தாலே போகவேண்டுவது. "सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते" (ஸர்வேபாப்மாநஃப்ரதூயந்தே) "सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि" (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றிறே அவன் போக்கும்போது இருப்பது. [சதிர்நினைந்தால்] - அவன் திருவடிகளிலே குனிந்தமாத்ரத்திலே துஷ்கர்மங்களடங்கலும் போனபடியை யநுஸந்தித்தால், புருஷார்த்தத்துக்கு எல்லையானாரையன்றோ பற்றவடுப்பது? உறுவதுபார்க்கில் ததீயரையன்றோ பற்றவடுப்பது? [கோமோவினையேன்] - ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறார். பாட்டுக்கேட்பார், பாட்டுவருத்தினவாறே "பாவியேன்" என்னுமாபோலே. அன்றிக்கே, ப்ரதமாவதியிலே சரமாவதியைப் பற்றப்பெற்றிலேனென்கிறாராகவுமாம். [அவனடியாரடியேகூடும்இதுவல்லால்] - தன் திருவடிகளைப்பற்றினார்திறத்திலே அவன் மிக்கவ்யாமோஹத்தைப் பண்ணு

அவன்பெருமைசொன்னதுக்கு பாவம்-அவன் சேஷித்வத்தில் இத்யாதி. கணிசிக்கை-அநுஸந்திக்கை. வ்யாமோஹத்தின் சரமாவதி - தன்னளவு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - அடியார்க்கு இத்யாதி. "கருத -" நினைக்க. அடிமைசெய்யக்கருத என்னாதே, "செய்வேன்போல்" என்றதுக்கு பாவம் - மித்ர பாவமே இத்யாதி. போட்கன் - பொய்யன். அதுதானும் - செய்கைதானும். தடுமாற்றற்ற - அப்ரதிஹதமான: தடுமாற்றம் - ப்ரதிஹதி. * தீக்கதிகளுக்குத் தடுமாற்றமேதென்ன - ஒரு ஸத்கர்மத்தை இத்யாதி. அவித்யாதிகள் - அஜ்ஞாநாதிகள். ஆதிஶப்தத்தாலே - கர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது. தவிர்ந்தசதிர் - போனசாதுர்யம். வஞ்சித்த ப்ரகாரந்தானேதென்ன - பகலெல்லாம் இத்யாதி. "தீக்கதிகள்முற்றும் - வஞ்சித்துத் தவிர்ந்த" என்னுதல்; "வஞ்சித்து - கருத" என்னுதல். முற்றும் தவிரக்கூடுமோவென்ன - நான் போக்கி இத்யாதி. சாதுர்யமேதென்ன - அவன் திருவடிகளிலே இத்யாதி. பாபநிவர்த்தகன் அவனாகில் அவனையாஶ்ரயிக்குமதன்றோ கர்த்தவ்யமென்ன - உறுவது இத்யாதி. உறுவது - ஸ்வரூபப்ராப்தி. பாகவதஶேஷத்வரஸத்தாலே உகந்துபேசுமதொழிய, "பாவியேன்" என்கிறதென்னென்ன - ப்ரீதி இத்யாதி. ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டவிடத்தில் "பாவியேன்" என்னக்கடவதுண்டோவென்ன - பாட்டுக்கேட்பார் இத்யாதி. வருத்தினால் - ஈடுபடுத்தினால். அர்த்தாந்தரம் அன்றிக்கே ப்ரதம இத்யாதி. ப்ரதமாவதியிலே - * பொய்நின்ற ஞானத்திலென்றபடி. சரமாவதி-பாகவதஶேஷத்வம். விரோதிநிவர்த்தகன் ஈஶ்வரனாயிருக்க, அவனைவிட்டுத் ததீயரைப்பற்றுகிறதென்னென்ன-தன் திருவடிகளை இத்யாதி. இது, "நெடுமால்" என்றதின் த்விதீயார்த்தத்தை

வானானால்', அவன் விரும்பினாரையன்றோ நமக்கும் விரும்பவடுப்பது? அவன் ஆஶ்ரித வ்யாமுக்தனானால் அவனுக்கு ப்ரியவிஷயத்தையன்றோ பற்றவடுப்பது? அவதாரணத்தால் - அங்கு ஸாம்யாபந்நராயிருக்குமவரல்லர்; அவன் ஶேஷித்வத்திலெல்லையிலே நிற்குமாபோலே, ஶேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிற்கிறார். [அடியேகூடும்] - அவர்களோடொப்பூணுண்ணவிருக்குமவரல்லர்; அவர்கள் காலைப் பற்றுவராயிற்று. [விடுமாறென்பதென்] - புறம்புண்டான விஷயத்திலே விடுவது பற்றுவதானத்தை இவ்விஷயத்திலும் செய்யவோ? [அந்தோ] - நான் பற்றின புருஷார்த்தத்துக்கு நாலுமூன்றுபடி கீழே நிற்கிற ஐஶ்வர்யம் இத்தோடு ஒவ்வாதென்ன வேண்டுவதே என்று அந்தோ! என்கிறார். [வியன்மூவுலகுபெறினும்] - காடும்மலையுமான அம்ஶத்தைத்திருத்தி, அநுபவயோக்யமாம்படிபண்ணி, த்ரைலோக்யத்தையும் எனக்குக் கையடைப்பாக்கினாலும் விடுமாறென்பதென்னந்தோ! ஐஶ்வர்யத்துக்கு லோகபரிக்ரஹமுண்டாகையிறே, அத்யந்தவிஸத்ருஶமாயிருக்கச் செய்தேயும், "இது நான்பற்றின பாகவதஶேஷத்வத்தோடொவ்வாது" என்னவேண்டுகிறது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

வியன்மூவுலகுபெறினும்போய்த் தானேதானேயானாலும்
புயல்மேகம்போல்திருமேனியம்மான் புனைபூங்கழலடிக்கீழ்
சயமேயடிமைதலைநின்றார் திருத்தாள்வணங்கி இம்மையே
பயனேஇன்பம்யான்பெற்றது உறுமோபாவியேனுக்கே?

ஆ.— (வியன்மூவுலகு) - சிறப்புடைய ஐஶ்வர்யபுருஷார்த்தம் பெறிலும், கேவலாத்மாநுபவம்பண்ணப்பெற்றாலும், வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயிருக்கிற வடிவை

விவக்ஷித்து. உறுவது பார்க்கில் இத்யாதி வாக்யம், ப்ராதமிகார்த்தத்தை விவக்ஷித்து. இதுக்குப்ரமாணமாக, "[illegible] ஸ்திரஹ்யபிகாமவேக்ஷ । [illegible] பாவிஶேஷத:" என்றது அநுஸந்தேயம். விவரணம் - அவன் ஆஶ்ரித இத்யாதி. அவதாரணத்தால் என்றது - "அடியே" என்கிற அவதாரணத்தாலென்றபடி. அங்கு-பாகவதவிஷயத்திலே. ஶேஷத்வத்தினெல்லையிலே யென்றது - "நெடுமால்" என்றதின் முந்தின அர்த்தத்தைப் பற்ற. விவரணம் - அவர்களோடு இத்யாதி. "என்பதென்" என்கிறதுக்கு பாவம் - புறம்புண்டான இத்யாதி. விடுமாறென்பதென் - விடும் ப்ரகாரம் சொல்ல ப்ரஸங்கமென் என்று ஶப்தார்த்தம். புறம்புண்டான இத்யாதி வாக்யத்துக்கு பாவம் - ஒரு புருஷார்த்தத்தைப்பற்றுமவன், ததோதிக புருஷார்த்தத்தைக் கண்டால் தாழ்ந்தத்தைவிட்டு அதிகத்தைப் பற்றுமிறே; இங்கு சரமாவதி புருஷார்த்தமாகையாலே அதுபோகாதென்றபடி. மூன்றுபடியென்றது - பகவச்சேஷத்வம், ஆத்மப்ராப்தி, ஐஶ்வர்யமென்கிற பர்வங்களைப்பற்ற. நாலென்றது-ப்ரவேஶத்திலே கண்டுகொள்வது. கையடைப்பு - கைவசமென்றபடி. நாலுமூன்றுபடி கீழேநின்றத்தை எடுத்துக்கழிப்பானென்னென்ன-ஐஶ்வர்யத்துக்கு இத்யாதி. இதுக்கு "அந்தோ" என்றத்தோடே சேர்த்தி. 'நெடுமாற்கு என்று தொடங்கி, தீக்கதிகள் - வஞ்சித்து - முற்றும் தவிர்ந்த என்று தொடங்கி; இதுவல்லால்-வியன்மூவுலகு பெறினும் - விடுமாறென்பதென்' பாகவத ஶேஷத்வத்தைவிடும் ப்ரகாரம்சொல்ல ப்ரஸங்கமென், அந்தோ இத்யந்வய:. (க)

யுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிக்கீழே சயமேயடிமைதலை நின்றார் திருத்தாள்வணங்கி, இந்த லோகத்திலே நான்பெற்ற புருஷார்த்தரூப ஸுகத்துக்கு ஒக்குமோ? இவைசொல்லவேண்டிற்று என்னும் கேதத்தாலே பாவியேனென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களிரண்டுங் கூடிலும் நான் பெற்ற பாகவதசேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

[வியன்மூவுலகென்று தொடங்கி] - சிறப்புடைய ஐச்வர்ய புருஷார்த்தமும் பெறிலும், ஸம்ஸாரத்தில் தொற்றற்று கேவலாத்மாநுபவம் பண்ணப்பெற்றாலும், வர்ஷோந்முகமான மேகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிக்கீழ் சயமேயடிமை தலைநின்றார். [திருத்தாள் வணங்கி] - அடிமைதானே ப்ரயோஜனமாக எல்லா அடிமையும் செய்யுமவர்களுடைய திருவடிகளை வணங்கி அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே தோற்று எல்லா அடிமைகளையும் செய்யுமவர்கள் திருவடிகளை வணங்கியென்றுமாம். [இம்மையென்று தொடங்கி]-இஹலோகத்திலே நான்பெற்ற புருஷார்த்தரூபமான ஸுகத்தை ஒக்குமோ? எனக்கு இவை ஒவ்வாதென்று சொல்லவேண்டிற்றென்னும் கழிப்பாலே பாவியேனென்கிறார்.

ப,—அநந்தரம், வர்ஷோந்முகமேகம்போலே ஆச்ரிதவிஷயத்தில் உதாரஸ்வபாவமான வடிவையுடைய ஸர்வேச்வரன் - திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கிற பாகவதருக்கு, ஐச்வர்யத்தோடுகூடின ஆத்மாநுபவமும் ஸத்ருசமன்றென்கிறார்.

வியன் - பெரிய, மூவுலகு - த்ரைலோக்யைச்வர்யத்தை, பெறினும் - பெறினும், போய் - (இதில் ஸங்கமற்று) போய், (ஸாலகர்மக்ஷயப்பிறந்து) தானே - தானேயாய், தானே - (ஈச்வராநுபவத்தில் அந்வயியாதபடி கேவலம்) தானே, ஆனாலும் - அநுபவிக்கப்பெறினும், புயல் - வர்ஷோந்முகமான, மேகம்போல் - மேகம்போலே (ஆச்ரிதோபகாரசீலமான), திருமேனி - திருமேனியையுடையனான, அம்மான் - ஸர்வேச்வரனுடைய, புனை - புனையப்பட்ட, பூ - பூவையும், கழல் - வீரக்கழலையுமுடைய, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின்கீழே, சயமே - ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாயிருக்கிற, அடிமை - அடிமையின், தலை - தலையெல்லையிலே, நின்றார் - நின்றவர்களுடைய, திரு - விலக்ஷணமான, தாள் - திருவடிகளை, வணங்கி - (சேஷத்வாநுரூபமாக) ப்ரணாமபண்ணி, இம்மையே - இஹலோகத்திலே, பயனே - ப்ரயோஜனரூபமாகவே, யான் - நான், பெற்றது - பெற்றதான, இன்பம் - ஆநந்தத்துக்கு, பாவியேனுக்கு - (புருஷார்த்தாந்தரங்களிலே ஒப்புச்சொல்லவேண்டும்படி) பாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு, உறுமோ - அந்த ஐச்வர்ய கைவல்யங்களெனக்குச்சேருமோ? அநுரூபமான ததீயசேஷத்வத்துக்கு, அநுரூபங்கள் தகுதியல்லவென்கை.

இ—இரண்டாம்பாட்டில், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களிரண்டும் கூடினாலும் பாகவதசேஷத்வத்தோடொவ்வாதென்கிறார்.

[வியன் மூவுலகுபெறினும்] - சிறப்புடைத்தான ஐச்வர்யபுருஷார்த்தத்தைப் பெறிலும். [போய்த்தானே தானேயானாலும்] - ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்றுப்போய் கேவலாத்மாநுபவம் பண்ணப் பெற்றாலும். தானேதானே யென்கிற வீப்ஸையால் - தாரபுத்ராதிகளோடு களிக்கும் அதனைவிட்டு, பரமபதத்திலேபோய், "க்ஷேமிஞ

மந்நமஹமந்நம்'' என்று களிக்குமதத்தையும்விட்டுக் கேவலம் தானேயாகை. [புயலித்யாதி] - வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையனாய், அவ்வடிவைக் காட்டியிருந்தேகுடியாகத் தனக்காக்கிக்கொள்ளும் அவன். நிரதிசயபோக்யமான வடிவையும் விருபனானாலும் விடவொண்ணாத ஸம்பந்தத்தையும் உடையவனென்றுமாம். [புனைபூங்கழலடிக்கீழ்] - புனையப்பட்ட பூவையும் வீரக்கழலையுமுடைய திருவடிகளின்கீழே [சயமேயடிமை தலைநின்றார்] - ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக எல்லாவடிமைகளும் செய்யுமவர்களென்னுதல், அவனுடைய ஸௌந்தர்யஜயத்தாலே தோற்று எல்லாவடிமைகளுஞ் செய்யுமவர்கள் என்னுதல். [சயம்] - ஸ்வயமென்னுதல், ஜயமென்னுதல். [திருத்தாள் வணங்கி] - ஐஶ்வர்யாநுபவத்திலும் ஆத்மாநுபவஸுகத்திலும், அவன் விக்ரஹத்திற்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹத்தில் ஏகதேஶத்தைப்பற்ற அமையுமென்கிறார். [இம்மையே பயனேயின்பம்] - ஐஹிகத்திலே நான்பெற்ற ப்ரயோஜநரூபமான ஸுகத்தை யொக்குமோ? [பாவியேனுக்கு] - நிலைநின்ற புருஷார்த்தின் எல்லைக்கும் அபுருஷார்த்துக்கும் வாசி சொல்ல வேண்டும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பகவத்விஷயமல்லாமையாலே ஆத்மப்ராப்தி அபுருஷார்த்தம்; ஐஶ்வர்யம்போலே அஸ்திரமல்லாமையாலே நிலைநின்றபுருஷார்த்தமென்கை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ்ச்சோன்ன ஐஶ்வர்யத்தோடே ஆத்மாநுபவத்தைச்சேர்த்துத்தந்தாலும் பகவதஶேஷத்வமாகிற புருஷார்த்தத்தோடொவ்வாதென்கிறார்.

[வியன்மூவுலகுபெறினும்] - விஸ்மயநீயமான த்ரைலோக்யைஶ்வர்யத்தையும் எனக்கோருவனுக்கே யாக்கினாலும். [போய்த்தானேதானேயானாலும்] - ஸம்ஸாரபந்தமற்றுப் போய்க் கேவலாத்மாநுபவம்பண்ணப்பெற்றாலும் தானேதானேயேன்கிற வீப்ஸையாலே - ஸம்ஸாரத்திலே புத்ரபௌத்ராதிகளும் தானுமாய் ஜீவிக்குமத்தையுந் தவிர்ந்து, பரமபதத்தே போய்''அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்'' (அஹமந்நமஹமந்நமஹ மந்நம்) என்று களிக்குமத்தையும்விட்டு, கேவலம் தானேயாகை. [புயல் இத்யாதி] - வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருமேனியைக்காட்டி ஸர்வலோகத்தையு மெழுதிக்கோண்டிருக்கிறவனுடைய, புனையப்பட்ட பூவையும் வீரக்கழலையுமுடைய திருவடிகளின்கீழே. விரூபனானாலும் விடவோண்ணாத ஸம்பந்தத்தையுடையவனேன்கை. [சயமேயடிமைதலைநின்றார்] - ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக எல்லா அடிமைகளையும் செய்யுமவர்களேன்னுதல், அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்திலேதோற்று எல்லாவடிமைகளும் செய்யுமவர்களேன்னுதல். [சயம்] - ஸ்வயமேன்னுதல், ஜயமேன்னுதல், [திருத்தாள் வணங்கி] - தேஹாதிரிக்தமாய் நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை ப்ராபிக்குமதிலும், அவன்வடிவழகிலே தோற்றிருக்குமவர்கள் வடிவில் ஏகதேசமமையுமேன்கிறார். [இம்மையே பயனே யின்பம்] - ஶரீரத்தை விட்டுப்போய் அநுபவிக்குமதன்றிக்கே,

---

இரண்டாம்பாட்டு, - வியன் இத்யாதி ''வியன்மூவுலகு பெறினும்போய்த்தானேதானேயானாலும் - பயனேயின்பம் யான்பெற்றதுறுமோ'' என்றவர்ரைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-கீழ்ச்சோன்ன இத்யாதி.

தானேதானேயானாலும் - தன்னைத்தானே யநுபவித்தாலும். புயல் - வர்ஷிக்கை. அர்த்தாந்தரம் - விரூபனானாலும் இத்யாதி. அர்த்தத்வயத்துக்கும் ஶப்தசிர்வாஹம் காட்டுகிறார்-ஸ்வயமேன்னுதல் ஜயமேன்னுதல் என்று.''தலைநிற்கை'' ப்ரதாநராகை. 'பயனேயின்பம்'' - பயனான இன்பமென்றபடி. ''இம்மையேபயனே'' என்றவதரித்ததுக்குபாவம் ஶரீரத்தை இத்யாதி. ''பெற்

இஹலோகத்திலே ப்ரயோஜநரூபமான ஸுகமாயிற்று யான்பெற்றது. ஒரு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணி "கைபுகுரும்" என்று நினைத்திருக்கையன்றிக்கே. [உறுமோ] - இத்தோடொக்குமோ? [பாவியேனுக்கே] - நிலைநின்றபுருஷார்த்தத்தி னெல்லைக்கும் அபுருஷார்த்தத்துக்கும் வாசி சொல்லும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். பகவத்விஷயமல்லாமையாலே ஆத்மப்ராப்தி அபுருஷார்த்தம்; ஐஶ்வர்யம்போலே அஸ்த்திரமல்லாமையாலே நிலைநின்ற புருஷார்த்த மென்கை. (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

உறுமோபாவியேனுக்கு இவ்வுலகமூன்றுமுடன்நிறைய
சிறுமாமேனிநிமிர்த்த என்செந்தாமரைக்கண்திருக்குறளன்
நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றியவனடியார்
சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டார் இங்கேதிரியவே.

ஆ.—(உறுமோபாவியேனுக்கு) - வடிவு சிறுத்து மஹாமாஹாத்ம்யங்களையுடையார் என்னையடிமைகொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இங்கேதிரிய, அவர்களைத் தவிர்ந்து, இவ்வுலகமூன்றும் உடன் நிறையச் சிறுமாமேனி நிமிர்த்தருளின செந்தாமரைக்கண்களையுடையனான ஸ்ரீவாமநனுடைய, நல்ல பரிமளத்தையுடைய நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிக்கீழே புகுதை யுறுமோ பாவியேனுக்கென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களில் விலக்ஷணமான பகவத்ப்ராப்தியைப்பெற்றாலும், இங்கேயிருந்து வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்கையோடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

[உறுமோவென்று தொடங்கி]-லோகங்களெல்லாம் ஒருக்காலே நிறையும்படி பேரழகையுடைய சிறியதிருவடிவை நிமிர்த்தருளின ஆஶ்ரிதஸுலபனுமாய் அழகிய திருக்கண்களையுமுடைய ஸ்ரீவாமநனுடைய மிக்கிருந்துள்ள நல்ல பரிமளத்தையுடைய நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிக்கீழே புகுதை, உறுமோ எனக்கு? [அன்றியென்று தொடங்கி] - வடிவுசிறுத்து மஹா மாஹாத்ம்யங்களை யுடையராய் என்னையடிமைகொண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இங்கேதிரிய அவர்களைத்தவிர்ந்து.

ப.—அநந்தரம், அபேக்ஷித ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவனான வாமநன்திருவடிகளைப்பெறுகையும், அவனடியாரான பாகவதர் இவகே ஸந்நிஹிதராயிருக்கிற இதிலும் சேர்தல்லவென்கிறார்.

நது" என்றதுக்கு பாவம் - ஒரு ஸாதந இத்யாதி. நினைத்திருக்கையன்றிக்கே என்றதுக்கு, யான் பெற்றது என்ற கீழே யந்வயம். நிலைநின்ற புருஷார்த்தத்தி னெல்லையாவது - பகவச்சேஷத்வத்தி னெல்லையான பாகவதஶேஷத்வம். நித்யமான புருஷார்த்தமாயிருக்கிற கைவல்யத்தை "அபுருஷார்த்தம்" என்பானென்னென்ன - பகவத்விஷயம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். 'வியன் மூவுலகுபெறினும் போய்த்தானேதானேயானாலும் - பாவியேனுக்கு - புயல்மேகம்' என்று தொடங்கி, 'இம்மையேபயனை - யான்பெற்றது - இன்பத்தோடு - உறுமோ' இத்யந்வய: ,இன்பமுறுமோ - இன்பத்தோடொக்குமோ? என்றபடி. (உ)

இ - (தன் வாசியறியாத) இந்த, உலகம்மூன்றும் - ஜகத்த்ரயமும், உடன் - ஏகோத்யோகத்திலே, நிறைய - நிறையும்படியாக, சிறு - (சிறுங்கி யநுபவிக்கும்படி) சிறியதாய், மா - ஔர்ஜஸ்யமான வைலக்ஷண்ய மாஹாத்ம்யத்தையுடைத்தான, மேனி - திருதிருமேனியை, நிமிர்த்த - வளரும்படிபண்ணினவனாய், என் - எனக்கு நிரதிசய போக்யமாய், செம் - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலே யிருக்கிற, கண் - கண்ணையுடையனான, திருக்குறளன் - ஸ்ரீவாமநனுடைய, நறு - பரிமளத்தையுடைத்தாய், மா - ச்லாக்யமான, விரை - மதுவையுடைத்தான, நாண் மலர் - செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின் கீழே (யடிமைசெய்து), புகுதல் - ப்ராபிக்கையாவது,— அவன் - அந்த வாமநனுக்கு, அடியார் - சேஷபூதராய், சிறு - மநுஷ்யஸஜாதீயதையாகிற சிறுமை தோற்றச்செய்தே, மா மனிசராய்- (ஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகான ப்ரத்யாஸத்தியையுடைய) மஹாபுருஷராய், (அந்த நீர்மையாலும் மேன்மையாலும்), என்னை - என்னை, ஆண்டார் - அடிமைகொண்டவர்கள், இங்கே - இந்தலோகத்திலே, திரிய - கண்காண வர்த்தியாநிற்க, அன்றி - அதன்றியே, பாவியேனுக்கு - (ததீயசேஷத்வமாகிற சரமாவதிக்கும் தச்சேஷமாகிற ப்ரதமாவதிக்கும் வாசி சொல்லவேண்டும்படியான) பாபத்தையுடைய எனக்கு, உறுமோ - சேருமோ? ததீயசேஷத்வபர்யந்தமான தச்சேஷத்வமொழிய, தச்சேஷத்வமாத்ரம் சேர்தன்றென்று கருத்து.

இ—மூன்றாம்பாட்டில், ஐச்வர்யகைவல்யங்களில் விலக்ஷணமான பகவல்லாபமுண்டானாலும், இங்கேயிருந்து வைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை செய்கையோடொவ்வாதென்கிறார்.

[உறுமோ பாவியேனுக்கு]- ஆத்மாநுபவத்தைக் குறித்துச் சொன்ன வார்த்தையை பகவத்விஷயத்திலும் சொல்லுகிறார். கீழ்ச்சொன்னவைபோலே கழிக்கவொண்ணாதே, சரமாவதியல்லாமையாலே 'உறுமோ' என்கிறார். [பாவியேன்] - ப்ரதமாவதிக்கும் சரமாவதிக்கும் வாசிசொல்லவேண்டும்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். உலகு மூன்று முடன்நிறைய என்று தொடங்கி, நாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோ? [உலகுமூன்றுமுடன் நிறைய]- தன்வாசியறியாத லோகம் மூன்றுமொருக்காலே நிறையும்படியாக; வற்றி, பாழாய்க்கிடந்த ஏரி, வர்ஷியா நிரப்பிநிற்குமாபோலே. [சிறுமாமேனி நிமிர்த்த] - கண்ணாலே முகந்தநுபவிக்கலாம்படியாய், எல்லைகாணவொண்ணாத வைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்தாயிருக்கை. இவ்வடிவையாயிற்று உலகுமூன்றுமுடன் நிறையும்படி நிமிர்த்தது. [என்செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன்] - வாத்ஸல்யஸூசகமான அழகியதிருக்கண்களையுடைய என்னுடைய ஸ்ரீவாமனன்; இருந்ததே குடியாக எல்லார் தலையிலும் தன்திருவடிகளை வைத்து வாழ்வித்தான்: என்னைத் தன்கண்ணழகாலே பொடிபெறிந்தான். இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யம் கூறுபட்டது: இவர்க்கு அழகு கூறுபட்டது. "உன்னைப் பிரமாணித்தார் பெற்றபேறு" என்னக்கடவதிறே. [நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல்] - இதிறே இவருடைய வேப்பங்குடிநீர். ஸ்ரீவாமனனுடைய மிக்க நல்ல பரிமளத்தையுடைய நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிக்கீழே புகுகை உறுமோ எனக்கு? பகவத்விஷயத்தில் வெளிறுகழிந்த அம்சமான இதுவாயிற்று, ஹேயவதபுருஷார்த்தத்தைக் குறித்து இவர்க்குக் கழிப்பனாகிறது. [அன்றி] - அத்தைத்தவிர்ந்து. [அவனடியார்] - ஸ்ரீவாமநனுடைய ஸௌந்தர்யசேஷ்டிதாதிகளிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [சிறுமாமனிசராய்] -

ப்ரபாவங்களைப் பார்த்தால் பரிச்சேதிக்கப்போகாதே, வடிவைப்பார்த்தால் நம்மோடொக்கச் சொல்லலாம்படியிருக்கை. ஸர்வேஶ்வரன் மநுஷ்யஸஜாதீயனாய் முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்குமாபோலேயாயிற்று இவர்களும். "சிறுமை பெருமையாகிற விருத்யர்ம த்வய ஸமாவேஶம் எங்கேயாகிலும் கண்டோமோ?" என்று பட்டர் ஆழ்வானைக் கேட்க, "கர்மயோகாதிநைரபேக்ஷ்யத்தால் ஸர்வோத்க்ருஷ்டராகும் அன்னபானாதிகள்யாகம் என்னலாய் பகவத்விஷயத்திலே அவகாஹநம்பார்த்தால், 'திப்ய ஸூரிகளொப்பார்கள்' என்னலாம்படியிருக்கிற ஆண்டான் அருளாளப்பெருமானார் ஸ்ரீகோவிந்தப் பெருமானார் இவர்கள்காண் சிறுமாமனிசராகிறார்" என்று பணித்தான். என்னையடிமைகொண்டவர்கள். [இங்கேதிரிய] - கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரியாநிற்க. [அன்றி] - அவர்களைத்தவிர்ந்து. [நறுமாவிரை நான்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோ பாவியேனுக்கு] - இவருடைய கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பிருக்கிறபடி. ஸ்ரீமதுரகவிகளுக்கும் அடியிதிறே. பொய்ந்நின்ற ஞானம் தொடங்கி முனியே நான்முகனைவும் அநுவர்த்தித்துவிட்டு, ஆழ்வார், தமக்கு ப்ரபோஜநரூபமாகச்சொன்ன பரிஷ்ஞ்கடபோளி நெடுமாற்கடிமையே தமக்குத்தஞ்சமாகப் பற்றினார். "யோ ந்ருலோகஸம்வஸிதாநி" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களில் விலக்ஷணமான பகவல்லாபமுண்டானாலும், இங்கேயிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமைசெய்கையோடு ஒவ்வாதேன்கிறார். * உலகமளந்தபொன்னடிக்கு நல்ல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இங்கேயிருந்து என்னையடிமைகொள்ளில், உலகமளந்தவன்திருவடிகளிலடிமைதான் உறுதேன்கிறார்.

[உறுமோ பாவியேனுக்கு] - ஆத்மாநுபவத்தையும் ஐஶ்வர்யத்தையுங் குறித்துச்சொன்ன வார்த்தையை, பகவத்விஷயத்திலும் சொல்லுகிறார். [உறுமோபாவியேனுக்கு] - கீழ்ச்சொன்னவைபோலே கழிக்கவொண்ணாது; புருஷார்த்தத்தினெல்லையல்லாமையாலே கழிக்கவேணும். [பாவியேன்] - ப்ரதமாவதிக்கும், சரமாவதிக்கும் வாசிசொல்லவேண்டும்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன் உலகமூன்றுமுடன்நிறைய என்று தொடங்கி நான்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல் - உறுமோ? [இவ்வுலகமூன்று முடன்நிறைய]- சில ஏரிகள்வற்றி, பாழாய்க்கிடக்க. நினைவின்றிக்கேவர்ஷியா, நிறைந்துநிற்குமாபோலே, தன்வாசியறியாத மூன்றுலோகங்களும்ஒருக்காலே நிறையும்படி. [சிறுமாமேனிநிமிர்த்த]- கண்ணாலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி சிறுத்து, வைலக்ஷண்யத்துக்கு எல்லையின்றிக்கேயிருக்கிற திருமேனியை நிமிர்த்த. [எம்] - 'உன்னைப்பிரமாணித்தார் பெற்ற

மூன்றும்பாட்டு, - உறுமோ இத்யாதி. "அவனடியார்சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டாரிங்கேதிரிய - அன்றி - நறுமாவிரை நான்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோ" என்றதைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஐஶ்வர்ய இத்யாதி. ஆனால் பகவத்விஷயத்தை விட்டாராயிருக்கிறதோவென்ன - உலகமளந்த இத்யாதி. பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டு அவர்களை விரும்புகையாலே அவனையும் விடவில்லையென்று கருத்து.

பாவமேசெய்து - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி வாக்யத்வயம்: அதாவது - தன்னவும் சொன்னவையொன்றுதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேனென்றபடி. "உறுமோ" என்றதுக்கு அந்வயம் காட்டுகிறார் - உலகம் இத்யாதி. உடன் - ஒருக்காலே. "உடன் நிறைய" என்றதுக்கு பாவம்- சிலஏரிகள் இத்யாதி. வர்ஷியா - வர்ஷித்து. சிறுமைக்கும் மஹத்தைக்கும் அவிரோதேந அர்த்தம் - கண்ணாலே இத்யாதி. இந்த்ரனுக்காகச்செய்த செயலை "எம்" என்கிற தென்னென்ன -

பேறு" என்கிறபடியே, ஆஶ்ரிதர்க்காகச்செய்த செயலிறே. [செந்தாமரை இத்யாதி] - விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்திகளுக்குத் தாமரையை யோப்பாகச் சொல்லலாம்படியிருக்கிற கண்ணழகையுடைய ஸ்ரீவாமநனுடைய, அழகிய மிக்க பரிமளத்தை யுடைத்தான நாட்பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின் கீழே: [நறுமாவிரை] - நன்றாய் மிக்க பரிமளம்; அதுகாணும் இவர்க்கு வேப்பங்குடிநீராய், "உறுமோ" என்று கழிக்கிறது. பகவத்விஷயத்தில் வெளிறுகழிந்த அம்ஶமானதுவாய்த்து. இவர்க்கு பாகவதபுருஷார்த்தத்தைப்பற்றக் கழிப்பனுகிறது. [அன்றி]-அத்தைத் தவிர்ந்து. [அவனடியார்]- ஸ்ரீவாமநனுடைய அழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். அவர்களாகிறார் † "முன்னம் குறளுருவாய்மூவடிமண்கொண்டளந்த - மன்னன்சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன்பயந்தேன்" என்றிருக்குமவர்கள். [சிறுமாமனிசராய்]-வடிவுசிறுத்து ப்ரபாவம்கனத்திருக்குமவர்கள். "சிறுமைபெருமையாகிற விருத்த தர்மத்வயத்துக்கு ஏகதர்மியில் ஸமாவேஶம் கூடினபடி எங்ஙனே?" என்று பட்டர் பால்யத்திலே ஆழ்வானைக் கேட்க, "நம்மோடொக்க 'அந்நபாநாதிகள் தாரகம்' என்னலாய், பகவத்விஷயத்தி லவகாஹநம்பார்த்தால் 'நித்யஸூரிகளோடொப்பர்கள்' என்னலாயிருக்கிற ஆண்டான், அருளாளப்பெருமாள், ஸ்ரீகோவிந்தப்பெருமாள், இவர்கள்காண் சிறுமாமனிசராகிறார்கள்" என்று பணித்தான் [என்னையாண்டார்] - என்னையடிமைகொண்டவர்கள் [இங்கே திரிய] - என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரியாநிற்க. [அன்றி]-அவர்களைத் தவிர்ந்து. [நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல்-உறுமோபாவியேனுக்கு] - இவருடைய கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பிருக்கிறபடி. ஸ்ரீமதுரகவிகளுக்கும் அடி இதுஇறே.* பொய்ந்நின்றஞானங்கொடங்கி* முனியேநான்முகனளவும் இவரையநுவர்த்தித்தவிடத்து. ஆழ்வார், தமக்கு ப்ரயோஜநரூபமாகச் சொன்ன * பயிலுஞ்சுடரொளி, *நெடுமாற்கடிமையே தமக்குத் தஞ்சமாகப் பற்றினர். "*யாந்யஸ்மாகம் ஸுசரிதாநி*" (யாந்யஸ்மாகம்ஸுசரிதாநி) என்னக்கடவதிறே. (௩)

உன்னை இத்யாதி. இரண்டாந் திருவந்தாதி. அறுபத்தோராம்பாட்டு, "நின்றதோர்பாதம்" இத்யாதி. பிரமாணித்தார் - விஶ்வஸித்தாரென்றபடி. நற - நன்றாய்; அழகிதாயென்றபடி. நாட்பூ - செவ்விப்பூ. "நறு" என்றால் - அழகைக் காட்டுமோ வென்ன - நன்றாய் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - இதுகாணும் இத்யாதி. விவரணம் - பகவத்விஷயத்தில் இத்யாதி. வெளிறுகழிந்த அம்ஶமானதென்றது - பரத்வாதிகளைப்பற்ற அதிஸுலபமானதென்றபடி. வெளிறு - அஸாரம்ஶம். அதாவது - தௌர்லப்யம். இதுவென்றது. - "உலகமூன்றும்" இத்யாதியாலேசொன்ன நீர்மை, குறைவற்ற விஷயமென்றபடி. "அன்றி" - தவிர்ந்து; விட்டு. அத்தைத் தவிர்ந்து - பாகவதர்களோடே கூடியிருக்குமிருப்பைத் தவிர்ந்தென்றபடி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - சிறுமைபெருமை இத்யாதி. ஸமாவேஶம் - ஸஹாவஸ்தாநம். இப்பாட்டு ஆழ்வாருடைய கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பென்கிறார் - இவருடைய இத்யாதி. மதுரகவிகளுக்கன்றோ கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புள்ளதென்ன - ஸ்ரீமதுரகவிகளுக்கும் இத்யாதி. இத்தை அடியாகப் பற்றினரோ வென்ன, உபபாதநம் - பொய்ந்நின்றஞாநம் இத்யாதி. ஆழ்வார் ஸ்வாநுஸந்தாநமாக அருளிச்செய்ததொழிய, இவரை அநுஷ்டிக்கச்சொல்லி உபதேசித்தாரோவென்ன - யாந்யஸ்மாகம் இத்யாதி. அதாவது - பூர்வர்களுடைய அநுஷ்டாநமே இவனுக்கு அநுஷ்டேயமென்றபடி. அவனடியார் என்றுதொடங்கி, திரிய - அன்றி - உலகமூன்றுமுடன் என்று தொடங்கி, அடிக்கீழ்ப்புகுதல் - பாவியேனுக்கு - உறுமோ இத்யந்வய:. உறுமோ-சேருமோவென்றபடி. சீரியதோவென்றுமாம். (௩)

---

† பெரிய திருமொழி, 9,4,2.

நான்காம் பாட்டு.

இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென் இருமாநிலம்முன்னுண்டுமிழ்ந்த
செங்கோலத்தபவளவாய்ச் செந்தாமரைக்கணென்னம்மான்
பொங்கேழ்புகழ்கள்வாயவாய்ப் புலன்கோள்வடிவென்மனத்ததாய்
அங்கேய்மலர்கள்கையவாய் வழிபட்டோட அருளிலே.

ஆ—(இங்கே.) - பாகவதகைங்கர்யரூபபுருஷார்த்தத்துக்கு வர்த்தகமான பாகவதஸஹவாஸம் ஸம்பூர்ணமாகக்கிடைக்கைக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப் போகவேண்டாவோவென்னில்,— அவ்வஸஹவாஸம் இங்கேகிடைக்குமாகில் இங்கேவர்த்தித்தால் சேதமென்? என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குஇனிதாம்படி எம்பெருமானைப் பேசவும் அடிமைசெய்யவும் பெறில், அவர்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே ஶ்லாக்யமான இஜ்ஜகத்திலிருப்பே நிரதிசய புருஷார்த்த மென்கிறார்.

பாகவத கைங்கர்யரூப புருஷார்த்தத்துக்கு வர்த்தகமான ஸஹவாஸம் பூர்ணமாகக் கிடைக்கைக்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திற் போகவேண்டாவோ வென்னில்; அவ்வஸஹவாஸமிங்கே கிடைக்குமாகில் இங்கேவர்த்தித்தால் சேதமென்? என்கிறாரென்றுமாம். [இழுக்குற்றென்] - தண்ணிதானது என்? [இருமாநிலம் முன்னுண்டுமிழ்ந்த வென்று தொடங்கி]-அறப்பெரிய பூமியை பண்டுசிறுவடிவோடே உண்பதுமிழ்வதாய்ச் சிவந்து அழகிதாயிருக்கிற பவளம்போலேயிருக்கிற திருவதரத்தையும் உடையனாய்ச் சொன்ன குணத்தாலும் அழகாலும் என்னை அடிமைகொண்டவனுடைய பொங்கி எழாநின்றுள்ள புகழ்கள் வாயிலேயுளவாய் ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான திருவடிவு என்மனஸ்ஸிலே ஸந்நிஹிதமாய்க் கையிலே மலர்களைக்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே நிரந்தரமாக அடிமைசெய்ய அருளில்.

ப.—அநந்தரம், ததீயர் நடையாடுகிற இத்தவிபூதியிலே அவர்களுக்கு உகப்பாம்படி ஆபத்ஸகனான அவனுடைய கைங்கர்யமும் சித்தித்தால் குறையில்லையென்கிறார்.

இரு - விஸ்தீர்ணமாய், மா - ஶ்லாக்யமான, நிலம் - ஜகத்தை, முன் - ப்ரளயாபத்தவஸ்த அளவிலே, உண்டு - அமுதுசெய்து, உமிழ்ந்த - (அநந்தரத்திலே) உமிழுகிற போதை, செம் - சிவந்த, கோலத்த - அழகையுடைத்தான, பவளம் - பவளம் போலேயிருக்கிற, வாய் - திருவதரத்தையும், செம்-சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோலே யிருக்கிற, கண் - கண்ணையுமுடையனான, என் - என், அம்மான் - ஸ்வாமியானவன், பொங்கு - வர்த்தித்து, ஏழ் - கிளம்புகிற, புகழ்கள் - தன்குணங்களானவை, வாயவாய் - வாக்விஷயமாகவும், புலன்கொள் - ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரியான, வடிவு - வடிவு, என் -, மனத்ததாய் - நெஞ்சிலேயாகவும், அங்கு - அங்குத்தைக்கு, ஏய் - அநுரூபமான, மலர்கள் - புஷ்பங்கள், கையவாய் - கையிலேயாகவும், வழி — (பாகவதர் முன்பு கரணத்ரயத்தாலும் பண்ணிப்போந்த கைங்கர்ய) மார்க்கத்திலே, பட்டு - நானும் உடன்பட்டு, ஓட - நடக்கும்படியாக, அருளில் - அருளுமாகில், (ஒருதேசவிசேஷாபேக்ஷையுண்டோ)? இங்கே - இத்தவிபூதிதன்னிலே, திரிந்தேற்கு - இப்படிதிரிவேனான எனக்கு, என் - ஏது, இழுக்குற்று - தாழ்வாயிற்று?

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உகப்பான பகவத்கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமாகில், அவர்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே ச்லாக்யமான இஜ்ஜகத்திலிருப்பே புருஷார்த்தமென்கிறார்.

[இங்கே திரிந்தேற்கு] - பகவத கைங்கர்யத்துக்கு வர்த்தகமான பகவதநுபவம் பூர்ணமாகக்கிடைப்பது பரமபதத்திலே யன்றோவென்ன; அவ்வநுபவம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே இங்கே கிடைக்குமாகில் இங்கே வர்த்தித்தால் சேதமென்னென்கிறாரென்றுமாம். அங்குத்தை யநுபவத்துக்கும் அவன் ப்ரஸாதமேயிறேஹேது; இங்கே கிடைக்குமாகில் சேதமென்னென்கை. [இழுக்குற்றென்]- தண்ணிதானதென்? [இருமாநிலம் முன்னுண்டுமிழ்ந்த] - மிக்கபரப்பையுடைய பூமியை, ப்ரளயகாலத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே யுமிழ்ந்த. [செங்கோலத்த பவளவாய்] - ப்ரளயத்திலே தள்ளிலும் விட்டொண்ணாத திருவதரத்தையுடையவன். சிவந்தழகிதான பவளம்போலேயிருந்துள்ள திருவதரம். [செந்தாமரைக்கணேனம்மான்] - என்னை நோக்காலே "ஜிதம்"என்னப் பண்ணினவன். உத்தமான குணத்தாலும் அழகாலும் என்னை எழுதிக்கொண்டவன் [பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய்] - பொங்கியெழ நின்ற கல்யாணகுணங்கள் வாயிலேயுளவாய். ஆற்றப்பெருக்குப்போலே கிளர்த்தியையுடைத்தாய்ப் புக்காரைக்கொண்டு கிளரவற்றான குணங்கள். [புலங்கொள்வடிவென் மனத்ததாய்] - ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான வடிவு என்மநஸ்ஸிலே ஸந்நிஹிதமாய் [அங்கேய் மலர்கள் கையவாய்] - அவ்வடிவுக்கு அநுரூபமான மலர்கள் கையிலேயுளவாய். [வழிபட்டோடவருளிலே] - நெறிபட்டுச் சொல்லும்படியருளப்பெறில்; மனோவாக்காயங்கள்அவன் திருவடிகளிலே நிரந்தரமாக அடிமைசெய்யும்படி அவன் ப்ரஸாதத்தைப்பெறில். [இங்கே திரிந்தேற்குஇழுக்குற்றென்]-பாகவத ப்ரியரூபமான பகவத்கைங்கர்யத்தை அவன்ப்ரஸாதத்தாலே இங்கேபெறில் அதுவே புருஷார்த்தமென்கை.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உகப்பான பகவத்கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமாகில், அவர்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே ச்லாக்யமான இஜ்ஜகத்திலிருப்பே புருஷார்த்தமென்கிறார். [இங்கேதிரிந்தேற்கு] - "சிறுமாமனிசர்" என்றீர்: "இங்கே" என்றீர்: இது * இருள்தருமா ஞாலமன்றோ? பாகவதகைங்கர்யத்துக்கு வர்த்தகமான பகவதநுபவம் பூர்ணமாகக் கிடைப்பது பரமபதத்திலேயன்றோ வென்னில்?—அவ்வநுபவம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே இங்கேகிடைக்குமாகில் இங்கேவர்த்தித்தால் சேதமென்னென்கிறாரென்றுமாம். அங்குத்தை யநுபவத்துக்கும் அவன்ப்ரஸாதமேயிறே ஹேது; அதுஇங்கே கிட்டுமோகில் சேதமென் னென்கை.

[இழுக்குற்றேன்] - தண்மையேன்? [இருமாநிலம்முன்னுண்டுமிழ்ந்த]- மிக்க பரப்பையுடைத்தான பூமியைப் ப்ரளயகாலத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி,ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தவாறே உமிழ்ந்த. [செங்கோலத்தபவளவாய்] - ப்ரளயத்திலேதள்ளினலும்

நாலாம்பாட்டு - இங்கே இத்யாதி. இப்பாட்டில் பகவத்கைங்கர்யம் சொல்லிற்றேயாகிலும் ப்ரகரணவசாத் பாகவதகைங்கர்யபரமாக யோஜிக்கிறார் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இத்யாதி. கீழிற்பாட்டோடே ஸங்கதியாக யோஜநாந்தரம் - சிறுமாமனிசர் இத்யாதி. விவரணம் - அங்குத்தை இத்யாதி.

இழுக்குற்றேன் - இழுக்கென் என்றபடி. "உற்று" என்றது - அவ்யயம். "கோலத்த-" கோலத்தையுடைய.திருப்பவளத்தில் ஸௌந்தர்யத்தின் ஆகர்ஷகத்வத்திலுறைப்பை

விடவொண்ணாத திருவதரத்தை யுடையவன். சிவந்து அழகிதான பவளம்போலேயிருந்துள்ள திருவதரம். [செந்தாமரைக்கண்ணென்னம்மான்] - என்னை, நோக்காலே "ஜிதம்" என்னப்பண்ணினவன். உத்தமானகுணத்தாலும் அழகாலும் என்னை யெழுதிக்கொண்டவன். [பொங்கேழ் இத்யாதி] - பொங்கி - பரந்து;கேழ் - அழகு. பொங்கியெழாநின்றுள்ள கல்யாணகுணங்கள் வாயிலேயுளவாய். ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே கிளர்த்தியையுடைத்தாய்ப் புக்காரைக்கொண்டு கிளரவற்றின குணங்கள். [புலன்கொள்வடிவென்மனத்ததாய்]-ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான வடிவு என்மநஸ்ஸிலேஸந்நிஹிதமாய். [அங்கேய் மலர்கள் கையவாய்] - அவ்வடிவுக்கு அநுரூபமான மலர்கள் கையிலேயுளவாய். [வழிபட்டோடவருளில்] - நெறிபட்டுச்சொல்லும்படி அருளப்பெறில்; மநோவாக்காயங்கள் அவன் திருவடிகளிலே நிரந்தரமாக அடிமைசெய்யும்படி அவன் ப்ரஸாதத்தைப்பெறில்- [இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்]-பாகவதப்ரீதிரூபமான பகவத்கைங்கர்யத்தை அவன் ப்ரஸாதத்தாலே இங்கேபெறில் எனக்கு அதுவே புருஷார்த்தமென்கிறார். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வழிபட்டோடவருள்பெற்று மாயன்கோலமலரடிக்கீழ்
சுழிபட்டோடுஞ்சுடர்ச்சோதிவெள்ளத்து இன்புற்றிருந்தாலும்
இழிபட்டோடுமுடலினிற்பிறந்து தன்சீரியான்கற்று
மொழிபட்டோடுங்கவியமுதம் நுகர்ச்சியுறுமோ? முழுதுமே.

ஆ.—(வழிபட்டோட) - விரோதிரூப ஸம்ஸாரமார்க்க பரிவர்த்திகளான ஆத்மாக்களுக்கு, பாகவதசேஷத்வவர்த்தக பகவதநுபவப்ரீதி ஸித்திக்குமோவென்னில்,— அந்தஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்வக பகவதநுபவப்ரீதிதான், இங்கே திருவாய்

அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரளயத்திலே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - சிவந்த இத்யாதி. "என்னம்மான்" என்றத்தை "செந்தாமரைக்கண்" என்றத்தோடே கூட்டிபாவம் - என்னை இத்யாதி. "இருமாநிலம்" இத்யாதியோடேகூட்டி "என்னம்மான்" என்றதுக்கு பாவாந்தரம் - உத்தமான இத்யாதி. குணத்தாலும் அழகாலுமென்றது - "இருமாநிலம்" என்றுதொடங்கி "பவளவாய்" என்றத்தைப் பற்ற. "பொங்கேழ்புகழ்" என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - பொங்கியெழாநின்றுள்ள இத்யாதி. முந்தின அர்த்தம், பரந்து அழகிய புகழென்றபடி. இரண்டாவது, பொங்கியெழா நின்றுள்ள புகழென்றபடி. குணங்கள் எழுகையாவதேதென்ன - ஆற்றுப்பெருக்கு இத்யாதி. கொண்டு கிளரவற்றனவென்றது - ஸ்தோத்ரோத்யுக்தமாக்கவல்லவென்றபடி. இன்னாருடைய புலன்கொள் என்னுமையாலே - ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமம் என்றது. ஏய்கை - ஸத்ருசமாகை. விவரணம் - மநோவாக்காயங்கள் இத்யாதி. "பொங்கேழ்" இத்யாதியைப்பற்ற - மநோவாக்காயங்கள் என்றது. பாகவத கைங்கர்யம் புருஷார்த்த மென்கிறவர், பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்கிற தென்னென்ன - பாகவதப்ரீதி இத்யாதி. இருமாநிலம் என்றுதொடங்கி, வழிபட்டோடவருளில் - இங்கேதிரிந்தேற்கிழுக்குற்றென் இத்யந்வய:. வழிபட்டோட - கைங்கர்யவர்த்தத்திலே நடக்கும்படியாக. அங்கேய் - அங்குத்தைக்குத்தகுதியான, "பொங்கேழ்" என்றதுக்கு முந்தினவர்த்தத்திலே, சுகாம்குறைக்குகிடக்கிறதாய்,பொங்கு கேழ் என்று பதச்சேதமாய், பரந்தழகிய புகழென்றபடி. கேழ் - அழகு. (௪)

மொழியைக்கொண்டு எம்பெருமானை அநுபவித்தால் வரும் ப்ரீதிக்குப் போருமோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாட்டிலேபோய் அவனுக்குஅடிமை செய்கையாகிற நிரதிசயபுருஷார்த்தமும் கீழ்ச்சொன்ன ஐஶ்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களெல்லாம் கூடினாலும், ஸம்ஸாரத்திலேபிறந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு போக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடுகையை ஒக்குமோவென்கிறார்.

[வழிபட்டென்று இப்பாட்டுக்கு] - நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாக அவனுடைய ப்ரஸாதத்தைப்பெற்று, அத்யாஶ்சர்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளை யுடையனானவனுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிக்கீழே மிகுதியாலேசுழிக்கிற அப்ராக்ருதமான அமுதவெள்ளத்திலே ஆநந்தநிர்ப்பரனாயிருந்தாலும், மற்றுள்ளபுருஷார்த்தங்களெல்லாம், அறத்தண்ணிய ஶரீரத்தோடே பிறந்து தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களைக் காட்டியருள அதுக்குஅடைவில்லாத நான் அறிந்து அவை உள்ளடங்காமை சொல்லாய்ப் ப்ரவ்ருத்தமாகாநின்றுள்ள நிரதிசய போக்யமான கவிகளை அநுபவிக்கையை ஒக்குமோ?

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்சர்யஸ்வபாவனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய பரமபதத்திலே நிரதிசயாநந்தியாயிருந்தாலும், அதனோடே ஐஶ்வர்யாதிகளெல்லாம் கூடினாலும், இங்கே ஹேயஶரீரபரிக்ரஹம் பண்ணியிருந்து பாகவதருக்குஉகப்பாகத் திருவாய்மொழிபாடி ரஸிக்குமதுக்கு ஸத்ருஶமோவென்கிறார்.

(நித்யகைங்கர்யத்திலே), வழிபட்டு - நெறிபட்டு, ஓட - செல்லும்படி, அருள் - அவன்ப்ரஸாதத்தை, பெற்று - லபித்து, மாயன் - ஆஶ்சர்யஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய, கோலம்மலர் - நிரதிசயபோக்யமான, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின்கீழே, சுழிபட்டு - சுழித்து, ஓடும் - ஓடுகிற, சுடர் - ப்ரபையையுடைத்தான, சோதி வெள்ளத்து - தேஜோராசிரூபமான பரமபதத்திலே, இன்புற்று - நிரதிசயாநந்தியாய், இருந்தாலும் - இருந்தாலும், முழுதும் - கீழ்ச்சொன்ன ஐஶ்வர்யகைவல்யாதிகள் ஸமஸ்தமும் கூடினாலும், இழிபட்டு - தாழ்ச்சியிலே, ஓடும் - மிகவும் கைகழியப்போவதான, உடலினில் - ஶரீரத்திலே, பிறந்து - பிறந்து, தன் - (நிரதிசயபோக்யபூதனான) தன்னுடைய, சீர் - குணங்களை, யான் - (அதுக்கு அத்யந்த தூரஸ்தனான) நான், கற்று - அப்யஸித்து, மொழிபட்டு - (அந்த அநுபவஜநித ப்ரீதி) சொல்லாய், ஓடும் - ப்ரவஹிக்கிற, கவி - கவிபாகிற, அமுதம் - அம்ருதத்தை, ("தொண்டர்க்கமுதுண்ண," "அடியார்க்கின்பமாரி," "கேட்டாரார்வானவர்கள்" என்கிறபடியே), நுகர்ச்சி - (ததீயரோடேகூட) அநுபவித்து ரஸிக்கையை, உறுமோ - சேரவற்றோ?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அந்த பகவதநுபவத்தைப் பரமபதத்திலே தந்தாலும் அத்தோடே கீழ்ச்சொன்ன ஐஶ்வர்யாதிகளைச் சேர்த்துத் தந்தாலும் அது இங்கே "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" "அடியார்க்கின்பமாரி", "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்று பாகவதப்ரியரூபமாகத் திருவாய்மொழி பாடி யநுபவிக்கிற ரஸத்தோடு ஒக்குமோ? என்கிறார்.

[வழிபட்டோட அருள்பெற்று] - கைங்கர்யத்திலே நெறிபட்டுச் செல்லும்படி அவன் ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று. [மாயன்]- அத்யாஶ்சர்யமான ஸௌந்தர்யஶீலாதிக

ளாலே எல்லாவற்றையும் தோற்பிக்குமவனுடைய. [கோலமலரடிக்கீழ்] - தர்ஸநீயமான புஷ்பம்போலேயிருந்துள்ள திருவடிகளின்கீழே. [சுழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்து] - ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே சுழித்துச்செல்லுகிற தேஜஸ்ஸமூஹமான பரமபதத்திலே. "அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:". [இன்புற்றிருந்தாலும்] - "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" என்று அவன் ஆநந்திப்பிக்க ஆநந்தநிர்பரனாயிருந்தாலும். [முழுதும்] - கீழ்ச்சொன்ன ஐஸ்வர்யாதிகளையும் இத்தோடே கூடப்பெற்றாலும். [இழிபட்டோடும் உடலினிற்பிறந்து] - தாழ்வுக்கெல்லையாம்படி கைகழியப்போன சரீரத்தோடேபிறந்து. [தன்சீர்] - நித்யஸூரிகளும் குமிழிநீருண்ணும் கல்யாணகுணங்களை. [யான்கற்று] - நித்ய ஸம்ஸாரியாய் அந்தகுணங்களுக்குஅடைவில்லாத நான்அறிந்து. [மொழிபட்டோடும்] - அவையுள்ளடங்காமையாலே சொல்லாய் ப்ரவஹியாநின்றுள்ள. [கவியமுதநுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழியாகிற அம்ருதத்தை அநுபவிக்கையோடு ஒக்குமோ - சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்து இன்புற்றிருந்தாலும் - முழுதும்?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படிப்பட்ட ஸம்பவத்ப்ராப்தியும், கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்தங்களு மெல்லாங் கூடினாலும், "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்கிறபடியே, ஸம்பவதர்களுக்கு ப்ரியமாகத் திருவாய்மொழிபாடி அடிமை செய்யுமத்தோடு ஒக்குமோ? என்கிறார்.

[வழிபட்டோடவருள்பெற்று] - கைங்கர்யத்திலே நெறிபட்டுச்செல்லும்படி அவன் ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாக. [மாயன்] - ஸௌந்தர்ய ஶீலாதிகளால் ஆஶ்சர்யபூதனானவன். [கோலமலரடிக்கீழ்] - தர்ஶநீயமான புஷ்பம்போலேயிருந்துள்ள திருவடிகளின் கீழே. [சுழிபட்டோடும் சுடர்ச்சோதிவெள்ளத்து] - ஆற்றுப்பெருக்குப் போலே சுழித்துச்செல்லுகிற தேஜஸ்தரங்கங்களை யுடைத்தான பரமபதத்திலே; "அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தாநம்" (அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத்ஸ்தாநம்) என்னக்கடவதிறே. [இன்புற்றிருந்தாலும்] - "ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி" (ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி) என்று அவன் ஆநந்திப்பிக்க, ஆநந்தநிர்ப்பரனாயிருந்தாலும். [முழுதும்] - கீழ்ச்சொன்ன ஐஶ்வர்யாதிகளும் இத்தோடே கூடப்பெற்றாலும். [இழிபட்டோடு முடலினிற்பிறந்து] - தாழ்வுக்கெல்லையாம்படி கைகழியப்போன ஶரீரத்தோடே பிறந்து. [தன் சீர்] - நித்யஸூரிகளும் குமிழிநீருண்ணும் கல்யாணகுணங்களை. [யான்கற்று] - நித்யஸம்ஸாரியாய், அந்தக்குணங்களுக்கு அடைவில்லாத நான் அறிந்து.

அஞ்சாம்பாட்டு - வழிபட்டு இத்யாதி. "வெள்ளத்தின்புற்றிருந்தாலும்" என்று தொடங்கி, "நுகர்ச்சியுறுமோமுழுதும்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. "முழுதும்" என்றதைப்பற்ற - கீழ்ச்சொன்னபுருஷார்த்தங்களும் என்றது.

நெறிபட்டு- ப்ரவணமாய்: விவரணம்-நித்யகைங்கர்யம் இத்யாதி. சுழியையுடைத்தாய்க் கொண்டு நடக்கிற நிரவதிகதேஜஸ் ஸமுத்ரமான பரமபதத்திலேயென்று பதார்த்தம். "சுழிபட்டோடும்" என்கையாலும், "வெள்ளம்" என்கையாலும்-தேஜஸ்தரங்கங்களையுடைத்தான் என்கிறார். நிரவதிகதேஜஸ்ஸையுடைத்தாயிருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - "அத்யர்க்க இத்யாதி. "அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத்ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந:" உதாஹரணஞ்சவக்ஷ்யதி. இழிபட்டோடும் - தாழ்ச்சியிலேசெல்லுகிறதென்று பதார்த்தம். அஹங்காரயுக்தமாகையாலே- தாழ்வுக் கெல்லையாம்படி என்றபடி. அடைவில்லாத - ப்ராப்தியில்லாத. அப்யஸிக்கைக்கு யோக்யதை

[மொழிபட்டோடும்] - அவை உள்ளடங்காமையாலே சொல்லாய் ப்ரவஹிபாநின்றுள்ள. [கவியமுதம்நுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழியாகிற அம்ருதத்தை அநுபவிக்கையோ டொக்குமோ? [சுடர்ச்சோதி வெள்ளத்தின்புற்றிருந்தாலும் முழுதும்] - "அவனடியார் சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டார் இங்கேதிரிய - நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப்புகுதல் - உறுமோ" என்றாரே கீழே: அத்தைவிட்டு, 'கவியமுதம்நுகர்ச்சியுறுமோமுழுதும்' என்கிறார். அத்தை விட்டாராயிருக்கிறதோவென்னில், - விட்டிலர்: "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்" என்கையாலே, அவர்களுக்கு அடிமை செய்கிறபடி. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

நுகர்ச்சியுறுமோ? மூவுலகின் வீடுபேறுதன்கேழில்
புகர்ச்செம்முகத்தகளிறட்ட பொன்னாழிக்கையென்னம்மான்
நிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழிகள் நீண்டவசுரருயிரெல்லாம்
தகர்த்துண்டுழலும்புட்பாகன் பெரியதனிமாப்புகழே.

ஆ.—(நுகர்ச்சி) - ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்வக பகவதநுபவப்ரீதியும் ஸ்வாதீநாகிலலோக பூவதாநந்தமும் கூடினுல்தான், திருவாய்மொழியாலே எம்பெருமானை யநுபவித்தா ருள்ள ப்ரீதிக்குப் போருமோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், ஐஸ்வர்யகைவல்ப பகவதநுபவப்ரீதியும் பகவதா நந்தமுங் கூடினுல்தான், ததீயர்க்கு ப்ரீதியை விளைப்பதான திருவாய்மொழியை அநுபவிக்கையை யொக்குமோ? என்கிறார்.

[நுகர்ச்சியென்று இப்பாட்டுக்கு] - தனக்கு ஒப்பு இன்றிக்கே ஒளியையுடைத்தான சிவந்தமுகத்தையுடைய குவலயாபீடத்தை முடிப்பதஞ்செய்து அழகிய திருவாழிமோதிரத்தாலே அலங்க்ருதமான திருக்கையையுடையனான என் நாதனுமாய், தங்களுடைய ஜாத்யுசிதமாகச் சிவந்த தலைமயிரையுடையராய் அக்நிஜ்வாலைபோலே நோக்காநின்றுள்ள கண்களையுடையராய்ப் பெரியவடிவையுடையரான அஸுரருடைய ப்ராணன்களை முடித்து அதுவே யாத்ரகமாய்த்திரியாநின்றுள்ள பெரியதிருவடிக்குப் பாகனானவனுடைய பெரிதாய் ஒப்பின்றிக்கேயிருந்துள்ள கல்யாணகுண ராசியை அநுபவிக்கையோடு ஒக்குமோ ஸர்வேஸ்வரத்வம்?

ப.—அநந்தரம், விரோதிநிரஸநசீலனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய குணகணங்களை ப்ரகாசகப்ரீணநமான திருவாய்மொழிமுகத்தாலே யநுபவிக்குமத்தை, ஜகத்காரணபூதனான ஈஸ்வரனுயிருக்கு மிருப்புத்தான் ஒக்கவற்றோ? என்கிறார்.

யில்லாத என்றபடி. நுகர்ச்சி - அநுபவம். அத்தைவிட்டு - "சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டாரிங்கேதிரிய" என்றத்தை விட்டென்றபடி. இழிபட்டோடும் என்றதொடங்கி, கவியமுதநுகர்ச்சிக்கு - வழிபட்டோட என்றுதொடங்கி, வெள்ளத்தின்புற்றிருந்தாலும் - முழுதும் - உறுமோ இத்யந்வய:. உறுமோ - ஸத்ருசமாமோவென்றபடி. "தன்சீரியான்கற்று" என்கிறவிடத்தில், நகாரத்தின்மேலிகாரம் சந்தியால்வந்ததாய், தன்சீர் யான் என்றாய், "சீர்" என்றது-சீரையென்றபடி. "சீர்" என்ற ஏகவசநம் - ஜாத்யபிப்ராயமாய், குணங்களையென்றபடி. (ரு)

தன் - தனக்கு, கேழ் - ஒப்பு, இல் - இன்றியேயிருப்பதாய், புகர் - புகரை யுடைத்தாய், செம் - (சீற்றத்தாலே) சிவந்த, முகத்த - முகத்தையுடைத்தான, களிறு - ஆனையை, அட்ட - அடர்த்தழித்த, பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆழி - திருவாழி மோதிரத்தையுடைய, கை - திருக்கையையுடையனான, என் - என், அம்மான் - ஸ்வாமி யாய், நிகர் - ஜாதிக்கு ஸத்ருஶமாய், செம்-சிவந்த, பங்கி - (நாலுகிற)மயிர்களையும், எரி- அக்நிசக்ரம்போலேயிருக்கிற, விழிகள் — விழிகளையுமுடைத்தாய், நீண்ட - உத்துங்க ஶரீரரான, அசுரர் - அஸுரர்களுடைய, உயிரெல்லாம் - ப்ராணன்களையெல்லாம், தகர்த்து - பிடித்து, உண்டு - க்ரஸித்து, உழலும் - ஸஞ்சரிக்கிற, புள் - பெரியதிரு வடிக்கு, பாகன் - நியந்தாவானவனுடைய, பெரிய - அபரிச்சிந்நமாய், தனி - அத்விதீய மாய், மா - அதிஶயிதஶ்லாக்யமான, புகழ் - குணகணங்களை, நுகர்ச்சி - பாகவத ப்ரீணநமான திருவாய்மொழி முகத்தாலே அநுபவித்தாஸ்விக்கையை, மூவுலகின் - ஜகத் த்ரயவிஷயமான, வீடு - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தை, பேறு-பெற்றிருக்கும் ஈஶ்வரத்வமானது, உறுமோ - கிட்டவற்றோ? உலகின்வீடு — லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கை. பங்கி - நான்ற குழல் 'நிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழி' யென்று - கண்ணுக்கு விஶேஷணமாய், ஒப்பமிட்ட ஒளியையுடைய செப்புகாய்க்கநெருப்புப்போலே அனலுமிழ்கிற விழியென்றுமாம்.

இ.— ஆறாம்பாட்டில், உத்தமமான ஐஶ்வர்யாதிகளும் ஶேஷியாய் ஜகஜ்ஜந் மாதிகாரணமான ஸர்வேஶ்வரனைப் நிரதிஶயாநந்தியாயிருக்கும் இருப்பும், பாகவத ப்ரியரூபமாகத் திருவாய்மொழி பாடியநுபவிக்கிற ரஸத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறார்.

[நுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழி முகத்தாலே பகவத் குணங்களை யநுபவிக்கும் அத்தோடொக்குமோ? [மூவுலகின் வீடுபேறு] - தன்ஸங்கல்பைக தேஶத் தாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரமாம்படி இருக்கிற ஐஶ்வர்யம். [தன்கேழில்] - மிடுக்குக்குத் தனக்கொப்பின்றியிலே இருக்குமதாய். [புகர்ச்செம் முகத்த] - "புத் தம்" என்றால் கிளர்ந்த ஒளியையுடைத்தாய்ச்சீற்றத்தாலே சிவந்தமுகத்தையுடைத்தான குவலயாபீடத்தை முடித்த. [பொன்னாழிக்கை] - அழகிய திருவாழி மோதிரத்தாலே அலங்க்ருதமான திருக்கையையுடையவன். குவலயாபீடத்தின் கதுப்பிலே யடித்த போது, கையுந் திருவாழி மோதிரமு மிருந்தபடி. [என்னம்மான்] - கையும்அறுகாழியு மான அழகைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். உகவாதாரை மிடுக்காலே யழித் தான்; உகப்பாரையழகாலே யழித்தான். [நிகர்ச்செம்பங்கியெரிவிழிகள்]-ஜாத்யுசிதமான சிவந்த தலைமயிரையுடையராய், அக்நிஜ்வாலைபோலே நோக்கா நின்றகண்களையுடையராய். [நீண்டவசுரர்] - "ஒருஶேஷியுண்டு" என்னும் கூச்சமின்றிக்கே, "ஸோஹம்ஸோஹம்" என்றிருக்கையாலே மெலிந்துவளருமவரல்லாமையாலே நீண்ட வடிவையுடைய அஸுரர்களுடைய உயிரெல்லாம். [தகர்த்துண்டுழலும் புட்பாகன்] - ப்ராணன்களை முடித்து அதுவே வ்யாபாரமாக ஸஞ்சரிக்கும் பெரிய திருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்து மவனுடைய. [பெரிய தனிமாப்புகழே] - நிரவதியாய், அத்விதீயமான கல்யாண குணங்களை - திருவாய்மொழி முகத்தாலே யநுபவிக்குமதோடு ஒக்குமோ, ஜகத் காரணமாய் ஶேஷியா யிருமாந்திருக்கை?

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. உத்தமமான ஐஶ்வர்யாதிகளும், ஶேஷியாய் ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணமான ஸர்வேஶ்வரனாய் நிரதிஶயாநந்தியாயிருக்கு மிருப்பும், பாகவத ப்ரீதிரூப

ஆறாம்பாட்டு, - நுகர்ச்சி இத்யாதி. "புட்பாகன் பெரியதனிமாப்புகழ் - நுகர்ச்சி - மூவுலகின்வீடுபேறு - உறுமோ" என்கிறவற்றைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - உத்தமமான இத்

மாகத் திருவாய்மொழிபாடியநுபவிக்கும் ரஸத்தோடு ஒவ்வாதென்கிறூர். புட்பாகனுடைய பெரிய ஒப்பில்லாத விலக்ஷணமானபுகழைத் திருவாய்மொழியாலே நுகருமதுக்கு, விபுவான அவனுடைய ஆநந்தமும் போராதென்கிறூர்.

[நுகர்ச்சியுறுமோ] - திருவாய்மொழி முகத்தாலேபகவத்குணங்களை யநுபவிக்குமத்தோடொக்குமோ? [மூவுலகின்வீடுபேறு] - தன்ஸங்கல்ப ஏகதேசத்தாலே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களாம்படியிருக்கிற ஐஸ்வர்யந்தான் அத்தோடொக்குமோ? அவனுக்கிறே இது ஐஸ்வர்யமாய்த்தோற்றுவது; இவர்க்கு இது புருஷார்த்தமே? ''ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்'' (ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்) என்கிறபடியே, ஸ்வரூபாநுரூபமானவையிறே புருஷார்த்தமாவது? [தன்கேழில் இத்யாதி] - மிடுக்குக்குத் தனக்கொப்பின்றிக்கேயிருப்பதாய், புகரையும், சிற்றத்தாலே சிவந்தமுகத்தையுமுடைத்தான களிறுண்டு: குவலயாபீடம்; அத்தை முடித்த. [பொன்னுழிக்கை] - அழகிய திருவாழிமோதிரத்தாலே யலங்க்ருதமான திருக்கையை யுடையவன். குவலயாபீடத்தின் கதுப்பிலே யடித்தபோது, கையுந் திருவாழிமோதிரமு மிருந்தபடி. [என்னம்மான்] - கையும் அறுகாழியுமான வடிவைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். உகவாதாரை மிடுக்காலேயழித்தான்; உகந்தாரை அழகாலேயழித்தான். [நிகர் இத்யாதி] - ஜாதிப்ரயுக்தமான சிவந்தமயிரையுடையராய், எரிபோலே விழியாநின்றுள்ள கண்களையுடையராய், பெரியவடிவையுடையரான அஸுரர்களுடைய உயிரையெல்லாம் தகர்த்து புஜித்து, இதுதானே யாத்ரையாயிருக்கிற பெரியதிருவடியைக் கருத்தறிந்து நடத்துகிறவனுடைய, அபரிச்சிந்நமாய் உபமாநரஹிதமாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணங்களை-திருவாய்மொழி முகத்தாலே யநுபவிக்கும் அநுபவத்தோடொக்குமோ? [மூவுலகின் வீடுபேறு] - திருவாய்மொழிநுகரும் ஆநந்தத்துக்கு, * ஏழுலகுந்தனிக்கோல்செல்ல வீற்றிருக்குமாநந்தமும் போராதென்கிறூர். (கூ)

யாதி. ஒருபாட்டுக்கொருபாட்டு அதிசயம் சொல்லவேண்டுகையாலே, கீழிற்பாட்டில் "முழுதும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - உத்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளும் என்றது. "மூவுலகின்வீடுபேறு" என்றத்தைப்பற்ற - சேஷியாய் இத்யாதி. அந்வயமுகேநோக்த விவரணம் - புட்பாகனுடைய இத்யாதி. இப்பாட்டிலும், கவியமுதநுகர்ச்சி தன்னையே சொல்லுகிறது. விபுவென்றது - காரணத்வஸித்தம்.

வீடு - விடுகை: ஸம்ஹாரமென்றபடி. பேறு - பெறுகை: ஸ்ருஷ்டியென்றபடி. மஹைஸ்வர்யமான ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்ருத்வத்தை "அத்தோடொக்குமோ" என்னலாமோவென்ன - அவனுக்கிறே இத்யாதி. இவர்க்கு இது அபுருஷார்த்தமோவென்ன, ப்ரமாணம் - ஜகத் இத்யாதி. ஈஸ்வரனுக்கு அது புருஷார்த்தமாகைக்கும், இவனுக்கு அபுருஷார்த்தமாகைக்கும் ஹேதுவருளிச்செய்கிறூர் - ஸ்வரூபாநுரூப இத்யாதி. கேழ் - ஒப்பு. ஸ்லிஷ்டியுக்தமாகையாலே, "பொன்னுழி" என்று - திருவாழிமோதிரத்தைச்சொல்லுகிறது. "பொன்" என்றதுக்குபாவம் - குவலய இத்யாதி. கதுப்பு - கபோலம். அறுகாழி - மெல்லியமோதிரம். "களிறட்டபொன்னுழிக்கையென்னம்மான்" என்று கூட்டிபாவம் - உகவாதாரை இத்யாதி. "நிகர்" என்று - ஒப்பாய், அத்தால் - அநுரூபதையைச் சொல்லுகிறதாய், ஜாத்யநுகுணமாகச் சிவந்தவென்றபடி. ஜாதிக்கு ஸத்ருஸமாகவந்த மயிரென்றபடி. பங்கி - மயிர். மாப்புகழ் - கல்யாணகுணங்கள். பலிதம்-திருவாய்மொழி இத்யாதி. தன்கேழில் புகர்ச்செம்முகத்த என்றுதொடங்கி, தனிமாப்புகழ் - நுகர்ச்சிக்கு - மூவுலகின் வீடுபேறு - உறுமோ - ஒக்குமோ இத்யந்வய:. (கூ)

ஏழாம் பாட்டு.

தனிமாப்புகழேயெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாத்தான்தோன்றி
முனிமாப்பிரமமுதல்வித்தாய் உலகமூன்றும் முளைப்பித்த
தனிமாத்தெய்வத்தளிரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றியவனடியார்
நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும்வாய்க்கநங்கட்கே.

ஆ.—(தனிமாப்புகழே.) - இங்கே இப்போதே நாம்பெற்று அநுபவிக்கிற பாகவதஶேஷத்வத்துக்கு வர்த்தகமான பகவதநுபவமும் இங்கே ஸித்தித்தபின்பு, இதுக்கு விரோதியான பகவதநுபவமும்வேண்டா, இதுக்குவர்த்தகமான பகவதநுபவஸம்வர்த்திதமான பாகவத ஸம்ஶ்லேஷஸுகமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளும் பகவதநுபவத்தையொழிய பாகவதப்ரீதிரூபமான பகவதநுபவத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு பாகவதஸம்ஶ்லேஷமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கென்கிறார்.

[தனியென்று தொடங்கி] - ஒப்பில்லாத அழகிய புகழை காலமுள்ளதனையும் நிற்கும்படியாக ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய், "பஹுஸ்யாம்" என்று ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மமாகிற பரமகாரணமாய் லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்கின ஒப்பில்லாத பெரிய தெய்வத்தினுடைய தளிர்போலேயிருக்கிற திருவடிக்கீழே புகுகையைத் தவிர்ந்து. [அவனென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய மிக்க வேண்டற்பாடுடைத்தான ஸம்ஶ்லேஷஸுகமே நாள்தோறும் நமக்கு வாய்க்கவேணும்.

ப.—அநந்தரம், அகில ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளை ப்ராபிக்குமதிலும், அவனுக்கு ஶேஷபூதரான பாகவதர்களுடைய ஸம்ஶ்லேஷமே நமக்கு என்றுமொக்க உண்டாகவேணுமென்கிறார்.

தனி - அத்விதீயமாய், மா - அதிஶயிதாகாரமான, புகழே - காரணத்வப்ரயுக்த குணப்ரதையை, எஞ்ஞான்றும் - ஸர்வகாலமும், நிற்கும்படியா - (வேதாந்தப்ரஸித்தமாய்) நிற்கும்படியாக, (ஸ்ருஷ்டிகாலம்வந்தவாறே, அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக), தான் - தானே, தோன்றி - ("ப்ராதுராஸீத்தமோநுத:" என்கிறபடியே) ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய் ஆவிர்ப்பவித்து, முனி - ("பஹுஸ்யாம்" என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே) ஸ்ருஷ்டிமநநத்தைப்பண்ணுவதாய், மாப்பிரமம் - பரப்ரஹ்மஶப்தவாச்யமாயுள்ள, முதல் - ப்ரதாநமாயுள்ள, வித்தாய் - உபாதாநகாரணமான, உலகமூன்றும் - ஜகத்த்ரயத்தையும், முளைப்பித்த - உத்பாதித்த, தனிமாத்தெய்வம் - அத்விதீயபரதேவதையினுடைய, தளிர் - அத்யந்தஸுகுமாரமான, அடிக்கீழ் - திருவடிகளின்கீழே, புகுதலன்றி - ப்ராபிக்கையன்றிக்கே, அவனடியார் - அந்தக்காரணகுணங்களுக்குத்தோற்று அடிமைப்பட்ட பாகவதர்களுடைய, நனி - மிகவும், மா - ஶ்லாக்யமான, கலவியின்பமே - ஸம்ஶ்லேஷஸுகமே, நங்கட்கு - நமக்கு. நாளும் - ஸர்வகாலமும், வாய்க்க - வாய்க்கவேணும். நனி - மிகுதி.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், பாகவதஶேஷத்வத்திலே ஸக்தையுண்டாக அந்தர்பூதமான பகவதநுபவமொழிய, தனியே "எனக்கு" என்றுவரும் பகவதநுபவம் வேண்டா என்கிறார்.

[தனிமாப்புகழே] - உபமானரஹிதமாய், அழகிதான புகழே. நாமரூபங்களழிந்து தமோபூதமான ஸமயத்திலே, இவற்றையுண்டாக்க நினைத்த மஹாகுணம். [எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியா] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் "ஒருவன் பண்ணும் உபகாரமே!" என்று அத்தையே அநுஸந்திக்கும்படியாக. [தான் தோன்றி] - அர்த்திப்பாருமின்றிக்கேயிருக்க பூர்ணனாயிருக்கிற தான் தன்பேறாக, "பஹுஸ்யாம்" என்றுதோன்றி. [முனிமாப்பிரம முதல்வித்தாய்] - ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மமாகிற பரம காரணமாய். இவற்றின் ஸ்ருஷ்டியைத் தானே நினைத்துத் தன்பெருமை பாராதே த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய். [உலகமூன்றும் முளைப்பித்த] - ஸகல லோகங்களையும் உண்டாக்கின. [தனிமாத் தெய்வத்தளிரடிக்கீழ் புகுதலன்றி] - உபகரிக்குமிடத்தில் அத்விதீயமான பரதேவதையுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிகளின் கீழே புகுகைதவிர்ந்து. தானில்லாதவன்று ஒறிதம்பார்த்த உபகாரகனாய், போக்யபூதனானவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகையிறே ப்ராப்தம்; அதுஎனக்கு வேண்டா; வேண்டுவதுதான் எது? என்னில்:—[அவனடியார்]-அவனுடைய குணங்களிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய. [நனிமாக் கலவியின்பமே] - மிக்க வேண்டற்பாடுடைத்தான ஸம்ஶ்லேஷ ஸுகமே. நனி - மிகுதி. மா - வேண்டற்பாடு. [நாளும் வாய்க்க] - நாளுந்தோறும் வாய்க்கவேணுமென்னுதல். பகவத்ப்ராப்தியுண்டானாலும் இதுவே வாய்க்கவேணுமென்னுதல். [நங்கட்கே] - புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியை ஆஶ்ரித்த நமக்கு. "அவனையணைக்க வேண்டா, அவன்தாளைத் தலையிலே வைக்க அமையும்" என்னுமாபோலே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாய்வரும் பகவதநுபவம் எனக்கு வேண்டா; பாகவதர்களோடேகூடி அநுபவிக்கும் பகவதநுபவமே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் எனக்கு உண்டாகவேணுமென்கிறார்.

[தனிமா இத்யாதி] - உபமானரஹிதமாய், ஶ்லாக்யமானபுகழே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நிற்கும்படியாக. [தான்] - அவ்யக்தஶரீரனானதான். [தான் தோன்றி] - அர்த்திப்பாரின்றிக்கேயிருக்க பூர்ணனாயிருக்கிறதான், தன்பேறாக "பஹுஸ்யாம்"

ஏழாம்பாட்டு— தனிமா இத்யாதி. கீழ் மூன்றுபாட்டாலேயும் பகவதநுபவத்தைச் சொல்லி, இப்பாட்டில் "அதுவேண்டா, பாகவதர்களோட்டைச் சேர்த்தியேயமையும்" என்கை வ்யாஹதமன்றோவென்கிற ஶங்கையை விஷயவிபாகத்தாலே பரிஹரியாநின்றுகொண்டு, "புகுதலன்றி - நனிமாக்கலவியின்பமேநாளும்வாய்க்க" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை. ஸ்வயம்புருஷார்த்தம் இத்யாதி. ஸ்வயம்புருஷார்த்தமாவது - தனியே "எனக்கு" என்று வரும் பகவதநுபவம்.

உபமானரஹிதமாய் ஶ்லாக்யமானகுணமாவது - நாமரூபங்களழிந்து தமோபூதமான தஶையிலே இவற்றையுண்டாக்கநினைத்த மஹாகுணம். காலதத்த்வமுள்ளதனையும் நிற்கையாவது - இவ்வுபகாரத்தின் வாசியறிந்தவர்கள் "ஒருவன்பண்ணுமுபகாரமே!" என்று இத்தையே எப்போதுமொக்க அநுஸந்திக்கை. அவ்யக்தஶரீரனான தான்என்றது - மஹானுக்குக் காரணமான ப்ரக்ருதியை ஶரீரமாகவுடைய தான் என்றபடி. அதாவது - ஸூக்ஷ்மசிதசித்விஶிஷ்டப்ரஹ்மமென்றபடி. "தான்" என்றதுக்கு, பூர்ணனானதானென்று அர்த்தாந்தரம் - அர்த்திப்பார் இத்யாதி. "தோன்றி" என்றதுக்கு அர்த்தம் தன்பேறாக இத்யாதி. பஹுஸ்யாமென்று தோன்றியென்றது - வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிப்ரதான மாகையாலே, அத்தைஸங்கல்பித்து, அதுக்கு உபயுக்தமான ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணியென்றபடி. "முனி" என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம் -

(பஹுஸ்யாம்) என்று தோன்றி. [முனிமாப்பிரமமுதல் வித்தாய்] - ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மமாகிற பரமகாரணமாய். முனி - துறந்தவன். தேசாந்தரம்போன ப்ரஜையைத் தாய் நினைக்குமாபோலே, "இவையென்பட்டன!" என்று திருவுள்ளத்தாலே நினைத்து, பரப்ரஹ்மமான தானே த்ரிவித காரணமுமாய். [உலகமூன்றும் முளைப்பித்த] - கார்யவர்க்கமடையத் தன்பக்கலிலே அரும்பும்படி பண்ணினுனயிற்று; ஸஹஸ்ரவஸங்கல்பமிருந்தபடி. [தனி இத்யாதி] - ஒப்பில்லாத பரதேவதையினுடைய தளிர்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின்கீழே புகுதல்; இதுகாணும் ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம். சேதநனுல் உபகரித்தவன் திருவடிகளைப் பற்றவிறே ப்ராப்தம். [அன்றி] - அத்தைவிட்டு. [அவனடியார் இத்யாதி] - அவ்வுபகாரத்திலே தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடுண்டான, மிக்கவிலக்ஷணமாயிருந்துள்ள ஸம்ஸ்லேஷஸுகமே நாள்தோறும்வாய்க்க. [நங்கட்கே] - இத்தைவிரும்பி "இதுவேபேறு" என்றிருக்கிற நமக்கு, இது காலதத்த்வமுள்ளதனையும் கிட்டவேணும். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

நாளும்வாய்க்கநங்கட்கு நளிர்நீர்க்கடலைப்படைத்துத் தன்
தாளும்தோளும்முடிகளும்சமனிலாதபலபரப்பி
நீளும்படர்பூங்கற்பகக்காவும் நிறைபன்னிற்றின்
கோளுமுடையமணிமலைபோல் கிடந்தான்தமர்கள்கூட்டமே.

ஸங்கல்பவிசிஷ்டனென்று முந்தினது; இத்தையருளிச்செய்தார் - ஸங்கல்பிக்கிற பரப்ரஹ்மம் என்கிற வாக்யத்தாலே. "துறந்தவன்" என்றிரண்டாமர்த்தம்; துறக்கையாவது - இவ்விபூதியிலுள்ளார் கரணகளேபரங்களை இழந்த துக்கத்தாலே, நித்யஸூரிகளை விடுகை. நினைக்குமவனென்று மூன்றுமர்த்தம் - தேசாந்தரம் இத்யாதி. "மாப்பிரமம்" - பரப்ரஹ்மமென்றபடி. பரப்ரஹ்மமானதானே என்றதுக்குபாவம் - தன்பெருமைபாராதே ஸ்ருஷ்டிக்கை. "மாப்பிரமமான தான் - முனியாய் - முதல்வித்தாய் - தோன்றி" என்று அந்வயிப்பது. "முதல்" என்று - நிமித்தகாரணம். "வித்து" என்று - உபாதாந காரணம். இவ்விரண்டும் ஸஹகாரிகாரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஆக, த்ரிவிதகாரணமுமென்றபடி. "தோன்றி" என்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி; "முளைப்பித்த" என்று - வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. "முளைப்பித்த" என்றதுக்குபாவம் - கார்யவர்க்கம் இத்யாதி. "தோன்றி" என்றதும், "முளைப்பித்த" என்றதும் புநருக்தமன்றோவென்ன - ஸஹஸ்ரவஸ இத்யாதி. ஸஹஸ்ரவஸஸங்கல்பமென்றது - ஸங்கல்பகார்யமான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்றபடி. "ஸஹஸ்ராக்ஷ" என்று - வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும், "ப்ரஜாயேய" என்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையுமிறே சொல்லிற்று. "மாத்தெய்வம்-" பரதேவதை. ஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னவநந்தரம், திருவடிகளின்கீழே புகுதலைச் சொன்னதுக்குபாவம் - இதுகாணும் இத்யாதி. அது எப்படியென்ன - சேதநனுல் இத்யாதி. அத்தைவிட்டு என்றது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடேகூடி அநுபவியாத ஸுகதநுபவத்தை விட்டென்றபடி. "அனி-" அநமகுதி. "இன்பமே" என்கிற அவதாரணார்த்தம் - இது காலதத்த்வம் இத்யாதி. வாய்க்க - ஸலிக்கவேணும். தனிமாப்புகழேயெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாக-பரப்பிரமமான-தான்-முனியாய் - முதல்வித்தாய் - தோன்றி - உலகமூன்று முளைப்பித்த என்றுதொடங்கி, இன்பமே-நங்கட்கு - நாளும்வாய்க்க இத்யந்வயம். (எ)

ஆ.—(நாளும்வாய்க்க) - அவர்களோடு ஸம்ஶ்லேஷம் வேணுமோ? ஸஹவாஸமாத்ரமே என்றும் ஸித்திக்கவமையுமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில் அவர்களோடு ஸம்ஶ்லேஷம் வேணுமோ? அவர்களோடு ஏகத்ரவாஸமேயமையு மென்கிறார். அவர்களுடைய திரள்களைக் கண்டுகொண்டிருக்க வமையுமென்றுமாம்.

[நளிர்நீர்கடலைப்படைத்தென்று தொடங்கி] - கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடாக குளிர்ந்திருக்கிற நீரையுடைய கடலை உண்டாக்கி, ஒப்புஇன்றிக்கே பலவான தன்னுடைய திருவடிகளையும் திருத்தோள்களையும் திருமுடிகளையும் பரப்பி, உயர்ந்து மிகவும் தழையாநின்றுள்ள அழகிய கற்பகச்சோலையையும் நிறைபன்னயிற்றின் கோளுமுடைய மணிமலைபோல் - பல ஆதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸையுமுடைய நீலரத்நபர்வதம் போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய இவ்வழகிலே அகப்பட்டஅடியார்.

ப.—அநந்தரம், ஏகார்ணவஶாயியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய அடியாரோடுண்டான சேர்த்தியே நமக்கு என்றுமுண்டாகவேணுமென்கிறார்.

(பூதாந்தர விகாரஸம்ஸர்க்கமில்லாமையாலே), நளிர் - ஶீதளஸ்வபாவமான, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, கடலை - ஏகார்ணவத்தை, படைத்து - ("அப ஏவஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே) ஸ்ருஷ்டித்து, தன் - (அதவே) தனக்கு அஸாதாரணமாக வேதப்ரதிபாத்யமாய், சமன் - ஒப்பு, இலாத - இன்றியிலேயிருப்பதான, தாளும் - திருவடிகளையும், தோளும் - திருத்தோள்களையும், முடிகளும் - திருமுடிகளையும், பல - (ஸஹஸ்ரஸங்க்யாதமாம்படி) பலவாக, பரப்பி - பரப்பி, நீளும் - நீளாநிற்பதாய், படர் - பணைத்து, பூ - தர்ஶநீயமான, கற்பகக்காவும் - கற்பகச்சோலையையும், நிறை - நிறைந்த, பல் - (கிரணத்தையுமுடையவாய்ப்) பலவான, நாயிற்றின்கோளும் - ஆதித்யதேஜஸ்ஸையும், உடைய - உடைத்தான, மணிமலைபோல் - மாணிக்கமலைபோலே, கிடந்தான் - கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய, தமர்கள் - தமர்களோடுண்டான, கூட்டம் - சேர்த்தியானது, நங்கட்கு - நமக்கு, நாளும் - காலதத்த்வமுள்ளதனையும், வாய்க்க - உண்டாகவேணும். கூட்டம் - சேர்த்தி. அன்றியே, ஸங்கமாய், பாகவதஸங்கம் ஸந்நிஹிதமாக வேணுமென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், பாகவதர்களோடு ஸம்ஶ்லேஷம் வேண்டா, அவர்கள் திரளைக் கண்ணாலே கண்டுகொண்டிருக்க அமையு மென்கிறார்.

[நாளும் வாய்க்கநங்கட்கு] - இத்தையே புருஷார்த்தமாக விரும்பியிருக்கிற நமக்குக் காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இதுவேவாய்க்கவேணும். [நளிர்நீர்க்கடலைப் படைத்து]-குளிர்ந்த நீரையுடைய கடலை உண்டாக்கி; கண்வளருகைக்கு ஸத்ருஶமான ஜலமென்கை. [சமனிலாத தன்தாளும் தோளும் முடிகளும்] - உபமான ரஹிதமான திவ்யாவயவங்கள். "முடிகளாயிரத்தாய்" என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. [பல பரப்பி] — கடல் பாழ்நீரும்படி வடிவாலேபாரித்து. [நீளுமித்யாதி] - ஓங்கி, மிகவும் தழைத்து, தர்ஶநீயமான கற்பகச்சோலையும். பூவென்று பரப்புமாறப் பூத்தவென்றுமாம். [நிறைபித்யாதி] - நிறைந்த ஒளியையுடைய பல ஆதித்யர்களுடைய தேஜஸ்ஸையும். கோளென்று க்ரஹங்களாய் அவைதான் தேஜ:பதார்த்தங்களாகையாலே தேஜஸ்ஸை லக்ஷிக்கிறது. [மணிமலைபோல் கிடந்தான்] - ஒரு ரத்நபர்வதம் சாய்ந்தாற்போலே

யாயிற்றுக் கண்வளருகிறபடி. [தமர்கள் கூட்டமே நாளும் வாய்க்க] - இப்படி வைத்த கண் வாங்கவொண்ணுதபடி கண்வளர்ந்தருளுகிறவனையன்று நாளும் வாய்க்கவென்கிறது: "கிடந்ததோர் கிடக்கை" என்று கிடையழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே நாளும் ஒருவனாய் அந்வயிக்கவேணுமென்னுதல், அத்திரளைக் கண்ணாலே காணவமையுமென்னுதல். [தமர்கள் கூட்டமென்று] - பட்டர் "கலவரிசிச்சோறு உண்ணவேணும்" என்னுமாபோலே நம்மாழ்வார் தேவேஸங்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். "ஸஹ்ரிலவலஹமாவஸ்த" என்றும், "கூட்டங்கண்டிடக் கூடுமேல்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அவன்பண்ணின உபகாரத்துக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கவேணுமென்றார், கீழ்; கிடையழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திரளைக் கண்ணாலே காண அமையுமென்கிறார், இதில்.

அ௫.—எட்டாம்பாட்டு. பாமவதர்களோட்டை ஸம்ஶ்லேஷஸுகம் வேணுமென்றார் கீழ்; அதேல்லாம் வேணுமோ, அவர்கள்திரளைக் கண்ணாலே காண அமையுமென்கிறார் இதில்.

[நாளும்வாய்க்க இத்யாதி] - இதுவே புருஷார்த்தமென்றிருக்கிற நமக்கு, இது நாள்தோறும் வாய்க்கவேணும். [களிநீர்க்கடலைப்படைத்து] - ஶைத்யமே ஸ்வபாவமான ஜலத்தையுடைய கடலையுண்டாக்கி. கண்வளருகைக்கு ஸத்ருஶமான ஜலமென்கை. [சமனிலாத - தாளும் தோளும்முடிகளும்] - உபமாந ரஹிதமான திவ்யாவயவங்கள். [பலபரப்பி] - அக்கடலிலே பாழ்திரும்படி வடிவாலே யலங்கரித்து. [நீளும் படர்பூங்கற்பகக்காவும்] - நிரவதிகபோக்யமான பூப்போலேயிருக்கிற தாளும், கற்பகக்காவைப்போலேயிருக்கிற தோளும். தாளுந்தோளுமிருக்கிறபடி. [நிறைபன்னுயிற்றின் கோளும்] - "முடிகளாயிரத்தாய்" என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. கோளென்று - தேஜஸ்ஸு. ஆயிரக்கோடி ஆதித்யர்களைத் திரட்டி முடியாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற முடி. கோளென்று - க்ரஹங்களாய், அவைதான் தேஜஃபதார்த்தங்களாகையாலே, தேஜஸ்ஸை லக்ஷிக்கிறது. [மணிமலைபோல்கிடந்தான்] - ஒரு ரத்நபர்வதம் சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்றுக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. [தமர்கள்கூட்டமே நாளும்வாய்க்க] -

---

எட்டாம்பாட்டு - நாளும் இத்யாதி. "நாளும்வாய்க்கநங்கட்கு" என்கிற இது இரண்டிடத்திலு மொத்திருக்கையாலே புநருக்தமன்றோவென்கிற ஶங்கையையும் பரிஹரியாநின்று கொண்டு, "தமர்கள்கூட்டமே - நாளும்வாய்க்கநங்கட்கு" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - பாமவதர்களோட்டை இத்யாதி. "நங்கட்கு" என்றதின் த்விதியார்த்தத்துக்குச்சேர - அதேல்லாம் இத்யாதி.

"நங்கட்கு" என்றதுக்கு அர்த்தம்-இதுவே இத்யாதி. நங்கட்கு-நமக்கென்றுமுந்தின அர்த்தம்; நம்முடையகண்ணுக்கென்று இரண்டாமர்த்தம் மேலேகண்டுகொள்வது. இதுவேயென்றது-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே நாளுமொருவனாய் அந்வயிக்கையென்றபடி. நீளும்படர்பூக்களையும், கற்பகக்காவையும், நிறைபன்னுயிற்றின் கோளையுமுடைய மணிமலைபோல். "நீளும்படர்பூ" என்றது-திருவடிகளுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். "கற்பகக்கா" என்றது-தோள்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். "நிறை பன்னுயிற்றின் கோள்" என்றது - திருவபிஷேகங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். "நீளும்படர்" என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம்-நிரவதிகபோக்யமான என்று. "பன்னுயிற்றின்" என்று ஆதித்யபஹுத்வம் சொல்லுகைக்கு, திருமுடிகள் பலவுண்டோவென்ன - முடிகளாயிரத்தாய் இத்யாதி. ஒரோதிருமுடிக்கு ஒரோஸூர்யன் த்ருஷ்டாந்தமென்று கருத்து. ஸாவாந்தரம் - ஆயிரக்கோடி இத்யாதி. "முடி" என்றது - ஜாத்யேகவசநம். அவதாரிகையிலும், பதவ்யாக்யாநத்திலு மருளிச்செய்த அர்த்த

'இப்படி வைத்தகண்வாங்கவொண்ணாதபடி கண்வளர்ந்தருளாநிற்குமவனை யன்று, நாளும்வாய்க்கவேண்கிறது; "கிடந்ததோர்கிடக்கை" என்று கிடையழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்திரளிலே நானுமொருவனாய் அந்வயிக்கவேணுமென்னுதல், அத்திரளைக் கண்ணாலே காணவமையுமென்னுதல். பசியர் "கலவரிசிச்சோறுஉண்ணவேணும்" என்னுமாபோலே, தம்மபிநிவேசந்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். "ஸத்ஸ்ரேவ ஸஹா ஸீத" (ஸத்பிரேவஸஹாஸீத) என்றும், "ஈட்டங்கண்டிடக்கூடுமேல்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அவன்பண்ணினஉபகாரத்துக்குத் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கவேணுமென்றார் கீழ்; கிடையழகிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்திரளைக் கண்ணாலேகாணவமையுமென்கிறார் இதில். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தமர்கள்கூட்டவல்வினையை நாசஞ்செய்யுஞ் †சதுமூர்த்தி
அமர்கொளாழிசங்குவாள் வில்தண்டாதிபல்படையன்
குமரன்கோலவைங்கணைவேள்தாதை கோதிலடியார்தம்
தமர்கள்தமர்கள்தமர்களாம் சதிரேவாய்க்கதமியேற்கே.

ஆ.—(தமர்கள்) அவர்களோடு ஸஹவாஸந்தான் வேணுமோ? அவர்களடியார்டியா ரடியாராம் சதிரே வாய்க்கவமையுமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவர்களோடு ஸஹவாஸந்தான் வேணுமோ? அவர்களுடைய ஶேஷத்வத்தில் முடிந்த நிலமாகவமையுமென்கிறார்.

[தமர்களென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கூட்டத்துக்குவரும் விரோதிகளைப் போக்கும் ஸ்வபாவனாய் அதுக்குறுப்பான அநேகவிக்ரஹங்களையுமுடையான். வைஷ்ணவர்களுடைய திரண்டபாபங்களையும் போக்குமவனென்றுமாம். [அமர்கொள் என்றுதொடங்கி] - ப்ரதிகூலநிரஸனத்துக்கு உறுப்பாக யுத்தோந்முகமான திருவாழி தொடக்கமான திவ்யாயுதவர்க்கத்தையுடையனாய், நித்யயுவாவுமாய் பஞ்சத்வயத்தையும் க்ரமமாக அருளிச்செய்கிறார் - கிடந்ததோர் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "நங்கட்கு" என்றது - நமக்கென்றாய், நானுமொருவனாய் அந்வயிக்கவேணுமென்றபடி. நம்முடைய கண்ணுக்கென்று த்விதீயார்த்தம். "தமர்கள்" என்றால் போராதோ, "கூட்டம்" என்கிறதென்? என்ன - பசியர் இத்யாதி. "நங்கட்கு" என்றதின் அர்த்தத்வயத்துக்கும் ப்ரமாணத்வயம் - ஸத்ஸ்ரேவ இத்யாதி. [illegible] । [illegible] " இதி மார்க்கண்டேயபுராணே. ஈட்டங்கண்டிட இத்யாதி - பெருமாள்திருமொழி, "தேட்டரும்" இத்யாதி. ஈட்டம் - கூட்டம். அவதாரிகைக்குச்சேர நிகமநம் - அவன்பண்ணின இத்யாதி. நளிர்நீர்க்கடலைப்படைத்து - நீளும்படர்பூ - தாளும் - கற்பகக்காவும் - தோளும் - பன்னியிற்றின் - நிறை - கோளுமுடைய - சமனிலாதபல - முடிகளையும் - அதிலேபரப்பி - மணிமலைபோல்கிடந்தான் தமர்கள் கூட்டமே - நங்கட்கு - நாளும்வாய்க்க இத்யந்வய: (அ)

---

† 'சதிர்மூர்த்தி' என்றும் பாடம்.

லாணனை காமனுக்கும் உத்பாதகனானவனுடைய. [கோதிலவன்று தொடங்கி] • அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்த நிலமான வாய்ப்பான புருஷார்த்தமே நேர்படவேணும், வேறொருவர்க்கு நிலமல்லாத புருஷார்த்தத்தை நானே ஆசைப்படுகிற எனக்கு.

ப—அநந்தரம், விரோதிநிரஸநோபகரணமான திவ்யாயுதங்களையுடையனான ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷபூதரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கு நாம் சேஷபூதராகையாகிற உறுதிக்கோளானது நமக்குண்டாகவேணுமென்கிறார்.

தமர்கள் - ஆஸ்ரிதருடைய, கூட்டம் - ஸங்கத்துக்கு வரும், வல் - வலிய, வினையை - பாபங்களுடைய, நாசம் - (ஸர்வப்ரகார)விநாசத்தை, செய்யும் - பண்ணும், சதிர் - ஸாமர்த்யத்தையுடைய, மூர்த்தி - ஸ்வாமியாய், அமர் - விரோதிநிரஸநார்த்தமான யுத்தோத்யோகத்தை, கொள் - உடைய, ஆழி சங்கு வாள் வில் தண்டாதி - ஸ்ரீபஞ்சாயுதப்ரமுகமான, பல்படையன் - நாநாவித அலங்க்ரியாயுதங்களையுடையனாய், குமரன் - (விரோதிநிரஸந ஶக்திஸூசகமான) பருவத்தில் இளமையை யுடையனாய், கோலம் - வடிவழகுக்கு மதிப்பனாய், ஐங்கணை - பஞ்சபாணனான, வேள் - காமனுக்கு, தாதை - உத்பாதகனான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனானவனுடைய, கோது - (ப்ரயோஜநாந்தரஸம்ஸர்க்கமாகிற) கோது, இல் — இல்லாத, அடியார்தம் - அடியார்க்கு, தமர்கள் - சேஷபூதரானோர்க்கு, தமர்கள் - சேஷபூதரானவர்களைப்பற்ற, தமர்களாம் - தாஸ்யஸம்பந்தத்தையுடையோமாகிற, சதிர் - அருள்கோளானது, தமியேற்கு • ஸம்ஸாரத்தில் அஸஹாயரான நமக்கு, வாய்க்க - உண்டாகவேணும். கூட்ட வல்வினையென்று - ஸங்கரூப பாபமாகவுமாம். சதுமூர்த்தியென்று பாடமாய், விக்ரஹபேதத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

ஈ—ஒன்பதாம்பாட்டில், அவர்களோடு ஸஹவாஸந்தான் வேணுமோ? அவர்களுடைய சேஷத்வத்தில் முடிந்த நிலமாக அமையுமென்கிறார்.

[தமர்கள் கூட்டவல்வினையை நாசம்செய்யும்] - தமர்களுடைய கூட்டத்துக்கு விரோதியாய் ப்ரபலமான பாபமென்னுதல். தமர்களுடைய திரளான வல்வினையென்னுதல். தமர்கள் வல்வினையைக் கூட்டக் கூட்ட நாசஞ்செய்யுமென்னுதல். இத்தலைக்குச் சூழ்த்துக்கொள்ளுகையே யாத்ரையாயிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அவனுக்குக் கழிக்கையே யாத்ரையாயிருக்கும்படி. [சதுமூர்த்தி] - இவர்கள் விரோதிபோக்குகைக்குறுப்பான அநேக விக்ரஹங்களையுடையவன். இவர்கள், அடிமைக்கு அநேக சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணுமாபோலேயாயிற்று, இவன் ரக்ஷணார்த்தமாகப் பலவடிவுகொள்ளும்படி. [அமர்கொளாழி இத்யாதி] - விரோதி நிரஸநத்துக்கு உறுப்பாக யுத்தோத்முகமான திருவாழி தொடக்கமான திவ்யாயுத வர்க்கத்தையுடையனாய். [குமரன்] - நித்யயுவாவாயிருக்கும். [கோலமித்யாதி] - பஞ்சபாணனான காமனுக்கும் உத்பாதகனானவனுடைய. "அழகுக்கு எனக்குமேலில்லை" என்றிருக்கும் காமனுக்கும் அழகுக்கு உத்பத்திஸ்தாநமென்கை. அப்பருவத்துக்கும் அழகுக்கும் தோற்றிருக்கும் அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்த நிலம் ஆகவேணுமென்கிறார். [சதிரேவாய்க்க] - இந்த நிரதிசயபுருஷார்த்தமென்றும் ஒக்க வாய்க்கவேணும். [தமியேற்கு] - அதீதகாலத்திலும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வானைத் தேடிப் பிடிக்கவேண்டும்படி யாகையாலே வர்த்தமானகாலத்தில் தமக்கு உபமானமின்றிக்கே

யிருக்கை. கீழே, "நங்கட்கு" என்றார், கேசவன்றமர்க்குப்பின்பு தனியரல்லாமையாலே, தம்மைப் பற்றினாரைக் கூட்டிக்கொண்டு. இங்கு 'தமியேற்கு' - என்கிறது, தமக்கு ஸம்ஸாரிகளில்உபமானமாவார் இல்லாமையாலே.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் ஸஹவாஸந்தான்வேணுமோ? அவர்களுடைய சேஷத்வத்திலே முடிந்தநிலமாகவமையுமென்கிறார்.

[தமர்கள் கூட்டவல்வினையை நாசஞ்செய்யும்] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திரளுக்குவரும் வல்வினையை நாசஞ் செய்யுமென்னவுமாம். அன்றிக்கே, தமர்களுடைய, கூட்டமானவல்வினையை - திரண்டவல்வினையை, நசிப்பிக்குமென்னவுமாம். அன்றிக்கே, தமர்கள் வல்வினையைக் கூட்ட, அத்தை நசிப்பிக்குமென்னுதல். இவனுக்குக் கூட்டுகையே ஸ்வபாவமானாற்போலே, அவனுக்கும் கழிக்கையே யாத்ரையாயிருக்கிறபடி. [சதுமூர்த்தி] - விரோதியைப்போக்குகைக்கு ஏகாந்தமான பலவடிவுகளையும் கொள்ளாநிற்கும். இவர்கள், கைங்கர்யத்துக்குப் பலவடிவு கொள்ளுமாபோலேயாயிற்று, அவன் ரக்ஷணார்த்தமாகப் பலவடிவுகொள்ளும்படி. [அமர்கொள் இத்யாதி] - விரோதி நிரஸநத்துக்கு உறுப்பாக யுத்தோந்முகமான திருவாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதத்தை யுடையவன். [குமரன்] - நித்யயுவாவாயிருக்கும். [கோலம் இத்யாதி] - பஞ்சபாணனான காமனுக்கும் உத்பாதகனானவன். "அழகுக்கு எனக்குமேலில்லை" என்றிருக்கும் காமனுக்கும் அழகுக்கு உத்பத்திஸ்தாநமாயிருக்குமென்கை. அப்பருவத்துக்கும் அழகுக்கும் தோற்றிருக்கும் அநந்யப்ரயோஜநரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய அடிமையில் முடிந்த நிலமாகவேணுமென்கிறார். [சதிரேவாய்க்க] - இந்த நிரதிசயபுருஷார்த்தம் என்றுமொக்க வாய்க்கவேணும். [தமியேற்கே] - பூதகாலத்திலும் ஸ்ரீமத்ருக்நாழ்வானைத் தேடிப் பிடிக்க வேண்டுகையாலே வர்த்தமாநகாலத்தில் தமக்கு உபமாநமின்றிக்கேயிருக்கை. கீழ் "நங்கட்கு" என்றார், * கேசவன்தமர்க்குப்பின்பு தனியரல்லாமையாலே: இங்கு "தமியேற்கு" - என்கிறது, ஸம்ஸாரிகளில் தமக்கு உபமாநமில்லாமையாலே. (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—தமர்கள் இத்யாதி. "தமர்கள் தமர்கள் தமர்களாம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் இத்யாதி. இந்த ஸங்கதி, கீழிற்பாட்டில் "நங்கட்கு" என்றதின் மூந்தின அர்த்தத்தைப்பற்ற.

மூன்றாமர்த்தத்தில், "கூட்ட - நாசம்செய்யும்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம்-இவனுக்கு இத்யாதி. "வல்வினையைநாசம்செய்யும் சதுமூர்த்தி"என்றுகூட்டி பாவம் - விரோதியை இத்யாதி. "சதுமூர்த்தி" - சதுர்மூர்த்தி. அதாவது - வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாயிருக்குமவன்:இந்நாலும், அவதாராந்தரங்களுக்கு முபலக்ஷணம். "சதிர்மூர்த்தி" என்றுமொரு பாடம். விரோதிநிரஸந ஶக்திஸூசகமான பருவத்தினிளமையை யுடையவனென்று, அதுக்கு அர்த்தம்.கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக ஸ்த்திரீகரிக்கிறார்·இவர்கள் இத்யாதி. அமர்கொள் - அமரையுடைய; யுத்தோந்முகமான என்றபடி. கொள்கை - உடைத்தாகை. "கோலம்" என்றது - வேளுக்கு விசேஷணம். "ஐங்கணை -" பஞ்சபாணங்கள். "வேள்-" காமன். இத்தால் பலிதம் - அழகுக்கு இத்யாதி. பருவத்தையும் அழகையுஞ்சொல்லி, "கோதிலடியார்" என்கையாலே பலிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அப்பருவத்துக்கும் இத்யாதி. சதிரே-நிரதிசயபுருஷார்த்தமே. கோதாவது - ப்ரயோஜநாந்தரபரதை. பின்னையும், அநந்யப்ரயோஜநரில்லையோ, அத்விதீயனுக்கென்கிறதென்னென்ன - பூதகாலத்திலும் இத்யாதி. ஆனால், கீழே "நங்கட்கு" என்றத்தோடு விரோதியாதோவென்ன - கீழ் இத்யாதி வாக்யத்வயம். தமர்கள் கூட்ட இத்யாரப்ய, சதிரே - தமியேற்கு - வாய்க்க இத்யந்வயம். வாய்க்க - வாய்க்கவேணும், உண்டாகவேணுமென்றபடி. (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

வாய்க்கதமியேற்கு ஊழிதோறூழியூழி மாகாயாம்
பூக்கொள்மேனிநான்குதோள்பொன்னாழிக்கைஎன்னமான்
நீக்கமில்லாவடியார்தம் அடியாரடியாரடியாரெங்
கோக்கள் அவர்க்கேகுடிகளாய்ச்செல்லும்நல்லகோட்பாடே.

ஆ.—(வாய்க்க.) - இப்ப்ராப்யமே எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்கும் என்றும் வாய்க்கவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்ப்ராப்யமே எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்குமென்றும் வாய்க்கவேணுமென்கிறார்.

[ஊழிதோறூழி] - காலதத்வமுள்ளதனையும். [மாகாயாம் பூவென்று தொடங்கி] - அழகிய காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையும் நாலுதிருத்தோள்களையும் அழகிய திருவாழியோடேகூடின திருக்கையையுமுடையனான என் ஸ்வாமியுடைய பிரிவில் தரிக்கமாட்டாதே அடியாரில் சரமாவதியானவர்கள் என்ஸ்வாமிகள், [கோட்பாடு] - கோலுபாடு.

ப.—அநந்தரம், அதிசயிதாநுபாவ்யமான ஆகாராவயவசோபைகளையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அப்ருதக்ஸித்த சேஷபூதரானாருடைய ஸம்பந்தி பரம்பரையினுடைய எல்லையிலே அடிமைசெய்து நடக்கையாகிற உத்யோகமானது கல்பந்தோறுமுண்டாகவேணுமென்கிறார்.

மா - நிர்மலநீலவர்ணத்தை யுடைத்தான, காயாம்பூ - காயாப்பூநிறத்தை, கொள் - கொள்வதான, மேனி - திருமேனியையும், நான்குதோள் - (ஆஶ்ரிதர்க்கு கொழுங்கநிழலான) நாலுதிருத்தோள்களையும், பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆழி - திருவாழியையுடைய, கை - திருக்கையையுமுடைய, என் - இவ்வடிவழகைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்ட, அம்மான் - ஸ்வாமியானவனை, நீக்கம் - பிரிவு, இல்லா - இல்லாதபடி அநுபவிக்கிற, அடியார்தம் - அடியார்க்கு, அடியாரடியாரடியார் - அஸாதாரண சேஷபரம்பரையிலுள்ளார், எம் - எனக்கும் என்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும், கோக்கள் - சேஷிகள்; அவர்க்கே - அவர்களுக்கே, குடிகளாய் - சேஷவ்ருத்தி பண்ணும் குலமாய், செல்லும் - செல்லும்படியாய், நல்ல - ஶ்லாக்யமான, கோட்பாடு - வ்யாபாரப்ரகாரமானது, ஊழிதோறூழி - மஹாகல்பகந்தோறுமுண்டான, ஊழி - அவாந்தர கல்பகங்களிலும், தமியேற்கு - (ததீயபாரதந்த்ர்யத்தில் ஒப்பின்றியே யிருக்கிற) எனக்கு, வாய்க்க - உண்டாகவேணும்.

இ—பத்தாம்பாட்டில் இப்ப்ராப்யம் எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்கும் என்றும் வாய்க்கவேணு மென்கிறார்.

[வாய்க்கதமியேற்கு]-புருஷார்த்தத்தில் எல்லையளவும் அவகாஹிக்கையாலே உபமானரஹிதனான எனக்கு இப்பேறுவாய்க்கவேணும். [ஊழிதோறூழியூழி] - காலதத்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே.யாவதாத்மபாவி யிதுவே புருஷார்த்தமாகவேணுமென்கை. [மாகாயாம்பூவித்யாதி] - அழகிய காயாவின் பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனி

யையும் கல்பகதருபணைத்தாற்போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களையும் கல்பகதருப்பூப் போலேயிருக்கிற திருவாழியையுங்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். பிரிய நினைக்கில் "[illegible]" என்ன வேண்டும்படி விஶ்லேஷிக்கமாட்டாதவர்களில் சரமாவதியானவர்கள் என் ஸ்வாமிகள். தமர்கள் தமர்கள் தமர்கள் என்று முடித்த எல்லையை முதலாகத் தொடங்குகிறார். [அவர்க்கே]-இருகரையரன்றிக்கே. [குடிகளாய்] - ஸபரிகரமாக அநந்யார்ஹராய். [செல்லும் நல்லகோட்பாடு - வாய்க்க] - அநுவர்த்தித்துச் செல்லும் நல்லகோட்பாடு வாய்க்க. கோட்பாடு - கோலுபாடு.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இப்ப்ராப்யம், எனக்கும் என்பரிக்ரஹத்துக்கும் என்றும் வாய்க்கவேணு மென்கிறார்.

[வாய்க்கதமியேற்கு] - புருஷார்த்தத்தில் எல்லையிலே அவகாஹிக்கையாலே உபமாநரஹிதனான எனக்கு இப்பேறே வாய்க்கவேணும். [ஊழிதோறூழியூழி] - கால தத்த்வமுள்ளதனையும் இடைவிடாதே யாவதாத்மபாவியாக இதுவேபுருஷார்த்தமென்கை. [மாகாயாம்பூ இத்யாதி] - அழகிய காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையும், கல்பக தருபணைத்தாற்போலேயிருக்கிற திருத்தோள்களையும், கல்பகம் பூத்தாற்போலேயிருக்கிற திருவாழியையுங்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். [நீக்கமில்லாவடியார்] - பிரிய நினைக்கில் "[illegible]" (குருஷ்வமாம்) என்னவேண்டும்படி விஶ்லேஷிக்கமாட்டாதவர்களில் சரமாவதியானவர்கள் என்ஸ்வாமிகள். "தமர்கள்தமர்கள்தமர்களாம்" என்று முடித்தவெல்லையை முதலாகத்தொடங்குகிறார். சயமேயடிமைதலைநின்றாராகிறார் - ஸ்ரீபரதாழ்வான் போல்வார்; கோதிலடியாராகிறார் - ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வான் போல்வார்; நீக்கமில்லாவடியாராகிறார் — இளையபெருமாள்போல்வார். [அவர்க்கேகுடிகளாய்] - இருகரையராயிராதே, "[illegible]" (நசேத்ராமாநுஜேத்யேஷாசது

பாத்தாம்பாட்டு, - வாய்க்க இத்யாதி. "அவர்க்கே குடிகளாய்ச்செல்லும் நல்லகோட்பாடு - தமியேற்கு - ஊழிதோறூழி யூழி - வாய்க்க" என்றபதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இப்ப்ராப்யம் இத்யாதி. "குடிகளாய்" என்றத்தைப் பற்ற - என்பரிக்ரஹத்துக்கும் என்றது.

வாய்க்கவேணும் - பலிக்கவேணும். இப்பேறென்றது - "நல்லகோட்பாடு" என்றத்தை. "மா -" ஶ்லாக்யமான; அழகியதான இத்யர்த்த:. "காயாம்பூக்கொள் -" காசாம்பூப் போலேயிருக்கிற திருமேனியென்று ஸப்தார்த்தம். கொள்கை - உடைத்தாகையாய், அது போலே யென்றபடி. "பொன்" என்று - ஆழிக்கு விஶேஷணம். "நீக்கமில்லா" என்றதுக்கு பாவம் - பிரிய இத்யாதி. "நீக்கமில்லாஅடியார்தம் -" பிரிவில்லாத அடியார்க்கு. "அடியாரடியாரடியார்" என்கையாலே - சரமாவதியானவர்கள் என்கிறார். கீழ்ப்பாட்டிலும் ஶேஷத்வ சரமாவதி சொல்லிற்றே, அதில் இதுக்கு வாசியேதென்ன - தமர்கள் இத்யாதி. முடித்தவெல்லையை யென்றது - முடிவிலே சொன்னத்தையென்றபடி. முதலாக - ப்ரதமாவதியாக. கீழுக்தமான த்ரிவிதபாகவதர்களையும் விஶேஷநிஷ்டமாகக்காட்டுகிறார் - சயமே இத்யாதி. சயமே - ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக. கைப்பட்ட ராஜ்யத்தைப் பொகட்டவராகையாலே, ஸ்ரீபரதாழ்வானை "சயமேயடிமைதலைநின்றார்" என்கிறது; ராமபக்தியாகிற கோதில்லாமையாலே, ஸ்ரீஶத்ருக்நாழ்வானை "கோதிலடியார்" என்கிறது. "கோதில்" என்றதுக்கு - அநந்யப்ரயோஜநமாக வ்யாக்யாநமேயாகிலும், ராமபக்திராஹித்யமும் அர்த்தமாகக் கொள்ளவேணும்; இங்கே ராமபக்தியாக 'கோது' என்றதுக்கு அர்த்தம் சொல்லவேண்டுகையாலே. "[illegible]" என்கையாலே, இளையபெருமாளை "நீக்கமில்லாவடியார்" என்கி

ராசதுராக்ஷீ - காமவஸ்தாம்ப்ரபத்யந்தேஜந்தவோஹந்தமாத்ருமஃ) என்றிருக்கப்போலே காணும் அடுப்பது. [அவர்க்கே இத்யாதி] - அவர்களுக்கே ஸபரிகரமாக அநந்யார்ஹராய்ச் செல்லும் நல்லகட்டளை - வாய்க்கநமியேற்கு. கோட்பாடு — கோலுபாடு. (கப)

பதினோராம் பாட்டு.

நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளுந்தான்நிறைந்த
அல்லிக்கமலக்கண்ணனை அந்தண்குருகூர்ச்சடகோபன்
சொல்லப்பட்டவாயிரத்துள் இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்
நல்லபதந்தால்மனைவாழ்வர் கொண்டபெண்டிர்மக்களே.

ஆ —(நல்ல) - இப்படி ஸாமவதமோக்ஷைகபதிகளான ஆழ்வார் இருந்தருளின லோகத்திலே புகுந்தருளிப் பெற்ற ப்ரீதியாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையுடையனான எம்பெருமானை ப்ரதிபாதிக்கிற இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், ஸாமவதமோக்ஷத்வத்தை இங்கேபெற்று ஸபரிக்ரஹராக வாழப்பெறுவரென்கிறார்.

ஒ —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள் இதில் ப்ரதிபாதித்த ஸாமவதமோக்ஷத்வத்தைப் பெற்று ஸபரிக்ரஹமாக வாழ்வரென்கிறார்.

[நல்லகோட்பாடென்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் ''ஸாமவதமோக்ஷத்வமே புருஷார்த்தம்'' என்று உபபாதிக்கையாலே அப்படியேயான ஸகலலோகங்களிலும் புகுந்து தான் பூர்ணனுவதுஞ்செய்து ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த கண்களையுடையனானவனை. [அந்தண்குருகூர்ச் சடகோபனென்று தொடங்கி] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஸபரிகரயாக ஸாமவதமோக்ஷத்வமாகிற பதத்தைப் பெற்று கார்ஹஸ்த்யத்தை நடத்துவர்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ததீயமோக்ஷத்வ பர்யந்தமான தார்யாபுத்ராதி ஸம்பத்ப்ராப்திகளை யருளிச்செய்கிறார்.

நல்ல - விலக்ஷணமான, கோட்பாடு - இடமுடைமையுடைத்தான, உலகங்கள் மூன்றினுள்ளும்-ஜகத்த்ரயத்திலும், தான் —, நிறைந்த - வ்யாப்தனாய், அல்லி - விகஸிதமான, கமலம் - தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற, கண்ணனை - கண்களையுடையனானவனைப்பற்ற, அம் - தர்சநீயமாய், தண் - ஸ்ரமஹரமான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல்ல - அருளிச்செய்ய, பட்ட - உண்டான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவையும்பத்தும் - இவைபத்தையும், வல்லார்கள் - அப்யஸிக்கவல்லார்கள், கொண்ட - ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட, பெண்டிர்மக்களே - தார்யாபுத்ராதிகளையுடையாராய்க்கொண்டு, நல்ல - விலக்ஷணமான, பதத்தால் - ததீயமோக்ஷத்வபர்யந்தமான பதஸ்யதைபோலே, மனை - கார்ஹஸ்த்யத்திலே, வாழ்வர் - ஜீவிக்கப்பெறுவர்கள். இதுவும்-அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

---

௩௧. "அவர்க்கே" எனகிற அவதாரணார்த்தம் - இரகரையர் இத்யாதி. ''நவேது ராகோநுஜ'' இத்யாதி ஶ்லோகம், ஆழ்வான் முக்தகமாக அருளிச்செய்தது. கோட்பாடு - சட்டளைப்பாடு. 'பாகாயம்' என்றதொடககி,'நல்லகோட்பாடு-தம்பேர்கு-ஊழிதோறூழியூழி-வாய்க்க' இத்யன்வய:.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் இதில் சொன்ன பாகவத சேஷத்வத்தைப்பெற்று ஸபரிகரராக வாழ்வரென்கிறார்.

[நல்லகோட்பாட்டு உலகங்கள்] - பாகவதசேஷத்வமே புருஷார்த்தம் என்று உபபாதித்தவாறே லோகங்களும் அப்படியே கட்டளைப்பட்டது. [மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த] - வ்யாப்தியும் தேவையாகையன்றிக்கே புதுக்கணித்தது. [அல்லிக் கமலக்கண்ணனை] - இவர் ததீயரைப்பற்றின ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையுடையவன். [அந்தண்குருகூர்] - ஊரும் தர்மிஷ்டமாய் ஶ்ரமஹரமாயிற்று. [சடகோபன் சொல்லப்பட்ட ஆயிரம்] - வேதம்போலே தான்றோன்றியன்றிக்கேயிருக்கை. [இவையும்பத்தும் வல்லார் இத்யாதி] - இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லார். [நல்ல இத்யாதி] - நல்ல பதமாகிறது பாகவதசேஷத்வம்; அத்தோடே மார்ஹஸ்த்யத்தை நடத்துவார்கள். [கொண்ட பெண்டிர்மக்களே] - "ஸவாந்து வஸோஹ்ருஷ்டமனா:" என்கிறபடியே ஸபரிகரமாக பாகவதசேஷத்வத்தை அநுபவிக்கக் கடவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், இதிற்சொன்ன பாகவத சேஷத்வத்தைப்பெற்று ஸபரிகரமாக வாழப்பெறுவரென்கிறார்.

[நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள்] - இவர் "பாகவதசேஷத்வமே பரமபுருஷார்த்தம்" என்று * நெடுமாற்கடிமை யருளிச்செய்தபின்புகாணும் லோகம் கட்டளைப்பட்டது. [மூன்றினுள்ளும்தான்நிறைந்த] - வ்யாப்தியும், தேவைபாகையன்றிக்கே புதுக்கணித்தது. [அல்லிக்கமலக்கண்ணனை] - இவர், தன்னைப்பற்றினாரைப்பற்றி விரும்பவிரும்ப, திருக்கண்களும் சிவந்து புதுக்கணித்தது. [அந்தண்குருகூர்] - ஊரும் தர்மிஷ்டமாய் ஶ்ரமஹரமாயிற்று. [சடகோபன்சொல்லப்பட்டவாயிரம்] - வேதம்போலே தான் தோன்றியன்றிக்கேயிருக்கை. பரத்வம்போலே வேதம்; அவதாரம்போலே திருவாய்மொழி. [இவையும்பத்தும்வல்லார்கள்] - இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். [நல்ல இத்யாதி] - நல்லபதமாகிறது - பாகவதசேஷத்வமிறே, அத்தை இத்திருவாய்மொழியிலே இவர்நிஷ்கர்ஷித்தபடியாலே; அத்தோடேகூட. [மனைவாழ்வர்] - மார்ஹஸ்த்யதர்மம் அநுஷ்டிக்கப் பெறுவர். [கொண்ட இத்யாதி] - தாங்களொன்றைநினைக்க பரிகரமொன்றைநினைக்கையன்றிக்கே, ஸபரிகரமாக பாகவதர்களுக்கு உறுப்பாக வர்த்திக்கப்பெறுவர். திரு

நிகமம் - நல்ல இத்யாதி. "நல்லபதத்தால்" இத்யாதிகளைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

இதெல்லாம் ததீயசேஷத்வத்தைச்சொல்லி, அநந்தரம் "நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள்" என்றதுக்குபாவம் - இவர் இத்யாதி. லோகம் கட்டளைப்படுகையாவது - எல்லாரும்திருந்தி, ததீயசேஷபூதராகை. ததீயசேஷத்வஜ்ஞாநமுடையவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலிருக்கையாலே, வ்யாப்தியும் தேவையாயிராதே புதுக்கணித்ததென்றபடி. அல்லி - இதழ். கமல இதழ்போன்ற கண்களையுடையவனென்றபடி. இவர் - ஆழ்வார். வேதத்தைப்பற்ற ஆதிக்யமேதென்ன - பரத்வம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். வேதாவதாரம் திருவாய்மொழியென்று கருத்து. அதெப்படியென்ன - அத்தை இத்யாதி. நிஷ்கர்ஷித்தபடியாலே - நல்லபதமாகிறது பாகவதசேஷத்வமிறே என்று அந்வயிப்பது. நல்லபதத்தால் - நல்லபதத்தோடேயென்றபடி. ஒன்றை நினைக்கையன்றிக்கே-ஏகஹ்ருதயராயென்றபடி. "கொண்டபெண்டிர்மக்களே"- தங்கள்நினைவை யங்கீகரித்த பார்யாபுத்ராதிகளையுடையராயென்றுமப்தார்த்தம். ஸபரிகரமாக பாகவதர்களுக்குறுப்பாய்

வனந்தபுரத்துக்குச் சாத்தாகப் போகாநிற்கச் செய்தே, திருக்கோட்டியூரிலே செல்வநம்பி திருமாளிகையிலேபோய்ப் புக்கார்களாய், நம்பி தாம் அஸந்நிஹிதராயிருக்க, நங்கையார், நூறுவித்துக்கோட்டை கிடக்க, அவற்றைக்குத்தி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுது செய்யப் பண்ணிவிட, பிற்றைநாள் நம்பிவந்து "அவைசெய்ததென்?" என்ன, "பரமபதத்திலே விளைவதாகவித்தினேன்" என்றுளாம். "தொண்டனூர்நம்பி, எச்சான்" என்று சிலமஹாபுருஷர்களுண்டிறே - பாகவதஶேஷத்வமே யாத்ரையாய்ப் போந்தவர்கள்; அவர்கள் படியேயாகப்பெறுவர்கள். (கக)

வர்த்திக்கப்பெருண்டோவென்ன - திருவநந்தபுரத்துக்கு இத்யாதி. சாத்தாக - திரளாக. ஆழ்வாரைப்போலே பாகவதஶேஷத்வைக நிஷ்டரானவர்களைக் கண்டதுண்டோ வென்ன, தொண்டனூர் இத்யாதி. நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் என்று தொடங்கி; வல்லரர்கள் - கொண்டபெண்டிர் மக்களையுடையராய்க்கொண்டு - பாகவதஶேஷத்வமாகிற நல்லபதத்தோடே மனைவாழ்வர் இத்யந்வய:. மனைவாழுகையாவது - கார்ஹஸ்த்யத்தோடே ஜீவிக்கை. மனை - மனையிலேயென்றபடி.

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— தாம்ஶேஷதாவதிததீயததீயஸீமா ஶேஷத்வ வ்யவஸிதாம் ப்ரபந்நஷாயவ்யவஸீதாஹ | ஶ்ரீவிஷ்ணுதாம்ஸஹவதாம் ப்ரதி ராத்ரப்ரவ்யா பாவஷயிக்ஷுததிந்யபாவயேத்தே ||

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— வ்யாமுக்தஸ்வாதீயேஷ்வ பவநப்ரபாவாத் நக்ஷநவாவ ஸ்வஸ்வாஸ்த்ரஸ்வாவாதஹி தநிரவநாஶோகஸ்வ ஷ்ட்யாதிஶக்தே: | ஸுஶீலஶாயிக்வயோமாத்மதஸ்மிதஸஹ்யதேஶ்ராதவீவஷ்கா ஸ்யா ஸ்வாக்ருஷேஷ்வீயதாஸ்யாவயிவிஶதய நீத்யாஸநாயஸ்வதாஸ்ய !

உத்தம்ஸஶ்ரீஸ்ருதிப்ரேக்ஷாரூபஶிவிஷயதயைர்த்ரிவ்ருத்ஸேநேயஸஹ்ய ஸநாம்விஶ்லேஷணோஹ்யம் ஶ்ரீதவிஹிதபதத்ர ஸ்வஸம்ஸிந்தும் ஸம்ஸாரஸிந்தோ: | ஸாபேக்ஷாஸாபேக்ஷம்ஸவிதரணபரம் ஸ்ருஷ்டஸம்ஸ்தஷயதம்ஸாஸ்யம் ஸம்தஸ்யநிஷ்டாம்தத வயிதவிசாவ்யஷ்டேஶ்வஸ்வவஸ்ய ||

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

நெடுமாலழகுதனில்நீள்குணத்தில் ஈடு
படுமாநிலையுடையபத்தர்க்கு - அடிமைதனில்
எல்லைநிலர்தானுகவெண்ணினன் மாறன் அது
சொல்லைநிலமான நிலையொண்டு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானர் திருவடிகளேஶரணம், சீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

PRINTED AT THE NOBLE PRESS, TRIPLICANE, MADRAS